

BẢN GIẤC QUÂN NHÂN

Review by Hôn Quân

Thập
Nguyệt
Cần
Khê

Mục lục

<u>Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Đắm Máu [1]</u>	
<u>Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Đắm Máu [2]</u>	
<u>Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Đắm Máu [3]</u>	
<u>Chương 4: Mặt Mày Hớn Hờ [1]</u>	
<u>Chương 5: Mặt Mày Hớn Hờ [2]</u>	
<u>Chương 6: Mặt Mày Hớn Hờ [3]</u>	
<u>Chương 7: Mặt Mày Hớn Hờ [4]</u>	
<u>Chương 8: Tiểu Sắc Vui Vẻ [1]</u>	
<u>Chương 9: Tiểu Sắc Vui Vẻ [2]</u>	
<u>Chương 10: Tiểu Sắc Vui Vẻ [3]</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32: Không Thịt Không Vui</u>	
<u>Chương 33: Không Sắc Không Vui</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44: Đêm Quân Cảng
Chương 45: Đêm Quân Cảng
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54: Đêm Quân Cảng
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 62: Quân Ca To Rõ
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72: Quân Ca To Rõ
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81: Sóng To Gió Lớn
Chương 82: Sóng To Gió Lớn
Chương 83: Sóng To Gió Lớn
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87: Sóng To Gió Lớn
Chương 88: Sóng To Gió Lớn (Hai)
Chương 89: Sóng To Gió Lớn (Ba)
Chương 90: Sóng To Gió Lớn (Ba)
Chương 91: Sóng To Gió Lớn

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Đắm Máu [1]

Cuối cùng Trần Hiểu Sắt cũng vứt bỏ được hai cái “quần lót đỏ” đã mặc suốt một tháng nay.

Một tháng trước, cha Trần Lương Đồng của Trần Hiểu Sắt bảo cô mỗi ngày trong tháng tới phải mặc “quần lót đỏ” để tránh ma quỷ, nếu không sẽ có tai họa giáng xuống đầu.

Theo lời người cha Trần Lương Đồng thì Trần Hiểu Sắt là đứa trẻ lớn lên dưới tư tưởng giáo dục tam quan bất chính (*) ngay từ bé; tư tưởng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Nghe xong lời cha nói, cô lập tức chạy đi mua hai cái “quần lót đỏ” để mặc đan xen hàng ngày.

(*)Tam quan bất chính: Tam quan gồm Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan; “tam quan bất chính” là hệ tư tưởng cải cách lại những quan niệm cũ về thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan dưới cái nhìn Mát Xít ở Trung Quốc.

Có cái mừng là cả tháng sáu vẫn rất bình yên, mà hôm nay lại là ngày cuối tháng, cô hơi do dự có nên mặc tiếp nữa không. Bởi hôm nay tan ca xong thì cô phải đi xem mắt, không muốn mặc lại cái “quần lót đỏ” mắc ỏi này nữa. Nếu như không mặc chiếc “quần lót đỏ” đó thì chiếc đầm voan màu trắng mới mua còn mặc được, cô từng xem qua nghiên cứu có nói rằng đàn ông hay sinh ra ảo tưởng với con gái mặc đồ trắng, cơ hội thành đôi khá lớn.

Nghĩ thầm đã yên ổn vượt qua 29 ngày rồi, còn ngày cuối cùng chắc sẽ không có chuyện gì, nên cô vẫn quyết định mặc bộ váy áo voan trắng bông bênh như tiên nữ. Nhưng vẫn có chút không yên lòng, lật xem lại cuốn lịch hoàng đạo mà lúc đón năm mới cha kín đáo nhét cho cô, ngày 30 tháng 6, mọi chuyện cẩn thận! Run run đặt xuống trước, mẹ nó, thôi không lo nữa, sao có thể xui xẻo đến mức chuyện xấu trùng hợp kéo tới kiếm mình?

Đúng rồi, đối tượng xem mắt này là do cô bạn thân Lâm Mễ Mễ giới thiệu, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu chọn bạn trăm năm hiện tại của cô. Thanh niên, 30 tuổi, không đẹp trai, hơi mập, sự nghiệp ổn định, chưa có người yêu, xu hướng giới tính bình thường. Cô rất háo hức, cuối cùng cũng tạm biệt cuộc sống độc thân rồi.

Nhưng cô vừa ra khỏi nhà liền đoán ngay được mọi sự hôm nay không thuận lợi.

Đầu tiên là bị kẹt xe khủng khiếp.

Bắc Kinh nổi tiếng trên toàn thế giới là ùn tắc giao thông, mỗi chuyến viếng thăm của các vị nguyên thủ nước ngoài hay thời gian họp hội nghị quan trọng trong nước, thì tình trạng lưu thông xe cộ đều bị giám sát chặt, đâm ra hậu quả là đã tắc rồi càng thêm tắc nữa. Hôm nay gặp chuyện quái quỷ gì đây? Obama không tới, hội nghị cũng không mở, nhưng lại ùn tắc giao thông! Lực lượng cảnh sát cơ động người nào người nấy vạm vỡ to con lẫn trong màu sắc phục xanh đang đứng đầy các giao lộ.

Lúc Trần Hiểu Sát đi ngang qua đã len lén ngắm mấy lần, rất ư là đẹp trai, mặc dù dáng dấp không đồng đều nhưng thân hình thì thật là tuyệt. Cô thở dài than vãn: “Sao mấy anh chiến sĩ bây giờ đều trẻ đẹp vậy nhỉ? Xem ra mình thật sự đã già rồi.”

Năm nay Trần Hiểu Sắt 26 tuổi, là một nhà thiết kế nội thất, có kinh nghiệm làm việc bốn năm, nay mới tham gia vào một công ty lớn. Sau khi thỏa thuận tiền lương hằng năm lên tới sáu con số, cộng thêm khoản thưởng dao động thì quyền lợi cũng không tồi, nhưng như vậy vẫn còn cách mục tiêu của cô quá xa. Đích đến trong 10 năm tới phải là mua một căn hộ ở Bắc Kinh, rồi lại mua thêm chiếc Audi. Nhưng giá nhà mấy năm gần đây liên tục tăng cao không có chiều hướng giảm, người mua xe trả góp ngày càng nhiều, hy vọng của cô càng hóa thành mong manh hơn. Tuy nhiên cô vẫn nỗ lực cố gắng không ngừng, ý chí phấn đấu hết mình này vốn được di truyền từ tác phong làm việc của cha cô.

Cô cũng được xem là một người có kế hoạch có mục tiêu để tiến tới, mục tiêu gần nhất đó là phải thành được Bạch Phú Mỹ [*]. Sau rồi mới tìm một người hiền lành trung hậu không cần đẹp trai để lấy, nhất là không được là anh chàng hoàn hảo nào đó! Lý do súc tích chỉ vì đã từng bị tổn thương, từng có vết xe đổ đầm đìa tang thương rồi.

* Bạch – Phú – Mỹ: Trắng, giàu, xinh là tiêu chuẩn hướng tới của con gái TQ.

Lúc còn trẻ nếu đã từng nhận vết thương tình cảm, thì dù có qua bao nhiêu năm nhưng chỉ cần nghĩ tới, vết sẹo nơi đó sẽ âm ỉ đau đớn. Cô biết bệnh háo sắc ăn trong máu của mình khó mà chữa được, nếu cứ tiếp tục ngã theo đà hám trai đẹp này thì mất giá quá rồi! Vì vậy mới nghĩ rằng: “Tật xấu này mình nhất định phải sửa đổi.”

Tây Tam Hoàn tắc như bãi đậu xe, cô ngồi trên xe buýt đã ngáp không biết bao nhiêu bận, tối qua hơi mất ngủ và ngủ không say giấc, vì vậy ngả lưng về phía sau đánh một giấc. Cô vừa ngả xuống liền ngủ say như chết. Mãi đến khi tỉnh lại thì xe buýt đã đi đến trạm

cuối cùng, dây kéo túi xách bị mở toạc ra. Xong rồi, gập phải tên móc túi rồi, ví tiền và điện thoại mang theo đã không cánh mà bay. Đen thế, bức mình ủ rũ gục đầu xuống chân, tức thật. Bây giờ chỉ còn cách duy nhất đành làm mặt dày không xuống xe, đi theo chuyến xe này quay về lại.

Đến cơ quan lúc mười một giờ rưỡi. Mặt cấp trên Tần Hoa của cô đen như ăn phải phân quạ.

Cô liếc liếc đằng sau, vội ảo não lại chỗ ngồi, trong lòng đánh trống tự nguyện rửa chính mình: “Mẹ nó chứ, hôm nay nhất định không chịu bỏ qua cho ông ư?” (ông ở đây là danh từ xưng tụng)

Dự cảm của Trần Hiểu Sát quả thực đã linh nghiệm.

Năm giờ chiều, Trần Hiểu Sát nhận được chỉ thị của Tần Hoa để đến một ngôi nhà cao cấp ở khu cư xá hơn ba cây số nhận công việc mới.

Điều này thật khiến người ta phát cáu, hôm nay chỉ vì xem mắt mà ngay cả “quần lót đỏ” hộ mạng cô cũng cởi, nếu như không đi được thì cả ngày hôm nay coi như phí công vô ích rồi. Cô lập tức chạy đi đàm phán: “Quản lý Tần, có thể đổi lại ngày mai được không, hôm nay em có việc rất quan trọng.”

Tần Hoa rời khỏi máy vi tính ngẩng đầu lên nhìn cô nói: “Bây giờ tôi cũng rất bận, mà những người khác hiện cũng không có ở đây, chỉ cô mới có thể đi thôi, đi nhanh rồi về nhanh, gần mà.”

Đối phương rất kiên quyết và khẳng định, khiến cô buộc lòng phải nghe theo. Thấy Trần Hiểu Sát lần nữa không ra cửa, Tần Hoa hỏi: “Cô còn chuyện gì sao?”

Trần Hiểu Sắt sờ sờ trên đầu, nhăn nhó nói: "Chị có thể cho em mượn 100 đồng không?"

Tan ca là giờ cao điểm nhất, giao thông thường hay ách tắc, hôm nay còn bị chặn đường, gọi taxi chắc chắn là không được. Trong khoảng thời gian ngắn, xe đạp mới chính là phương tiện nhanh nhất hiện nay. Trần Hiểu Sắt mượn về chiếc xe đạp chạy rong ruổi khắp các con đường trong thành phố, một mạch phi như điên tới nhà khách hàng.

Làn váy trắng phau tung bay theo gió. Chiếc váy ấy rất bắt mắt, được làm từ ba lớp vải voan kết thành, như đang vẫy theo điệu nhảy, vốn để dành cho tiệc tùng hay tham dự những buổi lễ lớn kiểu kiểu thế..... Nên sánh đôi cùng anh chàng bốn bánh nào chứ không phải là chiếc xe đạp hai bánh này. Suốt đoạn đường cô đạp như điên khiến cho người đi đường liên tục ghé mắt dòm.

Haizz! Muốn trách thì phải trách bản tính háo sắc thiếu thẩm mỹ của mình, đây là tổng kết báo cáo sau sự cố tai nạn của Trần Hiểu Sắt dành cho chính mình. Vào thời điểm queo cua, cô không cẩn thận liếc nhìn sang quán cà phê ở góc đường, cái nhìn không quan trọng này đã gây ra một trận thảm họa đẫm máu.

Ở cửa kính quán cà phê xuất hiện một anh chàng trông thật bảnh trai, bóng dáng ấy vừa lạ lẫn lại quen thuộc. Đầu óc cô liền lập tức bị mù mẫm, thậm chí còn nói lớn: "Tổng Á? Là anh ta...."

"Ầm!" Tiếng vang thật lớn, cả người cô nhào thẳng lên đèn sau lóe sáng của một chiếc xe Jeep quân dụng.

Mặt cô bị cửa thủy tinh mặt sau ép tới biến dạng, trong thời gian ba giây ngắn đó, cô đã nhìn thấy một anh lính đội mũ kê-pi màu

trắng, vai mang quân hàm hai màu đen vàng ngồi ở băng ghế sau với tư thế rất nghiêm trang.

Còn rõ ràng nhìn thấy anh lính trong xe bị tiếng vang lớn làm cho giật mình, nghiêng đầu liếc nhìn ra phía sau, đưa tay nhắc lên chiếc mũ quân đội của mình, chỉnh sửa tóc rồi đội nón lên lại, dùng giọng nói truyền cảm đầy từ tính ra lệnh cho tài xế Tiểu Vương: "Đi xuống xem đã xảy ra chuyện gì."

Chiến sĩ trẻ đáp ngay: "Dạ!"

Trần Hiểu Sắt lúc này đã nằm trên lưng xe thấy thật không thể nào lạc quan được nữa, nói chính xác đó là vô cùng thâm cảm không thể nhìn được. Cô cảm nhận cái mũi của mình sắp bị đụng gãy tới nơi rồi, còn miệng thì bởi răng với kính hôn nhau mà đau đến tắt tiếng, trong miệng còn có mùi tanh mặn mặn, cô biết rõ đó mùi vị của máu, ôi trời ơi, đúng là máu ư!

Ghi-đông xe đạp cô vướng vào song sắt bao bóng đèn đuôi sau xe Jeep, quán tính đã khoét sâu một đường trắng sau đít chiếc xe Jeep quân dụng mới toanh, đây hoàn toàn chỉ là sự cố tông vào đuôi xe.

Chuyện đáng buồn vẫn còn ở phía sau.

Tài xế Tiểu Vương trong bộ phục sĩ quan hải quân trắng tinh là một tân binh 9x trắng trẻo, vẫn còn vẻ non nớt của tuổi thanh xuân cuối mùa, véo một cái cũng vắt ra nước được. Xuống xe nhìn mới thấy Trần Hiểu Sắt, cậu cất lời hỏi thăm bằng chất giọng trẻ trung của thanh niên tuổi mới lớn: "Cô không sao chứ?"

Trần Hiểu Sắt dời khỏi mặt kính sau xe hơi, vội vàng dùng tay bụm lấy miệng, tay còn lại xua xua ý bảo mình không sao. Hai chân khó khăn ngồi lên xe đạp, chiếc xe không có điểm tựa lại tiếp tục ngã xuống quệt thêm một đường lên vết xước trắng sau đít xe Jeep cái nữa.

Trần Hiểu Sắt há miệng vì kinh ngạc, tròn to hai mắt nhìn hết thấy mọi chuyện đang xảy ra mà không thể làm gì được. Trời ơi, chẳng lẽ mình đụng phải quân phiệt rồi ư? Nói không chừng sẽ bị mời lên tòa án quân sự, dạo gần đây cô cũng có nghe nhiều lời đồn xe quân đội hoành hành ngang ngược những nhiều.

Tài xế Tiểu Vương xoay người báo cáo lại mọi chuyện với anh lính đang ngồi ở trong xe, tỏ ý mời người trong xe hãy xuống xem.

Cánh phải cửa sau xe được mở ra, người đàn ông có vóc dáng cao to bước xuống, cũng mặc một thân màu trắng chói mắt, làn da nâu màu lúa mạch đầy nhựa sống dưới lớp quần phục trắng muốt cho thấy quá trình rèn luyện hoạt động quanh năm bên ngoài, khắp người hừng hực khí thế, phong độ. Trần Hiểu Sắt nhìn chăm chú vào ánh mắt anh ta liền có cảm giác đôi mắt ấy trông giống như những vì sao lạnh lẽo cuối mùa thu, lại tựa như hố sâu như đầm lầy mê mông không thấy đáy; trực giác cho cô biết người này phải có bản lĩnh trấn định mạnh mẽ.

Vị sĩ quan cao lớn, bảnh bao, khí khái trong màu áo trắng cau mày nhìn ngó hiện trường tai nạn, lấy trong túi ra chiếc khăn tay đàn ông trắng xám cho Trần Hiểu Sắt, bình tĩnh nói: "Lau máu trên mũi đi!"

Hành động tốt bụng của anh chàng bộ đội này làm cô có cảm động nhưng cũng khá bức tức. Cảm động vì việc đầu tiên anh ta làm

là quan tâm mình mà không phải bắt cô bồi thường tiền xe, cảm tức là tại sao tới bây giờ anh ta mới xuống xe kiểm tra, đúng là máu lạnh!

Cô không nhận chiếc khăn tay.

Không chỉ thế, vô tình theo hướng mắt lại thấy máu từ kẽ tay mình đang nhiều từng giọt từng giọt, chiếc váy trắng trên người đã nhuộm đỏ mảng lớn, nền trắng máu đỏ trông đẹp dị thường. Vạt váy trái cũng có vết máu li ti, vén nhìn xuống, bên chân trái còn bị dè xe đạp quẹt cho tét một đường, nơi đó vẫn còn đang rỉ máu.

Ôi, khó chịu quá! Chảy nhiều máu như vậy cần ăn bao nhiêu táo đỏ tắm bổ đây? Mình không thích ăn táo đỏ chút nào. Trần Hiểu Sắt nhìn qua anh lính nền đen áo trắng, loạng choạng rồi hôn mê bất tỉnh.

Khoảnh khắc ngất đi, cô đang mừng tượng vài điều.

Đầu tiên: Không biết lúc ngã xuống dáng người mình có đẹp không chứ? Bạch Phú Mỹ phải luôn hoàn hảo mọi lúc mọi nơi!

Kế tiếp: Rút kinh nghiệm những sơ sót trước, mình đã bỏ tật mê trai rồi nhưng anh lính à, anh thật sự là quá đẹp trai, điểm này chắc anh hẳn phải rất sướng.

Thứ ba: Anh lính à, tôi thấy máu là choáng, anh có thể thương xót mà đưa tôi tới bệnh viện không? Tôi tuyệt đối không có ý đồ gì với các người đâu!

Thứ tư: Vô cùng hối hận, thiệt sự rất hối hận vì đã cởi ra chiếc “quần lót đỏ” hộ mạng kia....

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Đắm Máu [2]

Ngã bệnh đúng là một kiểu lao động hao tổn sức lực, Trần Hiểu Sắt bị cơn đói réo dậy.

Tỉnh dậy mới phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh viện, người đang đắp chiếc áo rằn ri, trên áo còn tỏa ra thoang thoang mùi thuốc lá, bên cạnh còn có chiếc khăn tay sọc ca rô dính máu đỏ au. Xéo trong góc phòng có một anh lính đang ngồi ngủ gục, có lẽ đang mơ thấy mộng đẹp, nước miếng chảy lòng thòng sắp nhiều xuống đùi.

Khi biết mình đã được cứu, Trần Hiểu Sắt nói vội: "Cám ơn Phật Tổ phù hộ!"

Tư thế nằm cứng đờ này thật chẳng thoải mái, cô muốn xoay người qua nhưng khi trở mình thì động tới vết thương, lỗ mũi và chân đều lên cơn đau ê ẩm. Vớ tay sờ mũi được quần lại thành cục dây cộm, giơ chân trái lên, chân trái cũng được băng bó băng gạc, đúng là xúi quẩy mà!

Cựa quậy một hồi, cô thật sự không thể nằm được nữa, đói quá, đói ghê gớm. Cô nghĩ thầm: "Không biết giờ này đi về thì bánh rán ngay cửa chung cư đẹp chưa? Nếu mà chưa đóng cửa nhất định ăn mẹ nó 2 cái mới được."

Đúng rồi, cái người trong quán cà phê lúc nãy có phải Tống Á không nhỉ? Sau khi đầu óc dần dần hồi phục, cô mới bắt đầu suy nghĩ đến nguyên nhân tai nạn.

Tống Á chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng cô. Anh là mối tình đầu của cô, cô đem dâng tặng hết tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất, trong sáng nhất của mình cho anh, dù cho chỉ ở bên nhau có một năm. Nhưng cô thăm mẩn anh đã ba năm rồi, thử hỏi nếu như suốt bốn năm chỉ có duy nhất một người trong lòng thì sẽ khắc cốt ghi tâm đến nhường nào.

Mấy năm trở lại đây cũng có vài lần cô nằm mơ thấy anh, nhưng khi giật mình tỉnh giấc thì chỉ còn lại nỗi đau gặm nhấm trái tim mình, ngoài ra chẳng còn gì. Có lần nhìn thấy dáng hình của ai đó trên đường giống y hệt anh, cô đã điên cuồng đuổi theo mấy con phố, cuối cùng không đuổi kịp mà còn bị lạc đường, đành phải đón xe quay về nhà.

Cô lại tức giận, tự nói với chính mình lần này nhất định là bị hoa mắt. Nhưng Tống Á ơi, rốt cuộc là anh đang ở đâu?

Tuy cơ thể Trần Hiểu Sắt lúc này không thể hoạt động nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, nhìn sang anh lính nọ đang ngủ gật, cô cất tiếng gọi nghiêm túc: "Đồng chí!" Giọng nói quá nhỏ, chiến sĩ mặt búng ra sữa ngủ say không nghe được, đành phải hô lớn kéo dài tiếng nói gọi nữa: "Này anh đẹp trai...." Buộc mình phải giở trò lưu manh mới chịu tỉnh sao?

Chiến sĩ trẻ măng mắt nhắm mắt mở đứng bật dậy với tư thế bộ đội vô cùng chỉnh tề. Đến khi thấy rõ hóa ra người bệnh trên giường gọi mình thì vẻ mặt căng thẳng giãn ra ngay, cười tươi tắn như hoa nở đi tới hỏi thăm Trần Hiểu Sắt: "Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi, doanh

trưởng bảo tôi ở lại đây để chăm sóc cô.....Cô đã ngất mấy tiếng rồi đó!"

Trần Hiểu Sắt thầm nghĩ, anh ta lại còn rất vui vẻ, còn mình thì xui xẻo thế này, nghĩ đến cái bi thảm ngày hôm nay mà chỉ muốn chết quách cho xong.

Chồng tương lai của mình, việc làm của mình, điện thoại di động của mình, ví tiền của mình, còn có chiếc xe đạp mình đi mượn nữa....

Nhưng dù gì cô cũng không còn là đứa trẻ mười sáu tuổi, ngã rồi thì bình tĩnh đứng lên, hướng ánh mắt buồn bã về phía chiến sĩ trẻ, nhẹ giọng hỏi: "Cho hỏi, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Chiến sĩ nọ nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Ô, đã mười hai giờ rồi."

Trễ vậy rồi ư, chết rồi, ngày mai chết chắc, Lâm Mễ Mễ và Tần Hoa sẽ giết mình chết mất.

Người lính trẻ tự giới thiệu mình: "Mũi cô còn đau không? Hôm nay cô bị chảy rất nhiều máu." Anh sửa sang lại y phục của mình rồi nói: "Chị có thể gọi tôi là Tiểu Vương, cần gì cứ nói với tôi là được."

Trần Hiểu Sắt cười nói: "Bệnh choáng khi thấy máu của tôi rất nghiêm trọng, thật sự rất cảm ơn anh đã cứu tôi."

Tiểu Vương nói: "Thật ra là doanh trưởng của tôi đưa cô đến bệnh viện đó, người cô nên cảm ơn là anh ấy."

Doanh trưởng chắc hẳn là người sĩ quan áo trắng đưa khăn tay cho mình rồi, lại còn là một chàng trai đẹp dễ tráng kiện. Trần Hiểu

Sắt có chút khó xử, ngượng ngùng hỏi: "Vậy bây giờ phải làm sao đây? Không làm lỡ việc của các anh chứ?"

Chiến sĩ trẻ lại nói: "Vậy cũng phải cứu người trước mà, tính mạng là quan trọng nhất. À phải rồi, doanh trưởng của tôi nói một lát nữa sẽ tới bệnh viện thăm cô đó, bây giờ anh ấy còn đang bận."

Trần Hiểu Sắt cầm lên chiếc khăn dính đầy máu trên bàn, mỉm cười hỏi tiếp: "Đây là khăn tay của doanh trưởng các anh ư? Anh ta đúng là một người tốt."

Chàng lính nhí e hèm rồi nói: "Ha ha, doanh trưởng của chúng tôi thường nói, gặp người hoạn nạn ra tay cứu giúp chính là nghĩa vụ của một quân nhân nên làm."

Lời nói này.....Trần Hiểu Sắt nghe xong vô cùng cảm động.

Cô khéo léo bày tỏ lòng biết ơn lần nữa, nhưng trong lòng thì nghĩ: "Đáng tiếc bà đây đã hoàn lương rồi, bằng không thì với một người đẹp trai như thế, cỡ nào cũng phải bám lấy không tha mới được."

Hiện tại cô rất dị ứng với trai đẹp.

Theo lời mẹ Điền Lâm của cô kể lại thì tật mê trai của Trần Hiểu Sắt đã có từ khi lọt lòng mẹ. Điền Lâm mẹ cô là một người phụ nữ có tri thức, hiểu lễ nghĩa, dịu dàng đảm thắm, là người phụ nữ có ăn học. Ông bà ngoại đều là giáo viên, luôn mong muốn cưới mẹ cho một gia đình môn đăng hộ đối, nào ngờ lúc mẹ cô đi du lịch lại tình cờ gặp được Trần Lương Đồng kỳ quái, cha của Trần Hiểu Sắt.

Ông Trần Lương Đồng không cần thông qua ông bà ngoại Hiểu Sắt - cứ thế giựt luôn bà Điền Lâm, bà đã đấu tranh chống lại ngăn

cản từ phía gia đình mà lấy ba làm chồng. Về sau, Trần Lương Đồng phần khởi khoe khoang với đứa con gái bé bỏng của mình: "Cái này gọi là: Đàn ông mà không hư thì phụ nữ không yêu."

Có lẽ do đã nhàm với quá nhiều cái hoàn hảo nên mới có cảm giác ngược lại, dần dần cảm thấy xiêu xiêu vẹo vẹo mới là hoàn hảo, mà hoàn hảo quá thì lại trở thành xiêu vẹo, đó là lý do mà người hoàn mỹ như mẹ mới nhìn trúng kẻ không nghiêm chỉnh như cha cô.

Thật ra thì năm đó Trần Lương Đồng cũng được xếp vào top trai đẹp, nếu không sao có thể cưới được Điền Lâm nếu chỉ dựa vào chút "lưu manh" ấy của ông?

Cái ông Trần Lương Đồng này ấy à, quan hệ rộng, tính tình hào phóng không tính toán, khi còn trẻ thì nuôi đồng bạn học gặp khó khăn bằng điều kiện kinh tế gia đình khá giả của mình, là một kiểu mẫu người Sơn Đông hiền lành, đó là lý do mẹ cô bao dung cho phần nhiều khuyết điểm, sống cả đời với ông, con người hào sảng ấy chính là mặt trời chói sáng trong đám bạn bè.

360 nghề, ông Trần Lương Đồng đều đã làm qua, làm rồi thua lỗ, lỗ xong lại làm, làm không biết mệt, cộng thêm có bạn bè mượn tiền, ông cũng không quan tâm, vui vẻ mà lấy giúp người làm niềm vui, vì vậy giang hồ xưng tụng là "đại gia bại sản". Mò mẫm lẫn lộn mấy chục năm không tích cóp được nhiều, nhưng để một nhà sống tạm thì không có trở ngại. Vị này gần đây lại ham coi bói xem bát tự, nghiền ngẫm Chu Dịch cả ngày, gặp ai cũng muốn bói một quẻ cho người ta, sống càng lúc càng thanh thoi.

Về chuyện Trần Hiểu Sát hám trai đẹp, quá trình đó khá là sâu sa. Năm đó bà Điền Lâm mang thai chỉ thích ngắm các ngôi sao

nam trên tạp chí, đi đường cũng khoái ngó đàn ông con trai đẹp trai bảnh bao, rất nham nhở. Sau khi sinh xong Trần Hiểu Sắt, tật xấu này rất nhanh không còn nữa.

Chỉ là Trần Hiểu Sắt vẫn còn là con nít mà đã quen dần với con đường "sắc" này rồi. Một chú xấu trai ở đơn vị mẹ cô đến thăm, cô bắt đầu khóc ré lên ngay lúc nhìn thấy người ta, khóc mãi đến khi chú ấy ra khỏi cửa mới thôi, về sau gặp lần nào gào khóc lần ấy, khiến cho ông chú này biến luôn từ đó.

Nhìn thấy chú nào đẹp trai ấy à, cô lập tức để lộ bản mặt lưu manh, không phải le lưỡi thì là mở miệng chửi chửi cười khúc kha khúc khích. Chuyện này khiến đôi vợ chồng trẻ họ Trần sàu lo rối rắm không thôi.

Lúc chọn đồ chơi đoán tương lai, ông nội cô đem bút, sách, thước, con dấu bày trước mặt cô để cô chọn, cô lại vứt toàn bộ đi, cong người chạy đến ti vi hôn nam chính trên đó một cái. Ông nội lúc ấy giận tới mức run tay liên tục không dứt, bà Điền Lâm sợ ông cụ không kiềm được đánh cháu, liền ôm con bé chạy mất.

Sau này lại chỉ vì ngắm trai đẹp mới bị người ta dụ đi thi trường ở Bắc Kinh, người kia nói kiểu gì mà Bắc Kinh là nơi đứng đầu Trung Quốc, các anh chàng đẹp mã tốt tướng hiển nhiên cũng phải đứng đầu, vậy muốn biết đứng đầu như thế nào không? Tới Bắc Kinh đi!

Vì vậy cuộc đời sau đó của Trần Hiểu Sắt đã có Tống Á, đó là một người siêu đẹp trai, nhưng là việc "đã từng" thôi.

Ngoài Tống Á ra, mấy năm nay cô cũng có khoảng thời gian hẹn hò với mấy chàng đẹp trai, chỉ là có vẻ như những kẻ tốt mã đều lãng nhãng lại còn không biết liêm sỉ là gì, chưa gặp được lấy hai lần

đã yêu cầu ở chung, làm cô hoảng tới mức nhấc váy bỏ chạy luôn. Thế mới biết, thì ra chữ “sắc” mà cô theo đuổi cùng lắm chỉ là cái núm vú cao su của em bé mà thôi. Về sau cô tự đánh giá mình cao hơn nhiều, cô thế này không xem như háo sắc mà phải gọi là “thường thức”.

Trần Hiểu Sắt xóc lên quân phục đang đắp, ngồi dậy nói: "Hôm nay là lỗi tại tôi, lúc đi đường không nhìn ngó cẩn thận mới đụng vào các anh, tôi có thấy phía sau xe anh bị xe tôi quẹt phải gây hai vết xước, không sao đâu, tôi xin được bồi thường cho các anh."

Trần Hiểu Sắt không phải người ích kỷ, có lúc rất hào phóng với những chuyện tiền bạc, ưu điểm này di truyền từ người cha “đại gia bại sản” của cô, nhưng mà mình làm ra tiền quá cực, nếu chỉ học theo chừng một nửa cái rộng rãi của cha cô thì cũng có thể xem như “đại gia bại nửa sản”. Nghĩ tới vết xước kia mà bồi thường chắc cũng không vượt quá 300 tệ, có nhiều chút cỡ 1000 tệ mà được thoát chết cũng được, vẫn nên rộng lượng một chút thôi: "500 tệ đủ không?"

Tiểu Vương bị sốc đột ngột, gương mặt ửng đỏ, nghẹn ra một câu: "Chiếc xe này là cấp trên mới phân cho doanh trưởng chúng tôi, tôi lần đầu ngồi lái thì không ngờ đã bị xước rồi, giờ trở về còn chưa biết ăn nói thế nào với doanh trưởngngng đây!"

Trần Hiểu Sắt mới xúc động nói: "Ồ, thật sao? Không thì tôi thêm chút tiền cho anh nhé, 800 tệ thế nào? Thật ra thì đi bảo dưỡng xe hơi cũng không tốn nhiều tiền như vậy đâu!"

Tiểu Vương lập tức lui về phía sau, hoang mang nhìn Trần Hiểu Sắt, nói cà lăm: "Chị hai ơi, cô đùa gì thế? Chiếc xe kia là chiến xa được cải tạo lại, trị giá ít nhất mười triệu, vật liệu quang nano dẫn

dắt đã có giá trị vài chục vạn, là hàng cao cấp của nhà máy Thiên Gia Quốc Nội...."

Trần Hiểu Sắt rùng mình một cái liền nói với Tiểu Vương: "Dừng lại! Tiểu Vương à, có lẽ cú đụng hiểm quá, tôi lại hơi chóng mặt rồi, tôi muốn nằm nghỉ chút được không?"

Tiểu Vương thốt lên: "Thật sao? Vậy cô mau nằm xuống! Có cần gọi bác sĩ tới không? Vừa nãy doanh trưởng chúng tôi đã bảo bác sĩ kiểm tra đầu và chân cho cô, bác sĩ nói đầu không sao cả, trên đùi cũng chỉ là vết thương ngoài da, không thương tổn đến gân cốt, yên tâm đi. Tuy nhiên vết thương ở mũi hơi nặng, tổn thương tới xương sụn và niêm mạc, cần nghỉ ngơi mấy ngày. Hiện tại trời lại nóng, ngày nào cô cũng phải đến bệnh viện đổi thuốc mới không bị nhiễm trùng...."

Trần Hiểu Sắt không lên tiếng, cô bị mười triệu vừa rồi hù cho rùng mình.

Mẹ nó, cứ theo số tiền này mà tính thì không phải là bồi thường mấy chục ngàn tệ à? Dừng! Mình kiếm tiền rất vất vả. Cô lấy quân phục đắp lên người lần nữa, mùi hương cổ lại bất ngờ truyền vào mũi, mùi đàn ông rất nồng làm cho cô hiện tại rất choáng váng.

Tiểu Vương lại nhắc nhở: "Hai ngày tới cô đừng ăn hải sản và những thứ chua cay, nó làm cho vết thương khó lành lại, cô nằm xuống đi, tôi không làm phiền cô nữa."

Trần Hiểu Sắt hỏi Tiểu Vương: "Lát nữa doanh trưởng của các anh có tới không?"

Tiểu Vương nói quả quyết: "Nhất định sẽ tới, anh ấy hình như rất quan tâm cô."

Trần Hiểu Sắt sờ sờ mũi nói: "Tiểu Vương, tôi khát quá, anh có thể lấy chút nước cho tôi uống không?"

"Vậy cô chờ nhé, ở cửa có máy đun nước, tôi đi lấy nước cho cô."

Trần Hiểu Sắt lại nói: "Nước của bệnh viện không sạch, anh có thể ra ngoài mua cho tôi được không? Tôi muốn uống loại Nông Phu Sơn Tuyền." (1 thương hiệu nước đóng chai của TQ)

Tiểu Vương gãi gãi sau ót đáp lại: "Được rồi, tôi sẽ đi mua ngay bây giờ."

Đợi Tiểu Vương vừa ra khỏi cửa, Trần Hiểu Sắt mới vén áo quần phức đắp trên người mà đi ra ngoài, cô định bỏ trốn.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Đẫm Máu [3]

Cô vui vẻ chạy ra ngoài, nhưng vừa ra cửa chưa được mấy bước lại dọa phải một bệnh nhân đang đi toilet lúc nửa đêm, người ấy "Á" một tràng rồi ngã chúi vào tường.

Nghĩ xem: Đêm hôm khuya khoắt, cô lại đi dật dờ trong hành lang, tóc dài tận eo đen thùi, lại mặc đồ trắng trông mờ mờ hư ảo, váy còn dính máu, trên mặt thì dán băng gạc trắng, cỡ nào cũng giống oan hồn thiếu nữ thì ai mà không bị dọa chết khiếp? Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là quay trở về phòng bệnh, khoác món quân phục đó lên người nguy trang, che đi thân người dính máu.

Đi vội ra ngoài mà nghĩ tới cái gì, lại quay về phòng bệnh bọc khăn tay nhét vào túi.

Cô rón rén lần theo tường chuồn ra khỏi bệnh viện, nhìn lại tên bệnh viện thấy trên đó viết: bệnh viện quân y Quân Giải Phóng. Cũng may là chỗ này cách nơi ở không phải xa gì lắm, mình cũng muốn trốn đi thật nhanh, không thì mất toi mấy chục ngàn tệ.

Cô thấy mình thật đáng khinh nhưng hết cách rồi, mấy trăm còn có thể bỏ ra bồi thường, mấy ngàn cũng không sao, nhưng mấy chục ngàn thì cô không thể bỏ đi được.

Ban đêm lạnh lẽo, áo khoác choàng trên người này lại có mặt đúng lúc, làm ấm người được.

Ô tô trên đường đang chạy với tốc độ cao. Vì chỉ có vào buổi tối, người chạy xe Bắc Kinh mới có thể hưởng thụ thú vui đua xe! Vấy chiếc taxi về mà run lẩy bẩy, lên xe rồi, cô liền thấy hối hận, không xong rồi, có chuyện rồi. Túi xách của cô, túi xách của cô vẫn còn trong bệnh viện, bên trong còn có chìa khóa nhà.

Trên người mình không có tiền, tài xế có bắt xuống xe không? Vừa lần tìm áo khoác trên người mà vừa hỏi hớp, người đàn ông này có tiền trong người không đây?

Cô mang tâm trạng thành khẩn lật tới lật lui bên hông túi áo, tự nhiên lại có hai trăm tệ, quá mừng rồi. Xem ra qua khỏi mười hai giờ đêm thì vận rủi tan hết, ông trời còn thương lấy, cô vui mặt vào bộ áo hít một hơi, nói vui rộn ràng: "Đây đúng là vật may mắn của mình rồi!"

Còn anh chàng mang tên Liên Hạo Đông thì đang về Thủ Đô để báo cáo chuyển công tác nửa tháng đó, lúc gần đi thì chỉ huy lữ đoàn Triệu có nói với anh: "Trở về ở hai ngày luôn đi, lo giải quyết chuyện cưới xin đi, không kiếm được người nào thì phải đi xem mắt, cũng trưởng thành rồi, hơn ba mươi tuổi còn độc thân thì chẳng tốt với cơ thể đâu, cậu mà không chịu kết hôn, tôi sẽ không còn cách nào là đi báo cáo với thủ trưởng Hương, đây là nhiệm vụ mà thủ trưởng Hương giao cho tôi."

Chỉ huy lữ đoàn Triệu cứ lải nhải liên tục về ông nội của Liên Hạo Đông, thượng tướng hải quân Liên An Hà, đêm trước Trung thu năm ngoái đã qua đời ở Hương Sơn Bắc Kinh, hưởng thọ 86 tuổi. Ông nằm trong đội ngũ tiên phong hải quân lục chiến thời kỳ năm đổi mới

Trung Quốc vào đầu năm mười, là lão thành cách mạng, rắn rỏi, sắt đá. Đã tham gia giải phóng các hòn đảo của Tổ quốc và cả cuộc chiến với Triều Tiên, chiến công vô cùng hiển hách. Sau đó có chỉ thị điều chỉnh biên chế và điều động toàn quân trở lại, đội hải quân lục chiến bị giải tán, liên đoàn trưởng lúc ấy là Liên An Hà thì bị chuyển vào hải quân, người còn lại thì bị xếp vô binh chủng khác. Chuyện này đối với liên đoàn trưởng Liên An Hà thật sự đau xót lòng, giải tán đoàn quân hải quân lục chiến sẽ gây ra tổn thất lớn, thực lực của Trung Quốc khi ấy còn yếu ớt, vốn rất cần lực lượng nòng cốt tinh nhuệ và các sĩ quan chỉ huy uy dũng như vậy. Thế nhưng lịch sử thì không thể nào thay đổi được.

Sau này Trung Quốc bắt đầu xây dựng khôi phục lại đoàn quân hải quân lục chiến. Cải cách mở ra sau mười năm bảo thủ của Trung Hoa, phần ngọn dần hồi phục, nhiệm vụ vinh quang và gian khổ này rơi vào sĩ quan chỉ huy hải quân ở vị trí lãnh đạo hàng thứ ba đang còn sung sức chính trường Liên An Hà. Họ đã chờ đợi thời cơ này quá lâu, vội vàng khoác lên quân phục ra sa trường gào thét chỉ huy, không dám chậm trễ phút giây nào nữa. Ông bắt đầu chọn lọc ra thành phần tinh anh xây dựng lại lữ đoàn hải quân lục chiến.

Hôm nay cháu của ông ấy là Liên Hạo Đông lại nhậm chức chỉ huy lữ đoàn hải quân lục chiến ở vị trí chóp bu thứ nhì.

Liên Hạo Đông tốt nghiệp từ đại học quốc phòng rồi trải qua ba năm đầu quân làm bộ binh, khi lên lon trung úy thì chẳng bao lâu được điều qua hải quân lục chiến.

Anh biết là ông cụ nhà anh nâng đỡ rồi.

Lúc ban đầu anh chỉ muốn thoát khỏi danh tiếng của ông nội liên kiên quyết lựa chọn bộ binh, nhưng từ xưa cánh tay nào có thể với

tới mặt trời, ông cụ lấy vai về của ông nội ra dụ dỗ không xong, bèn lấy quân lệnh gây sức ép, thế này gọi là quan lớn đè chết quan nhỏ, tức chết nhà mi luôn!

Lần này về Thủ Đô báo cáo công tác, anh có hai quân lệnh, một là về công tác, hai là kiểm đối tượng.

Trần Hiểu Sắt về đến trước nhà, vỗ nhẹ cánh cửa khẽ gọi: "Sửu Sửu."

Sửu Sửu là chó con gần năm tuổi giống Bắc Kinh có bộ lông đa sắc vừa vàng vừa trắng, nó là con chó lang thang ngoài đường được Hiểu Sắt nhặt về, tính ra theo cô đã gần năm năm. Tên quý nhỏ này rất tinh khôn, lại trung thành khiến Trần Hiểu Sắt sống một mình cũng có thêm phần can đảm.

Nghe tiếng gọi của chủ, Sửu Sửu ríu rít chạy đến cửa làm nũng, sủa gâu gâu không ngừng.

Trần Hiểu Sắt an ủi Sửu Sửu qua khe cửa: "Mày có ngoan không? Tao xin lỗi, tao đánh mất chìa khóa rồi, không vào nhà được. Nhưng ngày mai có thể vào được rồi. Nhớ là đại tiện thì phải đi lên bồn cầu nhen!"

Sửu Sửu rừ rì làm nũng trong nhà, cô chỉ muốn an ủi nó thật nhiều rồi mới đi.

Cô đi xuống tầng dưới tìm một người quen khác sống ở đó.

Đi đến cửa nhà người ta, cô bắt đầu đập cửa lạch cạch liên tục, không có tiếng động nào trong nhà, cô đá hai chân vào ngay. Không bao lâu, bên trong cửa sổ bảo vệ trong nhà hiện lên khuôn mặt nhập

nhèm buồn ngủ của một người đàn ông. Anh ta lại bên cửa dụi dụi mắt nói: "Đánh cướp à? Hơn nửa đêm rồi."

Trần Hiểu Sắt lên tiếng khóc ngoài cửa: "Bân Bân, giúp tôi đi mở khóa đi! Chìa khóa nhà tôi mất rồi."

Bân Bân nói: "Mất rồi? Ngày mai đi, tôi mệt chết rồi, cô ngủ ngay trước cửa nhà tôi đi!"

Trần Hiểu Sắt vô tư coi nhà người này như nhà trọ, không thêm câu nệ gì mà khún núm: "Anh có thể mặc quần vào không, tôi không chịu được cái "quần lót đỏ" trên người anh."

Bân Bân còn đang buồn ngủ chèm nhèm, nghe cô nói thế lại thấy tức cười, tính "hạ nhục" cô mấy câu, dù sao hai người này cũng quen trả đũa lẫn nhau rồi. Anh cười quay đầu lại liếc liếc ngắm cô, chẳng cần gấp gáp làm gì cứ "chiêm ngưỡng" cô thôi, lập tức tỉnh ngay, bộ đồ của con nhỏ này há? Anh làm bộ chán ghét nhìn lỗ mũi bịt trắng phau của cô rồi hỏi: "Wow, thế này là giả quỷ giả ma hù dọa người à?"

Trần Hiểu Sắt lấy tay sờ vào lỗ mũi đang bị thương trả lời: "Mặc quần dài đi rồi mới nói cho cậu biết."

Bân Bân mà Trần Hiểu Sắt quen gọi có tên là Thường Lộ Bân, lớn hơn cô một tuổi, coi như bạn từ bé mà cũng là bạn học, tên khốn dụ cô thi cuộc thi người đẹp chính là hắn.

Năm ấy, bé Thường Lộ Bân tám tuổi cùng với bé Trần Hiểu Sắt bảy tuổi theo cha mẹ đi chơi xuân ở vườn bách thú, Trần Hiểu Sắt hiếu động đang bò trên cây thì rớt xuống bất ngờ, Thường Lộ Bân không chỉ làm đệm thịt cho cô, còn làm cô mất đi nụ hôn đầu. Thật

ra thì lúc ấy hai người chỉ là không ngờ chạm phải môi nhau thôi. Từ đó Trần Hiểu Sắt đã bị Thường Lộ Bân bắt được nhược điểm, lần nào cũng đem chuyện đã cứu cô thoát chết mà ép bức cô.

Cô giả làm bạn gái anh mười lần, làm em gái anh năm mươi lần. Anh giả làm bạn trai cô hai mươi lần, làm anh trai cô một trăm lần. Hết cách rồi, Trần Hiểu Sắt là một con bé xinh gái, anh phải mặt dày đi làm anh trai cho nó, không thì con bé con này sẽ luôn gặp thua thiệt thôi.

Trước mắt anh ở cùng cô chung một khu nhà, xem như là một nửa anh hùng bảo vệ người đẹp Trần Hiểu Sắt.

Bảo vệ cho cô em gái này đã thành thói quen với anh.

Anh nhắc áo khoác trên người Trần Hiểu Sắt rồi hỏi: "Cô em hù chết một tên lính rồi đó hả?"

Trần Hiểu Sắt cười vang.

Thường Lộ Bân chất lưỡi thở dài: "Đây là sĩ quan quân đội đó nha! Còn là thiếu tá hai vạch, được đó, bản lĩnh có tăng lên, nói xem có chuyện gì nào!"

Trần Hiểu Sắt bắt đầu hớn hở mặt mày, văng nước miếng tung tóe thao thao bất tuyệt về kinh nghiệm hải hùng hôm nay, còn Thường Lộ Bân cười sằng sặc đến mức lạc giọng. Cuối cùng để an ủi cô mới nói: "Sớm biết thế tôi đây đem “quần lót đỏ” cho cậu mượn mặc. Hiện giờ thợ khóa đều ngủ hết rồi, cậu chịu khó thiệt thòi chút, ngủ nhà tôi thôi. Giường tôi khá lớn, hai người nằm không thành vấn đề."

"Bân Bân, cậu lại muốn lợi dụng để trở mối với tôi à?"

"Chỉ là ngủ một giường lớn mà thôi! Làm sao lại nói thành tôi dè cậu được chứ hả? Phải nói lợi dụng hoàn cảnh trỏ mồi thì ai có thể qua được cậu à? Nụ hôn đầu của tôi còn chưa kịp cho vợ mình đã bị cậu giành mất..."

"Ngừng ngay! Ngủ đi, sắp sáng rồi, tôi ngủ trên sofa là được." Trần Hiểu Sắt quá sợ những lần anh chàng tính toán nợ nần với cô, nên tính toán của cô coi như không thành.

Thường Lộ Bân nằm trên ghế sa lông tới nửa đêm đã ngủ rất ngon, Trần Hiểu Sắt nằm trên giường cũng tới nửa đêm đã ngủ say rồi, anh mà gặp "Sắt" thì bao giờ cũng chịu thua.

Hôm sau trời vừa sáng lại có người đập cửa, Trần Hiểu Sắt cũng bị choàng tỉnh. Mở cửa mới thấy xuất hiện một cô gái tóc dài xinh đẹp, mặc váy hoa trắng nhạt, giản dị dịu dàng, tay còn ôm mấy món ăn sáng mới mua về.

Thường Lộ Bân không bày tỏ thái độ gì mà hỏi: "Sao cô lại tới đây? Không phải đã dặn là đừng đưa sớm cho tôi sao?"

Cô gái rất ngượng ngùng nhưng cũng không ghét bỏ lời nói khó nghe của anh, tự nói: "Em nghĩ anh chắc là chưa ăn gì, vừa đúng lúc thuận đường, nên em mang đến cho anh. "

Thường Lộ Bân thở dài, gãi gãi đầu, mời cô gái vào nhà. Lúc cô ra khỏi nhà bếp lại đúng lúc gặp phải Trần Hiểu Sắt mới rời giường đang ngáp, cô ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ vốn đang ửng hồng mắc cỡ ngay lập tức cứng đờ, miệng lắp bắp: "Xin lỗi, em không biết còn có người ở nhà. Chuyện đó, chuyện đó em xin lỗi, em chỉ mua bữa sáng cho có mình anh."

Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm mà Trần Hiểu giúp Thường Lộ Bân chấn sảng ái tình, cô gái này đã thích anh ta rồi. Thường Lộ Bân lịch sự nói với cô gái: "Cảm ơn cô nhiều, cô ấy không thích ăn bánh tiêu, cô ấy thích bánh bao thịt lớn, bỏ cái kia đi...."

Cô gái lúng túng cười rồi nói lời chào xin phép về, trước khi đi còn ngoái nhìn Thường Lộ Bân rồi liếc nhìn Trần Hiểu Sắt.

Thường Lộ Bân nhìn bộ dạng thấy ghê của Trần Hiểu Sắt ré lên: "Cởi chiếc đầm dính đầy máu của cậu ra ngay, mà mặc áo sơ mi của tôi đi! Cứ như vậy mà đi ra ngoài, cả tầng này sẽ bị cậu hù chết."

Trần Hiểu Sắt bất chợt hứng thú chạy đến ban công cô gái vừa rời đi, sau đó mới quay đầu nói với Thường Lộ Bân: "Cô ấy hiểu làm hai chúng ta đó, Bân Bân."

Thường Lộ Bân không biểu lộ chút gợn sảng nào mà còn hỏi: "Vậy thì sao?"

Sặc! Tên này còn bày đặt ra vẻ. Trần Hiểu Sắt tiếp tục đánh giá: "Cúp C, nắm nó chắc sẽ đã lắm, Bân Bân, thử đi, cô này trông được đấy, có muốn tôi giúp cậu một tay để giải trừ hiểu lầm không?"

Thường Lộ Bân mở cửa phòng vệ sinh: "Không bằng ai đó đâu nha!"

Trần Hiểu Sắt theo tới tận cửa toilet, cố ý nói đùa: "Nếu cậu mà không chịu yêu ai, người ta sẽ nói cậu làm cao hoặc nói cậu mắc bệnh không tiện nói."

Thường Lộ Bân tức giận hỏi ngược lại: "Ai làm cao? Ai mắc bệnh?"

Trần Hiểu Sắt lấy tiền đi xe còn lại gọi thợ khóa lên mở cửa nhà giùm.

Sửu Sửu bé nhỏ cọ một cái rồi nhảy phốc lên người cô, cô cứng nựng xoa đầu vỗ về nó. Ôi! Qua mấy năm nay, an ủi, làm bạn với cô, thủ thỉ với cô, Sửu Sửu bé nhỏ mới thật là đáng yêu.

Sửu Sửu bé cào cào áo sơ mi của cô, xem ra rất không vừa lòng với bộ dạng của cô. Nhớ lại lúc cô sắp ra cửa, có hơi do dự, cởi bỏ cái đồ trắng rất ghê người đó, đổi lại cái áo sơ mi Thường Lộ Bân không hay mặc. Còn quân phục thì khoác lên cánh tay, tránh cho Sửu Sửu bé cắn vò nó.

Bởi có vết thương trên người, cô cũng không dám tắm, chỉ dùng nhiệt từ áo len xoa xoa thân thể. Tẩy sạch sẽ người rồi, lại chăm sóc Sửu Sửu. Hiện giờ Sửu Sửu có màu lông toàn thân sáng ngời, đã không còn bộ dáng như lúc là chó hoang, Trần Hiểu Sắt đúng là một người chủ tốt. Cô giúp nó chải lông: "Mày nhất định rất muốn biết tao làm sao thành ra thế này đúng không? Tao luôn coi trọng sinh mạng, làm sao có thể bị thương được? Ha ha, thật ra thì à, hôm nay tao đã gặp lại Tống Á rồi."

Sửu Sửu nhóc con nhẹ ăng ăng một tiếng, ý bảo cô tiếp tục nói tiếp. Cô bĩu môi, cảm thấy phiền lòng: "Nhưng có thể không phải anh ấy, chắc tao nhìn nhầm thôi."

Lòng Tiểu Sửu Sửu giờ phút này vô cùng không yên, nó chỉ chăm chăm ngó vào bộ quân phục đó. Nó cảm thấy không an ổn nổi, mùi vị của bộ đồ này là lần đầu tiên người thấy, không phải Tống Á, cũng không phải là Bân Bân tầng dưới, cuối cùng là của người nào đây? Mặc dù không cào cào bộ đồ này nhưng vẫn dùng móng vuốt đụng nó một cái.

Trần Hiểu Sắt nhìn lại bộ quân phục thì nhức đầu, không chỉ đau đầu mà còn đau lòng, tiền ời là tiền. Không biết chiến sĩ nhí kia phát hiện thấy cô chạy trốn thì thế nào, còn vị chỉ huy của anh ta, có thể bị tức chết không? Cô rùng mình ớn lạnh.

Bắt được bị yêu cầu bồi thường tiền thì không hề gì, nhưng chỉ cần không bắt được mình thì lần mua bán này quả là rất đáng giá.

Cô dò xét cẩn thận, ngực trái bộ đồ có tên Liên Hạo Đông, cô lập tức lên mạng rà soát nhưng không có bất kỳ tư liệu nào về người này cả. Thôi kệ, nếu như ngày khác có gặp lại, nên trả lại người ta hay vờ như không biết? Không biết tốt hơn nhỉ?

Cô khoái chí với suy nghĩ của mình, cảm thấy lần chạy trốn này thật tuyệt vời, mọi lo lắng nhất thời biến mất. Từ nay về sau, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên xem mắt thì tiếp tục xem mắt, wow, kha kha kha!

Còn nữa, những người đang làm nhiệm vụ trên đường phố sẽ khó tránh khỏi phải làm chút chuyện không thể không làm thế, rất nhiều nhân vật lớn cũng có không ít thời khắc thoái trào, cô chẳng cần quan tâm cái bộ mặt này.

Đây là lý do để cô an ủi chính mình.

Thường Lộ Bân chất lưỡi thở dài: "Đây là sĩ quan quân đội đó nha! Còn là thiếu tá hai vạch, được đó, bản lĩnh có tăng lên, nói xem có chuyện gì nào!"

Trần Hiểu Sắt bắt đầu hờn hờ mặt mày, văng nước miếng tung tóe thao thao bất tuyệt về kinh nghiệm hải hùng hôm nay, còn Thường Lộ Bân cười sảng sặc đến mức lạc giọng. Cuối cùng để an

Ủi cô mới nói: "Sớm biết thế tôi đây đem “quần lót đỏ” cho cậu mượn mặc. Hiện giờ thợ khóa đều ngủ hết rồi, cậu chịu khó thiết thòi chút, ngủ nhà tôi thôi. Giường tôi khá lớn, hai người nằm không thành vấn đề."

"Bân Bân, cậu lại muốn lợi dụng để trở mối với tôi à?"

"Chỉ là ngủ một giường lớn mà thôi! Làm sao lại nói thành tôi dè cậu được chứ hả? Phải nói lợi dụng hoàn cảnh trở mối thì ai có thể qua được cậu à? Nụ hôn đầu của tôi còn chưa kịp cho vợ mình đã bị cậu giành mất..."

"Ngừng ngay! Ngủ đi, sắp sáng rồi, tôi ngủ trên sofa là được." Trần Hiểu Sắt quá sợ những lần anh chàng tính toán nợ nần với cô, nên tính toán của cô coi như không thành.

Thường Lộ Bân nằm trên ghế sa lông tới nửa đêm đã ngủ rất ngon, Trần Hiểu Sắt nằm trên giường cũng tới nửa đêm đã ngủ say rồi, anh mà gặp “Sắt” thì bao giờ cũng chịu thua.

Hôm sau trời vừa sáng lại có người đập cửa, Trần Hiểu Sắt cũng bị choàng tỉnh. Mở cửa mới thấy xuất hiện một cô gái tóc dài xinh đẹp, mặc váy hoa trắng nhạt, giản dị dịu dàng, tay còn ôm mấy món ăn sáng mới mua về.

Thường Lộ Bân không bày tỏ thái độ gì mà hỏi: "Sao cô lại tới đây? không phải đã dặn là đừng đưa sớm cho tôi sao?"

cô gái rất ngượng ngùng nhưng cũng không ghét bỏ lời nói khó nghe của anh, tự nói: "Em nghĩ anh chắc là chưa ăn gì, vừa đúng lúc thuận đường nên em mang đến cho anh."

Thường Lộ Bân thở dài, gãi gãi đầu, mời cô gái vào nhà. Lúc cô ra khỏi nhà bếp lại đúng lúc gặp phải Trần Hiểu Sắt mới rời giường đang ngáp, cô ngẩn ra, vốn khuôn mặt nhỏ đang ửng hồng mắc cỡ nay lập tức cứng đờ, miệng lắp bắp: "Xin lỗi, em không biết còn có người ở nhà. Chuyện đó, chuyện đó em xin lỗi, em chỉ mua bữa sáng cho có mình anh."

Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm mà Trần Hiểu Sắt giúp Thường Lộ Bân chần sóng áo tình, cô gái này đã thích anh ta rồi. Thường Lộ Bân lịch sự nói với cô gái: "Cám ơn cô nhiều, cô ấy không thích ăn bánh tiêu, cô ấy thích ăn bánh bao thịt lớn, bỏ cái kia đi...."

cô gái lúng túng cười rồi nói lời chào xin phép về, trước khi đi còn ngoái nhìn Thường Lộ Bân rồi liếc nhìn Trần Hiểu Sắt.

Thường Lộ Bân nhìn bộ dáng thấy ghê của Trần Hiểu Sắt ré lên: "Cởi chiếc đầm dính đầy máu của cậu ra ngay mà mặc áo sơ mi của tôi đi! Cứ như vậy mà đi ra ngoài, cả tầng này sẽ bị cậu hù chết."

Trần Hiểu Sắt bất chợt hứng thú chạy đến ban công nhìn cô gái vừa rời đi, mới quay đầu nói với Thường Lộ Bân: "cô ấy hiểu làm hai chúng ta đó, Bân Bân."

Thường Lộ Bân không biểu lộ chút gợn sóng nào mà còn hỏi: "Vậy thì sao?"

Sặc! Tên này còn bày đặt ra vẻ. Trần Hiểu Sắt tiếp tục đánh giá: "Cúp C, nắm nó chắc đã lắm, Bân Bân, thử đi, cô này trông được đấy, có muốn tôi giúp cậu một tay để giải trừ hiểu lầm không?"

Thường Lộ Bân mở cửa phòng vệ sinh: " không bằng ai đó đâu nha!"

Trần Hiểu Sắt theo tới tận cửa toilet, cố ý nói đều: "Nếu cậu mà không chịu yêu ai, người ta sẽ nói cậu làm cao hoặc nói cậu mắc bệnh không tiện nói."

Thường Lộ Bân tức giận hỏi ngược lại: "Ai làm cao? Ai mắc bệnh?"

Trần Hiểu Sắt lấy tiền đi xe còn lại gọi thợ khóa lên mở cửa nhà giùm.

Sửu Sửu bé nhỏ cọ một cái rồi nhảy phốc lên người cô, cô cứng nựng xoa đầu vỗ về nó. Ôi! Qua mấy năm nay, an ủi, làm bạn với cô, thủ thỉ với cô, Sửu Sửu bé nhỏ mới thật là đáng yêu.

Bé Sửu Sửu cào cào áo sơ mi của cô, xem ra rất không vừa lòng với bộ dạng của cô. Nhớ lại lúc cô sắp ra cửa, có hơi do dự, cởi bỏ cái đồ trắng rất ngê người đó, đổi lại cái áo sơ mi Thường Lộ Bân không hay mặc. Còn quần phục thì khoác lên cánh tay tránh cho Sửu Sửu cắn, vò nó.

Bởi có vết thương trên người, cô cũng không dám tắm, chỉ dùng nhiệt từ áo len xoa xoa thân thể. Tẩy sạch sẽ người rồi, lại chăm sóc Sửu Sửu. hiện giờ Sửu Sửu có màu lông toàn thân sáng ngời, đã không còn bộ dáng như lúc là chó hoang. Trần Hiểu Sắt đúng là một người chủ tốt. cô giúp nó chải lông: "Mày nhất định rất muốn biết tao làm sao thành ra thế này đúng không? Tao luôn coi trọng sinh mạng, làm sao có thể bị thương được? Ha Ha, thật ra thì... à... hôm nay tao đã gặp lại Tống Á rồi."

Nhóc con Sửu Sửu nhẹ ửng ửng một tiếng, ý bảo cô tiếp tục nói tiếp. cô bĩu môi cảm thấy phiền lòng: "Nhưng có thể không phải anh ấy, chắc tao nhìn nhầm thôi."

Lòng Sừ Sừ giờ phút này vô cùng không yên, nó chỉ chăm chăm ngó vào bộ quân phục đó. Nó cảm thấy không an ổn nổi, mùi vị của bộ đồ này là nó lần đầu tiên ngửi thấy, không phải Tống Á, cũng không phải là Bân Bân tầng dưới, cuối cùng là của người nào đây? Mặc dù nó không cào cào bộ đồ này nhưng vẫn dùng móng vuốt dụi vào một cái.

Trần Hiểu Sắt nhìn lại bộ quân phục thì nhức đầu, không chỉ đau đầu mà còn đau lòng, tiền ơ là tiền. không biết chiến sĩ nhí kia phát hiện thấy cô chạy chốn thì thế nào, còn vị chỉ huy của anh ta có thể bị tức chết không? cô rùng mình ớn lạnh.

Bắt được bị yêu cầu bồi thường tiền thì không hề gì, nhưng chỉ cần không bắt được mình thì lần mua bán này quả là rất đáng giá.

cô dò xét cẩn thận, ngực trái bộ đồ có tên Liên Hạo Đông, cô lập tức lục soát toàn bộ, không có giấy tờ nào cả. Thôi kệ, nếu như ngày khác có gặp lại, nên trả lại người ta hay vờ như không biết? không biết tốt hơn nhỉ?

cô khoái chí, cảm thấy lần chạy chốn này thật tuyệt vời, mọi lo lắng nhất thời biến mất. Từ nay về sau, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên xem mắt thì tiếp tục xem mắt, ơ, kha kha kha!

Còn nữa, những người đang làm nhiệm vụ trên đường phố sẽ khó tránh khỏi phải làm chút chuyện không thể không làm thế, rất nhiều nhân vật lớn cũng có không ít thời khắc khoái trào, cô chẳng cần quan tâm cái bộ mặt này.

Đây chính là lý do cô an ủi chính mình.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Mặt Mày Hớn Hở [1]

Trần Hiểu Sắt vứt đi chiếc xe đạp của đồng nghiệp cô, bồi thường cho người ta 300 tệ. Cô tính toán món nợ, từ tiền bồi thường cho đến điện thoại và túi xách bị mất thì ngày hôm qua hao tổn tất cả là 5000 tệ. Cô có thể nói tim mình đang rỉ máu hay không?

Ban ngày, Tần Hoa thật muốn ăn tươi nuốt sống Trần Hiểu Sắt. Chỉ là nhìn thấy cái mặt bị thương của cô thì đã ăn không nổi, chỉ đành xua cô tới chỗ khách hàng mới.

Đến buổi tối, thì Lâm Mễ Mễ suýt nữa đã làm thịt Trần Hiểu Sắt, mắng liên tục trong điện thoại rằng người như cô không thể tin tưởng: “Người như cậu cuối cùng có đáng tin không? Anh chàng kia là chú họ của bạn trai tớ, sao cậu lại cho người ta leo cây hả? Gọi điện thoại cũng không ai bắt, hơn nữa cả buổi tối cũng không có người bắt máy, chú ấy cũng nổi điên rồi.”

Trần Hiểu Sắt đau khổ mà nói: “Đừng nhắc tới nữa, hôm qua bà đây đã trúng thưởng.”

Lâm Mễ Mễ hỏi: “Hả? Thật không? Trúng bao nhiêu? Cho mình mượn một ít đi!”

Trần Hiểu Sắt ngất luôn, đây là hạng người gì hả? Đồ quỷ thấy tiền là mắt sáng rực lên như cái gì ấy.

Lâm Mễ Mễ là bạn cùng khóa đại học của Trần Hiểu Sắt, nhờ cùng diễn “Nữ quỷ phục thù ký” trong tiệc liên hoan trung thu của trường mà hai người mới trở thành bạn thân. Gần đây cô ấy cũng mới nhảy việc, chức vụ mới là giám đốc tiêu thụ của một quán ăn đêm cao cấp. Quán ăn đêm này có biệt hiệu “Xích Mị”, còn được gọi là “Hang ổ bóc lột tiền số 1 Thủ Đô.” Khách đến toàn là đại gia, không phú thì cũng quý. Làm giám đốc tiêu thụ ở chỗ này, tương đương với đập nửa chân vào kho tiền, có được chuyện tốt này, thật sự đêm ngủ cũng có thể bật cười.

Lâm Mễ Mễ rất hài lòng với công việc này. Cô ấy cũng cùng Trần Hiểu Sắt phấn đấu phiêu dạt nơi đất bắc này, từng ở trong phòng dưới tầng hầm, mỗi ngày chỉ ăn một gói mì tôm. Ngần ngơ nhìn bầu trời Bắc Kinh trong khi cầm lương tháng chưa đến 3000 tệ mà luôn mặc sức nghĩ về lí tưởng của mình. Động lực lí tưởng chẳng qua chỉ là một căn nhà có thể ở yên một chỗ không phải chuyển nhà tới chuyển lui nữa, thu nhập ổn định nuôi sống được mình và người nhà. Luôn than Bắc Kinh khổ, nhưng cô ấy không sợ, cô ấy còn muốn trồng cây trên mảnh đất này.

Cô bạn ấy dựa vào cái đầu linh hoạt của mình, thì mục tiêu này chỉ trong 4 năm ngắn ngủi đã thành hiện thực rồi, cô nàng đã có bất động sản. Đó là một căn hộ cũ hơn 30 mét vuông, ở ngay trong một chung cư cũ cách trường học bọn họ không xa, tuy không to, nhưng rất hữu dụng. Gần đây còn tìm được bạn trai mới, là một người gốc Bắc Kinh, một căn tứ hợp viện cũ đổi lấy ba căn nhà và khoản tiền mấy trăm vạn phá dỡ, chuyển đi, trong một đêm liền phát lên giàu có. Chỉ cần cố ấy có thể thuận lợi kết hôn, hạnh phúc ở ngay trước mắt thôi.

Đương nhiên, Trần Hiểu Sắt cũng đang tìm kiếm hy vọng cho mình. chẳng qua phải chịu đựng thêm một chút, không được thuận lợi như Lâm Mễ Mễ.

Lâm Mễ Mễ kiếm được tiền liền có tâm trạng tốt, giúp Trần Hiểu Sắt lo chuyện chung thân đại sự, giới thiệu chú họ ruột của bạn trai cô ấy cho Trần Hiểu Sắt. Trước khi giới thiệu, cô ấy cũng rất rối rắm, lờ như thật sự thành đôi, cô ấy có lẽ sẽ phải sửa lại gọi là thím họ.

Người đàn ông giới thiệu cho Trần Hiểu Sắt tên là Tào Quân. Hai người xem mắt trong một nhà hàng sang trọng, địa điểm là bên nam chọn.

Đừng xem vẻ ngoài của Tào Quân không tốt mã, thực ra rất có văn hóa, tốt nghiệp khoa Trung văn đại học Bắc Kinh, hiện làm nghiên cứu viên tham mưu quốc gia, chế độ khen thưởng lương bổng vô cùng hậu hĩnh. Đối với Trần Hiểu Sắt mà nói, quả thực là đối tượng kết hôn không thể tốt hơn.

Cô có xem qua ảnh của anh ta, không đẹp trai, phù hợp với tất cả yêu cầu của cô, việc này khiến cô kích động tới có chút phát run. Lần kích động này, mũi của cô đau tới rức rức.

Cô đối diện với gương, gỡ băng gạc xuống, vẫn tốt, không có bất kỳ dấu tích gì.

Tào Quân đôn hậu chất phác, đã hưởng nội lại còn rụt rè. Trần Hiểu Sắt nói chuyện với anh ta một lúc lâu, mệt tới toàn thân đổ mồ hôi. Cuối cùng, bản tính nhịn không nổi, bắt đầu ăn nói lung tung, tự biên tự diễn kể chuyện cười, Tào Quân bị chọc cười cũng cười to ha ha, trong lòng nghĩ cô gái này rất cởi mở.

Dưới sự hướng dẫn của Trần Hiểu Sắt, Tào Quân rút cuộc cũng bắt đầu huyền thuyên kể cho Trần Hiểu Sắt nghe chuyện bà nội của nam đồng nghiệp ở đơn vị bọn họ.

Câu chuyện như thế này. Chân của bà nội anh ấy bất tiện, có một lần ngồi xe buýt tới Phòng Sơn, bà ấy ngồi hàng ghế đầu tiên gần tài xế nhất. Mỗi khi đến một trạm, bà đều cầm cái gậy chọc vào hông tài xế, hỏi đây là trạm nào. Qua mấy trạm, bà hỏi mấy trạm, tài xế đã lười trả lời rồi. Bà nội thấy anh ta không trả lời, liền tiếp tục chọc: “Đây là chỗ nào?” Tài xế tức giận trả lời: “Đây là cái hông!”

“Ha ha.” Trần Hiểu Sắt cười rộ lên, vừa cười vừa nói: “Bà lão này thật thú vị, may mà bà ấy không chọc vào viên bi của tài xế người ta”

Tào Quân vốn đang cười mặt lập tức cứng lại.

Trần Hiểu Sắt cười rất lớn mới phát hiện miệng mình lại rước họa rồi. Trời ạ, cô đã nói cái gì? Sao cô lại ở trước mặt người văn hóa nói lời thô thiển chứ? Quá phá hỏng hình tượng Bạch Phú Mỹ rồi. Trần Hiểu Sắt xét tới biểu hiện lúc nãy, bèn ngậm miệng nghiêm túc lắng nghe.

Tào quân xấu hổ cười cười, Trần Hiểu Sắt cũng xấu hổ cười cười, cũng nhanh chóng nói sang chuyện khác. Hai người lại bắt đầu nói về chuyện lịch sử thời xưa. Khởi đầu nói từ thời viễn cổ Hạ Thương Chu. Trần Hiểu Sắt xét thấy biểu hiện vừa rồi của mình có hơi quá, vì vậy chỉ ngồi câm như hến ngoan ngoãn ngồi im lắng nghe.

Tào Quân nhắc tới Tư Mã Thiên một trong những cổ nhân mà anh ta thích nhất, chém gió khá lâu. Nói người này cương chính

công trực thể nào, bác học đã tài ra sao, sau đến cả đổi họ cho con trai mình...

“Đợi chút!” Trần Hiểu Sắt ngắt lời Tào Quân vì nói tới thần tượng của mình mà lời nói có phần kích động, hỏi một câu: “Chim của Tư Mã Thiên không phải bị cắt sao? Người đàn ông không có chim sao lại sinh con trai được? Vợ ông ấy gian díu với người khác à?”

Môn lịch sử của Trần Hiểu Sắt không được tốt lắm, càng không biết Tư Mã Thiên lúc hơn 40 tuổi bị quan hình, không ngại học hỏi mà thành kính đặt câu hỏi.

Tào Quân bị câu hỏi của Trần Hiểu Sắt làm cho nghẹn đỏ cả mặt, ở trong phòng điều hòa lạnh mà mồ hôi trên trán liên tục chảy ròng ròng, miệng co rút hồi lâu, thỉnh thoảng còn đằng hắng hai tiếng, cuối cùng lắp ba lắp bắp nói: “Cái này tôi không biết.”

Trần Hiểu Sắt lại hỏi: “Nếu không phải vợ ông ta thông dâm thì chính là ‘chim’ ông ta vẫn chưa cắt sạch. Anh biết triều Minh có một thái giám tên Uông Trục không? Nghe nói ông ta không cắt triệt để, vẫn còn lưu lại một phần....”

Không đợi cô nói hết vấn đề, Tào Quân đã ngồi không yên trên chỗ ngồi, ngược lại cắt ngang lời Trần Hiểu Sắt: “Cô Trần, đề tài này ‘nặng’ quá rồi, hay là chúng ta đổi chủ đề khác nhé.”

Trần Hiểu Sắt đỏ mặt, sờ sờ sau ót của mình. Trời ơi, mình đã nói gì thế? Sao có thể sỉ nhục thần tượng của đối phương cơ chứ? Cô đến bây giờ vẫn chưa nghĩ được vấn đề không phải là “thần tượng của đối phương”.

Bọn họ là tiếp tục tán gẫu, lần này Trần Hiểu Sát phải chú ý không được nói chuyện thần tượng của đối phương. Hai người nhắc tới tình cảm của người hiện đại. Tào Quân nói: “Nếu tương lai chồng cô làm chuyện không phải với cô, cô sẽ làm thế nào?”

Cuộc đời này loại người cô ghét nhất chính là hồ ly tinh, lập tức trả lời: “Thiên hấn, đem cái ‘chim’ cất đi vứt ra đường cho xe cán qua.”

Sau đó Tào Quân loạng choạng chạy khỏi chỗ ngồi.

Trần Hiểu Sát phiền não úp mặt trên mặt bàn tự kiểm điểm chính mình. Trời ạ, cô đã làm cái gì vậy? Việc muốn làm nhất ngày hôm nay chính là về nhà tắm rửa sạch sẽ, chờ Lâm Mễ Mễ làm thịt cô.

Ai ngờ, giờ khắc này không phải một mình cô “xem mắt” ở đây.

Lúc này cách hai mét, có một người đàn ông thân hình màu đồng rắn rỏi, tuấn tú, phong độ, chính là doanh trưởng Liên Hạo Đông. Doanh trưởng không mặc quân phục, chỉ mặc thường phục nhưng vẫn rất lịch sự, là trang phục hè mới nhất của GUCCI. Dù là quân phục hay thường phục, vẫn toát ra mùi vị tinh tế của đàn ông, vô cùng chói mắt.

Người Liên Hạo Đông xem mắt là một cô gái mà cấp trên chỉ huy lữ đoàn Triệu giới thiệu cho, anh cũng không biết người ta tên gì, chỉ huy lữ đoàn Triệu chỉ cho anh một tín vật nhận người, chính là một quyển sách. Chỉ huy lữ đoàn Triệu còn sợ anh không đi mà kín đáo nói nói quyển sách này vô cùng quan trọng phải đích thân Liên Hạo Đông đưa đến tận tay cô gái.

Liên Hạo Đông đã biết chỉ huy lũ đoàn Triệu này chính là ông tơ bà nguyệt bận quân phục quá nhiệt tình trong công việc.

Vì nể mặt nên anh cũng không từ chối, không dính khói lửa nhân gian nhiều năm, bây giờ vừa mới hạ phàm còn có chút chưa thích ứng, nên mới đến sớm nửa tiếng cảm nhận chút nhân gian. Vậy là toàn bộ những lời nói mát mặt của Trần Hiểu Sát đều thuận theo gió truyền đến trong tai vị thần tiên này, anh nhất thời cảm khái, con gái thời nay đều cởi mở như vậy sao? Xem ra anh đã già rồi!

Giọng nói của Trần Hiểu Sát anh chưa từng nghe qua, dĩ nhiên không biết cô gái nói những lời ấy chính là nữ tiểu quỷ anh đưa vào bệnh viện mà không từ mà biệt. Con nhỏ kia không chỉ không cảm ơn, mà còn lấy đi quân phục của anh, điều này khiến Liên Hạo Đông vừa hợp xong trở lại buồn bực rất lâu, tại sao cô ấy phải lặng lẽ đi như vậy nhỉ? Chắc không phải mình quá nghiêm túc dọa cô ấy sợ rồi chứ? Sớm biết thế lúc ấy đã mỉm cười rồi, nụ cười của anh kỳ thực rất ôn hòa, vì mấy con chó săn với con lợn mẹ 300 cân mà họ nuôi rất thích nhìn anh cười cơ đấy.

Trần Hiểu Sát gục trên mặt bàn tự trách chính mình.

Không tới một lúc, Lâm Mễ Mễ làm ca đêm tỉnh ngủ rồi hùng hùng hổ hổ xông vào. Nhìn thấy mặt Trần Hiểu Sát như con gà chết lập tức muốn mắng cô mấy câu. Sau khi ngồi xuống, dùng lực vỗ bàn một cái.

Hành động này của cô ấy khiến Trần Hiểu Sát đang ngủ một cách vui vẻ bị dọa cho tỉnh. Trần Hiểu Sát ngẩng đầu nhìn Lâm Mễ Mễ.

Hai mắt Lâm Mễ Mễ đầy vẻ bất đắc dĩ, nhìn khuôn mặt chán nản của Trần Hiểu Sắt, những lời muốn la đã đến miệng lại tức khắc nhin xuống. Ôi, con nhỏ ngốc này! Trần Hiểu Sắt mím môi muốn khóc.

Lâm Mễ Mễ vắt chéo hai chân, nhìn Trần Hiểu Sắt: “Lại bị mất mặt rồi?”

Trần Hiểu Sắt gật gật đầu.

Lâm Mễ Mễ đối diện với Trần Hiểu Sắt không tương lai bắt đầu giáo huấn: “Có phải lại nói những lời khiến người ta ‘đau cả bì’ rồi không?” Giọng nói không hề nhỏ.

Liên Hạo Đông cách hai mét bị sặc một ngụm trà trong miệng.

Trần Hiểu Sắt thực ra rất oan ức, cô thật không muốn làm hồng chuyện.

Trước đây lúc hẹn hò với các anh chàng hoàn mỹ cũng không thấy chính mình mất mặt lắm, sao lần này lại xấu hổ tới vậy?

Thật không ngờ, các anh hoàn mỹ dường như đều là chúa duyệt sắc đẹp thiên hạ, có kiểu con gái nào chưa gặp qua? Nên mới không để Trần Hiểu Sắt người ta vào trong mắt. Nhưng Tào Quân không như vậy, người ta là anh chàng tiết liệt trong trắng, cổng lớn không ra, cổng nhỏ không đi, trái tim nhiệt huyết và thân thể giữ như xử nữ nhất định sẽ giao cho vợ mình, vậy nên gặp phải người nói năng phóng khoáng, không vào khuôn phép như Trần Hiểu Sắt mới bị dọa sợ tới mức tiểu ra quần, cô gái này rốt cuộc lai lịch thế nào? Quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn Lâm Mễ Mễ.

Trần Hiểu Sắt lau lau khước mắt, bắt đầu trần thuật lại những chuyện xui xẻo của hai ngày nay.

Việc này lại quá lợi cho doanh trưởng Liên Hạo Đông đang rảnh rỗi muốn tìm việc làm. Chàng bộ đội này trời sinh tai mắt thính nhạy, đặc biệt là doanh trưởng Liên Hạo Đông của doanh đội 2 hải quân lục chiến, quân trong quân, đội trong đội, người trong người.

Anh bị buộc rửa tai lắng nghe!

Trần Hiểu Sắt bèn từ cái quần lót đỏ của cô nhảy tới Tống Á, lại từ Tống Á nói tới đụng phải chiếc quần xa chính hiệu đắt giá. Lúc này Liên Hạo Đông cuối cùng nhịn không được quay đầu đi nhìn xem vị thần xui xẻo đang lải nhải này.

Mái tóc như thác nước, da trắng như ngà voi, mặt mũi thon gọn, thân hình mảnh khảnh, động tác cơ thể có vẻ kích động, còn có gương mặt hơi ửng hồng thật xinh, khoảnh khắc này lại đang múa máy theo biểu cảm phấn khích của chủ nhân nó.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Mặt Mày Hớn Hở [2]

Người này Liên Hạo Đông nhận ra, đây là lần gặp lại thứ hai!

Không ngờ sau khi lớn lên cô ấy lại có tính tình như vậy? Hơn nữa sự kiện gặp lại nhau còn kinh thiên động địa kiểu đó. Anh nhin không được nhoẻn miệng cười, lòng anh đột nhiên mềm mại như bãi cát luyện tập thao trường trên bờ biển ngày đó, tâm tư đã bay về nơi xa xôi.

Cái ngày gặp Trần Hiểu Sát kịch tính đến thế là lúc anh đang trải qua các hội nghị quân sự lớn nhỏ, thương thảo quyết sách vào tháng mười trong năm, sắp xếp tân binh, phân chia tổ đội mới. Buổi tối thì sao? Không thể thiếu các buổi liên hoan chào đón, nhân tiện cho các chiến sĩ trú quân ở Thủ Đô mở mang tầm mắt, trình bày sơ sơ nội dung luyện tập và cuộc sống của anh em tiền tuyến.

Bộ đội trú quân ở Thủ Đô khá thoải mái nhưng do cường độ luyện tập và mức độ khó khăn đều khác xa địa phương, nên phải thường xuyên cho những chiến sĩ này được mở mang, nâng cao kiến thức.

Lúc cả cái khối thịt Trần Hiểu Sát bắn vào, anh đang nhắm mắt thư giãn trong xe. Có thể vì xe quá chắc chắn, anh không hề cảm nhận được chấn động rất lớn đó. Khi xuống xe lại nhìn thấy Trần

Hiếu Sắt xốc xéch với tay bịt mũi, máu chảy ra từ kẽ tay xuống váy trắng của cô ấy.

Anh lấy tay đưa khăn mùi soa cho cô nhóc để lau nó đi, thế mà cô ấy nhìn anh mấy giây rồi tức thì ngã vào lòng anh ngay. Hóa ra thấy máu là ngất.

Bộ quân trang trắng như tuyết coi như tiêu luôn.

Mũi vẫn cứ thế chảy máu, chủ nhân của nó bị nhát tới mức xỉu luôn, anh chỉ có thể ôm lấy cô nàng này, bịt cái mũi lại rồi đưa lên xe.

Liên Hạo Đông đã từng ôm chiến hữu, từng ôm bao cát, ôm cây gỗ to lớn, chỉ chưa hề ôm qua cô gái nhỏ mềm mại như hoa này, khi anh bế cô lên, cảm giác cô chỉ cỡ 50 kg, chẳng bằng bao cát buộc trên người lúc anh rèn luyện, giống như con búp bê được làm như người thật ấy.

Chỉ trì hoãn mấy phút ngắn ngủi, giao thông xung quanh càng trở nên ịch tắc bít bùng. Phía sau, một chiếc xe quân đội mang biển số Hải A dừng lại, cửa sổ phải hạ xuống, một sếp hỏi Liên Hạo Đông: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Vương lập tức chào kiêu nhà binh, Liên Hạo Đông đã dính máu toàn nửa người bế Trần Hiếu Sắt cũng đầm đìa máu cũng đứng thẳng tắp trả lời: “Xảy ra vài sự cố ngoài ý muốn.”

Vị ngồi ghế phải hàng trước quay đầu nói với sếp trên ở ghế sau: “Anh ta chắc phải chậm lại mấy phút, chúng ta cứ đi trước đi.”

Sếp phía bên trong cất giọng trầm trầm: “Ừ.”

Quay lại bên này, Lâm Mễ Mễ bắt đầu trách mắng Trần Hiểu Sắt: “Cậu xem cậu kia, vốn là con gái chưa chồng chẳng phải không dám nói những lời nhay cảm sao? Tại sao đến phiên cậu thì nó tuôn ào ào không kịp chặn thể hả?”

Trần Hiểu Sắt chống đối: “Gái tơ thì sao hả? Gái tơ thì không thể nói chim với bi à?”

Lâm Mễ Mễ cuối cùng cũng bó tay, đành chọc ngón tay vào cái miệng ngang ngạnh của con nhỏ đầu óc lồi lõm này. Trần Hiểu Sắt cười hả hê quay mặt đi, lại còn hứa với Lâm Mễ Mễ: “Mình không nói nữa, tha cho mình đi.”

Lâm Mễ Mễ bỗng nhiên dừng tay, mắt nhìn chăm chăm vào một bên, miệng ngoác ra, cứ như nhìn trúng thứ gì hay, chẳng hạn chàng đẹp trai nào đó cao ngất trời.

Trần Hiểu Sắt nhìn theo hướng mắt của cô bạn, đúng là một người đàn ông, nước da màu đồng luôn nhé.

Cô nghiêm túc soi kỹ anh chàng này, sắc da rất gợi cảm, làn da cũng nhẵn mịn, tuy đang ngồi nhưng nhìn đôi chân thon dài có thể chắc chắn chiều cao không dưới mét tám, là thành phần được nuôi dưỡng và giáo dục ưu tú. Cơ bắp phát triển đồng đều trên cánh tay, đường cong lộ ra hoàn chỉnh, nhìn là biết người này sung sức mạnh mẽ, thậm chí còn cường tráng. Tóc tuy ngắn, nhưng lại dày đen nhánh, những sợi tóc bên sườn mặt cũng rất đẹp. Nhìn đến đây, mũi Trần Hiểu Sắt nóng lên, mặt hơi ửng đỏ. Chút tóc đen nhánh, chỉ ra thân người này rất tốt, nghĩa là khả năng tình dục đáng kể đấy.

Loại đàn ông nhìn vừa uy nghiêm lại vừa gợi cảm này đúng là mặt hàng không tồi, phải có giá khá cao trên thị trường “nhân phiêu”,

mà đem thả vào thế giới động vật cũng là loại phối giống thích hợp nhất.

Cả Lâm Mễ Mễ và Trần Hiểu Sắt cùng nhau nuốt nước miếng. Lâm Mễ Mễ nói khe khẽ với Trần Hiểu Sắt: “Anh ta... Cậu bảo, anh ta có mấy múi bụng?”

Trần Hiểu Sắt nói: “Điều này còn phải đoán sao? Chắc chắn là tám múi rồi.”

“Vậy cậu bảo anh ta làm nghề gì?”

Trần Hiểu Sắt liền đoán: “Huấn luyện viên thể lực?”

Lâm Mễ Mễ lắc đầu, nói: “Không đúng, huấn luyện viên thể lực bây giờ đa phần biến thái, sẽ không mặc quần áo đứng đắn như vậy!”

Liên Hạo Đông biết cả hai đang oán thăm anh nhưng cũng không lên tiếng, tiếp tục uống trà của mình, chậm rãi thưởng thức đánh giá tách trà đó.

Trần Hiểu Sắt lại đoán: “Người giàu hoặc là trai bao à?”

Liên Hạo Đông lấy tay che miệng tăng hắng.

Lâm Mễ Mễ chữa ngón tay ấn đầu Trần Hiểu Sắt, bắt cần nói lớn: “Bà đây tự nhiên cảm thấy ở cùng mi lâu ngày nên bị hạ trí não rồi. Mi trông ánh mắt anh ta ung dung, dáng ngồi đĩnh đạc, thân thể với tầm vóc phát triển kiểu đó chắc chắn không phải vệ sĩ cũng là sát thủ. Mi ngốc chết đi được.”

Trần Hiểu Sắt cau mày ồ lên một tiếng.

Người này sao nhìn quen thế, đã từng gặp ở đâu ư? Nhất thời nhớ không ra.

Liên Hạo Đông khởi thưởng trà được nữa, bị người ta đâm thọt sau lưng vô tư mà lại là bởi hai con bé ngốc nghếch.

Điện thoại của Lâm Mễ Mễ vang lên đúng lúc, là ông chủ của cô nàng gọi nói tối nay có khách hàng lớn, kêu cô ấy mau tới giúp. Lâm Mễ Mễ vừa thu dọn đồ vừa nói chuyện điện thoại: “Được, em lập tức tới ngay. Không đủ người à?.... Cần em tìm người giúp không?....Nếu có trả tiền thì được, vậy em hỏi bạn em cho ạ.”

Lâm Mễ Mễ hỏi Trần Hiểu Sát: “Tối nay Chu Miện muốn tới quán bọn mình, người bên mình không đủ, cậu muốn tới giúp không? Có tiền đấy.”

Chu Miện là nam ca sĩ mới nổi gần đây từ không ít scandal chóng mặt. Có người nói khuôn mặt đẹp của anh ta là nhờ công nghệ phẫu thuật, nhưng anh ta cự tuyệt thừa nhận, vậy là bị người ta lật lại ảnh từ 5 năm trước ra so sánh, không ngờ nhờ vụ ồn ào này mà nổi càng nhanh, nhảy cái vèo lên thành ngôi sao hạng A, tương lai rộng thênh thang.

Nghe thấy có thể gặp được ngôi sao, nữ quỷ Trần Hiểu Sát đang trên đường dạo chơi hoàng tuyến suốt hai ngày rồi cuối cùng cũng trở lại, hưởng ứng ngay lập tức: “Đi, không có tiền cũng đi.” Sau khi gác điện thoại, Trần Hiểu Sát hỏi Lâm Mễ Mễ: “Nghe nói mặt Chu Miện chính rồi, cậu cảm thấy sao?”

Lâm Mễ Mễ nói: “Hình như gọt xương, nhưng anh ta chết cũng không chịu nhận thì có cách gì?”

Trần Hiểu Sắt ra vẻ hiểu biết: “Vết thương phẫu thuật ở bên trong miệng, nếu mà nghĩ ra cách nào cạy miệng anh ta ra xem thì được ngay.”

Lâm Mễ Mễ ùng ục cười: “Nghe nói cách hiệu quả nhất để cạy miệng ai đó chính là hôn, cậu thử....”

“Khoan khoan, báo lá cải có nói người này là gay đó, bà đây còn lạ gì!”

“Hả? Thế anh ta là công hay thụ?”

“Ai biết được, nói không chừng cũng là tin vịt.”

... ..

Hai cô bé ngây thơ ngô ngố đi tìm gặp ngôi sao lớn rồi.

Liên Hạo Đông nhìn theo hai người rời đi.

Hôm nay Trần Hiểu Sắt mặc váy trắng nhưng vải váy thì không giống. Đây là vải bông. Bình thường khi trang điểm, Trần Hiểu Sắt dường như luôn để tóc thẳng, váy ngắn, nhìn vô thấy rất giống sinh viên đại học, nếu không phải ngày tháng trên chứng minh thư là chuẩn xác, người khác chắc chắn tưởng cô ấy vẫn là một thiếu nữ tầm 20 tuổi.

Liên Hạo Đông nhớ lại ngày hôm đó lúc bế cô ấy trên xe, cô yếu ớt và im ắng thế nào, làn hơi ấm áp và hương thơm của cô khiến mình cảm thấy không thể không tội nghiệp cho cô ấy.

Lúc đó một tay anh chặn mũi của cô, tay còn lại lau vết máu cho cô, còn cô lặng lẽ ngả vào lòng anh, để mặc anh làm gì thì làm. Bàn

tay giúp cô rửa sạch vết máu dừng lại chỗ nốt ruồi son trên trán cô, cô gái ấy sao? Trong đầu Liên Hạo Đông tự nhiên nổi lên ký ức xa xôi về một người. Thời niên thiếu của anh từng gặp một cô gái nhỏ, lẽ nào?

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ như con mèo mướp của cô mà cười, ôm chặt vào lòng, mà nói với tiểu Vương: “Nhanh lên chút, cô bé này chảy máu nhiều quá.”

Khi bác sĩ xác định Trần Hiểu Sắt không gặp vấn đề gì lớn mới rời đi. Lúc đi, khoác áo choàng rần ri lên người cô, còn để Tiểu Vương lại trông cô. Còn mình thì mau chóng chạy về phòng trong tòa nhà, thay bộ quân phục dự bị, vội vã tới địa điểm bữa liên hoan.

Liên Hạo Đông rút điện thoại ra gọi: “Giúp tôi tra xem tối nay Chu Miện muốn đi quán ăn đêm nào!”

Tối giờ, người hẹn anh không tới, anh lập tức đứng dậy rời khỏi. Trước khi đi, giao món đồ “tự mình đưa” cho nhân viên quầy lễ tân.

Anh biết bên trong vốn chẳng phải thứ gì quý giá, là hai quyển sách dạy cách nấu ăn dưỡng sinh, dây tơ hồng của bà mối Triệu đó.

Vừa lúc anh ra khỏi cửa, Trương Thiếu Vân lại bước vào, hai người lướt qua nhau trên bậc thang trước nhà hàng. Trương Thiếu Vân nhìn người đàn ông khí khái qua kính mắt, song Liên Hạo Đông không nhìn cô ta mà ánh mắt kiên định cứ nhìn về phía trước.

Trương Thiếu Vân là người được nuông chiều từ bé, mang tính cách kiêu kỳ của tiểu thư nhà giàu, lúc mười tuổi được đưa ra nước ngoài nuôi dưỡng, mới về nước hai năm. Nhưng trong hai năm này, trà trộn thành công vào làm ở viện nghiên cứu địa chất học danh

tiếng nhất, đi du lịch khắp nơi vui chơi kết giao, lãng mạn đào hoa làm sao.

Người này từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, từ ngôn ngữ đến phong thái đều tỏ ta cô ta là con phượng hoàng kiêu ngạo không ai sánh bằng. Được rồi, đây là một Bạch Phú Mỹ, đẳng cấp luôn đấy.

Thật ra Trương Thiếu Vân vốn không muốn đến gặp Liên Hạo Đông mà lúc nhỏ cô ta ghét anh nhất. Chỉ vì Liên Hạo Đông chẳng bao giờ quan tâm tới cô, lại còn thường xuyên bắt rấn, chuột hù dọa cô, tóm lại ấn tượng của cô về anh quá kém. Nhưng ngại mặt mũi bề trên, không tới không được, vậy là cố ý kéo dài thời gian, để Liên Hạo Đông sinh phản cảm với cô ta, cùng ghét lẫn nhau.

Thực ra trong mắt của các ông tơ bà nguyệt, Liên Hạo Đông và Trương Thiếu Vân vô cùng xứng đôi. Hoàn cảnh và điều kiện sống khiến Trương Thiếu Vân sinh chút kiêu ngạo, chút nổi loạn nhưng bọn họ kiên quyết cho rằng bản chất của đứa trẻ này rất trong sáng. Vậy nên cứ khẳng định làm mối cho hai người.

Chiếc túi Hermes màu hồng sản xuất số lượng có hạn của Trương Thiếu Vân vô cùng chói mắt, cái đầm ngắn bó sát người lộ ra vóc dáng lung linh, tóc dài gọn sóng vắt về một bên, lộ ra nửa cái cổ trắng như sứ, thon dài mà lại sạch sẽ. Cô vừa bước vào nhà hàng liền bắt đầu hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người bên trong, đàn ông và phụ nữ cùng nhìn qua. Thậm chí có thể nghe thấy người khác nói: “Đây là ngôi sao nào vậy?”

Trương Thiếu Vân không phát hiện thấy người cô ta muốn gặp trong nhà hàng, bèn hỏi lễ tân. Lễ tân nói: “Người ấy vừa đi mang họ Liên.”

Trương Thiếu Vân lập tức quay người đi tìm dáng người cao lớn vừa đi ra. Người đó đã ngồi vào chiếc Audi A8 màu đen, phóng vút đi.

Ngày hè, ban đêm Bắc Kinh luôn náo nhiệt không yên.

Thủ Đô phức tạp bận rộn không bị ngăn cản bởi ban đêm mà yên lặng, khách qua đường đi đi lại lại tô điểm cho thành phố này, người có tiền ngồi xe riêng, người không tiền đi xe buýt, quyền quý và nghèo khó sinh tồn chông chéo nhau.

“Xích Mị” nằm gần thôn Tam Lý phía đông Bắc Kinh, chiếm diện tích rất lớn, được cải tạo từ căn xưởng cũ trước đây, bên trong có đủ các thể loại giải trí, tiêu khiển, chú trọng nhất là phong cách và đẳng cấp, khách đến quán ăn đêm này đều tiêu không dưới bốn con số, nếu bao toàn bộ phải từ năm con số trở lên. Giờ khắc này, đèn đường vừa mới sáng, tối nay, đây là nơi tốt nhất để phát tiết dục vọng và tiền bạc.

Liên Hạo Đông dừng xe một bên, nhú mày nhìn chỗ ăn chơi trác táng này, nhóc con kia lại dám đến chỗ này chơi à? Anh đốt điếu thuốc, lẳng lặng chờ người đến.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Mặt Mày Hớn Hở [3]

Không lâu sau, một chiếc xe riêng hiệu Bentley sẫm màu rượu sâm banh chạy vào bãi đậu xe, một người đàn ông vận quần mới chỉnh chu sang trọng lạnh lùng bước xuống xe. Xuống xe rồi nhưng anh ta không vội vào mà lại tiến đến chỗ Liên Hạo Đông, đi vòng quanh chiếc Audi rồi ngả người tựa vào cửa sổ xe gỗ gõ: “Ngọn gió nào thổi cậu hai tới đây vậy?”

Liên Hạo Đông quay cửa kính xe xuống: “Đông Phong! Từ bao giờ mà hú hí ở vũ trường rồi hả? Hôm nay tôi cho người điều tra mới biết nơi này là của thằng nhóc nhà cậu.”

Người đàn ông trẻ chỉnh chu này là Hà Ngọc Thành, xem như cậu em út thành đạt của Liên Hạo Đông, là số ít bạn bè không đi theo con đường phát triển sự nghiệp như nhiều người khác, vật vã học xong đại học rồi hòa vào đời sống xã hội, đại diện tiêu biểu cho thành phần con ông cháu cha có máu mặt.

Liên Hạo Đông dụi điều thuốc đã tàn: “Nghe tối nay có nhân vật bí ẩn nào hả?”

Hà Ngọc Thành bước vào xe ngồi vào vị trí kế bên tài xế: “Ai bí ẩn chứ? Chỉ là sao trẻ mới lên thôi, anh thấy có hứng sao?”

Liên Hạo Đông đáp lại: “Đúng thế, cậu có ý kiến à?”

Liên Hạo Đông có bản lĩnh đặc biệt ở chỗ nói chuyện đôi khi rất khó nghe, điều này Hà Ngọc Thành đã biết từ nhỏ, đó là người cởi mở hào phóng tốt đẹp nhưng cũng rất thâm trầm âm hiểm. Đã nhiều năm không đụng tới thể gian, giờ đây không lý cậ hai nhà họ Liên lại muốn hòa nhập trở lại? Sau một thời gian không gặp gỡ ai thì bây giờ lại thích thú với nghệ sĩ làng giải trí? Thấy khoái nghệ sĩ cũng chẳng sao nhưng vì sao lại đi khoái một nam ca sĩ? Anh thấy quá sốc!

Hà Ngọc Thành lấp bắp kinh ngạc: “Nghe đồn Chu Miện là GAY, chẳng lẽ bây giờ anh lại thích...” Hà Ngọc Thành đã lùi mình thật xa khỏi Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông mở trừng hai mắt há hốc mồm quay qua nhìn Hà Ngọc Thành.

Hà Ngọc Thành nắm thật chặt quần áo mình: “Em không phải GAY ha anh, đừng hòng chú ý đến cậ đây.” – Rồi lại liền thoảng “Chẳng lẽ ở lâu trong quân ngũ ngắm đàn ông đã đời nên đổi tính? Em nhớ năm ấy anh còn đánh lộn giành gái mà sao hôm nay...”

“Chứ không phải cậ bị đánh hội đồng vì con nhỏ ấy rồi anh mày mới lao vào giải vây cho cái mặt mốc của cậ hả?” - Liên Hạo Đông cắt đứt lời anh ta nói, sẵn tiện vạch trần điểm yếu của ai đó.

Hà Ngọc Thành nghẹn họng, e hèm cho qua rồi lại tiếp: “Có đúng là anh muốn gặp Chu Miện không? Lát nữa em cho một mình hấn đến gặp anh nhé? Nói thật, anh mà không gọi báo anh tới đây trực tiếp thì em đã không thèm tới ngày hôm nay. Giờ già đầu rồi, không thích quờn nữa! Không thì tối nay gọi mấy anh em tới đây bão với nhau lại chứ? Lâu lắm rồi không tụ họp với nhau.”

Liên Hạo Đông ngả đầu đáp gọn: “Không cần.”

Trần Hiểu Sát đã tới chỗ làm cùng với Lâm Mễ Mễ.

Vừa bước vào sân trong, cô lập tức để ý ngay đến chiếc Audi A8 đậu bên này. Cô kéo tay Lâm Mễ Mễ, hưng phấn đi quanh chiếc xe một vòng chỉ tay lia lịa khen: “Đây là loại xe mà mình thích nhất, có vẻ khiêm nhường nhưng rất xa hoa, xa hoa mà lại kín đáo.”

Lần đầu tiên Liên Hạo Đông nghe thấy có người nói như vậy về chiếc xe Audi.

Lâm Mễ Mễ nói chen vào: “Loại xe này cậu không thấy quá đường bệ sao? Với người có thể giới quan méo mó như cậu, lúc nào cũng tà khí vây quanh thì sao xứng nổi với nó!”

Trần Hiểu Sát ngắt liền: “Đồ quỷ! Ai nói mình không xứng hả? Ta đây sẽ nỗ lực hai năm để tậu được chiếc xe Audi sang trọng nhất, cẩn thận đến lúc đó ta cóc thêm cho mi mượn.”

Lâm Mễ Mễ nghe mà thấy run rẩy, kéo cô bước nhanh vào vũ trường.

Trần Hiểu Sát với Lâm Mễ Mễ vốn không để ý thấy có người trong xe, chờ họ vừa đi, Hà Ngọc Thành đã thốt lên: “Đây là nhân viên trong đó của em sao? Đúng là tác phong của mình lúc còn trẻ hen! Vừa trẻ trung sung sức lại tràn đầy sức sống!”

Liên Hạo Đông dán mắt vào cô gái họ Trần cả một đoạn đường dài của người ta mà không hề nháy mắt lần nào, điều này làm cho Hà Ngọc Thành càng lúc càng thấy quái dị, anh thắc mắc liền: “Em nói này cậu hai, ánh mắt của anh đúng là động dục rồi! Có phải anh bị song tính luyến ái?”

Liên Hạo Đông nhìn thấy bóng hình xinh đẹp biến mất sau cánh cửa vũ trường liền lên giọng rất mạnh: “Không thể được!”

Hà Ngọc Thành xòa rộng hai tay, hàm ý không còn gì để nói. Anh đã quan sát khẩu vị của Liên Hạo Đông qua cô gái này, dong dỏng cao, trẻ trung, ngây thơ, dồi dào sức sống nhưng không phải loại của anh. Anh đã lăn lộn tình trường nhiều năm, loại phụ nữ gì anh chưa gặp qua, chính những cô gái có vẻ ngoài trong sáng tinh khiết như nữ sinh là anh không dám nhúng chàm nhất, chỉ có thể làm người tình thuở ban đầu, hoặc làm vợ, không thể khiến anh bị chao đảo. Anh chợt thốt lên đôi câu thơ tạm bày tỏ suy nghĩ này: "Thiên nhiên khúch điều sức, thanh thủy xuất phù dung." [edit nghĩa câu thơ theo trình độ hiểu biết có hạn nhé :D câu đó nôm na là: Thiên nhiên đã gạt bỏ lớp trang trí rườm rà cho nó, từ dòng nước xanh một đóa phù dung hiện ra.]

Liên Hạo Đông cau mày, quay đầu lại không tin nổi nhìn chăm chặp vào kẻ mà năm hai mươi tuổi bị chết danh tên mù chữ: “Biết cái này lúc nào?”

Hà Ngọc Thành nhếch chân cười cười: "Nghe câu này ngạc nhiên chưa? Về sau cứ gọi cậu đây là thi sĩ lớn nhé!”

Liên Hạo Đông quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng niệm tình buông ngay một câu: “Nói lộn rồi đó.”

Người hâm mộ đến mỗi lúc một đông, chen chúc ngay cửa môn mắt chờ thần tượng đến. Trong lúc đó nơi hậu đài, Trần Hiểu Sắt đang hấp tấp vội vàng. Cô đã đổi lại đồng phục hộp đêm Xích Diễm.

Mặc bộ đồ này nhìn y như hóa trang người máy, cứ lập lòe lóng lánh trông rất kỳ ảo. Thay tạm bộ đồ này nên không vừa người,

chiếc quần cực ngắn bó sát người làm lộ ra bờ mông tròn trịa, còn trước ngực thì bị bó chặt như muốn xổ ra bành trướng. Thật ra cô rất gầy, mặc đồ bình thường không có vẻ gì gợi cảm nhưng đồng phục này khoác lên người cô chỉ có thể hình dung bằng mấy chữ: lẳng lơ suồng sã. Chỉ còn miếng băng gạc trên đùi, cô vén băng lên nhìn chút, miệng vết thương đã kết vảy hồng. Chơi luôn, cô kéo phăng lớp băng gạc ra, mặc vớ lưới đen vào, cột tóc lại bằng băng đô cánh bướm, nhìn rất sinh động đáng yêu.

Lâm Mễ Mễ quay lại chỗ cô thấy cô đã nai nịt đầu vào đó rồi, không khỏi than thở: “Đấy nhé! Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, rùa cũng có thể hóa tiên trông hơn ha hơn hờ chùa kia.”

Lại nhìn chăm chăm vào ngực cô mà chua: “Trứng luộc của cậu phát dục từ bao giờ hả?”

Trần Hiểu Sắt đáp lại: “Mẹ nó! Cậu mới trứng luộc đó! Tôi đã từng cúp C đó có được không? Chỉ có dạo này oải quá, ồm mắt mấy ký, ai biết thứ này cũng bị rút nước theo?”

Lâm Mễ Mễ cười cười dạn dò: “Khách tối nay tới đều rất hào phóng chịu bo tiền, cậu chỉ cần ghé phòng VIP giao rượu là được, ai càng ít nói trong phòng càng là VIP cao cấp, bao lì xì sẽ càng dày hơn, biết chưa?”

Trần Hiểu Sắt đáp: “Rồi, ta đây cũng chẳng phải chưa từng làm công cho ai.” - Mi quá khinh thường người rồi đó.

Ngoài cửa xôn xao âm ỉ, người hâm mộ bên ngoài đang hét chói tai, tiếng reo hò hú hét lập tức tràn ngập khắp nơi dần lan vào trong hộp đêm. Trần Hiểu Sắt đi khắp khiêng nhìn người từ phía ngoài đang tiến vào hàng loạt, Chu Miện được hai vệ sĩ to cao hộ pháp hộ

tổng vào bên trong vũ trường, ánh đèn chụp hình chớp nháy liên tục cùng cả máy quay phim đang lia vào không ngừng. Trần Hiểu Sắt bị chen chặt cứng liền lải nhải rửa thầm chạy lại góc tối nhất.

Nhưng cô nào có buông tha được cơ hội truy đuổi ngôi sao, liền móc ra điện thoại di động mới mua của Tiểu Mễ nháy Chu Miện vài phát, còn chộp được mấy tấm cận cảnh, miệng rú lên mừng hóm.

Liên Hạo Đông cùng với Hà Ngọc Thành ngồi vị trí VIP nhất trong một gian trang nhã, mở hết hai chai Hennessy VSOP. Sân khấu bắt đầu rực rỡ sáng đèn, sôi động nhộn nhịp với màn nhảy minh họa lung linh tuyệt vời. Hà Ngọc Thành hỏi Liên Hạo Đông: “Lâu rồi chưa tới mấy chỗ này phải không?”

Lúc này Liên Hạo Đông có vẻ thư thả lười nhác ngả người dựa ghế sa lông, phả khói thuốc lá phà phà: “Tôi đến mấy nơi thế này khi nào thế?” – Khư khư cổ chấp là mình rất đoan chính.

Hà Ngọc Thành tức giận, bực bội phản bác: “Anh có chắc là chưa từng tới đây không? Năm ấy đánh lộn ở Đêm Thượng Hải bị vệ binh của ông già nhà anh cưỡng chế lôi đi không phải là anh hả?”

Liên Hạo Đông tỏ vẻ hết sức điềm tĩnh mà nói trắng trợn: “Không nhớ rõ.” – Rồi còn tặng thêm một câu – “Tôi chỉ nhớ cậu bị ông già nhà cậu quát cho mấy roi nhà binh.”

Hà Ngọc Thành lại bị ghen mà ho khan.

Anh chàng Liên Hạo Đông này có một sở trường chính là khắc sâu trong đầu ký ức về điểm yếu của người khác song song với thế mạnh của mình.

Chu Miện bắt đầu màn trình diễn của mình vừa nhảy vừa hát, không khí hừng hực dồn dập sôi động khắp mọi ngõ ngách.

Liên Hạo Đông cầm ly rượu nhấp một miếng, sau đó đánh giá: “Này là năm chín mấy?”

Chu Miện cười theo: “Đúng là dân sành sỏi, năm 92, hôm qua mới nhập về từ Pháp, đấu giá khá cao đấy, mùi vị không tệ chứ?”

Liên Hạo Đông lại uống vài hớp: “Vẫn còn thiếu một chút.” - Ngồi một lúc lại bắt đầu đảo mắt khắp nơi tìm dáng hình thon thả xinh đẹp của cô gái ấy.

Hà Ngọc Thành nhìn Liên Hạo Đông biết ngay là ánh mắt của thợ săn tìm con mồi, anh cất lời: “Muốn tìm cô gái kia? Có cần em gọi người đến phục vụ anh không?”

Liên Hạo Đông khoát tay: “Không cần. Để tôi tự tìm.”

Trần Hiểu Sát làm theo cách của Lâm Mễ Mễ bắt đầu đi khắp nơi mời rượu, mỗi một góc đi qua cô đều phiêu diêu xinh đẹp tựa bướm đêm.

Qua làn khói mù, Liên Hạo Đông đã thấy cô gái xinh đẹp anh cần tìm, mắt anh không chớp nhìn cô, trong người có cảm giác nóng bức sôi sục không rõ ràng, anh cau mày nhẹ nhàng nâng rượu: “Không ngờ rượu này lại lan tỏa chậm rãi như thế!”

Hà Ngọc Thành khéo léo nhìn thấu ý đồ của Liên Hạo Đông, vẫy vẫy phía Trần Hiểu Sát.

Trần Hiểu Sát nhẹ nhàng bước tới gian của họ, Liên Hạo Đông vẫn tiếp tục thưởng thức rượu rất nền nã, không có gợn sóng nào

trong ly rượu ấy. Hà Ngọc Thành mới hỏi: “Cô tên gì?”

Trần Hiểu Sắt ngập ngừng nói: "Em là Hà Mã, xin hỏi các vị cần dùng gì?"

Hà Mã? Thua thiệt cho cô phải nghĩ ra cái tên giả này!

Hà Ngọc Thành vừa cười vừa nói: “Tôi nói này em Hà Mã, vị này muốn ăn trái cây ướp lạnh, phiền em phục vụ một phần nhé!”

Trần Hiểu Sắt liếc nhìn Liên Hạo Đông khí phách hùng hồn, hốt hoảng trong lòng: "Không phải buổi trưa anh này đang ở phòng ăn với người kia sao? Thì ra là anh là vệ sĩ của Chu Miện. Mà hình như Chu Miện cũng không đẹp bằng anh này."

Cô cười cười, vui vẻ lui ra lấy mâm đựng trái cây.

Dưới khán đài người xem nhảy đang hùng hực khí thế, ai đó đang tung hô mạnh bạo, vừa đúng lúc Trần Hiểu Sắt đi qua bị tay ai đó đẩy té nhào trên mặt đất, cô lập tức la lên. Nhưng xung quanh quá nhiều người, âm thanh lại hỗn tạp ầm ĩ, tiếng la của cô đã bị chìm lấp mất.

Lồm cồm chao đảo, cô mới thấy rơi mất điện thoại di động mới mua của Tiểu Mễ, định đứng lên tìm cách lấy nó lại, điện thoại trong nháy mắt đã bị chân ai đó đá vào trong đám đông, cô trơ mắt nhìn nó bị đập tan tành mà rùng mình.

Lòng cô chợt lạnh đi, đi làm một đêm cũng không tới hai ngàn nguyên, thật sự cô rất muốn khóc ra tiếng.

Song lúc này cô không được khóc mà phải đứng lên trước, nếu bị ai đó lỡ đạp trúng mới nguy hiểm nhất. Cố gắng gượng dậy mà

chưa được thì đúng lúc sau lưng có đôi tay kịp thời kéo lấy cô đem cô vào dãy bên kia, đó là một người đàn ông cường tráng. Một luồng hỗn tạp mùi thuốc lá cùng cả mùi rượu và mùi đàn ông lập tức bao lấy toàn thân cô. Đợi sau khi cô an toàn, người đàn ông nọ cũng chưa buông tay cô mà ghé vào tai cô hỏi: “Không sao chứ? Cô Hà Mã!”

Trần Hiếu Sát ngửi thấy mùi rượu rất nồng trên người người này, lập tức rời khỏi cái níu kéo của người đàn ông ấy, cô chỉ nói: “Không sao cả, cảm ơn anh.”

Sau đó vội vã bỏ đi. Cô không dám nhìn lại là ai cứu cô, trời ạ, thấy ớn quá.

Mới vừa cứu viện hoàn hảo, Liên Hạo Đông bị kẹt trong đám người đã lao đến với tốc độ của một chiếc Jaguar, mãnh lực to lớn biết chừng nào, hai tên nam sinh bị anh lúi tới cũng không dám hó hé gì, đứng dậy phủi mông chạy đi ngay.

Trần Hiếu Sát chạy đến chỗ để trái cây rồi cố gắng bình tĩnh lại mới dám ra ngoài. Lấy đủ các loại như đu đủ, xoài với dứa rồi mới đi tới chỗ Liên Hạo Đông. Lúc đi tới, mới nhẹ giọng tươi cười đặt mâm trái cây xuống. Đợi cô sắp rời đi, Liên Hạo Đông mới nói: “Mới vừa rồi tôi đã cứu em... Em còn chưa nói lời cảm ơn tôi!”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Mặt Mày Hớn Hở [4]

Trần Hiểu Sắt bị bất ngờ liền ngẩng đầu nhìn về phía Liên Hạo Đông, lại là anh? Cô lập tức lúng túng không biết nên nói gì. Hà Ngọc Thành ở cạnh bên thêm dầu vào: “Nhưng anh ấy lại chỉ vì cô mà dùng hết sức xông pha trận mạc đó, cô Hà Mã à.”

Trần Hiểu Sắt mân mê đầu mà nói: “Cám ơn các vị! Để tỏ lòng cảm tạ, em không cần tiền boa đâu ạ. Còn có chuyện gì thêm thì các anh cứ việc gọi em, chỉ cần là việc em có thể làm là được.”

Liên Hạo Đông đưa phần đu đủ cho Trần Hiểu Sắt nói: “Ngồi xuống ăn đi.”

Đu đủ là loại trái cây giúp nở vòng 1 nhiều nhất, khoa học đã chứng minh!

Trần Hiểu Sắt mắc cỡ ngại ngùng ngồi xuống, ngậm đu đủ nhai hai cái rồi nuốt. Liên Hạo Đông đánh giá bộ dạng của cô mới nói: “Chút nữa đi xuống nhớ đổi quần áo đi.”

Trần Hiểu Sắt hoảng sợ hỏi: “Sao thế? Đây là đồng phục làm việc của chúng tôi.” – Tác phong nghề nghiệp hàng ngày cần phải để ý.

Liên Hạo Đông liền nói: “Cô không cảm thấy lạnh hơn so với lúc nãy sao?”

Trần Hiếu Sắt khá bực mình, anh chàng này phong độ có vẻ tốt, sao nói chuyện lại có vẻ không bình thường, còn ra vẻ rất quen mình. Cô lập tức quay lại chỗ đứng lúc nãy rồi đáp lại: “Không cảm thấy gì cả. Xin hỏi có phải anh đã quản quá nhiều rồi không?”

Hà Ngọc Thành cúi đầu đưa tay lên đùi nhìn xuống đất. Liên Hạo Đông mới nói rõ: “Bộ đồ của cô ở mặt bên rách hết ra rồi.”

Cuối cùng Trần Hiếu Sắt chầm chậm rời đi khỏi. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng cười ám muội của đàn ông sau lưng mình.

Hà Ngọc Thành liền hỏi: “Từ lúc nào anh để mắt đến cô này vậy? Em thấy anh không khác gì con sói cả.”

Liên Hạo Đông mắt đိếc tai ngơ với lời nói của Hà Ngọc Thành, vồ vồ vai anh: “Về sau hào phóng chút đi, cấp cho nhân viên loại y phục gì chứ đừng phải thứ thấp kém đó.”

Rốt cuộc Trần Hiếu Sắt chỉ có thể mặc quần trắng của mình ra sân, đi tới cửa toilet phát hiện phía trên thùng rác là một đôi cánh thiên sứ bằng lông vũ trắng muốt, đẹp mắt vô cùng. Đẹp đến thế sao lại muốn ném? Cô nhặt lên nhìn, vẫn còn rất mới, liền mặc vào xem thử thế mà vừa y. Cô ngứa ngáy trong lòng, không muốn cởi đâu, cô còn nghĩ nếu có người tìm cùng lắm thì trả lại cho người ta.

Nhưng đợi khá lâu cũng không có người đến, cô có phần nôn nóng, liền dò xét thử, la lên hai tiếng: “Đôi cánh này là ai ném à? Ai đó không muốn có nó hả? Không ai trả lời thì tôi cứ mặc nó đấy nhé! Đến lúc đó chớ có trách tôi không thêm lên tiếng nha.”

Mười giây đồng hồ, không ai trả lời! Quả thật không ai, cô liền mặc vào hấp tấp chạy đi.

Thật ra thì bộ cánh này là đạo cụ chủ yếu nhất tối nay. Thế mà gặp phải tay thuận tay trộm quần áo Trần Hiểu Sắt, dẫn tới một cuộc nháo kịch diễn ra sau đó.

Trên sân khấu Chu Miện vẫn còn run người sau mấy lần biểu diễn, đã mệt đến cả người, tiết mục sau mới lấy tĩnh là chủ. Nội dung chủ yếu dựa vào hiện trường mà phát động, thậm chí nó còn có tên gọi rất thi vị: “Truy tìm thiên sứ xinh đẹp nhất.”

Trong lúc này dưới khán đài Trần Hiểu Sắt không hề biết tới điều này, cô chỉ nghĩ tới điện thoại di động của Tiểu Mễ đã tan tành xác pháo mà rối rắm nhức đầu.

Lúc đó người chủ trì trên đài nói to: “Tối nay, thiên sứ xinh đẹp may mắn nhất của chúng ta là ai đây?”

Đèn tròn sân khấu lập tức xoay quanh tìm kiếm chiếu ngay lên người Trần Hiểu Sắt đúng lúc cô đang đếm tiền bo có bao nhiêu.

Một loạt tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay, tiếng la thất thanh, tiếng hét chói tai hướng về phía Trần Hiểu Sắt đồng loạt sau đó. Ánh sáng chói mắt, âm thanh thùng màn nhĩ, Trần Hiểu Sắt vội vàng bịt mắt nheo lại, cái gì thế này? Người chủ trì ra vẻ mừng rỡ nói:

“Thì ra thiên sứ hạ phạm đang bận việc riêng của mình. Mời em lên đài để mọi người cùng hoan nghênh!”

Trần Hiểu Sắt bị cưỡng chế mời lên sân khấu.

“Thiên sứ chân chính” bị thay mặt đổi đào đứng ngay bên im bật cũng không còn ai để ý. Trời ạ, tiết mục này ai ai cũng thấy hết.

Tối nay vốn tiết mục như thế này: tìm kiếm thiên sứ - thiên sứ lên đài - lên đài rồi được hỏi nguyện vọng - nguyện vọng chính là cùng Chu Miện hợp xướng ca khúc mới - hỗ trợ cho album lần tới theo ý đồ của bên chế tác sản xuất.

Chuyện đã lỡ! Người chủ trì hỏi Trần Hiểu Sắt: “Xin hỏi thiên sứ, là fan hâm mộ của Chu Miện, em có nguyện vọng gì mong muốn được Chu Miện thực hiện không?”

Trần Hiểu Sắt vốn đã hoảng nay còn hoảng hơn, đời sống vui buồn lẫn lộn này không khỏi quá kích thích, cô nhìn Chu Miện ngượng ngùng: “Tôi muốn ôm hôn anh một cái được không?”

Thật ra thì người chủ trì vốn muốn cự tuyệt, nhưng Chu Miện lại sai bước lên trước ôm Trần Hiểu Sắt quay một vòng, cũng tiện chủ động hôn một cái, Trần Hiểu Sắt liền được quen cũng hôn Chu Miện đáp lại....

Chết mất! Mình chao đảo mất, bị rất nhiều fan nữ dưới khán đài la ó, cuối cùng Trần Hiểu Sắt cũng ôm đầu chạy xuống. Trời ạ, bị đánh là chuyện nhỏ, bị Chu Miện ôm một vòng lớn chính là chuyện lớn, cứ bỏ mặc mọi chuyện mà nó đã vớt vát được một nửa đi! Cô định tìm Lâm Mễ Mễ chia sẻ sự việc gây kích động này, đi nhanh thế nào mà cánh tay bị một người níu lại, cô dừng chân rồi quay đầu nhìn lại.

Cái quay đầu ấy lập tức làm cô sững sờ, dường như hư ảo, cứ như vừa như trong mơ, lại giống như đã xuyên qua thế giới nào! Trong giấc mộng người này lại là Tống Á, anh gầy rất nhiều, cũng trưởng thành lên khá nhiều.

Thời gian đã dừng lại sau đó.

Đây là người tám năm trong lòng cô, người cô đã thầm mến ba năm, yêu nhau một năm, chia tay bốn năm, năm đó anh nói với cô anh không thể đi cùng cô, cô suy nghĩ rất nhiều lý do, hơn nữa đem mỗi lý do ra nghiêm túc phân tích một lần, khả năng lớn nhất là anh chưa bao giờ yêu mình, tất cả chỉ do mình đơn phương. Nhưng cuộc đời có xoay vần bao nhiêu lần chẳng nữa, cô cũng chưa từng quên anh.

Anh lại xuất hiện phải nên vui mừng. Chuyện này không chân thật biết bao, chẳng lẽ người xế chiều nay trong quán cà phê thật sự là anh sao?

Tống Á đang mỉm cười nhìn cô, cũng như năm đó thiếu niên đẹp tươi tung bay vạt áo trong sân trường khắc sâu về lung linh, trang nhã và cao quý bao nhiêu.

Anh đưa tay chạm vào mái tóc dài của cô hỏi: “Thiên sứ, có thể nói anh hay bây giờ em thế nào được không?”

Trần Hiểu Sắt xúc động đến mức khóc lã chã. Cô biết Tống Á chia tay cô rồi cũng không đi tìm bạn gái mới mà là biến mất khỏi Bắc Kinh. Cô cũng tìm hiểu ở rất nhiều người nhưng không biết được anh và em gái anh đi nơi nào rồi, giống như biến mất hoàn toàn khỏi thế gian. Cuối cùng chỉ có thể tự an ủi chính mình, anh yêu đàn ông nên ngưng ngưng nói với cô.

Hoặc là anh đã yêu em gái của mình nên không đỡ được cái nhìn của xã hội, tìm nơi ít người để ẩn cư, hoặc là anh phải tật bất trị, phải nhịn yêu chịu đau tìm chân trời mới xa xôi.... Mấy khả năng này cô đã bàn luận với bạn bè thân, ai cũng cho rằng hai loại trước có tỷ lệ rất cao, chỉ vì Tống Á rất ít tiếp xúc với nhiều người, quanh anh chỉ có cô em gái.

Cô nỗ lực bình tĩnh, chùi chùi khóe mắt đang tràn ra nước mắt: “Tống Á, là anh sao?”

Tống Á giúp cô chầm chậm nước mắt: “Là anh, anh đã trở về. Khóc cái gì chứ?”

Cô càng nói càng muốn khóc, nên nhẹ giọng nức nở: “Không có đâu. Ha ha!” – Rồi lại cất tiếng cười.

“Anh” - Tiếng gọi trong suốt của cô gái trẻ vang lên sau lưng cô, Trần Hiểu Sát nhìn thấy cô gái mà ngoại hình không hề thay đổi qua ba năm, em gái Tống Ny của Tống Á hiện ra ở ngay trước mặt mình.

Tống Ny nhìn Trần Hiểu Sát cười cười: “Xin chào, đã lâu không gặp.”

Trần Hiểu Sát không có cảm tình gì với Tống Ny, năm đó cô theo đuổi Tống Á đã bị cô em tìm mọi cách ngăn trở, nói những lời khó nghe gieo vào lòng cô nỗi ám ảnh còn đó. Trần Hiểu Sát vụt tắt vẻ tươi cười, đáp lễ lại Tống Ny: “Chào em.”

Tống Ny giữ lấy tay Tống Á nài nỉ: “Anh, trở về đi thôi, em không muốn chơi nữa, em thấy hơi mệt mỏi.”

Tống Á dịu dàng nói với Tống Ny: “Em vào xe trước đi. Anh ở đây một hồi rồi quay lại.”

Tống Ny vẫn khẳng khái: “Vậy em chờ anh cùng đi.”

Trần Hiểu Sát liếc nhìn Tống Ny, cô ta thật đúng là không có thay đổi, đã nhiều năm rồi vẫn chỉ nghĩ độc chiếm Tống Á, thôi, có thể gặp lại Tống Á thì cô đã vui lòng. Liền tự tìm đường lui mà nói: “Em

xin lỗi, Tống Á, em đang có chuyện, có cơ hội lần sau sẽ hàn huyên.” – Rồi xoay người chậm chậm bỏ đi.

Cô quay đầu đi còn nghe Tống Á gọi: “Hiểu Hiểu....”

Rồi lại nghe tiếp Tống Ny nũng nịu kêu: “Anh, đi thôi nào. Em muốn về nhà.”

Trần Hiểu Sắt chạy đi thút thít, nước mắt rơi xuống ào ào. Anh không có chết, anh sống sờ sờ đứng trước mặt cô. Thật ra thì từng có thời gian Trần Hiểu Sắt nghĩ rằng anh đã chết vì chỉ có chết người ấy mới vô ảnh vô tung mà biến mất.

Cô khóc cho đã rồi định quay về, tính toán trở về, tới phía cửa lại bị một người nữ bắt được, cô gái này mặc một thân tuyết trắng khắp người, quăng ngay cho Trần Hiểu Sắt một bạt tai, miệng còn mắng chửi: “Cái thứ không biết xấu hổ, lại dám trộm quần áo của tao.”

Á! Cô gái này là người được sắp xếp cho Chu Miện, lần hoạt động này vừa tốn tiền lại mất không ít sức lực để được chọn vào vai thiên thần, không ngờ vào phòng thay quần áo lại không mang theo đôi cánh, điều này cũng khó trách, ai bảo cô trang điểm rồi mà cứ nhất định quay về đổi đồ mới chứ?

Cô gái này liền đem cánh để tạm trong phòng vệ sinh. Lao công quét dọn vệ sinh ghét nhất nhân viên dùng xong món gì lại tiện đâu bỏ đó, sẵn tay vứt nó ngoài thùng rác phạt luôn.

Thật ra thì bộ đồ đầu tiên cô mặc đâu có xấu! Cánh không tìm được, cô cũng không còn cách nào, chẳng thể làm gì khác hơn là đứng gần sân khấu hy vọng có thể tìm vận may được chọn trúng,

nhưng người điều chỉnh ánh sáng bị mù mắt mới không nhìn thấy cô. Mà là mồi Trần Hiếu Sắt kẻ trộm cánh của cô lên đài.

Trần Hiếu Sắt bị cô ta tán cho một bạt tai. Cô vốn không phải kẻ nhẫn nhục chịu đựng, vừa đúng lúc cô muốn xuất hết ra ngoài những uất ức bao ngày qua. Thành linh rút về phản pháo: “Dám đánh bà à?” - Thuận tay kéo tóc cô gái kia nhấn xuống mặt đất, tiếp liền đó là một bạt tai quất ngược lại. Cô không chỉ vót vát lại cho mình còn kiếm lời thêm.

Xung quanh đều là con gái, không có ai đứng ra can ngăn, chắc ai cũng sợ vạ lây cho mình.

Bạn trai cô gái cũng chạy đến, anh nhất định bảo trì phong độ với nguyên tắc của đàn ông, đó là đàn bà đánh nhau thì đàn ông không mó tay, nhưng sau đó nhìn thấy Trần Hiếu Sắt càng đánh càng hăng thì anh ta cũng không giữ nổi phong độ của mình đang định động thủ.

Cánh tay anh ta còn chưa có gần đến Trần Hiếu Sắt đã bị một người đàn ông khác đẩy ra ngoài, người này chính là Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông đã để ý tỉ mỉ mọi thứ, anh nhìn thấy Trần Hiếu Sắt khóc lóc kể lể, cũng bắt gặp Trần Hiếu Sắt mắt hờn như thế nào, tìm anh lúc ấy cũng đau râm ran, đổi bước thì thấy ngay Trần Hiếu Sắt bị đánh, không đợi anh chạy tới, nhóc con này đã bắt đầu phản kích nên anh định chờ Trần Hiếu Sắt vót đủ vốn cho đã.

Hà Ngọc Thành đánh giá sau này về Trần Hiếu Sắt: “Vào lúc đó Trần Hiếu Sắt dũng mãnh như nữ anh hùng, quả đúng là người phụ nữ của Liên Hạo Đông.”

Liên Hạo Đông ôm lấy Trần Hiểu Sắt đang nóng nảy kích động khéo léo dỗ dành: “Nhóc con, bình tĩnh một chút.”

Nhóc con? Nhất thời hoảng hốt cứ cho là ba mình, khi còn bé ba cô luôn tới đúng lúc cô đang gào khóc hoặc đang lăn lộn trên đất mà dỗ: “Nhóc à, đừng khóc nữa!” Bây giờ có người lo lắng cho cô, cô khóc càng dữ dội hơn, vì có chỗ dựa mà càng thoải mái phát tiết.

Liên Hạo Đông bế cô vào lòng rồi đi ra.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Tiểu Sắc Vui Vẻ [1]

Người đàn ông bị Liên Hạo Đông hất ra quay lại giờ nắm đám về phía anh, Liên Hạo Đông bế Trần Hiểu Sắt lại tránh thoát dễ dàng, chỉ nghĩ thôi cũng đủ biết thân pháp này nhanh thế nào. Nhưng đối phương không chỉ có một mình người này, xoẹt, xoẹt, xoẹt, 5, 6 người mặc áo phong đen bó sát nhảy ra trông rất giống dân du côn chuyên nghiệp.

Hà Ngọc Thành đi ra nói với vệ sĩ trong quán: “Giữ đám người này lại cho tôi, đừng để bọn họ làm loạn.” Sau đó anh ta lại đi đến chỗ bạn trai cô gái kia bảo: “Nhóc con, người này cậu không thể chọc vào, đó là người ở khu tây, nên đi thì hơn.”

Đám công tử của Tứ Cửu Thành trước đây hay tụi con nhà giàu trong ngoài Ngũ Hoàn bây giờ đều biết khu Vân Tập phía tây Bắc Kinh, dù có là cậu ấm cô chiêu nhà tỷ phú thì gặp những người này cũng phải nhường ba phần, nói thẳng ra là cố gắng cho thật khách khí, những người này đều có quyền lực trong tay.

Bạn trai cô gái nghe mà hoảng hồn, anh ta biết không thể đứng tới những phiền phức này, gia thế tám chữ số của anh ta vẫn không đủ để xưng Vương ở Thủ Đô.

Cô gái bị đánh nhìn bạn trai mình không thấy có phản ứng gì bèn nổi đóa: “Sao anh vô dụng thế hả?” Lại làm ra vẻ ta đây, tự chạy qua

dọa dẫm Trần Hiểu Sắt: “Cứ chờ xem.”

Liên Hạo Đông ngay cạnh trả lời giùm Trần Hiểu Sắt: “Được thôi, lúc nào cũng có thể tiếp cô.”

“Anh sao?” Cô ta đánh giá người đàn ông này, nhin không được rùng mình một cái, sức uy hiếp của người này quá mạnh! Lại nhìn thấy biển xe Audi A8 lò mờ bị che khuất trong màu xanh rần rì thì lập tức hiểu ra, đây là tổ ong vò vẽ thật sự không thể chọc vào. Đành nghiêng rằng: “Xem như cô gặp may.” Quay người đi cũng coi như biết thời thế.

Đợi Trần Hiểu Sắt khóc mệt rồi mới phát hiện giờ phút này đang gục vào lòng người đàn ông đã cứu mạng mình hai lần, không xong rồi, từ bao giờ người này trở thành đáng cứu thế bám chặt lấy mình? Sao lúc nào cũng gặp anh ta vậy?

Cô vội vàng ngoi ra khỏi anh, cố gắng kéo giãn khoảng cách.

Liên Hạo Đông khan giọng hỏi: “Vết thương khỏi rồi chứ?”

Trần Hiểu Sắt sờ lọn tóc, nói: “Tôi không bị thương! Cảm ơn anh lúc nãy đã giúp tôi.” Nội tâm cô có phần rối rắm, người này cô không quen biết chắc không có ý đồ gì với cô chứ?

Liên Hạo Đông lại hỏi: “Tại sao không ngẩng đầu nhìn tôi? Chê tôi nhìn xấu sao?”

Trần Hiểu Sắt dở khóc dở cười đáp: “Tất nhiên không phải, anh không xấu chút nào.” Tuy cô nói vậy, nhưng lại không hề làm như vậy, vẫn cúi đầu nhìn xuống dưới.

Liên Hạo Đông thấy cô không nhìn, kiên quyết nhấn nạt đợi cô.

Hai người giằng co một hồi, Trần Hiểu Sát đột nhiên lên cơn kích động ngẩng đầu nói: “Thưa ngài, cho tôi xin lỗi, tôi còn có chút việc không tiếp anh thêm được, tạm biệt.” Nếu mình đã an toàn rồi, sao còn không chuồn đi chứ? Ở lại chỗ này nguy hiểm quá đi.

Liên Hạo Đông không hề có ý định buông tha cô, tóm ngay lấy cánh tay cô kéo lại về phía mình tiếp tục chất vấn: “Cô thường xuyên tới đây sao?”

“Hả? Tôi hỏi này bạn học, chúng ta có thân nhau sao?” Trời sinh phụ nữ có bản năng tự bảo vệ mình, cô càng bị kích thích: “Còn nữa, tại sao tôi phải nói cho anh biết?” Trần Hiểu Sát ra sức phản kháng.

Liên Hạo Đông nói: “Chỗ này quá loạn, sau này đừng đến đây nữa.” Lại thêm một câu: “Tôi không phải bạn học của em.”

Hứ! Đúng là người qua đường nhiều chuyện!

Trần Hiểu Sát hối hận tại sao nói chuyện với anh ta, đây rõ ràng là kẻ điên mà, có chạy cũng không chạy thoát nổi, phải làm sao đây? Gọi người được không? Đúng, còn có Mễ Mễ.

Cô cật lực hét to: “Lâm Mễ Mễ, mình bị người ta bắt cóc, mau ra đây cứu mình.” Tiếng nói phát ra thật sự chỉ như bánh bao thịt chọi chó, có đi mà không có về. Hai người họ bây giờ đang đứng ở góc khuất ít người qua lại, nói khó nghe một chút, cô cảm thấy bị khùng bố, gọi người tới cứu cũng không tác dụng, chỉ có thể nghe ý trời định, nghiêng răng cắn tức nhìn vị bá vương kia.

Liên Hạo Đông dùng tay nhẹ nhàng kéo cằm cô lên, để cô ngẩng đầu nhìn anh. Động tác này? Đàn ông quả thực háo sắc hơn phụ

nữ. Có điều, ánh mắt của tên đàn ông thói người đầy mùi rượu này nhìn mình rất chăm chú.

Liên Hạo Đông nhìn đi nhìn lại cái mũi của cô, hỏi: “Mũi về sau không chảy máu nữa chứ? Đi bệnh viện đổi thuốc chưa?”

“Hử?” Trần Hiểu Sát kinh ngạc, người này sao lại?

Sau khi Liên Hạo Đông kiểm tra mũi cô rồi không thấy có chuyện gì lớn, mặt mờ gầy nhẹ gáy cô một cái, sau đó lại kéo ống quần mình lên ngồi xổm xuống. Anh tỉ mỉ kiểm tra vết thương ở chân cô lúc bị va quệt xong rồi đứng lên, vẻ mặt không được vui, giọng điệu mang theo cả sự trách mắng, anh hỏi: “Chưa đi đổi thuốc à?”

Trần Hiểu Sát toát mồ hôi, sau hàng loạt lần chạm mặt, cô đã nhớ ra người trước mắt là ai, anh ta vốn dĩ chẳng phải vệ sĩ của Chu Miện mà là sĩ quan bước ra từ trong xe ngày hôm đó, có tên họ là Liên Hạo Đông. Hiện tại cứ bám dính lấy cô, tám phần là đòi nợ rồi. Chẳng trách anh cứu cô tới mấy lần, chắc chắn là sợ đương sự giả bị thương không đền tiền cho anh ta.

Cô nói thầm: “Đúng là còn đi đường thì không thể làm việc trái lương tâm được.” Bình tĩnh suy nghĩ một lúc, mới nói một cách trấn định: “Tôi biết mình sai rồi. Nhưng hiện tại tôi không đem theo thẻ, không có tiền trả cho anh.”

Liên Hạo Đông không hiểu, tiếp tục xụi mặt hỏi: “Tiền gì hả?” Nhìn vẻ mặt áy náy tự trách của cô, anh đột nhiên rất muốn trêu cô: “VẬY...em, em biết mình sai chỗ nào rồi?”

Trần Hiểu Sát cúi đầu bắt đầu liệt kê những tội mình phạm phải: “Ngày đó tôi không nên đâm xe vào anh, không nên ngất xỉu, không

nên chưa đền tiền xe cho anh đã trốn mất, không nên để anh trả tiền viện phí thuốc men.”

Thật ra đã khá lâu rồi cô không nghiêm túc nhận sai như vậy, đều chỉ trách anh hùng mỗi khi thấy tiền là bị hụt hơi.

Nhớ ngày nào cô còn là “Nữ anh hùng” vang danh, thách thức với thầy cô, đấu võ mồm với cha, ngày thường luôn bắt càn. Chiến tích lỗi lạc mấy lần đều thắng, khí khái anh hùng này luôn là thứ khiến cô kiêu ngạo.

Vụ náo loạn trong quán đã gần như dẹp yên, nhiều người bị mất hứng dần dần bỏ đi, cũng có người hùng hực khí thế ở đâu lại tới, lác đác người đi qua đi lại không ngừng, lúc này chỉ có một cảnh tượng đã bất động rất lâu là phạm nhân Trần Hiểu Sát và quan tòa Liên Hạo Đông.

Nóng bức cả ngày bây giờ cũng bắt đầu xuất hiện gió mát, làn váy trắng và mái tóc đen của Trần Hiểu Sát tung bay trong gió đầy cuốn hút.

Liên Hạo Đông nhẹ giọng hỏi: “Chỉ có từng đấy thôi à?”

Trần Hiểu Sát nói lời bảo đảm: “Ừm! Anh yên tâm đi, tôi có quen người bạn ở hãng xe, tôi có thể bảo cậu ấy sửa cho anh. Nếu anh không muốn, tôi cũng có thể trả tiền cho anh.”

Liên Hạo Đông lại hỏi: “Thật không còn gì nữa à?”

Trần Hiểu Sát sắp khóc tới nơi: “Thật không còn gì mà!”

“Quân phục của tôi thì sao? Cũng là em lấy trộm đi ư?”

A! Đúng rồi, còn quần phục! Còn cả khăn tay nữa! Cô cuống quýt giải thích: “Thật ra tôi không hề muốn lấy trộm y phục của anh, ai ngờ vừa ra cửa đã dọa chết một người đi vệ sinh, để tránh lại dọa người, tôi chỉ có thể mặc áo khoác của anh mà đi.”

Cái áo đó cô còn chưa giặt, nhớ là lúc đó tiện tay nhét vào trong tủ.

Nếu anh không muốn cái áo đó nữa, cô có thể đền tiền, khoản tiền này cô bồi thường được, trong lòng cô tính toán bước tiếp theo nên đi thế nào. Trần Hiểu Sắt móc từ túi vấy ra tất cả tiền boả tối nay chìa ra trước mặt Liên Hạo Đông: “Cái áo đó tôi vẫn chưa giặt, nếu anh cần vội thì đi mua cái khác vậy, chỗ tiền này anh xem đủ không?”

Liên Hạo Đông không nhận tiền của cô mà còn thấy hứng thú với những lời cô vừa nói, anh hỏi: “Nói như thế, trên người em còn có vụ án mạng khác?”

“Không, không có, anh ta chỉ bị hù cho ngất xỉu mà thôi.”

“Cho em một cơ hội sửa đổi bản thân, muốn không?”

Trần Hiểu Sắt vội gật đầu.

Chà ngoan quá. “Vậy, đi thôi!” Liên Hạo Đông rút chìa khóa xe ra ném cho Trần Hiểu Sắt: “Có bằng lái chứ? Em lái xe!”

“Hả?”

“Tôi uống rượu, không thể lái xe.”

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Ngủ với anh à? Anh là bộ đội sao có thể như vậy? Còn nữa, tôi là con gái nhà lành, không phải gái trong quán.” Cô thấy khó hiểu nói liên miên.

Xem ra cô đã hiểu lầm rồi.

Lâm Mễ Mễ biến mất suốt nửa đêm bỗng nhiên vọt ra như cắt tiết gà. Loẹt quẹt hai bước nhảy lên phía trước Trần Hiểu Sắt, kéo Trần Hiểu Sắt ra sau mình, nói: “Cô ấy không phải người của quán, anh tìm nhầm đối tượng rồi.” Mỗi ngày những cô gái ở quán bị đem đi hoặc những người đến tìm niềm vui đều nhiều không kể xiết, cô thật không muốn Trần Hiểu Sắt sa ngã. Tiền boia từ việc chào bán rượu nước có thể kiếm, tiền bán thân tuyệt đối không được phép kiếm.

Liên Hạo Đông cảm thấy bắt buộc phải giải thích với hai cô gái này mới nói: “Tôi đưa cô ấy đi là vì hai ngày trước cô ấy cản trở hành động quân sự, tôi hiện đang chấp hành công vụ, còn về việc có định tội hay không thì còn phải xem biểu hiện tối nay của cô ấy.”

Trần Hiểu Sắt ở đằng sau kéo kéo Lâm Mễ Mễ: “Anh ấy chính là người sĩ quan hôm đó đưa mình đến bệnh viện. Mình thiếu anh ta rất nhiều tiền, anh ta muốn mình bán thân để bồi thường.”

Đầu Liên Hạo Đông khá to, anh ra vẻ ôm trán nói: “Tôi nói thật nhé, thật ra hôm nay tôi chỉ muốn cô ấy đưa tôi về thôi, cô đáng lẽ phải nhận ra, tôi uống nhiều rồi.”

Lâm Mễ Mễ quay đầu hỏi: “Cậu rút cuộc thiếu người ta bao nhiêu tiền? Tại sao anh ta cứ dính lấy cậu?”

Trần Hiểu Sắt nói: “Mình đâm vào cái xe một trăm ngàn tệ.”

Lâm Mễ Mễ cũng lập tức nhụt chí nhưng vẫn kiên trì bao che: “Tôi mặc kệ anh muốn bao nhiêu tiền? Nhưng không được làm hại cô ấy.”

Hà Ngọc Thành huýt sáo từ trong quán đi ra, hỏi Lâm Mễ Mễ: “Cô tên gì?”

“Lâm Mễ Mễ.” Cô biết đây là ông chủ bí ẩn ít khi lộ diện của cô.

Hà Ngọc Thành ra vẻ giữ lễ với Lâm Mễ Mễ: “Cô Lâm Mễ Mễ, vị này là bạn của tôi, không biết có thể nể mặt tôi cho họ đi không? Bạn tôi không có ý xấu gì.”

Lâm Mễ Mễ bị khó xử, bên này là đồng đảng, bên kia là ông chủ, tính sao đây?

Liên Hạo Đông vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Hiểu Sắt khiến cô càng lúc càng chột dạ, cuối cùng cô chỉ đành nói nhỏ với Lâm Mễ Mễ: “Không sao, nếu anh ta dám động tới một sợi lông của mình, mình sẽ thiến anh ta.”

Trần Hiểu Sắt thận trọng cầm lấy chìa khóa rồi ngồi vào ghế lái, nhưng nói với Liên Hạo Đông: “Tôi chưa từng lái qua chiếc xe nào tốt thế này nên có chút sợ, hay là anh gọi xe về đi! Tiền xe tôi thanh toán cho anh được không?”

Liên Hạo Đông điều chỉnh lại ghế phụ của mình cho thoải mái mới bảo: “Tôi còn không sợ, em sợ cái gì? Thắt dây an toàn vào rồi đi.”

Trần Hiểu Sắt vừa kích động vừa sợ hãi, mới nãy còn có ý dâm dê với cái xe mà giờ đã ngồi lái rồi. Cô không thể không tán thưởng,

chiếc xe này quả thực tốt hơn cái xe của Thường Lộ Bân, chạy rất êm. Cô mới hỏi: “Vậy giờ chúng ta đi đâu?”

Liên Hạo Đông nói: “Tới nhà em.”

“Tại sao tới nhà tôi?” Cô kháng nghị.

“Lấy áo.”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tiểu Sắc Vui Vẻ [2]

Liên Hạo Đông đã thực sự đánh giá thấp kỹ thuật lái xe của Trần Hiểu Sắt.

Suốt dọc đường cô bình tĩnh thuần thục đâm rẽ góc ngách, lái ẩu như vậy mà không hề va quệt chút nào. Liên Hạo Đông mới hỏi: “Lái xe không tồi, sờ qua không ít xe nhỉ! Lái mấy năm rồi?”

Trần Hiểu Sắt đáp như thật: “Từ mười sáu tuổi tuổi đã bắt đầu sờ tới xe, cũng mười năm rồi đấy!”

“Mười sáu tuổi? Tôi nhớ là độ tuổi cho phép lấy bằng phải là mười tám tuổi chứ?” Liên Hạo Đông lấy làm thắc mắc.

Trần Hiểu Sắt bèn giải thích: “Cha tôi trước đây bán xe hơi cũ, vậy nên tôi học từ rất sớm rồi. Học được rồi thì có lúc sẽ phụ nhân viên thử xe cho khách.”

“Cẩn thận!” Liên Hạo Đông nhìn thấy chiếc xe phía trước đột nhiên chạy chậm lại liền báo cô ngay.

Nhưng Trần Hiểu Sắt lập tức quay xe sang phải rồi thoát cái đã vượt qua.

Không tệ, kỹ thuật lái xe này rất xuất sắc.

Đưa một người đàn ông xa lạ về nhà vô cùng nguy hiểm, cô đoán đo.

Đúng rồi, cô còn có SỬU SỬU bé bỏng, nó chính là ‘anh hùng nhí bảo vệ cho cô gái xinh đẹp’. Khi đã có “chàng trai” giúp tăng thêm lòng can đảm, cô giẫm mạnh chân ga thêm chút nữa, không nhớ đường, dưới sự chỉ dẫn của định vị GPS cũng coi như bình an vào được khu nhà.

Đây là một khu nhà nhỏ già cỗi, cách doanh trại hải quân rất gần, chỉ bằng hai con đường. Khu này không có bãi đỗ xe riêng, mặt đất ngổn ngang toàn là xe, cô chỉ có thể dừng xe ở cổng.

Liên Hạo Đông tháo dây an toàn rồi hỏi: “Là tòa nhà nào?”

Trần Hiểu Sát chỉ tòa nhà hơn 28 tầng hình tháp nói: “Chính là cái này.”

Liên Hạo Đông mở cửa xuống xe rồi bảo Trần Hiểu Sát: “Xuống xe đi.”

Bây giờ đã hơi rạng sáng, các ông bà già đi hóng mát xung quanh đã về ngủ, người qua lại thưa thớt.

Đèn vàng yên tĩnh tỏa sáng ấm áp, để trong bụi rậm thỉnh thoảng lại kêu vài tiếng rét rét nghe mà sốt ruột. Đêm giữa hạ khó ngủ, gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng giày da của hai người đi trên nền đá càng nghe rõ. Bóng dáng họ kéo dài theo ánh đèn cao áp, khi dài khi ngắn biến đổi liên tục càng làm cho sắc đêm thêm phần bí ẩn.

Nhà ở khu này rất cũ, hai cái thang máy hay bị chập cheng tắc tị. Trong đó có một cái đang đổi sang mới, còn cái khác cũng thường

xuyên hồng khiến nhân viên quản lí phải đi mở cửa thang máy thường xuyên.

Thông báo phía dưới viết rất rõ: Từ hôm nay trở đi sẽ quản chế thời gian cho đến khi đổi xong thang máy mới, 12h đêm qua ngừng hoạt động, các tầng bắt buộc phải gọi điện thoại hoặc gọi cửa.

Trần Hiểu Sắt gọi người quản lí mấy tiếng, bên trong không có người, thế này thật quá vô trách nhiệm mà! Cô buồn bực. Thật ra hôm nay cô bé trực ban bị tiêu chảy, sau khi tan ca đã tới bệnh viện truyền nước rồi.

Liên Hạo Đông hỏi: “Em ở tầng mấy? Đi lên là được thôi.”

Trần Hiểu Sắt trả lời: “Tầng 25.”

Liên Hạo Đông lập tức quyết định: “Đi thôi, mấy tầng lầu này không cần thiết đi thang máy.”

Trần Hiểu Sắt bị Liên Hạo Đông dụ cho đi thang bộ, sau khi đi một hơi lên 5 tầng, Trần Hiểu Sắt đã cảm thấy mệt, lên đến tầng 8, Trần Hiểu Sắt bắt đầu thở hắt hơi, khi đến tầng thứ 12, cô buộc phải nghỉ một lát, qua tầng 15 dứt khoát muốn nghỉ lâu chút, sau tầng 18 thì nhất định ko chịu đi nữa. Liên Hạo Đông chỉ đỡ chút mồ hôi, anh nhìn thân thể yếu ớt của cô mới hỏi: “Bình thường em không vận động hả?”

Trần Hiểu Sắt trả lời dứt quăng: “Rất ít, tăng ca nhiều lắm.”

“Công việc vất vả lắm à?”

Trần Hiểu Sắt oán thán: “Đúng vậy, làm thiết kế đâu thể không tăng ca được?”

Liên Hạo Đông gật gật đầu lại hỏi tiếp: “Nghỉ đủ chưa? Đi thôi.”

Trần Hiểu Sắt cắn răng lên thêm được ba tầng thì thực sự không đi nổi nữa, cũng mặc kệ dưới đất có bẩn không liền ngồi xuống. Liên Hạo Đông nhìn bộ dạng đáng thương của cô cũng thấy đau lòng mới hỏi: “Cần tôi giúp không?”

Trần Hiểu Sắt nghĩ chắc anh muốn kéo mình dậy, bèn đáp: “Cảm ơn, tôi thật sự đi không nổi nữa rồi.”

Nhận được kỳ vọng của giai nhân, anh tiến lên phía trước gập eo ôm cô vào lòng, bước lớn lên tầng. Trần Hiểu Sắt kinh hãi hét lên một tiếng, sự giúp đỡ này hơi quá thì phải? Nhưng kiệt sức rồi, không muốn tranh luận nữa.

Liên Hạo Đông bế Trần Hiểu Sắt một mạch lên đến tầng 25 vậy mà chẳng có phản ứng gì, người này có lẽ là sắt thép.

Dưới sự chỉ đường của Trần Hiểu Sắt, anh thuận lợi đi đến cửa nhà, nghe tiếng chìa khóa, Sửu Sửu bé có giác quan cực nhạy sửa sửa nghênh đón bọn họ. Liên Hạo Đông đặt Trần Hiểu Sắt xuống, hỏi: “Em còn nuôi chó nữa hả?”

Trần Hiểu Sắt đáp: “Phải, nhiều năm rồi, từ hồi đại học đã bắt đầu nuôi.”

Cửa phòng vừa mở, Sửu Sửu bé con kích động như gặp kẻ thù, nhe răng ra dọa kẻ chướng mắt Liên Hạo Đông.

Mấy năm nay con cún này ngoài việc giúp cô can đảm còn có một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng là làm “người đàn ông nhỏ” trong nhà cô, nó là con chó đực nhỏ. Trần Hiểu Sắt đứng cạnh phòng dương dương đắc ý nói: “Thật ngại quá, nó không hiểu chuyện.”

Liên Hạo Đông đi một vòng quanh con vật nhỏ, miệng nói: “Nhóc con này trung thành đáng yêu, được lắm.”

Trần Hiểu Sắt tranh thủ bật đèn, lúc quay đầu lại đã thấy Sửu Sửu bé đã bị chinh phục mất rồi, đang làm nũng với ống quần của Liên Hạo Đông? Nhóc con này nhanh như vậy đã phản bội rồi sao? Chuyện quái gì thế này? Chẳng lẽ Liên Hạo Đông lại có yêu pháp? Có thể thu phục nhóc con này sao?!

Liên Hạo Đông và chú chó nhỏ quây quần xoay tới xoay lui, chui luôn vào phòng riêng của Trần Hiểu Sắt. Cô thấy mắc cỡ chết đi được.

Thế này là sao chứ! Bèn ngồi xuống trách Sửu Sửu bé: “Mày đừng quên, mày là chó đực, không thể thích đàn ông.”

Liên Hạo Đông không hài lòng, tỏ ra phản đối: “Có thể đừng kéo tôi vào không?”

Trần Hiểu Sắt lo lắng nói: “Không phải, nó thích nhất là chó cái và con gái, nhìn thấy chó đực và đàn ông sẽ luôn liều lĩnh bạt mạng. Không ngờ nó lại không như vậy với anh! Có phải tôi nên từ bỏ chuyện hôn nhân cả đời đã định cho nó hay không?”

Nghe thấy Trần Hiểu Sắt muốn dẹp bỏ chuyện quan trọng cả đời mình, Sửu Sửu không làm nũng nữa, bắt đầu cấn xé giày của Trần Hiểu Sắt, cô dâu, cô dâu, trả cô dâu cho tôi.

Liên Hạo Đông cũng ngồi xổm xuống, sờ đầu Sửu Sửu bé, nói với Trần Hiểu Sắt: “Chuyện cả đời cứ giữ lại đi, đàn ông tìm được người phụ nữ mình yêu thương đâu dễ dàng.”

Anh mới nói xong, Sửu Sửu bé cảm thấy đã tìm được tri kỷ trong đời, ngừng cắn chân Trần Hiểu Sắt, quay lại cọ mặt vào ống quần Liên Hạo Đông mà liếm. Trần Hiểu Sắt tức đến độ gân xanh nổi đầy trán.

Nhờ có Sửu Sửu bé bỗng nháo nhào một phen mà hai người đã nảy sinh phản ứng hóa học tự nhiên, đó là trở thành tình địch. Phải nhắc lại từng cục phân từng bãi nước tiểu của Sửu Sửu bé là do cô dọn đó, sao có thể dung nạp thêm người thứ ba chứ?

Liên Hạo Đông vừa trêu Sửu Sửu bé, vừa đánh giá sơ qua căn phòng của Trần Hiểu Sắt, là một căn hộ độc thân mở rộng không gian, tổng thể đơn giản, thanh nhã, những món đồ trong nhà kết hợp lại rất sành điệu, tủ kính cũ kỹ màu trắng và thùng rác bằng bình gốm trông cũng rất nghệ thuật, phẳng phất trong không khí còn thoang thoảng mùi sáp chanh, còn cả cửa sổ màu trắng mờ mờ, có phần mơ mộng. Anh rút ra kết luận: Cô nhóc này sống rất dễ chịu.

Cô đương nhiên sống dễ chịu, vì cô đã có một người cha chí hướng vĩ đại làm hậu thuẫn, mục tiêu của cha cô là trợ phú đời thứ nhì.

Trần Hiểu Sắt moi từ dưới kẹt tủ cái áo còn dính vết máu, run run đưa lên mũi ngửi, hôi quá.

Chắc hẳn lúc đó Liên Hạo Đông chưa tắm, nghĩ tới mật độ vận động của anh chắc chắn sẽ lưu lại không ít mồ hôi. Cậu hai nhà họ Liên này còn thích hút thuốc, mùi thuốc lá tất nhiên kha khá. Sau đấy gặp ngay mùi máu của Trần Hiểu Sắt, ba thứ này hợp lại còn bị Trần Hiểu Sắt nhét vào một xó, chiếc quần trang này đã bắt đầu lên men rồi.

Cô đỏ mặt đưa cái áo khoác cho Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông cầm cái áo bị cô tàn phá đem ngửi ngửi, không dám tin đây chính là y phục của mình. Anh bảo: “Cái áo này em nhìn xem phải làm sao?”

Trần Hiểu Sát lại chìa tiền đến trước mặt Liên Hạo Đông nói: “Xin lỗi.”

“Thế nào? Còn muốn tự mình buôn bán quần phục à? Em còn muốn tiếp tục phạm vào điều lệ quân sự à?” Anh cố ý hoạnh hợ cô.

“Hả? Vậy phải làm sao? Anh thật sự muốn kiện tôi à? Anh cũng quá nhỏ nhen mà....” Cô càng nói càng bé dần, cho tới khi im hẳn.

Liên Hạo Đông tháo quần hàm của áo xuống vứt lại trên người Trần Hiểu Sát, nói bằng giọng điệu cứng rắn: “Giặt sạch cho tôi.”

Trần Hiểu Sát bấu môi, kéo áo từ trên đầu xuống, nói nhẹ: “Ừ”

Liên Hạo Đông ở lại nhà người ta một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa có ý định rời đi, chọc cho Sửu Sửu bé lúc nào cũng muốn nghịch ngợm với anh. Trần Hiểu Sát mới nói khéo: “Bây giờ đã hai giờ rồi, tôi nghĩ anh chắc đã buồn ngủ rồi, không thì anh mau về nhà ngủ đi.”

Liên Hạo Đông nhìn đồng hồ nói: “Tôi không sao? Còn em?”

Trần Hiểu Sát vội ngáp một cái mới nói: “Có chút.”

Thân thể Liên Hạo Đông đang nghiêng vẹo trên sofa đứng lên, tán thành nói: “Vậy được, đưa tôi về nhà đi.”

“Hả?” Trần Hiểu Sát há mồm nhìn Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông ra vẻ ngây thơ: “Em quên rồi à? Tôi uống rượu không lái xe được, lẽ nào em để tôi ngủ lại đây?”

Trần Hiểu Sát: “.....”

Thật ra từ đây đến doanh trại hải quân rất gần, chỉ có hai lốc đường, anh cũng có thể đi bộ về, sao cứ phải hành hạ mình chứ? Cái xui này ấy à, chỉ trách xe anh quá quý giá, chỉ trách lúc trước cời cái quần lót đỏ, Trần Hiểu Sát bắt đầu rối rắm với mọi chuyện liên quan tới cái quần lót đỏ.

Từ lúc có trí nhớ Trần Hiểu Sát chưa từng giao thiệp với quân nhân, càng chưa từng vào doanh trại bộ đội. Từ xa cô đã nhìn thấy ba người lính làm nhiệm vụ đứng trực ở ngoài cổng lớn, y phục đều một màu rằn ri, trẻ tuổi đẹp trai, người lính đứng giữa còn cầm khẩu súng tự động Automatic Rifle kiểu 95, bên trong là đạn thật luôn ấy. Máy anh lính mà cô tỉ mỉ đánh giá đều có thân thể quá tuyệt vời, đặc biệt là người có dáng đứng cao ngất bên ngoài, cái mông hơi vênh lên, trông giống như cây bạch dương nhỏ rất đẹp.

Trần Hiểu Sát trầm mặt suốt dọc đường, cuối cùng không nhịn nói được nữa mới hỏi: “Tôi có thể chào hỏi họ không?”

Liên Hạo Đông nói: “Tôi khuyên em từ bỏ ý nghĩ đó đi, không nhìn thấy tám chữ lớn “Vệ binh thần thánh, bất khả xâm phạm”* ngoài cổng à?” [*lực lượng vệ binh vinh quang, không được phép tới gần]

Trần Hiểu Sát ngậm miệng không nói nữa, liếc nhìn cái bảng lớn đó thật sự có viết mấy chữ đó. Xì! Có gì hay ho chứ, đáy lòng khinh bỉ.

Lúc vào cổng, một anh lính không cầm súng đi đến kiểm tra xe, Liên Hạo Đông hạ kính cửa sổ xuống, vẫy tay một cái với vệ binh, anh lính lập tức ngoan ngoãn nhường đường. Khi đã vào đại viện, Liên Hạo Đông nhắc cô: “Đi thẳng, ngã rẽ thứ ba rẽ trái, sau đó lại đi thẳng nữa là đến, đừng vượt quá 20km/h.”

Sau khi rẽ mấy vòng, xe đỗ ngay trước căn nhà ngói một tầng. Trần Hiểu Sắt luôn tưởng tượng trong đại viện là biệt thự xen kẽ hoặc là nhà cao tầng, không ngờ dãy nhà này lại cũ như vậy? Cũ đến mức có chút kỳ cục. Dường như chúng đều có một mục tiêu phát triển kỳ lạ, đó chính là: không có nát nhất, chỉ có nát hơn. Từ bức tường gạch đỏ loang lổ bên ngoài mà suy đoán, những căn phòng này đã được xây dựng ít nhất cỡ bốn mươi năm.

Căn hộ độc thân cấp cho Liên Hạo Đông chính là chỗ này.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Tiểu Sắc Vui Vẻ [3]

Mấy căn nhà này trước đây chính là kho hàng lớn quan trọng của trụ sở huấn luyện, vô cùng kiên cố, bên dưới còn có hầm bí mật để tránh nạn. Bây giờ đã xây dựng lại thành khu nhà ở, cấp cho những cán bộ độc thân, sẽ thu hồi lại sau khi họ kết hôn.

Liên Hạo Đông đã đóng đô tại căn nhà nhỏ này đã nhiều năm rồi. Phòng anh nằm ở dãy đầu tiên, diện tích ước chừng khoảng 80 mét vuông. Nhìn vào căn nhà này, Trần Hiểu Sắc có cảm giác mình như đang trở lại với giấc mơ ngày bé.

Thời tiết hiện mỗi lúc càng oi bức, như sắp có mưa to vậy, trong doanh trại vì muốn tiết kiệm điện nên chỉ bật một bóng điện nhỏ bằng hạt đậu, không gian trước mặt tối thui, càng thấy rõ được ánh điện sáng trưng như ban ngày ở con đường phía xa.

Liên Hạo Đông vẫn đang ngà ngà say, mở cửa xong quay sang nói với Trần Hiểu Sắc: "Vào đi!"

Trần Hiểu Sắc hiểu đây chính là hang hổ, bên trong nhất định vô cùng nguy hiểm, vì vậy lấp ba lấp bắp nói: "Đã đưa anh về đến nhà, nhiệm vụ của tôi coi như đã hoàn thành, không dám quấy rầy anh nữa, tôi phải về nhà rồi."

Liên Hạo Đông bật đèn trong nhà lên, chỉ xuống dưới chân Trần Hiểu Sắt, nói: "Chỗ cô đang đứng ngày trước đã từng có người chết ở đó."

Không cần đoán cũng biết, Trần Hiểu Sắt nghe xong lập tức bỏ nhào vào người Liên Hạo Đông. Hành động này có được xem là đang tỏ bày yêu thương ôm ấp hay không? Chắc không phải thế chứ, Trần Hiểu Sắt cảm thấy cái này không gộp lại nói như vậy được.

Liên Hạo Đông đóng cửa lại cái 'cạch', sau đó bắt đầu cởi quần áo. Trần Hiểu Sắt đứng lệch sang bên hỏi: "Sao đóng cửa chi vậy? Mở cửa không phải tốt hơn sao?"

Liên Hạo Đông đã cởi áo ngoài ra, cơ thể cường tráng cùng với làn da màu đồng rắn rỏi hiện ra ngay trước mặt Trần Hiểu Sắt. Bất thình lình được chứng kiến mỹ sắc hiếm thấy trên thế gian như thế khiến cô cảm giác máu mũi mình sắp trào ra đến nơi rồi. Mẹ kiếp, anh ta tính dùng 'sắc' để dụ dỗ mình đây mà!

Cô cũng muốn đùa lại anh một chút, nhưng trai đơn gái chiếc ở chung một phòng thế này thì thật là khó xử mà, không được, không được, phải kiềm chế!.

Liên Hạo Đông nói: "Tôi có thể đi tắm trước không? Người tôi toàn mùi rượu. À còn nữa, một lát nữa cô hãy về, bên ngoài trời sắp mưa rồi đấy."

Trần Hiểu Sắt gật gật đầu nói: "Đúng á, người anh toàn mùi rượu, mau đi tắm rửa sạch sẽ đi!"

Liên Hạo Đông vơ quần áo đi vào phòng tắm.

Trần Hiếu Sát đi lanh quanh khảo sát căn nhà, sau đó chặc chặc: "Đây là chỗ để người ở sao? Đồ đạc để bừa bãi lộn xộn thế này, đàn ông ai cũng là chúa ở dơ, nhất là lũ đàn ông độc thân."

Cũng có lòng muốn dọn dẹp giúp anh. Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ của không phải ở lại đây dọn dẹp nhà, mà phải nhanh chân tìm cách chuồn êm. Lấp ló mở cửa phòng, lén la lén lút bước từng bước, khe khẽ đóng nhẹ cửa đi ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, khà khà mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhưng ông trời quả nhiên không chiều lòng người, cô vừa mới ra khỏi cửa, bầu trời vốn đang rất yên bình đột nhiên sấm sét vang dội, từng đợt sấm chớp oanh tạc không ngừng khiến cô phải hoảng sợ mà rùng mình một cái. Quay đầu lại nhìn căn nhà kia, Trần Hiếu Sát hơi do dự, có nên quay trở lại đó không đây? Hào hán không được chùng bước trước khó khăn, cô cắn răng kiên quyết đi tiếp.

Cô nhớ đường đi, chỉ cần men theo con đường cũ, hai mươi phút sau là có thể ra khỏi đây.

Cô vừa đi vừa tự an ủi mình: "Đi về lẹ lẹ còn tắm rửa rồi thấp hương, tổng khứ hết mấy cái thứ xúi quẩy này đi mới được, nếu không không biết hai ngày tới mình còn bị hành hạ ra sao nữa."

Không lâu sau, mưa to tầm tã như thác trút xuống, cô ngẩng đầu nhìn màn mưa, thở dài náo nuột: "Ông trời à, ông cố tình lựa ngay lúc tôi ra cửa nên cho mưa xuống có phải không hả?"

Chiếc váy trắng dính nước mưa ướt mềm dán khít vào người, đến nỗi có thể nhìn rõ luôn được cả áo lót và quần lót ở trong, cũng may là trời tối nên ít có người qua lại. Đôi giày da nhỏ của cô cũng

đầy nước, mỗi bước đi vang lên tiếng lộp bộp, giống như bản giao hưởng giữa mưa đêm.

Khi cô chật vật đi đến cổng sau, trông thấy mấy anh lính trẻ vẫn còn đứng đó, cũng không còn tâm trạng muốn tám với trai đẹp nữa. Thầm hỏi: Hay là mình cứ xông thẳng ra ngoài kia? Nghĩ là làm, cô dồn hết sức tính xông ra ngoài.

Nào ngờ mấy anh lính ấy lại đang ôm cây đợi thỏ bởi vì đã nhận được mệnh lệnh của ai đó. Một anh lính ở phía ngoài cùng bên phải đi tới ngăn cô lại: "Mời cô xuất trình thẻ ra vào."

Cô vuốt nước trên mặt đáp: "Tôi không có."

"Vậy mời cô quay về."

"Nè! Có làm không vậy hả? Tôi đâu phải trộm cắp gì, tại sao không cho tôi đi?"

"Mời cô quay về cho!" Anh lính trả lời tựa như mình đang thi hành quân lệnh gì rất nghiêm ngặt!

Cô chợt tỉnh ngộ. Tên trời đánh Liên Hạo Đông này, nhất định anh ta đã ra lệnh.

Cô hùng hổ quay người đi. Không thể bình tĩnh được nữa, thật không thể bình tĩnh được, hai tay siết chặt lại thành nắm đấm, dự tính quay lại tìm Liên Hạo Đông tính sổ!

Vừa đi được hai bước, một anh lính đuổi theo đưa cho cô một cái ô: "Mưa rất lớn, cầm lấy cái ô này dùng đi, kẻo bị sét đánh."

Trần Hiểu Sắt tức muốn xì khói: "Sét đánh cái đầu anh á, giữ lại cho mình dùng đi."

Khi không bị Trần Hiểu Sắt mắng cho té tát, anh lính nọ cảm thấy thật oan quá, nhìn theo bóng lưng cô bỏ đi mà lầm bầm nói: "Mình chỉ làm đúng theo lời dặn trong điện thoại mà, hay đã sai chỗ nào rồi?"

Cô đi về lại theo con đường ban nãy, lúc đến nơi đã thấy cửa mở toang chờ đợi.

Liên Hạo Đông ngồi ung dung trên ghế sofa xem chương trình quân sự buổi tối, đang đến đoạn nói về tình hình căng thẳng ở đảo Hải Nam. Anh quay đầu nhìn cô gái cả người ướt sũng hùng hùng hổ hổ xông tới chỗ mình.

Cái anh muốn.... Chính là kết quả này.

Ngay lúc cô xông tới, anh liền dang hai cánh tay ra nghênh đón, đến khi cô nhìn thấy ánh mắt hài hước của anh thì hối hận ngay cho hành động quá khích của mình thì đã bị anh kéo lại.

Lưu manh nhưng cũng có lúc nên đùa giỡn một chút.

Mỹ nhân vừa sà vào trong lòng, anh liền lòi ra bản tính sài lang của mình, kéo Trần Hiểu Sắt ngồi xuống ghế sofa. Mắt anh sáng như ánh đuốc, cơ thể nóng hừng hực, bộ phận nào đó trên cơ thể đã bắt đầu chuyển sang trạng thái sẵn sàng công kích. Nhưng chỉ đành chịu, có khó chịu cũng phải nhẫn nhịn vì bây giờ chưa phải lúc.

Trần Hiểu Sắt lúc này bị dọa cho đến choáng váng mặt mày, sửng sốt một hồi mới vỗ vai anh quát: "Tránh ra, đồ lưu manh!"

Liên Hạo Đông phả hơi nòng bên vành tai cô, còn nham nhở bồi thêm một câu: "Còn gì nữa không?"

Trần Hiểu Sắt cảm thấy như sắt bị chết ngạt, khổ người này của anh ta cứ tiếp tục đè lên kiểu này chắc mình chết mất, vì vậy mắng tiếp: "Hạ lưu, nham nhở, lưu manh, trơ tráo...."

Nốt ruồi son ở đầu lông mày thấp thoáng ẩn hiện, bờ môi đỏ không ngừng lải nhải mắng chửi tỏa hương thơm ngát, rốt cuộc anh không thể kiề được nữa cúi xuống hôn lên. Cảm xúc môi chạm môi khiến cô ngượng đến đỏ cả mặt mày.

Cô càng phản kháng anh càng tấn công, thật quá đáng, anh ta dám bỡn cợt mình! Trần Hiểu Sắt bị ai đó xơi tái cả buổi mới nghĩ đến vấn đề này. Bởi vì cô quan niệm là: Ôm một cái hay đụng chạm một chút, những hành động đó cũng chẳng có gì khiếm nhã, không cần phải chịu trách nhiệm. Vì những chuyện đùa cợt người khác thế này cô cũng từng làm không ít, nhưng bị bỡn cợt tới mức này thì không thể chấp nhận được. Quanh năm đi săn mồi không ngờ có ngày bị con mồi cắn trả lại, nghĩ vậy cô liền cắn phập vào môi Liên Hạo Đông một cái thật mạnh.

Mùi máu tanh tanh trong miệng hai người khiến Liên Hạo Đông nhảy dựng ra khỏi người cô. Trời đất, vừa rồi đầu óc không tỉnh táo nên anh đã không kiềm chế được bản thân. Nhìn lại Trần Hiểu Sắt lúc này đã mềm oặt hết sức chống cự, người thì nửa trên nửa dưới sô pha, hình như vừa rồi mình hơi thô bạo, mình như vậy có khi nào dọa cô sợ bỏ chạy luôn không? Anh có chút lo lắng.

Mấy anh lính tuần tra ban đêm đứng ngoài cửa đang rối rắm không biết có nên nói cho họ biết trước khi hành sự nên đóng cửa

lại hay không? Để tránh cho mọi người khỏi phải khó xử vì vậy tăng hằng lớn hai tiếng ra hiệu nhắc nhở.

Nhưng cảnh xuân trong phòng lúc này đang nồng nàn như thế, người bên trong sao nghe được ám hiệu của họ đây? Vì vậy hai anh lính tuần tra rất biết điều đi tới đóng cửa giúp cả hai, lúc đóng cửa mặt của hai người đỏ lựng lên.

Liên Hạo Đông đưa tay về phía Trần Hiểu Sát muốn kéo cô dậy. Trần Hiểu Sát nương theo đó bám vào cánh tay anh, tay còn lại vung lên tát vào má trái anh một cái. Thời điểm đó Liên Hạo Đông thầm suy nghĩ: có nên né cái bạt tai này hay không?

Sau khi suy nghĩ nửa giây, anh nghiêng nhẹ đầu đi, cái tát của cô không trúng mặt mà trượt xuống ngực. Tay Trần Hiểu Sát tê rần, mẹ kiếp, sao cứng vậy, cô cảm thấy như mình đang tự mình hại mình. Trần Hiểu Sát biết có đánh tiếp cũng không ăn thua, vì vậy ngồi phịch xuống sofa đánh đấm tới tấp lên người Liên Hạo Đông. Còn Liên Hạo Đông thì cảm thấy những cú đấm bé tẹo này khiến anh rất thoải mái, sự thoải mái này ngấm vào tận trong tim.

Đợi cô đánh mệt rồi Liên Hạo Đông mới vuốt vuốt tóc cô lấy lòng nói: "Đã nói với em là ngoài trời sắp mưa, mà em còn cố tình lên đi. Đây không phải tự mình rước họa sao?"

Xoay người lấy một chiếc áo sơ mi từ tủ quần áo ra đưa cho cô: "Đi tắm nước nóng đi, rồi mặc cái này vào, trời mưa thế này không tắm ngay được đâu."

Trần Hiểu Sát nhìn người đàn ông trước mắt, cô thầm hiểu, anh chàng thường xuyên đấu khẩu với cô này thực chất là đang theo đuổi mình, có điều cách anh ta theo đuổi cũng thật biến thái. Nói thật

cô cũng chẳng ghét bỏ gì anh, nhưng qua sự việc vừa rồi khiến cô không thể không ghét anh, mới quen có một ngày ngắn ngủi đã bị anh hết ôm tới hôn, có vẻ hơi nhanh thì phải? Cô lên tiếng hỏi: "Có phải anh đang có ý theo đuổi tôi không?"

Liên Hạo Đông thấy cô đột nhiên thông minh đột xuất, cũng thẳng thắn thừa nhận: "Đúng vậy! Ý em thế nào?"

Quả không sai mà!

Cô bèn hỏi tới: "Nhưng anh có biết tôi là ai đâu chứ?"

Liên Hạo Đông liền đưa ba tờ giấy trên bàn cho Trần Hiểu Sát: "Ai nói tôi không biết."

Trời đất quỷ thần ơi! Trần Hiểu Sát muốn ngất đi cho xong, những thứ trên giấy toàn bộ đều là tài liệu cá nhân của cô, từ tiểu học đến đại học, ngay cả công việc hiện tại chuyện lớn nhỏ gì cũng có đủ, đáng hận nữa là còn bỏ luôn số đo ba vòng của cô vào.

Cô điên tiết hỏi anh: "Sao anh dám điều tra tôi?"

Liên Hạo Đông tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Ai bảo em lén trốn đi?"

Uầy! Đúng là đáng ghét thật! Trần Hiểu Sát chán nản cầm quần áo đi tắm. Vào phòng tắm thì phát hiện trong bồn tắm đã pha sẵn nước nóng, xem ra người này đã đoán được bao lâu cô sẽ quay lại rồi, cô ngã nằm trong bồn tắm đập nước bành bịch. Nghe thấy Liên Hạo Đông nói vọng vào: "Đừng tắm lâu quá, vết thương trên đùi em vẫn chưa lành đó."

Người ở bên trong lập tức phản kháng: "Ai cần anh lo!"

Liên Hạo Đông xoa xoa cằm buồn bực nghĩ, trong tài liệu rõ ràng ghi là cúp D, nhưng sao mình cảm thấy hình như chỉ cỡ cúp B nhỉ?

Đến khi Trần Hiểu Sắt tắm xong đi ra thì Liên Hạo Đông đã biến đâu mất tiêu không còn ở phòng khách nữa, cô ngó vào phòng ngủ thì thấy có người đang nằm trên giường, không ai khác mà đó chính là vị doanh trưởng 'đại thần' vừa vô lễ với người ta giờ đang thoải mái nằm im thính thít.

Liên Hạo Đông rất biết hưởng thụ, trước giường anh có trải một tấm thảm nhung mềm. Từ việc này có thể suy đoán, anh chàng này là một trong những cậu ấm được nuông chiều từ bé.

Cô đi chân không bước vào phòng ngủ, đứng ngắm anh từ xa xa, tư thế nằm ngủ thẳng thớm ngay ngắn y hệt như người chết vậy.

Cô rón rén tiến về phía trước mấy bước rồi dừng lại sau đó đi thêm mấy bước nữa nhìn xuống anh từ trên cao, bỗng nghĩ tới một trò chơi mà khi còn bé mình hay chơi, đó là làm mặt quỷ. Trần Hiểu Sắt bắt đầu nhăn nhó làm mặt quỷ đủ kiểu với Liên Hạo Đông, hết nện nện đấm đấm rồi tới dùng dao chọc sau đó cầm súng bắn, phá phách đủ trò mà vẫn thấy chưa đủ, phải hành động thực tế mới được. Nghĩ là làm, sẵn tay vớt lấy cái cữ tạ anh ta để trên bàn tính nện xuống, rồi nghĩ lại nếu mình nện xuống chắc cái mạng nhỏ của vị thiếu tá này coi như tiêu tùng luôn, à hay là đổi sang món nào khác nhẹ hơn vậy. Trần Hiểu Sắt chuyển sang quơ lấy hai cuốn sách chồng lên nhau giơ cao qua đầu mà đấm đo mãi chưa thể xuống tay, và sau đó đã phát hiện ra một thứ ám khí tuyệt vời nhất với mình đó là: Chiếc gối ôm to tổ chẳng siêu cấp vô địch.

Trần Hiểu Sắt mừng rơn trong bụng chuẩn bị nện xuống.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Liên Hạo Đông bất ngờ mở mắt, bình tĩnh nhìn Trần Hiểu Sắt chăm chăm bằng đôi mắt sâu thăm thẳm, không hề có chút lo lắng nào cho tính mạng đang gặp nguy hiểm của mình.

Trần Hiểu Sắt bị anh nhìn chòng chọc như vậy sợ đến hóa đá, hung khí đang giơ lên chưa kịp nện xuống đã bị Liên Hạo Đông bắt quả tang.

Liên Hạo Đông cười khế, bàn tay lưu manh thộp lấy eo Trần Hiểu Sắt rồi kéo luôn cô lên giường. Hai người quấn nhau cuộn lăn tới bên kia đầu giường.

Trần Hiểu Sắt mắng: "Anh giả vờ ngủ hả?"

Liên Hạo Đông nói: "Vớ vẩn, khi này tôi thật sự đang ngủ."

"Vậy sao anh biết tôi đến?"

Lót tấm chăn mỏng dưới lưng cô rồi anh nói: "Tôi nghe được mùi heo sữa quay."

"Anh dám ví tôi với heo sữa?"

"Sai! Tôi đang ví mùi thơm của em."

"Đằng nào cũng là heo mà!"

Liên Hạo Đông nhắm mắt chèn tay qua eo cô đùa đùa nói: "Nhóc con à, ngủ chút đi! Bộ em không mệt sao?"

Cuối cùng thì anh ta cũng biết mệt! Hay quá, nghĩa là anh ta sẽ không hành hạ mình nữa. Nghĩ vậy cô bèn nói: "Ừ, cũng mệt thật." Thật ra thì Trần Hiểu Sắt đang rất dào dạt cảm xúc, vì tối nay đã trải qua rất nhiều chuyện mà cô không ngờ tới.

Vừa nhắm mắt đã ngủ say như chết, cô ấy tin tưởng mình đến thế ư? Sự tin tưởng này của cô càng khiến cho Liên Hạo Đông thêm phần lo lắng. Cô bé này ngây thơ thật! Dễ dàng tin tưởng người khác như thế hỏi làm sao anh yên tâm cho được đây? Azzzz!

Liên Hạo Đông trần trọc thao thức cả đêm, giai nhân xinh như ngọc ở ngay bên cạnh mà không thể chạm vào.

Ban đầu Trần Hiểu Sắt còn lo sợ Liên Hạo Đông sẽ làm bậy với mình cho nên mới cố sức chống chọi, nhưng cuối cùng không thể chống đỡ được nữa đành phải đi gặp Chu Công.

Thượng tướng Liên Kỳ Sơn mặt mày xanh mét đang ở bên ngoài nhà Liên Hạo Đông.

Con hai nhà ông đã về mấy ngày nhưng trừ cái ngày gặp nó hôm hội nghị quân sự cho tới nay thì không thấy mặt mũi nó đâu cả, nó cũng chẳng thèm đến gặp ông. Nghe nói lại nó về nhà chưa tới mười phút, chỗ ngồi chưa nóng đã đi tiếp, còn lén dùng xe ông đi. Vì vậy mà hôm nay ông phải ngồi trên chiếc xe Jeep quân dụng của Liên Hạo Đông từ Đại Cát Phổ thẳng một mạch tới Hương Sơn, định cho tên nhóc thói tha kia biết tay một phen.

Hiện đã bảy giờ sáng, người lớn tuổi tập thể dục ở chung quanh cũng đã đi về hết, các tốp nữ binh thông tin ăn mặc chỉnh tề đều đang chuẩn bị đến căn tin ăn sáng, ai nấy cũng một kiểu tóc ngắn, thân hình dồi dào sức sống. Nghe nói nếu con gái muốn vào được bộ phận chủ chốt ở Thủ Đô thì gia cảnh người đó phải đạt những tiêu chuẩn nhất định, đó là lý do tại sao nữ binh của toàn nước đều có tầm vóc chênh lệch đến vậy, cộng thêm vài năm trở lại đây thức ăn trong quân đội dinh dưỡng hơn trước mà tập huấn thì quá ít, có đãi ngộ tốt nên ai cũng đầy đà no tròn.

Liên Kỳ Sơn bước xuống xe, sau đó nháy máy với ông Lữ tài xế bên cạnh, ý ông muốn vào tự mình đánh thức thằng nhóc kia dậy.

Ông Lữ tuổi đã cao, làm tài xế cho Liên Kỳ Sơn đã nhiều năm nay, ông cũng chứng kiến Liên Hạo Đông lớn lên từng ngày. Cái người lồi Liên Hạo Đông từ vũ trường 'Đêm Thượng Hải' ở 'Đại Hồng Kông' năm đó chính là ông. Ông xem Liên Hạo Đông cũng như con ruột của mình, thương yêu vô hạn.

Ông Lữ trầm nghĩ, Liên Hạo Đông bây giờ đã trưởng thành nhưng vẫn còn long bong mê chơi, thật khiến người khác không sao yên lòng được. Ông vỗ vỗ lên cánh cửa, đợi một lúc mà mãi vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì.

Liên Kỳ Sơn tức giận ra lệnh: "Gọi Tiểu Vương tới đây, phá cửa cho tôi!"

Hai ngày này Tiểu Vương nhận mệnh lệnh của Liên Hạo Đông ở nhà khách quân đội chờ, khi nào cần anh gọi. Năm phút sau, Tiểu Vương hăng hái chạy như tên bắn tới trước phòng vị doanh trưởng độc thân của mình. Sau khi nhận lệnh của lão thủ trưởng thì bắt đầu xuống tay. Trị an trong quân đội xưa nay không thể nghi ngờ, vì vậy

mà chìa khóa nhà Liên Hạo Đông là kiểu cũ có từ lâu đời, thế là cửa nhanh chóng được mở toang....

Liên Hạo Đông đã dậy từ lâu nhưng anh không nỡ buông giai nhân trong lòng vẫn còn đang ngủ say ra. Cứ tưởng ông cụ gọi không được sẽ bỏ đi nào ngờ mọi chuyện lại không như anh dự liệu. Đến khi nghe thấy tiếng ra lệnh phá cửa thì anh mới hoảng hồn, tính tình ông cụ nhà anh vốn rất nóng nảy. Bất chấp người con gái như tiên nữ đang nằm trên giường, anh lật đặt ngồi dậy thay quần áo.

Tốc độ quân nhân mặc quần áo chỉ có dùng dây để tính, hai mươi giây để mặc đồ, một phút để đi ra, Liên Hạo Đông chịu huấn luyện như thế đâu phải mới chỉ hơn nghìn ngày?

Tính tình ông cụ nhà rất quái gở, ông chờ cho khí độc trong phòng của Liên Hạo Đông tản đi hết mới bước vào, phòng của thằng nhóc này đến người của phòng nội vụ cũng không dám bước chân vào. Lúc ông thủng thỉnh khoan thai bước vào thì trà Liên Hạo Đông ngâm đã có thể uống chén tách thứ hai.

Đây chính là căn nhà vỏ ốc của thằng nhóc Liên Hạo Đông nhà ông sao? Nó thà rằng ở căn nhà cũ ỹ này chứ không chịu về biệt thự sống cùng gia đình. Tuy thế hệ ông không có nhiều cơ hội được ra chiến trường, nhưng gần ba mươi năm qua, hàng trăm đợt huấn luyện diễn tập bằng súng thật đạn thật ấy không chỉ là nói suông. Vừa vào cửa ông đã ghé mắt đánh giá thằng con xấu xa của mình, da dẻ ngăm đen, thể hình cường tráng, ánh mắt tinh thâm bình ổn, chà, nhìn cũng oai phết nhỉ...

Liên Hạo Đông chuyển tách trà Thiết Quan Âm sang cho cha mình nói: "Tối hôm qua con đi gặp bạn, thấy trễ rồi nên mới không

về nhà nữa. Ba uống thử trà này xem thế nào? Tối qua con được một người bạn tặng đó."

Liên Kỳ Sơn không nhận tách trà mà hỏi bằng giọng chất vấn: "Anh cả anh cũng đã về tối qua."

Anh cả của Liên Hạo Đông tên Liên Hạo Thiên, là đội trưởng khu trực hạm của đội hạm hải B, tính theo cấp bậc thì cao hơn Liên Hạo Đông một cấp, quanh năm suốt tháng lênh đênh trên biển, rất ít khi về đất liền, về nhà lại càng ít hơn.

"Sao lần này anh cả lại đột ngột về thế ạ?"

Liên Kỳ Sơn nói: "Trong quân đội có việc, sẵn tiện về thăm Miêu Miêu luôn."

Đã hai năm Liên Hạo Đông không gặp anh cả, lần gặp ngắn ngủi cuối cùng là khi còn ở thành phố Q.

Liên Hạo Đông hỏi: "Bao giờ anh cả đi?"

Liên Kỳ Sơn nói: "Ba ngày sau sẽ về đội, tên nhóc thối nhà anh không tính về gặp anh mình à?"

Liên Hạo Đông nói: "Dạ, chút nữa con về nhà."

Trần Hiểu Sắt đã tỉnh, bình thường giờ này Sửu Sửu đã đến gọi cô dậy, nếu cô không dậy Sửu Sửu sẽ liếm liếm cô, vì vậy mà cô luôn thức dậy rất đúng giờ. Cô nhập nhèm vừa dụi mắt vừa đi ra.

Lúc Liên Hạo Đông rời giường thì nhóc con này còn đang ngủ say sữa, thỉnh thoảng còn nói mơ linh tinh, mới đó mà sao dậy mau thế hử?

Lần đầu tiên Liên Hạo Đông bị sợ đến đổ đầy mồ hôi, hơn nữa nỗi sợ này còn không bằng hồi năm mười lăm tuổi kéo bè kéo lũ đi đánh nhau bị một đám người chặn trong con hẻm nhỏ suốt một ngày một đêm. Vậy mà giờ phút này sống lưng anh lại toát mồ hôi lạnh, ây chà, ai bảo mình có phần sai sót.

Việc làm trái lương tâm của Liên Hạo Đông bị bại lộ, ông cụ nhìn tới chiếc váy trắng trên người Trần Hiểu Sát, mắt già trừng mắt nhỏ hai mắt kinh nhau, tái mặt quay đi quát với Liên Hạo Đông: "Mau ra đây cho ta!"

Liên Hạo Đông lập tức đáp bằng giọng nói dứt khoát âm vang: "Dạ!" Sau đó cùng thủ trưởng đi ra ngoài.

Đúng là trong cái rủi còn có cái may, hên là lúc đi ra mình đã mặc lại quần áo của mình. Ông già đó là ai? Ban nãy nghe tiếng nói chuyện mình còn tưởng tiếng trong TV. Xem ra ông ấy đã hiểu nhầm mình rồi, cô rón rén đi tới áp tai lên cánh cửa nghe ngóng cuộc nói chuyện của hai người ở bên ngoài.

Tiểu Vương nhận ra ngay đây chính là cô gái đã bỏ trốn trong đêm đó, sau đó khép cái miệng đang há to của mình lại đi tới chào hỏi Trần Hiểu Sát. Trong lòng gật dù như đã hiểu mọi chuyện, xem ra chị gái xinh đẹp này rốt cuộc vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của doanh trưởng mình. Trần Hiểu Sát cảm thấy thật xấu hổ khi nhận ra tiểu Vương, hôm đó cô đã bày trò lừa Tiểu Vương đi mua nước, cô cảm thấy mình thật bậy bạ. Vì vậy vội vàng nói tiếng xin lỗi: "Tiểu Vương, xin lỗi anh nha, hôm đó tôi đột nhiên có việc gấp nên không kịp thông báo với anh một tiếng."

Tiểu Vương nói: "Khi đó tôi còn lo lắng sợ cô gặp phải chuyện không may hay té xỉu ở đâu đó rồi ấy chứ, cho nên không dám rời

khỏi bệnh viện, sau đó tôi và doanh trưởng xem qua máy theo dõi của bệnh viện mới biết cô đã đi rồi."

Ồi trời ơi, quá đáng sợ.

Cô lại hỏi: "Người vừa rồi là ai vậy? Nhìn hung dữ dễ sợ."

Tiểu Vương nói: "Ông ấy là thượng tướng Liên Kỳ Sơn, là cha của doanh trưởng đó."

"Trời ạ, không phải ông ấy hiểu nhầm tôi với doanh trưởng anh có gì đấy chứ? Chúng tôi không có gì cả, thiệt đó."

Tiểu Vương gãi gãi đầu, tỏ vẻ không thể tin được.

Trần Hiểu Sát nóng lòng càng rồi rầm giải thích: "Chúng tôi thật sự không có gì mà. Tối qua doanh trưởng anh uống say nên tôi mới lái xe đưa anh ta về, sau đó trời lại đổ mưa thành thử tôi không về nhà được, đành phải ở lại đây một đêm, suốt đêm qua chúng tôi thực sự không có làm gì hết."

Tư tưởng của thế hệ trẻ bây giờ đều phát triển rất lợi hại, chẳng còn biết cái gì là tình cảm trong sáng thuần khiết nữa. Nghe thấy cô giải thích như vậy mặt anh lính lại đỏ lựng lên, có lẽ anh suy nghĩ hơi xa rồi.

Liên Hạo Đông cúi đầu nghe cha mình mắng, ánh sáng của mặt trời ban mai chiếu rọi tỏa sáng cả sườn mặt, khiến anh trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Tiểu Vương nhập ngũ hồi năm ngoái, và đã đi theo doanh trưởng được một thời gian nhưng chưa bao giờ thấy cảnh Liên Hạo Đông cúi đầu thế này, đúng là chuyện hiếm có.

Trần Hiếu Sát chợt nảy ra một mưu kế, nếu âm mưu này thành công chắc chắn Liên Hạo Đông sẽ bị ăn tát đã ghiền. Nghĩ tới lúc Liên Hạo Đông bị đánh cho no nê trong lòng cô vô cùng háo hức, chuyện xấu xa cỡ này mình nhất định phải làm.

Trần Hiếu Sát lấy lập tức diễn lại vở ‘Nữ quỷ phục thù ký’ mà mình từng diễn ở trường, lão đảo đi về phía hai người họ. Liên Hạo Đông đang tập trung nghe ông cụ nhà mình giáo huấn: "Thân là bộ đội chính thống, sao cuộc sống riêng tư lại bê bối tới mức này? Sao anh có thể không giữ đúng kỷ luật như thế chứ?"

Liên Hạo Đông tính giải thích, sau đó lại thấy không cần thiết giải thích, chỉ yên lặng lắng nghe ông cụ dạy bảo.

Liên Kỳ Sơn nói tiếp: "Nghe nói hôm qua anh đi gặp cô gái họ Trương, nói chuyện ra...." Ông đột ngột dừng lại, sau đó hai người đồng thời quay đầu nhìn người đang chạy tới, con nhóc thú vị kia tính giờ trò quỷ gì nữa đây? Gân xanh nổi cuộn cuộn Trên trán Liên Hạo Đông.

Trần Hiếu Sát đi tới sát người Liên Hạo Đông, nhìn anh với vẻ mặt buồn bã khổ sở, sau đó bất thành linh ngồi thộp xuống dưới chân anh, rất đáng thương nói: "Mấy năm trước anh có nói là sẽ cưới em mà, nhưng đã qua bao nhiêu năm mà anh vẫn chưa chịu thực hiện lời hứa đó? Bây giờ anh không còn nhỏ nữa, đã đến tuổi lập gia đình rồi, chắc không phải anh chê bai em già nua xấu xí chứ? Anh à....!"

Ợ! Sao những lời này nghe buồn nôn vậy nhỉ? Khỏi đợi người khác phát ngáy, bản thân cô cũng thấy tự ghê rợn chính mình rồi.

Liên Kỳ Sơn nghe vậy mặt càng đen hơn. Khỉ thật, quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Liên Hạo Đông không ngờ cô lại đâm sau lưng chiến sĩ như thế, cũng may tố chất tâm lý mình đã luyện đến trình độ chắc như đá rồi, lập tức đáp trả: "Anh nói không cưới em hỏi nào?"

Hả?

Trần Hiểu Sắt lại nói: "Nếu không phải sao anh cứ hết lần này tới lần khác lên em đi xem mắt? Lẽ nào anh không biết nguyện vọng của em là được gả cho anh sao?"

Liên Hạo Đông tiếp tục đáp trả: "Mọi chuyện đều do người lớn sắp xếp cho anh mà thôi."

Liên Kỳ Sơn húng hắng ho mấy cái, thẳng ranh con này đúng là không xem cha nó ra gì mà.

Còn nữa, nhiệm vụ đi xem mắt lần này là Thiếu tá Trương Diệu ủy thác cho lũ đoàn trưởng Triệu tới ngỏ lời. Trương Diệu muốn kết xui gia với gia đình ông từ rất lâu rồi, ngày trước ông ta vốn định gả con gái Trương Lăng Thu của mình cho con trai cả của Liên Kỳ Sơn. Nào ngờ đủ loại nguyên nhân kéo tới khiến cho mối lương duyên ấy không thành, chuyện này cũng làm cho hai ổng lão đều tiếc nuối khôn nguôi. Sau đó lại dồn hết tâm tư và nguyện vọng sang Liên Hạo Đông người con trai thứ hai của Liên Kỳ Sơn, làm mối cho cô cháu gái Trương Thiếu Vân con của anh cả mình.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Giữa thanh thiên bạch nhật, lại mới hơn tám giờ sáng mà đã trình diễn một màn đặc sắc thế này, không khỏi hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người vây xem.

Trần Hiểu Sắt níu ống quần Liên Hạo Đông khóc hù hụ, diễn y như thật, thỉnh thoảng còn chùi chùi nước mắt sụt sùi nói: "Câu này anh nói có hơn 100 lần rồi, em không tin anh nữa."

Liên Kỳ Sơn đã không thể nén được cơn giận, quát ra lệnh với Liên Hạo Đông và Trần Hiểu Sắt: "Hai anh chị đang giở trò nháo gì đây hả?" Ông cụ tức giận toan bỏ đi.

Đã gần tám giờ, những vị thủ trưởng ở nhiều bộ phận khác đều đã lần lượt đến doanh trại bộ tư lệnh báo cáo, từng chiếc xe quân dụng màu đen nối đuôi nhau theo vào, có rất nhiều người bắt chuyện chào hỏi Liên Kỳ Sơn. Còn có một chiếc xe chủ động dừng lại xem cuộc vui, người ấy chính là bộ trưởng bộ hải quân hậu cần Trương Diệu chú ruột của Trương Thiếu Vân.

Trương Diệu bước xuống xe còn mang theo nón quân đội đi tới: "Này lão Liên, sao nay ông đến sớm vậy?"

Liên Kỳ Sơn đáp: "À phải, tôi cũng đang muốn đi đây, cùng đi chứ."

Liên Hạo Đông vội vàng chào kiểu quân đội đồng dục nói: "Chào thủ trưởng!"

Trương Diệu vỗ vỗ vai Liên Hạo Đông hỏi: "Hạo Đông, cô gái này là...?" Ông chỉ chỉ Trần Hiểu Sắc đang còn ngồi dưới đất.

Liên Hạo Đông cười cười kéo Trần Hiểu Sắc đứng dậy rồi nói: "Đã để chú chê cười rồi, đây là vợ sắp cưới của con. Tiểu Sắc, đây là chú Trương, bộ trưởng bộ hải quân hậu cần."

Liên Kỳ Sơn thì đen mặt im thinh thít, có lẽ vì chuyện xấu trong nhà bị mang ra rêu rao nên tâm trạng ông mới không được vui.

Nói về Trương Diệu ấy ư? Bản thân ông đều yêu mến cả hai cậu con trai nhà họ Liên, đặt biệt là đứa con thứ hai. Ông nhận ra được thằng oắt con này trong tương lai sẽ thành công rất lớn, bởi vì khi còn tằm bé nó đã là một đứa vừa nghịch phá, vừa cứng đầu cứng cổ lại còn là chúa gian manh. Liên Hạo Đông thừa nhỏ vừa chập chững biết đi đã dám nổ súng bắn pháo vào ông, đã vậy còn hay 'xè' bậy lên người ông, những việc này khiến cho người yêu thích con trai như ông Trương đây cảm thấy vui sướng đến lạ thường.

Lăn lộn trong chốn giang hồ nhiều năm, gùnh càng già thì càng cay, tất nhiên nhìn cô gái trước mắt này ông cũng hiểu được cả hai có nỗi quan hệ không hề đơn giản. Thế là tỉ mỉ đánh giá Trần Hiểu Sắc một phen. Ông muốn tìm tòi thử xem cô gái được cậu hai họ Liên coi trọng là kiểu con gái ra sao.

Trần Hiểu Sắc cảm thấy việc mình làm có vẻ như đã bị lỗ vốn nặng, nhưng phóng lao đành phải theo lao, vì vậy buộc lòng phải hòa theo Liên Hạo Đông nói: "Chào chú ạ!"

Trương Diệu búi ngùi thở dài nói: "Xem ra chuyện muốn kết thông gia với ông bạn chí cốt này rất nan giải đây." Hiểu để bụng chứ không có tỏ bày cho người khác biết, bèn cười hề hề gật đầu nói: "Tốt, tốt lắm! Hạo Đông à, năm nay con 31 rồi nhỉ? Xem ra đã đến lúc nên lấy vợ rồi. Thời chú bằng con thì con chú đã được ba tuổi rồi đấy."

Liên Hạo Đông dào dạt cảm xúc nhìn tới Trần Hiểu Sắt như muốn gửi gắm điều gì. Trần Hiểu Sắt nhưng nhận được tín hiệu suy nghĩ trong lòng anh, vì vậy cũng đáp trả bằng mắt: "Bản cô nương chỉ thích con gái, không thích con trai."

Liên Kỳ Sơn thấy hai người liếc mắt đưa tình cũng buông tay chịu trận, chuyển của bọn trẻ ông không nên chen vào, chỉ đành cùng Trương Diệu đi tới bộ tư lệnh với bộ mặt nổi đầy gân xanh.

Sau khi hai ông kết thúc buổi hội nghị, tranh thủ thời gian uống trà tán gẫu, Kỳ Sơn lựa lời nói với Trương Diệu: "Tối nay về tôi sẽ nói chuyện lại với thằng ranh con kia, con dâu tương lai của tôi nhất định phải mang họ Trương."

Trương Diệu nói: "Haizzz! Chuyện tình cảm của con người rất khó nói, có thể đến với nhau hay không còn phải tùy vào duyên phận. Chỉ trách con bé Vân nhà tôi không có phúc phận ấy."

Liên Kỳ Sơn có phần áy náy với Trương Diệu, vốn hai nhà đã đồng ý cùng tác hợp cho mối lương duyên này. Nhưng sự việc hôm nay e làm không thể thực hiện được rồi. Bị bạn già chí cốt chứng kiến tại trận chuyện xấu trong nhà ông cũng thấy không dễ chịu gì, đã vậy khi này còn bị đồn rùm ben lên cái gì mà biểu diễn Song Hoàng nữa chứ?

Liên Hạo Đông cúi đầu liếc nhìn Trần Hiểu Sát: "Sao hả? Nôn nóng muốn gả cho tôi nhanh dữ vậy ư?"

Trần Hiểu Sát thấy thật buồn bực, tại sao mọi chuyện lại phát triển theo hướng này? Không thể thế được! Cô bắt đầu tính sổ với Liên Hạo Đông: "Nè, sao nói vậy mà anh cũng không bị đánh vậy hả? Đáng lý gặp phải chuyện như thế ba anh nên thưởng cho anh hai ba bạt tay mới phải chứ? Chẹp, lễ giáo nhà anh thật sự khó hiểu quá!"

Liên Hạo Đông nói: "Nếu trách chỉ có thể trách kỹ thuật diễn xuất của em quá kém mà thôi." Anh suy tư một hồi rồi nói tiếp: "Nếu như vừa rồi em quán lấy tôi và nói là đã mang thai con trai của tôi, biết đâu chừng lúc ấy tôi sẽ bị đánh thật đó."

Trần Hiểu Sát cuống quýt túm túm áo mình lí nhí trong miệng: "Anh cũng thật khéo tưởng tượng, nhưng tôi chỉ thích con gái thôi. Hừ!"

Tiểu Vương rất cơ trí đi tới nói với Liên Hạo Đông: "Doanh trường, chị gái, hai người muốn ăn gì không? Để em đi làm cơm cho hai người ăn nha."

Liên Hạo Đông nói: "Cậu đi mua chút gì đó được rồi." Anh quay trở vào nhà với vẻ mặt rất nặng nề, vừa vào nhà liền nói với Trần Hiểu Sát: "Mau đi tắm rửa đi, tắm rửa sạch sẽ rồi ăn cơm."

Không lâu sau tiểu Vương đã mua đồ ăn từ căn tin quay lại. Trần Hiểu Sát không thể không qua phụ giúp một tay, mua gì mà lắm thế, sao mình ăn hết nổi đây? Bảy cái bánh bao thịt lớn, còn thêm một bát canh rau thập cẩm. Trần Hiểu Sát nói: "Tiểu Vương, chừng này nhiều quá làm sao tôi ăn cho hết!"

Tiểu Vương nói: "Chị gái, đây là phần ăn của chị và doanh trưởng đấy." Gãi gãi đầu bổ sung thêm: "Vì tới trễ quá nên chỉ còn có nhiều đây bánh bao thôi, không biết doanh trưởng ăn có đủ no không nữa?"

Trần Hiểu Sắt lại được mở mang kiến thức về sức ăn của Liên Hạo Đông, chỉ ba phút anh đã xơi hết một cái bánh bao, sau đó liên tục nuốt hết từng cái vào bụng luôn, cô nhìn mà chếp nước miếng ừng ực, không thể chịu thiệt được nữa, Trần Hiểu Sắt với tay đoạt lấy cái bánh bao cuối cùng trên tay Liên Hạo Đông mà nhai ngấu nghiến, bụng chén canh lên uống ròn rột một hơi, no tới đứng lên không muốn nổi.

Liên Hạo Đông thấy bộ dáng ăn uống ngấu nghiến đó của cô thật rất đáng yêu, nuốt nuốt đầu cô tựa như từng sờ đầu Sửu Sửu: "Lát nữa tôi bảo tiểu Vương đưa em về, đừng đi lung tung nghịch nữa, nhớ chưa?"

Trần Hiểu Sắt bực mình hất tay anh ra, giờ tay tỏ ra kháng nghị ai cần anh lo.

Liên Hạo Đông đuổi tiểu Vương đi ra ngoài đổ rác. Sau đó thương lượng với Trần Hiểu Sắt: "Khoảng mười ngày nữa tôi về quân đội, chúng ta....Chúng ta có thể tiến xa thêm một bước nữa được không?"

Trần Hiểu Sắt theo phản xạ tự nhiên che chắn trước người mình: "Tám thân con gái này là để giữ gìn cho chồng tương lai của tôi, nếu anh còn dám khiếm nhã với tôi lần nữa, tôi sẽ cắn lưỡi chết trước mặt anh ngay."

Chậc, nhóc con này sao lại suy nghĩ nhiều vậy chứ? Tuy rằng anh rất khát khao muốn có được cả tâm hồn lẫn thể xác của cô, đối với thân thể của cô cũng tràn đầy khát vọng, nhưng lúc này quả thật cô đã lo xa rồi.

Liên Hạo Đông nói: "Chuyện là thế này. Người vừa nãy là ba tôi, còn người tới sau là người chú luôn rất yêu thương và đối xử tốt với tôi. Không ngờ em lại chủ động yêu cầu tôi cưới em ở trước mặt họ, tôi thấy từ chối thì không hay cho lắm, mà chuyện này tính ra cũng tốt...Cho nên tôi nhận thấy mình không cần phải suy tính gì nữa, chính thức chấp nhận yêu cầu của em."

Trần Hiểu Sắt chơi với xua xua tay giải thích: "Anh đừng nghĩ nhiều nha 'doanh trường đại thần'! Chuyện không phải như anh nghĩ đâu."

Liên Hạo Đông thấy cô đổi ý như chong chóng, khiến lòng tự ái bị tổn thương nghiêm trọng, bèn hỏi "Vậy em khổ tâm diễn một màn đó chỉ vì muốn tôi bị đánh thôi sao?"

Trần Hiểu Sắt đứng phắt dậy, bắt đầu lúng liếng mắt chột dạ hỏi: "Muốn nghe nói thật hả?"

"Ừ."

"Thật ra thì tôi chỉ biểu diễn đùa chút thôi."

"Nếu em thích vậy thì tôi sẽ dành thời gian còn lại của mấy ngày tới mà chơi với em, hay là chúng ta tập luyện trước?"

"Hả, không cần, không cần đâu. Thật ra, thật ra là tôi muốn rời khỏi đây, hay là anh mau cho tôi về đi, Sừu Sừu bây giờ chắc là

đang lo cho tôi lắm." Cô dụi dụi chân lí nhí nói, hành động này không khác gì đang làm nũng với anh?

Liên Hạo Đông cảm giác mình rất có trọng lượng.

Cảm giác này? Thật khá! Bị anh quấn lấy cả đêm, ôm cũng ôm rồi, hôn đã hôn rồi, đến lúc phải để cô về, nếu không sau này khó mà lừa cô được lần nữa. đành thở dài nói: "Lát nữa Tiểu Vương sẽ đưa em về, lấy điện thoại lưu lại số của tôi đi."

Trần Hiểu Sắt thành thật nói: "Bể tan tành ở Xích Mị tôi qua rồi."

Liên Hạo Đông không nói không rằng hào phóng móc điện thoại của mình ra đưa cho cô: "Cầm dùng đỡ đi."

Trần Hiểu Sắt lập tức từ chối: "Không cần đâu, tôi sắp có lương rồi, tôi sẽ dùng tiền của mình mua."

Anh nhìn nhìn cô, nhóc con này còn biết tự lập, rất tốt, nhưng anh vẫn cố nhét nó vào tay cô: "Vậy đợi khi nào em mua cái mới rồi trả lại cho tôi sau."

Liên Hạo Đông châm thuốc rít mạnh một hơi, chân mày hơi cau lại rồi từ từ giãn ra, xem ra anh ta rất thích cảm giác kích thích từ thuốc lá mang lại.

Trần Hiểu Sắt không cảm lòng được thâm nghĩ: "Anh ta và Tống Á thật khác xa nhau, Tống Á là kiểu người luôn mang đến cho người ta cái cảm giác có vẻ gì đó thần bí mà ưu buồn. Còn người này, cũng làm cho người ta có cảm giác thần bí nhưng không hề mang vẻ u buồn ngược lại còn rất lưu manh, tựa như có sức mạnh vô hình vây hãm người khác không cho người ta có đường lui. Không tạo

cho người ta có cảm giác chán ghét, cũng không thể làm cho người ta thích nổi."

Liên Hạo Đông gọi Tiểu Vương đưa Trần Hiểu Sắt về, anh dặn dò Tiểu Vương: "Chuyện tôi dặn cậu có nhớ kỹ chưa?"

Tiểu Vương hành lễ theo kiểu nhà binh nói: "Bảo đảm sẽ xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ."

"Ừ, được rồi, mau đi đi. Xong rồi quay lại đón tôi."

Đưa Trần Hiểu Sắt đi xong Liên Hạo Đông cũng quay về nhà mình, cũng khá lâu anh chưa gặp anh cả mình rồi.

Vừa vào cửa doanh trại hải quân Hương Sơn, Liên Hạo Đông trông thấy một cô gái mặc quần áo thể thao với mái tóc ngắn hớt hải chạy ra ngoài, trong tay còn cầm quả táo đã gặm một nửa. Do hấp tấp chạy mà suýt nữa đã chộp ếch, có lẽ tên trộm này đang lén lút làm chuyện mờ ám không muốn ai nhìn thấy đây mà! Cô gái này còn khá trẻ, cỡ tầm Trần Hiểu Sắt nhà anh. Cách ăn mặc của cô ta có thể chỉ là đồ ngủ trang, đội cái mũ lưỡi trai tối đen, điệu bộ lấm la lấm lét, rất có điểm kỳ quái.

Anh giảm bớt tốc độ, tính nhường cô gái này đi qua trước.

Cô gái ấy đi ngang qua anh rồi vòng trở lại nép sau một gốc cây to ngay cổng. Thần thần bí bí như vậy? Rốt cuộc thứ gì đã khiến con gái nhà người ta sợ đến phải chạy trốn?

Không ngờ sức mạnh thần bí ấy chính là anh cả Liên Hạo Thiên của mình.

Thân hình dong dỏng cao cùng màu áo sơ mi trắng tinh, mặt mày sáng sủa điển trai, từng bước đi đều toát lên sự trầm ổn của một người đàn ông chừng chạc nghiêm nghị. Liên Hạo Thiên cũng như Liên Hạo Đông, quanh năm anh tác nghiệp lênh đênh trên biển nên làn da rám nắng trong vô cùng rắn rỏi căng tràn nhựa sống.

Liên Hạo Thiên đi tới gần cô gái nọ, cô ấy chính là Khổng Tích vợ trước của anh cả, hai người đã có với nhau một đứa con gái là Liên Tích Miêu.

Liên Hạo Đông chẳng ngạc nhiên về chuyện hai người đã ly hôn, anh thật sự không thích cô gái này, không thích kể từ lúc hai người họ bắt đầu hẹn hò rồi. Bởi vì anh cảm thấy cô gái này rất ích kỉ, vốn chẳng thật lòng yêu thương gì anh cả.

Đối với việc ly hôn, anh cả cũng không có một lời oán than. Bởi vì yêu cô ta mà sẵn lòng toại nguyện để cô ta rời đi. Liên Hạo Đông biết rõ anh mình luôn cảm thấy có lỗi với cô ta, bởi vì quanh năm suốt tháng anh cả ở suốt bên ngoài không thể mang đến cho cô ta một mái ấm gia đình trọn vẹn, buộc lòng phải để cô ta đi theo con đường mà cô ta muốn.

Bây giờ cô ta quay về đây làm gì? Liên Hạo Đông âm thầm nghĩ, đến thăm Miêu Miêu? Thật buồn cười, suốt hai năm cô ta bỏ đi, số lần đến thăm con gái ít đến có thể dùng tay để đếm.

Lúc Khổng Tích đi ngang qua xe Liên Hạo Đông, cô vô tình ngẩng đầu nhìn vào trong xe, có lẽ đã nhận ra Liên Hạo Đông nên cô thoáng khựng lại, nhưng không có ý định bước tới chào hỏi mà quay ngoắt mặt đi thật nhanh một mạch ra ngoài.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Tiểu Miêu Miêu chỉ thoáng nhìn đã nhận ra xe của Liên Hạo Đông, cô bé vùng khỏi tay Liên Hạo Thiên nhanh nhẩu chạy đến bên Liên Hạo Đông, chiếc váy hoa be bé bồng bênh tung bay, hai bím tóc đung đưa lắc lư theo mỗi động tác tựa một chú bướm hoa trông vô cùng đáng yêu. Cô bé vỗ cửa xe gọi: “Chú, chú ời, cháu muốn lên đó.”

Liên Hạo Đông mở cửa xe bên hông nhắc bồng Tiểu Miêu Miêu lên đặt vào băng ghế cạnh mình. Tiểu Miêu Miêu dùng giọng điệu y hệt như bà cụ non nói với chú mình: “Chú, chú mang kính trông rất ngầu và rất đẹp trai đấy.”

Liên Hạo Đông yêu thương sờ sờ cái đầu nhỏ cô bé hỏi: “Thiệt không? Vậy chú và ba cháu ai đẹp trai hơn?”

Tiểu Miêu Miêu đáp: “Cháu thấy chú đẹp trai hơn vì ba cháu không có mang kính.”

Liên Hạo Đông nghiêm túc dạy bảo cháu mình: “Cháu chỉ nói đúng một nửa, nhớ kỹ nha, dù chú không mang kính vẫn có thể đẹp trai hơn ba cháu biết không?”

Tiểu Miêu Miêu hoan hô vỗ tay bốp bốp biểu lộ tán thành.

Liên Hảo Đông tiếp tục hỏi: “Hôm nay ba đưa cháu đi chơi ở đâu?”

Tiểu Miêu Miêu lại đáp: “Đi khu vui chơi, ba còn dẫn cháu đi bắn súng máy, đều bắn trúng hết luôn, chơi rất là vui.”

Liên Hạo Đông khẽ cười hạ kính xe xuống nói với Liên Hạo Thiên: “Anh về sao không điện thoại cho em?”

Liên Hạo Thiên trả lời: “Không gọi là em sẽ không về nhà sao?”

Liên Hạo Đông nghiêng đầu với Liên Hạo Thiên ý bảo anh mình lên xe, nhưng Liên Hạo Thiên không lên chỉ phất tay nói: “Anh còn chút việc lát về sau.” Sau đó nhìn Miêu Miêu cười nói: “Còn về nhà trước với chú, chút nữa ba về.”

Liên Hạo Thiên bước nhanh về hướng cổng ra vào, anh quan sát bốn phía xem xét một vòng cuối cùng cũng nhìn thấy một góc áo nấp phía sau gốc cây Bạch Dương.

Cô gái tóc ngắn ban nãy đã thay mũ lưỡi trai và kính mát. Cô ta nép sát gốc cây lén nhìn Liên Hạo Thiên đang đi về phía mình. Không còn chỗ để trốn cô ta sợ tới mức chỉ biết nhắm chặt hai mắt mà trái tim không ngừng đập thình thịch.

Liên Hạo Thiên đã dừng lại đứng cách cô vài chục bước thế nhưng cô gái tóc ngắn kia vẫn cảm thấy tim mình như sắp văng ra ngoài. Liên Hạo Thiên đứng lẳng lặng nhìn cô ta một hồi lâu, cả hai vẫn đứng im như thế khoảng gần mười phút, cuối cùng Liên Hạo Thiên là người phá vỡ tình huống căng thẳng cho đôi bên bằng cách dứt khoát xoay người bỏ đi.

Thấy Liên Hạo Thiên đi rồi cô gái như trút được gánh nặng, thiết sợ muốn chết. Sau một phen hú vía từ thể xác lẫn tinh thần cô bèn tìm một gốc bóng râm ngồi xuống, móc trong túi ra một quả đu đủ cắn ăn ngon lành, vừa ăn vừa tức tối mắng: “Mẹ nó, đã ly hôn rồi còn tới đây làm gì chứ, đúng là không biết xấu hổ mà.”

Vừa nhai vừa mắng, ăn hết xong đứng dậy cầm theo miếng vỏ đu đủ đi tới cánh cửa lớn khom người chạy lấy đà từ xa rồi ném thẳng vào bên trong với tư thế tiêu chuẩn bắn súng trong quân đội. Ném xong còn giơ lên ngón giữa với cửa lớn. Kế tiếp lại nhặt một viên gạch đỏ viết xuống mặt đất một chữ ‘Thiên’ to tướng rồi đứng dậm dậm lên nó cho tới khi kiệt sức mới chịu ngưng.

Cô gái nọ ngồi bệt ở vệ đường bức còng cổ đuôi chó ngậm nhây nhây để nghỉ ngơi và lấy lại sức, ngược mắt dờ dẫm nhìn tới cánh cổng quân đội trong lòng thầm nghĩ: “Phải chi không có mấy tên gác cổng đáng ghét này thì hay biết mấy nhỉ? Như vậy mình sẽ tới gần anh ta hơn rồi.”

Nhưng thế này cô cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, ít nhất cô đã được nhìn thấy anh, lần này đến Bắc Kinh thật không uổng phí. Cô ngồi thêm một lát nữa mới buồn bực đứng dậy bỏ đi.

Cô không hay biết khi mình vừa qua lưng đi thì đằng sau gốc cây cũng xuất hiện một bóng người cao cao, anh nhìn theo bóng lưng cô mà chỉ biết thở dài. Liên Hạo Thiên bước tới chỗ cô vừa ngồi nhìn nhìn, thì ra là viết tên mình?

Liên Hạo Thiên trở về nhà vừa bước vào cửa thì nghe thấy mẹ mình đang nghiêm mặt răn dạy Liên Hạo Đông, không cần hỏi cũng biết là vì chuyện bỏ buổi xem mắt ngày hôm qua rồi. Sự nghiêm khắc dạy dỗ của bà Vương Ngọc Lam đã khiến cho hai người con

trai ngay từ nhỏ đã có khoảng cách với bà, hai anh em từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ biết làm nũng hay dựa dẫm vào người mẹ này. Tuy đã tạo được sự uy nghiêm của bậc làm cha mẹ nhưng đã đánh mất đi sự vui vẻ đầm ấm hạnh phúc của một gia đình bình thường nên có.

Bà đang dạy Tiểu Miêu Miêu đánh đàn Piano. Liên Hạo Đông thì lại không hiểu gì về mấy tiếng nhạc tinh tinh tang tang ấy, vẫn hăng hái nói theo ý mình: “Con không thích người đến trễ, nếu cô ta đã có tình tới muộn vậy con cần gì phải chiều theo ý cô ta chứ.”

Vương Ngọc Lam biết bà không thể ép buộc được đứa con trai thứ hai này, điều này khiến cho người làm mẹ như bà cảm thấy thật thất bại. Nhìn xem, trong nhà có ai như nó vậy không, chẳng những không cảm thấy áy náy ở đó còn nói năng hùng hồn. Bà thở dài nói: “Chẳng lẽ con không thể đợi thêm một chút nữa hay sao? Con thừa biết đường ở Bắc Kinh này rất hay kẹt xe mà.”

Liên Hạo Đông nói: “Nếu biết hay kẹt xe thì nên tranh thủ đi sớm một chút.”

“Con....” Bà tức đến không biết phải nói gì, thằng con lớn thì lục đục chuyện gia đình không yên, còn đứa con thứ hai lại càng chẳng thể trông mong gì trong tương lai.

Vương Ngọc Lam thấy Liên Hạo Đông ngang ngược cứng đầu cứng cổ như thế, đành phải hỏi anh về chuyện của cô gái hôm nay: “Nghe ba con nói, tối hôm qua con....Và một cô gái...” Bà bỏ lửng câu sau hỏi sang vấn đề khác: “Hoàn cảnh gia đình cô gái đó như thế nào? Đừng lặp lại giống anh con...”

Liên Hạo Đông đứng lúc nhìn thấy Liên Hạo Thiên bước vào cửa vội vàng ngắt lời bà: “Mẹ! Đừng nói nữa, chuyện tình cảm của con, con sẽ tự lo lấy.” Nói xong anh đứng dậy bỏ đi.

Vương Ngọc Lam cũng nhận ra lời nói vô ý của mình, bà áy náy quay lại nhìn bóng lưng Hạo Đông thì vô tình bà nhìn thấy Liên Hạo Thiên đang đứng ở ngưỡng cửa.

Tính tình đứa con trai lớn này của bà rất cố chấp lại hướng nội, nhưng là mẫu đàn ông rất có trách nhiệm, có điều tính tình hơi khô khan một chút. Bà rất ít khi trò chuyện với nó, mỗi lần hai mẹ con nói chuyện đều không quá mười câu bởi vì dù cho có nói bà cũng chẳng hỏi được gì từ nó. Thay vì nói chuyện tâm tình với nó thôi thà để bà hàn huyên với Liên Hạo Đông còn thấy thoải mái hơn.

Con người Liên Hạo Thiên ấy à? Là kiểu người làm nhiều hơn nói, có yêu ai cũng không bao giờ dùng lời nói để tỏ bày mà chỉ đứng ở phía sau lặng lẽ quan tâm. Vương Ngọc Lam bà cảm thấy rất buồn bực, vì bà và ông Kỳ Sơn hoàn toàn không có cái tính này, vậy tại sao lại sinh ra một đứa con trai khô khan thế này cơ chứ? Có lúc bà còn nghi ngờ rằng mình đã bị tráo con khi sinh ở trong bệnh viện.

Liên Hạo Thiên cười nhạt với mẹ đi về phòng mình, Liên Hạo Đông cũng đi theo sau vào.

Sau khi hai người vào cửa, một người ngồi xuống giường, một người ngồi tựa lên bàn, còn mỗi thuốc hút vi phạm lệnh cấm nghiêm ngặt không được hút thuốc trong nhà. Liên Hạo Thiên ngồi dựa bàn nhìn Liên Hạo Đông ngồi trên giường ngủ nói: “Tắm chưa? Buổi tối anh còn phải ngủ đấy.”

Liên Hạo Đông nói: “Tháng trước vừa mới tắm xong, anh lo gì chứ!”

Liên Hạo Thiên nhả khói cười nhạt hỏi Liên Hạo Đông: “Em sao thế? Ba mẹ bảo em đi xem mắt cô gái đó thì em cứ đi xem đi, hay đã làm gì khiến ông bà giận sao?”

Liên Hạo Đông không đáp lại, suy nghĩ một hồi mới nói: “Một lát nữa ba về, anh đứng ra đỡ đạn thay em nhé.”

Liên Hạo Thiên trả lời ngay: “Không được! Anh già rồi! Gánh không nổi đâu.”

Liên Hạo Đông liếc mắt nhìn anh ra vẻ quan tâm hỏi: “Hôm nay cô ta đến làm gì?”

Biết em mình muốn hỏi đến Khổng Tích vợ trước, Liên Hạo Thiên rít một hơi thuốc rồi thông thả nhả khói nói: “Không có gì, chỉ nói nhớ Miêu Miêu nên muốn đến thăm.”

Liên Hạo Đông cười lạnh nói: “Không ngờ cô ta không biết thẹn mà vác mặt tới đây, đúng là người kiên trì không khuất phục tới mức không bình thường.”

Nói tới đây lại khiến Liên Hạo Thiên nhớ đến bóng dáng nghịch ngợm của người con gái ở trước cổng lớn hôm nay, bờ môi cương nghị của anh thoáng nở nụ cười ngọt ngào hiếm thấy. Liên Hạo Đông sững người khi trông thấy anh trai mình cười, anh ấy đã bao lâu rồi không cười và nụ cười mới thoáng qua đó dành cho ai?

Trần Hiểu Sắt vừa về tới nhà ngây lập tức dẫn chú chó nhỏ của mình đi dạo suốt gần một tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, cô nghĩ về Tống Á nhưng nghĩ mãi vẫn không có được kết quả mình muốn, cuối cùng buộc phải rầu rĩ bỏ cuộc.

Khi về đến cửa thang máy thì trông thấy có hai thanh niên đứng đó, dưới chân còn có một chiếc hộp thật to, Sửu Sửu bé bỏng lập tức xù lông lên khiêu chiến, sữa ỏm tởm về hướng hai anh chàng kia. Cô vội vàng giữ chặt Sửu Sửu quát: “Ngoan, im lặng nào.”

Một người trong đó lên tiếng: “Chị gái.”

Cô vội ngẩng lên, oh, là Tiểu Vương, anh ta đã đi sao còn quay lại, có điều lúc này anh ta đã thay đồ mặc thường ngày, sau đó cô cảnh giác quan sát người còn lại. Tiểu Vương ở cạnh nhỏ giọng nói: “Doanh trưởng, tụi em không có đến, còn đây là Tiểu Trương ở bộ phận thông tin liên lạc trong quân đội.”

Mặt mũi của Tiểu Trương vừa trắng vừa mịn, ánh mắt lại mơ màng như có nước, khuôn mặt này đúng chuẩn là một tiểu thụ chính hiệu.

Trần Hiểu Sắt nói: “Oh, chào anh.”

Tiểu Trương đáp lại: “Chào chị.”

Trần Hiểu Sắt cảm thấy lâng lâng, ngọt ngào, bản tính háo hức lại trỗi dậy, “Hai anh đến có gì không? Ăn cơm chưa?”

Tiểu Vương trả lời: “Tụi em đến để chấp hành nhiệm vụ.”

Trần Hiểu Sắt toát mồ hôi hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

Hai người đá đá cái hộp dưới chân nói: “Sửa lại cái rèm cửa sổ.”

“Nó bị làm sao?”

“Doanh trưởng bọn em nói rèm cửa sổ nhà chị vừa mỏng lại nhìn thấy quá rõ, lo rằng mỗi khi trời sấm sét sẽ làm chị sợ, hơn nữa sợ gió lớn thổi chị bay mất...”

Trần Hiểu Sắt: “...”

Trần Hiểu Sắt nhìn bức màn cửa sắt dày cộm mà lòng buồn bực không thôi, cô tiến lên gần cả hai lại, nói: “Tấm rèm này quá dày, tôi không thích, khỏi sửa lại có được không?”

Về mặt Tiểu Vương như đưa đám, nói: “Xin chỉ để bọn em hoàn thành xong nhiệm vụ này có được không? Đây thật sự là lệnh của doanh trưởng bắt phải làm. Nếu bọn em không hoàn thành nó, anh ấy sẽ cắt ngày nghỉ tháng này của bọn em đó.”

Đội họ sửa sang hoàn chỉnh, Trần Hiểu Sắt kéo thử bức màn lên xem thì thấy trước mắt một mảnh đen thùi, chuyện quái gì vậy chứ? Rốt cuộc anh ấy muốn làm gì hả? Hai anh lính trẻ nhìn cô, cười hề hề như muốn vùi vĩnh gì đó từ cô.

Gần khu chung cư cô ở có một quán vịt nướng, Trần Hiểu Sắt quyết định mời hai chiến sĩ nhân dân “nhiệt tình” này chén một chén. Tiểu Trương và Tiểu Vương đều biết, cô gái này trong tương lai rất có khả năng sẽ trở thành doanh trưởng phụ nhân, bữa cơm này nếu không ăn thì đừng mong có được cuộc sống yên ổn.

Trần Hiểu Sắt cho rằng tinh thần bộ đội là điều rất thiêng liêng, vì vậy có hơi hiếu kỳ muốn biết một số chuyện có liên quan đến quân đội. Nhưng những chuyện có liên quan đến bí mật quân sự thì tuyệt

đổi không thể tiết lộ, thế là cả hai chiến sĩ trẻ đành phải nói sang chuyện khác. Cuối cùng Trần Hiểu Sắt chẳng moi được chút tin bí mật nào, ngược lại còn tự khai báo không ít thông tin cá nhân của mình.

Trần Hiểu Sắt xem phim truyền hình nhiều nên hiểu được cuộc sống bộ đội gian khổ thế nào, thường không được ăn đồ ngon ra sao, vì thế cô gấp thức ăn lia lịa cho bọn họ, khiến Tiểu Trương và Tiểu Vương đều cảm động, nói: “Chị à, ăn uống trong quân đội bây giờ rất tốt, chị đừng để ý đến bọn em, chị cứ ăn đi, còn tụi em ấy à, bọn em chỉ thèm uống rượu thôi.”

“Ồ, thế ah? Vậy gọi thêm mười chai đi.”

Hai anh chàng chiến sĩ càng thấy quý mến người chị gái hào phóng này, sau khi rượu vào bụng, Tiểu Vương bắt đầu huyền thuyên kể nhiều chuyện về doanh trưởng mình cho Trần Hiểu Sắt nghe. Cố gắng dốc sức tăng bốc, nào là anh ấy đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ như thế nào, bị kẻ địch bao vây anh luôn trấn định ra sao, toàn thể anh em chiến sĩ sùng bái anh ta đến cỡ nào...

Trần Hiểu Sắt tưởng như đang nghe bình luận về binh thư, mỗi lần được nghe chuyện gì đặc sắc cô còn góp ý phê bình. Tóm lại coi như bước đầu cô cũng biết sơ sơ về Liên Hạo Đông, tổng kết lại mà nói thì anh ta chính là một siêu cấp biến thái. Mình nên tránh xa một chút thì tốt hơn.

Còn có rất nhiều chuyện mà không ai biết! Tiểu Vương chỉ nói một phần mười sự tích quang vinh của Liên Hạo Đông, hơn nữa trong một phần mười đều là nhấn mạnh về mặt tốt của anh, còn những việc làm xấu xa của Liên Hạo Đông thì cả hai ém nhem, không dám nói cho Trần Hiểu Sắt nghe.

Sau khi ăn xong, hai anh chàng chiến sĩ trẻ quay về phục mệnh!

Liên Hạo Đông vừa ăn cơm xong, rất nghiêm túc lắng nghe cả hai báo cáo lại. Sau khi nghe xong thì hỏi: “Cô ấy mời các cậu ăn gì?”

Tiểu Vương nói: “Ăn vịt nướng. Sao anh biết chị dâu mời tụi em ăn cơm?”

Liên Hạo Đông nói: “Tất nhiên, người vợ tôi chọn chắc chắn sẽ rất hào phóng.”

Tiểu Vương cười ha ha: “Vậy doanh trưởng, kỳ nghỉ phép tháng này của tụi em?”

Liên Hạo Đông nói: “Duyệt!”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Trần Hiểu Sát nhắm tính: Hai ngày gần đây mình đã tiêu khá bộn tiền, riêng chỉ có bữa cơm này là chi rất xứng đáng, ít nhất cũng được mát mắt ngắm nhìn trai đẹp thỏa thích suốt cả buổi chiều, coi như cũng vớt vát lại được chút tiền vốn. Cô sẫm soi sờ mó chiếc điện thoại di động mới cấu trong tay rồi tự nhiên nhét nó vào trong túi quần, như thế cô chẳng có chút hứng thú gì với Liên Hạo Đông vậy.

Liên tiếp hai ngày sau đó Liên Hạo Đông biến mất không thấy bóng dáng, giống như trên thế giới này chưa từng tồn tại con người ấy, điều đó khiến Trần Hiểu Sát cảm thấy vô cùng thoải mái và sung sướng.

Lâm Mễ Mễ quấy rầy suốt cả buổi gạ hỏi Trần Hiểu Sát sau khi hai người đi đã phát sinh chuyện gì. Trần Hiểu Sát đành tóm lượt kể lại cho cô bạn mình nghe. Lâm Mễ Mễ nghe xong lắc đầu nói: "Mình phát hiện mặc dù có lúc cậu không được thông minh cho lắm, nhưng vậy cũng có chỗ hay, cậu không phát hiện ra cạnh mình luôn có vị cứu tinh à?"

"Mẹ bà nó, khắc tinh thì có."

Lâm Mễ Mễ vui sướng nói: "Không, cậu quá khiêm tốn thôi, cậu đúng là bị lỗ nặng, còn mình thì sắp phát tài rồi đây. Cậu đoán thử

xem chuyện gì? Mới ngày thứ hai đi làm quản lý quán đã thông báo mình được qua thời gian thử việc còn thăng chức luôn, bây giờ toàn bộ hoa hồng rượu nước đều do mình quản hết."

"Trời ạ, cậu phát tài thật rồi."

"Ha ha, cũng tạm thôi, coi bộ tháng này cũng kiếm được kha khá."

Ai! Xem ra Lâm Mễ Mễ sắp trở thành người giàu có rồi.

Trần Hiểu Sát đang theo đuổi lý tưởng riêng thì Lý Mẫn phụ trách khu vực sân khấu vội vàng chạy vào thông báo với cô: "Hê! Ngoài cửa có một anh chàng siêu cấp đẹp trai siêu cấp men đến tìm cậu kìa. Ôi mẹ ời! Anh ta giống hệt như một nhân vật trong truyện tranh, cậu mau đi ra ngoài xem đi."

Trần Hiểu Sát thầm nghĩ: Cái đám người đen đui Liên Hạo Đông kia không phải than thì cũng là thiết, có điểm nào giống với nhân vật trong truyện tranh chứ? Hoàng tử manga ở đâu chui ra vậy nhỉ? Hay là khách hàng mới của mình? Bộ dáng cái tên ăn chơi kia không khác gì tội phạm giết người trong Anime, mà Lý Mẫn thì mê trai cũng không thua gì mình, cậu ta tuyệt đối không thể hão hức tới mức đỏ mặt như thế. Trần Hiểu Sát vừa đi vừa nói: "Cậu có thể đừng làm mất mặt như thế được không hả? Thiết mê trai hết chỗ nói."

Lý Mẫn nói: "Để xem cậu nhìn thấy rồi cậu có mê không nhé. Mau đi đi."

Hóa ra là Tống Á! Hây da! Trần Hiểu Sát lập tức muốn rút lại lời mắng chửi Lý Mẫn vừa rồi, bởi vì đối với Tống Á thì trình độ hão sắc của mình tuyệt đối hơn hẳn Lý Mẫn.

Chỉ một nụ cười nhẹ của Tống Á thôi đã phá vỡ hoàn toàn pháo đài trong lòng cô.

Sau sáu tiếng đồng hồ, rốt cuộc Tống Á cũng đợi được đến lúc Trần Hiểu Sát hoàn thành xong công việc của mình. Hôm nay tất cả đàn bà con gái trên dưới của ba tầng trong công ty đều tập trung tại phòng tiếp khách, hiển nhiên Tống Á cũng trở thành một tác phẩm mỹ nam triển lãm nghệ thuật trong mắt bao người. Anh ta ở phòng họp xem sách đợi Trần Hiểu Sát nguyên buổi chiều. Theo lời Lý Mẫn kể lại, xế chiều hôm nay có một anh chàng đẹp trai tựa như một bức tranh vẽ vậy.

Lòng Trần Hiểu Sát lúc này nóng như lửa đốt, đã vậy còn có hai người khác cũng đến xem ‘tranh’ miễn phí, khiến cho Trần Hiểu Sát vừa khấn trương vừa bối rối!

Từ công ty đi ra ngoài, Tống Á đưa Trần Hiểu Sát về lại ngôi trường cũ mà ngày xưa họ từng học. Học sinh hiện vẫn còn đang học, đi qua đi lại đều là những học sinh còn đang theo đuổi ước mơ của mình. Nữ sinh tóc dài thì thích dùng bút búi tóc, nam sinh thì thích để đầu cạo trọc hoặc thắt bím đuôi gà. Nhưng cả hai lại có nhiều điểm không giống như mọi người.

Nhớ năm đó lúc Tống Á còn trẻ anh ta để tóc dài ngang vai, mà điểm khiến cô yêu thích đầu tiên ở anh chính là mái tóc đó của anh.

Anh và cô sóng vai đi trên con đường mòn dưới màn đêm buông xuống, hiếm khi nào có được làn gió dịu mát giữa đêm hè thế này. Tống Á ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời âm u hỏi, "Trời lại muốn mưa rồi, mấy năm nay Bắc Kinh thường hay mưa như thế sao?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Năm ngoái có một trận mưa rất lớn, cây cối trên đường đều ngã đổ hết, báo hại em mất mấy tiếng đồng hồ mới về được tới nhà."

Tống Á bỗng đứng lại hỏi "Hiểu Hiểu, em có muốn biết mấy năm qua anh đã đi đâu không?"

Trần Hiểu Sắt không lên tiếng, tâm tư cô đang rất rối loạn, đột nhiên cô cảm thấy dạ dày lẫn tim mình đang co rút đau đớn. Cô luôn muốn hỏi, ba năm trước đây đã rất muốn hỏi, nhưng cô không tìm được anh, không tìm được anh thì làm sao có thể hỏi được đây?

Năm ấy anh nói với cô: "Hiểu Hiểu, chúng ta chia tay đi."

Trần Hiểu Sắt cho là anh đang nói đùa, vì thế liền quần lên cổ anh, hôn phớt hỏi: "Lại đùa với em nữa phải không?"

Anh cũng ôm ghì rồi hôn cô nồng nàn một hồi lâu mới nói: "Hiểu Hiểu, lần này anh nói thật."

Cô không tin ôm eo anh tiếp tục làm nũng: "Tống Á, anh đoán thử xem em đang nghĩ gì nè?"

Tống Á nâng cằm cô lên hỏi, "Vậy em đang nghĩ gì?"

Trần Hiểu Sắt hơi đỏ mặt e thẹn nói: "Em đang nghĩ đến lúc tụi mình kết hôn, anh mặc âu phục Tuxedo thắt nơ đen, còn em mặc chiếc sa rê thật dài bằng lụa trắng, chiếc váy là kiểu hở ngang ngực...."

"Hiểu Hiểu, anh sẽ không kết hôn với em, em một hai đời ở bên anh mới chịu hay sao?" Anh đột nhiên cuống lên lại còn rất quyết tuyệt.

Trần Hiểu Sắt bị Tống Á dọa sợ đành im bật. Anh ấy lại hung dữ với mình! Cô cảm thấy mình thật oan ức vì không biết mình đã phạm lỗi gì, cô chỉ đang ảo tưởng về tương lai của cả hai thôi mà. Lệ tuôn như mưa Trần Hiểu Sắt xoay người chạy đi, Tống Á đau lòng đuổi theo sau đó anh ôm cô vào lòng yêu thương dỗ dành.

Chia rồi hợp, hợp rồi chia rất nhiều lần, cuối cùng Tống Á biến mất không thấy bóng dáng. Cô còn nhớ mình từng đến nhà Tống Á tìm anh nhưng chỉ gặp được cô em gái Tống Ny của anh. Tống Ny đứng bên trong biệt thự nói vọng ra: "Hai người không thích hợp đâu, nên chia tay đi, gia đình chúng tôi cũng sẽ không cưới hạng con gái như cô."

Trần Hiểu Sắt rất kiêu hãnh và kiên cường nói: "Tôi hiểu rồi. Nhưng có thể cho tôi gặp mặt Tống Á một lần không?"

Tống Ny nói: "Không được, những gì nên nói anh ấy đã nói với cô rồi, anh ấy cũng từng nói chia tay với cô rất nhiều lần mà, cô hãy buông tha cho anh ấy đi, anh tôi đã đủ mệt mỏi, cô đừng làm anh ấy khó xử nữa."

Trần Hiểu Sắt nói: "Tôi gặp anh ấy xong sẽ đi ngay...."

Không đợi Trần Hiểu Sắt nói hết câu Tống Ny đã đóng sầm cửa lại bỏ đi vào trong. Không lâu sau lại đi ra với một cái hộp lớn nói: "Đây là những thứ mà cô đã tặng cho anh tôi, anh tôi nhờ tôi đem trả nó lại cho cô." Cô ta nhét mạnh hộp quà vào người Trần Hiểu Sắt rồi đóng luôn cửa lớn lại.

Quá bất ngờ Trần Hiểu Sắt trở tay không kịp, toàn bộ đồ vật bên trong đều rơi hết ra ngoài.

Trong đó đều là quà cô tặng cho Tống Á, có món là phần thưởng cô được trao trong cuộc thi thiết kế, có món là cái ví cô dành dụm mấy tháng tiền lương đi làm mua tặng anh, còn cả chú hổ nhỏ bằng đất chính tay cô làm nữa. Cô quỳ trên mặt đất, vừa khóc vừa lau sạch từng món một, nâng niu đặt lại chúng vào trong hộp....

Từ đó về sau, cô không đến tìm Tống Á nữa. Còn Tống Á cũng biến mất hẳn trong thế giới của Trần Hiểu Sát.

Trần Hiểu Sát nhìn ánh đèn trong sân trường sắp sửa tắt nói: "Tống Á, đó đã là chuyện của quá khứ, những chuyện liên quan tới anh em sẽ không bao giờ hỏi nữa, mãi mãi sẽ không hỏi tới."

Tống Á quẹt quẹt mũi hít sâu một hơi nói: "Đều tại anh không đúng, Hiểu Hiểu, anh xin lỗi!"

Một câu xin lỗi là có thể xí xóa hết mọi vấn đề ư? Lúc ấy cô đã khóc suốt cả một tháng trời, đau lòng suốt hơn một năm. Cô nói: "Tống Á, em đã không còn quan tâm đến những thứ này nữa, nếu đúng như chỉ có mình em là người không bỏ được mối tình đó, vậy khi ấy anh chia tay với em là vì anh đã yêu người khác sao?"

Trong mắt Tống Á chữ đựng vô vàn nỗi đau thương, thời khắc này dù anh có trả lời thế nào cũng đều là sự tổn thương cô. Tống Á nhú chặt hai hàng mày rậm, ánh mắt âm u lạnh lẽo hỏi: "Em có muốn nghe anh giải thích không?"

Tay Trần Hiểu Sát run bần bật, cô muốn nghe nhưng không thể nghe, đành ngắt lời Tống Á mỉm cười nói: "Tống Á, bất luận là lý do gì em đều không muốn nghe. Nói khó nghe thì, em từng tưởng rằng anh đã chết hoặc mắc phải chứng bệnh nan y gì đó, cho nên mới luôn canh cánh trong lòng. Nhưng hôm nay anh vẫn còn sống sờ sờ

xuất hiện trước mặt em, em cảm thấy rất biết ơn ông trời đã thấu hiểu, thật đấy."

Tống Á bất ngờ ngược nhìn Trần Hiểu Sắt, thì ra trong lòng cô ấy vẫn còn có mình....

Trần Hiểu Sắt nói tiếp: "Nhưng những tháng ngày đau khổ đó đều đã qua rồi, em không muốn gặm nhấm lại cảm giác tối tăm, cuộc sống không có ánh mặt trời đó nữa. Tống Á, thật cảm ơn anh lại lần nữa đã xuất hiện, để em có thể khắc ghi một hồi ức tốt đẹp về anh."

Tống Á lão đảo đứng không vững, mặt xám như tro tàn. Đúng vậy, mình không nên trở lại quấy rầy cuộc sống của cô ấy, mình không nên gặp lại cô ấy, không nên đến tìm cô ấy. Nhưng mình lại không thể kiềm lòng nổi.

Để làm được cái gọi là tâm như nước lặng, thật sự rất khó, rất khó.

Một tia sấm chớp lóe lên trên bầu trời, ngay sau đó từng tiếng sấm nổ vang rền 'ầm ầm' đình tai nhức óc.

Tống Á nghĩ Trần Hiểu Sắt sẽ sợ hãi như ngày xưa, vội vàng đưa tay ra che chở cho cô. Nhưng Trần Hiểu Sắt không hề có chút hoảng sợ như anh tưởng mà cô còn ngẩng đầu nhìn bầu trời trăn định nói: "Chúng ta đi thôi, trời sắp mưa rồi."

Tống Á rút tay lại, không ngờ cô ấy đã không còn sợ sấm sét nữa, cô ấy đã trở nên kiên cường hơn rất nhiều.

Lúc hai người đi tới cạnh xe thì trời cũng lác rác đổ mưa, vừa khởi động xe thì mưa to tầm tã trút xuống. Vì vậy, những cặp đôi trong sân trường đều vội chạy đi tìm chỗ trú mưa. Nhớ lại hồi đó,

cô và Tống Á cũng từng bị mắc một trận mưa to cả hai ướt như chuột lột, cô còn bị em gái Tống Á mắng cho bảo tại sao lại để anh trai cô ta mắc mưa, thế là cô và Tống Ny cãi nhau một trận ầm ỹ.

Trần Hiểu Sắt nói: "Anh đưa em đến đường Tam Hoàn được rồi, mưa lớn vậy chắc đường sẽ ngập nước, xe anh không tiện vào đâu."

Tống Á nói: "Không sao! Cùng lắm thì không cần chiếc xe này nữa."

Trần Hiểu Sắt khinh khỉnh liếc Tống Á! Anh là đại gia đây à! Mercedes mà coi như đồ bỏ, thế này có thể xem là khoe mẽ không?

Sấm sét nện ầm ầm, điện thoại Trần Hiểu Sắt lúc này rung lên, cô bực mình mở miệng mắng: Ai mà cả gan nửa đêm rồi còn không cho bà nghỉ ngơi vậy chứ? Nhìn lại dãy số gọi tới mới biết là ông Trần Lương Đồng cha mình. Cô không thể không nhận điện thoại: "Có chuyện gì ạ thưa cha già kính yêu?"

Cha cô thở vắn than dài trong điện thoại: "Con gái, đang làm gì đó?"

Cô nói: "Con vừa tan ca ra đang trên đường về nhà."

Cha cô lớn giọng căn nhắc: "Cái con bé ngốc này, bạt mạng như thế để làm gì hả? Không phải ba đã nói ba đang cố gắng hết sức để cho con trở thành người giàu có thứ hai rồi hay sao?"

Trần Hiểu Sắt cười nói: "Ba à, câu này ba đã nói hết năm này sang năm khác rồi, hơn nữa con sẽ tự mình kiếm tiền không cần ba cho đâu."

Ông bố già thở dài: "Cũng tại ba, hai bữa trước nếu không phải cái đơn hàng đặt lá trà kia bị ngâm nước rách, không thì đã đủ để con đặt cọc mua nhà trả góp rồi."

Trần Hiểu Sắt nói: "Ba à! Nhà cửa ở Bắc Kinh rất đắt, con chỉ có thể mua ở mé ngoài khu Lục Hoàn thôi, không sao, bỏ đi, bây giờ con lại không muốn mua nữa."

"Con gái à, ba cảm thấy thật có lỗi với con, chút nguyện vọng nhỏ nhoi này mà người làm cha như ba cũng không thể lo cho con được đầy đủ."

Trần Hiểu Sắt nói: "Ba, ba đang nói gì vậy! À phải, chỗ con đang mưa rất to, con không nói nữa, ba coi nên nghỉ sớm nha."

"Ồ! Được rồi, con gái, con cũng mau mau về nhà rồi đi ngủ sớm đó."

Tắt điện thoại rồi mà Trần Hiểu Sắt vẫn còn cười cười, sau đó nói với Tống Á: "Ba em vẫn thế, chưa bao giờ từ bỏ việc muốn em trở thành 'Nhị phú gia'."

Tống Á vừa lái xe vừa hỏi thăm: "Bác trai bây giờ đang buôn bán sao? Trước kia không phải bác ấy bán xe second-hand à?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Ba em bỏ nghề đó lâu rồi, gần hai năm nay ông cùng người khác hợp tác kinh doanh lá trà."

Tống Á lại nói: "Ý tưởng của bác trai thật phong phú."

Trần Hiểu Sắt nói: "Phải đó, nếu không phải ông ấy có quá nhiều ý tưởng phong phú như thế, có lẽ em đã sớm trở thành 'Nhị phú gia' thực hiện ước mơ cho ông ấy rồi."

Tổng Á cười cười không đáp.

Trước chung cư Trần Hiểu Sắt ở quả thật đã ngập nước lênh lảng tràn qua cả làn đường. Xe Tổng Á không vào được đành dừng ở ven đường, anh nói: "Đợi mưa tạnh thêm chút rồi em hãy xuống."

Hai người không ai nói với lời nào, khiến cho không khí trong xe đã ngột ngạt càng thêm lúng túng. Anh mở lên một bản hòa tấu, bài hát phát ra vừa hay chính là bài 'Yêu Em' của Mạc Văn Úy. Giai điệu ưu thương tuyệt đẹp lại quen thuộc, "Nếu không phải vì thương nhớ em, thì sao đêm đã khuya mà anh vẫn chưa thể ngủ? Trong đầu đều là mỗi bóng hình em, anh nhớ em, nhớ em, nhớ thật nhiều...." Bài hát này cô đã từng hát cho anh nghe.

Tổng Á châm một điếu thuốc, gạt cửa sổ xe xuống rồi rít mạnh một hơi, từng hạt mưa tạt vào cánh cửa phát ra tiếng vang tí tách tí tách.

Trần Hiểu Sắt hỏi, "Bây giờ anh hút thuốc lá nữa sao?"

Tổng Á nhả ra một vòng khói nói: "Thỉnh thoảng hút một điếu."

Trong đầu Trần Hiểu Sắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh một người đàn ông khác cũng hút thuốc, người đàn ông với nước da màu đồng răn rỏi.

Tổng Á có nước da trắng, kiểu trắng gần như tái nhợt, giống hệt một nhân vật nam trong truyện tranh Nhật Bản, à phải ha, anh ta rất giống Masaomi Kidoin dưới ngòi bút của tác giả Chiho Saito.

Cả hai không nói gì thêm gì nữa mà mạnh ai nấy thả hồn lắng nghe bài 'Ái Tình' đang phát đi phát lại, cho đến 20 phút sau mưa to

cũng dần dần nhỏ hạt. Tống Á xuống xe bung dù che cho Trần Hiểu Sắt mặc cho vai mình thấm nước ướt sũng.

Anh nắm tay Trần Hiểu Sắt bước qua những vũng nước đọng đưa cô về nhà. Thật ra anh rất muốn bế cô lên để đi qua nhưng anh không dám.

Hai người đứng trước một hành lang nhỏ dưới lầu khu cô ở, anh muốn đưa cô lên lầu nhưng Trần Hiểu Sắt đã cười nhả nhận từ chối: "Tống Á, không cần đưa nữa, đến nhà em rồi, tự em đi lên cũng được."

Anh tôn trọng quyết định của cô dừng bước nhẹ giọng nói: "Được, nghỉ ngơi sớm nha."

Cô gật đầu, nhìn gió nhẹ thổi cổ áo sơ mi màu trắng anh bay bay đã rời đi mà thầm nghĩ: mình đã từng mê luyến dáng vẻ thuần khiết không nhiễm bụi trần này của anh ta biết bao.

Trần Hiểu Sắt đứng lặng người trước vũng nước đọng rất sâu chưa rút ở dưới nhà, hiệu trời đã rất khuya người qua lại cũng thưa thớt lác đác. Nhưng cô vẫn chưa muốn lên nhà mà lúc này bất chợt lại nổi hứng muốn nghịch nước, chẳng nào đôi giày này cũng phải bỏ, thế là cô sủi sủi chiếc giày vào trong nước, sau đó bước hẳn ra giữa màn mưa. Tung tăng nhảy nhót được chừng năm phút thì nghe sau lưng vang lên giọng nói của một người, "Chơi vui không?"

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

"Úi!" Trần Hiểu Sát bị bóng dáng cao lớn đồ sộ như tòa tháp của người nói chuyện trong bóng tối dọa cho hú hồn nhảy cẫng lên, té ra có người đang giả thần giả quỷ ở đây dọa mình.

Nhìn tới kỹ chút thì thấy đôi con người đen thùi sâu hoắm của Liên Hạo Đông.

Trần Hiểu Sát hỏi: "Sao anh ở đây hả? Đang chờ ai à?"

Liên Hạo Đông vừa chứng kiến cảnh tượng 'tình cảm nhăng nhit' mà mình không hề muốn nhìn thấy chút nào, giọng khá trầm nói: "Chờ em! Tôi đang mệt, muốn tới chỗ em ngồi một lát."

Trần Hiểu Sát giẫm lên vũng nước đi tới gần Liên Hạo Đông thì nghe mùi rượu nồng nặc bốc lên, anh ta lại uống rượu. Cô che mũi, sau đó thẳng thắn nói với Liên Hạo Đông: "Thật ngại quá, ngày mai tôi còn phải đi làm, không thể để anh lên nhà ngồi chơi được."

Liên Hạo Đông nói chuyện phả ra đầy mùi rượu: "Vậy thì tiếc quá. Vốn định tới đưa em hộp thức ăn cho Sửu Sửu, thôi đành mang về vậy."

Khả năng quan sát của anh ta thật lợi hại, chỉ đến nhà mình có một lần mà tỉ mỉ để ý đồ ăn Sửu Sửu không còn.

Thức ăn của Sừu Sừu quả thật đã hết sạch mà cô vẫn chưa có thời gian đi mua cho nó, trong cơn mưa rào này anh ta lại mang lương thực tới thì còn gì bằng nữa chứ, Trần Hiểu Sát đáp: "Thức ăn có thể đem lên nhưng người không được lên."

Liên Hạo Đông nói: "Cả hai đều phải lên. Còn không em tự mang lên đi, à phải, thang máy chỗ em hôm nay ngừng hoạt động rồi."

"Úi trời? Lại quên mất chuyện này nữa chứ."

Lần này công phu leo lầu của Trần Hiểu Sát có tiến triển đáng kể, vì thế Liên Hạo Đông cũng cố gắng cô lên ít hơn lần trước một tầng. Kể ra cũng nhờ có sự giúp đỡ của anh ta mà mình mới rèn luyện tốt thân thể. Khi đến trước cửa, Trần Hiểu Sát vẫn ngập ngừng khó quyết định, mình và anh ta chẳng có thân quen gì, trai đơn gái chiếc ở chung một nhà quả thật không hay cho lắm. Cô cười cười nhận lấy bao thức ăn của Liên Hạo Đông ôm vào người nói: "Cảm ơn nhiều! Không tiễn nhé!"

Liên Hạo Đông gập eo bắt đầu giờ giọng ăn ngang nói ngược với vẻ thiếu kiên nhẫn: "Em mở cửa nhanh lên."

Trần Hiểu Sát cố gắng tìm lý do thoái thoát ngăn không cho anh vào nhà: "Chuyện này, chuyện này, cổ nhân có nói như...."

Liên Hạo Đông lại nóng nảy thúc giục: "Thôi đừng cổ nhân nói nữa, mau mở cửa nhanh đi, tôi muốn mượn nhà vệ sinh của em dùng một chút, lúc này uống rượu hơi nhiều."

Trần Hiểu Sát: "...."

Lý do này ? Rất củ chuối nhưng lại khiến mình không thể chối từ!

Sửu Sửu bé bỏng thật là càng ngày càng khiến người khác khinh bỉ, có vẻ như nó đã sớm đánh hơi được Liên Hạo Đông tới, không la lối ồm tỏi như mọi khi mà đứng ở bên trong ư ử cào cửa. Liên Hạo Đông đoạt lấy chìa khóa trong tay Trần Hiểu Sắt rồi tự mình mở cửa. Sau khi vào trong liền nhắc nhở Sửu Sửu bé đang nũng nịu dưới chân đi lướt qua cô chủ nhà lủi thủi tới phòng vệ sinh.

Trần Hiểu Sắt vội theo thét lên: "Sao anh lại bế nó theo vào nhà vệ sinh chứ?"

Liên Hạo Đông nói chuyện tỉnh bơ như ruồi: "Sợ cái gì, đều là đàn ông cả thôi."

Hả! Mẹ nó chứ, bộ đội quả thật chẳng có tên nào ra hồn, thuốc lá rượu bia còn nhiều hơn ăn cơm, ăn nói thì thô lỗ cộc cằn. Hơn nữa cái tên Liên Hạo Đông này còn là một chiến binh kỳ cựu, cái loại chuyện đi nhờ nhà xí ở nhà con gái người ta xấu hổ thế mà anh ta nói không hề ngượng miệng. Cũng đều là người sao lại có sự chênh lệch lớn như thế chứ? Trần Hiểu Sắt cảm thấy buồn bực khó hiểu.

Liên Hạo Đông đi vào trong một lát rồi trở ra, anh như người nuôi chó chuyên nghiệp chà lau đầu mình tay chân cho chú cún con sạch sẽ xong đặt nó sang một bên rồi rửa tay. Xong xuôi đâu đó anh hùng hổ với điệu bộ như mấy tên lưu manh từng bước đi về phía Trần Hiểu Sắt.

Trần Hiểu Sắt sợ chết khiếp chỉ biết há to miệng liên tiếp lui về phía sau, còn Liên Hạo Đông thì thành công lấp ép giai nhân dồn đến đầu giường bên kia, sau khi kéo được người đẹp vào lòng rồi sẵn tiện nằm đè lên người ta luôn thì cả hai đều ngã xuống giường. Chẳng lẽ anh ta không lo lắng cho khối thịt cường tráng của mình sẽ đè bẹp dí con gái người ta hay sao. Mình bị anh ta ép tới sắp học

máu, hơn nữa khắp người anh ta đều nồng nặc mùi rượu khiến cô xém chút muối ói, mãi khá lâu mới có cơ hội hít thở mấy hơi, Trần Hiểu Sát vội nói: "Anh điên rồi à, tôi sắp bị anh đè chết rồi đây, mau ngồi dậy đi."

Cái tên này thiệt là, hiện tại trừ phi anh ta tự mình chủ động buông tha hoặc Trần Hiểu Sát nả cho anh ta một phát đạn, nếu không chẳng thể nào làm cho cái tên này nổ banh xác ngay được. Nhìn da thịt non nớt mềm mại trắng trẻo của cô vợ tương lai khiến anh thấy cả người cũng ngứa ngáy theo, không cầm lòng được đưa tay sờ nắn mặt cô rồi nhéo một cái.

Lòng bàn tay anh chai sần thô nhám vừa sờ thôi đã thấy ran rát đã vậy còn nhéo cô một cái khiến Trần Hiểu Sát không nhịn được thảm máng: Cái tên này, sao không biết nhẹ tay với phụ nữ thế? Trần Hiểu Sát chụp lấy bàn tay anh cho luôn vào miệng phập một cái làm Liên Hạo Đông giật thót người, nhóc con này vẫn còn sức để chống trả cơ à.

Thành thật mà nói, một người quanh năm suốt tháng chỉ tiếp xúc với đất đá, bao cát và súng ống như anh đột nhiên chạm phải một vật thể mềm mại khác, thật sự nó cũng không có cảm xúc gì khác lạ, cho nên mới nhất thời sơ ý dùng sức hơi mạnh mà quên mất cảm nhận của đối phương. Liên Hạo Đông cười khoái chí nhìn cô cắn thắm một rồi mới rút ngón tay ra phà hơi thở đầy mùi rượu lên mặt cô nói: "Tôi có thù oán gì với em sao? Cắn mạnh dữ vậy."

Trần Hiểu Sát quát lên: "Anh tự nghĩ xem?" Cô dùng sức đẩy người anh ra, mình và cái tên xấu xa này gặp nhau tổng cộng chỉ mới hai lần mà anh ta đã muốn ăn tươi nuốt sống mình. Quả thật mấy tên càng đẹp trai tới chừng nào thì càng biến thái tới chừng đó. Dù cho anh ta đang có ý theo đuổi mình đi nữa, hôm nay nhất định

mình phải từ chối tới cùng. Nỗi đau thương mà Tống Á mang đến cho cô tới nay vẫn còn đang âm ỉ, tâm tình vốn đã không tốt hôm nay còn bị anh ta quấy cho một trận như thế, cứ hễ mỗi lần gặp anh ta ngoài chữ phiền ra thì cũng là chữ phiền!

Liên Hạo Đông thấy giai nhân nằm bên dưới phản kháng mỗi lúc càng dữ dội, đành phải dỗ ngọt nói: "Được rồi bé con, đừng rộn nữa."

Rộn? Mình làm rộn gì cơ chứ? Mình tự vệ cũng không được sao? Cái tên mặt người dạ thú này. Sao mình lại xui xẻo bị tên lính lưu manh này cứ đeo bám không buông vậy chứ, đúng là khóc không ra nước mắt. Không biết có phải do sức nặng cơ thể anh hay vì thể chất Trần Hiểu Sắc quá yếu, sau một hồi bị đè bẹp thì giai nhân bé xinh đã nằm xụi lơ không còn phản kháng nữa. Ngược lại hơi thở từng chập dứt đoạn, Liên Hạo Đông cảm thấy mình thật oan uổng, rõ ràng anh chưa làm gì cô hết. Bèn dùng tay vỗ vỗ lên mặt cô hỏi: "Nè, nhóc con! Em làm sao vậy?"

Trần Hiểu Sắc lí nhí nói: "Tôi thấy hơi choáng." Trần Hiểu Sắc bị anh vừa đè vừa 'xông hơi' ngộp thở sắp hôn mê luôn.

Liên Hạo Đông vội vàng nhẩy khỏi người cô tránh sang một bên, vuốt nhẹ lên ngực để cô được thuận khí cũng thềm đánh chính trong lòng lần nữa: "Thật sự tôi chưa làm gì hết nhé."

Sau khi Trần Hiểu Sắc dần dần thở lại ổn định lập tức ngồi bật dậy chộp lấy cánh tay Liên Hạo Đông cắn tới tấp. Liên Hạo Đông nhìn mặt cô giận tới mức đỏ lè hai tay thì đang run run, cũng biết được phát cắn này chắc chắn sẽ hung ác không tầm thường....

"Oa! Vợ tương lai ời, em thật bạo lực!"

Mẹ kiếp! Ai là vợ tương lai anh ta chứ? Thế là...Người nào đó bị cắn thêm một phát nữa.

Liên Hạo Đông bắt đầu chiến lược dụ dỗ giai nhân Trần Hiểu Sắt: "Dù gì tôi cũng sắp là người chồng em phải lấy, em có thể nói cho tôi biết cái tên ẻo là ồm yếu ban nãy là ai hay không?"

Cái gì mà ẻo là ồm yếu chứ? Trần Hiểu Sắt hỏi, "Anh nói xàm gì đó?"

"Thì cái tên 'Bạch vô thường' mới nãy đó!"

"Gì 'Bạch vô thường' hả, anh ấy là Tống Á, là bạn trai trước đây của tôi."

Tình địch đây mà! Liên Hạo Đông lại hỏi: "Vợ tương lai, tôi có thể hút thuốc không?" Liên Hạo Đông lấy ra bao thuốc lá hỏi. Trần Hiểu Sắt tinh mắt nhanh tay đoạt lấy bao thuốc lá quăng luôn vào trong xọt rác nói: "Ở đây cấm hút thuốc."

"Ếh! Mới hút được có mấy điếu thôi....!" Liên Hạo Đông đau lòng nhìn theo bao thuốc lá của mình bị cô vứt đi không thương tiếc.

Trần Hiểu Sắt xua anh như đuổi tà: "Anh mau đi đi, ngày mai tôi còn phải đi làm nữa, bây giờ cũng muộn rồi tôi cần phải ngủ đây."

Liên Hạo Đông cũng chẳng ngại bần tiện lại thùng rác lượm lại bao thuốc rồi bỏ vào túi quần mình nói: "Tôi có rượu trong người, em đưa tôi về được không?"

Lại dùng chiêu này? "Không được!" Trần Hiểu Sắt phát cáu đáp lại.

"Vậy tôi tá túc nhờ nhà em một đêm nhé, được không?"

Trần Hiểu Sắt vừa định ré lên thì Liên Hạo Đông lại nói: "Tôi ngủ dưới đất cũng được."

Cô thở dài nói: "Tôi hối hận rồi, cho tôi xin rút lại lời nói ngày đó được hông?"

"Câu nào?"

"Là câu mà tôi nói muốn gả cho anh đấy."

Liên Hạo Đông cười lạnh đáp: "Buồn cười nhỉ? Em muốn có người làm bia đỡ thì mang tôi ra, xong rồi lại tính phải mộng bỏ đi ư? Trông tôi tốt bụng vậy sao?"

Trần Hiểu Sắt: "...."

Trần Hiểu Sắt bị lời nói xỉa xói của Liên Hạo Đông làm cho muốn khóc, con người này sao lại đáng ghét đến thế chứ? Nói chuyện đằng hoàng cũng không chịu nghe! Cô thử nhún nhường thêm lần nữa: "Anh và người nhà anh sao không ai nói chuyện có đạo lý hết trơn vậy?"

Liên Hạo Đông đáp: "Sửu Sửu cũng là người nhà em đó, vậy nó có nói đạo lý không?"

Trần Hiểu Sắt: "...."

Trần Hiểu Sắt cảm thấy khắp người mình sắp bóc khói rồi, hậm hực tới gần tử rút một tấm chăn mỏng vứt cho Liên Hạo Đông quát: "Hết rượu thì mau biến đi."

Liên Hạo Đông cười sáng khoái lập tức đáp: "Không thành vấn đề."

Liên Hạo Đông còn nói: "Tôi có thể mượn nhà vệ sinh tắm rửa không?"

Trần Hiểu Sát nói: "Không được! Còn nữa, lúc ngủ anh không được phép cởi quần áo, không được nói chuyện, không được ngáy...."

Liên Hạo Đông giơ hai tay đầu hàng!

Riêng bản thân Trần Hiểu Sát thì được hưởng thụ tắm rửa hơn nửa giờ, chà chà lau lau cho tới khi thơm tho ngào ngạt mới đi ra ngoài. Liên Hạo Đông có lẽ đã ngủ say, anh ta đang ngáy khe khẽ trong lòng còn ôm Sữu Sữu nữa chứ, hai 'anh chàng này' này cứ như đôi tình nhân ôm nhau ngủ rất say sưa, ban nãy lúc tắm cô có nghĩ tới: "Để cho một cậu ấm như anh trải chăn ngủ dưới đất vậy có phải rất quá đáng hay không?" Cô cũng có chút áy náy.

Thật ra cô chỉ nghĩ đúng một nửa, tuy anh là cậu ấm con nhà giàu có nhưng bản thân Liên Hạo Đông là bộ đội. Anh đã từng ngủ trên cát, nằm dưới cồng ngàm, treo ngược trên dây thép, vắt qua cây, còn rất nhiều nơi anh đã từng ngủ mà cô không thể nào tưởng tượng ra. Đêm nay được nằm dưới nền đất lạnh này đối với anh mà nói thì nó đã là cả một thiên đường rồi.

Lúc Trần Hiểu Sát tắm thì Liên Hạo Đông có nằm ngủ thiếp đi một lúc, đến khi Trần Hiểu Sát lên giường nằm bắt đầu thở đều đều thì anh giật mình tỉnh giấc không ngủ lại được. Con mồi thơm phức đã dâng đến tận miệng nhưng chỉ có thể quan sát mà không thể chạm vào lại càng không thể nhấm nháp khiến anh bị ghen đến cả

người đau ê ẩm, đặc biệt là cây gậy đang nằm ở giữa kia, giống như bị trúng phải thuốc đờ nên cứ cứng ngắc cả đêm. Bản thân chịu hành hạ tới hơn nửa đêm rồi cuộc không thể nhịn được nữa bèn đi vào nhà vệ sinh dội nước lạnh.

Trước kia chưa nghĩ đến việc muốn vợ thì nó cứng một lát sẽ tự động mềm xuống, nhưng hôm nay lại cứ cứng ngắc thẳng đờ không xuống được.

Tắm rửa một hồi xong đi ra nhưng tình hình cũng chẳng có chuyển biến gì tốt hơn. Anh nhìn Trần Hiểu Sát nằm vắt vẻo trên giường, bắp đùi trắng nõn lộ hết ra bên ngoài như thể đang mời gọi níu kéo anh, khiến ‘tiểu Hạo Đông’ đã cứng càng thêm cứng dữ dội hơn.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Liên Hạo Đông nghĩ: Cô nàng này cũng to gan thật, chẳng có chút đề phòng với người khác phái ở cùng với mình, cô ấy thật coi thường tinh thần chiếm hữu của cánh đàn ông mà. Hai mắt như loài sài lang bị quyến rũ phát sáng đỏ hừng hực, đã vậy còn phải ráng mở to hai mắt muốn nổ đom đóm cẩn thận đắp chặn cho cô nàng. Sau đó để lưng trần bước ra ngoài ban công hút thuốc, anh đứng đó hút hết điếu này tới điếu khác. Sừu Sừu bé nhỏ chạy tới dụi dụi vào chân anh, sau đó anh bế nó lên cùng đứng đợi mặt trời mọc với mình.

Nếu là bạn? Khi bạn giật mình tỉnh giấc thấy có hai người đàn ông đang ngồi trước giường nhìn chằm chằm bạn ngủ thì lúc đó không biết bạn sẽ có phản ứng ra sao? Ngủ tiếp, coi như nằm mơ! Đó chính là phản ứng của Trần Hiểu Sắt. Do tối qua cô ngủ quá muộn, vì vậy dù Liên Hạo Đông có làm đủ mọi cách vẫn không thể nào đánh thức cô được, thế là anh bèn thả Sừu Sừu ra tiến hành cuồng hôn cô tới tấp, sở dĩ Sừu Sừu có hành động hăng hái như thế cũng là nhờ sự động viên của Liên Hạo Đông.

Trần Hiểu Sắt nhìn đồng hồ thấy mới có sáu giờ, lập tức nổi điên gào rú với Liên Hạo Đông: "Mới giờ này anh làm gì om sòm sớm thế?"

Liên Hạo Đông nói: "Tôi sắp đi rồi, đương nhiên phải nói cho em biết một tiếng chứ! Chẳng lẽ rình rập lúc em đang ngủ mà bỏ đi sao? Làm vậy thì khó coi quá!"

Trần Hiểu Sát giận lắm nhưng đành nhún nhường nói: "Cám ơn lòng tốt của anh."

Anh cúi người hôn lên má cô một cái: "Tôi đi nhé, cô vợ tương lai. Hôm nay có việc quan trọng cần làm, làm xong sẽ đến tìm em."

Trần Hiểu Sát chùi lia chùi lịa chỗ vừa bị anh hôn, kéo chăn lên cao nói: "Anh hai Liên, ông tướng Liên à, anh làm ơn buông tha cho tôi đi, tôi không có rãnh mà đùa với anh đâu."

Anh nói: "Vậy chịu thôi, em hãy cố mà vượt qua đi." Lúc đi anh còn tiện tay lấy luôn tấm ảnh cô đặt trên bàn đi theo.

Trần Hiểu Sát xóc chăn với theo làm mặt quỷ sau lưng Liên Hạo Đông còn giơ ngón giữa lên chỉ chỉ về phía anh.

Ngày kế tiếp Trần Hiểu Sát đến công ty với tinh thần chán chường mệt mỏi, cô cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, tinh thần tưởng chừng như sắp bị phân liệt luôn rồi.

Sau khi tan việc, vừa mới ra khỏi cổng tòa nhà thì Trần Hiểu Sát bị Tiểu Vương cản đường. Anh chàng nói với sắc mặt đo đỏ: "Chị dâu, hôm nay chị mặc đồ trông đẹp thật, anh doanh trưởng bảo em tới đón chị."

Chị dâu? Trần Hiểu Sát tưởng mình đã nghe lầm. Sao tự dưng mình biến thành chị dâu của anh ta? Có điều được khen đẹp ai mà không khoái chứ, dù vậy Trần Hiểu Sát vẫn cười ngọt ngào từ chối: "Tiểu Vương à, hôm nay người nhà tôi có điện thoại tới, họ bảo cái

người được chọn đính hôn từ bé bây giờ muốn kết hôn với tôi, cho nên ấy, tôi không có khả năng làm chị dâu của anh đâu, giúp tôi chuyển lời với doanh trưởng của anh một tiếng nhé. Tôi còn có việc, không tiễn anh được, vậy nha." Trần Hiểu Sắt nói xong xoay người đi về hướng trạm xe điện.

Tiểu Vương ngăn cô lại lần nữa, đưa cô tới chỗ xe đang đậu: "Chị dâu, chị nói gì em không hiểu? Cái người đính hôn từ nhỏ của chị ở đâu chui ra nữa đây, doanh trưởng bọn em đã xem qua hết toàn bộ tư liệu gia phả tổ tông tám đời của nhà chị rồi."

"Anh nói sao? Anh ta xem hồi nào hả? Anh ta làm vậy là phạm pháp đấy."

Tiểu Vương thở dài nói: "Anh ấy chính là vương pháp mà! Cũng tại lần trước chị bỏ đi không nói tiếng nào nên anh ấy cứ nhớ mãi về chị không quên được, vì vậy đã âm thầm tự mình điều tra."

Trần Hiểu Sắt lòng lộn lên nói: "Cái tên lưu manh chết bầm ấy! Anh về nói lại cho anh ta biết, hạng người vừa độc tài vừa lưu manh như anh ta, Trần Hiểu Sắt tôi sẽ không, sẽ không bao giờ ưa nổi anh ta đâu."

Tiểu Vương khó xử nói: "Chị dâu, rốt cuộc doanh trưởng bọn em đã đắc tội gì với chị, sao chị lại có ác cảm với anh ấy như thế?"

Trần Hiểu Sắt nhăn nhó không biết phải nói sao, mình không thể nói cho anh chàng này biết mình đã bị tên khốn kia ôm, hôn rồi còn đè chồng lên nhau nữa. Trần Hiểu Sắt nghiến răng trèo trẹo đỏ mặt hỏi: "Trước đây doanh trưởng các anh có quen cô bạn gái nào không?"

Tiểu Vương lắc lắc đầu!

"Vậy anh ta có bạn trai không?" Trần Hiểu Sát thầm nghĩ: Kệ, dù anh ta có bạn trai hay bạn gái gì cũng được, mình sẽ bằng mọi cách để tác hợp cho họ đến với nhau, coi như cũng tự giải thoát cho chính mình.

Tiểu Vương nghe thế liền lắc đầu như gõ trống, đồng thời tranh thủ giải thích: "Xu hướng giới tính của anh ấy rất bình thường."

Trần Hiểu Sát lại nói: "Tiểu Vương này, không phải chị đây không muốn đi, mà là cái chuyện tình cảm ấy, tốt nhất đừng nên miễn cưỡng ha."

Tiểu Vương nói: "Chị gái à! Chị đừng làm khó em út mà, chị cho rằng chị không đi thì doanh trường bọn em sẽ tha cho chị sao? Không có chuyện đó đâu. Mục tiêu đã bị anh ấy nhắm trúng thì có chạy đằng trời cũng không thoát được. Anh ấy bị thương tám thì cũng phải cho kẻ địch tổn thương chín mươi, hay chị chịu thiệt một chút đi nha. Hai ngày nữa anh phải về lại căn cứ rồi, chị cũng biết căn cứ là nơi đáng sợ như thế nào rồi đó? Chính là một vùng biển hoang tàn vắng vẻ. Nơi ấy ngay cả một móng động vật cũng không có chứ đừng nói chi là đàn bà con gái. Coi như chị tội nghiệp cho anh ấy đi, có được không?"

"Hả? Cái chỗ anh nói thật sự thảm vậy sao?" Trần Hiểu Sát không thể tin được nhìn nhìn Tiểu Vương.

Tiểu Vương trịnh trọng gật đầu.

"Chuyện này...?" Trần Hiểu Sát sắp bị siêu lòng mất rồi.

Tiểu Vương lại nói tiếp: "Còn nữa, chị gái, hôm nay chị ăn mặc đẹp thế này, không đi ra ngoài để mọi người chiêm ngưỡng thì thật là đáng tiếc."

Trần Hiểu Sát nghe anh chàng này phân tích một phen cảm thấy cũng có lý, bèn hỏi: "Ồ? Thật vậy sao? Ha ha, vậy cũng được! Coi như phá lệ một lần vậy! À, thế anh ta tính mấy giờ đi?"

"Cũng sắp tới giờ rồi, đi ngay bây giờ luôn."

"Ồ! Được."

Sau khi lên xe ngồi, Trần Hiểu Sát sờ vào cái màn hình điều hành rất lớn ở trước mặt hỏi: "Đây là cái gì?"

Tiểu Vương đáp: "Đây là ra đa dùng trong máy trận chiếu đầu để ba bên đối thoại video với nhau!"

Hóa ra là chiến xa đã được cải trang! Ông tướng này còn dùng tới xe của trụ sở cơ đấy, tính khoe mẽ sao? Thiệt là xe xưa hết chỗ nói, Trần Hiểu Sát thầm khinh bỉ Liên Hạo Đông.

Xe bon bon hết queo rồi lại queo, cuối cùng queo vào mặt sau một con phố nhỏ cũ kỹ vừa được sửa chữa rất sạch sẽ ở Trung Nam Hải. Từng dãy xe sang trọng như Bentley, Lamborghini, Mercedes còn có vài chiếc việt dã mang biển số quân đội đậu chật ních ở lối ra vào. Những nơi thế này không biết một năm mình có cơ hội tới được một lần chưa, trông lạ lắm thật.

Tiểu Vương dẫn cô đi vào cánh cửa núp tua* sơn đỏ của một căn nhà cấp bốn kiểu xưa. Trước cửa còn treo chiếc đèn lồng màu đỏ rất lớn, nhìn rất có phong cách riêng. Nếu ở lối ra vào có thêm hai bảo vệ đứng gác nữa sẽ cực kỳ giống vinh thự của chính phủ

quốc gia đấy! Trần Hiểu Sắt đã từng nhận thiết kế nhiều kiểu cách mang nét văn hóa cổ xưa được xây dựng lại, nhưng ngôi nhà này chưa từng qua sửa chữa, mà nó là di sản được truyền từ đời này sang đời khác, bởi vì nền gạch đá hoa cương theo bụi thời gian gần như đã bị sói mòn loang lổ từng vết xám trắng.

Bắc Kinh hiện vẫn còn giữ lại rất nhiều kiểu nhà cấp bốn, nhưng để giữ gìn được hoàn chỉnh và có phong cách riêng thế này thì thật sự rất ít, theo sự hiểu biết của Trần Hiểu Sắt thì giá trị của căn nhà này phải lên đến tám con số.

Ngoài cửa trang hoàng bao nhiêu thì bên trong còn xa hoa hơn bấy nhiêu, rộng lớn mênh mông đi hoài không thấy tới, bây giờ cô đã hiểu biết về cái gì gọi là sân vườn sâu hun hún thăm thẳm. Trần Hiểu Sắt hỏi, "Ngôi nhà cũ này của ai vậy?"

Tiểu Vương nói: "Em nghe doanh trưởng nói đó là nhà của một người anh em với anh ấy, bây giờ nơi này là câu lạc bộ hàng đầu thường dùng để tiếp đãi các khách quý nước ngoài, rất nhiều lãnh đạo cấp cao của quốc gia đều đến đây vui chơi tham quan."

Lòng vòng một hồi cuối cùng cũng đến được nơi cần đến, bên trong cả trai lẫn gái đều có mặt đông đủ, ồn ào náo nhiệt không thôi.

Trần Hiểu Sắt theo bản năng chỉnh sửa lại quần áo của mình, cô có dự cảm những người ở bên trong chắc chắn không hề đơn giản. Quả nhiên cô đã đoán đúng. Sau khi đi vòng qua nhiều cánh cửa khắc hoa, lúc rèm cửa được vén lên cô nhìn thấy có khoảng mười người ngồi vây quanh một bàn tiệc rượu. Trên bàn tiệc bày biện cỡ mười bình Mao Đài còn có một số chai rỗng nằm ngổn ngang dưới nền đất.

Liên Hạo Đông ngồi đối diện ở cửa ra vào, hai tay vắt lên thành ghế, áo ngoài xốc xếch lên tới bụng để hở hênh chiếc áo ba lỗ màu trắng ở bên trong, tay trái đang kẹp điều thuốc đã cháy dở một nửa, hai đầu lông mày thỉnh thoảng chau lại còn hốc mắt thì đỏ au vì men rượu. Bộ dạng lúc này của Liên Hạo Đông quả thật không biết dùng từ gì để hình dung, phải nói là đúng chất của một kẻ lưu manh.

Thấy Trần Hiểu Sát bước vào anh liền giơ hai ngón tay ngoắc ngoắc ý bảo cô hãy tới đây ngồi cạnh mình. Tiểu Vương tự giác lui ra ngoài, về lại xe ngồi chờ lệnh của sếp.

Mọi người đều ngược lên nhìn tới hướng cửa, khi trông thấy Trần Hiểu Sát ai nấy cũng đều kinh ngạc sửng sốt. Chà, cái tên trùm có biệt danh hỗn thế ma vương Liên Hạo Đông này đào đâu ra một cô bạn gái xinh tươi mơn mớn thế này vậy ta.

Trùng hợp hôm nay Trần Hiểu Sát mặc một chiếc váy hoa màu đỏ tươi nịt đai lưng kiểu hot nhất trên mạng hiện nay, chiếc váy làm tôn lên dáng người đường cong chữ S hoàn hảo của cô. Kiểu dáng lẫn phong cách phối hợp với nhau khiến cô càng trở nên xinh đẹp hơn bội phần, trước ngực còn đính một đóa hoa sen, thiết kế đơn giản không cầu kỳ nhưng rất hài hòa sang trọng. Màu đỏ tươi này không phải ai mặc cũng hợp, nó đòi hỏi người mặc phải có cá tính đặc biệt. Vóc người đẹp chưa đủ, còn phải có nước da phù hợp, Trần Hiểu Sát đều có đủ cả ba yếu tố này. Cô như được thêm hoa vào trên gấm đã đẹp lại càng đẹp thêm.

Để phối cho xứng với bộ đồ này cô còn lục lại chiếc vòng đeo tay bằng gỗ màu nâu đỏ mà cha đã tặng cho mình nhân ngày sinh nhật năm hai mươi tuổi, cộng thêm do hôm nay trời nóng nên cô dùng một cây bút chì màu vẽ lên tóc thành một búi phồng phồng, điểm này càng làm cho cô tăng thêm phần trẻ trung quyến rũ.

Mọi người bị choáng váng mắt ba giây mới òa lên như ong vỡ tổ, có vài người còn vỗ tay rầm rộ hoan nghênh, người ngồi gần Liên Hạo Đông nhất vỗ vai anh khen: "Anh có mắt nhìn thật đấy!"

Có một anh chàng ngồi ngay cửa ra vào rất tự nhiên đứng dậy nhìn con gái nhà người ta trân trân, miệng tí lía háo hức sổ một tràng: "Úi chà chà! Chị dâu, chị dâu thân ái, bọn em đã đợi chị lâu lắm rồi đấy." Còn tính giang tay ôm chào xã giao với Trần Hiểu Sắc.

Một anh chàng khác vội vàng kéo tay anh ta lại: "Có phải cậu muốn chết không? Cậu hai Liên đang nhìn kìa!"

Phía dưới có người cười ồ lên, trong đó có cả Hà Ngọc Thành ông chủ của "Xích Mị". Trần Hiểu Sắc còn nhớ người này, anh ta đang ngồi bên trái Liên Hạo Đông. Cạnh đó còn có một nhóm người mặc quân phục, mặt trắng mặt đen đều có đủ, những người không mặc quân trang thì cách ăn mặc của họ cũng rất model, nhìn thôi cũng đủ biết đây đều là những cậu ấm cô chiêu con nhà giàu rồi.

Có vài người còn dẫn theo bạn gái đi cùng.

Có một cô gái nhìn rất quen mắt, Trần Hiểu Sắc suy nghĩ mãi mới nhớ ra cô ta chính là Nhạc Cận ngôi sao có tên tuổi nhất hiện nay. Bởi vì hôm nay cô ta không trang điểm cho nên lúc mới nhìn không nhận ra.

Trần Hiểu Sắc đi vòng qua Liên Hạo Đông bước thẳng đến chỗ cô nàng minh tinh đang ngồi, sau đó móc trong túi ra một cuốn sổ tay nhỏ rất thân thiện hỏi: "Cô là Nhạc Cận sao? Tôi có người bạn rất thích xem phim cô đóng, cô có thể cho tôi xin chữ ký được không?"

Ai nghe xong cũng cười ầm ầm, trong đó có cả Liên Hạo Đông. Nói thật, có thể làm được loại chuyện như vậy chỉ người có hai loại người: Một là kiểu con nít suy nghĩ chưa tới còn ham vui, kiểu còn lại chính người nhà quê chưa bao giờ được nhìn thấy diễn viên ở ngoài đời lần nào. Trần Hiểu Sát đều có cả hai mặt này, vừa thể hiện bản tính trẻ con ham vui vừa có sự quê mùa của người nông thôn mới lên tỉnh.

Trần Hiểu Sát cũng biết mình hơi vô phép, khuôn mặt nho nhỏ xinh xinh đỏ ửng lên mắc cỡ cúi đầu, nhưng nét thẹn thùng ấy không đánh bại được sự mới mẻ mà cô mang lại.

Nhạc Cận thấy Trần Hiểu Sát ngượng ngùng nhưng vẫn thấp thỏm chờ mong mình, cô ta cũng nghiêm túc ký tên cho Trần Hiểu Sát, còn ký thêm vài tờ nữa. Xin được chữ ký xong Trần Hiểu Sát mới đi tới chỗ Liên Hạo Đông vui sướng đem tờ giấy vừa được ký tên xòe ra nhá hàng cho anh xem.

Liên Hạo Đông liếc qua chữ ký chỉ nhếch môi cười cười, sau đó đổi thuốc sang tay khác rồi dùng bàn tay ấy xoa nhẹ lên đầu cô, đầy mắt thể hiện rõ sự yêu thương vô bờ bến. Nhưng Trần Hiểu Sát lại không hề hay biết, cứ chỉ thông thường theo bản năng lúc này của anh đã làm cho toàn thể những người đang có mặt một phen hú vía.

Không biết ai là người lên tiếng đầu tiên: "Cho tôi nói một câu nhé! Tôi đây thật sự chịu hết nổi cái 'độ bám dính' này của hai người rồi, hai người làm tôi nổi cả da gà lên đấy."

Liên Hạo Đông chỉ cười chứ không đáp.

Đợi cô ngồi xuống xong Liên Hạo Đông lại hỏi như cả hai đã quen thân lắm không bằng: "Sao đến trễ vậy?"

Trần Hiểu Sắt trả lời: "Tôi làm thêm."

Liên Hạo Đông dùng tay kẹp thuốc xoay cái bàn một vòng rồi nói: "Cứ tự nhiên làm quen chào hỏi với anh em của anh đi, đừng khách sáo." Sau đó giới thiệu với mọi người: "Đây là vợ tương lai của tôi."

Trần Hiểu Sắt liếc Liên Hạo Đông muốn lủng mắt, nhưng vẫn quay sang nhìn mọi người cùng bàn mỉm cười xem như lời chào hỏi.

Một người mặc quân trang màu xanh lá ngồi trong góc dùng ánh mắt say mê chống cằm hỏi: "Chị dâu à, trong nhà chị còn chị em gái nào khác không? Giới thiệu cho em út này một người đi!"

Trần Hiểu Sắt nói ngay không cần suy nghĩ: "Tôi còn một đứa cháu gái gọi tôi là bà cô nhỏ, nhỏ hơn tôi sáu tuổi, anh thấy được không?"

Mọi người cười rần lên! Cô gái mà Liên Hạo Đông chọn quả nhiên có khác, đã đề đầu cưới cổ người ta mà còn giả nai trêu ghẹo.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Người đàn ông mặc quân trang màu xanh lá vỗ bàn cái phạch nói: "Ôi trời! Có phải vai vế hơi bị cao hay không hả? Nếu lỡ thành thật, vậy chẳng phải tôi sẽ gọi cậu ấm nhà cậu là ông chú dượng ư?" Anh ta dùng tay chỉ vào Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông cũng tiện thể giới thiệu lại với cô: "Cậu cháu trai tổng tham mưu tài giỏi này của tôi tên là Thành Minh." Kể hát người bè, hai người họ thay phiên nhau đề đầu cười cổ con người ta.

Thành Minh nào có chịu thua, mắng trả lại một câu: "Shit!" Quơ lấy chai Mao Đài và chiếc ly đế cao để không dự bị trên bàn chuyển đến trước mặt hai kẻ vừa đâm sau lưng chiến sĩ mình. Sau khi đặt xuống liền bắt đầu rót rượu ào ào vào ly của Liên Hạo Đông, châm tới khi đầy tràn mới chịu ngưng, ly rượu nhóc nhách này tính ra cũng cỡ ba lượt uống. Sau đó tiếp tục rót vào một chiếc ly trống khác gần nửa ly để tới trước mặt Trần Hiểu Sắt nói: "Ông dượng, bà cô, tôi kính mời hai vị một ly, chúc hai người mau sớm sinh cho tôi một 'chú' kháu khỉnh bụ bẫm."

Mọi người cười rầm rầm lên, Trần Hiểu Sắt nghĩ phen này mình tiêu rồi. Cô chưa bao giờ uống qua loại rượu trắng này, không biết phải xử lý làm sao đành ái ngại nhìn sang Liên Hạo Đông. Nhưng mặc kệ mọi người đang la ó cổ vũ thế nào, cậu hai Liên vẫn trơ trơ

không đụng tới ly rượu mà chỉ ung dung hút điếu thuốc trong tay mình.

Một người có tên là Trần Tam nói: "Sắp làm cha người ta rồi còn chơi trò ăn vạ nữa, đừng làm người khác mất hứng chứ, mau uống đi." Còn xấu xa nói với Trần Hiểu Sắt: "Nhìn là biết ngay tửu lượng của chị dâu rất cừ rồi, chị mau uống đi, uống một ngụm nhỏ cũng được."

Liên Hạo Đông dụi điếu thuốc, bưng lên ly rượu đầy ắp sóng sánh muốn trào ra ngoài uống một hơi cạn sạch, chống cái ly không hướng về phía Thành Minh nói: "Đến lúc đó đừng quên cho 'chú' của cậu một bao lì xì đỏ nặng ký nhé."

Mọi người hô hào rống lên bởi hành động chịu chơi của Hạo Đông: "Tuyệt!" Quả thật không hổ danh là người lăn lộn đứng đầu giữa đội quân tuyên truyền, làm bất cứ chuyện gì cũng đều xuất chúng hơn người khác, đến cả uống rượu cũng khiến cho người ta có cảm giác ớn lạnh như thê.

Trần Hiểu Sắt há to miệng giật mình nhìn Liên Hạo Đông sáng khoái đùa bốn người ta một cách vô nhân đạo mà trong lòng cô run như cây sậy, có điều sau khi nghe thấy cách anh đã thưởng người khác cô lại cảm thấy anh chàng này cũng thật thú vị, không kiềm được cười khục khục ra tiếng. Cũng hiểu được nên tránh con người này ra càng xa càng tốt, bởi vì cô biết ở gần anh ta ngoài xui xẻo ra cũng chỉ là xúi quẩy chứ không khá hơn được.

"Chị dâu, tới phiên chị rồi." Một tay Thành Minh vất lên thành ghế dựa tay còn lại thì chống xuống mặt bàn, cứ xích lại gần cô cho tới khi chỉ còn tầm 7cm mới nói. Anh ta không dám ôm vai thân mật với

Trần Hiểu Sắt, thật ra thì không phải là không dám mà còn chưa quen thân lắm làm vậy cảm thấy ngại quá.

Trần Hiểu Sắt theo phản xạ huých nhẹ tay Liên Hạo Đông cầu cứu.

Thông thường, là một người đàn ông bình thường đặc biệt hơn nữa còn là một người đang che chở cho vợ tương lai của mình, khi gặp phải trường hợp này ai cũng sẽ nói rằng: 'Cô ấy không biết uống rượu, đừng ép cô ấy.' Còn với một người ga lăng hơn nữa thì thế nào? Anh ta sẽ nói: 'Được rồi, tôi sẽ uống thay cô ấy.' Nhưng anh chàng Liên Hạo Đông này chẳng những không làm thế mà còn khuyến khích ủng hộ cô: "Uống đi, sẵn dịp rèn luyện tửu lượng cũng tốt."

Trần Hiểu Sắt chưng hửng ngó người, loại đàn ông kiểu này đúng thiệt là lần đầu tiên cô mới thấy. Nói gần chút thì có Bân Bân, còn nói xa hơn thì có Tống Á, mỗi lần đưa cô đi gặp mặt bạn bè của họ, cô chỉ việc phụ trách đắc tội với người khác còn Bân Bân và Tống Á đều phụ trách uống rượu chuộc tội, cả hai chắc chắn sẽ che chở cho cô không sút mẻ miếng thịt nào. Vậy mà kẻ này ấy à, mã ngoài cao ráo lực lưỡng hơn người thế kia nhưng lại chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả.

Trần Hiểu Sắt thấy Liên Hạo Đông cứ bàng quan ngồi nhìn, bèn chủ động nắm luôn bàn tay anh với hy vọng anh có thể mềm lòng. Nào ngờ Liên Hạo Đông lại nói: "Tửu lượng khá thì sau này mới có thể đỡ rượu thay tôi được." Anh vỗ vỗ đầu khích lệ cô.

Mẹ nó chứ! Ấn tượng của Trần Hiểu Sắt dành cho Liên Hạo Đông lập tức giảm xuống hàng âm, cái chó má gì thế? Phẩm chất con người như vậy mà đòi lấy mình làm vợ ư? Không có cửa đâu. Cô

giận dỗi bưng ly rượu lên nốc ừng ực! Ai lần đầu tiên uống rượu trắng cũng đều biết, nó rất nồng, rất cay, cũng rất khó nuốt. Đến khi cô nuốt hết ngụm rượu cuối cùng thì đã cay đến chảy cả nước mắt, ho sù sụ.

Thành Minh tiếp tục giậu đồ bìm leo: "Chị dâu, nếu chị kết hôn nhằm phải kẻ vô lương tâm nào đó thì đúng là uổng phí cả cuộc đời nha." Anh ta chẹp chẹp thở dài ngược đầu đưa chai rượu vào miệng tuôn ừng ực với dáng vẻ vô cùng tự nhiên.

Trước tới nay Trần Hiểu Sắt luôn là người có thù tất báo, có chết thì cùng chết chung, cô nhìn Thành Minh đang ngửa đầu uống rất thoải mái nói: "Vậy tôi gả cho anh nhé, chàng lính trẻ?"

Cuối cùng Thành Minh bị câu nói của cô làm cho nghẹn phải bỏ chạy ra ngoài phòng ho sặc sụa, một lát sau quay lại đề Hà Ngọc Thành ra trấn lột rút chiếc khăn mù soa ở túi quần sau của người ta ra khịt khịt mũi, rồi lau sạch nước mắt xong mới nói: "Câu hai Liên! Vợ chồng hai người đã thắng!"

Liên Hạo Đông cực kỳ hài lòng với biểu hiện của Trần Hiểu Sắt, lại tiếp tục vỗ vỗ đầu cô xem như khích lệ.

Trần Hiểu Sắt bực mình né tránh cái vỗ của Liên Hạo Đông, cô cảm thấy ghét cay ghét đắng con người này.

Liên Hạo Đông ngoắc nhân viên phục vụ nói: "Rót cho một ly nước ấm tới đây."

Nhân viên phục vụ rất nhanh bưng tới một bình trà thủy tinh, nhưng trong bình hầu như chỉ đựng toàn nước lọc, anh nhận rồi rót cho Trần Hiểu Sắt một ly: "Uống chút nước đi, uống chậm thôi."

Trần Hiểu Sắt kiên quyết không nhận sự chăm sóc này của anh. Liên Hạo Đông thấy thế thì không vui đem ly nước đặt trước mặt để cô tự uống. Nhân viên phục vụ vừa rồi lại mang thêm vài món ăn mới lên, trong đó một món là hành trần hải sâm, một món là thịt giò hầm, món còn lại là cơm chiên nấm thông*. Liên Hạo Đông dè dặt những món ăn đó đưa tới trước mặt Trần Hiểu Sắt nói: "Mau ăn chút gì đi, nếu không lát nữa sẽ say đấy." [*nấm thông hay còn gọi là nấm Matsutake - một loại nấm thường được ăn vào mùa Thu tại Nhật Bản]

Gặp Trần Hiểu Sắt đang đói bụng nữa, cô múc đầy một chén cơm chiên nấm sau đó bắt đầu há miệng nhai ngồm ngoàm, Liên Hạo Đông vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói: "Món hải sâm này rất ngon, em nếm thử xem."

Trần Tam ở ngay cạnh thấy mới món khai vị mà Trần Hiểu Sắt đã ăn tự nhiên như thế, bèn quay sang nói với cô gái đang ăn kiêng giảm béo kế bên mình: "Em học hỏi đi, cơm phải ăn như vậy mới là người biết thưởng thức!"

Trần Hiểu Sắt tranh thủ lúc ngừng nhai uống một hớp nước, khi ngẩng đầu lên thì thấy ai cũng đang nhìn mình trân trân, cô chỉ lau miệng qua loa rồi nói: "À ngại quá, hồi trưa bận quá nên chưa kịp ăn cơm luôn tới giờ."

Mọi người rồi rít động viên: "Không sao! Nên ăn nhiều một chút! Ăn nhiều mới có thể béo lên, nhờ vậy cậu hai Liên mới được hưởng phước."

Liên Hạo Đông cầm đũa lên cùng chiến đấu phụ với 'cô dâu nhỏ' của mình. Anh ta ăn rất nhiệt tình, chớp nhoáng hai người đã ăn với hơn phần nửa đĩa cơm chiên. Cô chiêu cậu ẩm nhìn đáng vẻ ăn

uống say sưa của cặp đôi hoàn hảo kia mà cũng phát thèm chảy nước miếng. Thế là gọi thêm hai phần nữa, sau đó chia bát đĩa ra bắt đầu ăn, vì vậy món cơm chiên nấm thông đã trở thành món ăn được hoan nghênh nhất tối nay.

Mọi người ăn xong lau miệng, ai nấy cũng đều rất hài lòng.

Tửu lượng Nhạc Cận rất khá, mỗi lần chạm cốc dù nhiều hay ít cũng phải uống một chút. Từ khi Trần Hiểu Sắt vừa bước vào cửa thì cô đã thấy rất có cảm tình với cô gái này, thế là cô ta liền rót một ly rượu trắng nhỏ nói với Trần Hiểu Sắt: "Chị Liên, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hy vọng sau này sẽ còn nhiều cơ hội để gặp nhau thường xuyên hơn, tôi kính chị một ly!"

Trần Hiểu Sắt không ngờ một ngôi sao lớn có tầm cỡ như cô ta vậy mà lại chủ động mời rượu mình? Trần Hiểu Sắt vừa xúc động vừa thấy vui vui, cũng cầm chai rượu lên tự rót cho mình non nửa ly, sáng khoái phát tay nói: "Chị khách sáo quá, nên để tôi mời chị mới đúng."

Nhạc Cận vừa cười vừa nói: "Cũng thế mà thôi! Tôi kính cô trước! Cô cứ từ từ uống, chủ yếu vui là chính."

Vai diễn trong phim của cô gái này hầu hết đều là những vai nữ có cá tính mạnh mẽ, Trần Hiểu Sắt vô cùng bội phục cũng coi đây chính là thần tượng của mình. Trần Hiểu Sắt rất muốn học hỏi phong cách sáng khoái cởi mở như thế của người ta, nhưng chợt nghĩ tới sự khó chịu như lửa thiêu đốt trong miệng mới vừa rồi tự nhiên cũng hơi sợ, nhưng có vẻ hối hận nhiều hơn.

Trần Hiểu Sắt tính chơi xấu đổ rượu trắng của mình sang ly cho người khác, hoặc đổ ngược nó lại vào trong bình. Nhưng ai cũng

đang nhìn mình chăm chăm ghê quá, họ đang háng hái mong đợi nhìn mình, nhưng mình thật sự không thể làm được. Đã vậy, cái tên Liên Hạo Đông đáng ghét ở một bên còn nói: "Đừng uống gấp, cứ từ từ thưởng thức, nồng độ của Mao Đài cũng không nặng lắm đâu."

Cái tên Liên Hạo Đông này đúng là kẻ chuyên gây họa cho người mà! Thử nghĩ xem, một người lần đầu uống rượu trắng mà bảo từ từ thưởng thức ư? Cái thứ vừa cay, vừa đắng, vừa chát này có thể nhâm nhi nuốt xuống được sao? Trần Hiểu Sát ngậm một họng rượu mà cô thật sự nuốt không trôi mà nhổ ra cũng không xong, nghẹn đến mặt mũi đỏ bừng. Liên Hạo Đông còn chen vào dọa dẫm: "Em đừng ói ra đó, chỉ một ngụm nhỏ trong miệng em thôi cũng vài trăm tệ đấy." Trần Hiểu Sát nghe xong đành cắn răng nuốt xuống cái ực.

Nhạc Cận nhìn vẻ mặt khổ sở của cô cảm thông nói: "Đừng nghe ông chồng cô nói bậy, nếu uống không được thì đừng uống."

Không biết sau này còn có cơ hội gặp lại vị thần tượng này nữa không, mà thôi chuyện đó để tính sau, còn bây giờ đâu dễ có được cơ hội hiếm này vì vậy không thể để mất mặt. Ngậm miệng cắn răng gồng người nuốt hết xuống cái ọt, đến khi uống hết rồi mà vị cay nồng của nó vẫn còn khiến cho Trần Hiểu Sát phải rùng người, vội vàng bưng ly nước lọc lên uống một hớp, nhờ có chút nước lọc mà cô đã cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhạc Cận giờ ngón cái về phía Liên Hạo Đông: "Câu hai Liên, anh đúng là gian thương!"

Bản thân Liên Hạo Đông cũng biết rằng mình chính là gian thương đúng chuẩn!

Rượu qua thêm ba vòng nữa, cuối cùng Trần Hiểu Sát cũng đã đạt đến cảnh giới, ly lớn ly nhỏ nằm chổng gọng ngổ ngang, cộng lại cũng cỡ vài xị. Chiến một hồi, Trần Hiểu Sát từ chối không chịu uống nữa, nhưng vẫn bị anh chàng long bong Hà Ngọc Thành rót cho một ly đầy.

Hà Ngọc Thành biết được tẩy của Trần Hiểu Sát, vì vậy bèn dùng nó để uy hiếp: "Chị dâu, nếu chị không uống ly rượu này của tôi, tôi sẽ không ngại dựng lại hiện trường biểu diễn về sự tích vang danh anh hùng của chị đêm hôm đó một phen đâu."

Khốn kiếp thật! Thằng nhóc này lại dám chơi khâm mình. Trần Hiểu Sát thật sự không muốn để ai biết chuyện đáng xấu hổ vào đêm hôm đó của mình, hành vi trộm đồ của người khác quả thật rất đáng lên án, huống chi mình cũng đã bị đánh rồi kia mà. Trần Hiểu Sát chẳng thèm nói lời nào mở nắp chai rượu tiếp tục rót vào cái ly nhỏ của mình rồi tuôn một phát tới hết luôn, cũng chẳng còn biết cảm giác cay đắng của rượu là gì nữa.

Điều này khiến Hà Ngọc Thành buồn bực ghê gớm! Ý đồ của anh ta là như thế này: Anh ta đoán chắc là Trần Hiểu Sát sẽ không dám uống ly rượu đó, và anh ta sẽ đem câu chuyện xảy ra vào tối đó kể lại cho mọi người để tất cả được vui vẻ một phen. Diễn biến tiếp theo chính là: nhất định Liên Hạo Đông sẽ ra mặt ngăn cản, mình cũng tiện thể đánh cho Liên Hạo Đông thêm một ly, ai ngờ Trần Hiểu Sát đã phá vỡ ý đồ xấu xa của anh ta, tấm lòng tốt chân thành của anh ta cứ thế bị uất nghẹn đành nuốt xuống, thử hỏi sao không buồn bực được chứ?

Cuối cùng chỉ hơn mười người mà đã uống hết hai thùng Mao Đài, ưu điểm của rượu ngon chính là có uống bao nhiêu cũng không gây đau dạ dày hoặc đau đầu. Mọi người còn đề nghị đi chỗ khác

chơi xả láng thêm một hiệp nữa. Người tên Trần Tam kia nói: "Để tôi đưa mọi người đến chỗ này, nơi đó có nhiều tụ điểm vui chơi còn tuyệt hơn cái thành phố nhỏ xíu này nữa, oh men, toàn là mấy em chân dài biểu diễn không nhé."

Liên Hạo Đông nhìn Trần Hiểu Sát cứ đứng cười cười hỏi: "Em có muốn đi không?"

Trần Hiểu Sát lảng lảng đáp: "Không đi nữa, tôi muốn về nhà ngủ thôi."

Những người khác nghe xong họ sắc súa không ngừng.

Liên Hạo Đông từ chối luôn: "Mọi người cứ đi đi, chúng tôi còn có chuyện riêng, không thể tham gia cùng mọi người được."

Có một người mượn rượu làm càn quàng lên vai Trần Hiểu Sát nói: "Chị dâu, buổi tối nếu có vui vẻ với anh Liên thì cũng nên có chừng mực một tí, sức khỏe của đàn ông cũng cần được quan tâm lắm đấy...."

Liên Hạo Đông cười híp mắt dùng một đầu ngón tay gạt bỏ bàn tay đang đặt trên vai Trần Hiểu Sát xuống, nhấc chân đá vào mông kẻ đó một cái nói: "Bớt lo chuyện bao đồng đi!"

Cả đám cười vang hô hô, đám người bọn họ đa số đều là anh em lẫn lộn giang hồ với Liên Hạo Đông, cho nên họ nói năng rất tự nhiên mà không e ngại bất cứ điều gì.

Trần Hiểu Sát nổi sùng đến môi giật giật, rất muốn mở miệng mắng cho cái tên này một trận: "Làm cái đầu mẹ mi á? Một khi bà đã ra khỏi cánh cửa này cũng coi như không còn bất kỳ quan hệ nào với anh ta cả. Mặc kệ các người có là tai to mặt bụi cỡ nào, cũng

thầy kệ gia tài kếp xù bao nhiêu đi nữa, đàn ông mà không biết ga lăng kiểu này thì có cho bà đây cũng không thêm." Thu hoạch chính duy nhất của buổi cơm này là được gặp gỡ ngôi sao hàng đầu, vậy cũng đáng giá.

Liên Hạo Đông kéo Trần Hiểu Sắt về cạnh mình, vui vẻ đem chiếc mũ của mình đội lên đầu cô nói: "Giữ nón giúp tôi." Còn mình thì lo sửa sang lại hình tượng, khi cài lại khuy áo quân trang anh lập tức biến thành một Diêm La mặt lạnh như đang ở trên chiến trường, tối thiểu cũng có vẻ đạo mạo hơn ban nãy rất nhiều.

Bởi vì suốt buổi Trần Hiểu Sắt luôn mỉm cười tươi tắn với mọi người, vậy nên không ai biết cô đã uống rất say, ngay cả bước chân đứng rất vững không hề siêu vẹo. Mọi người ai cũng vô cùng tâm phục khẩu phục bởi tửu lượng của cô dâu mà Liên Hạo Đông chọn. Một người chưa từng uống rượu trắng bao giờ mà có thể uống được gần nửa bình Mao Đài hơn 50 độ, cái này người ta thường gọi là gì ấy nhỉ? Đây chính là cái được gọi tửu lượng bao la như biển cả chẳng?

Mọi người đã lần lượt tản đi hết, khi chỉ còn lại Liên Hạo Đông và Trần Hiểu Sắt, rốt cuộc cô không thể trụ nổi nữa, suy nghĩ bắt đầu ngao du bay bổng, IQ lẫn EQ đều tuột giảm mạnh. Bất lấy cánh tay Liên Hạo Đông làm nững nằng nặc đòi người ta phải ôm mình, chuyện như vậy tất nhiên Liên Hạo Đông cũng không nỡ khước từ.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Tiểu Vương trông thấy hai người đi ra liền vội vàng bước xuống xe mở rộng cửa sau. Liên Hạo Đông dìu Trần Hiểu Sắt ngồi vào ghế sau xong anh cũng theo ngồi luôn ngay bên cạnh, sau đó nói với Tiểu Vương: "Đưa cô ấy về trước."

Trần Hiểu Sắt nằm vật vạ siêu vẹo trong lòng Liên Hạo Đông, hai tay còn ôm chặt eo người ta ngủ một cách rất vô tư thoải mái.

Cây bút cắm trên tóc Trần Hiểu Sắt chột cán eo khiến Liên Hạo Đông bực dọc vươn tay giật phăng nó xuống, rồi tiện tay mở cửa xe ném chuẩn xác vào thùng rác công cộng ven đường. Móc dài của Trần Hiểu Sắt ngay lập tức bảo phủ kín cả chân Liên Hạo Đông, anh nhìn chăm chăm vào mặt người ta không chớp, suốt dọc đường còn rất tự nhiên vỗ về vuốt ve mái tóc của Trần Hiểu Sắt.

Về đến chung cư Liên Hạo Đông dặn dò Tiểu Vương: "Nếu sau một tiếng mà vẫn chưa thấy tôi xuống thì cậu cứ về trước đi."

Tiểu Vương lập tức đáp: "Dạ!"

Đi suốt cả quãng đường dài như thế nhưng tay Liên Hạo Đông vẫn không có giây phút nào rảnh rang. Không phải bẹo má người ta thì là vỗ đầu xoa trán, nhiều lần Trần Hiểu Sắt bị anh véo tới nỗi phải ré lên. Mỗi khi đến nơi Liên Hạo Đông mới cảm nhận được tay mình

đang sờ thứ gì đó rất mềm rất dễ chịu, từ đó anh đưa ra kết luận, nếu muốn có ấn tượng tốt hơn nữa thì càng phải sờ nhiều hơn nữa.

Hương thơm từ người Trần Hiểu Sắt thoang thoảng bay vào mũi, Liên Hạo Đông vô cùng thoải mái thưởng thức mùi thơm ấy, nhưng bộ phận nào đó trên cơ thể thì không được dễ chịu như thế, từ lúc Trần Hiểu Sắt lên xe rồi nằm hẳn vào lòng anh thì nó đã cứng lên luôn tới giờ. Tay Trần Hiểu Sắt có khi còn vô tình vung vẩy lung tung ‘thọt’ cho nó một phát khiến anh rùng mình khắp người nổi hết cả da gà, sau cùng không nhịn được nữa buộc phải dùng ngón tay gõ nhẹ trán cô nói: “Có chột thì chột nhẹ thôi, có nghe không?”

Tiểu Vương giả bộ coi như không nghe không thấy gì hết, bởi vì muốn làm tài xế cho vị thủ trưởng này việc đầu tiên cần phải làm đó chính là có tai như điếc có mắt như mù. Chuyện nên nhìn thấy dù có đang ngủ cũng phải xem như thấy rất rõ ràng, chuyện không nên thấy dù có đang mở to mắt cũng phải coi như không thấy gì. Tiểu Vương lúc nào cũng là sự kết hợp của cả hai việc đó: Chính là có mắt mà như mù.

Liên Hạo Đông vỗ mặt cô: "Nhóc con! Dậy đi! Đến nhà rồi."

Trần Hiểu Sắt cự người đáp: "Ồh, biết rồi." Vừa động dậy thì hơi rệu rỗng từ đâu ập tới khiến cô muốn ói quá, Trần Hiểu Sắt vội vùng khỏi người anh để bò ra ngoài. Chân Liên Hạo Đông bị cô quỳ nên không thể tránh đi, đành nói: "Đừng có gấp, để tôi đi xuống trước đã."

Trần Hiểu Sắt bụm miệng, không được, không kịp rồi, nó đã trào đến tận cổ rồi. Liên Hạo Đông vội vàng ôm ngang eo Trần Hiểu Sắt để giữ cho cô không bị rơi xuống xe.

Trần Hiểu Sắt: "Ừa.... !" Thức ăn thức uống tuôn ào ào ra ngoài xe, bắn lên cả quần áo hai người, tóc tai của Trần Hiểu Sắt cũng không thoát khỏi.

Liên Hạo Đông vỗ nhẹ lưng Trần Hiểu Sắt để cô ới được dễ chịu hơn, cuối cùng cũng nôn ra tới mặt vàng mặt xanh. Ới hết xong nhưng cô vẫn còn cảm thấy rất khó chịu, thế là tiếp tục ôm lấy cánh tay Liên Hạo Đông cuộn vào lòng anh nói mình thấy khó chịu quá.

Liên Hạo Đông mở nắp chai nước suối bảo Trần Hiểu Sắt súc miệng, cô ngoan ngoãn nghe lời uống vài hớp, sau khi uống được chút nước Trần Hiểu Sắt cảm thấy đã khá hơn nhưng có lẽ vì mệt nên cô lại ngủ thiếp đi.

Không biết Tiểu Vương mượn được từ đâu về một cây chổi và một cái hốt rác, sau đó đến vườn hoa xúc cho một ki đất quay lại đắp lên phần Trần Hiểu Sắt vừa ới, cậu ta rất chịu khó dọn dẹp hiện trường.

Lúc Liên Hạo Đông bế cô lên cầu thang Trần Hiểu Sắt cứ như đứa bé cuộn tròn trong ngực anh, miệng thì lải nhải không ngớt: "Anh không cho nhiều đường vào tôi sẽ không ăn cơm, để xem anh có thể làm gì được tôi nào?" Đường như cô ấy vẫn còn rất say.

Liên Hạo Đông lắc lắc đầu, lục lọi trong túi quần cô lấy chìa khóa mở cửa phòng đi vào. Sầu Sầu bé bỏng đơn đả chạy tới vui mừng nghênh đón niềm vui mới và tình yêu cũ của nó.

Anh bế Trần Hiểu Sắt đặt cô lên ghế sofa rồi đi vào xả nước ấm trong bồn tắm trước, mới trở ra kéo rèm cửa sổ lại. Liên Hạo Đông sờ tấm rèm cửa dày như đệm giáp mà cảm thấy rất hài lòng, lần trước đã muốn khen rồi nhưng không có dịp. Nghe nói màn cửa sổ

nhỏ này là do Tiểu Vương và Tiểu Trương phải đi tìm rất nhiều cửa hàng chuyên bán về mặc hàng này mới mua được, là loại mà người ta thường hay dùng để che khoang thuyền, vừa đẹp mà giá thành cũng thấp nhưng bởi vì quá dày nên mới bán không chạy. Liên Hạo Đông chắc rằng, chỉ cần kéo tấm rèm lại, cho dù người ở đối diện cửa sổ cũng không thể nào nhìn thấy ở bên trong.

Sửu Sửu nhảy lên ghế sofa nhìn Trần Hiểu Sát kêu ăng ăng như muốn hỏi thăm cô chủ mình bị làm sao vậy? Trần Hiểu Sát duỗi tay ôm nó thế là toàn bộ cơ thể bị chệch sang một bên, ngã cắm thẳng đầu xuống nền đất. Liên Hạo Đông sợ điếng hồn vội vàng hô to: "Cẩn thận."

Nhưng đã muộn...Trán cô và mặt sàn hôn nhau tạo thành một cú vang dội ghê người. Liên Hạo Đông thót tim nghĩ: Không biết cú này có bị ăn trầu nữa không?

Sửu Sửu bé nhỏ đáng thương bị Trần Hiểu Sát đè vùng vẫy kêu la ăng ăng, thế nhưng vẫn không đánh thức nổi Trần Hiểu Sát.

Liên Hạo Đông bước tới bế cô lên lại ghế sofa lần nữa, xoa xoa phần trán vừa bị té giúp cô. Nói ra cũng ngộ, Trần Hiểu Sát vừa bị ngã một cú hoành tráng như thế mà vẫn ngủ tỉnh bơ, nhưng bây giờ lại đột nhiên ngồi bật dậy như cần phải thuốc lắc bắt đầu múa máy loạn xạ làm Liên Hạo Đông cũng bị sốc toàn tập.

Trần Hiểu Sát vung cánh tay thon thả lên nói: "Nóng, nóng quá!"

Liên Hạo Đông nói: "Vừa mở điều hòa rồi, một lát sẽ không nóng nữa."

Có lẽ cú ngã đã làm cho Trần Hiểu Sắt u mê rồi, cô không hề có ý thức đề phòng là gì cả, cô nàng nhắm mắt mơ màng ngồi dậy bắt đầu cởi quần áo. Động tác rất nhuần nhuyễn nhưng loay hoay mãi vẫn không cởi ra được, vì váy quá dài lại còn ôm sát người, Trần Hiểu Sắt xoay người cởi tới cởi lui bực dọc càu nhàu.

Liên Hạo Đông thấy vậy tự giác bước đến hỗ trợ.

Liên Hạo Đông đã có cách gì hay chăng? Không hề, chẳng qua chỉ là cậy mạnh, anh thẳng thừng xuống tay xé toạt luôn chiếc váy của con người ta, không tự trách mình sao ra tay quá bạo lực ngược lại còn phê phán Trần Hiểu Sắt mua quần áo không có chất lượng, làm bầm nói: "Quần áo này làm từ chất liệu gì vậy? Xé cái rách ngay thế này, lần sau nhớ đừng mua loại này nữa."

Váy đã rách đương nhiên cởi ra cũng rất nhanh, chiếc váy vốn nên xổ từ trên đầu xuống nhưng hiện tại thì vô cùng thuận tiện chỉ cần rút ra từ bên dưới là xong.

Mục tiêu kế tiếp của Trần Hiểu Sắt chính là cởi bỏ đi chiếc bra vật cản tiếp theo trên người mình. Cô nàng rất sáng khoái vòng hai tay ra sau cởi nó, sau đó tiện tay vứt luôn chiếc áo trong bằng một cú ném tuyệt đẹp.

Liên Hạo Đông vội nghiêng đầu né, vì anh biết nếu mình không tránh, nhất định sẽ được đội nó lên đầu là cái chắc. Nhóc con này đúng là điên thật rồi, chẳng lẽ cô ấy không biết chính mình đang dùng sắc dụ một con sói đói khát đã lâu ngày sao?

Trần Hiểu Sắt nhừa nhựa hỏi, "Anh có muốn tắm chung với tôi không?"

Liên Hạo Đông sững sốt! Lẽ nào cô ấy chọn đêm nay ra tay?

Không đợi Liên Hạo Đông trả lời, Trần Hiểu Sát đã tự đáp luôn: "Ha ha, không được, tôi không thích anh. Có biết tại sao không?" Cô chỉ tay xuống dưới chân mình nói: "Bởi vì anh đã thay lòng đổi dạ với cái tên 'Lưu manh' này. Anh thật ngốc, chẳng lẽ anh không nhận ra anh và nó đều cùng một giuộc sao?" Trần Hiểu Sát dùng tay nâng bầu ngực mình lên kiêu hãnh cười nói: "Anh thấy nơi này của tôi có tuyệt không? Trên người tôi có hai quả hồng mềm mại này này, còn nó có không? Rồi anh sẽ phải hối hận." Nói xong kéo cửa đi vào phòng vệ sinh.

Sửu Sửu bé nhỏ khi không bị lôi vào cuộc oan ức dậm chân ngúng nguẩy.

Trần Hiểu Sát đột nhiên xoay người lại cảnh cáo nó: "Không được kêu! Còn kêu nữa ta sẽ cắt luôn bi của mi đấy! Để mi ở trước mặt bạn gái mi tự ti chết luôn."

Sửu Sửu nhỏ bé quả thật không kêu la nữa, ngồi chồm hồm trên sàn nhà quấy quấy đuôi le lười với Trần Hiểu Sát như thừa nhận lỗi lầm.

Liên Hạo Đông sắc ho khụ khụ, cô nàng này đã say hết cỡ rồi. Còn nữa, sau này chắc phải dùng lệnh cưỡng chế cô ấy không được nói những lời thô tục ấy nữa.

Dáng người cô không khác so với tưởng tượng của anh là bao, bề ngoài nhìn cô gầy tong teo không có sức hút gì, nhưng bên trong lại rất hoàn hảo đầy đủ. Chẳng trách cô còn tự hào khoe khoang trong tài liệu cá nhân của mình là cup D, bây giờ nhìn kỹ lại mặc dù không đến cup D thật nhưng cup C là tuyệt đối có thể. Rất đầy đặn

săn chắc, hai điểm hồng be bé vun cao ngạo nghễ giữa đôi gò bồng đảo tròn trịa trắng muốt khiến cho người ta say mê ngây dại. Vóc người thon thả mảnh khảnh của Trần Hiểu Sắt là vóc dáng của những cô gái phương Bắc, dáng cô cao dong dỏng trông không thua gì với những ngôi sao nữ sexy nổi tiếng quốc tế.

Liên Hạo Đông vội vàng xoay người về hướng khác, anh thấy mình nên ra dáng quân tử một chút.

Trần Hiểu Sắt để trần nửa người loạng choạng đi vào nhà tắm.

Liên Hạo Đông thấy khắp người mình nóng ran bức rức không thể nào chịu nổi, gấp gáp cởi phăng chiếc áo trên người rồi chạy ra ban công hút thuốc.

Đã hút hết mấy điếu thuốc mà Trần Hiểu Sắt vẫn chưa ra khỏi phòng vệ sinh. Liên Hạo Đông lắng tai nghe ngóng nhưng bên trong không hề có tiếng động gì, bèn lên tiếng gọi thử: "Nhóc con à?" Không ai hồi đáp. Anh tiếp tục gọi thêm vài tiếng nữa nhưng vẫn cực kỳ yên tĩnh, không phải bị té vào bồn tắm rồi chứ?

Liên Hạo Đông lục lọi tính tìm cho Trần Hiểu Sắt chiếc áo ngủ nào đó để thay nhưng xóc tới xóc lui lại từ đâu lòi ra một chiếc áo sơ mi của đàn ông, thứ quỷ gì đây? Chiếc áo sơ mi bị vò nhăn nhúm đáng thương sau đó bị vứt không thương tiếc vào sọt rác.

Tủ quần áo của Trần Hiểu Sắt sắp bị Liên Hạo Đông bới thành hang ổ của Sừu Sừu luôn, cuối cùng anh cũng tìm được một chiếc áo ngủ màu đen hai dây. Liên Hạo Đông cầm lên nhìn rồi nhận xét: Chiếc áo này thật gọi cảm. Bản chất xấu xa muôn đời của đàn ông trời dậy khiến Liên Hạo Đông quyết định chọn luôn cái này, chốc nữa bảo cô mặc nó để mình có thể thưởng thức.

Bộ đồ ngủ thuộc nhãn hiệu Victoria's Secret này là một trong những người từng hẹn hò trước kia tặng cho Trần Hiểu Sắt khi mới gặp mặt cô lần thứ hai. Bởi vì đối phương nhận thấy Trần Hiểu Sắt ăn nói rất cởi mở và sẵn sàng khoái, nhất định là kiểu con gái rất phóng khoáng, định bụng lúc cả hai cùng vui vẻ sẽ dùng tới nó. Nhưng Trần Hiểu Sắt ngoài miệng thường hay phát biểu những lời thô thiển ra, thật chất cô chính là người sống rất có nề nếp và bảo thủ. Hễ có tên nào tán tỉnh với những lời lẽ vô liêm sỉ sẽ bị cô thẳng thừng từ chối ngay lập tức. Trả lại món quà như tát nước vô mặt người ta, đối phương mặt dày bất chấp nói hy vọng cô nhận lấy chiếc áo ngủ này làm kỷ niệm. Khi đó Trần Hiểu Sắt cũng giơ cái túi lên ngắm nghía, ngoài một chỗ lộ ra không nên lộ thì còn lại cũng khá an toàn kín đáo. Nghĩ lại có thể sau này mình cũng chẳng dám đi mua những kiểu quần áo sexy như thế này. Đồ tốt mà không phải mất tiền mua thì không nên phí phạm, hay cứ nhận đại rồi đem về nhà vứt thẳng vào góc tủ là được.

Liên Hạo Đông vắt áo ngủ lên vai rồi đi vào nhà tắm, lúc mở cửa bất ngờ anh được chiêm ngưỡng một bức tranh Tây Phương tuyệt đẹp. Người con gái đó như nàng tiên cá được làm bằng sứ nằm ngủ trong bồn tắm, mái tóc dài đen nhánh che phủ hơn nửa người, từng lọn tóc bông bồng trôi nổi trên mặt nước, làn da cơ thể người đẹp như ẩn như hiện phơi bày trước mặt anh. Nếu trong bồn tắm bây giờ điểm thêm chút màu đỏ của máu, có lẽ nơi này sẽ diễn biến thành hiện trường của một vụ tự sát trong nhà tắm điển hình rồi. Nếu có thêm ánh đèn mờ trắng đen chiếu xuống nữa chắc chắn sẽ tạo nên một kiệt tác văn nghệ tuyệt mỹ, đây chính là vẻ đẹp sâu sắc phía sau của một tác phẩm nghệ thuật hiện đại.

Ngắm nhìn thỏa thích xong Liên Hạo Đông mới bước tới bế Trần Hiểu Sắt ra khỏi bồn tắm, sau đó dùng khăn tắm quấn quanh người

cô lại rồi đi ra ngoài.

Giây phút này đột nhiên Liên Hạo Đông nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, đó là anh muốn kết hôn, hiện tại thì có cơ hội đó rồi.

Liên Hạo Đông vừa đặt cô lên giường thì người đẹp bất ngờ quăn láy cổ anh, vừa quyến rũ vừa như van lơn cầu xin: "Xin anh, đừng rời bỏ em!"

Liên Hạo Đông vui sướng nhận lời chủ động tỏ tình của người đẹp, nhẹ giọng hỏi: "Em không nỡ xa tôi thật sao?"

Tay Trần Hiểu Sát mơn trớn vuốt ve sống lưng rắn chắc của Liên Hạo Đông đáp: "Phải, em không muốn xa anh!"

Hai tay Liên Hạo Đông nâng mặt Trần Hiểu Sát lên hỏi, "Hiểu Sát, sáng mai tôi phải quay về đơn vị rồi, em có bằng lòng đợi tôi trở lại không?" Liên Hạo Đông thở dồn dập hỏi tưởng chừng như sắp bị đứt hơi, cơ thể trơn láng mềm mại như nhung kia cứ cuồng nhiệt dán sát vào người anh.

Trần Hiểu Sát khẽ cười đáp: "Em sẽ đợi!" Nói rồi khẽ hé đôi môi đỏ mọng hôn từ từ lên cổ anh, sau đó lướt qua sườn mặt rồi cọ quẹt nhẹ quanh đám râu mới mọc, cuối cùng dừng lại bên khóe môi Liên Hạo Đông nói: "Chuyện đó anh còn phải hỏi sao? Em luôn tình nguyện chờ đợi anh..." Lời cô nói đứt quãng gián đoạn không tròn câu, nhưng vẫn có thể nghe hiểu được: Đây chính là lời tỏ tình!

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Trần Hiểu Sắt khẽ cười đáp: "Em sẽ đợi!" Nói rồi khẽ hé đôi môi đỏ mọng hôn từ từ lên cổ anh, sau đó lướt qua sườn mặt rồi cọ quẹt nhẹ quanh đám râu mới mọc, cuối cùng dừng lại bên khoe môi Liên Hạo Đông nói: "Chuyện đó anh còn phải hỏi sao? Em luôn tình nguyện chờ đợi anh..." Lời cô nói đứt quãng gián đoạn không tròn câu, nhưng vẫn có thể nghe hiểu được: Đây chính là một lời tỏ tình!

Liên Hạo Đông không đợi Trần Hiểu Sắt nói hết đã cuồng bạo hôn lên môi cô, vội vàng gấp gáp nhưng không kém phần nồng nhiệt, dục vọng kìm nén bấy lâu đã bùng nổ chỉ trong phút chốc. Miệng Trần Hiểu Sắt còn phối hợp ngâm nga phát ra tiếng rên nhẹ chết người. Đầu lưỡi anh nhẹ nhàng tiến vào khoang miệng cô, cảm nhận được hương bạc hà ngọt ngào thơm mát mà nghĩ: Thì ra cô ấy đã đánh răng. Anh dùng môi mơn trớn, tỉ mỉ liếm mút từng chiếc răng khiến Trần Hiểu Sắt khó nén được tiếng thở gấp nóng bỏng ngọt ngào, cũng sắp rơi vào bể trầm mê khoái lạc.

Liên Hạo Đông vén chiếc khăn tắm trên người cô lên, cơ thể trắng muốt cùng mùi hương thơm ngát như miếng mồi ngon hiện ra trước mặt anh. Liên Hạo Đông áp lên người lên Trần Hiểu Sắt dùng ngón tay lơ đãng lướt nhẹ mơn man qua bắp chân nhỏ xinh, tay còn lại thì xoa nắn vuốt ve bầu ngực đầy đà, nâng niu ép chúng lại vào nhau rồi ngậm mút nhẹ nhàng nụ hồng phấn mê người kia. Hoàng loạt

động tác của Liên Hạo Đông khiến Trần Hiểu Sắt rụt người lại như bị chuột rút, hai tay túm lấy tóc Liên Hạo Đông chuyển động thân thể, mãi đến khi bị Liên Hạo Đông làm đau mới vội đẩy anh ta ra: "Nhẹ chút, nhẹ một chút!"

Điều này càng làm cho Liên Hạo Đông như được khích lệ hơn, vì vậy động tác tay cũng tăng tốc thám hiểm vuốt ve lên xuống đùi Trần Hiểu Sắt, miệng anh không ngừng di chuyển nhóm lửa khắp người cô, trên ngực đầy vết hôn loang lổ của Liên Hạo Đông để lại. Hai tay Trần Hiểu Sắt vòng quanh ôm lấy cổ cổ kéo Liên Hạo Đông áp sát vào mình tựa như rất muốn cùng anh hòa làm một. Liên Hạo Đông rất thích dáng vẻ xinh đẹp lẫn quyến rũ và nhiệt tình như lửa này của cô, nó đã tạo thành một bức tranh đẹp để mê hoặc người.

Liên Hạo Đông tách hai chân Trần Hiểu Sắt ra chen cơ thể mình vào giữa người cô, bắt đầu dụ dăng hôn từ xương vai thon thả trượt thẳng xuống phía dưới. Trần Hiểu Sắt bị nụ hôn cuồng nhiệt của anh làm cho cơ thể run lên bần bật, đẩy nhẹ Liên Hạo Đông nói: "Tống Á, đừng như vậy!"

Toàn thân Liên Hạo Đông đột nhiên cứng lại như đóng băng. Tống Á? Hóa ra người mà cô ấy muốn giữ lại đêm nay không phải mình? Nhưng dục vọng chỉ vừa mới bắt đầu vào điểm cao trào sao có thể bảo dừng là dừng ngay được? Liên Hạo Đông mặc kệ người cô ấy muốn giữ lại là ai, đêm nay cô ấy phải là của mình, nhất định mình phải có được cô ấy.

Liên Hạo Đông lật người Trần Hiểu Sắt nằm sấp lại sau đó đè lên người cô, từng trận mưa hôn rơi xuống bờ lưng bóng bẩy mịn màng, tham lam hít lấy hương thơm trên người giai nhân. Dưới ánh đèn huỳnh quang thủy châu tám lưng trần Trần Hiểu Sắt càng thêm óng ánh mỡm lung, vòng eo thon thả tạo thành đường cong chữ S vô

cùng xinh đẹp, bờ mông căng tràn nhựa sống nhấp nhô theo mỗi động tác, nhỏ nhắn xinh xắn thật quyến rũ yêu kiều làm sao.

Trần Hiểu Sắt lại nói: "Tổng Á, đừng đề lên người em....Em không thờ được, khó chịu quá."

Liên Hạo Đông bị cô làm sững sờ lần hai.

Trần Hiểu Sắt tiếp tục lảm nhảm nói: "Tổng Á, tại sao ngày xưa anh không chịu chạm vào em? Không phải anh nói rất yêu em sao?" Cô nói xong lại cảm thấy lòng đau quặt quật bất đầu sụt sùi tím tím khóc. Hai tay lần tìm vuốt ve mặt Liên Hạo Đông sau đó nghẹn ngào gọi: "Tổng Á.... Tổng Á...."

Khấp người Liên Hạo Đông nổi đầy gân xanh, hai mắt tóe lửa tưởng chừng như có thể đốt chết cô ngay lập tức. Tay bị anh siết chặt kêu răng rắc, cô gái này em muốn chết rồi sao?

Nhưng khi nhìn thấy cô vừa khó chịu khóc lóc vừa chời đạp trên giường thì bao nhiêu nóng giận đều tan biến hết thay vào đó là sự đau lòng thương yêu.

Cơ thể cứng ngắc từ từ nguôi giận dần dần thả lỏng bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Trần Hiểu Sắt cũng trở nên nhu hòa hơn, sau đó rời khỏi người cô nhanh chóng chạy đến nhà vệ sinh để giải quyết cơ thể đang khó chịu.

Sau khi trở ra Liên Hạo Đông đi tới ngồi ở mép giường vỗ vỗ người Trần Hiểu Sắt nói: "Nhóc con à, mau tỉnh lại! Đừng khóc nữa."

Trần Hiểu Sắt theo phản xạ ngồi bật dậy bắt lấy cánh tay anh hỏi: "Tổng Á, tại sao anh không quan tâm đến em?"

Liên Hạo Đông thở dài nói lỏng bàn tay đang siết chặt, lần nữa kéo lại Trần Hiểu Sắt ôm vào lòng dỗ dành an ủi: "Ai nói tôi không quan tâm em hả?"

"Vậy tại sao anh tính bỏ em mà đi?" Trần Hiểu Sắt hỏi với giọng run run nghèn nghẹn khiến cho người nghe cũng phải thương xót đau lòng.

Liên Hạo Đông ôm siết Trần Hiểu Sắt thật chặt, hôn lên trán cô cam đoan nói: "Tôi không đi, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em."

Thì ra đêm nay cô ấy đã nhầm mình sang gã đàn ông khác, thì ra mình không hề có chút địa vị nào ở trong lòng cô ấy. Nhưng mình đâu có tư cách gì để trách cô ấy, bởi vì nói cho cùng thì thời gian cả hai quen nhau vẫn còn quá ngắn, chưa đủ để cô có thể gửi gắm lòng mình. Nhưng anh tin rằng rồi sẽ có một ngày cô cũng sẽ hiểu và yêu mình.

Sau khi cẩn thận đắp chăn đầu vào đáy cho Trần Hiểu Sắt xong thì Liên Hạo Đông chuẩn bị ra về. Nhìn lên đồng hồ thấy đã sắp hai giờ sáng thầm nghĩ giờ này có lẽ Tiểu Vương cũng đã về rồi. Thảm hơn chính là quần áo của anh vẫn còn nằm trong máy giặt, mặc quần áo ướt đi về có bị người ta dòm ngó chỉ chỗ hay không?

Tờ mờ sáng hôm sau Trần Hiểu Sắt bị cơn nóng trong người đánh thức.

Trần Hiểu Sắt cảm thấy mình như đang nằm trong lò lửa, sắp bị nướng chín thành heo quay. Lò lửa đó cực kỳ lớn, mặc kệ cô có vùng vẫy cỡ nào cũng không thể thoát thân được, càng lúc càng oi bức, càng lúc càng nóng rát không chịu nổi. Mãi tới khi cô không thể

nào chống chọi nổi với độ nóng như đỉnh Thái Sơn kia nữa thì cô đột nhiên choàng tỉnh.

Trong nhà hiện tối đen như mực vì vậy cũng không biết mấy giờ. Chiếc lò lửa vừa mới nướng cô hiện đang phát ra tiếng ngáy khò khò, tay nó còn đang đặt trên ngực cô, hèn chi mình cảm thấy ngọt ngọt khó chịu như thế. Hơn nữa cái lò lửa ấy còn bốc lên mùi thối khiến cô muốn ói, cô vội vàng hất văng cánh tay của nó để ngồi bật dậy há miệng hít lấy hít để.

Trần Hiểu Sắt cảm nhận được có cái gì đó kỳ kỳ nhưng nhất thời nghĩ chưa ra kỳ ở chỗ nào, thôi kệ để nghĩ sau xuống giường đi nhà vệ sinh trước rồi tính. Thuận tay mở lên chiếc đèn trên bàn, giờ cánh tay trần lên day day đầu. Tỉnh lại sau cơn say cho nên đầu óc Trần Hiểu Sắt vẫn còn mơ hồ chưa tỉnh táo hẳn, không còn cái lò lửa kia nữa cô lại cảm thấy lạnh lạnh, nhìn lại thì té ra mình không có mặc đồ. Luồn tay vào chăn mò mẫm tìm kiếm quần áo nhưng không thấy, đem qua mình để vậy mà ngủ á?

Vấn đề là, Sừu Sừu bé bỏng cô nuôi nào giờ rất thích chui vào giường để làm lò sưởi cho cô, vì vậy mà xưa nay cô không có thói quen ngủ trần trụi như vậy. Chuyện này là sao đây? Trần Hiểu Sắt tự hỏi và cố gắng nhớ lại.

Không đúng!

Trần Hiểu Sắt bỗng nhiên có dự cảm hình như cái thứ khi nãy vắt ngang người bị mình hất đi hình như là cánh tay của người đàn ông thì phải? Trần Hiểu Sắt không thể tin được từ từ quay đầu đồng thời cũng thầm khấn vái: Mô Phật, đừng nói là....Cái tên Lưu manh kia ấy nha? Nhưng..... Đã bị cô đoán trúng.

Trần Hiểu Sắt bị sốc hét lên ầm ỹ, quơ lấy cái chăn quấn chặt người mình lại. Cái chăn bị cô rút đi cơ thể Liên Hạo Đông cũng theo đó mà phơi bày ra hết. Trên người anh chỉ mặc một cái quần con duy nhất, lông chân rậm rạp chứng tỏ anh ta là một người đàn ông manly đến cỡ nào.

Trần Hiểu Sắt hoảng hồn quần chăn loạn xạ bao bọc cơ thể mình lại.

Tiếng thét chói tai của cô khiến Liên Hạo Đông giật mình, anh mở mắt hỏi: "Thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Hỏi xong cũng lập tức ngồi dậy, đây vốn là thói quen tốt không ngủ nướng của một quân nhân. Liên Hạo Đông vươn tay muốn kéo Trần Hiểu Sắt lại gần mình, mà điều đó lại càng dọa cô lui dần về phía sau, cuối cùng hụt chân ngã ầm xuống sàn nhà.

Liên Hạo Đông vội vàng kêu lên: "Cẩn thận."

Cú té của Trần Hiểu Sắt làm chiếc chăn xổ bung ra, dáng người xinh đẹp yêu kiều kia lần nữa phơi bày trước mặt Liên Hạo Đông. Trần Hiểu Sắt lại thét rống lên lúm chăn quần người lại, hoảng sợ thút thít nói giọng đứt quãng: "Sao anh lại.... Sao anh có thể...."

Liên Hạo Đông bước xuống giường vớt chiếc áo ngủ lên người cô: "Mặc vào đi!"

Hai tay Trần Hiểu Sắt túm chặt chiếc áo ngủ, sắc mặt ửng hồng và khiếp sợ. Chuyện tối qua cô chỉ còn nhớ được lúc hai người lên xe, khi đó mình còn làm nũng đòi anh ta bế lên. Trời ơi, rồi sau đó thế nào mình không còn nhớ gì cả, chẳng lẽ tối qua, tối ngày đã bị....

Liên Hạo Đông nói: "Không phải em muốn vào nhà vệ sinh thay đồ sao? Tôi cũng đang cần dùng nhà vệ sinh đấy."

Trần Hiểu Sắt lập tức tóm lấy áo ngủ anh ném cho mình đi đến nhà vệ sinh vội vàng tròng chiếc áo ngủ vào người. Mẹ ơi, lớp ren mỏng dính, ngoài ngực và mông ra thì mọi chỗ còn lại đều được bảo vệ an toàn, Trần Hiểu Sắt điên tiết vội cởi ngược nó ra. Vừa ngẩng mặt nhìn thấy mình trong gương lại lập tức há to miệng, trên người quần quện dấu vết đậm có nhạt có, trước ngực còn đầy rẫy dấu hôn đỏ đỏ.

Trời ơi! Chẳng lẽ, mình thật sự bị anh ta 'xử rồi'?

Trần Hiểu Sắt không còn cảm nhận được cảm giác của mình hiện giờ ra sao, sức lực tứ chi như bị rút cạn, nhắm chặt hai mắt mặc cho suối lệ tuôn tràn. Trời ơi, tại sao chứ? Tại sao lần đầu tiên mà mình luôn thấp thỏm mong đợi bị đánh mất trong cơn say không hay biết gì như thế chứ?

Trần Hiểu Sắt sờ tay lên bụng, hy vọng có thể cảm nhận được sự khác thường nào đó, đáng tiếc gì cũng không có.

"Ầm, ầm, ầm!" Âm thanh gõ cửa vang lên, "Nhóc con, xong chưa?" Liên Hạo Đông ngoài cửa thúc giục.

"Cái tên lưu manh trời đánh đó, không ngờ anh ta dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà chiếm lợi." Cô lập tức mở cửa phòng thì thấy Liên Hạo Đông đang giơ tay tính gõ cửa lần nữa. Trần Hiểu Sắt cố nén nước mắt, gương nanh múa vuốt không ngừng cào cào Liên Hạo Đông mắng: "Đồ lưu manh! Mặt dày! Khốn kiếp!" Cô vất óc nghĩ ra hết những từ ngữ xấu xa nhất để dồn hết cho anh.

Một người không mặc quần áo dù cho có tỏ ra hung dữ cỡ nào thì nhìn vào chỉ có thể hiểu là cô đang làm nũng. Liên Hạo Đông nhìn dáng vẻ đùng đùng nổi giận của cô mà chỉ càng thêm thương, vì vậy đành mặc kệ để cô tha hồ đánh, tha hồ đá mà vẫn không nói lời nào. Lại nói, Trần Hiểu Sắt cao 1m67, so với con gái bây giờ thì đã rất cao rồi, nhưng đứng trước một Liên Hạo Đông với chiều cao 1m84 thì cô trở nên rất bé nhỏ mỏng manh.

Liên Hạo Đông hỏi: "Còn đánh nữa coi chừng tay em bị gãy đó, có cần tôi mát xa cho em không?" Liên Hạo Đông yêu thương nhìn cơ thể Trần Hiểu Sắt nói chuyện. Khiến cô sực nhớ ra mình vẫn chưa mặc quần áo thì lập tức dừng tay. Cũng đúng, đánh người như anh ta so với tự đâm vào tường có gì khác nhau đâu chứ, Trần Hiểu Sắt bị mất hứng vội vàng chuyển sang mở tủ quần áo lấy đồ.

Cuối cùng hai người cũng có thể ăn mặc chỉnh tề ngồi xuống nói chuyện với nhau. Lòng dạ Trần Hiểu Sắt hiện đang rối bời hỗn loạn. Thời gian chỉ ngắn ngủi mới mấy ngày mà cô đã trải qua những chuyện chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời cô. Nếu xét về phương diện tốt thì cô đã được gặp một anh chàng bảnh trai có thể thay mặt cho Trung Quốc tham gia mấy cuộc thi tuyển chọn trai đẹp, gặp được một vị cán bộ cấp cao ở Bắc Kinh và được ăn cơm cùng ngôi sao nổi tiếng. Còn xét về phương diện xấu thì sao? Bị tông xe, rồi nằm viện, bị ăn phạt tai, mất tiền mất luôn cả nộ hôn, cuối cùng bị thất trinh....

Liên Hạo Đông rất nghiêm trang ăn năn sám hối: "Tôi nghĩ mình nên nói tiếng xin lỗi với em vì hôm qua tôi đã uống hơi nhiều, xin lỗi!"

Trần Hiểu Sắt quay mặt sang chỗ khác không tiếp nhận lời xin lỗi.

Liên Hạo Đông nói tiếp: "Thật ra thì tối qua tôi vốn không muốn làm vậy với em, nhưng sau đó em bị rượu kích thích tự chủ động mời gọi thân mật với tôi...."

Trần Hiểu Sắt vỗ bàn nói: "Nói láo! Bây giờ anh muốn giữ bỏ trách nhiệm có đúng không? Nói cho anh biết, ông nội tôi cũng không nuốt trôi cái vỏ này đâu."

Liên Hạo Đông nghiêm túc ngồi thẳng người giờ ngón trở tay phải lên trịnh trọng nói: "Tôi nói thật, Sữu Sữu có thể làm chứng." Anh ném bao cát cho Sữu Sữu bé nhỏ nãy giờ theo sát hai người đang rất nghiêm túc ngồi trên chiếc ghế cách đó không xa nhìn tới cả hai.

Nghe nhắc đến tên mình, Sữu Sữu bé nhỏ bất mãn nhìn Liên Hạo Đông kêu la ăng ăng.

Có lẽ Sữu Sữu đang nghĩ: Mình thật sự rất vô tội! Bởi vì tối hôm qua nó thật sự không nhìn thấy gì cả, vốn định nhảy lên giường xem hai người họ 'chiến đấu' đến đâu rồi nào ngờ Đông Đông lại nén chiếc khăn tắm trùm lên người nó, báo hại nó lọ mọ cả buổi mới chui đầu ra được. Đợi đến khi nó chui ra được thì Sắt Sắt đã ngủ chổng cẳng rồi. Biểu hiện của Sắt Sắt thiệt là quá kém, hại nó không học hỏi kinh nghiệm được cộng lòng nào, không biết sau này tới lúc đối mặt với 'cô dâu' của mình nó bị bêu xấu mất mặt thì phải làm sao?

Trần Hiểu Sắt lập tức xoay người quát Sữu Sữu: "Không cho mi nói, mi là đồ ngoại tình, là kẻ phản bội."

Sữu Sữu oan ức chực chờ rơi lệ, nó bị mắc kẹt giữa Đông Đông và Sắt Sắt, việc này thật rất khó chịu....

Trần Hiểu Sắt chỉ tay vào Liên Hạo Đông nói: "Các người đều là cá mè một lứa, chẳng có con chim gì tốt, bà đây không tin."

Liên Hạo Đông nói: "Chuyện không như em nghĩ đâu. Nhưng mà, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Trần Hiểu Sắt nói: "Bà đây thềm vào! Chẳng qua tôi muốn nói cho anh biết, nếu như tôi thật sự mang thai thì đứa bé này tôi không thể giữ, mong anh chuẩn bị tâm lý cho thật tốt!"

"Tại sao không cần nó?" Liên Hạo Đông giật mình không hiểu nhìn về phía cô.

Trần Hiểu Sắt rối rắm gian nan nói: "Ngay cả việc tạo ra nó như thế nào tôi còn chưa cảm nhận được, thì sao có tư cách làm mẹ đây?"

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Trần Hiểu Sắt rồi rầm gian nan nói: "Ngay cả việc tạo ra nó như thế nào tôi còn chưa cảm nhận được, thì sao có tư cách làm mẹ đây?"

Liên Hạo Đông nói: "Hiểu rồi, sau này tôi sẽ chú ý."

Trần Hiểu Sắt xoa hai tay vào nhau nói với vẻ mặt cực kỳ đau khổ: "Thật ra tôi cũng không phải là kiểu người bảo thủ đâu, vậy nên chúng ta cứ xem những chuyện đã phát sinh đêm qua coi như chưa từng xảy ra gì hết đi ha! Về phần trách nhiệm ấy à? Nếu như anh đồng ý thì từ nay về sau anh khỏi cần tới tìm tôi nữa, vậy tôi sẽ coi như anh đã chịu trách nhiệm với tôi rồi, có được không?"

Liên Hạo Đông nghiêm túc bày tỏ quan điểm với Trần Hiểu Sắt: "Tôi cần phải xem xét kỹ lại việc này, việc mà một quân nhân nên làm đó chính là phải gánh chịu hết mọi trách nhiệm mình gây ra. Nếu không....?"

Trần Hiểu Sắt buồn bực nhíu mày hỏi ngược lại: "Nếu không thì anh sẽ thế nào hả?"

Liên Hạo Đông nói: "Nếu không tôi sẽ bị mất ngủ." Anh móc trong ví tiền mình ra một tấm thẻ đưa đến trước mặt Trần Hiểu Sắt.

Trần Hiểu Sắt vừa nhìn thấy cái thẻ lập tức phát hỏa. Ngồi phất dậy chống một chân hất hàm nói: "Phí qua đêm à? Anh coi bồn cô nương đây là hạng người nào chứ hả?"

Liên Hạo Đông ngược nhìn lên cô, nhíu mày giải thích: "Em nghĩ đi đâu vậy. Đây là thẻ ra vào quân khu, tôi đã mở nó dùm em, sau khi tôi đi rồi em có thể dùng nó để tự do ra vào."

Ồ, là vậy ư?

Mồ hôi Trần Hiểu Sắt rơi lộp bộp, giật tẩm thẻ hết trở qua rồi trở lại nhìn nhìn, mặt ngược là ảnh của mình còn mặt sau là dãy số nhà của anh ta. Cô hỏi: "Bộ anh không sợ tôi mang mớ đồ đắt giá trong nhà anh đi bán hết à?"

Liên Hạo Đông ngồi dậy chỉ nhẹ lên trán cô nói: "Bán đi! Bán hết những thứ đó là em có thể mua được một căn nhà nhỏ khác rồi."

"Stop! Trèo xuống đi! Dựa vào mắt nhìn chuyên nghiệp của tôi thì toàn bộ nội thất trong nhà anh nhiều lắm cũng chừng hai vạn tệ là cùng." Trần Hiểu Sắt không tin đưa ra phán đoán.

Liên Hạo Đông đứng lên cài lại khuy áo, thản nhiên nói: "Em nói vậy thì vậy đi! Đây là chìa khóa nhà dự bị của tôi, cất cho kỹ."

Trần Hiểu Sắt đâu còn tâm trí nhìn ngó tới cái chìa khóa phòng ấy, mà cô đang bần thần nhìn vào tẩm thẻ kia. Bởi vì cô đang nghĩ: Có nó rồi thì mỗi kỳ Lễ truyền thống hàng năm sẽ được vào quân đội ngắm trai đẹp, nghe nói năm nào cũng có biểu diễn nhiều tiết mục rất hay.

Liên Hạo Đông nói với giọng buồn bã: "Nhóc à, chiều nay tôi phải đi rồi!"

Rốt cuộc cũng chịu đi rồi à? Nói gì đi nữa thì anh ta cũng là người đàn ông đầu tiên của mình, cũng nên bày tỏ chút gì đó cho phải phép, vì vậy uể oải xiêu vẹo đứng lên tăng hắng lấy giọng nói: "Đi đường bình an nha!"

"Em không hỏi tôi khi nào trở lại sao?" Liên Hạo Đông hơi bất mãn hỏi.

Trần Hiểu Sát cười hì hì vội vàng hỏi: "Vậy bao lâu anh trở lại thế?"

Liên Hạo Đông giúp cô vén gọn lại vài sợi tóc nói: "Thật ra tôi cũng không biết nữa!"

Trần Hiểu Sát: "...."

"Trần Hiểu Sát, cậu có nhà không?" Một giọng nam rất quen thuộc vang lên theo sau đó là tiếng mở cửa. Sữu Sữu vui sướng ăng ăng lảng cẳng chạy ra như chào đón: "Bên Bên tới, Bên Bên tới rồi!"

Liên Hạo Đông vốn định hôn tạm biệt cô, nhưng xem ra đã bị kỳ đà cản mũi. Trần Hiểu Sát bị tiếng cào cửa thảm thương quá nhiều. Cô nói vọng ra: "Đang ở nhà, cậu nhỏ giọng chút được không hả?"

Liên Hạo Đông nhìn đồng hồ thấy đã gần chín giờ, anh có việc cần phải đi xử lý.

Trần Hiểu Sát đi ra mở cửa thì trông thấy hai tay Thường Lộ Bên đang cắm thẻ vào cánh cửa. Cậu ta để trần nửa người trên, bên dưới chỉ mặc chiếc quần đùi ngắn cũn cỡn, trên lưng quần sọt còn lòi ra hơn nửa quần lót hiệu CK ở bên trong, phong cách tạo hình

này thật ấn tượng. Cậu ta vẫn đang lơ mơ chưa tỉnh ngủ, mắt nhắm mắt mở hỏi, "Có phải cậu mặc áo sơ mi của tôi về hay không?"

Trần Hiểu Sắt suy nghĩ rồi chợt à lên nói: "Hình như vậy đó."

Thường Lộ Bân mở mắt, cậu ta đã nhạy bén phát hiện ra anh chàng quân nhân áo trắng đang đứng trong nhà Trần Hiểu Sắt. Cậu ta lập tức cảnh giác, trợn mắt lên hỏi Trần Hiểu Sắt: "Anh ta là ai? Tại sao lại ở nhà cậu?"

Trần Hiểu Sắt vội vàng giới thiệu: "Đúng rồi, Bân Bân, đây là sĩ quan Liên - Liên Hạo Đông, là người lần trước đụng mình đấy."

Liên Hạo Đông tăng hắng cảnh báo, là em đụng tôi chứ nhỉ?

Trần Hiểu Sắt lại quay sang Liên Hạo Đông giới thiệu cho về Thường Lộ Bân: "Cậu ấy là bạn học và cũng là người bạn cùng tôi lớn lên từ nhỏ."

Thường Lộ Bân bảo vệ cho Trần Hiểu Sắt như một vệ sĩ chuyên nghiệp, vô cùng anh dũng xông lên đứng chắn trước mặt Trần Hiểu Sắt quan sát Liên Hạo Đông một phen, sau đó chống nạnh nói: "Có chuyện gì cứ nhắm vào tôi này!"

Liên Hạo Đông vỗ vỗ vai Thường Lộ Bân nói: "Cảm ơn người anh em, đã giải quyết xong."

Thường Lộ Bân quay lại hỏi Trần Hiểu Sắt: "Anh ta nói thật không?"

Trần Hiểu Sắt gãi gãi đầu, đảm bảo nói: "Thủ trưởng Liên là người rất rộng lượng, không có bắt mình đền tiền."

Thường Lộ Bân nghe vậy mới chịu bỏ qua, sau đó nhường đường cho Liên Hạo Đông thẳng thừng ra lệnh đuổi khách: "Nếu mọi chuyện đã giải quyết xong vậy anh có thể đi được rồi, anh cũng nên biết đây là nơi ở riêng của một cô gái, anh ở lại đây không tiện đâu. Có lẽ việc ở quân đội của anh cũng rất bận, không tiện nhé!"

Liên Hạo Đông khẽ mỉm cười, chẳng những không ác cảm với sự khiêu khích của Thường Lộ Bân mà còn nói: "Cám ơn đã nhắc nhở!"

Trần Hiểu Sắt kéo Thường Lộ Bân lại hỏi: "Cậu tìm mình có gì không?"

Thường Lộ Bân nói: "Tôi đến muốn lấy lại cái áo sơ mi đó đó? Chính là cái lần trước cậu giả quỷ mặc đi ấy! Hôm nay tôi cần mặc nó, nó đâu rồi? Mau lấy đưa cho tôi!"

Liên Hạo Đông tranh thủ chen vào nói một câu: "Nhóc con, tôi đi trước, có chuyện cứ điện thoại cho tôi biết không?"

Trần Hiểu Sắt nín thở đáp lời Liên Hạo Đông: "Tôi biết rồi, anh đi thông thả nhé!"

Liên Hạo Đông cười nhẹ rồi sải bước đi ra khỏi nhà. Tiểu Vương ở dưới lầu đã đợi anh cả tiếng đồng hồ. Trong đầu anh ta đang liên tưởng đến đủ loại tình huống phong phú, chắc chắn rằng sự uy phong chiến đấu trên giường tối hôm qua của Liên Hạo Đông khẳng định là rất ghê gớm đây, miên man nghĩ ngợi một hồi mặt anh ta cũng đỏ rần lên. Thấy Liên Hạo Đông đã lên xe, tính tung một mẻ nịnh hót để hỏi thăm xem sao, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được lời nào thích hợp, buộc hỏi thẳng một câu: "Doanh trường, đêm qua anh có khỏe không?"

Liên Hạo Đông đội nón quân phục lên, sửa sang lại đai lưng sẵn mặt nói: "Không khỏe!"

Thường Lộ Bân nhắc Sữu Sữu đang ở ghế sofa bên cạnh vào lòng, thấy Trần Hiểu Sát xốc sổ tủ quần áo, cậu ta nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô hỏi, "Trời nóng vậy cậu mặc loại áo cao cổ đó không thấy nóng à?"

Sở dĩ Trần Hiểu Sát mặc chiếc áo này là vì muốn che dấu vết tích của đêm qua, mẹ nó chứ, cái tên lưu manh kia đúng là bạo lực mà. Thường Lộ Bân cũng đã nhìn thấy vết bầm trên cánh tay, anh chàng cảm thấy chuyện này có gì đó là lạ. Đi tới lòi Trần Hiểu Sát đang lục lọi đồ trong tủ ra ngoài quan sát: "Tay cậu bị làm sao vậy? Bị ai nhéo à?"

Trần Hiểu Sát đỏ mặt mặc kệ Thường Lộ Bân tiếp tục với công việc tìm quần áo của mình, ậm ờ trả lời: "Hôm qua có bạn đồng nghiệp cãi cọ suýt đánh nhau nên mình ra mặt can ngăn."

Thường Lộ Bân cũng chẳng nghĩ ngợi gì mà tin lời cô ngay. Anh chàng biết đó giờ Trần Hiểu Sát hay thích làm người hùng cho nên có ra mặt giúp cho đồng nghiệp cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng vẫn không quên căn dặn cô: "Sau này nếu còn gặp phải những chuyện như thế nữa thì phải trốn cho lẹ có biết không?"

Trần Hiểu Sát gật đầu lia lịa nói uhm uhm.

Tìm mãi vẫn không thấy chiếc áo kia đâu, Trần Hiểu Sát ái ngại nói với Thường Lộ Bân: "Không thấy nó đâu cả, mình cũng không biết để nó chỗ nào nữa..."

Thường Lộ Bân nói: "Đừng nói cậu đã vứt nó đi rồi chứ?"

Trần Hiểu Sát thề nói: "Tuyệt đối không có! Mình nhớ mình đã cất nó ở chỗ này này, nhưng sao bây giờ lại không thấy đâu hết!"

Dường như Sửu Sửu đang nhớ đến điều gì chẳng??? Nó giãy khỏi người Thường Lộ Bân rồi chạy vào nhà bếp, sau đó dùng chân đẩy ngã thùng rác, cào cào bới bới một hồi lòi ra một chiếc áo sơ mi nam. Ngay sau đó găm chiếc áo sơ mi chạy ra khoe công với Thường Lộ Bân.

Thường Lộ Bân hét lên: "Sửu Sửu, mày găm thứ gì đó? Mau nhả nó ra."

Ba giây nói dài không dài mà nói ngắn cũng không ngắn.

Sau ba giây sửng sốt Thường Lộ Bân xông tới trước mặt Sửu Sửu, đoạt lấy cái áo sơ mi từ trong miệng nó hét toáng lên: "Trần Hiểu Sát, ông đây liều mạng với cậu....."

Sau đó Trần Hiểu Sát buộc phải đến cửa hàng chuyên bán áo sơ mi hiệu CK mua cho Thường Lộ Bân một kiểu mới nhất để chuộc tội.

Không cần đoán, chiếc áo của Thường Lộ Bân nhất định là do tên lưu manh Liên Hạo Đông kia ném đi rồi. Thiệt làm bà đây tức chết mà, anh ta ăn ốc bắt mình đồ vỏ. Mình phải cố gắng thừa nhận sai lầm để dỗ ngọt Thường Lộ Bân. Người này không thể đắc tội được, nếu không sau này lỡ có chuyển nhà sẽ chẳng có nơi để xin ăn nhờ ở đậu nữa.

Lúc Trần Hiểu Sát mang áo đến tặng cho Thường Lộ Bân, anh chàng không cho cô vào nhà mà chỉ ló đầu ra nhìn cô.

Trần Hiểu Sắt thấy mặt Thường Lộ Bân đỏ đỏ, mắt thì ngó đi chỗ khác không dám nhìn thẳng mặt cô, Trần Hiểu Sắt biết ngay là bên trong nhà nhất định là có gì đó không bình thường. Người này không chừng lại đang làm chuyện xấu xa gì rồi đây, chẳng lẽ đang giấu cô gái nào trong nhà sao?

Trần Hiểu Sắt thấy cậu bạn mình ngượng ngùng như thế nên cũng không dám bước vào xem mà chỉ nhẹ giọng hỏi anh ta: "Ai đang ở trong đó vậy?"

Thường Lộ Bân rút lấy chiếc áo trong tay cô nói: "Tiểu Trạch."

Trần Hiểu Sắt rất muốn biết người ở bên trong là ai, vì vậy nói: "Mau bảo cô ấy mặc quần áo vào đi, mình muốn xem cô ấy thế nào."

Thường Lộ Bân nói: "Không được, cô ấy không mặc quần áo được."

Cuối cùng Trần Hiểu Sắt nổi máu đá vào cánh cửa rồi hậm hực bỏ đi. Sau khi về nhà rồi cô mới nghĩ ra vấn đề, thì ra là cậu ta đang xem 'phim con heo', nghĩ vậy Trần Hiểu Sắt liền móc chiếc USB trong túi xách mình ra quay lại tìm Thường Lộ Bân.

Thường Lộ Bân lần nữa ra mở cửa với khuôn mặt còn đỏ hơn mới vừa rồi, vẫn nằng nặc không cho Trần Hiểu Sắt vào nhà. Trần Hiểu Sắt thì cương quyết phải vào cho bằng được, hai người giằng co rất lâu không ai nhường ai. Cuối cùng Trần Hiểu Sắt phải xuống nước làm nũng nói: "Bân Bân à, cho mình vào xem một chút đi mà, mình năn nỉ cậu đó...."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Thường Lộ Bân lần nữa ra mở cửa với khuôn mặt còn đỏ hơn mới vừa rồi, vẫn nằng nặc không cho Trần Hiểu Sắt vào nhà. Trần Hiểu Sắt thì cương quyết phải vào cho bằng được, hai người giằng co rất lâu không ai nhường ai. Cuối cùng Trần Hiểu Sắt phải xuống nước làm nũng nói: "Bân Bân à, cho mình vào xem một chút đi mà, mình năn nỉ cậu đó...."

Sau đó Trần Hiểu Sắt rất thuận lợi vào cửa.

Quả nhiên trong máy vi tính đang phát đoạn phim AV của Maria, trong thùng rác bên cạnh có cả đồng giấy vệ sinh. Trần Hiểu Sắt dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thường Lộ Bân nói: "Mình đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, nên kiếm cho mình một cô bạn gái đi, đâu thể cứ mãi dùng cách giải quyết cũ rích này hoài chứ?"

Thường Lộ Bân gãi gãi đầu, thở hồng hộc nói: "Không cần cậu quan tâm."

Trần Hiểu Sắt nói: "Chú đã nhờ mình trông coi cậu, cho nên mình sẽ không trơ mắt nhìn cậu suốt ngày cứ tự lái máy bay, thậm chí trong lương lai còn sẽ trở thành gay được chứ?"

Thường Lộ Bân đi tới dùng một tay đè Trần Hiểu Sắt xuống giường, giữ chặt tay không cho cô nhúc nhích nói: "Còn nói năng

bậy bạ nữa thì đừng trách mình lột sạch cậu ngay tại chỗ này."

Thời gian này Trần Hiểu Sắt bị trai đề hơi bị nhiều, vì vậy mà tâm lý cũng đã miễn dịch với sự ngược đãi, cộng thêm sức lực của Thường Lộ Bân kém xa Liên Hạo Đông nên cô đã thuận lợi co chân đá cho anh chàng một phát: "Cậu dám? Coi chừng bà đây cắt 'của quý' của cậu đấy!"

Thường Lộ Bân bị cô đá ngã lăn cù sang một bên. Trần Hiểu Sắt ngồi dậy lao đến chỗ máy vi tính, tắt những hình ảnh không mấy trong sáng kia đi. Thường Lộ Bân nghiêng người sang hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Đây là phim mới nhất hả? Copy cho mình một bản mang về nghiên cứu nhé."

Thường Lộ Bân nói: "Mang về chi mất công. Cùng nhau xem không được à." Anh cười gian tà nói.

Trần Hiểu Sắt lập tức xù lông: "Cút ngay, bần cô nương đây không có hứng thú cùng xem với cậu."

Trần Hiểu Sắt ngồi lướt máy một hồi mà đổ mồ hôi hột, thằng nhóc này cả gan tải về cả chục bộ! Cô xem tới xem lui cũng không biết phần nào hay, vì vậy quay sang hỏi Thường Lộ Bân: "Phần nào hay vậy? Đề cử cho mình bài bộ coi, nhanh đi."

Thường Lộ Bân đang nhìn Trần Hiểu Sắt đến hồn vía bay tận đâu đâu, tâm tư đang hỗn loạn thì bị tiếng quát của cô làm giật mình, sau đó đứng dậy đi tới chọn một thể loại cho cô, vừa chọn vừa nói: "Cậu thích xem thể loại nào?"

"Kiếm anh chàng nào có tướng tá tốt một chút, mặt mũi cũng phải đẹp trai nữa."

"Vậy thì không có." Thường Lộ Bân lắc đầu nói.

Trần Hiểu Sắt nóng nảy nói: "Có phải cậu bị biến thái không? Xấu cỡ này mà cậu cũng xem được à?"

Thường Lộ Bân thẳng thắn còn hơn cả Trần Hiểu Sắt, bặc bẻ lại nói: "Vóc người mấy cô gái đó đẹp là được rồi, quan tâm mấy thằng diễn viên nam có đẹp không để làm gì chứ, mình đâu phải là GAY."

Ờ, đúng ha! Nếu xu hướng giới tính bình thường thì góc nhìn của nam và nữ sẽ khác nhau, cậu ấy thích xem gái đẹp, còn mình chỉ thích ngắm trai chiến. Phải rồi! Điều này oàn toàn chính xác!

Trần Hiểu Sắt chỉ vào một đoạn video hỏi, "Cái này hay không?"

Thường Lộ Bân nói: "Làm sao mình nhớ được chứ? Cậu tự mở xem thử đi rồi biết."

Trần Hiểu Sắt mắng: "Quên đi! Mình sẽ không bị mắc bẫy của cậu đâu, để mình lựa rồi copy mang về tự xem."

Thường Lộ Bân cười ha hả nói: "Có gì khác nhau đâu chứ? Xem những thứ này cũng để giết thời gian mà thôi, cậu cứ chọn đại vài bộ là được rồi."

Trần Hiểu Sắt nhìn USB vẫn còn dư dung lượng, sau đó cẩn thận copy lại từng phần. Trước khi đi cô còn đá lên người Thường Lộ Bân một phát nói: "Mình đã mua lại cái áo đèn cho cậu rồi, đây là hóa đơn, cậu không được giận nữa đấy."

Thường Lộ Bân từ trên giường ngồi bật dậy như cá chép vẩy chết hỏi, "Có phải cậu uống say quá tự mình ném đi mà không biết không?"

Số lần Trần Hiểu Sắt nói dối chỉ đếm trên đầu ngón tay, cho nên trong lòng vô cùng rối loạn lẫn khó chịu đáp: "Có lẽ vậy, đêm đó mình uống hơi nhiều."

Thường Lộ Bân tắt máy vi tính nói với cô: "Đi ăn nhé? Mình cũng không còn hứng để xem tiếp."

Thế là Trần Hiểu Sắt đã trúng mánh một chiều thật hoành tráng.

Thường Lộ Bân cũng nhân cơ hội này hỏi thăm anh chàng bộ đội kia đến tìm cô từ lúc nào, luôn cả việc tại sao hôm đó lại ở nhà cô. Trần Hiểu Sắt sợ cậu ta lại hỏi thêm nhiều vấn đề phức tạp khác, bèn phải tiếp tục nói dối: "Lần đó mình có đánh rơi tài liệu ở bệnh viện, anh ta bận suốt không có thời gian mang trả lại cho mình, hôm nay phải trở về đơn vị nên tiện đường tới trả lại cho mình."

Thường Lộ Bân lẩm nhẩm lại cái tên của người nọ: "Liên Hạo Đông, hải quân lục chiến quân đội."

Trần Hiểu Sắt hỏi: "Cậu có quen à?"

Thường Lộ Bân nói: "Không quen!" Người đó vừa nhìn đã biết ngay là thành phần không đảng hoàng, sau này đừng cho anh ta đến nhà nữa. Cậu con gái một thân một mình, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?"

Trần Hiểu Sắt nghiêm túc gật đầu nói: "Ừ, biết rồi, người đó đúng thật là không đảng hoàng chút nào cả."

Sau khi Liên Hạo Đông rời khỏi nhà Trần Hiểu Sát thì anh đi thẳng tới Hương Sơn. Trời vừa tờ mờ sáng, bà Vương Ngọc Lam đã sầm mặt ngồi đợi thẳng con mình về để trút giận.

Người đầu tiên nhìn thấy anh chính là Miêu Miêu bé bỏng, cô bé nhảy xuống khỏi ghế sofa sau đó lao ra cửa chạy về phía Liên Hạo Đông gọi, "Chú, chú về rồi."

Liên Hạo Đông nhắc bổng cô bé đặt lên vai mình vừa đi vừa nói: "Sao hôm nay không đi nhà trẻ hả?"

Miêu Miêu đáp: "Bà nội nói hôm nay chú sẽ đi, nếu khi chú đi mà chú không thấy Miêu Miêu thì chú sẽ nhớ Miêu Miêu lắm, cho nên hôm nay Miêu Miêu mới không có đi học."

"Ôi trời! Tiểu Miêu đúng là tri kỉ của chú đó! Đến đây hôn chú một cái coi nào." Liên Hạo Đông thả cô bé xuống đặt ngồi vào lòng mình.

Miêu Miêu đáng yêu không hôn má anh mà chuyển sang hôn lên môi một cái thật kêu khiến Liên Hạo Đông sửng sờ ngó ra. Anh đã sống đến từng tuổi này mới bị một cô bé con hôn môi, sao có thể chịu nổi một đòn này đây? Nhớ ngày xa xưa đó, nụ hôn đầu tiên của anh đã bị một cô bé vừa mới ba tuổi cướp đi vào năm anh tám tuổi. Cô nhóc kia ư? Phải, chính là người có nốt rùi son ở giữa đầu lông mày!

Nhưng năm nay mình đã 31 tuổi, già quắc già queo rồi vậy mà vẫn còn bị...?

Haizz! Tuổi già không chịu nổi thử thách chính là đây!

Anh nghiêm túc giáo huấn: "Từ nay về sau ngoài chú, ông nội và ba ra, nếu có người nào khác bảo cháu hôn họ, cháu không được

hôn có biết chưa?"

Tiểu Miêu gật đầu nói: "Dạ! Biết rồi ạ."

Vào đến phòng khách, Liên Hạo Đông bế cô bé Miêu ngồi sang sofa. Sắc mặt bà Vương Ngọc Lam âm u không khác gì mây đen, tuy Miêu Miêu còn nhỏ nhưng cô bé vô cùng nhạy bén, thấy bà nội mình không được vui bèn nói với Liên Hạo Đông ở đây không có gì vui hết, sau đó tự viện cớ bảo muốn đi luyện đàn, nói xong cũng bỏ chạy luôn.

Vương Ngọc Lam lên tiếng hỏi trước: "Tối qua con đi đâu?"

Liên Hạo Đông cời mũ xuống rồi mở bung khuy áo nói: "Con đi ăn với đám bạn cũ."

"Mẹ muốn hỏi tối qua sau khi ăn uống với bạn xong con đã đi đâu?"

Liên Hạo Đông lại đáp: "Lúc về thì đã muộn nên con ngủ lại quân đội."

"Nói bậy, mẹ và ông Lữ chờ con ở quân đội đến tận khuya mà vẫn không thấy con về."

Dưới sự cương quyết ép hỏi của mẹ Liên Hạo Đông cảm thấy không vui nhưng cũng không lên tiếng. Lúc này Vương Ngọc Lam lại nói: "Sáng hôm qua trước khi ra khỏi nhà mẹ đã nói với con là tối chú Trương và Thiếu Vân sẽ đến nhà chúng ta chơi, vậy mà con vẫn để lời mẹ nói ngoài tai chẳng cần quan tâm. Để mọi người đợi con suốt cả buổi tối, gọi điện thoại cho con cũng tắt máy, Tiểu Vương vì sợ con mà hỏi gì cũng không dám hé môi, con không cảm thấy mình rất quá đáng sao?"

Liên Hạo Đông bình tĩnh đáp: "Mẹ! Chuyện tình cảm của con con sẽ tự mình quyết định, Trương Thiếu Vân không thích hợp với con."

Mẹ già lại nói: "Con chưa gặp người ta sao biết người ta không hợp chứ? Bất luận là về hoàn cảnh gia đình hay dung mạo lẫn học thức, con bé có điểm nào không xứng với con?"

Liên Hạo Đông nhìn thẳng vào mắt mẹ mình nói: "Mẹ! Mẫu con gái nào thích hợp với con, chỉ có bản thân con mới là người hiểu rõ, tốt hơn hết mẹ đừng bận tâm về chuyện tình cảm của con nữa!"

Sự thật là tối qua không phải do Trương Diệu tự đến, mà là do bà chủ động mời họ tới. Hồi bà còn trẻ, Trương Thiếu Vân có đi theo mẹ mình đến chơi, qua đó bà cũng coi như có gặp con bé vài lần. Trương Thiếu Vân bây giờ đã trưởng thành xinh xắn hơn thuở nhỏ rất nhiều, ăn nói rất khéo léo ngọt ngào, mở miệng là tiếng trước dì ời tiếng sau dì à, làm bà thấy vô cùng mát lòng mát dạ.

Trương Thiếu Vân còn ra tay rất rộng rãi, tặng cho bà một chiếc khăn quàng cổ hiệu LV sản xuất số lượng có hạn và đôi hoa tai của nhà thiết kế Daniel nổi tiếng hàng đầu thế giới về lĩnh vực trang sức. Thật ra đối với Vương Ngọc Lam mà nói thì bà không để tâm lắm tới những món quà này, điều khiến bà thích ở Trương Thiếu Vân đó là tuy con bé còn trẻ nhưng rất giỏi về mặt xã giao, trong tương lai chắc chắn sẽ giúp không ít cho đứa con trai thứ hai này của bà.

Qua vài lần trò chuyện, bà nhận thấy rằng: Cô gái này tuy sống ở nước ngoài nhiều năm nhưng tư cách được giáo dục rất tốt, ưu tú về mọi mặt, cưới người con dâu thế này sẽ không làm mất danh tiếng của gia đình bà, vì vậy quyết định tác hợp cho Trương Thiếu Vân và Liên Hạo Đông.

Khi còn bé Trương Thiếu Vân cũng chẳng mấy ưa gì Liên Hạo Đông, thậm chí có thể nói là rất ghét. Nhưng từ lần trước sau khi cô gặp được Liên Hạo Đông của bây giờ thì cô đã thay đổi quan điểm không còn ghét anh nữa, ngược lại phải nói là đã động lòng. Chấn hấn rằng mỗi người trong chúng ta ai cũng đã từng trải qua cái cảm giác này, đã từng ghét một người từ rất lâu, mỗi lần gặp người đó đều cảm thấy rất phiền hà, nhưng rồi có một ngày người ấy lại bỗng chốc trở thành một người đẹp trai lịch lãm, chẳng chạp phong độ thì tất nhiên thái độ của chúng ta dành cho người đó sẽ thay đổi khác với trước kia một cách không ngờ. Cũng chính vì thế mà khoảnh khắc gặp lại khi ấy Trương Thiếu Vân biết mình đã động lòng với Liên Hạo Đông. Cho nên dù Vương Ngọc Lam có nói thế nào đi nữa, Trương Thiếu Vân cũng sẽ ngoan ngoan nghe lời mà đến, nhưng suy nghĩ lại nếu cứ thế mà tới một mình thì sẽ không hay lắm, thế là kéo thêm chú hai Trương Diệu của mình đi cùng.

Trương Diệu là người lão luyện sỏi đời sao lại không nhận ra mấy trò vờ vịt bịp bợm này, nhưng cũng xách theo bộ cờ tướng làm bằng đá ngọc của mình vừa được tặng theo lấy cớ để đến nhà họ Liên. Dù cho đến lúc đó nếu có bị thằng nhóc Liên Hạo Đông kia cho leo cây, ông cũng còn giữ được chút mặt mũi.

Quả đúng như ông dự đoán, Liên Hạo Đông thật sự biến mất biệt vô âm tích. Vương Ngọc Lam gọi điện mấy lần cũng không được, gọi cho Tiểu Vương thì Tiểu Vương cứ ập a ập úng không dám nói khiến Vương Ngọc Lam tức giận hận đến mức đuổi thẳng tên tiểu tử thúi kia về căn cứ. Vương Ngọc Lam bị mất mặt đứng ngồi không yên suốt cả buổi tối, bởi vì cảm thấy xấu hổ với hai vị khách mời.

Cũng may Trương Thiếu Vân không tỏ ra phiền lòng, ngược lại còn luôn cố gắng trò chuyện vui vẻ để xóa tan bầu không khí lúng

túng.

Sau khi tiễn khách về xong, bà Vương Ngọc Lam không nghe lời khuyên của chồng mà bảo ông Lữ tài xế đưa bà tới quân đội để xem thằng con trai bà có đó không? Bà tới đó đợi hơn cả tiếng đồng hồ cũng chẳng thấy mặt mũi nó đâu, cuối cùng tức giận hằm hằm quay trở về Hương Sơn.

Vương Ngọc Lam nói: "Ngồi xuống cho mẹ! Mẹ có chuyện muốn hỏi con."

Liên Hạo Đông buộc phải ngồi xuống lần nữa.

"Có phải đêm qua con lại đi với mấy loại gái chẳng ra gì kia nữa rồi phải không?" Vương Ngọc Lam đi thẳng vào vấn đề.

Liên Hạo Đông ngẩng đầu lên nói: "Đúng là có đi với một cô gái, nhưng không phải hạng chẳng ra gì như mẹ nói."

Vương Ngọc Lam thở dài, không ngờ bà đã đoán đúng, không biết cô gái đó là con cái nhà ai đây. Nếu nó không ưng Trương Thiếu Vân cũng không sao. Chỉ cần gia đình cô gái đó có điều kiện và hoàn cảnh tốt thì đưa về cho bà xem mắt cũng được, nghĩ vậy bà lại hỏi: "Cô ta làm nghề gì?"

Liên Hạo Đông nói: "Mẹ, đây là chuyện riêng của con, xin mẹ đừng quan tâm nữa có được hay không?"

Vương Ngọc Lam nổi nóng đặt ly trà xuống nói: "Mẹ tuyệt đối sẽ không để chuyện hôn nhân của con dấn vào vết xe đổ của anh con đâu, mặc kệ cô gái đó là ai cũng phải qua nổi cửa của mẹ mới được, nếu không mẹ sẽ không bao giờ thừa nhận đứa con dâu này."

Liên Hạo Đông cảm thấy cần phải nói rõ với mẹ mình về vấn đề này, vì vậy đứng lên muốn biểu đạt ý kiến: "Mẹ! Anh cả không có sai."

Vương Ngọc Lam không có nhượng bộ đang tính nói thêm, Liên Hạo Đông lại sợ cứ nói qua nói lại tình hình chỉ càng thêm căng thẳng hơn, vì vậy đổi đề tài: "Mẹ, con sắp phải về căn cứ rồi, bây giờ con chỉ muốn ăn canh sườn hầm củ sen mẹ nấu thôi."

Chỉ một câu nói ấy đã lập tức làm mềm lòng bà Vương Ngọc Lam. Đứa con trai này vừa cứng đầu cứng cổ, lại còn hay tự làm theo ý mình, nhưng dù nó có gây ra lỗi lầm gì đi chăng nữa thì cũng là con của bà đứt ruột đẻ ra sao bà không thương nó được chứ, chỉ một câu nói muốn ăn canh của mẹ làm đã khiến bà tan biến ngay cơn giận. Cuối cùng bà cũng phải chịu thua, đứa con trai này của bà cũng không phải ngỗ nghịch bất trị. Tạm thời gác lại chuyện không vui đêm qua đứng dậy bảo tài xế chở mình và người giúp việc đi siêu thị mua nguyên liệu.

Liên Hạo Đông tắm rửa sạch sẽ xong thoải mái ăn một bát canh sườn hầm củ sen thơm ngon, sau đó quay về Hải Tư xử lý chút công việc, xong xuôi hết thấy mới về lại thành phố Q.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Nửa đêm Trần Hiểu Sát giật mình thức giấc thì thấy trên người đầm đề mồ hôi, ánh đèn khắp phòng sáng rực, trên màn hình vi tính đang chiếu những pha nhạy cảm, nữ chính đang cười trên người nam chính, bộ phận nhạy cảm của họ được quay rất tận tường, nữ chính rên rỉ như sắp chết hay có thể nói là đang hưởng thụ. Trần Hiểu Sát cài đặt chế độ tự phát, nằm xem say sưa mê mẩn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, vì vậy từng đoạn phim cứ luân phiên chiếu nguyên một đêm.

Ngồi dậy tắt máy vi tính, lê tấm thân khô nóng đến phòng vệ sinh để tắm mà tưởng như đang làm chuyện gì ghê gớm và xấu hổ lắm. Trần Hiểu Sát ngồi ngâm trong bồn tắm lâu thật lâu mà vẫn chưa ổn định lại tâm trạng bởi vì cô đã mơ một giấc mộng tình.

Hai nhân vật chính trong mơ là cô và Liên Hạo Đông. Hai người không mặc gì cùng nằm lăn lộn trên bờ cát, anh hôn cô và cô hôn lại anh, sau đó anh nằm ở trên cô nằm ở dưới, cả hai nháp nhô hòa cùng với sóng biển. Bên cạnh đó vang vọng tiếng sóng vỗ, xa xa còn có một con tinh tinh khổng lồ đang gào rống, mẹ ơi nhìn y như đã bị lạc vào một hòn đảo hoang.

Bọt biển và cảnh giới thiên đường cùng nhau kéo tới, sóng biển ầm ầm vùi dập khiến cả hai không kịp né tránh, trong nháy mắt bị

nước biển nhân chìm, khi cơn sóng dữ kéo tới lần nữa thì cũng là lúc cô bị choáng mà sực tỉnh....

Trần Hiểu Sắt tẩy rửa cơ thể mình đồng thời nhìn những vết tích vẫn còn loang lổ đầy người, ngay tại ngực còn có một vết hôn hồng hồng. Cô đột nhiên nhớ lại đêm say rượu lần đó cô cũng nằm mơ nhưng nội dung thì khác, cũng may lúc đó chỉ là một đứa con nít, đứa bé to con ấy nằm trong lòng cô đang ra sức mút ti cô chùn chụt...

Sao mình có thể nằm mơ giấc mộng kiểu đó chứ, trời đất ơi, chuyện này thật quá kinh khủng.

Trần Hiểu Sắt tắm rửa xong đi ra đúng lúc điện thoại có chuông tin nhắn, cô nhìn màn hình: "Nhóc à, ngủ chưa? Tôi đến căn cứ rồi."

Ồ! Là Liên Hạo Đông! Người đàn ông đầu tiên của mình, nếu không phải đêm nay thấy giấc mơ đó, hẳn mình cũng chẳng nhớ nổi đến anh ta. Bởi vì vẫn còn dư âm của giấc mộng ban nãy thế nên tim cô nhảy đập thành thịch muốn ngăn nó lại cũng không ngăn được. Nói chuyện ngọt ngào tình cảm không phải là sở trường của cô, dẫn đo mãi mới nhắn lại một câu: "Ừ, tôi biết rồi! Nghỉ ngơi sớm đi!"

Giả sử vị thủ trưởng Liên Hạo Đông kia biết đầu dây mối nhợ mà khiến cho người phụ nữ của mình động lòng với mình bởi vì giấc mộng tình kia không biết anh ta có cảm thấy tự ti hay không ấy nhỉ?

Trần Hiểu Sắt mang theo tâm tình phức tạp nằm lăn ra giường. Sờ sờ bụng rồi nghĩ tới đêm đó có điểm rất đáng nghi ngờ. Khi Liên Hạo Đông đi cô đã kiểm tra ga giường thì thấy không có vết máu nào. Nhưng thông thường lần đầu tiên của con gái đều sẽ chảy máu

mà, chẳng lẽ cái màng mỏng kia của mình đã bị rách rồi chẳng? Nghĩ tới đây bỗng khiến cô sợ nhớ lúc mười ba tuổi cô có đi chơi patin bị trượt té, cái mông bị đau ê ẩm, sau khi về nhà ở chỗ đó đã bị chảy máu rất nhiều và đó cũng là ngày cô có kinh lần đầu tiên. Bây giờ nghĩ lại có khi nào màng trinh đã bị rách vào khi đó chẳng, chính vì vậy mà cô vẫn luôn lo lắng sợ đêm tân hôn của mình không có vết máu còn con gái.

Sau hôm đó cô rất muốn hỏi Liên Hạo Đông rốt cuộc đêm đó mình có gì khác lạ không? Nhưng lần nào cũng hạ quyết tâm xong rồi lại không dám hỏi, bởi vì cô luôn hoài nghi người này có khả năng không tồn tại. Sữu Sữu bé nhỏ chạy tới ngồi chồm hổm trên đất làm nũng dụi dụi an ủi cô. Trần Hiểu Sắt bế nó lên giường hỏi: "Mi nói thử xem Liên Hạo Đông này có tồn tại thật không?"

Sữu Sữu be bé ư ử bày tỏ đúng đấy cô chủ!

Trần Hiểu Sắt lại nói: "Sao chị nhà mi cứ có cảm giác như đang nằm mơ ấy nhỉ?"

Sữu Sữu nho nhỏ lười trả lời, bởi vì vấn đề quá này cô hỏi quá dư thừa.

Trần Hiểu Sắt lại chạy ra ban công đem bộ đồ quần nhân rằn ri có thêu tên xác nhận nói: "Quả thật có người này." Điện thoại lại báo có tin nhắn mới: "Đã trể rồi sao còn chưa ngủ?"

Không thể nói cho anh ta biết vì mình nằm mơ nên mới giật mình dậy nửa đêm được, vì vậy nhắn lại: "Làm tăng ca nên giờ mới về."

Một tin nhắn mới rất nhanh được phản hồi: "Mau ngủ đi!"

Cô trả lời: "Uhm."

Cô cầm lấy quần áo xếp ngay ngắn cất vào tủ quần áo, sau đó chìm vào giấc ngủ với đủ loại cảm xúc rối rắm.

Ngày hôm sau Trần Hiểu Sắt mang theo đôi mắt cú vọ đi vào phòng làm việc. Bây giờ bao nhiêu cảm tình cô dành cho Liên Hạo Đông đều đã bị quét sạch hết vào sáng nay. Cái tên khốn luôn gây phiền cho người khác kia lại dám xé nát chiếc váy mà cô cực kỳ yêu quý. Sáng nay lúc dọn dẹp quần áo cô tá hỏa khi phát hiện chiếc váy mình mới chỉ mặc một lần đã bị xé tanh bành bảy tám mảnh, khiến Trần Hiểu Sắt tức giận đến run người cả buổi thật lâu.

Cô lấy áo khoác của Liên Hạo Đông trong tủ ra ném trên mặt đất, rồi nhấc Sừ Sừ đặt lên nó nói: "Thứ đồ bỏ này cho mi đó."

Lý Mẫn lễ tân đi tới chụp mũ hỏi: "Cái xe hôm đó tới đón cậu sao trông giống xe của quân đội vậy? Có phải cậu hót được tên cóm nào rồi phải không?"

Trần Hiểu Sắt vừa mở máy vi tính vừa trả lời: "Không thể nói!"

"Có nói hay không? Cậu không nói mình cũng sẽ không cho cậu có biết ai đến tìm cậu đâu!" Lý Mẫn cắn cắn muống cà phê uy hiếp.

Ngay tức khắc hình ảnh hiện lên đầu tiên trong đầu Trần Hiểu Sắt là Tống Á. Cô đành híp mắt nhượng bộ: "Đúng là xe của quân đội, nhưng không phải mình hót anh ta mà là anh ta cứ bám theo ám mình."

Lý Mẫn bắt đầu điều tra: "Cấp bậc gì?"

Trần Hiểu Sắt nhún vai: "Đây là chuyện cơ mật quân sự! Mình cũng có biết đâu."

"Ok!" Đã được mục đích, trước khi ngúng nguẩy lắc mông bỏ đi Lý Mẫn đã ném lại một câu: "Anh chàng trong manga lần đó đến có nhắn là đã gửi tin vào hộp thư của cậu ấy, bảo cậu hãy mở ra xem."

Trần Hiểu Sắt vội vã lẫn lo lắng mở hộp thư ra, trừ những thư liên quan đến công việc sửa đổi ý kiến ra thì không có thư nào khác? Cô đi tới hỏi lại Lý Mẫn: "Mình xem rồi, nhưng sao không có tin nhắn mới nào? Cậu có chắc là anh ấy nói vậy không?"

Lý Mẫn không ngược lên nhìn Trần Hiểu Sắt mà vẫn cúi đầu nói: "Chính xác, lỗi tai của mình thính lắm, đặc biệt là giọng của trai đẹp thì mình lại càng nghe rõ hơn nữa."

Trần Hiểu Sắt buồn bực quay về chỗ ngồi. Cô vừa không có số di động của anh, cũng không có cách nào đi gặp anh để hỏi. Mặc dù cô không muốn cùng anh có bất kỳ quan hệ nào nữa, nhưng trong lòng lại cứ luôn nhớ tới anh mà cô cũng không biết tại sao, cô cảm thấy mình có vẻ cũng giống như cô gái trong Mary Sue.

Trái tim Trần Hiểu Sắt vẫn còn loạn nhịp từ tối hôm qua đến giờ, chưa ngưng nghỉ được giây phút nào, cho nên khiến cả người cứ lâng lâng lơ mơ. Trong lòng chất chứa vô số chuyện không thể tượng tượng nổi chỉ muốn tìm ai đó để chia sẻ, bức rức chờ đến buổi chiều lúc Lâm Mễ Mễ ngủ dậy Trần Hiểu Sắt mới ra ngoài hành lang gọi điện thoại cho cô bạn mình: "Mễ Mễ, mình có việc muốn hỏi cậu."

Tinh thần Lâm Mễ Mễ hiện đang rất sảng khoái, gần đây vừa được tăng lương lẫn thăng chức nên tâm trạng lúc nào cũng vui vẻ. Cô ấy nói: "Có lên quan đến Liên Hạo Đông?"

Trần Hiểu Sắt lấp bắp trả lời: "Sao cậu biết người mình muốn nói đến là anh ta vậy?"

Lâm Mễ Mễ cười hì hì: "Dạo gần đây ngoài cái gã bộ đội lưu manh kia ra cậu còn thân mật với người nào khác sao? Hắc hắc, nói đi, hai người đã phát triển đến giai đoạn nào rồi? Ôm? Hôn môi? Hay lần đầu tiên..."

Trần Hiểu Sắt khẽ "Ừ" nhẹ một tiếng.

Lâm Mễ Mễ bị tiếng ừ của Trần Hiểu Sắt dọa cho cảm cũng muốn rơi xuống đất, thiệt hay giả đây? Con nhỏ ngốc này gặp phải người khó chịu 'bụng đen' như Liên Hạo Đông thì thật đúng là chéo căng ngồng mà. Gia cảnh người này cũng chẳng tốt lành gì cả! Cô bạn Mễ Mễ nói: "Hiểu Sắt à, sao cậu không biết kiềm chế bản thân vậy? Điều kiện anh ta như vậy mà cậu cũng dám nhào vô?"

Trần Hiểu Sắt uất ức nói: "Mình cũng không muốn mà. Chuyện là vậy, khuya ngày hôm trước mình cùng anh ta đi uống rượu, hai người đều uống tới say nhè, đến lúc mình tỉnh lại thì mọi chuyện đã xong rồi."

Lâm Mễ Mễ la quái quái với Trần Hiểu Sắt qua điện thoại: "Uống rượu? Bộ cậu quen thân với anh ta lắm sao? Cậu đúng là ăn gan hùm rồi."

Trần Hiểu Sắt đưa điện thoại ra xa tránh tiếng rống giận của Lâm Mễ Mễ: "Một lời khó nói hết được. Hiện mình đang rồi chết đi được, đêm đầu tiên đã ra đi như thế, mình cũng chẳng có chút cảm giác gì, đời này coi như lỗ nặng rồi."

Lâm Mễ Mễ nói: "Không sao đâu! Lần đầu tiên hay lần thứ hai cũng không khác nhau là bao, lần nào cũng đau cả, có điều lúc làm lần thứ hai cậu đừng ngủ là được."

Trần Hiểu Sắt nghĩ có lẽ đành vậy chứ biết làm sao bây giờ, nhưng cô còn muốn hỏi một chuyện đặc biệt quan trọng: "Cậu nói thử xem, tại sao mình không cảm thấy đau chút nào vậy? Làm cái đó đáng lẽ rất đau mà, đúng không?"

"Đúng!"

"Vậy tại sao mình không có cảm giác đau?"

"Hử? Vậy có vết tích gì không?"

"Không có."

"Vậy cậu có hỏi thẳng anh ta không?"

"Có hỏi và anh ta cũng thừa nhận, còn nói sẽ chịu trách nhiệm với mình."

"Vậy cậu nên nghiêm túc suy nghĩ lại xem, anh ta đẹp trai như thế, điều không tốt duy nhất chính là điều kiện nhà anh ta quá tốt, mình lo cậu sẽ bị người ta ức hiếp."

"Đúng vậy, hôn nhân không môn đăng hộ đối là tằm bi kịch mà hiện đang được TV lên án đến cả nước Trung quốc, mình cũng không tính lấy anh ta. Nhưng còn chuyện này nữa, có khi nào mình mang thai không hả?"

Lâm Mễ Mễ nói: "Nếu lỡ mang thai thì cậu cứ sinh nó ra, sau đó đòi anh ta một khoản tiền, lúc ấy xe Audi hay nhà to gì cậu cũng có

thể mua rồi."

Trần Hiểu Sắt thở dài: Con nhỏ này đúng là chúa phúc hắc.

Sau cuộc điện thoại với Mẽ Mẽ Trần Hiểu Sắt cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, việc ấp ủ đã lâu cuối cùng cũng có người chia sẻ với mình, thùng rác Lâm Mẽ Mẽ này cũng khá hữu dụng ấy chứ.

Tinh thần thoải mái thì đầu óc cũng thông suốt, trở về phòng làm việc mở ra nick QQ đã bị cô bỏ phế từ lâu. Đây là nick QQ mà Trần Hiểu Sắt từng dùng khi còn đi học, nó còn là kỷ niệm tình yêu của cô và Tống Á. Rồi sau này chia tay với Tống Á cô không đụng đến nó nữa. Ảnh đại diện của Tống Á đã từng sáng đèn online suốt ngày lẫn đêm đợi cô, nhưng từ khi anh bắt đầu nói chia tay thì nó cũng tắt luôn từ dạo đó.

Khoảng thời gian năm đầu Tống Á bỏ đi, cô đã kiên trì mỗi ngày trong suốt năm đó đều nhắn tin cho anh, có lúc là những lời than vãn nhớ nhung, có khi thì dăm ba câu hỏi thăm, nhưng nhiều nhất chính là kể lại những tình cảm khi xưa cô dành cho anh. Lâu ngày như thế cũng khiến cô mệt mỏi chán chường, và cuối cùng đã hiểu ra và tỉnh ngộ, thế rồi quyết định không bao giờ đăng nhập vào QQ nữa, muốn kết thúc mối duyên nợ này chính là phải quên Tống Á đi.

Thuận lợi đăng nhập vào QQ thì thấy hình ảnh đại diện của Tống Á hiện đang sáng đèn. Trần Hiểu Sắt dùng tay bịt chặt miệng, sợ mình không kiềm được xúc động mà hét toáng lên mất. Những dòng tin nhắn lần lượt hiện lên đầy màn hình, Trần Hiểu Sắt xem qua từng cái một, lời nhắn từ mấy năm trước hay mới đây đều có đủ cả.

Tống Á của cô cuối cùng đã xuất hiện, nick name của anh là: 'Từ kiếp trước đến kiếp này'. Ngày Tống Á nhắn đều là thời gian gần

đây, tin gần nhất chính là: "Hiểu Hiểu, em có đó không?"

Cô nhún trả lời: "Có."

Tổng Á trả lời lại rất nhanh: "Hiểu Hiểu, rốt cuộc em cũng xuất hiện, anh đã đợi em rất lâu rồi."

Nước mắt Trần Hiểu Sắt lộp độp rơi xuống: "Vâng, anh tìm em có chuyện gì không?"

Tổng Á nói: "Cũng không có gì chuyện đâu, anh có gửi cho em một vài tấm hình, em xem đi."

Cô mở hộp thư QQ ra, bên trong đếm không hết thư rác, mở tin của Tổng Á xem, tất cả đều là tranh của anh những năm gần đây. Có phong cảnh, có tĩnh vật, còn có người.

Cô chăm chú nhìn từng bức tranh, đọc lên ghi chú trên tác phẩm. Cuộc sống mấy năm qua của anh có vẻ như cũng không bình yên cho lắm. Dựa vào một bức tranh trong số đó để dẫn chứng, anh đặt tên cho nó là 'Hạt Mầm' ý chỉ sự hy vọng. Nhưng bối cảnh bên trong là một dòng sông khô cạn không hề có nước, chiếm phần lớn trên bức ảnh là từng mảng lớn lòng sông nứt nẻ khô quắt, tại một khe nhỏ dưới gốc cây xơ xác hoang toàn là những hạt mầm non còn hé nở, chúng đang sinh trưởng trong sự cô đơn và tuyệt vọng.

Trần Hiểu Sắt chùi chùi nước mắt đang thi nhau rơi xuống, đau lòng mà nói chẳng ra lời. Cô không biết anh muốn biểu đạt vấn đề gì, nhưng cô có thể cảm nhận được đáy lòng anh hiện đang khó chịu biết bao nhiêu. Cô nhún: "Em xem rồi, anh vẽ rất đẹp, nhưng sao nhìn nó quá ảm đạm bi thương, em không thích."

Tống Á nhấn lại: "Em có thấy những hạt mầm nho nhỏ kia không? Nó tượng trưng cho em, người từng mang đến cho anh niềm hy vọng."

Trần Hiểu Sắt lại hỏi: "Vậy anh tượng trưng cho cái gì?"

Tống Á không trả lời ngay, sau một hồi mới nói: "Cành cây chết héo và con sông khô cạn kia chính là anh."

Tại sao là họa sĩ ai cũng sống nội tâm và đa sầu đa cảm như thế chứ?

Tống Á im lặng một hồi mới nhấn tiếp: "Ở chỗ anh còn vài bức tranh nữa muốn mời mời em đến xem thử, em đến được không?"

Trần Hiểu Sắt nằm sấp trên bàn suy nghĩ sau đó trả lời: "Được, nhưng hôm nay em rất bận, để hôm nào đi."

Tống Á gửi cho cô mặt hình cười, bày tỏ đồng ý.

Ăn cơm trưa xong, Trần Hiểu Sắt nhìn thấy hình đại diện của Tống Á vẫn còn sáng, cô ngồi xuống gõ bàn phím với tâm trạng vô cùng xúc động: "Anh có đó không? Tống Á?"

Hai giây sau lập tức nhận được tin đáp: "Ừ, anh đây."

Sau đó hai người cứ yên lặng như thế.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Hai người cứ ngồi kình nhau như thế đến xế chiều thì Trần Hiểu Sắt để QQ sang chế độ ẩn, nửa tiếng sau đèn ảnh đại diện của Tống Á cũng tối đi. Trần Hiểu Sắt lại nghịch ngợm bật nick mình sáng lên, không lâu sau sau nick của Tống Á cũng sáng lên, đùa qua đùa lại như thế không biết chán cho đến lúc tan việc Tống Á mới nhắn sang cho cô một câu: "Còn muốn chơi nữa không? Nếu không muốn chơi nữa thì một tiếng sau gặp nhau ở chỗ cũ."

Trần Hiểu Sắt rối rắm không biết phải làm sao, tự hỏi mình có nên đi hay không? Có nên đi hay không đây? Ai đó có thể giúp mình quyết định không? Mị lực của người yêu cũ quả thật là không thể khinh thường.

Lúc này điện thoại của Trần Hiểu Sắt chợt rung lên xèo xèo khiến cô giật nảy mình, cầm lên xem thì thấy một số điện thoại lạ. Chắc là cái tên môi giới chết tiệt kia rồi, lần trước đi xem nhà có để lại số điện thoại thế là từ đó cho đến nay suốt ngày cứ đeo bám cô chào hàng phòng ốc. Cô thật không thể nhịn thêm được nữa lập tức nhấn tắt luôn.

Tống Á đợi mãi không thấy tín hiệu trả lời, đành nhắn sang câu nữa: "Có phải em bận không?"

Trần Hiểu Sắt đọc xong tin này thì nảy ra chủ ý, vội trả lời: "Đúng vậy, em có việc không đi được." Sau đó tắt QQ, dự định là về thẳng nhà luôn, vì đã rất lâu rồi cô chưa được ăn một bữa thịnh soạn nào cả.

tâm trạng cứ nặng nề buồn chán suốt con đường về nhà, cả người không chút sức sống, khi về đến dưới lầu khu nhà ở lại bất ngờ nhìn thấy Tống Á mới nãy còn trên QQ mà giờ đã hiện diện nơi đây. Anh vẫn như xưa không hề thay đổi, nơi nào có mặt anh thì phong cảnh nơi đó như được tô điểm thêm vàng sáng. Hiện anh đang tựa người vào xe cúi đầu hút thuốc, dáng vẻ u buồn kia của anh thật sự không giống như giả vờ lắm.

Trông thấy Trần Hiểu Sắt đang bước tới, Tống Á liền vứt đi mẩu thuốc lá nói: "Tiện đường nên anh đến xem em đã tan sở hay chưa!"

Môi Trần Hiểu Sắt giật giật, từ đông Bắc Kinh đến tây Bắc Kinh mà cũng tiện đường được ư? Cô nói: "Đợi em chút, để em dẫn Sửu Sửu đi cùng luôn."

Tống Á cười gật đầu nói: "Anh cùng em lên đó có được không? Anh cũng rất muốn được gặp nó."

Trần Hiểu Sắt cúi đầu dẫn đường, còn Tống Á thì chỉ cười chứ không nói thêm gì nữa. Không hiểu tại sao, Trần Hiểu Sắt cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tống Á mỗi lúc càng xa, đã không thể cùng anh sánh vai đi bên nhau như ngày xưa nữa. Cô bình tĩnh mở cửa phòng, Sửu Sửu nho nhỏ đột nhiên vọt nhanh tới, biểu hiện của nó hoàn toàn đúng như cô suy nghĩ, khi vừa nhìn thấy Tống Á nó đã lao nhanh về phía anh.

Vành mắt Tống Á hơi ươn ướt, khom lưng nhắc nó lên ôm vào lòng. Trần Hiểu Sát thấy Sửu Sửu làm nũng trong lòng Tống Á mà chỉ biết thở dài: "Mi đấy, đúng là có trăng quên đèn mà." Nhưng khi nhìn thấy cảnh đoàn viên của hai 'chủ tớ' ở trước mặt thì trong lòng khó nén được sự đổ kỳ với thương cảm, vừa chùi nước mắt vừa nói: "Không ngờ nó vẫn còn nhận ra anh."

Tống Á vuốt ve Sửu Sửu nói: "Anh cảm thấy mình rất có lỗi với nó, nhặt nó về nuôi nhưng thực tế lại chẳng chăm sóc nó được mấy ngày. Cảm ơn em Hiểu Hiểu, cảm ơn em đã giúp anh chăm sóc nó."

Trần Hiểu Sát nói: "Anh nói gì vậy? Sửu Sửu hiện nay đã là thành viên trong gia đình nhỏ em của đó." Cô khách sáo hỏi Tống Á: "Anh có muốn vào nhà ngồi một lát hay không? Nhưng nhà hơi bừa bộn một tí nhé."

Tống Á hỏi lại: "Anh có thể vào à?"

Trần Hiểu Sát nói: "Tất nhiên rồi."

Tống Á lại hỏi: "Anh mang giày vào được không?"

Trần Hiểu Sát nhận xét Tống Á đúng là người hết sức lịch sự, còn cái tên Liên Hạo Đông kia nếu như có được một chút phép lịch sự này của anh thì thật tốt quá. Cô nói: "Không sao đâu, cũng không phải là thảm, anh cứ tự nhiên đi."

Tống Á đi vào đến thẳng ngồi xuống ghế sofa, nhìn một lượt cách bày trí của căn nhà, cô đã trang trí nó theo phong cách cổ xưa nhưng vẫn mang theo chút sắc thái lãng mạn.

S Sửu Sửu có vẻ như rất thích thú, cứ uốn éo ngo nguậy mãi trong lòng Tống Á, còn thè lưỡi ra định liếm mặt anh khiến Tống Á phải

bật cười. Trần Hiểu Sắt thâm nghĩ, xem ra nó đã trở mặt với Liên Hạo Đông rồi. Tính ra cũng không hẳn là trở mặt, bởi vì nhóc con Sữu Sữu này xưa nay có nét na gì đâu chứ.

Trần Hiểu Sắt cười nói với anh: "Hai ngày nay nó bị người ta nuông chiều đến hư rồi, cho nên lúc nào cũng muốn hôn mặt người khác. Anh cầm lấy khăn giấy này lau mặt đi." Cô đưa khăn giấy cho Tống Á, sau đó quay sang Sữu Sữu nói: "Đi xuống mau, nếu không sẽ không đưa mi đi tìm vợ nữa đâu."

Quả đúng là đòn sát thủ, Sữu Sữu liền lập tức ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi người Tống Á, sau đó chạy tới bên chân của Trần Hiểu Sắt cọ cọ giả vờ đáng thương.

Tống Á hỏi: "Em định tìm vợ cho nó?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Đúng vậy, nó là chó đã trưởng thành rồi, có một số việc chính rất cần thiết, chẳng hạn như: Thứ nhất, cần phải giải quyết sinh lý cho nó; thứ hai, còn phải nối dõi tông đường nữa chứ, có đúng không Sữu Sữu?"

Như đã nói trúng nỗi lòng của Tiểu Sữu Sữu, vì vậy nó càng dùng sức cọ cọ lên chân Trần Hiểu Sắt nhiều hơn.

Tống Á nói: "Vậy em dự định chừng nào chọn vợ cho nó?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Chắc tháng sau, vì 'vợ tương lai' của nó hiện đang ốm nhẹ nên không tiện tiếp khách."

Tống Á ngoắc ngoắc Sữu Sữu lại nói: "Chỗ anh cũng có một đôi tượng tương đối thích hợp, không biết nó có muốn hay không? Sẵn dịp cho Sữu Sữu đến chỗ anh ở vài ngày chơi luôn, em thấy thế nào?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Không cần đâu, em nghĩ nên đợi 'vợ tương lai' của Sửu Sửu khỏe bệnh thì tốt hơn, đã dạm hỏi rồi giờ lại nuốt lời thì không hay cho lắm, cũng không thể để cho kẻ thứ ba chen vào phá bộn chúng được, anh nói có đúng không?"

Tống Á gãi gãi trán hỏi: "S Sửu Sửu, ý mày thế nào?"

S Sửu Sửu đã thực hiện một cú lộn ngược vô cùng ngoạn mục bày tỏ sự đồng ý. Mình muốn kết hôn lấy vợ, mình muốn có vợ, chỉ cần là giống cái xinh đẹp thì mình sẽ không bao giờ từ chối. (suy nghĩ của con chó này cũng thật là ba chấm :D)

Trần Hiểu Sắt thiếu điều muốn đề nó ra mà thiên nó ngay lập tức, cô chỉ tay về phía Sửu Sửu để cho nó biết là mình đang rất tức giận, nó khôn hồn thì hãy giữ mình.

Có ngờ đâu Sửu Sửu lại chẳng thèm quan tâm đến cô mà lúi lúi đu lên chân của Tống Á, sau đó cuộn người hằn vào lòng anh ăn vạ như ngỏ ý muốn nói: "Cưới vợ mau, cưới vợ mau."

Tống Á nói: "Hãy để nó ở chỗ anh vài hôm, anh sẽ chăm sóc nó đảm bảo tử tế, em cứ yên tâm."

Trần Hiểu Sắt cũng đành chịu, thu dọn một số đồ của Sửu Sửu định đưa cho Tống Á mang theo, nhưng Tống Á lại nói: "Không cần đâu, đưa qua đưa lại chi mất công, để anh mua đồ dùng mới cho nó nhé?"

Ngoài việc trong bụng thầm khinh bỉ ra Trần Hiểu Sắt cũng không còn cách nào khác. Nhà cô không có gì tốt để chiêu đãi Tống Á, tìm một ít thức ăn trong nhà có gì làm đó, nấu một nồi cháo, khai một đồ hộp có sẵn, trộn một đĩa salad. Thế nhưng Tống Á lại ăn rất vui vẻ,

không yêu cầu thêm cái gì. Cô vừa ăn vừa nhìn Tống Á, đến cháo ăn mà cũng có thể ăn ngon lành như thế. Thiệt là....Haizzz! Thị lực bây giờ quả thật là không còn được như xưa.

Tống Á ngẩng đầu hỏi cô: "Em nhìn gì vậy?"

Trần Hiểu Sắt húp cái rột một họng cháo nói: "Đâu có nhìn gì đâu. Bây giờ anh đang làm gì?"

Tống Á nói: "Đang làm việc cho ba anh."

Trần Hiểu Sắt gật gù ý là mình đã biết rồi. Ba Tống Á thành lập công ty kinh doanh sắt thép, đối tượng hợp tác là các xí nghiệp nhà nước có tầm cỡ và những nhà máy chuyên chế tạo vật dụng trong quân đội, có thể nói tiền của đếm không xuể. Em gái Tống Á đã từng rất phách lối nói với cô rằng: "Nhìn lại cô đi, sao có thể xứng với gia đình tôi chứ?"

Ngày xưa cô yêu Tống Á chính là yêu con người của anh chứ không phải gia đình anh. Vả lại lúc ấy cô cũng không biết, cứ tưởng anh chỉ là một người bình thường mà thôi, còn luôn tìm mọi cách giúp đỡ anh, ai biết được thực chất anh là một cậu ấm con nhà giàu như vậy đâu.

Bây giờ cô đã chẳng để tâm chuyện đó nữa, đã qua rồi cái thời tuổi xuân mơ mộng ấy, lối suy nghĩ của cô về mọi chuyện giờ đã thực tế hơn.

Thấy Sửu Sửu tung tăng hí hửng đi theo Tống Á, Trần Hiểu Sắt dặn dò: "Anh đừng nên nuông chiều nó quá, nó rất hay được voi đòi tiên."

Tổng Á cứng chiều nhìn Sửu Sửu đang vui vẻ trong xe nói: "Anh sẽ tự biết chừng mực." Rồi đột nhiên anh xoay người ôm lấy Trần Hiểu Sắt cúi đầu hôn cô. Trần Hiểu Sắt không kịp phản ứng, há miệng mở to mắt, sửng sờ nhìn anh. Anh nhanh chóng mở cửa ngồi vào trong xe, trước khi đi còn nói một câu: "Hiểu Hiểu! Cảm ơn bữa tối của em!"

Trần Hiểu Sắt ôm trán, nhìn anh mỉm cười mà trong lòng vô cùng rối rắm, vầy vầy bảo anh đừng khách sáo.

S Sửu Sửu đi khiến căn nhà trống trải hẳn đi, cô nhặt lên chiếc áo khoác quân trang của Liên Hạo Đông mà trước đó mình đã ghét bỏ giục nó lên, giữ giữ bụi dính trên áo rồi đem bỏ vào máy giặt. Haizz, thôi kệ, cứ giặt sạch dùm anh ta cũng được.

Điện thoại di động chợt vang lên. Cô nhìn vào màn hình, vẫn là dãy số không quen kia. Mẹ kiếp, Trần Hiểu Sắt vừa bắt máy cũng đồng thời sổ một tràng: "Tôi không mua nhà nữa, đừng gọi điện làm phiền tôi nữa, nếu không tôi tìm người đến đồn rượt chân anh đó." Trong lòng Trần Hiểu Sắt đang rất khó chịu, đang muốn phát tiết, vừa hay tìm được đối tượng để trút giận.

Có lẽ người ở đầu điện thoại bên kia bị dọa sợ, người đó im lặng một hồi rất lâu mới lên tiếng nói: "Được, tôi chờ em tới đồn."

Hả? Mẹ ơi, lại là Liên Hạo Đông. Trần Hiểu Sắt bèn giở trò hết đưa điện thoại ra xa rồi kê lại gần nói: "Ai vậy? Cái điện thoại này bị làm sao vậy ta? Tín hiệu dường như không ổn lắm." Sau đó tắt luôn điện thoại. Quên đi nha! Bộ đẹp trai là ngon hả? Chị đây đã tu rồi nhé. Nhà giàu có quyền thế là có quyền chảnh ư? Đâu phải chị đây chưa từng thấy. Đối với Trần Hiểu Sắt, cô luôn tâm niệm rằng: Những người đẹp mà tốt tướng lại còn có điều kiện quá tốt thì đều là

những mảnh thú gieo họa, tốt nhất đừng nên đụng tới, nhân lúc bây giờ vẫn chưa yêu tên kia tránh được càng xa càng tốt.

Mấy ngày sau, THS được TA mời đến tham dự tiệc cưới của Sửu Sửu bé nhỏ.

Oa! Hiện trường vô cùng sôi nổi, hành động vô sỉ của Sửu Sửu khiến Trần Hiểu Sắt vô cùng mất mặt.

S Sửu Sửu biểu hiện sự lực lưỡng chưa từng có của mình, cưỡi lên người con chó cái có màu trắng như tuyết điên cuồng vận động, bạo lực tới nỗi khiến người xem cũng phải xấu hổ.

Tổng Á đúng là khéo hiểu đặc tính của loài chó, biết lựa chọn địa điểm ở vùng ngoại ô để chúng giao hợp trong môi trường thiên nhiên rộng lớn, nói đó là bí kiếp song tu của việc hấp thu tinh quang của trời đất. Biểu hiện của Sửu Sửu khiến Trần Hiểu Sắt quá mất mặt, cô bèn kêu Tổng Á ra tảng đá bên bờ suối ngồi trò chuyện một lát.

Hai người hôm nay không hẹn mà mặc đồ y chang nhau, cùng quần vải ka-ki, áo màu đen, điều này làm cho Trần Hiểu Sắt cảm thấy không thoải mái chút nào. Cô chọn một vị trí có thể nhìn thấy hai chú chó từ xa rồi ngồi xuống, tựa người vào một tảng đá lớn ngăn người. Tổng Á đưa cho cô một bình nước nói: "Hiểu Hiểu, căn hộ kia là của em mua à?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Bây giờ còn chưa mua được, nơi gần thì quá đắt, nơi mua được thì quá xa."

Tổng Á nửa nằm ở trên tảng đá nói: "Hiểu Hiểu, để anh giúp em được không?"

Trần Hiểu Sắt quay đầu lại hỏi: "Anh giúp em gì cơ?"

Tống Á nói: "Anh muốn giúp em mua nhà, em đồng ý không?"

Nếu là ngày xưa, chắc chắn cô sẽ rất vui sướng mà ôm chầm anh làm nũng và cảm ơn, nhưng bây giờ người ta chỉ là bạn bè bình thường, món hời thế này cô không thể nhận cũng không muốn nhận, đành cười trả lời: "Không cần đâu, em chỉ cần dành dụm thêm hai năm nữa là đủ tiền đặt cọc đợt đầu rồi, một hai năm sau là mua được rồi."

Tống Á nói: "Em thân là con gái, sống một mình như vậy cũng không hay đâu! Hơn nữa, em không định cứ sống mãi một mình như thế chứ?"

Trần Hiểu Sắt cười nói: "Làm gì có chuyện em ở vậy cả đời chứ? Gần đây em đang đi xem mắt, điều kiện của đối phương cũng không tệ, cho nên anh không cần lo lắng cho em đâu." Cô hiểu rõ hơn ai hết, chuyện giữa mình và Tống Á đã không còn cơ hội nào nữa rồi.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Tống Á cảm thấy như có ai đang cào nhẹ trái tim mình vậy, cô ấy đi xem mắt? Người con gái mà anh từng yêu thương biết bao bây giờ lại muốn dùng việc xem mắt để xử lý qua loa chuyện lớn cả đời mình ư?

Trần Hiểu Sắt là một cô gái mạnh mẽ, đã từng vì tình yêu mà theo đuổi Tống Á suốt cả quãng thời gian dài, cô ấy quật cường và cố chấp như thế đấy. Ngày xưa cô ấy thích mặc quần jean màu xanh, thích búi tóc dong dỏng cao và rất thích cười, trông cô thật mộc mạc nhưng đáng yêu.

Trần Hiểu Sắt thấy hai đầu mày Tống Á chau lại với nhau, thì nói: "Tống Á, chúng ta mãi mãi sẽ là bạn tốt của nhau phải không?"

Tống Á nhìn cô gật đầu nói: "Phải, Hiểu Hiểu, em vĩnh viễn là cô gái luôn khiến người ta thương yêu."

Cô vội quay mặt sang hướng khác đổi đề tài: "Anh tìm đâu ra con chó ấy vậy? Nó thật là đáng thương! Bị Sừu Sừu hành hạ này giờ đã sáu lần rồi kìa."

Tống Á nói: "Mới mua về."

"Chỉ vì muốn giải quyết sinh lý cho Sừu Sừu sao?"

Tống Á nói: "Anh đã nợ Sửu Sửu quá nhiều, tặng cho nó một người bạn đời cũng là chuyện nên làm mà."

Khi Sửu Sửu bé nhỏ phấn khởi làm đến lần thứ bảy, Trần Hiểu Sắt đã không thể nào nhịn được nữa nhặt lên viên đá ở bờ sông ném về hướng Sửu Sửu nói: "Yêu tình háo sắc nhà mi, đủ rồi đấy?" Đến nay Trần Hiểu Sắt đã chứng kiến được cái gì gọi là một đêm bảy lần rồi.

Trên đường trở về thành phố, Trần Hiểu Sắt ôm con chó cái an ủi còn tỏ ra hết sức đồng tình với nó. Tống Á hỏi: "Em thích nó sao?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Không, là đau lòng cho nó, đâu phải anh không thấy bộ dáng hùng hổ mới vừa rồi của Sửu Sửu, em còn thấy ngượng thay nó." Cô dùng tay cú mạnh vào đầu Sửu Sửu.

Tống Á nói: "Nếu em thích nó vậy anh sẽ tặng nó cho em nha. Đừng ngại!"

Trời, Trần Hiểu Sắt xua tay lia lịa từ chối: "Không cần! Không cần! Một mình Sửu Sửu thôi đã làm em đau đầu nhức óc rồi, giờ thêm một con nữa chắc lấy mạng em luôn quá."

S Sửu Sửu bé bỏng kháng nghị kêu la ăng ẳng, Trần Hiểu Sắt lập tức đe dọa nó: "Mi còn kêu nữa, chị đây sẽ ném mi xuống xe ngay tức khắc."

Tống Á cười: "Hay để Sửu Sửu ở lại chỗ anh thêm vài ngày nữa nhé? Chúng ta chia ra mỗi người nuôi nó một tháng được không?"

Thật sự là Trần Hiểu Sắt không nỡ ở xa Sửu Sửu. Tối hôm qua lúc có một mình ở nhà, cô cứ luôn cảm thấy như thiếu đi thứ gì đó, ngủ chập chờn chẳng được ngon giấc gì cả. Mà suy cho cùng thì

Tổng Á mới là chủ nhân chân chính của nó, mình cũng không thể giành nó làm của riêng được.

Sửu Sửu thì không cần hỏi, dĩ nhiên nó sẽ bằng lòng đi cùng Tổng Á, bởi vì Tổng Á hiện tại đang giữ cô vợ của nó mà....

Nói tới Liên Hạo Đông, trước khi vội vã trở về căn cứ anh đã quyết định đến thành phố D một chuyến. Thành phố D là vùng đất nằm cạnh bờ biển, môi trường và nền kinh tế đều rất ổn, là một thành phố đang trên đà phát triển, vì là mảnh đất chiếm vị trí vô cùng quan trọng nên nơi này quanh năm đều có lính canh giữ rất nghiêm ngặt.

Người Liên Hạo Đông đến thăm chính là ông cậu tên Vương Kỳ Thần mà đã hai mươi mấy năm không gặp. Vương Kỳ hiện đang là giám đốc xưởng đóng tàu cho những công trình quân sự tại thành phố D, tuy đã gần năm mươi nhưng ông vẫn chưa lập gia đình, cũng từng là tay khét tiếng không vừa. Lúc còn trẻ ông có yêu một cô gái, nhưng bị gia đình kịch liệt phản đối không cho họ đến với nhau, mà người cấm cản ấy chính là bà ngoại và mẹ của Liên Hạo Đông.

Tính tình Vương Kỳ Thần cũng cố chấp ương ngạnh không vừa, ông đồng dục tuyên bố nếu không phải cô gái đó thì sẽ không lấy ai cả, vì thế suýt nữa đã làm cho mẹ ông tức chết. Sau cùng cô gái kia không chịu nổi áp lực từ phía gia đình ông đã kiên quyết chia tay với ông, bỏ quê hương đi lấy chồng ở xa xứ không trở về Trung Quốc nữa. Người yêu bỏ đi khiến trái tim Vương Kỳ Thần cũng chết theo, từ đó về sau không bao giờ nói tới chuyện yêu đương với ai nữa, dù cho biết bao cô gái có xinh đẹp như häng nga tái thế đi chăng nữa, ông vẫn đứng đưng không hề động lòng, đem tuổi thanh xuân phơi

phối của mình mai táng theo đoạn tình cảm kia, ông đúng là một người si tình.

Trước khi bà ngoại Liên Hạo Đông mất, đã rất mong muốn ông có thể cưới được một người vợ để có con cháu nối dõi, thế nhưng ông lại nói: "Mẹ, con hiện chỉ là một cái xác không hồn, lấy vợ sẽ chỉ càng làm hại đời con gái người ta thôi."

Bà cụ vừa đau lòng vừa áy náy nhắm mắt trút hơi thở cuối cùng. Sau khi bà ngoại Liên Hạo Đông qua đời, từ đó về sau Vương Kỳ Thần cũng không hề bước vào cửa nhà chị ông một bước. Bà Vương Ngọc Lam cũng tức giận chuyện này không ít, ân oán năm đó em trai còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng nó cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, sao vẫn còn suy nghĩ ngây thơ như thế? Con gái trên đời này nhiều vô số kể, tại sao nhất định phải chọn con gái của gia đình đối địch để yêu chứ?

Thật sự tầm ảnh hưởng của chuyện này cũng khá lớn, vì nó có liên quan đến ân oán thế hệ trước vào thời kỳ cách mạng văn hóa, mà tạm thời khoan hãy nói tới chuyện này.

Liên Hạo Đông tìm được cậu mình ở nhà nghỉ tạm tại công xưởng. Tuy cái công xưởng này chỉ là nơi ở tạm thời của ông, nhưng Vương Kỳ Thần trong một năm đã ở nơi này hết 300 ngày, cho nên xoong nồi chén bát, ga giường chăn đệm, nói chung mọi thứ cần thiết trong sinh hoạt đều có. Vương Kỳ Thần đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sau khi Liên Hạo Đông đi vào thì bước thẳng tới gỡ mắt kiếng của cậu mình xuống. Hàng động ấy đã làm Vương Kỳ Thần giật mình thức giấc.

Vừa mở mắt nhìn thấy thân hình to lớn của thằng cháu trai mình ông liền ngồi dậy làm vài động tác giãn gân cốt rồi đi về phía Liên

Hạo Đông, khi đến gần thì ông đánh ra một quyền, điểm tấn công là mặt bên trái của Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông chỉ nhích nhẹ người đã tránh được cú đâm bất ngờ đột kích. Vương Kỳ Thần thấy vậy cũng nhanh tay nện thêm một quyền sang hướng bên phải, Liên Hạo Đông lần nữa tránh được. Chẳng những thế còn trở tay phản kích, Vương Kỳ Thần cũng nhanh nhẹn nhảy ra xa hai bước tránh sang một bên, hai cậu cháu nhìn nhau cười xem như lễ ra mắt đã xong.

Vương Kỳ Thần vỗ vai Liên Hạo Đông nói: "Không tệ, vẫn khỏe mạnh như ngày nào."

Liên Hạo Đông nhìn cậu cười hỏi, "Dạo này cậu khỏe không?"

Vương Kỳ Thần nói: "Rất tốt! Mỗi bữa đều ăn đủ hai chén cơm lớn."

Liên Hạo Đông nhìn những bản vẽ nằm chồng lên nhau hỏi: "Đây chính là bản vẽ mẫu chiến hạm số hiệu Đông Phương đúng không ạ?"

Vương Kỳ Thần mang kính lên lại rồi nói: "Đúng vậy, sắp tới sẽ được lắp ráp xong, muốn tới đó xem một chút hay không?"

Liên Hạo Đông gật đầu đáp: "Dĩ nhiên rồi."

"Đi thôi!"

Hai người liền đi tới tham quan khu chế tạo. Hàng mẫu này là mơ ước mấy đời nay của người lính Trung Quốc, nó là biểu tượng cho đất nước to lớn giàu mạnh, vì vậy mà Trung Quốc phải có chiến hạm hàng không của chính mình. Hàng mẫu số hiệu Đông Phương

này đã được tiến cử từ năm 2002, trải qua mười năm cuối cùng cũng hoàn thành được nó, có thể nói giấc mộng có được chiến hạm của chúng ta trong nay mai đã thực hiện được rồi.

Vương Kỳ Thần dẫn Liên Hạo Đông lên trên boong thuyền kiên cố, chỉ vào đường băng có chiều dài 300m, rộng 70m nói: "Nơi này có thể chứa 12 chiếc máy bay chiến đấu, hơn hai mươi chiếc tàu ngầm lẫn máy bay trực thăng, có phải thấy rất rộng đúng không?"

Liên Hạo Đông phóng tầm mắt sâu xa nhìn về phía trước, quả thật rất bao la rộng lớn. Ở xa kia, hơn mấy chục chiếc xe trọng tải cỡ lớn đang bận rộn vận chuyển hàng hóa, chung quanh đều có kỹ sư công trình đang lắp ráp và thử vận hành, ai nấy cũng rất hăng hái nhiệt tình.

Vương Kỳ Thần chỉ vào hai vật gì đó có hình cung nói: "Đó là hai chiếc ra đa, một cái là ra đa báo động trước, cái còn lại là ra đa điều khiển thuốc pháo, vì vậy vừa có thể phối hợp kiểm tra đo lường sóng ngắn còn có thể kiểm tra đo lường sóng dài."

Liên Hạo Đông gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Hai người bước lên chiếc xe chuyên dùng để vận chuyển, bước vào vị trí khoang thuyền đến phòng điều khiển. Căn phòng chỉ huy điều hành này còn lớn hơn gấp mấy lần so với căn phòng bình thường Liên Hạo Đông dùng để huấn luyện đám lính của mình. Vương Kỳ Thần giới thiệu sơ qua về các chức năng của nó, rất tâm đắc nói với Liên Hạo Đông: "Bao nhiêu tâm huyết của mấy đời người bây giờ sẽ giao lại hết cho các cậu rồi."

Liên Hạo Đông chỉ nói hai chữ: "Cảm ơn!"

Người thầy đã chỉ dạy cho Liên Hạo Đông từ những bước đầu cũng chính là người cậu Vương Kỳ Thần này của anh. Nhớ ngày ấy, ba và anh cả suốt ngày bận rộn lênh đênh trên biển hiem khi nào về nhà, còn mẹ anh thì thường theo đoàn đi tour khắp nơi, vì vậy Vương Kỳ Thần đã đảm nhiệm trọng trách trông coi hai đứa cháu của mình.

Vương Kỳ Thần đã không phụ sự nhờ cậy, đã nuôi dạy hai đứa cháu mình nên người. Có lẽ vì thế nên khi trưởng thành Liên Hạo Đông không hề có tính bay bướm như những anh chàng hào hoa khác mà đã trở thành một người quân nhân mẫu mực, toàn bộ những thứ này đều nhờ Vương Kỳ Thần ban tặng, Liên Hạo Đông bây giờ đã trở thành một trụ cột vững chắc.

‘Vú em’ Vương Kỳ Thần được tuyển dụng dẫn theo hai anh em vào quân đội sống cùng mình, hai anh em quậy quân khu không ngày nào được yên khiến những đứa trẻ cùng trang lứa đã rất nhiều lần kêu ca than phiền. Hồi còn bé Liên Hạo Thiên cũng rất nghịch ngợm, nhưng theo thời gian khôn lớn đã hiểu biết và dâm tính hơn nhiều, đến nỗi mặt mày suốt ngày kín bưng như khúc gỗ, vì lẽ đó làm cho rất nhiều các cô gái e ngại không dám đến gần, mà chuyện này cũng không hẳn là xấu vì nó đã giảm đi rất nhiều lời phải từ chối người khác.

Liên Hạo Đông hoàn toàn trái ngược với anh trai mình. Liên Hạo Thiên là người chính trực ngay thẳng. Còn anh chàng Liên Hạo Đông ấy à? Có thể nói anh ta là người có ‘tâm hồn’ không được trong sáng cho lắm. Nhìn bề ngoài cũng có vẻ chững chạc nghiêm túc đấy, nhưng thật ra bụng dạ lại lắm mưu mô khó lường, anh ta có thể cười đó nhưng rồi sẽ bán đứng bạn ngay sau đó mà bạn không

hề hay biết. Cô gái nào thích anh ta e rằng cũng lắm gian truân vất vả rồi.

Anh chàng còn thường xuyên bắt nạt dọa dẫm những đứa bé ở quân khu khóc ầm lên. Cũng nhờ có Vương Kỳ Thần ra mặt giảng hòa nên mọi chuyện mới được giải quyết. Phải biết rằng, những năm 80 trẻ con ở đây ai cũng là cô chiêu cậu ấm cả, ai cũng như ai, những hộ gia đình kia yêu cầu phải cho con cháu người ta lời giải thích thỏa đáng mới chịu, macje kệ thân phận đối phương có là con ông cháu cha chức lớn cỡ nào.

Sau sự việc đó, hai anh em được Vương Kỳ Thần giảng dạy một phen: "Tụi cháu thích cậy mạnh, thích đánh nhau lắm đúng không? Nếu thật sự muốn cậy mạnh thì phải làm cho người ta tâm phục khẩu phục mình, đừng để người ta tìm đến nhà sinh sự, đó mới là bản lĩnh đàn ông!"

Từ đó về sau, hai anh em có đi đánh nhau không bao giờ nói tên của mình ra, hơn nữa còn tránh xa không để quân đội mang tai tiếng, từng thời vang danh có một không hai. Nhưng chờ tới khi anh trở thành vua của một vùng thì cũng chính là lúc cậu mình không còn bước chân vào nhà mình nữa, dĩ vãng khiến con người ta cảm thấy hoài niệm.

Sau khi đi tham quan xong Liên Hạo Đông đi tới phòng ngủ của Vương Kỳ Thần mở ra một cánh cửa ngầm, chọn ra một chai Ngũ Lương Dịch nói: "Tối nay hai cậu cháu mình lai rai nhé?"

"Được! Sao đây? Lại thêm rượu của cậu rồi à?"

Liên Hạo Đông đặt chai rượu xuống nói: "Bởi vì rượu của cậu đã hấp dẫn con tới đây, sẵn tiện nhâm nhi một chút thôi ạ." Từ khi còn

bé Liên Hạo Đông đã sùng bái Vương Kỳ Thần như thần tượng rồi, bây giờ còn đối đãi với anh như một người bạn tâm giao. Hôm nay mục đích Liên Hạo Đông đến đây chính là thay mặt người lớn để giải tỏa khúc mắc ngày xưa, thật ra cháu bên ngoại cũng có thể làm làm một chiếc cầu nối tri âm.

Hai người đều còn độc thân, mà giữa độc thân và độc thân nói chuyện với nhau thì sẽ có không ít đề tài về phụ nữ. Kể từ khi chuyện tình cảm bị chôn vùi theo năm tháng tuổi thanh xuân, thời gian qua ngoại trừ làm việc và làm việc ra thì hầu như ông không màng đến chuyện gì khác nữa.

Liên Hạo Đông hỏi: "Cậu dự định cứ cả đời này như vậy sao?"

Wang Qiyi uống cạn ly rượu, vành mắt ửng hồng nhìn đứa cháu trai mình nói: "Haizz, cậu năm nay đã 47 tuổi rồi, đã qua nửa đời người rồi, đã không còn tha thiết gì với những chuyện tình cảm nữa."

"Vậy cậu giải quyết chuyện sinh lý như thế nào?"

Wang Qiyi đẩy mạnh đầu Liên Hạo Đông nói: "Thằng nhóc này, chuyện đáng xấu hổ vậy mà cũng có can đảm hỏi?"

Liên Hạo Đông cười khì một tiếng: "Có gì phải xấu hổ? Con với cậu đều là người độc thân, vấn đề cần giải quyết có khác gì nhau đâu."

Wang Qiyi đứng dậy đi lấy năm cái ly tới rồi rót đầy rượu, sau đó nói với Liên Hạo Đông: "Uống hết cái này rồi cậu sẽ nói cho con biết cậu giải quyết bằng cách nào."

Liên Hạo Đông không nói hai lời, uống ừng ực hết từng ly một. Ly cuối cùng vừa hết anh cũng vội nói: "Con uống xong rồi."

Vương Kỳ Thần đốt một điều thuốc rồi nói: "Chỉ một chữ thôi, chính là 'Nhịn'!"

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Liên Hạo Đông thì không nghĩ vậy, có quỷ mới tin à, nhưng dù thế nào cũng không thể lật tẩy ông cậu mình được, nghĩ vậy nên Liên Hạo Đông không muốn tiếp tục đề tài này nữa mà nói sang chuyện khác, "Gần đây con có để ý một cô gái, cậu đoán thử xem cô ấy là người thế nào?"

Vương Kỳ Thần nói: "Tên ranh con còn có thể để ý loại con gái nào đây? Không phải vũ công thì cũng là ngôi sao đình đám mới nổi nào đó thôi."

Liên Hạo Đông nhận thấy nhân phẩm mình bị đánh giá quá thấp, sinh hoạt cá nhân của anh nào có bôi bác như cậu mình nói vậy chứ? Vì vậy lập tức phản kích: "Người năm đó của cậu không phải cũng là một vũ công sao?"

Bạn gái đầu tiên của Vương Kỳ Thần đúng là một vũ công, do Vương Ngọc Lam giới thiệu cho ông, đáng tiếc chỉ quen nhau được nửa năm rồi chia tay. Sau này hỏi ông nguyên nhân thì ông nói gia đình cô gái đó sống dưới mặt đất mà cứ ngỡ đang đi trên mây, khiến bà Vương Ngọc Lam tức đến phát điên.

Liên Hạo Đông nhìn điếu thuốc cậu mình đang hút là Hoàng Hạc Lâu năm 1916, còn cao cấp hơn cả thuốc mình hút nữa, anh cũng tiện tay sờ trong túi mình lấy ra một điếu châm lửa hít vào rồi phả ra

một vòng khói trắng nói: "Cô gái con đề ý là cháu của cô Trần Dương."

Tay Vương Kỳ Thần chợt run lên, tàn thuốc cũng theo đó mà rơi xuống. Ông thoáng ngây người, sắc mặt cũng ảm đạm buồn bã, không nói gì mà chỉ lấy năm cái lý của Liên Hạo Đông về để trước mặt mình châm đầy cả năm ly sau đó lẳng lặng tuôn ừng ực như muốn nuốt hết phiền muộn vào trong lòng.

Liên Hạo Đông cũng không nói thêm gì, hai người cứ uống rượu với nhau như thế cho đến khi Vương Kỳ Thần say mềm rồi ngủ thiếp đi.

Lúc Liên Hạo Đông đi thì Vương Kỳ Thần vẫn chưa tỉnh. do tối hôm qua hai cậu cháu uống rất nhiều, uống hết cả chai Ngũ Lương Dịch mà chưa chịu ngừng còn khui thêm một chai mới nữa. Liên Hạo Đông biết mình đã chạm đến vết thương lòng của cậu nhưng chuyện này trước sau gì mọi người cũng sẽ biết, mình rất cần sự giúp đỡ của cậu ấy. Vì vậy anh đành phải nhấn tâm khơi dậy điểm yếu của cậu mình.

Có người dù đã he hé mắt nhưng không chịu thức dậy, mà người ấy không ai khác đó chính là ông Vương Kỳ Thần. Lúc Liên Hạo Đông đi thật ra ông đã biết, nhưng ông không muốn chào hỏi thẳng cháu mình vì ông biết được tên nhóc kia lần này tới tìm ông là có mục đích, cho nên ông cần bình tĩnh để suy nghĩ.

Có những chuyện tựa như một viên đá nhỏ xém vào trong hồ nước, nó sẽ từ từ chìm sâu xuống đáy hồ, chỉ khi nào có ai đó khuấy động mặt hồ thì khi đó nó sẽ lập tức nổi lên, hơn nữa nó còn làm cho mặt hồ khuấy đảo dữ dội hơn trước đó.

Sau khi Liên Hạo Đông trở lại căn cứ ở thành phố Q liền bắt tay vào việc tuyển chọn tân binh trong phạm vi toàn quốc. Mấy năm trở lại đây, tình hình biên cảnh Nam Hải vô cùng căng thẳng, lãnh đạo cấp cao luôn dành sự quan tâm đặc biệt tới nơi này, ra lệnh tăng cường huấn luyện nhiều chiến đội đặc chủng, phòng bị chu đáo, phòng ngừa những trường hợp nguy cấp bất ngờ phát sinh. Một trong số nhiệm vụ Liên Hạo Đông nhận huấn luyện đó chính là đội đặc chiến của hải quân lữ đoàn.

Suốt tháng đó, Liên Hạo Đông bận rộn không ngừng nghỉ đi đến các quân khu và các căn cứ doanh trại trên cả nước, mục đích là muốn tìm ra những tân binh ưu tú nhất để đào tạo tác chiến. Thật ra công việc này năm nào anh cũng đi tuyển chọn một lần, ít thì khoảng mấy chục người, nhiều thì khoảng 100 người. Nhưng năm nay cấp trên đã giao cho anh trọng trách rất nặng nề, yêu cầu anh tuyển chọn hai trăm tân binh dũng cảm và có năng lực để thành lập thành một đội ngũ vững mạnh.

Đích đến cuối cùng của Liên Hạo Đông là quân khu ở Bắc Kinh, sở dĩ chọn nơi này là điểm dừng chân cuối cùng là anh do có tính toán khác, một công đôi việc, lấy danh nghĩa làm việc công để mưu cầu lợi ích riêng cho bản thân mình.

Đáng lẽ ra lúc này tâm trạng Liên Hạo Đông phải vui vẻ mới phải, nhưng ngược lại anh cảm thấy không hề vui như tưởng tượng, nói cách khác đúng hơn là anh đang rất buồn bực và vô cùng tức giận. Từ lúc mình đi đến nay đã một tháng vậy mà con nhóc Trần Hiểu Sất xấu xa kia lại chớ hề gọi cho mình một cú điện thoại nào, cũng chẳng thèm nhắn cái tin nào hỏi thăm mình, coi mình như không khí vậy. Nói cách khác có phải một trung tá như mình đang bị xem

thường không? Đúng vậy, bây giờ Liên Hạo Đông đã thăng lên một cấp thành hai vạch hai sao rồi.

Lần này Liên Hạo Đông đến không có lái xe, vì anh được những binh sĩ ở địa phương thay phiên đưa đón. Thường mỗi lần ra ngoài cũng rất tùy tiện đơn giản, cho nên chỉ dẫn theo đồng chí tài xế Tiểu Vương kiêm chân chạy vặt. Cho dù là xách túi xách, truyền đạt chút mệnh lệnh nho nhỏ hay tiện thể chạy sơ vài chuyện riêng cá nhân chẳng hạn, Tiểu Vương đó giờ luôn hoàn thành rất xuất sắc trách nhiệm của mình.

Trực thăng quân sự 9A bay từ vùng núi hẻo lánh đến một quân khu ở Bắc Kinh. Lúc này Liên Hạo Đông đang nghỉ ngơi trên chuyến bay, dừng thấy anh hiện đang nhắm hai mắt mà tưởng anh đang ngủ đấy, thật ra đấy lòng của Liên Hạo Đông lúc này như sóng xô ba đào chuyển động, vì anh đang suy nghĩ đến cô vợ tương lai của mình.

Tiểu Vương ngấm nhìn cảnh vật xung quanh mà miệng không ngớt khen ngợi cảnh sông núi hùng vĩ đồ sộ, nhìn từng dãy nhà lầu cao tầng sầm uất nhất thành phố Bắc Kinh hỏi: "Doanh trưởng, hôm nay chúng ta có đi gặp chị dâu không?"

Liên Hạo Đông nhắm hai mắt nhưng vẫn mở miệng trả lời: "Sau khi xuống máy bay cậu hãy tới đợi cô ấy tan sở rồi đưa cô ấy về thẳng quân khu đi, chừng ấy có lẽ tôi cũng đã về tới đó rồi."

Tiểu Vương lập tức nhận lệnh: "Dạ!"

Phi công Tiểu Trần hỏi: "Liên doanh trưởng có mấy đứa rồi?"

Tiểu Vương liền thay Liên Hạo Đông trả lời: "Sang năm, sang năm sẽ có đứa đầu tiên."

Tiểu Trần vừa láy máy bay mà vẫn còn tâm trí tán dóc nói lời chúc mừng: "Chúc mừng anh! Đến lúc đó nhớ mời anh em đến uống rượu chung vui đấy nhé."

Liên Hạo Đông mở mắt ra cười khẽ vỗ vai anh chàng phi công hỏi: "Vợ nhà đội trưởng các cậu đang có tin vui à?"

Tiểu Trần nói: "Hình như chưa có hay sao ấy! Nhưng mà chắc cũng sẽ nhanh có thôi ấy mà. Có lẽ cũng xem xem với nhà anh đấy, dường như cũng là sang năm thì phải."

Liên Hạo Đông nói: "Lớp trẻ ngày nay cũng nhanh lẹ thật."

Tiểu Trần nói: "À mà cũng không chắc đâu vì anh ta mới vừa kết hôn được nửa năm thôi. Còn anh thì sao? Cưới vợ được bao lâu rồi?"

Liên Hạo Đông đáp: "À, vợ thì vẫn còn gửi chưa cưới về."

....

Liên Hạo Đông làm xong công sự trước rồi mới trở về quân khu.

Vừa mở cửa phòng, mùi mốc meo liền sộc vào mũi khiến Liên Hạo Đông vội vàng nín thở, nhanh chóng đi vào mở cửa sổ ra để không khí được thông thoáng hơn. Tiện tay quẹt lên mặt bàn, cả lớp bụi dính đầy đầu ngón tay, không có hơi hám gì như có người từng ở đây. Mở ấm trà ra thì thấy xác trà mình đã uống được một nửa, nửa còn lại vẫn chưa được đổ đi bây giờ đã mốc meo hết lên.

Liên Hạo Đông vỗ trán thở dài, xem ra sau khi mình đi Trần Hiểu Sắt cũng không thèm tới đây một lần nào, con nhóc này....Sao em cứ hết lần này tới lần khác khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi vậy?

Lại đi vào phòng ngủ, chiếc nhẫn kim cương để trên bàn vẫn còn ở đó. Tờ giấy cầu hôn vẫn còn đặt bên dưới chiếc nhẫn không hề có dấu hiện xê dịch. Anh cầm lên xem, rồi dùng tay lau bụi trên đó, sau đó đặt lại chỗ cũ. Gọi điện thoại cho Trần Hiểu Sắt thì điện thoại không ai bắt máy, tín hiệu cũng không nghe rõ, sau đó anh nhận được điện thoại của Tiểu Vương gọi báo tin: "Xế chiều hôm nay chị dâu xin nghỉ việc sớm và đã đi đâu đó, hình như là chó của cô ấy bị bệnh."

Sủng vật yêu quý nằm viện khiến Trần Hiểu Sắt khóc như mưa.

Lúc xế chiều, cô nhận được điện thoại của Tống Á nói Sửu Sửu bé nhỏ không khỏe, bị ói mửa tiêu chảy hiện đang cấp cứu ở bệnh viện. Trần Hiểu Sắt nghe xong điện thoại xin nghỉ nửa ngày vội đón xe chạy tới.

Trời ơi, có phải không đây? Sửu Sửu đáng thương hiện đang nằm thẳng cẳng trên chiếc giường nhỏ đáng vẻ nào khác gì như đã chết. Mũi Trần Hiểu Sắt cay xè, nước mắt cũng thi nhau rơi lộp độp. Sửu Sửu bé bỏng hoạt bát nghịch ngợm của mình đây sao? Bộ lông màu tro rối quện vào nhau, hai mắt thì nhắm nghiền nhưng miệng lại không ngừng phát ra tiếng rên ư ử khó chịu giống như đang khóc.

Trần Hiểu Sắt đi tới vuốt ve nhẹ vào bụng nó nói: "Sửu Sửu, đừng sợ, có chị ở đây rồi."

Sửu Sửu rùng người, cố gắng hi hí mở mắt ra, hai mắt ngân ngấn nước nhìn Trần Hiểu Sắt như đang muốn nói: "Sắt Sắt, Sắt Sắt, 'em' sắp chết đến nơi rồi, 'em' không nỡ xa cô chủ đâu."

Trần Hiểu Sắt cũng nước mắt lưng tròng nhìn nó an ủi nói: "Hết chuyện rồi, sau này cưng sẽ khá hơn thôi." Cô xoay người hỏi Tống Á: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tống Á áy náy nhìn Trần Hiểu Sắt nói: "Xin lỗi em Hiểu Hiểu, anh đã không chăm sóc tốt cho Sửu Sửu."

Trần Hiểu Sắt lau nước mắt nói: "Không phải nó vẫn luôn rất khỏe mạnh sao? Tại sao tự dưng lại biến thành như vậy?"

Tống Á nói: "Anh cũng không biết, trước buổi trưa anh có đi ra ngoài, sau buổi trưa về nhà thì phát hiện Sửu Sửu có điểm bất thường, anh đã nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện làm kiểm tra. Một lát bác sĩ sẽ thông báo kết quả, em đừng quá sốt ruột."

Vị bác sĩ đi ra từ phòng xét nghiệm dùng giọng điệu chỉ trích nói với cả hai: "Người nhà thật quá sơ ý mà cũng không có trách nhiệm gì cả, sao lại để cho nó nuốt nhầm thuốc ngủ chứ?"

"Cái gì?" Trần Hiểu Sắt và Tống Á đều bàng hoàng khiếp sợ.

"Siêu âm thấy trong dạ dày của nó có một lượng lớn thuốc ngủ, phải lập tức rửa ruột nếu không sẽ không giữ nổi mạng của nó, sau khi súc ruột còn phải giữ lại ở bệnh viện để theo dõi."

Tống Á lập tức nói: "Vậy xin bác sĩ hãy mau mau súc ruột cho nó đi, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao hết."

Trần Hiểu Sắt kéo áo Tống Á hỏi, "Thuốc ngủ là sao vậy? Tống Á, rốt cuộc chuyện này là sao?" Trần Hiểu Sắt cảm thấy thật khó hiểu, chẳng lẽ Tống Á bị bệnh mất ngủ nên phải cần dùng loại thuốc này để hỗ trợ sao?

Sắc mặt Tống Á từ tái nhợt sau đó biến chuyển sang tức giận đỏ ngầu lên, anh siết chặt quả đấm nện mạnh vào tường rồi quay lại nói với Trần Hiểu Sắt: "Hiểu Hiểu, anh xin lỗi vì anh đã không chăm sóc tốt cho Sửu Sửu." Tống Á móc từ túi mình ra một tấm thẻ nhét vào tay Trần Hiểu Sắt nói: "Mọi chi phí lo cho Sửu Sửu em cứ quẹt trong thẻ này, mật mã là ngày sinh nhật của em. Anh có việc gấp, anh đi trước đây."

Sinh nhật của mình? Trần Hiểu Sắt khiếp sợ nhìn về hướng Tống Á đang vội vã rời đi. Mình còn chưa kịp hỏi thăm tình hình thế nào mà anh ta đã bỏ đi rồi, không lẽ là vì áy náy ư?

Trần Hiểu Sắt xem lại thì thấy điện thoại mình đã hết pin và cũng tự động tắt máy luôn, lo lắng khách hàng sẽ gọi cho mình không được nên cô đành đi mượn cục sạc điện thoại ở bệnh viện. Điện thoại vừa bật lên thì tin nhắn với cuộc gọi nhỡ ào ào gửi vào như thác lũ, số gọi nhắn nhiều nhất là một dãy số lạ. Ồ, là của Liên Hạo Đông, sao anh ta lại rảnh rỗi gọi cho mình vậy?

Nói tới mới nói, Trần Hiểu Sắt đã muốn dành cho Liên Hạo Đông một lời cự tuyệt trong êm ái. Cô cảm thấy cả hai thực sự không hợp nhau về mọi phương diện, nếu là một người biết mình biết ta thì khi thấy 'gian nan sẽ nản', nhưng cái tên Liên Hạo Đông này giống như hoàn toàn không có chút khái niệm gì về bốn chữ 'biết mình biết ta' này, điều đáng nói hơn đó là dường như trong từ điển của anh ta cũng chẳng có câu thành ngữ 'gian nan sẽ nản' là cái gì.

Còn đang miên man suy nghĩ thì Liên Hạo Đông gọi tới nữa. Hay da, rốt cuộc có chuyện gì mà anh ta gấp gáp dữ vậy chứ? Thật sự là bây giờ mình không còn tâm trạng nào để nói chuyện tình cảm với anh ta, nhìn sang thấy Sửu Sửu bé bỏng hiện đang bị cấm đủ loại ống, khó chịu mà chỉ biết kêu ư ử lẫn lộn qua lại, cô thấy mà xót cả lòng. Ấn nút nghe giọng sục sục như nghẹt mũi hỏi: "Có chuyện gì không?"

Liên Hạo Đông ở đầu bên đầu kia chừng hừng, cô ấy khóc? Liên Hạo Đông thấy tim mình như bị ai nhéo một cái đau điếng, vốn định dọa cô giật mình một phen nhưng bây giờ lại thấy không nổi. Bèn ho một tiếng rồi hỏi, "Đang ở đâu vậy? Tại sao khóc hả?"

Trần Hiểu Sát thút thít nói: "Ở trong bệnh viện, Sửu Sửu không cẩn thận ăn nhầm thuốc ngủ."

Liên Hạo Đông dỗ dành nói: "Lớn chừng ấy rồi mà còn khóc gì nữa, nín đi! Tôi đang ở trước cửa nhà em đây!"

Trần Hiểu Sát tỉnh táo lại trong tích tắc, "Hả, anh về rồi sao? Không phải anh nói một năm anh chỉ về nhà được có mấy lần thôi sao? Sao bây giờ lại...."

Liên Hạo Đông hỏi ngược lại: "Sao hả? Không muốn tôi về thăm em à?" Anh chen ngang hỏi.

Trần Hiểu Sát mau miệng nói: "Không phải, không phải vậy, anh muốn về lúc nào cũng được mà." Tự nhiên lúc này Trần Hiểu Sát lại đỏ mặt, bởi vì cô đang nghĩ tới những hình ảnh mờ ám giữa hai người trước đó. Mà thật ra mình cũng không biết mình đang làm sao nữa, thời gian gần đây cứ hay mơ thấy anh ta, hơn nữa chỉ cần

trong giấc chiêm bao đó có anh ta xuất hiện thì y như rằng sẽ có cảnh nóng cả hai đang 'yêu nhau'.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Lẽ nào cô ấy không nhận ra chút tình cảm đang dần dần hình thành qua những hành động của mình sao? Xem ra, mức độ chậm tiêu của cô ấy không phải thuộc loại tầm thường.

Còn Trần Hiểu Sát thì vừa rất mong muốn được gặp Liên Hạo Đông nhưng lại sợ khi nhìn thấy anh. Nếu anh ta cứ thế biến mất khỏi cuộc sống của mình mãi mãi thì mình sẽ quay về lại như xưa, những chuyện đã xảy ra hãy xem nó như một giấc mơ. Nhưng hôm nay anh ta lại xuất hiện, điều đó càng chứng tỏ những sự việc từng phát sinh không phải là mộng như cô nghĩ.

Liên Hạo Đông hỏi, "Có ngạc nhiên không?"

Trần Hiểu Sát đáp: "Có!"

Liên Hạo Đông nghe thấy Trần Hiểu Sát hít mũi nói với bác sĩ ở bên kia điện thoại: "Các người làm từ từ thôi được không? Nó đang rất khó chịu."

Tiếng vị bác sĩ đáp: "Làm từ từ nó sẽ khỏe hơn sao?"

Liên Hạo Đông lại nghe tiếng Sừu Sừu gào thét rên la, xem ra tình hình bên đó đang rất căng thẳng. Anh liền quyết định qua bên ấy cô xem coi thế nào, "Đang ở bệnh viện nào? Tôi sẽ sang đó với em."

Trần Hiểu Sắt nói: "Ở bệnh viện thú y Thiên Sứ, bên cạnh đồn hải quan."

Liên Hạo Đông cúp điện thoại xong sau đó chạy tới, bệnh viện không lớn nhưng thiết bị rất đầy đủ và tiên tiến, cũng là một trong những bệnh viện thú y cao cấp nhất Bắc Kinh.

Xa nhau tròn một tháng, rốt cuộc mình đã có thể gặp được người mà mình ngày nhớ đêm mong rồi. Với bộ váy màu đen trông cô có vẻ chừng chạc đi nhiều, bộ váy làm tôn lên nét gợi cảm chín muồi của người phụ nữ trong cô, hấp dẫn kiểu này khiến cả người Liên Hạo Đông phát ngứa ngáy.

Anh mở cửa đi vào, đi tới bên cạnh bác sĩ rồi sờ bụng Sửu Sửu. Sửu Sửu bé nhỏ lập tức làm nũng kêu ư ử vì nó biết đây là tay của Đông Đông. Oa oa, Đông Đông đến thăm mình này, đây có phải chứng tỏ 'tiểu gia' mình rất được chào đón hay không? Sửu Sửu như Khổng Tước đang xòe đuôi chìm trong ảo tưởng. Nó rất tự biết thân phận mình cho nên đã tự xưng tiểu gia, bởi vì Sắt Sắt vẫn luôn khiêm tốn gọi mình là đại gia.

Thăm hỏi Sửu Sửu xong Liên Hạo Đông đi tới đứng song song bên cạnh cô gái đang ngẩn ngơ. Đang miên man suy nghĩ bỗng nhiên Trần Hiểu Sắt phát hiện một vật thể khổng lồ xuất hiện ngay cạnh mình, trái tim bỗng chốc nhảy đập thành thịch, mặt cũng lập tức đỏ lừ.

Thấy Trần Hiểu Sắt xấu hổ đỏ mặt khiến tim Liên Hạo Đông cũng đập rộn lên. Lời muốn nói bỗng biến đâu mất, không biết nên nói cái gì cho phải, mặt mặt ời là mặt mặt.

Đây là tình huống gì đây? Ha ha, là hormone kích thích của hai người đã sinh ra phản ứng hóa học ư?

Liên Hạo Đông là người đầu tiên phá tan bầu không khí lúng túng, liền nhìn Trần Hiểu Sắt rồi khom người kề sát vào tai cô nói: "Tối nay tôi đến nhà em ở tạm nhé, phòng ốc bên quân khu bỏ lâu ảm thấp quá tôi sợ mình sẽ ngã bệnh mất."

Trần Hiểu Sắt há to miệng vì kinh ngạc, đây chính là câu nói đầu tiên gặp lại của vị sĩ quan dành cho mình đó ư, sao nghe có mùi dụ dỗ trắng trợn quá vậy, anh ta quả thật là tên xấu xa chính hiệu.

Ngã bệnh? Lại tính lừa mình á? Thử trạng anh ta mà cũng có thể ngã bệnh sao? Tướng tá cỡ này dù cho có vút vào trong hầm phân ngâm ở đó ba ngày ba đêm vẫn chẳng hề sức mẻ miếng nào đâu. Trần Hiểu Sắt gãi đầu nói: "Tôi thấy làm vậy không có tiện lắm đâu vì buổi tối tôi còn phải chăm sóc Sưu Sưu nữa, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh ấy."

Liên Hạo Đông thở hắt ra nói: "Hai ngày nữa tôi sẽ quay lại căn cứ, nên sẽ không làm phiền em lâu đâu."

Trần Hiểu Sắt gật gù nói: "Ồ, ra là vậy!"

Liên Hạo Đông nháy nháy mắt với nét mặt buồn buồn chờ mong như đang muốn nói: "Sao không hỏi tôi khi nào sẽ trở lại đi? Hỏi mau đi! Hỏi mau đi!" Đáng tiếc Trần Hiểu Sắt nhà ta vẫn trơ ra như cộc gỗ, Liên Hạo Đông đành phải tự biên tự diễn: "Ít nhất phải nửa năm sau mới có thể về."

Nửa năm hả? Hơi bị lâu thật đấy! Nửa năm sau không chừng cũng là ngày tận thế của trái đất mất rồi. Trần Hiểu Sắt cảm thấy

trong lòng mình có gì đó rất là lạ, không hiểu đó là cảm giác gì nữa, có chút mất mát, cũng có chút buồn buồn, tóm lại rất là khó chịu, chẳng lẽ mùa thu chóng qua nhanh vậy ư? Không thể nào, thời tiết hiện là đang giữa mùa hè mà. Trần Hiểu Sắt có một tật xấu giống Lâm Đại Ngọc đó chính là mỗi khi đến mùa thu thì thường hay lo lắng nghĩ ngợi đa sầu đa cảm.

Nửa năm sau chẳng phải đã là cuối năm rồi ư? Vì vậy cô đột nhiên hỏi một câu vô cùng không liên quan: "Lễ hội mùa xuân tới có phải bộ đội các anh sẽ phát vé cho vào xem không?"

Liên Hạo Đông: "...."

Thủ trưởng Liên rốt cuộc không còn nhẫn nại được nữa, đi thẳng vào vấn đề nói: "Cô bé, tôi đẹp trai thế này chẳng lẽ em không có chút hứng thú nào với tôi hay sao?"

Trái tim be bé của Trần Hiểu Sắt như bị khuỷa nhẹ, mặt đỏ bừng lên chỉ cúi đầu né tránh chứ không có ý định trả lời anh.

Thấy phản ứng đó của cô Liên Hạo Đông tự an ủi chính mình, xem ra, cũng không hẳn là cô ấy không để ý tới mình?

Trần Hiểu Sắt suy tư cả buổi mới run run nói: "Thật ra, thật ra....Không phải là không có, mà chỉ là có một chút xiu, một chút xiu thôi..."

Ngay lúc này, một y tá nữ trong bệnh viện thấy Liên Hạo Đông mặc áo T shirt màu xanh quân đội liền bước tới hỏi, "Anh là quân nhân à?"

Liên Hạo Đông gật đầu đáp: "Ừm."

Mặt cô y tá đột nhiên đỏ lên, đưa danh thiếp cho Liên Hạo Đông nói: "Tôi có mấy người chị em đặc biệt rất thích quân nhân, nếu anh có thời gian thì hãy điện thoại cho tôi nhé, chúng ta có thể làm bạn không?"

Liên Hạo Đông không đưa tay nhận tấm danh thiếp làm cho cô y tá kia thấy hơi lúng túng. Trần Hiểu Sát tinh ý đưa tay nhận lấy thay anh và nói: "Chú hai tôi vẫn chưa kết hôn đâu, hiện cũng đang tìm đối tượng cho mình đó, tôi nhận thay chú ấy nhé."

Cô y tá ngây ra sửng sốt, Trần Hiểu Sát vội vàng ôm cánh tay Liên Hạo Đông giải thích, "Đây là chú hai của tôi đó? Đẹp trai không?"

Cô y tá nhìn nhìn Liên Hạo Đông rồi bẽn lẽn nghiêng đầu đi đến một căn phòng khác.

Liên Hạo Đông quay đầu lại nhìn 'cô cháu gái' vừa từ trên trời rơi xuống nói: "Cháu gái, em thích làm bà mai lắm phải không?"

Trần Hiểu Sát trợn mắt giận dữ nhìn anh nói: "Đừng tưởng bở nhé, nếu khi này tôi không nhận danh thiếp của cô ta, biết đâu được cô ta sẽ làm gì đó với Sửu Sửu thì sao?"

Liên Hạo Đông chấp hai tay lạnh lùng phán một câu: "Cô ta dám!"

Trần Hiểu Sát thở dài vừa đẩy Liên Hạo Đông sang một bên vừa nói: "Tôi nói này, anh đừng mang thêm phiền phức tới cho tôi nữa có được không?"

Liên Hạo Đông cũng mặc cho cô lôi kéo vừa đi vừa giải thích: "Tôi đã nói sai gì rồi sao?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Anh không nói sai gì cả, hay là anh cứ ngồi đây đợi đi." Cô ấn vai anh ý bảo ngồi xuống băng ghế, nhưng cứ như đang ấn vào một vách tường rất kiên cố vậy. Còn Liên Hạo Đông đứng nhìn cô đang ra sức muốn ấn anh ngồi xuống mà cảm thấy cô thật đáng yêu.

Trần Hiểu Sắt dùng hết sức gồng lên để ấn, hừ, mình không tin không ấn được anh ta ngồi xuống. Vứt túi xách sang một bên, sau đó tiếp tục dùng sức đè vai Liên Hạo Đông xuống. Nhưng Liên Hạo Đông vẫn trơ ra không hề nhúc nhích, mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Anh cũng muốn xem thử coi cô xoay sở thế nào. Chờ sau khi Trần Hiểu Sắt dùng sức ấn lần thứ ba thì anh bất ngờ ngồi xuống, Trần Hiểu Sắt bị mất đà giang tay ôm trọn phần đầu của Liên Hạo Đông vào trong ngực của mình.

Liên Hạo Đông ngay tức khắc vững vàng tiếp được giai nhân, đỡ eo cô hỏi: "Em muốn ôm tôi tới vậy sao?"

Trần Hiểu Sắt sợ có người nhìn thấy vội vàng thoát khỏi người Liên Hạo Đông, trên trán rịn ra mồ hôi lấm tấm.

Liên Hạo Đông bị đẩy ra nhưng trên môi lại thoáng nở nụ cười, nhìn vào ngực Trần Hiểu Sắt rồi tự than thở: "Cảm giác khi được chạm tới đó thật khiến cho người khác phải nao lòng!"

Cả người Trần Hiểu Sắt hiện đang bị kẹp giữa hai chân Liên Hạo Đông, có được lợi thế này cô liền nâng đầu gối lên nện cho anh một phát vào ngay điểm yếu, trong lòng cũng đồng thời nói: "Cho anh ném thử đòn sát thủ của bản cô nương nhé!"

Liên Hạo Đông bị đau suýt nữa là rên thành tiếng, hai mắt tóe lửa ghì chặt Trần Hiểu Sắt vào lòng hơn, bóp eo cô nghiến răng nói: "Đồ

quý này xem tí nữa bị em làm cho hồng hét rồi.”

Nghĩ mà xem: Xưa này Liên Hạo Đông vẫn luôn tự hào về bản lĩnh nhanh nhẹn chính xác không ai bằng của mình, vậy mà hôm nay lại thua một cách dễ dàng trong tay cô gái nhỏ này, thử hỏi sao không giận cho được, cho nên phải trừng phạt cô một phen.

Trần Hiểu Sát giãy dụa nói: “Buông ra! Mai mốt nếu anh còn giờ trò với tôi nữa thì tôi sẽ...” Trần Hiểu Sát vốn định nói sẽ thiến anh ngay lập tức, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của anh, cô thật sự không có lá gan để nói ra câu đó, đành phải sửa lại là: “Tôi sẽ chặt anh ra thành tám khúc.”

Liên Hạo Đông nói: “Tôi chưa bao giờ xem nặng mối đe dọa từ bất kỳ ai!”

Mặt Trần Hiểu Sát đỏ rần, xấu hổ tới nỗi không biết phải làm sao. Lúc này, Trần Hiểu Sát vô tình ngẩng đầu dậy thì trông thấy Tống Á đang đứng ngoài cửa cứng đờ như pho tượng, mặt mày xanh mét rất khó coi, không biết anh đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Liên Hạo Đông nhìn theo ánh mắt của Trần Hiểu Sát, người đàn ông đứng ở cửa này mình đã từng gặp rồi, chính là anh chàng bạn trai cũ qua lời cô thường nói. Liên Hạo Đông rất bình tĩnh nói lỏng vòng tay đang ôm Trần Hiểu Sát ra.

Trần Hiểu Sát vội vàng chỉnh sửa quần áo.

Tống Á đi tới cổ nặn ra nụ cười hỏi: “Sửu Sửu rửa ruột rồi sao?”

Lúc này Trần Hiểu Sát mới sực nhớ ra Sửu Sửu vẫn còn đang chịu khổ ở đằng kia, còn cô thì ở đây liếc mắt đưa tình với Liên Hạo Đông. Cô không trả lời Tống Á mà vội vã đi về hướng bàn mổ xem

Sửu Sửu thế nào. Nhóc con kia đang ngủ rất ngon lành, cuối cùng cũng giữ được mạng nhỏ của nó. Bác sĩ nói: “Nó hiện tại không sao rồi, nhưng phải ở lại đây quan sát thêm hai ngày nữa.”

Trần Hiểu Sát nghe vậy cũng nhẹ lòng, tầm mắt vô thức nhìn sang Liên Hạo Đông đã theo cô vào. Vị trí của anh trong lòng cô vô tình đã vượt xa Tống Á.

Liên Hạo Đông vỗ nhẹ vai cô bày tỏ an ủi.

Tống Á ở bên cạnh hắng giọng nói: “Cảm ơn bác sĩ.”

Nữ y tá ra về ta đây lên lớp rắn dạy Trần Hiểu Sát và Tống Á: “Hai vợ chồng ở nhà về sau nên chú ý hơn một chút, đừng để thuốc ngủ lung tung nữa.” Nói xong cô ta liếc nhìn phía Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông cảm thấy toàn bộ khớp xương của mình đang kêu vang răng rắc, anh ôm vai Trần Hiểu Sát nói: “Cháu gái, chú hai đói bụng rồi, đi kiếm gì đó ăn đi, nhưng cháu phải đi ăn với chú mới được.”

Bầu không khí lúng túng nhất thời vây quanh ba người!

Trần Hiểu Sát giới thiệu hai người với nhau: “Anh ấy là Tống Á” – “Còn đây là Liên Hạo Đông.”

Hai người đàn ông ngược lại rất hào phóng bắt tay nhau, Liên Hạo Đông nói trước: “Thời gian qua tôi không có ở Bắc Kinh, có lẽ cô ấy đã mang tới không ít phiền phức cho cậu, mong cậu đừng để ý.”

Tống Á nói: “Hiểu Hiểu xưa nay rất ngoan, chưa từng gây phiền hà gì cho tôi cả, anh cũng đừng quá lo lắng.”

Liên Hạo Đông nói: “Nhiều lúc đầu óc cô ấy cứ hay lơ mơ, rất dễ đắm mình trong quá khứ, thật ngại quá.”

Tống Á nói: “Giữa chúng tôi sẽ không chỉ là quá khứ.”

Vụ gì đây? Bây giờ thì Trần Hiểu Sắt đã hiểu, hóa ra hai người này đang ngầm đấu đá nhau? Cô liền chen ngang cuộc nói chuyện giữa hai người: “Tôi không thấy đối mà chỉ muốn về nhà thôi, hai người các anh tính cứ đứng nói mãi hay sao?”

Liên Hạo Đông nói: “Thì theo ý em đi.”

“Vậy đi thôi.” Cô ra lệnh với Liên Hạo Đông.

Tống Á hỏi, “Để tôi đưa hai người về được không?”

Tất nhiên là không được, lần này Sữu Sữu xảy ra chuyện, chắc chắn 100% là có liên quan tới anh rồi. Chăm sóc không chu đáo cho Sữu Sữu chính là một trong những lý do để cô từ chối anh.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Vì Liên Hạo Đông đi nhờ xe người khác tới nên hai người phải đón xe đi về. Trên đường đi Trần Hiểu Sắt nói với Liên Hạo Đông: "Anh đừng có quá đắc ý, tôi muốn đi về chung với anh là vì tôi đang giận Tống Á đã làm cho Sửu Sửu bị bệnh mà thôi."

Liên Hạo Đông nói: "Tôi đắc ý bao giờ hả? Em có thấy tôi cười không?"

Ừ, đúng là anh ta không có cười.

Rất nhanh cả hai được về đến nhà, Liên Hạo Đông đi thẳng tới cánh cổng như nơi này vốn là nhà mình vậy. Khi nhìn thấy cầu thang máy đã sửa xong hoàn tất thì anh mở miệng mắng: "Nếu cưới vợ mà năng xuất cũng được tốc hành như thế này thì thật tốt biết mấy."

Trước khi vào cửa Liên Hạo Đông luôn giữ cho mình một hình tượng hoàn hảo không khác gì Liễu Hạ Huệ ngày xưa. Nhưng khi cánh cửa vừa đóng lại anh lập tức lộ ra bản chất thật của mình. Không cho Trần Hiểu Sắt có thời gian cất đi túi xách, vội vàng ấn Trần Hiểu Sắt lên cánh cửa và nâng khuôn mặt nhỏ xinh của cô mà hôn tới tấp.

Trần Hiểu Sắt hoảng hồn la chối lói, cuống quýt ú ớ: "Anh làm nhẹ thôi, chiếc áo này là hàng hiệu đấy, anh không được xé nó...."

Khá lắm, cô vợ tương lai này còn rất biết sống tiết kiệm. Nhưng tiếng thét của Trần Hiểu Sắt vốn không ngăn cản được hành vi thô bạo của Liên Hạo Đông. Trần Hiểu Sắt nghe được tiếng cúc áo của mình rơi xuống đất kêu tách tách rất rõ ràng. Trong lòng lo lắng không thôi, cầu trời làm ơn đừng lăn xuống lỗ thoát nước trong nhà tắm, bộ váy này là hàng giảm giá, không có cúc áo dự phòng nào để thay hết....

Trần Hiểu Sắt tựa như một áng mây nhỏ bị cơn gió dữ là Liên Hạo Đông cuốn đi, cố gắng phối hợp theo mỗi tiết tấu điên cuồng của anh, còn nhiệt liệt hôn đáp trả lại khiến Liên Hạo Đông hết sức hài lòng.

Đối với hành vi xâm phạm thân thể của Liên Hạo Đông, Trần Hiểu Sắt đã từ chống cự dần chuyển sang đón nhận, rồi sau đó lại biến thành chủ động đáp trả, chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Sau khi xảy ra chuyện lần trước, Trần Hiểu Sắt vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện lên giường với Liên Hạo Đông. Nó đã ám ảnh cô cả khoảng thời gian rất dài, trong lòng rối rắm không yên. Cô căm ghét bản thân mình đã không cẩn thận để thất thân, càng đáng hận hơn chính là đêm đầu tiên của mình vậy mà lại ngủ say như chết, còn chưa kịp cảm nhận hương vị ngọt ngào của tình một đêm khiến con người ta chết dở sống dở kia là như thế nào nữa.

Thế cho nên nhân lúc khi cả đám con ngồi trong nhà tập thể tụ tập tán dóc, cô đã nhân cơ hội ấy hỏi mọi người: "Lần đầu tiên làm chuyện đó của các cô là khi nào vậy?"

Người đầu tiên đáp: "Tôi á, lúc mới vào năm đầu đại học thì tôi đã cho bạn trai trước, trước, trước đó rồi."

Người thứ hai nói: "Còn tôi thì đã làm chuyện đó từ hồi học cấp hai cơ, là một hot boy học cùng trường với tôi."

Sau đó, sau đó lại có người nói: "Năm đó tôi đã cho ông chủ của mình và bây giờ anh ấy đã là chồng tôi."

Trời ơi, chuyện ghê gớm thế này mà bây giờ mình mới biết? Xem ra mình quá thiếu sót chưa đủ quan tâm đám chị em tốt này rồi. Cô lại hỏi tiếp: "Còn tình một đêm? Hoặc có thể có suy nghĩ này hay không?" Vì muốn che giấu mục đích của mình nên cô nói thêm một câu: "Một cô bạn của mình nói cô ta đã lỡ thích người lỡ có tình một đêm với cô ấy."

Lại có người nói: "Nói thật tôi cũng từng như vậy. Lần đó đi bar chơi, có quen được một anh rất trai đẹp, uống một hồi rồi say đến không biết trời trăng gì, hôm sau tỉnh lại thì phát hiện mình đã lên giường với người ta. Thực sự rất tuyệt vời và thú vị nữa."

Một người khác nói: "Tôi không ngại tình một đêm, chỉ cần đối phương đẹp trai là được."

Có người nói: "Tình một đêm á? Ông chồng hiện tại của tôi trước đây cũng là ông chủ có tình một đêm với tôi đấy."

Sau cuộc nói chuyện lần đó, nỗi lòng lo lắng bất an của Trần Hiểu Sắt rốt cuộc cũng được xoa dịu, lấy cớ đó để an ủi bản thân: "Xã hội bây giờ, gái còn trinh mới là cổ lỗ xỉ què mùa, mất thì cũng đã mất rồi. Còn nữa, tương tá diện mạo của cái tên lưu manh kia có thể nói trong ngàn người mới tìm được một, tính ra mình cũng không có lỗi gì."

Với suy nghĩ này, Trần Hiểu Sắt liền gạt phăng những lời răn dạy không được có quan hệ trước hôn nhân kia luôn. Thậm chí có lúc cô còn thấp thỏm mong đợi nó sẽ đến với mình thêm lần nữa và đối tượng ấy chính là Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông nương theo Trần Hiểu Sắt đi từ từ lại phía giường, hai người như đang so tài xem ai có thể xé quần áo trên người đối phương nhanh hơn. Quân phục tác chiến mùa hè của Liên Hạo Đông được làm bằng chất liệu rất tốt, ngay cả thanh niên trai tráng trên thao trường còn xé không rách nổi thì một cô gái chân yếu tay mềm như cô làm sao có thể xé được? Trần Hiểu Sắt hì hục hỏn hển cởi được chiếc áo ba lỗ bên trong của Liên Hạo Đông ra đã mệt muốn đứt hơi. Liên Hạo Đông thấy cô ngừng tay thì hỏi: "Sao không làm tiếp?"

Trần Hiểu Sắt xụ mặt, mặt mũi nhỏ xinh như chiếc bánh bao vừa tròn vừa trắng vô cùng dễ thương xì xuống nói: "Tôi đang nghĩ, con gái vẫn nên dè dặt một chút hoặc giả bộ từ chối sẽ hay hơn."

Liên Hạo Đông chỉ cười cười rồi hôn nhẹ lên chóp mũi cô, sau đó tiếp tục công việc đang dang dở của mình.

So với sự dè dặt của Trần Hiểu Sắt thì Liên Hạo Đông ra tay một cách thuận lợi trôi chảy hơn nhiều, bộ váy mới mua của cô lần nữa bị hủy trong tay Liên Hạo Đông. Trần Hiểu Sắt thấy vậy lập tức nổi điên thở hồng hộc nó với anh: "Lần này anh đừng hòng bỏ đi nếu không đền lại cái áo này cho tôi."

Cô bé, đừng nói bồi thường quần áo, dù cho bồi thường luôn cả cái mạng này tôi cũng sẵn lòng dâng cho em!

Liên Hạo Đông cởi luôn lớp áo trong của Trần Hiểu Sắt ra, hai bầu ngực trắng nõn như quả ngọt say lòng người. Liên Hạo Đông không chần chờ cúi đầu ngậm lấy một bên, tay thì xoa nắn vuốt về thường thức bên còn lại.

Đến lúc này thì Trần Hiểu Sắt cũng vút luôn tấm rào chắn rứt rề ban nãy, run run bám lấy bờ lưng vạm vỡ của Liên Hạo Đông. Đột nhiên Trần Hiểu Sắt cảm thấy nơi hạ thể mình tuôn ra luồng nước nóng nóng, chất dịch ẩm ướt và trơn trượt đó khiến cô có cảm giác lâng lâng.

Bàn tay thô ráp của Liên Hạo Đông di chuyển từ ngực cô lần lần xuống phía dưới, đến khi xuống tới mông Trần Hiểu Sắt mới dừng lại, rên nhẹ ra tiếng sau đó cởi luôn quần của mình ra. Anh cũng rất háo hức muốn được, nếu không phải đây là lần đầu tiên của cô ấy, chắc chắn mình sẽ giải phóng ‘cậu em’ này trước.

Trần Hiểu Sắt lại cảm thấy hạ thể mình lần nữa tuôn ra luồng nhiệt nóng, hơn nữa càng tuôn càng nhiều khiến cô có dự cảm không ổn, dấu hiệu này sao giống đến ngày đó quá vậy? Trần Hiểu Sắt vội dịch người ra ngồi dậy bước xuống giường gấp gấp chạy vào phòng vệ sinh. Kiểm tra mới biết đúng như cô dự đoán, ‘bà dì xui xẻo’ này sớm không đến trễ không đến lại đến ngay lúc này.

Trần Hiểu Sắt cảm thấy vô cùng ái ngại với Liên Hạo Đông, ngại tới nỗi không dám mở cửa đi ra ngoài luôn. Dựa theo kinh nghiệm tích lũy bao nhiêu năm qua phim ảnh và sách truyện của mình, một khi ‘cậu em’ đã ‘vươn cung’ sẵn sàng chiến đấu mà nếu như không kịp thời giải quyết thì sẽ bị tắt tuyến tiền liệt. Rất có hại cho sức khỏe, không chỉ có hại cho sức khỏe mà còn không tốt cho thận nữa. Nhưng phải đành chịu chứ biết làm sao bây giờ, mình cũng đâu có muốn như vậy.

Trần Hiểu Sắt dọn dẹp sạch sẽ và thay luôn áo ngủ khác rồi mới đi ra, không nói gì chỉ lẳng lặng nhặt quần áo của Liên Hạo Đông vắt lên giá áo. Qua mở quần áo trong tay, cô có thể biết được hiện tại Liên Hạo Đông đã biến thành một người mẫu khỏa thân nằm chờ dâng tới miệng rồi. Còn nếu như không đúng, vậy thì người đàn ông này có thói quen mặc hai cái quần lót.

Liên Hạo Đông bật điều hòa và đang hưởng thụ cảm giác mát mẻ dễ chịu của căn phòng. Đêm nay đúng là một đêm tuyệt vời, thời tiết tối nay vừa trong lành còn nhiều mây khá tốt, cũng không có ai làm kỳ đà cản mũi ngồi xem[1], thế thì còn gì thích hợp hơn bằng làm chuyện đó nữa chứ! Nhưng ông trời lại cố tình chơi khăm Liên Hạo Đông. ([1] ý nói Sưu Sưu bé nhỏ :D)

Cá nhân Liên Hạo Đông cho rằng, có lẽ kiếp trước mình làm việc thiện thì ít mà làm chuyện ác thì quá nhiều, không biết tích nhiều công đức, cho nên kiếp này mới luôn bị trục trặc gián đoạn nửa chừng trong việc quan hệ trai gái.

Trần Hiểu Sắt đi tới tốt bụng giúp Liên Hạo Đông đắp lên tấm chăn rồi nói: "Không mặc đồ coi chừng bị lạnh đó."

Liên Hạo Đông làm sao để cô ngồi đó nói năng nhảm nhí được, vồ tới nhấc lên giai nhân ôm vào lòng, đặt Trần Hiểu Sắt ngồi trên bụng mình rồi tiếp tục hôn cô.

Bây giờ Trần Hiểu Sắt đã không còn tâm trạng để đáp lại Liên Hạo Đông nữa, áy náy nói: "Tối nay không được!"

Liên Hạo Đông mặc kệ lời cô nói cứ tiếp tục công việc của mình, Trần Hiểu Sắt nhân cơ hội được hít thở một chút nói: "Tôi tới ngày rồi, anh vẫn muốn tiếp tục trận chiến đẫm máu này sao?"

Liên Hạo Đông cảm thấy đầu mình ong ong, hai mắt trợn to như muốn nổ đom đóm. Bản thân là người không mê tính dị đoan, nhưng ngay giờ phút này anh thật sự rất rất muốn chạy tới chùa thắp hai nén hương để hỏi: Rốt cuộc tôi đã đắc tội với vị thần tiên nào vậy chứ?

Dù vậy nhưng suốt cả đêm Liên Hạo Đông cũng không hề bỏ qua cho Trần Hiểu Sắt, ngoài việc không đụng chạm chỗ đó ra, những nơi còn lại khác đều bị Liên Hạo Đông chăm mút sạch sẽ, không bỏ sót một ngõ ngách nào. Mãi tới khi cảm thấy đã sờ thỏa mãn rồi mới nói với Trần Hiểu Sắt: "Ngày mai theo anh đến quân khu, anh có đồ muốn tặng cho em."

Trần Hiểu Sắt nói: "Những thứ khác tôi đều không cần, đèn trước cái áo bị xé rách cho tôi đi rồi hãy nói."

Liên Hạo Đông hôn nhẹ lên da bụng cô nói: "Yêu cầu của em chỉ có từng ấy thôi sao?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Đúng vậy, chẳng lẽ yêu cầu anh cho tôi đứa con ư? Nói thật cho anh biết, tôi nhận thấy giữa hai chúng ta không có kết quả đâu."

Liên Hạo Đông sững sờ nghi hoặc hỏi, "Sao em lại nói vậy?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Haizz! Bởi vì tôi cảm thấy giữa hai chúng ta có quá nhiều chênh lệch, như một trời một vực không có chỗ nào thích hợp cả. Còn nữa, không phải lần trước tôi đã có gì đó với anh rồi sao? Tôi nghĩ có một lần hay hai lần thì cũng như nhau cả thôi, cho nên tối nay tôi mới đồng ý cho anh lên nhà. Chúng ta đều là người trưởng thành, tất nhiên sẽ có nhu cầu về mặt sinh lý, cảm thấy hợp thì vui vẻ với nhau một đêm cũng không có gì xấu."

Liên Hạo Đông xỉ nhẹ vào đầu Trần Hiểu Sát: "Em xem anh là hạng người gì chứ? Là kẻ sở khanh có ý đồ lợi dụng em hay sao? Anh đã nói là anh sẽ chịu trách nhiệm mà."

Trần Hiểu Sát vuốt bụng mình nói: "Chịu trách nhiệm gì chứ? Lúc ấy tôi sợ mình có thai nên mới nói vậy, bây giờ đã có rồi thì tôi cũng yên tâm. Sau buổi sáng ngày mai anh đừng đến đây nữa, về tìm một cô gái môn đăng hộ đối với mình mà sống cho hạnh phúc đi."

Liên Hạo Đông lườm nghe những lời vớ vẩn của cô hỏi, "Mỗi lần như vậy bao lâu mới hết?"

"Cái gì?" Trần Hiểu Sát ngơ ngác không hiểu.

Liên Hạo Đông vuốt vuốt bụng Trần Hiểu Sát nói: "Cái này này."

"Ồ, năm ngày!"

Liên Hạo Đông chán chường nằm phịch xuống giường, đúng là năm xui tháng hạn.

Trần Hiểu Sát nói: "Nhìn anh khỏe mạnh sung sức lại còn tràn đầy tinh lực thế này, tôi thấy hay là anh tìm đại cô gái nào đó để giải quyết đi được không? Bây giờ tôi thế này, cả hai sẽ không tiện vui vẻ."

Liên Hạo Đông nghe xong cũng phải thay đổi cách nhìn về cô, trong đầu cô gái này chứa đựng thứ gì ấy nhỉ? Lòng đỏ trứng ư? Liên Hạo Đông nổi nóng hỏi: "Em coi tôi là người như thế sao?"

Trần Hiểu Sát còn ngạc nhiên hơn cả anh nói: "Chớ không phải anh là một chiến binh kỳ cựu có đầu óc phát triển, tứ chi nhanh nhẹn, bụng đen lòng dạ xấu xa lại còn tự cường tự đại đó sao?"

Lời này nói thật chính xác, chỉ số IQ xem ra cũng không thấp nha? Hay da phiền chết đi được, tắt đèn ngủ thôi.

Sau đó cuộc nói chuyện của hai người diễn ra trong bóng tối như sau:

"Ôi! Chỗ này cứng thật đấy!"

"Tất nhiên, anh là người phong độ nhất trong quân đội mà, không thì sao trụ nổi ở nơi đó được!"

"Đây là lần đầu tiên tôi được sờ nó đó, không ngờ cảm giác cũng khá đó chứ, còn tuyệt hơn cả người mẫu nữa!"

"Mấy tên ẻo lả kia làm sao rắn chắc khỏe mạnh bằng anh được chứ!"

"Nè, anh có ngại không nếu như tôi dùng nó để đập bể hột đào? Á...Không cho đập thì cứ việc nói thẳng, sao lại cần chỗ đó chứ?"

"Cơ bụng anh còn chưa đủ cứng đạt tới trình độ có thể đập bể được hột đào đâu!"

"...."

Sau đêm ấy, Liên Hạo Đông nhận định được một chuyện là anh đã đánh giá quá cao về mức độ EQ của cô. Thông thường tâm lý của con người được chia ra như sau: Người ta không thích bạn thì bạn lại cho rằng người ta thích mình. Còn người thích bạn thì bạn lại nghĩ người ta không để ý tới bạn. Cô nàng này là thuộc về về thứ hai.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Sáng sớm hôm sau, Liên Hạo Đông rời giường từ rất sớm vì anh còn có chuyện rất quan trọng cần làm. Trước khi đi Liên Hạo Đông vượt đầu Trần Hiểu Sắt mỉm cười đe dọa: "Không được tắt điện thoại, không được nói mấy lời linh tinh vớ vẩn nữa, nếu không anh sẽ đem chuyện em 'đã ngủ' với anh nói cho tất cả người thân và bạn bè của em biết!"

Trần Hiểu Sắt không lên tiếng vì cô đã bị anh chọc tức đến hôn mê.

Đương sự Liên Hạo Đông tuy chiếm được lợi từ người khác nhưng vẫn tỉnh bơ như không, hiển nhiên là một quân phiệt mặt dày không biết xấu hổ!

Đến giờ đất chó đi dạo Trần Hiểu Sắt mới chợt nhớ ra Sửu Sửu đáng thương còn đang nằm trong bệnh viện, nên cô gọi điện thoại đến bệnh viện thú y hỏi thăm. Bác sĩ cho biết Sửu Sửu đã gần như hồi phục, hiện đang đùa giỡn với một chú chó cái. Trần Hiểu Sắt cảm thấy đau cả đầu, chuyện này thực sự quá mất mặt. Quả đúng như câu 'chủ nào tớ nấy', xem ra mình đã huấn luyện ra được một con chó háo sắc rồi.

Buổi chiều, Liên Hạo Đông báo cho cô một tin, kêu cô sau khi tan việc đi thẳng đến quân khu, còn nói có hai món quà đặc biệt muốn

tặng cô bảo đảm cô sẽ thích. Trần Hiểu Sắt hỏi, "Quần áo hả? Cái đó đâu phải tặng quà mà là do anh thiếu nợ tôi ấy chứ, tính từ cái ngày xui xẻo gặp anh tới nay thì tôi đã bị anh gián tiếp hủy hoại mấy cái váy rồi chứ có ít đâu."

Liên Hạo Đông ở đầu dây bên kia sáng khoái đồng ý nói: "Muốn gì cũng có, chỉ cần em đến là được."

Trần Hiểu Sắt đi đến quán khu với tâm tình háo hức vui vẻ, và mục tiêu chính là ổ chuột của Liên Hạo Đông. Uầy, nói ổ chuột có vẻ đã quá nâng phong cách sống của anh ta rồi.

Rẽ thêm hai lốc đường nữa thì Trần Hiểu Sắt đã đến trước cửa nơi Liên Hạo Đông ở. Từ xa nhìn thấy một tốp người mặc áo thủy thủ đang chơi đùa với chó. Liên Hạo Đông cũng ở trong số đó nhưng anh ta không ăn mặc giống mọi người mà mặc áo ba lỗ màu đen, đang rất nhàn hạ đứng tựa người lên cửa hút thuốc, miệng thỉnh thoảng khép ra khép vào, dường như đang nói gì với ai đó.

Tầm mắt của Liên Hạo Đông vô tình nhìn tới phương hướng Trần Hiểu Sắt, sau khi thấy cô anh liền vẫy tay ý bảo cô mau qua đó.

Hôm nay Trần Hiểu Sắt mang giày cao gót, vì sợ vấp té nên không dám đi nhanh, mặc kệ sự hối thúc của Liên Hạo Đông cô cứ cẩn thận từng bước đi từ từ về phía trước. Một chiếc xe quân đội biển số A8 chậm chậm lướt qua Trần Hiểu Sắt khiến cô giật mình, chiếc A8 này là xe của ba Liên Hạo Đông? Trần Hiểu Sắt đột nhiên nhớ lại màn diễn trò lần trước, đúng là kỹ thuật diễn còn quá kém, thật xấu hổ ghê. Bây, bây giờ mình có nên bỏ về nửa chừng không đây?

Chiếc A8 lái đến nơi trước Trần Hiểu Sắt. Người đầu tiên nhảy xuống xe là một đứa bé khoảng chừng ba tuổi, theo sau đó là một đôi chân thon thả trắng muốt mặc chiếc váy ngắn. Cô gái ấy vận váy màu trắng ôm sát cơ thể cùng với mái tóc uốn xoắn đã gây sự chú ý cho rất nhiều người.

Đứa bé thì ăn mặc y hệt như một cây thông xanh nho nhỏ, trên màu trắng, dưới màu xanh, trên đầu còn vấn hai búi tóc be bé, trông rất hoạt bát đáng yêu. Cô bé líu lo nhảy nhót, tiếng cười trong trẻo như chuông ngân lời kéo cô gái nọ chạy về hướng đám người ở đằng kia. Cô gái loạng choạng đi theo cô bé, đồng thời nhỏ nhẹ căn dặn: "Honey, chậm thôi, cẩn thận kéo ngã đó."

Bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía bên này, hơn nữa tầm mắt mọi người đều tự động vòng qua Trần Hiểu Sắt để nhìn cô gái mặt váy trắng kia. Trần Hiểu Sắt cũng thấy rất rõ ràng, ánh mắt Liên Hạo Đông đang nhìn cô gái kia, anh ta sửng sốt vài giây mới vút điếu thuốc xuống đất dụi dụi, sau đó mở rộng vòng tay về phía một lớn một bé kia. Anh ta muốn ôm ai?

Có vẻ như cô gái kia rất sợ chó, bởi vì cô ta đã đứng lại không đi nữa, còn cô bé kia thì đang cố sức lôi kéo cánh tay cô ta tiếp tục đi về phía trước.

Chú chó mà mọi người đang đùa giỡn là giống chó săn Labrador đen đã được sáu tháng tuổi, bộ lông trên người nó như được tủa sáng, đẹp không thể tả. Dường như nó đã phát hiện ra mục tiêu, vùng dậy phóng khỏi tốp người đang vây quanh nó, lao đi như tên lửa về hướng mấy người đẹp với bộ mặt hung hăng dữ tợn. Tuy Trần Hiểu Sắt cũng nuôi chó, nhưng chưa bao giờ được chứng kiến tận mắt loài chó nào mà hung hãn như thế. Trần Hiểu Sắt bị dọa cho

sợ cũng phải quay đầu bỏ chạy, có lẽ tâm trạng hôm nay tốt, nên tốc độ chạy của cô có thể nói là thần tốc.

Cô bé con kia nào giờ chắc cũng chưa từng bị dọa sợ đến thế, vì vậy đã bật khóc thét lên. Còn cô gái mặc váy trắng cũng không tốt hơn là bao, cô ta thét lên quai quái rồi liên tiếp lui về phía sau, chới với sắp sửa ngã nhào xuống vũng nước nằm cạnh mấy bụi hoa.

Tốc độ của Liên Hạo Đông còn nhanh hơn cả chú chó kia, dững mãnh xông lên phía trước như loài báo, ôm lấy cô bé đang khóc thét kia trước, sau đó mới đưa tay kéo cô gái đang sắp sửa ngã lại. Cô gái ấy sợ tới nỗi ngân ngấn nước mắt, thấy Liên Hạo Đông đang níu giữ mình mới cố gắng áp chế cảm giác sợ hãi, miễn cưỡng nở nụ cười.

Liên Hạo Đông cảm thấy mọi việc xảy ra thật thú vị. Phải, vui trên nỗi đau của người khác là một trong những sở thích biến thái của anh ta. Anh nhạo báng cô gái nọ nói: “Tại sao không chạy? Xem cô gái kia chạy rất nhanh kìa.” Dù đã bỏ chạy nhưng Trần Hiểu Sát cũng bị trúng đạn.

Bắc Kinh những ngày gần đây mưa khá nhiều, chỗ nào cũng có nước đọng, những nơi chưa tráng nhựa đều có bùn lầy lội giống như chuồng heo. Cô gái bị Liên Hạo Đông trêu chọc như vậy chỉ gắng gượng cười cười để giữ lại hình tượng. Cô ta áy náy mỉm cười rồi cúi đầu nhìn hai chân mình đang giẫm trong đồng bùn dơ dáy, đôi giày hàng hiệu của cô cũng dính không ít bùn khiến cô ta phiền lòng, càng nghĩ càng giận. Nhưng thấy có người đang nhìn mình nên cô ta không tiện bộc phát cơn giận, chỉ đành cố gắng nhẫn nhịn.

Chạy được một đoạn khá xa Trần Hiểu Sát mới ngừng lại. Hay quá, mình đã chạy được gần năm mươi mét rồi, bản lĩnh này thật

không tệ nha.

Cô bé nhỏ xinh nhìn cô gái mặc váy trắng đang đứng trong vũng bùn nhú mày nói: “Dì Trương à, có con giun đũa đang bò lên chân dì kia.”

Cái gì? Giun đũa?

Trương Thiếu Vân nghe được hai chữ giun đũa thì liền theo phản xạ bật thốt lên: “Á...” Sau đó vung chân giữ lia lịa, chiếc giày bị cô đá bay thật xa, vấy bẩn lây sang bên cạnh.

Sợ cô ta ngã, Liên Hạo Đông đành cố gồng người dìu đỡ, vì giày cao gót tám tất chỉ còn lại một chiếc nên không thể giữ thăng bằng, nhưng nhờ có Liên Hạo Đông mà cuối cùng đã không sao nữa.

Gần đây Miêu Miêu ở nhà trẻ học được không ít thứ, từ con giun bình thường cô bé đã nhìn thành con giun đũa.

Thấy Liên Hạo Đông bảo vệ che chắn cho Trương Thiếu Vân, Labrador vẫn không chịu khép miệng, đi vòng quanh Trương Thiếu Vân hai vòng rồi ngồi chồm hổm xuống. Ánh mắt của nó vừa đúng lúc nhìn thấy Trần Hiểu Sát đang thở hổn hển ở đằng xa, lần nữa phát uy xông ra ngoài. Labrador uy mãnh khỏe mạnh phóng qua Trương Thiếu Vân khiến cô ta loạng choạng, sau đó ngã nhào xuống theo góc bốn mươi lăm độ. Bạch Phú Mỹ quả đúng là hoàn hảo, ngay cả té cũng chọn góc độ chuẩn không cần chỉnh như vậy.

Liên Hạo Đông lo lắng to tiếng quát lên: “Phi Hồ, quay lại!”

Trần Hiểu Sát nào có để ý chuyện gì khác ngoài việc chỉ lo khom lưng thở. Đợi tới khi ngược mắt lên nhìn thì Phi Hồ đã chảy nước

miếng rờn rờn đứng cách cô chỉ hơn hai mét. Chết chắc rồi, hông chừng tối nay mình sẽ đến bệnh viện thú y ở chung với Sửu Sửu rồi.

Trần Hiểu Sắt bị Phi Hồ bổ nhanh tới đè ngã sóng xoài trên mặt đất. Đám thanh niên mặc áo thủy thủ kia cũng nhận ra được Phi Hồ đang quá khích, mọi người đều rối rít chạy về hướng Trần Hiểu Sắt, miệng cũng đồng thời quát lên: “Phi Hồ, xuống đây!”

Phi Hồ không làm gì Trần Hiểu Sắt mà bắt đầu liếm láp khắp mặt cô, ôi cái miệng của nó to đến đáng sợ!

Tốp người áo thủy thủ đã chạy tới nơi, hì hục kéo Phi Hồ ra. Khốn thật! Cả đám người kéo tới vậy mà chẳng có tên Liên Hạo Đông kia? Coi thường mình sao? Phi Hồ khi không đã trở thành mục tiêu để Trần Hiểu Sắt trút giận. Cô ngồi bật dậy vung tay phải lên có bao nhiêu sức đều dùng hết tát lên mặt Phi Hồ một cái vang dội, Phi Hồ bị đánh đau phải gào lên kêu la ồm tỏi.

Đám thanh niên trai tráng đều phát hoảng với hành động anh dũng này của Trần Hiểu Sắt. Một người trong số đó hỏi, “Không sao chứ? Tôi kéo cô lên.”

Trần Hiểu Sắt duỗi tay ra với người có lòng tốt muốn giúp đỡ mình, cô nói: “Cám ơn!” Nhưng khi vừa vươn tay lên thì khớp xương cánh tay kêu răng rắc, chắc vừa rồi dùng quá sức nên đã ảnh hưởng đến xương cốt rồi.

Bù lại, một cái tát này đã mang về hiệu quả rất đáng kể. Phi Hồ ngay tức khắc xiu xuống, đi qua đi lại quanh cô vài vòng, cuối cùng đi tới cạnh chân Trần Hiểu Sắt cọ cọ mơn trớn như thể muốn lấy lòng cô.

Tuyệt chiêu lấy bạo chế bạo của Trần Hiều Sắt đã giành được chiến thắng!

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Trần Hiểu Sắt không muốn hơn thua với súc sinh, ngồi chồm hồm xuống nhẹ nhàng vuốt ve chỗ mặt nó bị đánh, răn dạy bằng phương thức đe dọa: "Lần sau nếu mi còn làm ẩu với người khác nữa, chỉ đây sẽ tà hết móng vuốt của mi đấy."

Phi Hồ lại thè lưỡi muốn hôn lên mặt Trần Hiểu Sắt, nhưng cô đã dùng ánh mắt khinh bỉ cảnh cáo nó: "Đừng mơ nữa nhé!"

Mọi người cười lên hỏi: "Cô có bị nó cắn trúng chỗ nào hay không? Có cần tới bệnh viện chích ngừa không?"

Trần Hiểu Sắt cười trả lời: "Không sao! Chỉ bị nó liếm vài cái thôi."

Trần Hiểu Sắt ngược mắt nhìn tới phía trước, thấy Liên Hạo Đông cách đó không xa đang dìu cô gái mặc váy trắng đi ra từ bụi hoa, còn đứa bé gái thì đi theo bên cạnh níu ống quần Liên Hạo Đông, khung cảnh một nhà ba người thật ấm áp.

Trần Hiểu Sắt chưa từng nghĩ tới cảnh Liên Hạo Đông cặp kè thân mật bên cạnh những cô gái khác. Lần này bất ngờ chứng kiến khiến cô thấy không thoải mái nào chút, trái tim cảm thấy nhoi nhói rất khó diễn tả.

Nghĩ tới việc ban nãy suýt nữa mình đã làm miếng mồi ngon cho chó, vậy mà anh ta chẳng thèm ngó ngang bước tới hỏi thăm xem mình có sao không, là kiểu người gì đây, dù có máu lạnh cỡ nào đi nữa thì cũng nên nghĩ tới tình nghĩa đã từng cùng giường chung gối ngủ với nhau vài đêm chứ, cái tên này đúng là kẻ không có đạo nghĩa mà.

Trần Hiểu Sát đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người nói: "Cám ơn mấy anh, tôi không sao!"

Đám người mặc áo thủy thủ thấy cô không sao thì kéo nhau đi trở về. Một người trong đó nói: "Nhìn kia kìa, hai vợ chồng ở trước mặt có phải đang tính đi về động phòng không?"

Cả đám đều cười ầm lên. Thêm một người nói: "Hóa ra người cậu ta để ý là cô gái này, cô ta là con nhà ai vậy? Nhìn thấy quen quen."

Có người xen vào nói: "Là cháu gái của bộ trưởng Trương đấy! Vừa từ nước ngoài trở về chưa lâu."

"Hèn chi! Thảo nào nhìn cứ thấy quen quen!"

"Không ngờ cô ta đẹp thật! Chẳng lẽ, bấy lâu nay cậu hai Liên cứ ở vậy là đang đợi cô ta trở về?"

"Cũng có thể. Cậu hai nhà ta gần đây rất hay thường xuyên về nhà, nhất định là đang yêu đương rồi."

Đề tài kế tiếp chỉ dành cho đàn ông không thích hợp cho trẻ em dưới 18 tuổi, cũng không có gì, chỉ là họ thảo luận xem một đêm Liên Hạo Đông có thể làm được mấy lần đó mà!

Trần Hiểu Sắt bị mọi người coi như không khí buồn chán lùi về phía sau. Bình giấm chua trong lòng cô hiện đang sôi trào rất dữ dội, xỉ mạnh vào đầu Phi Hồ nói: "Trông bộ mặt xấu xí này của mi cũng đoán được là do tên khốn kia nuôi rồi? Nói cho mi biết, nếu lần sau nếu còn có hành động quá đáng như thế với phụ nữ nữa, chị sẽ tán cho mi chết, có nghe rõ chưa?"

Phi Hồ ngồi xổm trên nền đất lè lưởi ra hì hục thở, như bày tỏ nó đã hiểu. Trần Hiểu Sắt thở dài vỗ đầu nó: "Nếu không còn gì nữa, vậy chị đi đây." Trần Hiểu Sắt xoay người tính đi nhưng Phi Hồ lại không chịu để cho cô đi, gặm tà váy giữ Trần Hiểu Sắt lại! Sặc, chuyện này quả thật còn đáng sợ hơn nữa này, chẳng lẽ số mình lại có duyên với chó?

Tiếng kêu của Phi Hồ đã kinh động tới mọi người, bọn họ rồi rít quay đầu lại thì nhìn thấy cảnh tượng Phi Hồ đang thô bạo kéo cô gái lúc nãy trở về, có người thét lên: "Phi Hồ, quay lại!"

Tiếng thét ấy vừa cất lên Liên Hạo Đông cũng quay đầu lại, trông thấy Trần Hiểu Sắt đang định bỏ đi, vội vàng thả Trương Thiếu Vân xuống nói: "Xin lỗi, tôi có việc phải đi."

Liên Hạo Đông rảo bước đi nhanh tới trước mặt Trần Hiểu Sắt, đón lấy chiếc túi xách trong tay cô nói: "Sao em không qua đó?"

Trần Hiểu Sắt kháng nghị: "Anh đang ở đó bận rộn diễn vai thiếu gia si tình, nếu tôi đi sang chẳng phải trở thành kỳ đà cản mũi làm anh mất hứng hay sao?"

Thì ra cô nàng này đang ghen, ghen vậy càng tốt, biết ghen vậy chứng tỏ trong lòng cô ấy có mình, nghĩ vậy nên trái tim Liên Hạo

Đông cũng rạo rức lâng lâng. Anh kéo tay cô lại, khẳng định nói: "Em nghĩ nhiều rồi!"

Trần Hiểu Sắt không nói lời nào nhưng mặt vẫn u ám bí xị.

Liên Hạo Đông đưa tay vuốt nhẹ lên má Trần Hiểu Sắt hỏi, "Có muốn diễn thêm một vở kịch nữa không?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Muốn chứ, nhưng đáng tiếc tôi không có fan hâm mộ, diễn cũng chẳng có con ma nào xem."

Liên Hạo Đông nói: "Giúp anh diễn một màn nhé?"

"Có thù lao không?"

"Dĩ nhiên!"

"Vậy nói nghe thử xem." Trần Hiểu Sắt phủ đầu trước, nếu thù lao không hấp dẫn mình sẽ từ chối ngay lập tức.

Liên Hạo Đông cúi đầu liếc ngang Trần Hiểu Sắt rồi nhỏ giọng nói: "Nếu em diễn tốt anh sẽ đưa em đến quán doanh tha hồ mà ngắm trai đẹp."

Hai mắt Trần Hiểu Sắt đột nhiên phát sáng, sáng tới nỗi khó diễn tả bằng lời, cả thời gian suy nghĩ cũng được rút ngắn lại, nhanh chóng quyết định: "Đồng ý! Anh muốn tôi diễn cái gì? Không được diễn mấy trò quá tục hay quá đáng nha, tôi rất kén chọn người đùa giỡn."

Liên Hạo Đông nói: "Trông em ngốc ngốc thế này, hay là diễn một vai người bệnh thần kinh mới xuất viện đi!"

Mẹ nó! Anh mới bị bệnh tâm thần ấy, cả nhà anh mới vừa xuất viện đây. Dám nói chuyện làm tổn thương mình kiểu đó, mình cóc cần nữa, Trần Hiểu Sắt giận dỗi xoay người toan bỏ đi!

Liên Hạo Đông lại kéo cô quay lại, dịu ngọt nói: "Được rồi, đùa với em thôi. Mặc kệ em làm cách nào cũng được. Miễn sao đuổi được cô gái kia đi là được."

Trần Hiểu Sắt nhú mày nhìn anh, con người này thật sự còn ghê gớm hơn cả mình!

Miêu Miêu đã bỏ lại người cô bé luôn miệng gọi 'dì Trương' mà chạy đi tìm Liên Hạo Đông, khi thấy Trần Hiểu Sắt liền mau miệng hỏi: "Chị gái, chị cũng muốn gả cho chú hai em à?" Tuy giọng nói có vẻ non nớt nhưng mồm miệng lưu loát và rất rõ ràng. Ngay lập tức Trần Hiểu Sắt nhận được rất nhiều sự chú ý từ vô số ánh mắt.

Nể tình lời nói vô tư không suy nghĩ của trẻ con nên mình nhin vậy, Trần Hiểu Sắt gãi gãi đầu hỏi, "Chú hai em là ai?"

Miêu Miêu duỗi ra một ngón tay chỉ: "Chính là người đẹp trai nhất đang đứng nè!"

Liên Hạo Đông thoải mái gật đầu tán thành.

Trần Hiểu Sắt liếc nhìn Liên Hạo Đông, ho nhẹ nói: "Này bé gái, sao ánh mắt em nhìn tôi đầy địch ý thế chứ? Ồ, tôi biết rồi, em sợ tôi giành mất chú hai của em phải không?"

Miêu Miêu bị nói trúng tâm sự rồi rầm cúi đầu. Đưa tay giật nhẹ gấu váy Trần Hiểu Sắt ý bảo cô nói nhỏ nhỏ thôi. Trần Hiểu Sắt hiểu ý, vội vàng gật gật đầu.

Miêu Miêu nói: "Cô gái đó muốn cướp chú em, chị có thể đuổi cô ta đi không?"

Trần Hiểu Sắt vắn vắn tay: "Em có nhìn thấy mới vừa rồi chị dạy dỗ con chó kia chưa?"

Miêu Miêu gật đầu như giả vờ, vui sướng lắc lắc tay Trần Hiểu Sắt nói: "Oa! Chị lợi hại thật nha. Nếu chị giúp em đuổi được cô gái kia đi, em sẽ hôn chị một cái, cả chú hai em cũng sẽ hôn chị một cái luôn, chị đồng ý không?"

Trần Hiểu Sắt bụm mặt làm ra vẻ rất say đắm nói: "Được! Nhưng nếu như chị đuổi mà cô ta vẫn không chịu đi thì sao?"

Miêu Miêu đi đến gần Trần Hiểu Sắt thì thầm nói: "VẬY CŨNG CHỈ CÒN CÁCH THẢ CHÓ CẮN NGƯỜI."

Trần Hiểu Sắt: "...."

Người trong gia đình này ai cũng quyết đoán một cách lạ lùng, đến cả một đứa bé mới ba tuổi mà còn có thể lém lỉnh như vậy.

Liên Hạo Đông vỗ vỗ đầu Miêu Miêu nói: "Giỏi lắm! Ý tưởng dùng để đối xử với người xấu của con rất hay." Thế là một nhà ba người đã bỏ lại mọi người ngơ ngác cùng đi tìm Trương Thiếu Vân tính sổ.

Toàn thân Trương Thiếu Vân dính đầy bùn đất dơ dáy như chú hề bị gạt bỏ sang một bên đã sớm mất hết kiên nhẫn nhưng lại không thể nổi giận, mà còn phải giả bộ hiền từ e lệ nói với Liên Hạo Đông: "Anh đưa em về được không? Người em bẩn hết rồi!"

Liên Hạo Đông đưa mọi người về phòng mình. Căn phòng nhỏ trong một lúc chứa cả Phi Hồ, Liên Hạo Đông, Trần Hiểu Sắt,

Trương Thiếu Vân, Miêu Miêu bé nhỏ khiến nó chật chội hơn hẳn. Phi Hồ đã phản bội Liên Hạo Đông sang đứng bên cạnh Trần Hiểu Sắt làm phó tướng cho cô, ánh mắt nhìn cô cũng vô cùng tôn kính. Sự trung thành đối với cô đã tăng vọt lên 200%, vì vậy nó liền quay đầu nhắm thẳng ngay hướng Trương Thiếu Vân đứng.

Liên Hạo Đông không muốn đưa Trương Thiếu Vân về, thế là anh đá mắt liên tục với Trần Hiểu Sắt, ý bảo có thể bắt đầu diễn kịch rồi. Trần Hiểu Sắt ngay lập tức vào vai diễn, cô ôm lấy cánh tay Liên Hạo Đông ra vẻ rất kinh ngạc nói: "Anh, không phải anh nói sẽ đưa em đi ăn món ngon ở quán vỉa hè sao? Là món đậu hủ thúi gì đó!"

Liên Hạo Đông nhú mày bình thản trả lời: "Để hôm khác được không?"

Trần Hiểu Sắt đâm mạnh vào ngực Liên Hạo Đông, trợn thượng nói, "Em mặc kệ, nếu anh không dẫn em đi, em sẽ khóc cho anh coi!"

Liên Hạo Đông nói: "Bậy bạ, Miêu Miêu vậy mà còn chưa khóc, em khóc cái gì chứ, không thấy xấu hổ sao? Lớn vậy rồi mà còn nhõng nhẽo nữa!"

Trần Hiểu Sắt bị chọc tức ghen hòng nhưng vẫn tiếp tục diễn vai người quá đáng vô lý: "Có gì đâu mà xấu hổ, em thấy được là được."

Liên Hạo Đông nói: "Nhưng em không thấy bây giờ không tiện sao? Chú ý kéo cô Trương đây lại cười em đó."

Trần Hiểu Sắt dẫu môi đáp: "Cô Trương đây là người có học thức hiểu lẽ phải, khoan dung rộng lượng, sẽ không cười nhạo em đâu,

có phải vậy không cô Trương hả?"

Trương Thiếu Vân sượng mặt chỉ biết gật đầu đáp: "Đúng vậy."

Liên Hạo Đông thấy người ngợm Trương Thiếu Vân lấm lem bùn đất thì nói: "Cô cứ ở đây tắm rửa tạm trước đi, tắm xong cùng bọn tôi đi ăn đậu hủ thúi ở vỉa hè luôn."

Trương Thiếu Vân có thói quen mỗi khi ra ngoài là phải trang điểm ăn vận cho thật xinh đẹp, tay không rửa sạch ba lần thì không cầm đũa. Cô làm sao dám để mặt mộc đi với Liên Hạo Đông, bởi vì trong lập luận của cô ta là: Không trang điểm chải chuốt trước mặt Liên Hạo Đông còn khiến cô thiếu tự tin hơn là không mặc gì. Hơn nữa, là con nhà giàu có như cô từ nhỏ tới lớn cũng chưa từng ăn quán vỉa hè bao giờ cả. Ngay cả khi còn bé cô thích ăn mút quả cũng đều là do mẹ cô tự tay mình làm. Vì vậy mà sắc mặt càng thêm khó coi, tỏ ra không thích nói: "Cám ơn anh, hay là chúng ta tìm một quán khác tốt hơn chút đi, chứ em thấy món đó không hợp vệ sinh lắm."

Trần Hiểu Sắt xoa tay lia lịa: "Hợp vệ sinh, hợp vệ sinh lắm mà, mấy người đẩy xe bán hàng, từ sáng sớm mới dọn quầy là người ta đã tắm rửa sạch sẽ từ chân lên tới đầu rồi mà."

"Đúng rồi!" Liên Hạo Đông cũng hùa theo đáp.

Liên Hạo Đông nghĩ nếu để Trương Thiếu Vân đi ra ngoài trong bộ dạng này thật rất khó coi, liền đi lại tủ lấy ra một bộ quần áo vẫn còn tem đưa cho Trương Thiếu Vân nói: "Thay đồ xong rồi hăng đi, người cô bẩn hết rồi." Chiều cao lẫm lẫm người Trần Hiểu Sắt cũng ngang ngửa với Trương Thiếu Vân, chắc kích cỡ cũng vừa.

Trần Hiểu Sắt tinh mắt nhìn thấy bộ đồ mới đó thuộc nhãn hiệu Armani, chắc là định mua tặng cho mình đây, nhưng bây giờ lại đem tặng cho Trương Thiếu Vân.

Trương Thiếu Vân hơi sững sờ nhưng ngay sau đó khẽ mỉm cười nhận lấy.

Liên Hạo Đông giải thích cho có: "À, bộ đồ này được chủ cửa hàng tặng, tôi giữ lại cũng đâu có mặc, cô cứ lấy mất đi."

Hai tay Trần Hiểu Sắt xiết chặt, anh ta làm hư mấy bộ váy của mình, chờ mãi mới chờ được tới ngày nhận bồi thường, thế nhưng anh ta lại qua tay tặng cho người khác, thiệt là đau lòng mà.

Trương Thiếu Vân cầm quần áo đi vào phòng vệ sinh thay, Phi Hồ nhòm dậy tính đi theo, nhưng bị tiếng quát của Trần Hiểu Sắt ngăn lại: "Mi đứng lại đó cho ta, khi nãy chị đây đã nói với mi thế nào hả? Mi không được phép có ý đồ với phụ nữ nữa!"

Phi Hồ quay lại liếc Trần Hiểu Sắt, sau đó lững thững quay về đặt mông ngồi lại chỗ cũ: 'Cô hai à, tôi chỉ muốn bảo vệ giúp cô đi giám sát người xấu cũng không được sao?'

Liên Hạo Đông ngồi xuống ghế sofa, duỗi chân nhắc Miêu Miêu lên đặt vào lòng rồi nói với Trần Hiểu Sắt: "Giúp anh quét dọn vệ sinh chỗ này đi!"

Trần Hiểu Sắt bơ luôn không thèm đếm xỉa, dựa vào đầu bắt mình phải dọn vệ sinh cho anh ta? Liên Hạo Đông ngoắt tay bảo cô xích lại đây, Trần Hiểu Sắt cũng nghe lời đưa tai lại gần. Liên Hạo Đông nhỏ giọng nói: "Chỗ này bẩn quá anh không thể ở được, nếu

em không giúp anh dọn dẹp, vậy thì tối nay anh đành sang chỗ em ngủ rồi."

"...."

Thấy Trương Thiếu Vân bước ra hai mắt Trần Hiểu Sắt tỏa sáng! Thì là là chiếc váy thiên nga trễ ngực màu vàng nhạt, nhìn đơn giản nhưng rất sang trọng, mắt chọn đồ của Liên Hạo Đông cũng chuẩn phết nhỉ. Trần Hiểu Sắt mang theo một bụng dấm chua đi quanh Trương Thiếu Vân vài vòng, còn mở lời khen ngợi: "Oa! Đẹp quá! Cô Trương, cô thật xinh đẹp!"

Liên Hạo Đông vẫn bày ra bộ mặt than, chỉ nhìn thoáng qua Trương Thiếu Vân sau đó lại tiếp tục cùng Miêu Miêu đùa nghịch với Phi Hổ.

Trương Thiếu Vân thấy Liên Hạo Đông không ngó ngang gì tới mình, chỉ biết lúng túng đứng đó, bước tới không được mà ở lại cũng không xong.

Trần Hiểu Sắt rất tế nhị hiểu chuyện đi tới nói với Trương Thiếu Vân: "Cô Trương, hay là cùng đi ăn quán vỉa hè với chúng tôi nhé, chỗ đó cũng không xa lắm, một nơi khá yên tĩnh nhưng vì gần đây mưa nhiều nên không tiện lái xe, chúng ta đi bộ mới dễ dàng đi qua những chỗ có nước, đi qua bốn lần như vậy là đến rồi. Chỗ đó làm đậu hủ thúi chiên dầu rất thơm, đậu hủ họ dùng là loại đậu Bạch Mao(*) chỉ có 2cm thôi, mềm mượt như lông chuột đồng vậy đó."
(*lông trắng)

Liên Hạo Đông nghe vậy liền sửa lại cho đúng: "Cái gì mà chuột đồng? Là chuột chết mới đúng."

Trần Hiểu Sắt vội vàng gật đầu nói: "Đúng, đúng, là loại chuột chết mà hay sinh lên ở mấy rãnh nước cống ấy, nhưng mấy loại ở cống nước thì quá ghê rồi, vì lũ chuột ở đó đã chương sinh lên thành giò và ruồi xanh, còn đậu hũ này chỉ hơi có mùi thúi thúi chút xíu thôi. Đừng thấy cái đậu hũ đó mịn màng mà làm, thật ra thì nó không hề được chiên nấu bằng dầu thường đâu, mà dùng một loại dầu ăn vào rồi sẽ béo mập ra vì ba ngày không đi 'ị' được, bị chứng táo bón như da con cóc ấy. Thật ra cũng không tới nỗi như con cóc đâu vì trên lưng cóc cũng không có sần sùi ghê tởm như vậy! Cô thấy đúng không? Cô phải suy nghĩ cho thật kỹ? Con cóc, quạc quạc.... con cóc...." Trần Hiểu Sắt chu miệng kêu quạc quạc cho giống loài cóc.

Miêu Miêu ở bên cạnh khoái chí cười to ha hả.

Trương Thiếu Vân vội bùm miệng như muốn ói, khoát khoát tay nói: "Hạo Đông, cảm ơn, tối nay em còn có việc, hai người đi ăn đi." Cô bùm miệng tông cửa chạy ra ngoài, cũng không kịp nói tạm biệt, nói thật, hành động này thật không có giáo dục mà.

Trần Hiểu Sắt nói với theo ở phía sau: "Cô Trương, thật ra cũng không phải như cô nghĩ đâu, đậu hũ nghe tên thì thúi thật nhưng ăn rất thơm. Có quán thì có mùi phân, có quán thì sẽ có mùi hôi chân, rất có phong cách riêng."

Trương Thiếu Vân bịt lấy lỗ tai chạy thục mạng.

Trần Hiểu Sắt lại nói tiếp: "Đồ ngon giá lại rẻ, một đồng tiền được tới năm miếng, còn tặng khuyến mãi thêm một hộp 'lông trắng' để xem cho biết nữa đó."

Sau khi tiễn Trương Thiếu Vân đi một cách dễ dàng, Trần Hiểu Sắt mới phỉ tay đóng cửa lại đi vào nhà.

Liên Hạo Đông vỗ tay khen tặng: "Mấy từ như vậy mà em cũng nói được, sao nhất định phải nói ác như vậy?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Có sao? Tôi chỉ mới dùng ba phần diễn xuất của mình mà thôi." Nói xong còn phát phát tay.

Liên Hạo Đông bắt đắc dĩ lắc đầu, nếu không phải định lực của mình đã đạt tới cảnh giới thì chắc cũng đã phun hết ra mất....

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Liên Hạo Đông đứng dậy nói với Trần Hiểu Sắt: "Em ở đây đợi anh một lát, anh đi gửi Miêu Miêu cho chú Lữ."

Trần Hiểu Sắt không trả lời.

Miêu Miêu ngẩng đầu hỏi Liên Hạo Đông: "Chú ơi, chú không cưới dì Trương nữa có đúng không?"

Liên Hạo Đông cười nói: "Ai nói chú muốn cưới cô ta?"

Miêu Miêu áp đầu sát vào chân Liên Hạo Đông, cắn móng ngón tay nói: "Con nghe ông bà nội nói như vậy!"

Liên Hạo Đông lập tức sa sầm mặt, liếc nhìn sang Trần Hiểu Sắt lo lắng sợ cô hiểu lầm.

Nhưng Trần Hiểu Sắt có vẻ rất vô tư, chẳng những không để bụng chuyện này mà còn trừng mắt nhìn lại anh. Cô ấy đang giận dữ với mình vì chuyện cái váy vừa rồi, căn bản không quan tâm mình sẽ cưới người nào! Hay yêu ai đó!

Liên Hạo Đông bẹo cằm Miêu Miêu nói: "Chú còn chưa lo con lo cái gì?" Miêu Miêu bấu bấu môi không nói nữa. Liên Hạo Đông vừa đi vừa nói với Trần Hiểu Sắt: "Đừng đi lung tung, chờ anh trở lại."

Trần Hiểu Sắt nói: "Khi về nhớ mang gì đó để ăn nhé, tôi đói rồi."

Liên Hạo Đông quay đầu lại nhìn cô nở nụ cười xấu xa, sau đó bế theo Miêu Miêu ra khỏi cửa.

Sau khi Liên Hạo Đông đi Trần Hiểu Sắt liền khóa cửa lại, vị trí nơi này không được an toàn lắm, mặt tiền hướng ra đường cái vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Cô đột nhiên nhớ ra căn phòng mà vừa rồi Liên Hạo Đông lấy đồ ra. Có khi nào ở trong đó còn đồ gì hay nữa không? Mình có nên lục xem chút hay không đây? Có nên xem không ta?

Cô sải bước đi nhanh vào, thì ra chỉ là đồng kim loại phế liệu, Trần Hiểu Sắt khinh khỉnh liếc nhìn cử tạ tay của Liên Hạo Đông rồi dùng tay nhắc lên thử nhưng nhắc mãi vẫn nó vẫn im ru không dịch chuyển. Xí, ai mà thèm chứ, nói xong còn đá vào nó một phát thở dài mắng: "Cái tên Liên Hạo Đông này đúng là hạng người keo kiệt, con nhà cán bộ mà thế, thiệt đáng ghét."

Trần Hiểu Sắt mắng mỗ oán thầm một hồi rồi mới chịu đi ra. Ế? Trần Hiểu Sắt vừa tính quẹo ra nhưng sau đó lại quay trở lại bởi vì cô đã phát hiện một khuôn mặt được lồng trong khung hình. Sặc! Không ngờ tên Liên Hạo Đông này mắc chứng rối loạn đó.

Người mắc chứng rối loạn rất thích làm những chuyện mà không muốn cho ai biết. Ban ngày thì áo mũ chỉnh tề, đêm đến lại vụng trộm xem phim con heo, hoặc nhìn ảnh người mình yêu thích rồi tự lái máy bay. Nếu tư tưởng xấu xa hơn nữa thì tìm đám đàn bà con gái chơi mấy trò này nọ, hormone động đực có thể phóng thả mọi lúc mọi nơi chỗ nào cũng có.

‘Để tôi xem thử cô gái ghê gớm kia của anh là người thế nào?’ Trần Hiểu Sắt với tay lấy khung hình xuống với thái độ dè bĩu giễu cợt.

Mà ai nói trong phòng của đàn ông thì nhất định phải cất giấu hình của phụ nữ? Với thời đại gian tình hiện nay, nói không chừng là toàn hình ảnh của đàn ông không cũng nên. Trần Hiểu Sắt đột nhiên bật thốt lên, ối người trong ảnh đúng là đàn ông, nhưng gã đó cũng chính là Liên Hạo Đông. Mẹ bà nó, đúng là tự luyện đến không biết xấu hổ! Sự khinh bỉ trong lòng Trần Hiểu Sắt càng tăng thêm gấp bội.

Trần Hiểu Sắt mang cuốn album đi ra ngoài để xem cho kỹ, tấm ảnh chụp đã rất lâu, góc bên phải phía dưới còn dùng mực nước xanh để viết: ‘Ảnh lưu niệm lễ mừng duyệt binh năm XX’. Trần Hiểu Sắt nhắm tính thời gian, lúc ấy Liên Hạo Đông vừa tròn mười tám tuổi!

Năm đó, Liên Hạo Đông chính là sinh viên năm nhất của trường quân đội, tuổi trẻ hăng hái ai cũng có lòng huy vinh, vì vậy mà anh ta cũng không thể tránh khỏi cái bệnh cuồng chụp hình lưu niệm.

Trần Hiểu Sắt bình luận: "Xì, bộ dạng đẹp trai cũng đâu thể thay cơm ăn được." Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng hành động lại trái ngược với lời nói Trần Hiểu Sắt tiện tay đem tấm hình nhét vào trong túi của mình với dự tính tiếp tục mang về nhà tự sướng.

Phi Hồ cứ lẻo đẻo đi theo Trần Hiểu Sắt, so với Sừ Sừ chẳng có khác biệt gì mấy, cô vỗ vỗ một bên ghế sofa nói: "Ngồi đây đi!" Phi Hồ liền ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống, một người một chó ngồi đầu mắt với nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó buông tiếng thở dài nói với Phi Hồ: "Nếu mày có muốn đi theo cái tên thúi tha kia thì mày

phải nên cẩn thận một chút, cái tên đó rất hư hỏng, mà phải bảo vệ cái dương v*t nhỏ kia của mày nhé, kẻo bị người ta thiếu đấy!"

"Ai nói anh muốn thiếu nó?" Liên Hạo Đông ở bên ngoài gõ cửa.

Trần Hiểu Sắt không chịu ra mở cửa, thấy Liên Hạo Đông giơ lên tay trái xách mấy lon bia, tay phải quơ quơ bọc thức ăn. Cô ngửi được mùi thơm của thịt xiêng que. Vốn định sẽ trở mặt hầm hầm với anh nhưng sau khi thấy những thứ này thì mặt mày cô đã chuyển sang tươi rói như ánh mặt trời, ân cần đi tới nhận lấy thức ăn trong tay Liên Hạo Đông, còn an ủi nói: "Cực cho anh quá, chặc chặc, tôi đã đói tới sắp chết rồi, oa lại còn là món bia đen của Đức mà tôi thích uống nhất nữa!"

Liên Hạo Đông đem bọc bia trong tay vòng qua Trần Hiểu Sắt hỏi, "Em vậy còn uống bia được sao?" Dứt lời Liên Hạo Đông nhìn xuống nơi riêng tư nào đó của cô.

Trần Hiểu Sắt đóng cửa gấp gấp nói: "Ai nói tôi không uống được? Bình thường thỉnh thoảng tôi cũng hay uống lắm." Lúc còn đi học, cô hay leo tường đi ra ngoài mua bia tươi về uống, đó giờ cũng không để ý là mình có đang trong chu kỳ kinh nguyệt hay không.

Liên Hạo Đông để bia xuống rồi nói với Trần Hiểu Sắt: "Không được, con gái trong thời kỳ đặc biệt này nếu uống rượu bia thì về sau sẽ rất khó mang thai." Với người da mặt dày như Trần Hiểu Sắt sau khi nghe xong những lời này mặt cũng đỏ rần rần.

Mang thai? Tư... Tư tưởng của anh ta quả thật rất độc đáo.

Trần Hiểu Sắt len lén nhìn vào phòng của Liên Hạo Đông thì thấy anh đang cởi áo, nước da rám nắng nhìn vô cùng trắng kiện, cơ

bụng tám múi cùng thân hình trống trơn lần nữa lồ lộ ra trước mặt Trần Hiểu Sắt.

Kể từ cái đêm ngủ mơ thấy giấc mộng xuân đó, Trần Hiểu Sắt đã bị mắc chứng vọng tưởng, chỉ cần cô có thời gian thì ngay lập tức trong đầu đều xuất hiện những hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi ngay. Chắc do mình bị cấm dục quá lâu nên mới thế. Cô còn lo lắng, lỡ như có ngày không cẩn thận chết bất đắc kỳ tử, lại còn chết vì những hình ảnh khiêu dâm do mình tưởng tượng ra. Vậy thì thật quá mất mặt đi à, ây da, mới nghĩ đến thôi đã khiến Trần Hiểu Sắt lạnh run cả người.

Liên Hạo Đông với tay quơ đại chiếc giẻ lau ném cho cô nói: "Quét dọn vệ sinh xong mới được ăn cơm!"

Trần Hiểu Sắt hỏi: "Tại sao chứ? Cho tôi lý do trước."

Liên Hạo Đông từ trên cao nhìn xuống trả lời cô: "Lý do chính là: Chính là hình phạt dành cho em!"

"Trừng phạt? Nè, anh bạn, hai chúng ta đâu có quen, anh đang diễn trò gì thế?"

Liên Hạo Đông nói: "Ngủ cũng đã ngủ chung rồi còn nói không quen sao? Ai! Không phải lúc tôi đi có căn dặn em phải hằng ngày đến trông chừng lau dọn giúp rồi sao?"

"Tôi có tới, ngày đó tới lén lút chạy đến hội trường của các anh xem biểu diễn, còn được nhìn thấy một nhân vật vô cùng nổi bật, còn tính xin chữ ký của người đó nữa, nhưng đã bị một tổp lính canh gác cản lại, chen mãi mà không vào được. lúc đó có rất nhieu anh lính

tranh đoạt, căn bản là chen không qua." Trần Hiểu Sát tiếc nuối thờ dãi nói.

Liên Hạo Đông ôm trán nói: "Gan em cũng lớn thật, dám xông vào hội trường? Có biết những người có mặt trong đó là ai không?"

Trần Hiểu Sát gật đầu, cả đất nước này có ai mà không biết người đó.

Liên Hạo Đông thẳng thắn giáo dục cô: "Bất kì nơi nào, chỉ cần em hành động sơ hở một chút thôi thì súng ống sẽ không nương tình mà làm em bị thương."

Khiếp thật, anh ta thật biết dọa người đấy, ban ngày ban mặt, nủi non thơ mộng thế này, bị thương cái đầu anh á, lập tức phản đối: "Gạt người! Làm gì có chuyện đó chứ, anh không sợ khoác lác quá nhiều đau đầu lười mình sao."

Liên Hạo Đông thờ dãi nói: "Em tốt nhất nên tin lời anh! Anh thật tò mò, em có thể nói cho anh biết tại sao họ lại cho phép em vào không?"

Trần Hiểu Sát bữu môi, mặt mày đỏ lên chột dạ nói: "Tôi nói với họ tôi là vợ anh, tới đưa cho anh một số tài liệu quan trọng, cho nên họ mới cho vào."

Liên Hạo Đông lằn nửa thờ dãi, không tệ, cuối cùng cũng thông minh ra được chút.

Liên Hạo Đông không bàn cãi đến vấn đề này nữa, mà quét một lớp bụi trên bàn xuống nói: "Được rồi, nếu đã là vợ anh thì cũng nên tổng vệ sinh nhà giúp chồng mình chứ?"

"Nhưng tôi đâu phải là vợ thật của anh? Cùng lắm chỉ mượn cái danh nghĩa đó thôi."

"Cái giá phải trả cho việc mượn danh nghĩa đó chính là dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ căn phòng này cho anh, nếu không anh sẽ không cho em bước chân ra khỏi đây, cũng không cho em ăn cơm." Thật độc ác và quả quyết.

Trần Hiểu Sắt tức đến nghẹn họng, nhưng chỉ đành nghiến răng cầm lấy giẻ lau đi lau bàn.

Đừng xem thường căn phòng này của Liên Hạo Đông, mặc dù bề ngoài trông cũ kỹ nhưng thật chất nó là nơi rất được anh ta quan tâm đến. Lúc không ở nhà, cứ vài ngày người giúp việc sẽ đến quét dọn một lần, bảo đảm lúc nào cũng giữ cho căn nhà luôn sạch sẽ thoáng mát. Nhưng lần này đúng là anh đã suy tính không chu đáo, cho nên mới để nó dơ dáy thành ổ chó thế này.

Lần trước, trước khi đi anh đã đặc biệt căn dặn người giúp việc không cần đến quét dọn, vì anh nghĩ rằng Trần Hiểu Sắt nhất định sẽ chủ động giúp anh dọn dẹp. Do đi quá gấp, chưa kịp tặng nhẫn cầu hôn cho Trần Hiểu Sắt nên anh đã đặt nó ở trên bàn ngay vị trí cũng rất dễ thấy. Chỉ cần cô mở ra cánh cửa này là có thể thấy, nhưng anh đã đánh giá tình cảm của cô dành cho anh quá cao rồi, vì cô chưa từng tới nơi này.

Lúc ấy anh đã dặn đi dặn lại kêu cô nhất định phải đến, nhưng nào biết cô lại nghe tai này lọt tai kia.

Anh thấy mình đúng là xúc động quá mức, mới gặp mặt có hai lần đã sống chết đòi kết hôn với người ta. Nhưng sự thật không phải anh quá xúc động, mà anh thật sự không có thời gian để làm những

chuyện như nào là đi xem phim, đi chơi ăn uống vui chơi gì đó. Kể từ ngày gia nhập quân ngũ anh đã không còn bước chân vào những nơi như thế nữa. Ký ức về công viên bờ đá đối với anh càng trở nên xa vời hơn, còn đọng lại chỉ là những khoảnh khắc lúc nhỏ cùng Hà Ngọc Thành trộm táo nhà người khác.

Khi học trường quân đội, phần lớn thời gian anh đều cùng súng ống làm bạn, bãi bắn bia, căn cứ, ký túc xá, căn tin, cuộc sống rất đơn giản. Vào quân ngũ cũng vậy, mỗi ngày đều liên tục chuyên tâm tập luyện. Tuổi xuân cùng niềm đam mê cháy bỏng được thay thế bằng những tháng ngày cô đơn tẻ nhạt.

Liên Hạo Đông hợp một ngum bia rồi ném cho Phi Hồ một miếng thịt, nhìn Trần Hiểu Sắt chỉ trích: "Đừng vác bộ mặt đó để dọn vệ sinh, tâm trạng như vậy có làm mãi cũng không xong nổi."

Trần Hiểu Sắt không để ý tới anh, vẫn hì hục với công việc lau bàn của mình.

Liên Hạo Đông lại nói: "Em giữ nhẹ tay thôi, nếu giữ dính lên người anh coi chừng anh phạt em tắm luôn cho anh đó."

Trần Hiểu Sắt trừng mắt liếc anh một cái, ánh mắt như muốn giết người, Liên Hạo Đông đang khui sang lon bia thứ hai, bọt bia bắn tung tóe văng đầy trên đất. Còn ra vẻ như một ông chủ sai bảo người làm: "Lại đây, lau lại chỗ này lần nữa, anh lỡ tay làm đổ bia rồi."

Trần Hiểu Sắt vừa mệt vừa đói, cơn giận đã bốc lên đến đỉnh điểm, mà Liên Hạo Đông còn ngồi đó thêm gió thổi lửa, làm không biết mệt. Cô lấy khăn lau ném lên bàn nói: "Để tôi ăn xong rồi làm tiếp có được hay không?"

Liên Hạo Đông nói: "Vậy em phải hứa với anh...Sau này khi anh đi rồi em phải cách hai ngày đến đây quét dọn vệ sinh một lần."

"Được, tôi đồng ý!"

"Đồng ý sáng khoái như vậy, chắc chắn là không phải thật lòng rồi."

Trần Hiểu Sắt cũng chẳng cần sự cho phép của Liên Hạo Đông nữa, chồm tới đóng đồ ăn trên bàn như bạch tuột vồ mồi. Nhưng Liên Hạo Đông là ai còn cô là ai, anh dễ dàng để cô đánh chén như vậy sao? Trần Hiểu Sắt không giành được không thể làm gì khác hơn đành khóc lóc uy hiếp: "Liên Hạo Đông, nếu anh không cho tôi ăn, tôi sẽ đi gọi cô gái vừa đuổi đi ban nãy lại ngay lập tức, nói cho cô ta biết anh muốn cô ta sinh con cho anh."

Liên Hạo Đông lại nhét cho Phi Hồ một miếng thịt, cũng nhét cho Trần Hiểu Sắt một miếng, ung dung thông thả nói: "Em dám sao?"

Trần Hiểu Sắt nuốt xuống miếng thịt rồi trợn ngược trợn xuôi nói: "Nếu như có cơ hội gặp mặt lần nữa, anh chống mắt lên nhìn xem tôi có dám hay không nhé." Bản lĩnh của bốn cô nương cũng không phải là hạng khoác lác đâu, mấy chuyện xấu xa hay những lời nói khiến người khác phải rợn tóc gáy tôi đều có thể nói liên miên không ngừng đấy!

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Liên Hạo Đông nói: "Về sau, không cho phép em nói những câu như vậy, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Trần Hiểu Sắt giành lại thức ăn trong tay anh, bỏ một miếng thịt vào miệng, nói: "Nghiêm trọng như thế à? Anh đừng dọa tôi!"

Liên Hạo Đông trình trọng gật đầu, bày tỏ việc này rất nghiêm trọng, tôi không phải đang hù dọa em.

Trần Hiểu Sắt ăn rất vui vẻ, căn bản cũng không có để ý đến lời anh nói. Liên Hạo Đông rót cho cô một ly nước, nhẹ giọng đọc thần chú: "Sau này khi đi cùng với tôi, không tránh khỏi những cuộc xã giao với những người có chức lớn, cho nên bắt đầu từ bây giờ em phải hạn chế lời nói, phải biết lúc nào nên nói gì lúc nào không nên nói, hiểu không?"

Chắc hẳn đang rất đói bụng, dáng vẻ khi ăn của Trần Hiểu Sắt vô cùng khó coi, có vẻ ăn rất ngon, lại không quên đưa lời phản đối: "Sau này sao tôi lại ở cùng với anh?"

Liên Hạo Đông nói: "Chẳng lẽ em không muốn gặp được đại minh tinh? Hay nhìn thấy vị chính khách xung quanh đều có vệ binh kia sao?"

Cô lắc đầu nói: "Tôi gặp bọn họ, thì bọn họ sẽ cho tôi tiền ư?"

Liên Hạo Đông lắc đầu.

"Vậy không được, gia rất bận, không rảnh gặp những người không quan trọng."

Liên Hạo Đông lấy tay gõ nhẹ ót cô, nói: "Lại nói bậy nữa, lúc đi chung với tôi những lời này nên nói ít một chút, khi gặp ba mẹ tôi cũng không cho phép em nói như vậy, biết không?" Trước mặt những chiến hữu của anh có thể để mặc cho cô nghịch ngợm, nhưng ở trước mặt cha mẹ anh, anh không cho phép cô nói như thế. Anh rất rõ ràng, mẹ của anh Vương Ngọc Lam tuyệt đối sẽ không thích ngôn hành cử chỉ của cô, vì tránh cho mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, anh phải giải quyết đi cái rào cản này.

Trần Hiểu Sắt không có coi đó là chuyện quan trọng, nói: "Gặp cha mẹ anh? Liên quan gì đến chuyện của tôi!"

"Đừng ăn nữa." "Liên Hạo Đông tức giận lấy cơm trong tay cô đi, "bịch" một tiếng rơi xuống đất, toàn bộ đều ném cho Phi Hồ.

Trần Hiểu Sắt ngậm một họng thức ăn trong miệng, hô to một tiếng: "Á.... !" Sao người này lại biến thái như vậy, nói trở mặt liền trở mặt, hiếp đáp người, cô chỉ mới ăn được lửng bụng.

Quảng đĩa xuống, cô tức giận. Nói tức giận liền tức giận, không đùa giỡn với anh nữa.

Liên Hạo Đông đứng lên kéo bọc đồ ăn trong tay cô lại, trầm thấp hỏi "Em đi đâu?"

Nếu gia để ý đến anh, thì gia đây chính là con anh, cô quyết định đi. Dùng sức đoạt được mấy thứ, sao có thể dễ dàng bị cướp đi chứ?

Liên Hạo Đông hoàn toàn không ý thức được mình đã làm tổn thương lòng tự ái của cô, tuôn ra một câu: "Muốn đi ư? Không có cửa đâu."

Trần Hiểu Sắt thật sự tức giận. Được rồi, quần áo của cô đưa cho cô gái khác cô có thể không so đo, sai khiến cô quét dọn vệ sinh cô cũng không so đo, nhưng anh lại không để cho cô ăn cơm thì có ai có thể chịu được đây?

Không được, từ nhỏ đến lớn cô còn chưa từng bị uất ức như vậy, cô nhìn Phi Hồ đang ăn rất sung sướng, trong lòng càng thêm uất ức. Mẹ kiếp, không ngờ lại có ngày khốn khổ tới nỗi phải giành ăn với chó. Nhưng cô đánh không lại anh, lại không trốn thoát được, chỉ đành kìm nén nước mắt lưng tròng.

Liên Hạo Đông biết mình hơi quá đáng, sắc mặt nhu hòa hơn rất nhiều, vẫn nên an ủi cục cưng của mình một chút thôi.

Trần Hiểu Sắt tận dụng lúc anh nói lỏng phòng bị, đoạt lấy bọc thức ăn tông cửa chạy ra ngoài, cô đã chịu đủ sự bá đạo của anh rồi.

Cô ra sức chạy, rất vui vẻ, quay đầu lại quan sát, thế nhưng Liên Hạo Đông lại không đi ra đuổi theo cô, ôi trời ời, may mắn thật!

Sự thật là, cô có thể chạy ra ngoài sao?

Ba mươi phút sau, Trần Hiểu Sắt tức giận ùng ùng chạy trở về, dùng sức đá văng cửa phòng, vọt vào mắng to: "Liên Hạo Đông, anh là tên khốn kiếp, anh là người không có sáng ý lặp lại chiêu cũ này, rất đáng xấu hổ, rất hạ tiện, rất hạ lưu?" Để lại cho gian phòng một chuỗi vĩ âm thật dài.

Liên Hạo Đông đang nhàn nhã xem ti vi, cầm trong tay một lon bia, bình tĩnh nhìn cô nổi giận, thật ra anh không có làm gì, chỉ gọi một cuộc điện thoại cho người gác tất cả các cổng chính mà thôi. Anh hỏi: "Rèn luyện thân thể xong rồi?"

Trần Hiểu Sát: "...."

Đại viện của hải quân có diện tích rất rộng, phía đông là khu làm việc, phía tây là chỗ ở, đường xá chi chít, Đông Tây Nam Bắc cũng có cửa ra vào. Ngày tám mốt ấy, Trần Hiểu Sát trong lúc rảnh rỗi, đi vòng quanh đại viện, phát hiện còn có mấy cái cửa chính.

Khi cô đi đến cửa gần nhất ở phía Bắc thì bị chặn, dựa theo trí nhớ đi đến cửa phía Tây, cửa Tây cũng đung vách, liền chuyển đi đến cửa Đông. Ở cửa Đông lại bị khuyên trở về, tiếp tục đến cửa Nam. Những anh lính ở cửa Nam càng kỳ quái hơn, nói một câu: "Chị dâu, chúng tôi chỉ là lính quèn, xin đừng làm khó dễ chúng tôi có được không?"

Hôm nay cô vẫn còn trong kỳ kinh nguyệt lượng máu bị hao tổn rất lớn, vốn nên nghỉ ngơi thật tốt, vậy mà đi một vòng lớn đại viện, đôi chân cũng tê dại. Kết quả cuối cùng là đỉnh đầu phải ra khói xanh, trong đôi mắt tỏa ra ánh sao, trên tay gân xanh nổi lên trở lại tìm Liên Hạo Đông tính sổ.

Liên Hạo Đông thấy cô đã bị mình chọc cho xù lông rồi, còn hò hét. Liền đứng lên, lấy lòng nói: "Thật ra thì hôm nay muốn em đến, là muốn tặng cho em một món quà lớn, em còn chưa lấy đã đi, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu lắm?"

"Bà đây cóc cần!" Trần Hiểu Sát giọng run lên trả lời.

Liên Hạo Đông lấy chiếc nhẫn từ trong ngăn kéo ra, đưa cho cô: "Cầm lấy!"

Cô không cần. Không chừng đó là cái đồ bỏ đi gì đó.

Anh lấy thứ trong tay ra, bắt được tay trái cô đeo vào ngón áp út, sau khi đeo vào, cảm thấy rất đẹp mắt, liền khen ngợi: "Không tệ, rất vừa vặn."

Trần Hiểu Sắt lập tức tháo ra, ném trả lại cho anh nói: "Với thái độ như vừa rồi mà anh còn muốn tôi gả cho anh? Không có cửa đâu."

Anh tiếp được chiếc nhẫn, hỏi lại lần nữa: "Em có chắc là không cần?"

"Chắc!" Cô trừng lại anh, giọng nói vang vang!

"Vây cũng tốt, tối nay tổng cộng chuẩn bị cho em hai món quà, nếu cái này em không thích, chỉ cần nhận một cái kia, tôi liền thả em đi." Anh đặt chiếc nhẫn vào hộp lần nữa.

Trần Hiểu Sắt lập tức đưa tay, nói: "Lấy ra đi, tôi muốn xem thử đó là vật gì." Nói thật, kể từ sau khi gặp Liên Hạo Đông, cô liên tiếp gặp xui xẻo. Chưa từng nghĩ tới sẽ nhờ anh có được chỗ tốt nào, còn nhớ cái điện thoại di động kia? Đã hỏng nát, hai ngày trước cô giặt quần áo, cho tắm.... Cơn ác mộng liên tiếp.

Liên Hạo Đông thổi một tiếng còi, Phi Hồ vui vẻ chạy tới, thè lưỡi làm nũng với anh. Liên Hạo Đông khom người xuống vuốt đầu Phi Hồ, nói: "Món quà thứ hai chính là nó, sao? Thích không?"

Trần Hiểu Sát mở trừng hai mắt, không thể tin thật thanh hỏi "Anh tặng chó cho tôi?"

Liên Hạo Đông gật đầu một cái, nói: "Đúng! Đủ độc đáo chứ?"

Trần Hiểu Sát bị đánh bại, giọng nức nở hỏi: "Tôi có thể không nhận nó được không?"

"Không được!"

"Tôi thật sự không có tinh lực nuôi nó, một Sửu Sửu đã đủ phiền toái rồi. Hơn nữa, nó lớn như vậy, tôi đặt nó ở chỗ nào đây? Còn nữa, nuôi chó cần phải có tiền, như nó, một tháng không có mấy trăm đồng tiền sẽ chết nhăn răng không có đất mà chôn."

Liên Hạo Đông nói: "Tiền tôi sẽ đưa cho em, em chỉ phụ trách nó một buổi tối có thức ăn ngon là được rồi."

"Mà tôi thật không có nơi để chứa nó, ông chủ chung cư chỗ tôi ở, đã sớm dán thông báo, không cho phép nuôi loại chó này."

Liên Hạo Đông kéo vai Trần Hiểu Sát đi vào phòng, mở một cánh cửa đặc biệt. Trần Hiểu Sát thấy được một hậu viện. Aiz. Chỗ này thế mà lại thật thú vị. Bên ngoài sân có một mái nhỏ che nắng, dưới mái chừa có một cái vòng sắt giữ chó. Liên Hạo Đông chỉ vào một cánh cửa trên tường rào nói: "Để Phi Hồ ở đây đi! Cái cửa đó có thể thông ra ngoài, sau này mỗi ngày em tới thăm nó một lần là được, bữa ăn sáng và trưa tôi sẽ bảo Tiểu Trương đưa. Tiểu Trương em đã gặp rồi, chính là lần đi mua rèm cửa sổ với Tiểu Vương."

Mồ hôi lấm tấm trên trán Trần Hiểu Sát chảy xuống, nếu nuôi một con chó ở đây, thì ngày nào cô cũng phải tới chăm sóc nó. Nhìn thấy nó thì tất nhiên sẽ phải liên tưởng đến người đưa chó, vậy chẳng

phải đã nói rõ cô không lúc nào thoát khỏi Liên Hạo Đông à. Cô bắt đắ dĩ nhìn về Liên Hạo Đông hỏi: "Anh đang dùng cách dùng chó hành hạ tôi đúng không?"

Anh có hả? Trời đất chứng giám!

Được rồi! Anh có!

Đêm đó Phi Hồ dùng ánh mắt ai oán nhìn cô thật lâu, điều này làm cho cô nhớ tới năm đó cô muốn vứt bỏ Sửu Sửu. Sửu Sửu đã từng dùng ánh mắt đó mà nhìn, là ánh mắt không muốn xa rời chủ cùng bi thương tuyệt vọng.

Lúc ấy cô ôm Sửu Sửu tới công viên, hy vọng có người có thể nhặt được nó, đem nó đi. Cô để nó xuống, nó lập tức đuổi theo kịp bước chân cô. Cô đi nó cũng đi, cô dừng nó cũng dừng. Cuối cùng cô chỉ có thể nói cho nó biết: "Tao nói cho mày biết, chủ của mày không cần mày nữa. Chúng ta đã chia tay, tao lại càng không muốn giữ mày. Mày đến từ đâu thì nên chạy về chỗ đó thôi."

S Sửu Sửu lăn lộn về phía cô, một vòng lại một vòng, lăn đến khắp người đều đầy bùn cũng không biết mệt mỏi. Thấy làm vậy không thể đả động cô, liền biểu diễn kiểu nó không thích nhất cho cô xem là nhảy bằng hai chân, nó biết Sắt Sắt thích thấy nó như vậy. Mỗi lần nó làm như thế, Sắt Sắt sẽ rất vui. Tống Á và Sắt Sắt thường dụ dỗ nó nhảy, nó thì lười phải nhảy. Nhưng bây giờ nó vô vùng hối hận. Chỉ cần cô không bỏ nó, nó sẵn sàng ngày nào cũng nhảy vậy để trêu chọc Sắt Sắt vui vẻ.

Trần Hiểu Sắt nhìn ra cố gắng của Sửu Sửu, khóc lên, lau nước mắt, nói: "Thật xin lỗi! Thật xin lỗi."

Cô vẫn muốn vứt bỏ nó.

Trần Hiếu Sắt quyết định ném nó trong ba ngày.

Ngày thứ nhất, Sửu Sửu khóc lăn lộn, lăn qua lăn lại không cần thận lặn đến rãnh thoát nước. Cô thấy không xong, liền phí sức vứt Sửu Sửu uống đầy nước bắn ra ngoài, ôm về.

Ngày thứ hai, Sửu Sửu nhìn cô nháy hai chân, chỉ mới nháy mười cái, liền té xuống từ trên cao. Cô lại ôm nó về, chân nó bị quần băng trắng.

Ngày thứ ba, Sửu Sửu què chân không thể tiếp tục phô trương, chỉ là nhũn như con chi chi co thành vòng tròn, thân thể run run nức nở. Cô núp ở cửa chính xem xét nó, hy vọng có người nhặt nó đi. Nó vẫn không ngẩng đầu, cứ như vậy ai oán khóc.

Trước cửa công viên có hai người dừng lại, một người trong đó chỉ vào người Sửu Sửu nói: "Anh xem, con chó con này thực sự đang khóc, thật thần kỳ nha."

Rất nhiều người bu lại xem, dần dần bao một vòng quanh Sửu Sửu, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nó. Thật lâu sau, cô nhìn thấy Sửu Sửu ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt kia, phải chăng chứa biết bao đau thương, khổ sở, vô vàn tuyệt vọng.

Cô không thể tiếp tục nhìn nó như vậy, giải tán đám người, bế Sửu Sửu lên, áp trán nó lên mặt mình, sải bước đi về.

Liên Hạo Đông lau khô mắt đã tràn đầy nước mắt của cô, hỏi: "Em không thích Phi Hồ đến vậy à? Tôi đã nhờ người nhà chăm sóc nó nửa năm. Nữ chủ nhân này không thể chăm sóc nó một chút ư? Chẳng lẽ em muốn để cho nó sống kiếp ăn nhờ ở đậu?"

Trần Hiểu Sắt thở dài nói: "Không phải, chỉ là chợt nghĩ đến Sửu Sửu, hơi đau lòng."

Liên Hạo Đông an ủi: "Không sao, Sửu Sửu sẽ khá hơn."

Nếu nhớ nó, thì mau đến bệnh viện đưa nó về thôi. Trần Hiểu Sắt vỗ đầu Phi Hồ, nói: "Nếu đi theo tao, phải nghe theo lời tao nói, tao sẽ không bạc đãi mày. Nếu mày biểu hiện tốt, tao sẽ dẫn mày tới công viên gặp những chú chó xinh đẹp."

Phi Hồ: "...."

Liên Hạo Đông nói: "Phi Hồ còn chưa đến lúc trở mã, không biết tình yêu là gì, em tạm thời bỏ cái ý nghĩ đó đi nhé."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Không Thịt Không Vui

Trần Hiểu Sắt tự mình đi đón Sửu Sửu, Liên Hạo Đông bị Vương Ngọc Lam điện thoại gọi về.

Trong bệnh viện thú y, Tống Á đang đợi Sửu Sửu kiểm tra đợt cuối cùng. Sửu Sửu đã sắp khỏi, đã có sức để nghịch ngợm, không chịu phối hợp với bác sĩ, lắc lắc người, Trần Hiểu Sắt tức giận chỉ có thể đe dọa nó.

Tống Á không hề cảm thấy Sửu Sửu phiền, ngược lại càng thêm nuông chiều Sửu Sửu hơn. Lúc này anh đang cầm thức ăn cho chó đặt bên miệng Sửu Sửu, dứt nó ăn.

Aiz! Khó trách tiểu tử này lại lộng hành đến như vậy, tất cả đều là do Tống Á quá cưng chiều .

Nhiều năm Sửu Sửu chỉ ăn toàn thức ăn thô hôm nay đã được nghênh đón mùa xuân của nó rồi, thay đổi thức ăn của nó. Tống Á mua cho Sửu Sửu đều là thức ăn cho chó loại tốt nhất, có lần Trần Hiểu Sắt nhìn nó ăn ngon như vậy, mình cũng lượm một viên nhét vào trong miệng, ăn thật ngon, có hương kẹo mạch nha, ngọt, còn có chút mùi vị thịt nướng Mexico.

Cô ném thử thức ăn cho chó mình mua cho Sửu Sửu, trừ có chút mùi vị của cá ra còn có mùi cỏ ngai ngái.

Trời ạ! Ngộ nhỡ có ngày Tống Á hết thức ăn cho nó, Sửu Sửu đoán chừng sẽ tự động tuyệt thực mà chết.

S Sửu yếu đuối vô cùng nằm ở khuỷu tay Tống Á, nét mặt kia như vừa buộc ga-rô (ngăn sinh nở) phụ nữ xong (ý bảo nó suy yếu vô lực). Lúc gần đi, còn liếc mắt về phía con chó cái Tiểu Thái có hai cái đuôi sao, cái liếc kia bày tỏ lưu luyến vô hạn.

Bác sĩ nữ xem bệnh bên trong cho Sửu Sửu chặn Trần Hiểu Sát lại, hỏi "Tại sao hôm nay chú hai của cô không tới?"

"Chú hai? Ở đâu ra chú hai của tôi chứ?"

Bác sĩ nữ vạch trần cô: "Chính là cái người quân nhân lần đó đi chung với cô."

"A, anh ta hả, đã biến thành bướm bướm bay đi rồi."

"...."

Dưới sự cam kết bảo đảm kiên trì của Tống Á, cuối cùng Sửu Sửu lại bị Tống Á mang đi.

Mấy ngày này Liên Hạo Đông rất vội nên chưa kịp gọi điện hẹn gặp Trần Hiểu Sát, chỉ thỉnh thoảng nhắc nhở cô một câu: "Phi Hồ còn chưa ăn bữa tối của em." Sau khi cô tan tầm không thể làm gì khác hơn là vội vã đi về đại viện. Bởi vì cô thỉnh thoảng sẽ làm thêm giờ, cho nên hai ngày trước Phi Hồ đều bị bỏ đói, cô cũng cảm thấy rất áy náy. Hôm nay cô tan việc rất muộn, vì đề phòng nó bỏ nhào cô, cô không vào từ cửa nhỏ của viện, mà là vào từ cửa chính.

Phi Hồ không ăn thức ăn cho chó. Nó ăn ngũ cốc, thịt tươi, thịt chín, mì phở cũng có thể ăn một chút, chắc là vì dễ nuôi. Cô lấy thịt

gà ném cho nó, lại chạy trước chạy sau thay nước mới cho nó.

Nghĩ tới còn phải lại chạy về chỗ ở của mình thì cô cảm thấy rất mệt, an vị ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, sau lại mệt mỏi mà ngủ mất.

Buổi tối này, cá đã tự cắn câu.

Liên Hạo Đông dính cả người lên ôm hôn cô. Trần Hiểu Sắt bị râu ria của anh cọ tới cọ lui làm tỉnh lại. Cô đẩy người đàn ông đang đè ở trên người mình nói: "Đừng hôn nữa, tôi có chuyện này muốn nói với anh."

Liên Hạo Đông cười gian xảo: "Em nghĩ xem một người đàn ông cùng một cô gái ở trên giường sẽ nói chuyện gì?"

Cô khế cắn lên môi anh: "Có chuyện muốn nói với anh thật."

Anh bị đau, vồ nhẹ vào hông cô, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Trần Hiểu Sắt gian nan rời khỏi từ dưới người anh, nói: "Tôi cảm thấy hai người chúng ta tiến triển quá nhanh rồi, anh thấy thế nào?"

Liên Hạo Đông nói: "Là chuyện này?"

Trần Hiểu Sắt trịnh trọng gật đầu.

Liên Hạo Đông khéo hiểu lòng người hỏi, "Cô bé, có phải em đang trách tôi quá vội vàng hay không?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Đúng vậy, anh thử nghĩ xem chúng ta chưa gặp mấy lần đã lên giường rồi. Tôi không thể chấp nhận được cho nên tôi cần có thêm thời gian suy nghĩ thật kỹ. Anh có thể đồng ý với tôi không?"

Liên Hạo Đông không nói gì, tay cũng rất không đành lòng mà ôm lấy người cô, trên mặt thì giả bộ không nghe thấy. Anh cũng biết mình đã quá nóng nảy. Nhưng anh đã chịu nhiều thiệt thòi rồi. Lão Nhị vẫn không có chút tác dụng nào, loại khổ sở này có ai hiểu cho anh?

Trần Hiểu Sát thấy anh không trả lời, liền hỏi: "Anh không nói gì tức là đồng ý rồi?"

Liên Hạo Đông nói lảng sang chuyện khác: "Tôi nghĩ trước hết ngày mai nên tới trại lính chọn người thì tốt hơn. Vóc người thế nào đây? Bộ đội phòng không là tốt nhất. Binh lính ở đó đều là trong tam một tuyến. Gương mặt thì thế nào đây? Trong núi sâu ở Hà Bắc có một quân hoa tuyệt thế của bộ binh. Nghe nói mọi người ai nấy đều rất đẹp trai có thể trực tiếp kéo đi đóng phim. Aiz! Buồn thật." Liên Hạo Đông nằm xuống, tỏ vẻ khó khăn.

Trần Hiểu Sát giờ phút này cực kỳ kích động, quên mất mới vừa rồi nói cái gì, lật người ngồi dậy, nửa người áp đến bên người Liên Hạo Đông, cọ qua lại cọ nói: "Anh đã nói sẽ mang tôi đến trại lính chọn trai đẹp, đúng không?"

Liên Hạo Đông lấy tay cô đặt vào hông của mình, đáp: "Tôi có nói à? Không nhớ rồi."

Người này vậy mà lại lật lọng, cô thật muốn dùng sức nhéo lên eo anh, xem anh còn chống đỡ được không. Nhưng bây giờ cô không thể làm như vậy. Cô biết đạo lý bách luyện cương hóa ngón tay mềm, cả thân hình áp lên người Liên Hạo Đông, phe phẩy trên bờ vai của anh mềm mại làm nũng: "Tôi muốn đi, tôi muốn đi. Anh, anh dẫn tôi đi xem được không?"

Liên Hạo Đông bị lời nũng nịu của cô kích thích mà run lên, trái tim như vọt ra khỏi cổ họng. Cô nhóc này đột nhiên tản ra nhiều phong tình như vậy thật đúng là làm cho người khác vui mừng. Lão nhị nhà anh lập tức chấn phấn. Tối nay hy vọng ông trời rủ lòng thương xót cho anh một lần, có thể làm cho nỗi khổ sở của anh buông thả một lần.

Ánh đèn mờ ảo, không khí mập mờ theo Trần Hiểu Sắt làm nũng chập chờn lay động, tiếng tim đập nhanh thành thịch của hai người cũng nghe rất rõ ràng. Cái này gọi là hormone yêu lạng lẽ phát ra ngoài. Xem nếu cứ từ chối nữa thì không thú vị. Cô giống như người thích mặt ngoài buồn bực, bên trong rối rắm, miệng lại thất đức bại hoại rồi.

Lúc không gặp anh, cô sẽ nhớ anh. Lúc nhìn thấy anh lại ghét anh. Loại tình cảm phức tạp đan xen này khiến cô đặc biệt khó chịu. Chẳng lẽ cô vẫn từ chối anh là vì sợ yêu anh hay ư?

Đột nhiên như tỉnh ngộ như được soi sáng. Đúng, người này rất xuất sắc, yêu anh là chuyện sớm hay muộn. Chuyện này đến tốt cùng đã bắt đầu từ lúc nào?

Lần đầu tiên anh hôn cô? Lần đầu tiên anh vuốt ve thân thể cô? Hay là xế chiều hôm ấy, anh bước từ trên xe xuống như thiên thần, cứu cô trong nháy mắt? Hay là cái ôm ấm áp trong lòng. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được. Trời ạ, cô vậy mà lại hồ đồ.

Liên Hạo Đông hí mắt nhìn biểu hiện luống cuống của Trần Hiểu Sắt, nội tâm tràn đầy nhộn nhạo, kích thích anh như thể cá mắc lưới. Trần Hiểu Sắt cười lên người Liên Hạo Đông ở ngay bộ phận kia, vị trí có thể nói là vừa vặn, vặn sức chờ phát động.

Giọng của hai người cũng bắt đầu trở nên mập mờ lộn xộn từ đây. Anh vuốt ve lưng cô, khẽ hỏi một câu: "Nó đã đi rồi à?"

Trần Hiểu Sát xấu hổ gật đầu, cô biết anh hỏi đến dì cả của cô.

"Thật sự muốn như vậy?"

Trần Hiểu Sát lại gật đầu một cái.

"Để xem biểu hiện tối nay của em. Nếu tôi hài lòng, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường với tôi. Không hài lòng thì sáng sớm ngày mai một mình tôi lên đường."

Cô nhìn người kia xấu xa quyến rũ cô, cắn răng định lật người xuống. Người này chắc chắn không tốt bụng, thông minh như tôi mới không mắc mưu anh. Liên Hạo Đông nắm chặt eo cô, không để cho cô đi xuống, khước miệng nhếch lên: "Hối hận? Muộn rồi."

Anh ngồi dậy, vừa hay ôm cô vào lòng, dùng phương pháp khoa học giải thích, tư thế này của bọn họ gọi là uyên ương ôm ấp.

Liên Hạo Đông đặt từng nụ hôn xuống, cô xấu hổ né mặt khỏi công kích. Anh lại sờ nhẹ, cô lại trốn. Ha ha! Có lẽ cô nhóc này đùa giỡn đến nghiện, như thế này mà cô đã muốn không diễn nữa? đây chỉ là một tiết mục ngắn.

Nín nhịn nhiều năm như vậy lão gia Liên Hạo Đông đã không kịp đợi. Anh lấy tay trái giữ hông cô, tay phải đỡ gáy, từng nụ hôn mãnh liệt rơi xuống, thô bạo cộng thêm dùng lực. Anh không cạo râu, râu như gai đâm làm môi Trần Hiểu Sát hơi đau, trong cổ họng không tự chủ phát ra tiếng 'ưm' nhỏ bé yếu ớt.

Tối nay Liên Hạo Đông rất hăng hái, dồn đủ tinh lực chậm rãi chơi đùa.

Anh vén áo cô lên tới chỗ nào đó, hứng thú dào dạt, cũng không cởi vạt áo của cô, mà lại đem lấy hai đóa hồng mai ra khỏi áo, ngón tay thon dài xoa lên, liên tục xoa nắn, một vòng lại một vòng, xoa theo chiều kim đồng hồ, sau chuyển ngược chiều kim đồng hồ.

Trên người Trần Hiểu Sát đã lấm tấm mồ hôi. Liên Hạo Đông về cũng chưa tắm. Hai người tiếp xúc lẫn nhau đã ươn ướt. Nhưng bọn họ ai cũng không rõ ghét bỏ ai, lại tăng thêm rất nhiều lạc thú.

Miệng Trần Hiểu Sát bị Liên Hạo Đông xâm lược, anh chỉ để lại cho cô một chút không khí thở dốc, mỗi khi buông cô ra cô đều há lớn miệng hít không khí.

Liên Hạo Đông cạy hàm răng cô ra, từ từ dụ dỗ cô đưa đầu lưỡi của mình. Máy phút sau, đầu lưỡi của cô đúng như anh mong muốn, nhẹ nhàng trượt ra khỏi môi anh đào đưa vào miệng của anh. Anh lập tức ngậm chặt mút cắn. Không đủ, như vậy cũng không đủ, nhanh chóng xâm nhập trong miệng cô, mang theo động tình mà thở dốc, dùng đầu lưỡi của mình vờ vết từng góc ngách trong khoang miệng.

Trần Hiểu Sát bị anh hôn đến thở gấp ngâm khế, động tình không dứt. Cô muốn bộc phát, ôm chặt Liên Hạo Đông nhiệt tình hôn trả lại. Đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau từng vòng, liên tục vô tận.

Liên Hạo Đông cảm thấy bộ vị nào đó đã cứng rắn đến phát đau, anh không nhịn được mà áp lên người Trần Hiểu Sát qua lần áo, Trần Hiểu Sát vô cùng phối hợp "Ừm" một tiếng. Cô gái yêu kiều

than nhẹ khiến tim của anh khẽ run lên, bắt đầu cởi quần áo của Trần Hiếu Sắt.

Trần Hiếu sắt còn căng thẳng hơn cả anh, nhớ tới mấy cái áo bị xé rách vẫn chưa được bồi thường, vừa hôn vừa hàm hồ nói: "Không đừng xé quần áo của tôi."

Hôm nay cô mặc áo T-Shirt, rất dễ cởi. Nhưng Liên Hạo Đông ngại rắc rối, xé toạc nó ra một cách thô bạo. Nhìn nửa người trên của vợ mình anh cảm thấy vô cùng vui sướng. Cô xinh đẹp như sứ trắng thượng hạng. Nếu có thể, anh thật hy vọng ngày nào cô cũng không mặc quần áo mà đi tới đi lui, muốn sờ liền sờ, muốn làm liền làm, rất tiện lợi. Thú vui tệ hại.

Gò bông đảo bị Liên Hạo Đông phơi bày ra ngoài đập thẳng vào mắt, đúng như anh nghĩ lão Nhị đã đong đưa trên dưới.

Đàn ông có sự lưu luyến với người phụ nữ mà mình ôm trong lòng. Đây là nơi bọn họ lưu luyến cả đời. Khi bọn họ mút nó một cách thỏa thích thì có thể xuất hiện kích động muốn bảo vệ như thể đứa trẻ yêu mẹ. Bàn tay to của anh như sờ lên vật quý nhất, thưởng thức sự phong mãn của nó. Làn da cô trắng ngần, mềm mại ngọt ngào. Một trong những cách đàn ông thích nhất là ngậm lấy chỗ đầy đặn của người phụ nữ mà mình yêu, lao nhanh trên đó mà kêu gào. Anh cũng không phải là ngoại lệ.

Anh hôn lên xương quai xanh của cô, từ từ đi xuống, ngậm một quả hồng đào cắn nhẹ nhẹ, Trần Hiếu Sắt run lên một hồi, cô nói: "Đừng, tôi còn chưa tắm."

Liên Hạo Đông đã di chuyển đến một quả hồng đào khác, mút thêm vài cái, nói: "Làm xong chúng ta sẽ tắm cùng nhau." Không

được, cô nhóc này nói quá nhiều. Miệng của cô phải nói từ khác, ví dụ như tiếng kêu lúc động tình chẳng hạn.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Không Sắc Không Vui

Liên Hạo Đông còn có thói xấu là mỗi lúc máu chót, người khác sắp phát cáu thì anh lại bình tĩnh. Thấy người ta càng ngày càng vội anh còn hỏi vặn một câu: "Hồi hộp vậy à?"

Người ta cũng phải hỏi anh: "Anh không hồi hộp chút nào?"

Anh sẽ hỏi lại: "Anh hưởng thụ loại kích thích sắp tới giới hạn này."

Liên Hạo Đông cởi quần Trần Hiểu Sắt, người đẹp chính thức bị lột gần sạch, cứ hoa lệ lệ nằm trên giường như vậy, thật sự là dùng tay che chỗ nào cũng không đủ.

Hôm nay anh mặt quần lót màu đen bó sát người, vị trí ở giữa đã phồng lên thật cao, hình dáng bên ngoài lớn hơn dọa người. Anh quỳ gối hai bên chân cô, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, bắt lấy bàn tay Trần Hiểu Sắt đang che chỗ riêng tư, đặt lên vị trí kia của mình, nói: "Vợ, sờ nó, sau này nó sẽ là của em."

Trần Hiểu Sắt cầm nó một cách bị động. Tiếp thu văn hóa nước ngoài nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô cũng cảm vật tượng trưng cho đàn ông lần đầu tiên. Thật thần kỳ, sẽ tự động nảy lên, sẽ tự co lại, nóng nóng, cứng cứng. Cô ngẩng đầu nhìn anh một cách vui mừng, khuôn mặt kích động tới mức đỏ bừng. Liên Hạo Đông thấy cô ngây

thơ như thiếu nữ thì dở khóc dở cười. Đúng là anh đã nhặt được một cục cưng trong sáng không tỳ vết. Vì kích động nên giọng anh càng trầm thấp, nói: "Cởi ra giúp anh."

Cô xấu hổ, nhẹ nhàng cởi quần áo của anh, cho tới khi vật kia xuất hiện thật thì cô sợ tới mức dừng động tác của mình, dường như thấy thứ gì đó ly kỳ, không ngờ ẩn sau đó lại có bộ dạng như vậy. Khu rừng đen của Liên Hạo Đông kéo dài tới bụng của anh, có cảm giác là đàn ông thành thực.

Với kinh nghiệm của cô, vật này của anh rất không tầm thường. Cô lùi lại sau liên tiếp cho tới khi chạm tới đầu giường. Liên Hạo Đông dùng một tay lôi cô lại, hỏi: "Sợ?"

Vẻ mặt Trần Hiểu Sát rồi rầm muốn chết, nhìn chăm chăm vào thứ đó tới gần người, nói một câu: "Em muốn trả vé có được không?"

Liên Hạo Đông đang tách hai chân của cô đặt vào vị trí, trả lời một cách bình tĩnh: "Không thể!"

Khẩu súng kiêu ngạo trong tay anh đang hào hứng mà cười ha hả với cô, nham hiểm đáng ghét vô cùng.

Được rồi, tiếp tục phát triển.

Anh lại bắt đầu hôn cô. Cô dường như đứt hơi giữa nụ hôn mạnh mẽ dữ dội của anh. Thì ra thứ đầu tiên khiến người ta muốn la lên điên cuồng lại là nụ hôn nóng bỏng. Tay anh từ từ di chuyển từ hai gò đồi của cô, xẹt qua khu rừng màu đen, tới lãnh thổ mới. Chỗ đó đã ướt át, chặt khít, căn bản không nhét được bất cứ thứ gì vào. Anh đặt bảo bối của mình nơi lối vào, chuẩn bị xâm nhập.

Trần Hiểu Sắt cảm nhận được vật đó nóng như bàn ủi, định lên tiếng ngăn cản thì Liên Hạo Đông không cho cô cơ hội lên tiếng và chuẩn bị, đẩy mạnh vào trong, cố gắng chen vào từng chút. Hạ thân đau tới mức nhe nanh múa vuốt, quấy loạn qua lại, anh dùng chiêu yêu trong bất hạnh.

Liên Hạo Đông này là đồ khốn nạn nhất. Lần đầu tiên đau biết mấy, anh lại hôn người ta không để người ta kêu lên. Đau đớn tới mức cô gái nhỏ trong lòng đánh mạnh lên anh, anh lại vô sỉ mà bắt lấy tay người ta không cho người ta động.

Liên Hạo Đông biết chuyện này không thể mềm lòng, càng không thể đau lòng, nếu không tới nay một lần anh cũng không làm ổn được. Vậy nên anh nhẫn tâm gắng sức đẩy một cái nữa. Anh cảm thấy bên trong có thứ mềm mại mỏng manh nào đó đã bị anh xé rách.

Nước mắt chảy tràn khoe mắt Trần Hiểu Sắt. Tên khốn này quả thực không phải người. Cô ghét anh chết mất. Nước mắt tràn bờ cuối cùng cũng đã động tới trái tim sắt đá của anh, khiến anh đau lòng, kết thúc nụ hôn này.

Vừa có khoảng trống, Trần Hiểu Sắt lập tức khóc kêu: "Đau chết mất, đau chết mất, anh tên khốn này, khốn kiếp." Đây là mùi vị gì hả? Hạ thân căng như bị nhét một cây cọc gỗ lớn, trên người còn bị ngọn núi lớn này đè, phiêu phiêu dục tiên chó má gì chứ, sung sướng cực hạn nhân gian chó má gì chứ, tất cả đều là lừa người, lừa người.

Liên Hạo Đông không nói gì, chờ cô từ từ thích ứng. Thấy tiếng khóc của cô nhỏ đi, anh vỗ vỗ gáy cô, tỏ vẻ an ủi, sau đó hoàn thành

nhiệm vụ vĩ đại của anh, lần này là ăn sạch tất cả. Trần Hiểu Sắt lại quát to một tiếng lần nữa, đẩy anh: "Đi ra, đi ra, em không muốn."

Bây giờ Liên Hạo Đông cũng khó chịu. Cô chặt tới mức khiến anh muốn động đậy cũng khó khăn. Nhưng dù thế nào thì anh cũng đã chiếm được vùng đất trù phú màu mỡ này rồi. Một tay anh chống người, một tay vuốt ve toàn thân Trần Hiểu Sắt, cố gắng làm nóng người cô, cố gắng đòi sự chú ý của cô đi. Anh thử chuyển động nhưng đáng buồn là anh động mấy cái thì cô sẽ khóc vài tiếng, từng tiếng đánh vào tâm can anh khiến anh không đành lòng.

Tiếp tục như vậy cũng không được, ai cũng khó chịu, nhất định phải phá được cửa ải khó khăn này, dứt khoát mặc kệ người dưới thân.

Đau? Vậy thì làm thêm vài lần sẽ hết đau.

Vì vậy trò chơi hai người trở thành chiến trường của riêng mình anh. Anh di chuyển ra vào không biết mệt mỏi, người phía dưới khóc tới mức hoa lệ đầm mưa.

Cực cực, đừng khóc, thật mà, lát nữa sẽ hết đau.

Vì vậy anh thuận theo tâm nguyện của mình, động mấy trăm cái nữa, mãi cho tới khi tiếng khóc dần dần trở thành tiếng ngậm nga yêu kiều. Nghe tiếng này, anh kích động tới mức toàn thân đỏ lên. Rốt cuộc anh có thể làm một trận lớn rồi.

Tiếng rên của Trần Hiểu Sắt càng lúc càng lớn khiến anh khá hài lòng. Tiếng động này mới là thứ anh thích nhất. Anh đưa cô lên đỉnh trước đã.

Có người nói lần đầu tiên dường như đều là kết thúc thất bại, vậy chỉ có thể nói đàn ông của cô không đủ lớn mạnh. Mà Liên Hạo Đông đủ mạnh mẽ nên lần đầu tiên rất hoàn mỹ. Liên Hạo Đông tập trung nhanh chóng chạy nước rút, ma sát căng chặt khiến anh hết sức hưng phấn. Anh khẽ gặm, cắn mammals móng vào trong người cô.

Trần Hiểu Sắt ngất xỉu trong phút chốc. Cô cũng không biết cuối cùng là ngủ thiếp đi hay là ngất xỉu. Đợi tới khi cô tỉnh lại thì Liên Hạo Đông trêu ghẹo: "Thoải mái như vậy à? Vừa rồi là ai đau khổ bảo nó ra ngoài?"

Trần Hiểu Sắt nhìn Liên Hạo Đông tỏa ra vàng sáng nhạt dưới ánh đèn, khẽ hỏi một câu: "Anh có lừa em không? Lần trước cắn bản hai ta không làm đúng không?"

Liên Hạo Đông nói: "Không nói cho em biết."

Trần Hiểu Sắt nâng cái chân đau đớn lên đạp cho anh một cước, nói: "Anh là đồ lưu manh, hại em vẫn cho rằng đã từng làm với anh rồi."

Anh bắt lấy bàn chân ngọc của cô: "Khá lắm, còn sức mà đá chồng em, xem ra anh đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của em rồi." Anh dùng tay cầm lỗ nhị to lớn không thành thật, lại đè lên.

Trần Hiểu Sắt kháng nghị: "Liên Hạo Đông, anh quá vô sỉ, đau lắm..."

Lần này không kiên nhẫn như lần đầu tiên, anh vô cùng vội vàng, dựa vào con đường đã được thông trước đó, cho nên lần này anh vào vô cùng thuận lợi. Sau đó anh lại rút ra, rồi từ từ tiến vào, từ từ

rút ra, lập đi lập lại không biết mệt mỏi, không ngừng nghỉ. Chẳng lẽ đây là chín cặn một sâu trong truyền thuyết?

Trần Hiểu Sắt lại bị chôn vùi trong tiếng gầm nhẹ của anh lần nữa. Người này không phải người. Rõ ràng là cầm thú, một cầm thú trên giường.

Liên Hạo Đông chiến đấu hăng hái trên người cô cả đêm, mãi cho tới khi trời sáng mới xoay người xuống. Vô số lần ôm hôn, vô số lần di chuyển, cuối cùng đã vượt qua một đêm. Cô nằm sấp trên người anh, ngủ say một đêm.

Kết quả là ngủ cả một ngày. Hôm nay cô còn phải đi làm nhưng thực sự không đứng dậy nổi, người khó chịu, lên viện lý do xin nghỉ một ngày. Hai người bọn họ ngủ tới mười giờ sáng, lại không đứng lên nổi, trước khi trời tối cô phải ra khỏi quân doanh.

Sau khi trở thành phụ nữ cô rất xấu hổ. Khi tỉnh lại cô vẫn chôn đầu vào gối giả bộ ngủ.

Liên Hạo Đông ngủ một giấc thì tinh lực tràn đầy. Anh xoay mặt cô qua để mặt đối mặt với anh, định hôn lần nữa. Trần Hiểu Sắt nói: "Không muốn. Em muốn tắm."

"Anh ôm em đi." Anh quá mức chăm sóc, ôm ngang cô lên. Bây giờ hai người không mặc quần áo, vì cả đêm không có cơ hội mặc. Cũng nên tắm nước nóng. Cả đêm dữ dội, chưa từng xuống giường.

Tới lúc Liên Hạo Đông ôm Trần Hiểu Sắt về thì hai người cùng thấy vết máu đỏ thẫm trên ra giường. Cô ngượng ngùng ôm eo Liên Hạo Đông, nói: "Đừng nhìn."

Tim Liên Hạo Đông đập rợn lên, thương tiếc cô bé trong lòng, trêu chọc cô: "Giặt sạch ra giường cho anh rồi mới được về."

Trần Hiểu Sắt giãy giụa tứ chi. Cô không làm. Đây là bắt nạt người.

Liên Hạo Đông ôm chặt cô, sợ cô giãy mà rơi xuống, nói tiếp: "Được rồi, được rồi, anh chỉ trêu em thôi. Anh sẽ chịu trách nhiệm. Đợi hết bận anh sẽ xin kết hôn."

"Xin kết hôn? Là sao?"

Anh dùng tay chọc lên trán cô: "Quân nhân kết hôn cần phải kiểm tra chính trị. Qua kiểm tra chính trị em mới có thể trở thành quân tẩu."

Quân tẩu? Trong đầu cô hiện ra một người phụ nữ kiên cường phe phẩy cái quạt hương bồ rách, thêm than vào lò, bên cạnh có một đám trẻ con vây quanh, nói: "Mẹ, con nhớ ba."

Người phụ nữ kiên cường thu quạt hương bồ lại, bi thương mà nói: "Cha con đang bảo vệ quốc gia ở tiền tuyến." Đứa trẻ liền bắt đầu khóc, người phụ nữ an ủi liên tục, cuối cùng mẹ con ôm nhau cùng nhớ người anh hùng của bọn họ.

Làm sao bây giờ? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý! Cô lớn vậy, đều sống ích kỷ, hôm nay bảo cô vô tư mà dâng hiến, cô chỉ có thể nói khó càng thêm khó.

Cô hỏi: "Có thể không làm quân tẩu không?"

Liên Hạo Đông nói: "Anh cảm thấy làm quân tẩu có rất nhiều lợi ích."

"Ví dụ?"

"Em có thể nhìn trai đẹp suốt đời không tốn tiền."

"Còn gì nữa?"

"Vóc người chồng em sẽ được giữ rất tốt cả đời, thỏa mãn lòng hư vinh của em."

"Đúng là có rất nhiều lợi ích. Nghe nói ngay cả quần lót các anh cũng được phát đúng không?"

"Xin đừng gọi nó là quần lót."

"..."

"Có thể xuống giường không? Đi hai bước anh xem thử." Liên Hạo Đông hơi lo lắng cho thân thể Trần Hiểu Sát.

Anh thật quá coi thường phụ nữ. Tuy lần đầu tiên đau đớn nhưng không tới mức không đi được. Trần Hiểu Sát xuống giường đi hai bước cho anh xem. Liên Hạo Đông thấy cô đi khó khăn thì ôm cô lên giường, nói: "Không thì hôm nay nghỉ ngơi ở đây đi? Hôm nay bọn anh phải tới hai chỗ, có chỗ còn phải đi bằng máy bay trực thăng mới tới."

Cô càng muốn đi, ra vẻ không hề đau chút nào, nói: "Em khỏe lắm! Anh nhìn đi, bước đi mạnh mẽ, người nhẹ như yến, không có vấn đề gì."

Liên Hạo Đông đi vòng quanh cô mấy vòng, lại hỏi: "Em chắc chắn là không sao?"

Trần Hiểu Sát gật đầu một cách nghiêm túc, nói: "Không sao!"

Liên Hạo Đông nói: "Vậy được. Mặc quần áo rồi đi ăn cơm, sau đó thì đi đi."

Trần Hiểu Sắt hỏi hệt hỏi: "Anh nói em có cần thay quần áo không? Mặc thế này có phải quá tùy tiện không?"

Liên Hạo Đông nói: "Em có quần áo của mình à?"

"Đương nhiên là có."

Phải nói phụ nữ luôn có tình cảm với đồng phục, đàn ông cũng có, hơn nữa lại nặng hơn. Tuy quần áo này của Trần Hiểu Sắt không giống đồng phục nhưng vẫn khiêu khích Liên Hạo Đông ngồi không yên. Cô về thay bộ váy ngắn bằng vải ka-ki mà cô rất ít mặc, mua lúc iarm giá. Cô cột tóc gọn gàng, vô cùng đoan trang, nếu là người khác thì căn bản không cách nào liên tưởng tới cuộc sống dững mẫn của cô.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Trần Hiểu Sắt chỉnh đốn ổn thỏa, vô cùng vui vẻ vì được ra khỏi cửa, lại bị Liên Hạo Đông giữ chặt trên tường. Anh dùng người mình đè lên người cô, nói: "Thật hối hận để em xuống giường."

Người này chính là mặt người dạ thú. sao lại để ý chuyện đó như vậy chứ? Trần Hiểu Sắt vô cùng khinh bỉ anh.

Nói về Liên Hạo Đông, anh ăn trang phục nghiêm túc đúng đó, lông mày xéch lên tới tóc mai, chính khí bao la, khiến người ta tôn sùng như thiên sứ, thấy thế nào cũng hẳn là cấm dục. Nhưng cấm dục là quần áo chứ không phải người dưới bộ quần áo kia.

Vậy lần này có bỏ qua cho cô không? Đương nhiên không. Anh hôn đủ mới cho cô xuống lầu, làm hại Trần Hiểu Sắt đi trên đường mà oán giận anh. Bởi vì tất chân bằng lụa xinh đẹp của cô đã bị anh xé rách rồi. Hôn thì hôn đi, tay còn không thành thật, sờ cái gì mà sờ? Không phải chỉ mặc quần chữ T thôi à? Còn có ý kiến lớn như vậy hả?

Quân doanh này nằm ở vùng núi phía tây Bắc Kinh, là vùng đất rất hoang vu. Bước vào vùng cấm quân sự không lâu sẽ nghe thấy tiếng máy móc chuyển động ầm ầm. Cô chưa từng thấy những thứ này, thấy máy bay quân dự chỉ trong TV mới có, dọc theo đường đi kích động lú ra lú rú không thôi. Cô ba la ba la cả đường với Liên

Hạo Đông. Thấy Trần Hiểu Sát rục rĩ như vậy, Liên Hạo Đông cười ha ha, lắc đầu.

Thật ra thì đây được coi là bí mật quân sự, không thể mang theo người nhà. Đây chẳng phải là không nở buông tay bảo bối mới vừa tới tay sao? Vậy thì chỉ có thể dẫn theo. Hơn nữa anh cũng nhận lời cô rồi. Nếu anh nuốt lời thì đoán chừng lần sau lúc lên giường cô sẽ không phối hợp tốt như vậy.

Sau khi đạt được mục đích, Liên Hạo Đông tự đi làm chính sự, dặn dò Tiểu Vương đi xem xung quanh quân khu một chút với Trần Hiểu Sát, thỏa mãn lòng tò mò của cô. Điều này cũng khiến cô vui mừng. Cô liền nói với Tiểu Vương: "Chúng ta tới chỗ tập trung đi." Hí hí, cô muốn nhìn trai đẹp.

Tiểu Vương lĩnh chỉ. Thật ra thì anh cũng không vô cùng quen thuộc với chỗ này, may mà cũng có người biết. Một lát sau, có một chiến sĩ nhỏ mặc đồng phục lính thủy màu lam tới tìm bọn họ, nói với họ rằng anh đặc biệt đảm đương nhiệm vụ dẫn đường. Ha ha, Liên Hạo Đông quả thực là người làm việc tỉ mỉ, việc lớn việc nhỏ đều làm rất ổn thỏa, tiền đồ vô lượng.

Trần Hiểu Sát vẫn rất có thể được dẫn ra ngoài, chỉ cần cô nghiêm túc giả vờ một chút thì có thể nói là rất đoan trang hào phóng. Kể từ khi được Liên Hạo Đông dạy, cô tự sửa lại không ít, chỉ thỉnh thoảng mới bật ra những lời không đâu vào đâu. Bởi vì cô biết nói như vậy là không đúng, sẽ dọa chạy người ta.

Trần Hiểu Sát rất buồn bực. Tại sao hải quân còn có một nhánh bộ đội phòng không riêng làm gì? Có khác gì không quân đâu? Chuyện này thật đúng là bác đại tinh thâm (bao la rộng lớn). Chiến sĩ nhỏ nói cho cô biết: "Bộ đội phòng không không quân là binh

chúng không quân thi hành nhiệm vụ tác chiến trên không trung. Bộ đội phòng không hải quân là binh chủng hải quân thi hành nhiệm vụ tác chiến trên bầu trời biển."

Trần Hiểu Sắt cười ha ha, thật muốn hỏi: Đều là tác chiến trên không, vậy chia nhỏ ra làm gì? Nhưng khác ngành như cách núi, hỏi không được thì rất dễ bị mất mặt. Nói cách khác, một người nói mình là luật sư, công việc của cô cũng không nhất định là việc lên tòa tranh biện. Một người nói mình là kiến trúc sư, công việc của anh ta cũng không nhất định là ở thực địa, hay như nông dân cũng chia thành lúa mì và các loại lúa khác.

Chiến sĩ nhỏ lại giải thích: "Khu vực tác chiến chủ yếu của đội phòng không hải quân là trên biển, khu vực tác chiến của không quân là ở ngoài biển."

Cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Chiến sĩ nhỏ lại lái xe đưa cô tới trụ sở huấn luyện xem một chút. Mười mấy chiếc chiến hạm đang luyện tập trượt lên xuống. Chiến sĩ nhỏ chỉ vào một đoàn trực thăng cực lớn phía xa, hỏi: "Chị dâu, đó là máy bay vận tải vừa tới căn cứ chúng em, đẹp trai không?"

"Ừ, rất đẹp trai."

Chiến sĩ nhỏ lại dẫn cô đi xem sân huấn luyện. Rất nhiều người đang khiêng bao cát tiến hành huấn luyện thể năng, quần đùi màu xám tro, áo lính thủy màu xanh da trời, đầu húi cua thuần một màu, vô cùng đồ sộ. Thật đúng là như Liên Hạo Đông nói, vóc người của mỗi người đều là hạng nhất. Cô vỗ tay, hỏi: "Ngày nào các anh cũng luyện như vậy à?"

Chiến sĩ nhỏ nói: "Đúng, ngày nào cũng phải làm. Chúng em được coi là nửa chiến sĩ nửa máy móc, cường độ huấn luyện cũng không phải quá lớn, không giống với chiến sĩ khác. Bọn họ thì khổ hơn. Em có một anh em đang ở trong liên cơ sở của hạm đội biển N, lúc mới tới mệt tới nỗi ngày nào cũng khóc đó."

Trần Hiểu Sắt hỏi: "Là bởi vì nhớ nhà hay là bởi vì huấn luyện quá cực khổ?"

Chiến sĩ nhỏ nói: "Có cả. Đôi khi bọn họ ra biển, nhiều tháng mới về một lần, có lúc còn lâu hơn. Sau khi trở về thì người nào cũng đói như sói, thấy cái gì cũng đều mới mẻ."

Trần Hiểu Sắt đã hiểu. Nếu để cô một năm không thấy thế giới chắc cũng như vậy. Làm lính thật cực khổ. Cô an ủi: "Vậy sao các anh làm tham gia quân ngũ?"

Chiến sĩ nhỏ lộ ra nụ cười rục rỡ trên mặt: "Để bảo vệ quốc gia."

Cút ngay, thằng nhóc này lại giở giọng quan ra đùa giỡn cô? Vậy nên cô tỏ vẻ thân thiết: "Nói thật cũng không ai chê cười anh."

Chiến sĩ nhỏ nóng nảy, nói: "Để bảo vệ quốc gia thật mà."

Được rồi, là cô tam quan bất chính, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tiểu Vương chỉ vào một chiếc xe đang chạy về phía họ, nói: "Chị dâu, mau nhìn, là doanh trưởng tới."

Trần Hiểu Sắt quay mắt sang nhìn, thật đúng là Liên Hạo Đông. Anh ngồi sau một chiếc xe Jeep mui trần, nghiêm trang, không nói cười tùy tiện, vô cùng nghiêm túc. Từ lúc xe chạy tới chỗ bọn họ,

Tiểu Vương và chiến sĩ hướng dẫn tham quan lập tức chào theo quân lễ. Liên Hạo Đông liếc nhìn Trần Hiểu Sắt, chưa cho cô bất cứ vẻ mặt gì. Hi! Đây chính là tên khốn xuống giường không nhận nợ, giả vờ nghiêm chỉnh ôi giả vờ nghiêm chỉnh.

Bọn họ lái vào sân huấn luyện rất nhanh, dừng lại trước tổ đang huấn luyện, Liên Hạo Đông nhảy xuống xe. Xuống xe cùng anh còn có một người khác, đoán chừng cũng là sĩ quan gì đó. Chiến sĩ hướng dẫn tham quan giới thiệu với cô: "Vị kia là đoàn trưởng Trương của chúng em."

Đoàn trưởng Trương đi tới dặn dò tiểu đội trưởng đội kia một vài chuyện, tiểu đội trưởng lập tức chỉ vài chiến sĩ ra đưa tới trước mặt Liên Hạo Đông.

Ngay sau đó, Trần Hiểu Sắt hơi mất phương hướng. Cô thấy Liên Hạo Đông làm một động tác cực kỳ hoàn mỹ, đó chính là kính quân lễ.

Tư thế quân đội của Liên Hạo Đông cũng đẹp trai mê người như anh. Quả nhiên anh triển khai phong phạm của quân phục màu trắng vô cùng đầy đủ. Sóng lưng thẳng tắp vừa hay khiến cái mông anh lộ rõ, lại hơi có phong cách của anh vào lễ duyệt binh năm mười tám tuổi.

Chắc hẳn lúc anh chạy qua chỗ thần thánh đó, dám chắc mê đảo chúng sinh. Lúc cầm tấm ảnh Liên Hạo Đông chụp khi trở về, Trần Hiểu Sắt xem nghi thức duyệt binh năm đó trên mạng một lượt, lại không ngờ có thể tìm được cảnh đặc tả anh trong hai giây, oai hùng đẹp trai.

Năm đó mà anh đã bộc phát tư thế oai hùng như thế này? Được rồi, lúc đó cô mới học năm nhất trung học, cơ thể còn chưa dậy thì hoàn toàn, kinh nguyệt còn chưa có.

Cô tự say mê, hơi hối hận, vì sao không yêu anh sớm một chút? Nếu yêu anh sớm một chút thì cô sẽ chủ động ăn anh.

Liên Hạo Đông chào lại hai chiến sĩ nhỏ liền đi tới, quan sát họ một vòng như đang chọn gia súc, vồ vồ bả vai người ta. Trần Hiểu Sắt đứng nhìn hai chiến sĩ nhỏ này từ xa. Một người cao ngang Liên Hạo Đông, một người thấp hơn anh một chút nhưng đều đen như than. Cô hỏi: "Mỗi ngày các anh bị giày xéo ở đây bao nhiêu giờ?"

Tiểu Vương nói: "Ít nhất là ba giờ, có đôi khi càng nóng thì càng phải ra ngoài luyện tập, nói phải rèn luyện ý thức của bọn em. Còn ngày trời mưa, tuyết rơi cũng phải luyện."

"Vậy các anh có mắng thủ trưởng của mình không?" Cô không tin những người này lại cho cô câu trả lời kiêu quan chút lần nữa. Cô hỏi như thể chế giễu.

Chiến sĩ hướng dẫn tham quan và Tiểu Vương cụp mắt, bỗng nghiêm túc mà nói: "Bọn em phục tùng tất cả sắp xếp của quốc gia. Dù có khổ, dù có mệt, có khó khăn thì mới vươn lên, mới có lợi cho bọn em, một lòng vì nhân dân phục vụ."

Trần Hiểu Sắt thật muốn kéo miệng anh ta. Chuyện này là gì? Phải nói đồ chơi doanh trường này thật không phải thứ để chơi, khiến gia cả ngày mệt mỏi như vậy, để anh ta sinh con trai không có lỗi gì.

Tiểu Vương cười, đẩy chiến sĩ nhỏ một cái, nói: "Diễn đủ chưa? Có cần thưởng cho cậu giải ảnh đế không? Chị dâu không phải là người thổi gió bên gối."

Trần Hiểu Sắt ho khan một tiếng, vươn ngón tay cái với Tiểu Vương.

Chiến sĩ hướng dẫn tham quan gái gái đầu, ngượng ngùng. Sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ liền bắt đầu oán trách: "Biệt hiệu của doanh trưởng bọn em là Trần lột da, thường xuyên đột kích tập hợp khẩn cấp. Người ta thì ngày làm một lần, anh ấy lại ngày làm hai lần, có đôi khi thật sự là đầu vừa dính vào gối thì anh ấy liền thổi..."

Chiến sĩ hướng dẫn tham quan bắt đầu dốc bầu tâm sự không ngừng, Trần Hiểu Sắt đương nhiên cũng nghe rất vui vẻ, cười khanh khách không thôi. Lúc này mới đúng! Gắng sức mà mắng!

Chuyện này không thể không dẫn tới sự chú ý của Liên Hạo Đông. Anh nhìn sang thì thấy Trần Hiểu Sắt cười tới mức thất lực cũng cong. Anh biết chắc chắn là cô nghe được chuyện cười tào lao loạn thất bát tao gì đó.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Trên đường trở về, Liên Hạo Đông hỏi: "Vừa nãy em cười gì vậy?"

Trần Hiểu Sát đã ngủ, anh bóp mặt cô một cái, bóp tới mức người ta tỉnh: "Anh hỏi em đấy."

Trần Hiểu Sát trả lời: "À, nói chuyện xưa về một đám xì trum nhỏ đáng thương bị Gargamel ăn hiếp."

Liên Hạo Đông cảm thán: "Cười thực sự thấp đấy."

Tiểu Vương đưa hai người bọn họ về đại viện rồi đi nhà khách.

Chờ lúc Liên Hạo Đông quần khăn tắm ra khỏi phòng vệ sinh, Trần Hiểu Sát đã ngủ rất say. Anh nghe được lời nói đặc biệt trẻ con như thể nói mớ của cô, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm hai tiếng, vô cùng đáng yêu.

Tim anh từ bi một chút, chi bằng để cô ngủ đi. Quả thực tối qua đã là kỷ lục khiêu chiến của cô.

Nhưng lập tức tự bác bỏ: Kỷ lục là dùng để phá vỡ.

Tiếp theo là đi chiến đấu!

Nụ hôn và động tác của anh rất dịu dàng, dịu dàng tới chính anh cũng say mê. Anh ôm cô vợ bé nhỏ đã mềm thành cục bông, hôn liên tiếp.

Có lẽ cô cảm thấy ngứa nên nói: "Đừng làm rộn, xấu xấu."

Được lắm, coi ông già anh thành thú cưng. Có thể có thú cưng mạnh như anh à? Anh bắt đầu hôn môi cô, cạy răng cô, dùng sức đòi lấy, tay cũng không thành thật mà nắm lấy chấm đỏ nhỏ của người ta dùng sức mà bóp. Sau đó anh lại thăm dò vào nơi u mật của cô, nhét một ngón tay vào ma sát tới lui. Chỗ đó ẩm ướt ngay lập tức như thiên đường.

Trần Hiểu Sắt rung mình tỉnh lại. Mẹ kiếp, lại nữa rồi. Tên không biết đau lòng này. Nóng nẩy, cô cắn mạnh lên đầu lưỡi anh. Đau quá! Xem ra cô nhóc này đã tỉnh rồi. Anh liền lập tức buông thả sức mạnh, tất cả động tác đều thêm sức vào mở chân cô ra vòng lên eo mình, không đưa hết vào, từ từ mà vội vàng, vội vàng mà từ từ làm một cách nghiêm túc, như thế chắc chắn cô sẽ quyến quyến thân thể của mình. Anh phải đi, đêm nay từng giây từng phút đều rất quý giá. Anh nhất định phải yêu thương cô thật tốt.

Thật ra xương cốt của Trần Hiểu Sắt không cứng rắn mạnh mẽ như tính cách của cô. Cô ngất đi vài lần trong lúc đó, dùng từ ngữ cổ đại để nói đó là xấu hổ. Sau khi tỉnh lại chuyện đầu tiên cô làm là giả vờ ngủ.

Liên Hạo Đông sờ soạng cô, rất nhanh lại phản chấn, không biết mệt mỏi. Thể trạng này là cái quái gì vậy? Không chơi với người như thế. Anh như say sưa trong mùi hương cơ thể cô. Anh tin cô dâu có thể thừa nhận được yêu cầu nhỏ này của anh.

Cả đêm hợp hoan, đủ loại ân ái, lại không thể ngăn cản anh rời đi.

Sáng sớm, Liên Hạo Đông hôn tỉnh người yếu đuối trong lòng, khẽ nói: "Cô bé, anh phải đi. Ban ngày xử lý xong chuyện ở Bắc Kinh, tối đến thẳng doanh trại ở Hà Bắc."

Tuy người này trên giường là tên khốn nhưng cô vẫn không nỡ, ôm eo anh hỏi: "Khi nào thì về ạ?"

Liên Hạo Đông nói: "Chậm thì ba tháng, lâu thì nửa năm."

Cái gì? Lâu vậy à? Cô giãy ra khỏi lòng anh, để người trần trụi mà nửa ngồi lên, vốn còn hơi buồn ngủ, lúc này đã biến mất gần hết. Cô cau mi tâm, lưu luyến không rời mà nhìn anh: "Vậy anh bảo em phải làm sao bây giờ?" Cô lại coi sự nhớ nhung của mình với người ta thành lo lắng vì người khác một cách kỳ lạ.

Liên Hạo Đông dang tay, ôm cô vào lòng, khẽ thì thầm với cô. Cô bấu môi, cắn lên cơ ngực anh một cái, nói: "Anh dám. Vậy chắc chắn em sẽ thiến anh."

Lá gan của cô thật là không nhỏ. Anh lớn đến từng này mà còn chưa ai dám nói thiến anh. Xem anh thu thập em thế nào. Liên Hạo Đông xoay người cô một cách thô bạo, ấn vị trí nào đó của cô tới dục vọng của mình.

Trần Hiểu Sắt bị dọa tới hoa dung thất sắc. Cô...Cô thật sợ anh. Tối hôm qua gần như anh không hề nghỉ ngơi, muốn cô một lần lại một lần, chỉnh toows mức toàn thân cô đau đớn không dám xoay người. Hôm nay...Hôm nay anh lại bộc phát tính sói.

Cô vội vàng xin lỗi: "Em sai rồi, anh tha cho em có được không?"
Trần Hiếu Sát muốn khóc, thật lòng muốn khóc.

Liên Hạo Đông đã đi vào. Chỗ ẩm áp của cô bao bọc lấy anh thật chặt. Anh cắn răng chịu đựng. Xem ra nó vẫn muốn tìm tới chỗ thoải mái! Dùng sức đẩy mạnh, dùng giọng dí dỏm mà nói: "Từ từ."

Buổi sáng tinh mơ là giờ khắc âm dương thay đổi sâu sắc nhất, là phù hợp với ái ân như vậy. Đây cũng là thời gian đàn ông hưng phấn nhất. Vì vậy anh còn dững mãnh hơn ban đêm. Đương nhiên, phần lớn trong đó là anh không nở buông cô, quyến luyến thân thể cô.

Tay trái của anh di chuyển trên dưới người cô, một cái tay khác thì xoa nắn hai khối mềm mại. Trước khi biệt ly, thật sự là làm thế nào cũng không đã nghiệm, cũng không quan tâm năng lực thừa nhận của người mình đang đè lên thế nào, ra sức xoay tròn dục vọng.

Phía dưới lập tức truyền tới tiếng nước nở. Lúc này người phía dưới mới thích ứng với tư thế từ phía sau, cũng dần dần từ cắn răng nước nở lúc đầu trở thành ngâm nga thỏa thích, nương theo tiếng rên nhẹ còn có tiếng nước nhịp nhàng từ hai thân thể đang va chạm, ma sát thật sâu rồi thật nông mới từ từ đưa người yêu tới cảnh giới vong ngã.

Liên Hạo Đông gia tăng lực vuốt ve lên vị trí trơn nhẵn mềm mại, cực cương tiêu hồn này thật khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được, thật sự là muốn cái mạng già của anh. Lần này rồi đi không biết tới lúc nào mới được nếm lại mùi vị này, vì vậy phải xuất ra tất cả vốn liếng mà thỏa mãn người phía dưới và cả mình. Anh có

thể dự báo được tương lai của mình đều phải trải qua cuộc sống nhớ nhung cực cực này, vậy nên càng thêm sức.

Rốt cuộc Trần Hiểu Sắt biết thì ra tối qua anh dụ dằng như vậy. Cô thực muốn ôm anh mà cắn. Con mẹ nó, người này làm chuyện này thật đúng không phải đùa.

Một chân Liên Hạo Đông chạm đất, một chân khác thì ở trên giường, đang lấy tư thế hoàn toàn chiếm giữ mà nâng người cô thật cao, trút hết ra trong thân thể cô.

Tư thế này căn bản không tốn nhiều thể lực. Thân thể anh cũng rất khỏe mạnh, càng có thể giữ vững bất động, ba nông một sâu, mỗi lần vào sâu đều khiến cho người dưới thân kêu lên liên tục.

Nước nhỏ xuống từ u kính của Trần Hiểu Sắt. Cô hoàn toàn không khống chế được tất cả của mình, tiếng kêu lqđ càng lúc càng lớn theo tốc độ ra vào đang tăng nhanh của Liên Hạo Đông, nhưng cô cũng mất đi sức chống người mà nằm xuống.

Xem ra cô đã sắp tới đỉnh, Liên Hạo Đông gầm lên một tiếng, chôn sâu mình vào cô. Trước khi nó mềm đi, anh vội vàng đẩy vài cái, kích thích chỗ đó một chút, tiếng kêu của cô sẽ thay đổi.

Lại thêm một lần lên đỉnh. Sóng nhiệt kích thích khiến cả người cô co rút, thân thể rung rung, thật lâu mới bình thường lại,

Liên Hạo Đông lắc lắc mồ hôi trên đầu, lật người cô lại, nhìn thấy sắc mặt cô đỏ hồng nhưng lại nước mắt lưng tròng. Đây là sao?

Xong việc anh đều đã cho cô sự an ủi và vuốt ve. Anh vuốt ve thân thể lung linh của cô, lau nước mắt cho cô, hỏi; “ Cô bé, sao vậy? Chẳng lẽ còn muốn một lần nữa?”

Trần Hiểu Sắt khóc đánh anh. Anh ăn hiếp người, biết rõ cô bởi vì quá mức kích động mà rơi lệ lại còn hỏi.

“Được rồi, đừng khóc.” Liên Hạo Đông ôm cô vào lòng, sưởi ấm cho cô.

Anh phải đi thật. Trước khi đi anh còn phải đi Hương Sơn một chuyến, nói chuyện với cha mẹ mình. Anh dặn dò Trần Hiểu Sắt xong liền ra cửa. Ngoài cửa, Tiểu Vương đã đợi sẵn, đoán chừng đã nghe được không ít tiếng dữ dội không bị cản trở. Nhưng làm thủ trưởng, luyện chính là da mặt dày, mà làm người giúp việc, luyện chính là giả câm giả điếc.

Tiểu Vương coi như cũng là người tỉ mỉ chu đáo, thỉnh thoảng sẽ trêu đùa doanh trưởng bề ngoài chính nhi bát kinh này, liền hỏi: “Chị dâu còn chưa tỉnh à? Sao không ra tiễn anh?”

Liên Hạo Đông chỉ nói một câu: “Có lẽ bây giờ cô ấy còn chưa xuống giường được.”

Đây là một câu nói thâm thúy cỡ nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vương đỏ lên, hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Thật đúng là Trần Hiểu Sắt không xuống giường được. Sau khi khoái cảm qua đi chỉ còn lại đau đớn bỏng rát. Từ đầu đêm tới giờ không rõ rốt cuộc anh muốn mấy lần rồi, chỉ còn lại cô cả người vừa đau vừa mỗi lần qua lộn lại trên giường. Cô đấm lên giường, mắng anh, câu nào cũng không bỏ hai chữ cầm thú.

Cô cố sức xuống giường, khoác áo ngủ lên, tới phòng vệ sinh. Nhìn mình trong gương, khuôn mặt đỏ ửng, còn chứa xuân tình chưa tan đi!

Azi! Tên khốn kiếp này thật sự là chính cô tới chết. Cả người cô toàn vết bầm, vừa sờ đã thấy đau đớn, chỉ có thể mặc áo dài tay thôi.

Bây giờ rốt cuộc cô hiểu rõ ý nghĩa việc Liên Hạo Đông tặng Phi Hồ cho cô. Đó chính là vây cô trong ổ cún của anh, vui vẻ mà làm cún mẹ.

Liên Hạo Đông biết chỉ cần anh đi khỏi, trừ khi Trần Hiểu Sắt thấy trai đẹp mới không về đại viện, cho nên đưa cho cô một con chó. Để cô ngày nào cũng về rất phiền phức, đại viện rất lớn, có thể ở lại. Cô có thể vừa chăm sóc Phi Hồ lại ấm ổ giúp anh, còn có thể giờ giờ phút phút treo anh trong lòng. Nhất cử đa đắc (một hành động được lợi rất nhiều), chuyện này vậy là ổn.

Khốn nạn! Anh đi rồi mà vẫn đùa giỡn cô! Trần Hiểu Sắt oán hận bất bình! Nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào. Yêu là khiến cho phụ nữ có động lực khôi phục thanh xuân. Cảm giác lúc ở bên Liên Hạo Đông không hề giống lúc ở bên Tống Á. Lúc đó cô cũng rất vui vẻ nhưng vui vẻ đồng thời cũng hơi bất an.

Nhưng ở bên Liên Hạo Đông thì không có cảm giác như vậy. Cô có cảm giác rất an toàn.

Đúng nha, cô phát hiện kể từ khi thành phụ nữ thì cân nặng không thay đổi, vòng ngực lại len lén lớn hơn một cỡ. Xem ra miệng và tay đàn ông đúng là giúp đỡ rất lớn với cấu tạo thân thể phụ nữ.

Đại sảnh công ty, Lý Mẫn nhìn chăm chăm trước ngực Trần Hiểu Sắt, nhìn rồi nhìn, nhả một câu: “ Có phải cậu có không? Nó lớn hơn không ít đó.”

Trần Hiểu Sắt vung tay lên, nói: “ Cậu mới có đó. Cả nhà cậu đều có.”

Nhưng cô lại rất lo lắng. Hai đêm này không dùng bất cứ biện pháp gì. Liên Hạo Đông vô sỉ bắn tất cả vào trong người cô. Đêm đầu tiên quá đột ngột không dùng biện pháp cũng được. Nhưng hôm sau cô len lén mua bao cao su, kín đáo đưa cho anh, lại khiến anh thuận tay vứt đi, bảo không biết dùng thứ này. Cô đành phải cầu nguyện trong kỳ an toàn, sẽ không trúng thưởng. Thật muốn có thì có, dù sao cha của đứa trẻ cũng có tiền, nuôi được. Tuổi cô bây giờ vừa hợp để sinh con.

Nói thật ra, lúc hai người ở bên nhau cũng không trao đổi nhiều lắm. Những gì nên làm, không nên làm hai người đều làm một lần, hẳn là rất quen thuộc, rất quen thuộc. Nhưng lúc gọi điện thì chỉ nói chuyện trên trời dưới biển, có đôi khi cả hai đều muốn trực tiếp cúp điện thoại, nói gì cũng là đùa giỡn. Anh chủ động gọi, cũng là anh chủ động nói: “ Em không bỏ đối Phi Hồ chứ?”

Có người yêu nào hỏi câu đầu tiên là về chó không? Khiến cô dở khóc dở cười. Sau đó anh sẽ hỏi cô gần đây cô làm gì. Cô trả lời đầy đủ. Lúc cúp điện thoại anh sẽ nói: “ Anh sẽ cố gắng trở về nhanh.”

Điện thoại nội tuyến gọi tới, Trần Hiểu Sắt bắt máy. Lý Mẫn nói cô có khách hàng tới thăm. Cô chạy ra nhìn thì thấy là Tống Ny. Cô tự nhận không trêu chọc người nhà họ Tống nữa, cô ta tới đây làm gì?

Lúc cô còn là học sinh, Tống Ny là công chúa kiêu ngạo của gia tộc, bất cứ chuyện gì cũng đều không lọt được vào mắt cô ta. Nhất là Trần Hiểu Sắt bị cô ta chèn ép càng ngày càng lợi hại, bởi vì lúc đó cô ta đang theo đuổi Tống Á.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Trần Hiểu Sát biết cô ta tới tìm hiểu chuyện tố cáo tuyệt không phải là có ý tốt, liền mời khoảng hai giờ tới quán cà phê lầu mười chín.

Nhìn từ lầu mười chín xuống, thành phố Bắc Kinh vẫn còn giữ lại sự dễ chịu sau cơn mưa, có không khí đầu thu. Nhìn Thanh Sơn nơi xa, đồi núi chập chùng vô cùng hùng vĩ, Trần Hiểu Sát thăm thở dài, thật không ngờ sẽ phải chiêu đãi cô ta. Lần nào gặp người phụ nữ này cũng mang tới cho cô cơn ác mộng.

Chuyên ngành của Tống Ny là giám định thư họa. Mãi cho tới khi tốt nghiệp Trần Hiểu Sát cũng không hiểu chuyên ngành này dùng để làm gì. Từ tên có thể suy ra đây là một tật xấu của người ta: chuyên ngành tật xấu. Nói chung là chuyên ngành hợp với người chấp nhận bị ghét. Hai người cùng cấp, không phát triển ra một chút tình hữu nghị nào mà là d'đ'l'q'đ nhìn nhau không vừa mắt. Lúc theo đuổi Tống Á, Trần Hiểu Sát cũng không thiếu được phải đi đút lót cô ta. Nhưng cô ta căn bản không nói chuyện với cô, coi cô thành người vô hình. Trần Hiểu Sát nhìn không quen thái độ công chúa của cô ta, liền không chủ động để ý tới.

Tống Á theo đuổi, Tống Ny bắt đầu chủ động nói chuyện. Câu nói nhiều nhất chính là: "Nhìn dáng vẻ nghèo kiết xác này của cô, sao

xứng ở bên anh tôi." Hoặc là: "Cút ngay đi, không được bước vào cửa nhà tôi."

Lúc Tống Á có mặt, hai người còn có thể chung sống hòa bình. Lúc chỉ còn hai cô thì hai người nói qua nói lại, có lần còn suýt chút nữa là đánh nhau. Aiz! Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Nếu Tống Ny tìm tới cô thì để khách mở đầu câu chuyện đi. Tình hình chiến tranh lúc này là dễ thủ khó công. Hôm nay Tống Ny mặc một bộ quần áo đất tiền, từ đầu tóc tới ngón chân đều xinh đẹp tới mức không thể bới móc. Còn có đôi mắt mảnh dài vì kẻ đậm mà thoạt nhìn thì thấy sắc bén và quyến rũ hơn lúc còn đi học. Cô ta nhìn Trần Hiểu Sát chằm chằm, nói một câu: "Có thể đừng quán quýt lấy anh tôi nữa không?"

Trần Hiểu Sát đã sớm đoán được cô ta sẽ nói thế, liền nói câu đã chuẩn bị từ trước: "Đi tìm anh cô mà tính sổ. Là anh ta quán lấy tôi."

Tống Ny cười nhạt, nói: "Thật là buồn cười. Anh tôi quán lấy cô? Ban đầu là ai theo đuổi anh tôi, dốc sức thổ lộ hả?"

Trần Hiểu Sát đặt tách cà phê xuống, giọng nói đã bắt đầu không tốt, nói: "Đó là trước kia! Ai không từng làm một hai chuyện mất mặt chứ." Rốt cuộc, một mối tình đầu đẹp đẽ, dưới sự bức bách của kẻ thù đã trở thành chuyện cũ không chịu nổi trong lời nói.

Tống Ny thở dài đầy dối lòng, nói: "Vậy thì bây giờ đừng đùa giỡn lần nữa, tránh để tới lúc đó bị người ta bỏ rơi lần thứ hai thì khó coi lắm." Cô ta liếc Trần Hiểu Sát đầy coi thường, ánh mắt hơi ác độc cũng hơi lỗ mãng.

Trần Hiểu Sát nắm chặt nắm đấm, lẳng lặng mà trả lời: "Cảm ơn cô có lòng tốt nhắc nhở. Tôi sẽ làm thế. Nếu cô không còn chuyện gì nữa, xin cho tôi tạm biệt." Thật sự là cô lười phải nói nhảm với cô ta, xoay người rời đi.

"Ôm con chó rách rưới của cô về đi." Tống Ny không khách sáo chút nào mà ra lệnh cho Trần Hiểu Sát.

Trần Hiểu Sát vốn định rời đi lập tức dừng chân lại, quay người lại, gắt gao nhìn Tống Ny chăm chăm.

Tống Ny lại buông lời: "Lần này là thuốc ngủ, lần sau chưa biết là thứ gì đâu."

Thì ra là cô ta? Người phụ nữ này lại hạ độc thủ với Sửu Sửu?

Đúng vậy, là cô đơn thuần, sớm nên nghĩ tới chuyện không đơn giản như vậy. Tuy Sửu Sửu sắc nhưng không tham lam, sao thuốc ngủ này có thể bị nó lật lên? Trừ khi là vì có người dụ dỗ.

Còn Tống Á nữa, chắc chắn anh ta biết Tống Ny ra tay với Sửu Sửu nhưng lại lừa cô? Nghĩ tới đây, trong lòng cô bỗng đau đớn. Đã từng là người yêu, sao anh lại làm vậy chứ? Aiz! Dù sao Tống Á lqđ cũng là anh trai Tống Ny, che chở cho cô ta cũng là tình hữu khả nguyên (về tình thì có thể lượng thứ). Cô không nên như vậy, không nên ghen ghét, cũng không nên tức giận với Tống Á.

Nhưng cô đau lòng. Cô đau lòng cho Tiểu Sửu đáng thương. Nếu không cứu chữa kịp thời thì sinh mệnh nhỏ đáng yêu ấy đã sớm mất mạng. Người phụ nữ này thật quá độc ác. Có bản lĩnh thì nhắm vào mình, sao lại ăn hiếp kẻ yếu đuối, ăn hiếp miếng thịt nơi đầu quả tim

cô? Cô nuôi nó gần hai ngàn ngày, vẫn sẽ nuôi tiếp hai ngàn ngày. ai cũng không thể đụng đến nó dù chỉ một đầu ngón tay.

"Bốp" Một bạt tai giòn giã hạ xuống mặt Tống Ny, kẻ xấu sẽ bị trừng phạt.

Tống Ny hét lên một tiếng. Cô ta lớn như vậy mà cho tới giờ không có một người nào dám đánh cô ta. Người phụ nữ đề tiện này lại dám đánh? Cô ta lập tức trở tay đánh lại. Trần Hiểu Sắt đã bắt được tay cô ta, nhìn từ trên cao xuống, quát mắng: "Tiểu Sửu Sửu chỉ là thú vật, cô cần gì phải gây khó dễ cho một con vật chứ? Làm chuyện không bằng cầm thú như vậy mà không sợ bị trời phạt à?"

"Cô?" Tống Ny cố gắng chống lại, bị Trần Hiểu Sắt đè lại lần nữa: "Nói cho cô biết, lần sau còn dám bỏ thuốc Tiểu Sửu Sửu thì tôi sẽ nghĩ cách gả cho anh cô, để cô cả đời không được bình yên."

Tống Ny bị cô hù dọa, trong lòng vô cùng ghen ghét! Cô ta không cam lòng, không cam lòng, giận dữ và xấu hổ khiến cô ta nước mắt lưng tròng.

Đang là giờ làm việc nên khá ít người, chỉ có hai bồi bàn mặc đồ của thân sĩ. Tống Ny giãy ra khỏi tay Trần Hiểu Sắt, che mặt bị đánh, xấu hổ mà đứng lên, chỉ vào cô mà mắng: "Cô nhớ kỹ một cái tát này cho tôi."

Trần Hiểu Sắt nói: "Cô cũng nhớ kỹ việc mình làm với Tiểu Sửu Sửu đấy."

Mặt Tống Ny vẫn luôn hồng hào, một cái tát này hạ xuống khiến mặt lập tức nổi lên dấu năm ngón tay. Vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, vô cùng khó chịu. Cô ta nén nước mắt, cầm túi xách lên, u ám mà dùng

ngón tay chỉ Trần Hiểu Sắt, nói: "Cô chờ đó." Cô ta đung vai cô, định rời đi.

Cô kêu cô ta: "Đứng lại!"

Tống Ny dừng chân!

Trần Hiểu Sắt nói tiếp: "Để tiền cà phê lại rồi đi."

"Cô?" Tống Ny quay lại đầy tức giận, căm tức mà nhìn cô.

Trần Hiểu Sắt nhú mày, hơi khiêu khích.

Tống Ny lấy một trăm đồng từ ví tiền ra, đi tới quầy bar, để xuống, nói: "Khỏi phải thôi." Cô ta trừng mắt rồi gõ giày cao gót lộp cộp rời đi.

Đương nhiên là Trần Hiểu Sắt tức anh ách. Đã nhiều năm như vậy, thì ra là nhiều tuổi mà không phải d.đ.l.q.đ người có thái độ đúng mực. Người phụ nữ này thật là càng ngày càng lấm lông, còn nổi lòng giết gà dọa khỉ, quá ghê tởm, quá ghê tởm!

Người cô run cầm cập trở về phòng làm việc, sắc mặt tái nhợt tới đáng sợ. Lý Mẫn trêu ghẹo: "Thế này là sao? Sảy thai à?"

Trần Hiểu Sắt trừng cô một cái, dựng ngón giữa với cô, trở về chỗ ngồi của mình.

Điện thoại di động của cô đang rung mãnh liệt. Đồng nghiệp ngồi bên trái nói với cô: "Đi đâu vậy? Điện thoại của cô sắp rơi vỡ luôn rồi." Cô mở ra nhìn toàn là cuộc gọi nhờ của Tống Á. Cô bực bội nhấn tắt điện thoại, mở QQ có nick của Tống Á, nhấn lại cho anh ta

một câu: "Tối nay phải trả Sữu Sữu về, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Hình đại diện của Tống Á đen thui, không trả lời. Cô nổi giận, lập tức đóng QQ lại. Cô nói không ra cảm giác của mình là gì, chẳng qua là cảm thấy lòng khó chịu, rất muốn nổi giận với Tống Á.

Tối, cô đi tới đại viện trước, cho Phi Hồ ăn, bồi nó giải sầu, bàn bạc: "Tao tìm cho mày một người bạn. Nó lùn hơn mày, tuổi lớn hơn mày, nhưng màu lông thì đẹp hơn mày."

Phi Hồ lập tức nhe răng kháng nghị.

Trần Hiểu Sát giải thích tiếp: "Nó không cùng dòng với mày, không có khuôn mặt đẹp trai như mày, cho nên đừng lo lắng nó giành vợ với mày."

Phi Hồ vẫn kháng nghị, tỏ ý: Vậy cũng không được, không biết một núi không thể chứa hai cọt à?

Trần Hiểu Sát vỗ vỗ đầu Phi Hồ, nói: "Nhất định phải chịu!"

Cô như vậy có phải là đứng về phía Liên Hạo Đông không? Đúng mà.

Tối, lúc cô đi tản bộ về đã sắp chín giờ. Cô ăn cơm ở căn tin đại viện, không có vài người biết cô cho nên cô ăn rất vui vẻ. Trong lòng cô cũng đang thầm mơ mộng xem Liên Hạo Đông kia đang làm gì? Kể từ khi anh rời đi đã mười mấy ngày, không nói chuyện được mấy lần, trong điện thoại âm ỉ muốn chết. Hai người căn bản không thể nói ra sự nhớ nhung.

Tổng Á đang đợi cô thật. Trên con đường đi bộ hẹp mà mờ tối, bởi vì sự tồn tại của anh mà lại sáng lên. Nhưng khí chất phóng khoáng của anh thật không thích hợp với nơi này.

Tiểu Sửu Sửu bỗng chạy bình bịch tới. A! Sắt Sắt! Đây là Sắt Sắt nó thích nhất! Nó chui qua chui lại giữa hai chân cô, đùa giỡn, thắc mắc: Sao trên người Sắt Sắt lại có mùi kỳ lạ vậy? Nó không lqđ hiểu mà nhìn cô. Mùi kỳ lạ này là của đàn ông, là mùi chủ nhân pha trộn với mùi hỗn hợp khác, còn cả một thứ mùi của người kỳ lạ nào đó.

Sắc mặt Tổng Á rất không tốt. Sắc mặt Trần Hiểu Sắt cũng không khá hơn. Lòng cô rất đau. Cô không nói gì, chỉ ôm lấy Sửu Sửu, đi mở cửa, bỏ Sửu Sửu vào xong thì xoay người định đóng cửa lại, nói với Tổng Á một câu: "Mời về."

"Hiểu Hiểu." Tổng Á chặn cửa sắp đóng lại, nói: "Xin lỗi!"

Xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì? Trần Hiểu Sắt buồn bực mà nghĩ. Sửu Sửu còn mời Tổng Á vào nhà, thật là một con chó đơn thuần ngu ngốc.

Trần Hiểu Sắt nói: "Anh hẳn nên xin lỗi Sửu Sửu, là nó bị người ta bỏ thuốc chứ không phải tôi."

Dường như Tổng Á nghe ra ẩn ý trong lời nói, định nói lại thôi: "Hôm nay nó tới tìm em phải không?"

"Đúng. Y như mấy năm trước, tự cao tự mãn, dạy tôi không được tìm anh nữa. Ha ha, Tổng Á, chúng ta đừng liên lạc nữa, đã không còn ý nghĩa gì cả. Sửu Sửu vẫn nên để tôi nuôi đi. Nếu anh nhớ nó, tôi sẽ không ngăn cản anh tới thăm nó."

Tống Á nhìn cô chăm chăm, bỗng hỏi: "Hiểu Hiểu, cũng không làm được bạn bè bình thường ư?"

Trần Hiểu Sát nói: "Bạn bè bình thường cũng đừng làm, buông tay đi! Chúng ta còn tiếp tục loại quan hệ này nữa thì chính là sai lầm. Tất cả mọi người đều đau lòng, còn khiến những người xung quanh cũng đau lòng."

Tống Á buông tay ra, nói: "Anh sẽ không buông tay."

"Đó là chuyện của anh, tôi không quan tâm." Cô lại đóng cửa.

Tống Á đứng trước cửa, gõ thật mạnh: "Em đánh Tống Ny phải không?"

Anh ta là đang chất vấn cô à? Rốt cuộc đã lộ ra bộ mặt thật. Xem ra, bất kể thế nào anh ta cũng sẽ quan tâm Tống Ny hơn một chút. Bây giờ cô không thích Tống Á, nhưng tranh cãi nhiều năm nên vẫn khiến người ta không vui. Cô cười lạnh, hỏi vặn lại: "Đau lòng à?"

Tống Á cắn răng, nhìn Trần Hiểu Sát, trong đôi mắt không nói ra được là đau lòng hay là tức giận, chỉ nói: "Sau này đừng ra tay lần nữa, được không?"

Xem ra anh ta yêu thương cô ta thật. Được rồi, cô nhận. Trần Hiểu Sát thay đổi sắc mặt, định đóng cửa lần nữa. Chuyện của bọn họ, cô không muốn quan tâm nữa.

Tống Á lại đẩy cửa ra, ần nhĩn mà giải thích: "Lòng anh thương em, em không hiểu được Tống Ny. Nó...Tóm lại, sau này đừng gặp mặt nó một mình nữa."

Trần Hiểu Sát đứng sững ở cửa.

Tổng Á nói rất gấp, nói xong cũng xoay người rời đi, vô cùng vội vàng, để lại cho cô một cơn gió.

Trần Hiểu Sắt đóng cửa, nằm dài trên giường ngây người. Sầu Sầu cao hứng chạy vòng quanh cái ổ từ đâu ra của nó. Xem ra câu ngạn ngữ chó không chê nhà nghèo này vẫn có lý.

Đêm, như cô đoán, nhận được điện thoại của Tống Ny. Trong điện thoại, người phụ nữ càng đáng sợ như bị thần kinh hơn ban ngày. Cô không miêu tả được, có thể là bị kích thích, cũng có thể là đã dùng thuốc, mang theo nước mở mà rống. Tống Ny nói: "Trần Hiểu Sắt, không ngờ cô lại hèn hạ như vậy. Cô nói gì với Tống Á?"

Trần Hiểu Sắt hơi tỉnh, nói: "Còn có thể nói gì? Nói xấu cô đó."

Có lẽ Tống Ny bắt đầu dậm chân bên kia đầu dây. Cô ta nói: "Cô lại dám chơi xỏ tôi? Cẩn thận bà cô đùa chết cô."

Trần Hiểu Sắt hoàn toàn tỉnh táo, lại ghen lại, nói: "Bà cô, cô còn có việc gì không? Tiểu nhân buồn ngủ."

Tống Ny ném một câu: "Trông coi bản thân cho tốt."

Trần Hiểu Sắt cũng làm khó dễ: "Trông coi anh cô cho tốt." Cô tức giận mà ném điện thoại di động, tức giận, kêu to vài tiếng trên giường. Tiểu Sầu Sầu chạy tới an ủi cô, kêu ăng ẳng. Cô sờ sờ đầu nó, thật là ngoan. Cô biết, Tống Á về nhất định sẽ gây khó khăn cho Tống Ny, nếu không Tống Ny sẽ không động kinh mà gọi điện thoại tới giữa đêm hôm khuya khoắt.

Lá cây lặng lẽ rời cành, ngày dần trở lạnh, thời gian trôi qua thật nhanh.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Trần Hiểu Sắt đã làm đại vương trên núi của Liên Hạo Đông. Thật ra thì chỗ này vừa lạnh lại vừa âm u, cô cũng không thích. Là một người phụ nữ, hai cái nhà, hai con chó, cô thật không chăm sóc được. Thời tiết Bắc Kinh ngày nào cũng lạnh, không nói chính xác được lúc nào sẽ bỗng đổ tuyết, đến lúc đó thì càng khó chịu.

Vừa mới bắt đầu, cô vẫn kiên trì chạy hai nơi, vội vàng chạy tới đại viện cho Phi Hồ ăn rồi lại vội vàng chạy về căn phòng nhỏ của mình, không tăng ca thì có thể tám rưỡi về nhà, tăng ca về thì lqđ gần mười giờ rồi. Vất vả cũng không tính là gì nhưng trên đường không thể nào an toàn được.

Đi trên con đường vòng quanh đại lộ phải mất gần mười phút. Đường nhỏ vừa u ám lại không có đèn, người đi đường cũng ít. Cả ngày mệt như bò, cô nằm dài trên giường làm nũng với Liên Hạo Đông: "Mệt quá. Anh đưa Phi Hồ về nuôi đi. Em chạy tới chạy lui sắp mệt chết rồi."

Liên Hạo Đông nói: "Người ta nuôi nó nửa năm, em mới nuôi có mấy tháng, đưa về không thấy xấu hổ à?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Không biết xấu hổ, em không biết xấu hổ."

Liên Hạo Đông trả lời: "Anh xấu hổ."

Hôm khác, Trần Hiểu Sắt lại thương lượng lần nữa: "Em nói, mùa đông có nhiều người cần tấm bố, giá cả rất nhiều đồ bố tăng lên rất cao."

Liên Hạo Đông trả lời: "Em lại muốn đánh chủ ý gì?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Thật ra thì cũng không có gì. Anh xem, anh không về, em một người phụ nữ lại nuôi cả hai con chó, kinh tế và tinh lực không theo kịp. Cho nên em định đưa nó tới nhà hàng Triều Tiên nạp năng lượng. Có lẽ, em định bán nó cho nhà thích chó ở ngoại ô, được không?"

Liên Hạo Đông nói: "Hình như anh chưa từng nói nhĩ. Mẹ con chó này là quân khuyển nổi tiếng, giá trị ngang với một chiếc Hummer mới, từng phá mấy án lớn, còn tham gia nhiều lần cứu nạn, chiến công hiển hách đến mức không tính được giá trị. Nếu em nhất định phải bán cho nhà ăn thịt chó, anh không ngăn cản em."

Em nhỏ vào! Khốn kiếp! Thứ đồ chơi này lại là "quan nhị đại kiêm phú nhị đại", trời ơi, quả thật là người nào nuôi chó đó, cô khinh bỉ.

Chắc chắn không thể đưa thứ đáng giá như vậy đi bán lấy lời, không còn cách nào, đành phải tiếp nhận đề nghị Liên Hạo Đông nói với cô: "Em chạy tới chạy lui nhiều rất phiền phức, không bằng đưa Sửu Sửu vào đại viện nuôi. Vậy thì một mình em có thể chăm sóc hai con chó một lúc, dễ hơn nhiều."

Hả? Chủ ý này rất hay!

Tối đó, Trần Hiểu Sắt liền chuyển tới ở trên ngọn núi của Liên Hạo Đông. Sau khi chuyển tới, cô phát hiện rất thuận tiện. Cô ra cửa nhà rẽ trái trăm mét chính là căn tin, cầm phiếu cơm của Liên Hạo

Đông đi ăn cơm miễn phí, tiết kiệm một khoản tiền. Đi làm thì sao? Từ cửa chính chỗ Liên Hạo Đông ra, qua một cây cầu dài, phía dưới chính là trạm xe buýt, còn gần hơn chỗ cô ở, rất tiện rất thuận lợi.

Vì vậy nhà ở độc thân yên tĩnh rất nhiều năm hôm nay vì một người phụ nữ và hai con chó mà trở nên sức sống bùng bùng.

Mỗi ngày Trần Hiểu Sát chuyển một chút đồ vào, từ từ, ngọn núi của Liên Hạo Đông trở thành của cô. Những đồ vật của Liên Hạo Đông vô cùng đơn giản, không lấp dư, phòng ngủ còn được lấp đặt rất tốt. Dụng cụ gia đình cao cấp và thiết bị lấp đặt chất lượng.

Bây giờ thì sao? Ra giường xanh da trời biến thành chuột Mickey và Hỉ Dương Dương. Mô hình chiến hạm trên giá sách lớn biến thành búp bê vải tự cô may. Còn có tủ quần áo của Liên Hạo Đông, mấy bộ quần trang dự phòng đáng thương bị ép vào một góc. Không gian còn dư lại toàn là quần áo của cô. Tất, quần lót có cả, sắp ngay ngắn thẳng hàng đặt vào hộp. Hộp nhỏ bên cạnh đựng băng vệ sinh của cô, ha ha, đoán đúng rồi, cô rất may mắn, không hề mang thai.

Căn phòng của một người đàn ông thiết huyết biến thành khuê phòng của một cô gái trong khoảnh khắc.

Tiểu Sửu Sửu và Phi Hồ ở chung coi như không tệ. Đối với việc bị châm chiếm địa bàn, hiển nhiên Phi Hồ không coi Sửu Sửu là chuyện lớn. Bởi vì bàn về thực lực và bề ngoài đều kém nhau rất xa.

Điều này khiến Tiểu Sửu Sửu vô cùng không có cảm giác tồn tại, liền thường xuyên qua chọc Phi Hồ, như vậy khiến Phi Hồ rất khó chịu. Nó lấy một tay đẩy Tiểu Sửu Sửu ngã xuống đất, vừa hay bị lqđ Trần Hiểu Sát thấy. Chuyện này khiến cô bị dọa sợ. Cô không

ngờ chó cũng biết làm chuyện đó. Cô bị sợ tới mức vội vàng gọi điện cho Liên Hạo Đông. Anh bận quá nên không nhận điện. Cô liền ôm Sửu Sửu vào trong phòng nuôi.

Buổi tối Liên Hạo Đông gọi điện, hỏi: "Nhớ anh à?"

Trần Hiểu Sát lật người, bắt đầu chỉ Phi Hồ mà mắng: "Làm sao bây giờ? Phi Hồ lại là một con chó đồng tính luyến ái. Hôm nay em vừa vào cửa thì thấy nó ấn Tiểu Sửu Sửu trên đất."

Liên Hạo Đông khụ một tiếng, nói: "Anh nghĩ rằng tính hướng của Phi Hồ không có vấn đề."

Trên người Trần Hiểu Sát bây giờ vẫn còn nổi da gà, nói: "Nhưng nhớ may thì sao?"

"Nếu nhớ may, anh sẽ cắt trứng của nó."

"..."

Tống Á thường đến thăm Sửu Sửu, phục vụ chu đáo, cho nên thức ăn ngon của Sửu Sửu vẫn duy trì tiêu chuẩn quý tộc, khẩu vị khác nhau. Trần Hiểu Sát ngoài chủ nhật sẽ về sào huyệt mình ở, đi làm bận rộn thì lui tới đại viện, cho nên cô quy định thời gian thăm Sửu Sửu rất nghiêm khắc. Lần nào cũng hẹn thăm Sửu Sửu ở chỗ quy định, hoặc là cửa công viên gần đó.

Tống Á vẫn duy trì một khoảng cách tế nhị với Trần Hiểu Sát lúc gần lúc xa, ít hơn người yêu, nhiều hơn bạn bè. Nhưng gần đây anh lại hỏi tới sự nghiệp của cô.

Hai người ngồi trên ghế trong công viên đầy lá rụng mùa thu, nhìn Sửu Sửu đang tán tỉnh một con chó d.đ.l.q.đ cái nhỏ làm đom

bằng bông hoa nhỏ. Hôm nay hai người không hẹn mà cùng mặc quần áo tình nhân. Trần Hiểu Sắt lúng túng tới mức đứng ngồi không yên. Tống Á hỏi: "Hiểu Hiểu, em có hài lòng với công việc và đãi ngộ của mình không?"

Trần Hiểu Sắt hít một hơi, trả lời: "Tình hình chung thôi. Anh cũng biết nghề chúng ta là lấy hoa hồng, làm nhiều hưởng nhiều. Cho nên phải từ từ cố gắng. Chừng hai năm nữa, tôi thấy mình cũng có thể làm tổng giám rồi."

Tống Á thăm dò: "Anh có một công việc, đãi ngộ rất tốt, vô cùng hợp với em. Em có muốn thử một chút hay không?"

Trần Hiểu Sắt hỏi theo thói quen: "Công việc gì?"

Tống Á nói: "Là một công ty tư nhân do người Mỹ thành lập, có một tổ hạng mucjlieen quan tới chuyên ngành thiết kế nội thất. Bây giờ thiếu một người phụ trách, lương tạm tính là ba mươi vạn một năm."

Đãi ngộ rất tốt. Cô rất động lòng nhưng công việc bây giờ của cô cũng tốt. Tuy thu nhập ít một chút nhưng cũng có thể sống được. Cô hỏi: "Công ty anh vừa nói tên là gì? Ông chủ là ai?"

Tống Á nói: "Ông chủ là một người bạn rất thân của anh. Năm ngoái tới Trung Quốc mở rộng thị trường, làm cũng không tệ lắm. Cậu ta tìm anh, mong anh có thể tìm giúp cậu ta một đồng nghiệp hợp tác chuyên ngành thiết kế nội thất."

Trần Hiểu Sắt đồng ý sẽ suy nghĩ một chút.

Cô suy nghĩ rất lâu, gọi điện thoại cho Lâm Mễ Mễ bàn bạc một chút. Lâm Mễ Mễ nói: "Mình cảm thấy cậu có thể suy nghĩ xem. Có

điều hơi mạo hiểm. Công ty này vừa thành lập không lâu, thứ gì cũng phải mò mẫm, ngộ nhỡ phá sản thì chẳng phải cậu lại phải tìm việc làm lần nữa à?"

Nói cũng rất có lý. Đương nhiên cô còn nghĩ nếu cô tới công ty Tống Á giới thiệu làm, Tống Ny mà biết thì chắc chắn sẽ nói nhiều lời khó nghe để sỉ nhục cô hơn. Cho nên sau mấy ngày suy nghĩ, cô nói với Tống Á rằng cô không muốn đi. Cô nói mình vô cùng thích đơn vị bây giờ, tạm thời không định tìm việc khác.

Tống Á tôn trọng lựa chọn của cô. Anh không dám nói cho cô biết thật ra ông chủ đứng sau lưng công ty này chính là anh.

Thời tiết càng ngày càng lạnh. Theo một cơn bão tuyết đã được dự báo tới, Bắc Kinh phải cung cấp hệ thống sưởi. Hệ thống sưởi trong đại viện được cung cấp trước bên ngoài, cho nên Trần Hiểu Sắt lqđ sống cuộc sống như thần tiên trong cái hang hỏ ấm áp này. Tiểu Sửu Sửu đùa giỡn âm ỹ cả ngày với Phi Hồ trong tiểu viện, hoàn toàn thành một đôi bạn thân, anh em tình thâm vô cùng. Điều này khiến Trần Hiểu Sắt lo lắng cho tính hướng của Phi Hồ yên tâm hơn nhiều.

Vội vàng trở về đại viện trong cơn bão tuyết, mùa đông trời tối sớm, đèn đường hai bên mờ tối chiếu trên con đường tẻ ngắt. Gió lạnh thổi trụi cây bạch quả hai bên đường đại viện. Lá màu vàng kim bị quét hết xuống tường và rơi vào bụi cỏ.

Tiếng chiến sĩ nhỏ cười đùa cầm súng giết quạ từ nơi xa, đoàn đoàn đình tai nhức óc. Là thế này, trên cây bên lề đại viện, mỗi khi đông tới đều có quạ sống thành đàn, rung cả cây. Quạ bị đánh bay có thể nói là che khuất bầu trời, nhiều lắm. Chiến sĩ nhỏ không thích chim này, bởi vì nói sẽ tới thải phân, quét rất phiền phức.

Về phần tại sao Bắc Kinh lại có nhiều quạ như vậy là có truyền thuyết. Chắc hẳn mọi người đều biết, năm đó chim này đã từng cứu mạng Nô Nhĩ Cáp Xích, vì vậy được người Mãn Thanh năm đó tôn làm quạ thần, không cho phép giết, số lượng càng ngày càng nhiều. Truyền thống mấy trăm năm, quạ là loài chim hoang dã còn sống duy nhất ở thành phố này.

Hôm nay cô mặc ít quần áo, cắn răng cắn nhằn trên đường trở về. Người ta đều đi giày vải, cô còn đi giày mỏng manh. Cô không mặc áo bông, vốn định tới chủ nhật sẽ về chỗ mình lấy. Ai ngờ sáng nay vừa mở cửa thì thấy nhiệt độ bên ngoài giảm xuống tới gần mười độ, nhưng lại không kịp về chỗ mình lấy quần áo, chỉ có thể chịu lạnh một ngời, qua là ổn.

Rốt cuộc tới nhà, cô kéo thân thể lạnh như băng vào cửa. Lập tức một luồng hơi nóng ập tới, thật ấm áp, cô nhảy lên ngồi trên ghế sofa, nằm ngay đơ, khẽ gọi: "Sửu Sửu, lấy dép tới cho tao."

Không có tiếng động! Cô lại gọi hai tiếng nữa, vẫn không có tiếng đáp lại.

Ơ? Lạ nhỉ, Tiểu Sửu Sửu đi đâu rồi? Tìm một vòng trong nhà không thấy, vội vàng mở cửa sân sau ra, chuyện càng giật mình hơn là cũng không thấy Phi Hồ đâu.

Cô có dự cảm xấu. Đại viện này rất sâu, chẳng lẽ bị người ta ăn trộm? Nếu là vì để bán lấy tiền, chỉ trộm mình Phi Hồ là đủ rồi, nhưng vì sao lại bắt luôn cả Sửu Sửu đi?

Cô nên đi đâu tìm chúng? Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô chính là lao ra tìm người hỏi một chút. Hôm nay chiến sĩ trong đại viện đã thay quần áo mùa đông. Bộ đồ màu lam phớt hồng, mũ lính màu

trắng vô cùng oai hùng, chín chắn hơn quần áo màu trắng của mùa hè rất nhiều, sôi nổi hơn rất nhiều. Hơi thở nam tử hán tăng thêm nhiều hơn.

Mặt đất bị những hạt tuyết nhỏ làm ướt. Cô đeo giày mỏng, mặc áo lông nhỏ mỏng manh đứng trong gió rét, lần lượt hỏi từng người đi qua.

Chân đi một lát đã tê cóng rồi. Không ai trong bọn họ gặp chúng. Vậy bọn nó đi đâu? Cô chạy từng bước lớn tới chỗ lính gác cổng ở cửa chính, hỏi thăm. Chiến sĩ nhỏ lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Bọn họ là tốp vừa thay ca.

Vậy phải làm sao bây giờ? Cô sắp khóc rồi. Nên đi đâu để xin ý kiến đây? Ở đây không có các bác nhiệt tình trong hội ở nơi cư trú. Cô đi một mình trên con đường trong đại viện, mãi tới khi chân cứng đờ tới mức không động đậy nổi.

Lấy điện thoại ra vội gọi cho Liên Hạo Đông. Cô biết anh rất bận, hơn nữa còn vô cùng bận rộn, cho nên căn bản đều là reo chuông hai lần để làm phiền rồi cúp, nói cho anh biết cô nhớ anh. Khi nào anh hết bận thì tự nhiên sẽ gọi lại cho cô

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Nhưng vừa hay là hôm nay Liên Hạo Đông tắt điện thoại. Đúng rồi, còn có người có thể hỏi. Sao cô lại quên chứ? Chính là Tiểu Trương.

Trước khi Trần Hiểu Sát chuyển tới đại viện, bình thường đều là Tiểu Trương thay cô cho Phi Hồ ăn. Từ khi cô chuyển vào thì không làm phiền cậu ta nữa. Điện thoại của cậu ta lại gọi được, có điều cậu ta đang học chính trị, không thể xin phép ra ngoài, phải đợi tới chín giờ rưỡi mới được, cô chờ cậu một lát...

Sau khi tan học Tiểu Trương tới tìm cô, hỏi cô có chuyện gì. Trần Hiểu Sát liền nói một lần chuyện Phi Hồ và Sửu Sửu. Tiểu Vương biết tình hình thì an ủi cô: "Chị dâu, chị đừng lo lắng. Em về hỏi thăm giúp chị. Chị về nghỉ ngơi trước đi."

"Rắc", tiếng cành cây gãy truyền tới từ nơi xa tạo thành một tiếng vang thật lớn. Xme ra luồng không khí lạnh Siberia đã tới thật rồi. Cô không muốn để Tiểu Trương bận nhiều việc, cảm ơn cậu mấy câu rồi rời đi.

Trần Hiểu Sát phát hiện mình không có bất cứ cách gì, một thân một mình, Không có hai cục cưng làm bạn, cô thật không ở đây được. Nhìn gió rét căm căm bên ngoài, cô định về chỗ ở lại không yên tâm. Ngộ nhớ hai cục cưng trở về tìm cô thì sao? Sau khi cô ở

bên ngoài hóng gió lạnh mấy tiếng, cảm thấy rất mệt mỏi, liền hát hơi mấy cái. Vì vậy cô khép chặt quần áo trên người, cảm thán: thật là lạnh.

Cô định ở đây chờ Phi Hồ và Sửu Sửu.

Trở về chui vào chăn, mãi cho tới nửa đêm người cô mới từ từ hết tê. Ngày hôm sau mũi sứt sứt, bị cảm. Tiểu Trương còn chưa có tin tức gì cho cô. Điều này khiến năng suất làm việc của cô cực thấp. Tới gần lúc tan làm, Tiểu Trương mới gọi điện thoại tới. Lời của cậu ta rất khái quát, rất có cảm giác lo lắng thay cô: "Chị dâu, em hỏi một vòng, rốt cuộc hỏi thăm ra là ai ôm Phi Hồ đi rồi!" Cậu ta dừng một lát.

Trần Hiểu Sắt sắp giậm chân, hỏi: "Cái thằng nhóc này, nói nhanh lên, gấp chết người rồi."

Tiểu Trương thầm thở dài một hơi ở bên kia đầu dây. Thật đúng là người Liên Hạo Đông chọn trúng, cũng mắng thằng nhóc giống nhau. Cậu nói: "Là mẹ của thủ trưởng Liên ôm chó đi."

Trần Hiểu Sắt ngây người. Mẹ của Liên Hạo Đông? Đây chính là một vấn đề khó giải quyết. Cô từng nghe anh nói tình hình gia đình anh. Nhà anh ba đời làm lính, gia giáo nghiêm khắc. Nhất là mẹ lại càng nghiêm khắc với bọn họ. Bất kể việc lớn việc nhỏ gì đều yêu cầu hoàn mỹ.

Nghĩ tới những điều này, Trần Hiểu Sắt hơi sợ. Không phải là cô nhát gan, cũng không phải cô chùn bước, mà đây d.đ.l.q.đ là một loại bản năng phụ nữ. Liên Hạo Đông có sự trang nghiêm của mẹ. Nếu mình muốn kết hôn với anh thật, vậy chứng tỏ sau này cô có

mẹ chồng cực kỳ khó. Sau lưng cô lạnh buốt, thầm nghĩ: Chẳng lẽ mẹ anh không hài lòng về cô, tới ra oai phủ đầu với cô trước?

Nhưng dù bà là Vương Mẫu nương nương cũng không nói lý mà đã ôm thứ người ta yêu thích đi như vậy chứ? Mẹ chồng có ác nữa thì cũng là mẹ của Liên Hạo Đông, đều quần quanh chữ tình. Nếu anh muốn cưới cô, sớm muộn gì cô cũng gặp người mẹ nghiêm khắc này. Gặp muộn không bằng gặp sớm. Cô định tối nay sẽ tới thăm bà.

Lấy được địa chỉ từ chỗ Tiểu Trương, là chỗ chỉ có sổ chứ không có tên ở Hương Sơn, thật khó tìm. Nhưng cô cũng mò được tới. Cô thấy cảnh vệ vô cùng không bình thường mặc áo lam cầm súng đứng ngoài cửa lớn chạm trổ bằng sắt. Chỗ đại viện ban ngày cảnh vệ còn không dùng súng lục, vậy mà ở đây lại có? Điều này nói lên rằng người ở trong toàn là nhân vật đại danh鼎鼎.

Không sai, nơi đây chính là viện số 38 Hương Sơn. Trong đó là chỗ ở của mấy vị lãnh đạo cấp bậc cao nhất của hải quân Trung Quốc. Mấy biệt thự tô điểm cho Hương Sơn an tĩnh chính là phủ đệ của bọn họ. Bên trong đại thụ che trời rậm rạp, đường nhỏ quanh co, là vùng đất nghỉ ngơi tuyệt hảo của Bắc Kinh. Hơn nữa thế đất cũng khá cao hơn xung quanh, cộng thêm đình viện hồ nhân tạo, tạo thành lưng dựa núi mặt hướng biển, số làm quan vĩnh viễn hanh thông, phong thủy tốt, là chỗ mở thẳng ra tướng môn.

Từ xưa tới nay, bất kể là người theo chủ nghĩa duy vật lớn lao cỡ nào, thực chất bên trong đều tin tưởng thuyết phong thủy truyền thống.

Chỗ này khá xa. Cô tan làm liền tới đây, ngồi xe buýt tới phụ cận Hương Sơn, sau đó lại thuê xe vừa đi vừa tìm. Tới tám giờ cô mới

mò tới cửa. Gió lạnh thổi vù vù, trên người cô chỉ mặc một cái áo khoác mượn của đồng nghiệp, quần áo vẫn là bộ ngày hôm qua. Quần mỏng, trên chân vẫn còn đi giày mỏng, lạnh quá. Cô run cầm cập giậm chân đi qua đi lại.

Con đường lớn thông suốt từ nam chí bắc, gió bắc quạt vào người lạnh thấu xương như dao lạnh. Nếu gió lớn hơn chút nữa, cô lo mình sẽ bị cuốn đi thật. Hôm nay cô đã uống ít thuốc cảm nhưng hình lợ như không có tác dụng. Bây giờ hai chân như giẫm trên bông, mềm nhũn. Người đi đường thưa thớt, làm bạn với cô chỉ có cảnh vệ tạt hết chức trách, thế đứng vẫn thẳng đứng như cây bạch dương nhỏ.

Trần Hiểu Sắt thử cà thẻ như đại viên để vào nhưng còn chưa kịp lấy thẻ ra đã bị ngăn cản. Chiến sĩ nhỏ đi xuống hỏi cô tìm ai? Cô nói: "Tôi muốn tìm người nhà Liên Hạo Đông. Có thể châm chước một chút để tôi vào không?"

Chiến sĩ nhỏ tuyệt không khách sáo chút nào, kiểm tra một mạch, nói: "Cô là thế nào với bọn họ?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Bạn."

"Bạn gì?" Chiến sĩ nhỏ lại hỏi.

Trần Hiểu Sắt biết nếu nói là bạn bình thường hoặc gì gì đó, có lẽ ngay cả cửa cũng không vào được, liền to gan mà nói: "Tôi là vị hôn thê của Liên Hạo Đông."

Chiến sĩ nhỏ mang găng tay trắng chìa tay ra với cô: "Giấy chứng nhận."

Trần Hiểu Sắt không mang thẻ căn cước, đành phải nói: "Tôi quên mang theo. Tôi có thể vào đại viện, anh xem xem có thể không?" Cô đưa thẻ vào đại viện có tên và ảnh mình cho chiến sĩ nhỏ gác cửa.

Chiến sĩ nhỏ lật qua lật lại xem, nói với cô: "Cô chờ một chút. Tôi đi gọi điện thoại kiểm tra." Chiến sĩ nhỏ vào phòng, bắt đầu gọi điện thoại nội bộ. Một lát sau, cậu ta đi xuống, nói với cô: "Lại đây đăng ký, sau đó tôi dẫn cô tới đó."

Cuối cùng đã qua cửa, trong lòng cô tràn đầy vui vẻ. Được vào nhanh như vậy, chẳng lẽ là đã biết cô là bạn gái của Liên Hạo Đông? Nếu biết là bạn gái anh, vậy chắc chắn bọn họ sẽ không gây khó d'đ'l'q'đ khăn cho Phi Hồ và Sữu Sữu, không thể từ chối. Nghĩ tới Phi Hồ và Sữu Sữu đều an toàn, cô không còn lo lắng nữa. Cô soi vào kính phòng cảnh vệ sửa sang lại tóc. Aiz! Hình tượng của cô cũng thật là đủ hồngбет. Mất bị gió thổi đổ bưng, còn hai chân dính đầy bùn, thật nhếch nhác ôi thật nhếch nhác.

Nếu là vị hôn thê của Liên Hạo Đông, chiến sĩ nhỏ liền khách sáo hơn nhiều, gọi vài tiếng chị, bộ dạng rất thân thiết. Biệt thự của Liên Kỳ Sơn ở sâu trong tiểu khu, ở eo Hương Sơn, dựa núi hướng biển.

Núi ở cánh bắc không cao nhưng nhìn gần vẫn nguy nga hùng vĩ. Hai bên phần lớn là phong đỗ lâu năm, cành lá vô cùng dày, rất đẹp.

Bây giờ đang chính là lúc đẹp nhất của mùa này, sau cơn mưa lá phong đỗ càng thêm vô cùng hoàn mỹ. Con đường rải đá sạch sẽ đẹp đẽ quanh co dài dằng dặc. Lá rơi cuối mùa thu tung bay theo gió, lộ ra vẻ yên tĩnh khắc thường của nơi đây. Gió nhỏ thổi ào ào, cuốn hết lá vàng cuối thu, sớm lộ ra sự cô tịch nhuộm đầm bưng bưng.

Mùa đông tới rồi!

Trên đường đi có vài nhóm lính gác, mặt không biểu tình, bước chân chỉnh tề. Trần Hiểu Sắt đi theo chiến sĩ nhỏ qua hai vườn hoa nhỏ, rẽ ba khúc quanh mới tới chỗ bọn họ cần tới. Chiến sĩ nhỏ chỉ phía trước, nói: "Chính là biệt thự lớn nhất."

Thứ Trần Hiểu Sắt nhìn thấy chính là một chiếc xe nhỏ nhắn đang đậu trước cửa biệt thự.

Cô hồi hộp nuốt nước miếng, đồng thời cảm thán quyền uy tối cao thối nát. Đây là khu biệt thự? Đơn giản chính là một công viên. Cô đã nghe được tiếng chó sủa. Quả thật là Phi Hồ và Sửu Sửu. Cô cao hứng vỗ tay, cảm ơn chiến sĩ nhỏ: "Cảm ơn cậu, đồng chí."

Chiến sĩ nhỏ cười cười, kính một quân lễ với cô rồi xoay người rời đi.

Cô đã không nhịn được muốn gọi bọn nó, chạy tới lan can chạm trở hoa văn bằng sắt, hô lên: "Phi Hồ." "Sửu Sửu". Nhất thời nghe như tiếng sấm. Vốn là đáng lẽ Phi Hồ chỉ kêu khẽ nhưng lại bắt đầu lqđ phát ra tiếng rú dài như than khóc, giống như sói hoang. Tiểu Sửu Sửu cũng bắt đầu kêu lên. Bọn nó nghe được giọng cô, cô cao hứng tới mức nhảy căng lên vài lần.

Chỉ một lát đã có người ra ngoài. Trần Hiểu Sắt vội vàng sửa sang lại quần áo và tóc tai, lại chạy tới vỉa hè cạy bùn dính đầy trên chân, lấy lại hình tượng, quay lại ấn chuông cửa. Cô vạn phần mong đợi, bất kể thế nào, trong này đều là người nhà Liên Hạo Đông. Nhất định cô phải tôn trọng.

Đèn trong sân sáng rực, dưới ánh đèn, Trần Hiểu Sắt thấy bầu trời bắt đầu rải mưa bụi, như thể cắt qua bầu trời, bị gió thổi qua mà uốn lượn.

Thật đẹp. Cô cảm thán một tiếng về cách sắp xếp tao nhã trong viện. Đạp vào mắt chính là tiểu viện kiểu Trung Tây kết hợp, bên trái trồng rất nhiều cây cảnh, bên phải là thảm cỏ rộng rãi. Bên trên thảm cỏ kê một ghế đá làm cảnh, điêu khắc rất tự nhiên. Xa hơn về phía phải là một bàn đu dây bằng gỗ thô mỹ lệ, ánh nước lóng lánh, lộ ra sự lạnh lẽo âm u tĩnh mịch của ban đêm.

Con đường rải sỏi quanh co nối thẳng tới cửa. Cô thấy bóng dáng đứng trên bậc thềm. Một người đàn ông mặc áo khoác màu lam, đang đạp trên cơn mưa bụi đi tới. Sau khi mở cửa cho cô thì nói: "Là Tiểu Trần phải không? Nhanh vào đi." Tuy tốc độ nói chuyện của người này nhanh nhưng lại rất ấm áp.

Cô có ấn tượng. Người này chính là lão Lữ - tài xế của Liên Kỳ Sơn.

Trần Hiểu Sắt cũng không bước vào mà là lễ phép hỏi: "Là con. Chú, hôm nay con tới thăm chú."

Lão Lữ nhìn người bị đóng băng khiến toàn thân co ro, sắc mặt trắng bệch, nói: "Hay là vào trước đi. Đứng đây nữa sẽ bị cảm. Đã gọi điện thoại cho lão Nhị chưa?"

Trần Hiểu Sắt lắc đầu: "Điện thoại tắt, không gọi được."

Lão Lữ nói: "Thật đúng là đúng dịp. Vậy chắc nó đang bận." Ông thở dài, nói: "Sao trong lúc mấu chốt này lại không gọi được điện thoại chứ. Nhanh vào đi."

Lúc Trần Hiểu Sắt vào nhà thì trong phòng khách đang hoan thanh tiểu ngữ (miêu tả bầu không khí vui mừng và sôi động). Một giọng nữ quen d;đ;l;q;đ đang khen người khác: "Miêu Miêu thật là quá thông minh. Chắc chắn sau này có thể trở thành nhà Piano đi Viên mở đại hội âm nhạc."

Có một lão phu nhân khác nói: "Ồi chào! Mới vừa học vài ngày mà thôi. Đi đâu cũng phải xem nó có thiên phú đó hay không!"

Trần Hiểu Sắt thầm nghĩ, vị cụ bà vừa nói này hẳn là mẹ của Liên Hạo Đông rồi. Tiếng một người khác, chẳng lẽ là Trương Thiệu Vân?

Lão Lữ dẫn Trần Hiểu Sắt vào phòng, chào hỏi bà cụ ở phòng khách.

Trần Hiểu Sắt khẽ lướt qua căn phòng. Phòng trắng tinh, rất ít thứ trang trí nhưng đồ dùng gia đình bằng gỗ thuần một màu trầm. Cô không dám định giá. Cô đứng trong phòng, chờ rất thấp thỏm.

Phi Hồ vì không gặp được Trần Hiểu Sắt lại bắt đầu gào lên, nghe thật khiến người ta sợ.

Tiếng nói cười trong phòng khách dừng lại. Một phu nhân đeo mắt kính gọng vàng đi ra. Mái tóc ngắn được chải kiểu già dặn, sợi tóc rất đen, bóng như bôi dầu, điều này khiến da bà có vẻ trắng vô cùng. Ánh mắt kia thật sự là quá nghiêm túc, vô cùng giống con sư tử đá trước cửa nhà môn thời cổ đại.

Trần Hiểu Sắt thấy Vương Ngọc Lam thì cảm thấy bà còn lạnh hơn không khí bên ngoài mấy lần. Cô nắm chặt áo khoác, cố gắng nặn ra nụ cười ba phần: "Dì Liên, xin chào. Tên con là Trần Hiểu

Sắt, là bạn gái của Liên Hạo Đông. Nghe cảnh vệ đại viện nói người mang hai con chó con nuôi đi. Xin lỗi, khiến người thêm phiền phức. Cho nên hôm nay con tới dẫn bọn nó về." Cô tự thấy mình nói vô cùng thỏa đáng, không mất mặt.

Bên kia, Trương Thiếu Vân nghe tiếng đi ra. Cô mặc áo khoác ngoài bằng lông cừu trắng, chân đi giày da màu đen cao quá đầu gối, mặt trang điểm tinh tế, trang phục đắt tiền. So ra, Trần Hiểu Sắt thật quá nghèo nàn. Cô như một nữ sinh vừa gặp chuyện đi lang lang thang rồi về nhà. Vương Ngọc Lam không có nhiều biểu cảm, chỉ nói một câu: "Trần tiểu thư là bạn gái Liên Hạo Đông?" Như thể bà đang thăm vấn.

Trần Hiểu Sắt cảm thấy mình không được hoan nghênh. Nhưng cô chính là bạn gái của Liên Hạo Đông. Bất cứ ai hỏi cô việc này cô đều phải kể thật với bọn họ. Cô gật đầu, duy trì nụ cười.

Về mặt Trương Thiếu Vân không còn bình tĩnh nữa. Gì? Một cô gái nhếch nhác như vậy mà lại là bạn gái của Liên Hạo Đông? Cô nhận ra cô gái trước mắt này chính là người khiến cô buồn nôn nhất, người tự xưng là em gái Liên Hạo Đông. Vừa rồi Vương Ngọc Lam còn nói đợi Liên Hạo Đông về sẽ đính hôn với mình. Người phụ nữ ở đâu lòi ra này có lai lịch gì? Để cô là vị hôn thê chính thức này ở đâu? Cô biết tình cảnh bây giờ của Vương Ngọc Lam khá xấu hổ, liền thức thời mà nói với bà: "Dì Liên, con vừa nhớ ra mẹ con vẫn chờ con đi làm vật lý trị liệu cùng. Sắp tám rưỡi rồi, con về trước đây."

Vương Ngọc Lam cảm thán Trương Thiếu Vân có tri thức hiểu lễ nghĩa, xoay người nói với cô: "Cũng được, để lão Lữ dẫn con tới bãi đỗ xe."

Trương Thiếu Vân vội vàng trả lời: "Dì, không cần đâu, xe đậu trước cửa, con tự đi ra là được." Cô quay về phòng khách lấy túi xách Hermes màu vàng của mình.

Thì ra chiếc xe thể thao Porsche đậu ở cửa chính là của cô ta. Mẹ kiếp, các cô thật con mẹ nó khoe của.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Tiền Trương Thiếu Vân, Trần Hiểu Sát liền được mời vào một phòng khách khác, không lớn, nhưng rất kín. Chắc là phòng ông cụ Liên Kỳ Sơn dùng khi giải quyết công việc ở nhà.

Vương Ngọc Lam bảo nữ giúp việc rót một cốc nước ấm đưa vào. Nước ấm nhưng Trần Hiểu Sát lại cảm thấy uống vào lạnh vô cùng, gây ông đập lưng ông không phải là dấu hiệu tốt.

Vương Ngọc Lam quan sát cô gái trước mặt. Dáng vẻ lại khá đẹp. So sánh với Trương Thiếu Vân khoa trương thì hoàn toàn là một phong cách khác, trong sáng, thanh nhã, còn có chút nhu mì của phụ nữ. Cô gái thể này là vô cùng khiến đàn ông thích. Trước khi Vương Ngọc Lam về hưu là làm đoàn trưởng đoàn văn công của giải phóng quân, duyệt vô số người. Bà rất thích phụ nữ kiểu này. Nhưng nếu như bảo bà để cô làm con dâu mình thì lại không chấp nhận được.

Hôm qua, bà hẹn một đám bà cụ chơi mạt chược. Tối lúc về thì đi qua khu nhà Liên Hạo Đông, bị tiếng hai con chó đang đùa giỡn trong chăn hấp dẫn. Nhị thiếu gia nhà bà đã đi sắp được nửa năm, ở đây không có người ở. Vậy ai nuôi chó ở đây? Bà rất buồn bực.

Hôm nay đi cùng bà là một lái xe khác, sĩ quan cấp hai Tiểu Khương. Bà để Tiểu Khương dừng xe, mình thì đi tới hậu viện. Bà

nhìn thấy một con chó đang cố gắng đứng thẳng qua khe cửa, thỉnh thoảng cắn vào phòng một tiếng, mà con kia ở bên trong lại kêu rất vui vẻ.

Chìa khóa hậu viện của Liên Hạo Đông đang cắm trong ổ, rất dễ mở. Vương Ngọc Lam bảo Tiểu Khương mở cửa chính ra, nhốt Phi Hồ lại, cắm nó kêu. Tuy gen Phi Hồ tốt nhưng cũng không lạ được huấn luyện đặc biệt. Cho nên so sánh với quân khuyển mà nói thì nó ngoan ngoãn vô cùng. Cộng thêm Tiểu Khương vừa hay đã từng huấn luyện quân khuyển, cho nên nó bị Tiểu Khương khóa bằng xích chó lại rất nhanh.

Vương Ngọc Lam lại tìm được chìa khóa dự phòng dưới bệ cửa sổ, mở cửa vào. Tiểu Sửu Sửu lập tức tỏ vẻ bất mãn mãnh liệt nhất với người tới, nhe răng nhếch miệng định xông lên dọa người ta sợ bỏ chạy.

Vương Ngọc Lam không sợ chó nhưng lại không thích chó. Bà nhẹ nhàng tránh khỏi Sửu Sửu tập kích, ngoảnh lại nói với Tiểu Khương: "Thả nó vào viện trước đi." Còn bà thì xoay người vào phòng.

Lập tức một mùi hương thơm ngát đặc biệt của phụ nữ phả vào mũi. Bà kinh ngạc, mở đèn lên, đập vào mắt chính là ra trải giường Hỉ Dương Dương màu kem. Trên ra giường còn bày hai cái cốc hình con báo. Ở đây có một phụ nữ mà bà không biết. Cô ta là ai? Đã ở bao lâu?

Bà duy trì bình tĩnh, kéo cửa tủ quần áo trong phòng ra. Quần trang của con trai bà và đồng phục của phụ nữ xen lẫn trong tủ quần áo, bên trên khá gọn gàng sạch sẽ. Xem ra cô bé thường xuyên ở lại đây.

Vương Ngọc Lam lại đi phòng bếp xem. Vẫn bày đầy đồ vật chỉ cô bé mới dùng. Có bức tranh biếm họa Liên Hạo Đông, còn có chén sứ có hoa văn hình phim hoạt hình. Bà đã hiểu. Con trai bà đây là kim ốc tàng kiều. Chẳng lẽ bà chính là một người mẹ thất bại ư? Năm đó lão Đại dưới tình huống không đợi bà đồng ý đã dẫn một cô gái về, nói muốn cưới. Hôm nay lão Nhị lại dấn lên vết xe đổ. Vậy quá không đặt hai người già bọn họ vào mắt.

Phụ nữ càng mạnh mẽ càng không chịu nổi loại trùng kích này. Bà day huyết thái dương hơi đau, ngồi nghỉ ngơi trên ghế. Năm đó bà cũng không coi trọng vợ của lão Đại. Tạm thời không đề cập tới gia thế, chỉ riêng về cô gái nhỏ yếu đuối đó bà đã không thích. Bà đoán không lầm. Cuối cùng vẫn ly hôn, còn để lại Tiểu Miêu Miêu hai tuổi.

Bà đã sớm nhận ra loại phụ nữ yếu đuối từ trong xương này căn bản không hợp với con trai. Nói trắng ra căn bản chính là không xứng. Bây giờ, lão Nhị cũng như vậy. Bà không biết chắc có thể tha thứ cho lão Nhị làm càn nữa không. Nhất định bà phải xem nàng dâu này trước mới có thể. Bà nói với Tiểu Khương: "Tìm vài người, đưa hai con chó này đi cho tôi."

Tiểu Khương lập tức đi tới đội xe hậu cần tìm mấy người tới, đẩy hai con chó lên sau một chiếc xe, mang đi.

Vương Ngọc Lam chưa ăn cơm chiều nằm trên giường sinh hờn dỗi một mình. Tiểu Miêu Miêu cũng không dám tới chọc, đi học vẽ tranh với gia sư của nó rồi. Sau khi trở về, Liên Kỳ Sơn thấy hai con chó trong sân thì hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tiểu Khương nói đại khái câu chuyện cho ông một lần. Lòng Liên Kỳ Sơn đã như gương sáng. Chuyện này vẫn d'đ'l'q'đ bị Vương

Ngọc Lam biết. Ông từng gặp Trần Hiểu Sát, cũng biết con trai mình yêu cô thật lòng, cho nên ông mới giúp con trai giấu giếm bà. Đây chẳng phải là chuyện lớn gì, có cần phản hưng sự động chúng (phát động nhiều người làm một việc gì đó) vậy không?

Vương Ngọc Lam thấy Liên Kỳ Sơn đẩy cửa vào thì quay mặt qua chỗ khác. Bà cảm thấy chồng mình thông đồng với con trai cùng lừa bà. Bà rất tổn thương.

Liên Kỳ Sơn an ủi Vương Ngọc Lam: "Chuyện con trai anh biết. Em cũng đừng sinh hờn dỗi gì, đều tại anh không tốt, không nói trước cho em biết."

Vương Ngọc Lam ngồi dậy từ trên giường, nghiêm túc mà nói với Liên Kỳ Sơn: "Vậy anh nói cho em biết vì sao anh không nói sớm cho em?"

Ông trả lời: "Chuyện con cái đương nhiên phải để nó tự nói. Nếu nó lựa chọn tạm thời im lặng, tự nhiên có lý của nó. Chúng ta là người già, ít xen vào là được."

"Lão Liên, anh nói cho em biết, có phải cô bé này là nó mới quen không?" Vương Ngọc Lam lại hỏi.

Liên Kỳ Sơn rút một quyển sách trên giá sách, đi về phòng ngủ, nói: "Cũng sắp nửa năm rồi."

Vương Ngọc Lam tính thời gian, hẳn là bắt đầu vào lúc Liên Hạo Đông về Bắc Kinh báo cáo công việc hồi cuối tháng sáu. Khoảng thời gian này không dài cũng không ngắn, không chừng còn có thể vẫn hồi đường sống, trong lòng lập tức có quyết sách.

Vương Ngọc Lam nhìn Trần Hiểu Sắt đang uống trà, mỉm cười, hỏi: "Tiểu Trần, con đang làm gì?"

Trần Hiểu Sắt nâng tách trà nóng, trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Con là một thiết kế sư thiết kế nội thất."

Vương Ngọc Lam nghe xong thì khẽ nâng chân mày, xuất hiện một vẻ mặt không hài lòng, thuận miệng nói: "Làm thiết kế à? Trời ơi! Công việc này rất cực khổ, tương lai cũng không có gì bảo đảm, không tốt, không tốt."

Trần Hiểu Sắt chưa từng thấy mắt mặt vì công việc của mình. Công việc này không có bảo đảm thu nhập như quân nhân và công chức, nhưng cô thích. Đây là đam mê. Nhưng bà mẹ trước mắt lqđ này lại phủ định hoàn toàn lòng nhiệt tình với nghề nghiệp của cô. Cô thật rất muốn phản bác, nhưng cô biết bây giờ căn bản không thể làm vậy. Cô phản đối bằng cách quanh co: "Dì, công việc của con cực thì cực thật, nhưng con vẫn thấy vinh dự và tự hào với công việc của mình."

Vương Ngọc Lam lập tức sững sờ. Cô bé này còn rất có ngạo khí. Thấy mắt cô có vẻ linh động rất rõ ràng, cũng coi như là cô bé băng tuyết thông minh. Bà không nên lòng vòng, có lẽ nên nhanh chóng đi vào trọng tâm câu chuyện thôi. Có thể hơi lỗ mǎng nhưng bà cũng vì muốn tốt cho gia đình này. Vương Ngọc Lam bắt đầu truy hỏi: "Tiểu Trần không phải là người Bắc Kinh nhỉ? Cha mẹ con làm nghề gì?"

Trần Hiểu Sắt biết cô sẽ gặp phải chiêu này, liền nói lời đã chuẩn bị sẵn: "Dì, con không phải là người Bắc Kinh. Ba con mở công ty gia đình."

"Công ty gia đình? Công ty gì?" Vương Ngọc Lam cũng không định bỏ qua cho cô.

Trần Hiểu Sắt nói: "Ba con cái gì cũng từng buôn bán. Hai năm trước thì bán xe secondhand, hai năm nay lại buôn bán trà."

Vương Ngọc Lam không có bất cứ vẻ mặt gì, chỉ tổng kết một câu: "Cũng là nghề rất cực khổ. Aiz! Người ở quê làm chút buôn bán nhỏ cũng không dễ dàng."

Người ở quê? Tư tưởng giai cấp cũng quá nghiêm trọng nhỉ? Liên Hạo Đông, em khinh bỉ anh bị giáo dục từ bé như thế này. Trần Hiểu Sắt thầm tức giận, nói.

Vương Ngọc Lam chuyển đề tài, bắt đầu nói về Liên Hạo Đông. Lúc nhắc tới con trai mình, miệng bà nở nụ cười vui vẻ: "Tiểu Trần này, dì muốn nói với con một điều. Hạo Đông nhà dì ấy à, là sĩ quan thanh niên rất có tiền đồ. Con hẳn rõ hơn dì."

Trần Hiểu Sắt xấu hổ, gật đầu.

Vương Ngọc Lam nói tiếp: "Nó ấy à, hàng năm ở tại trụ sở, ngày nào cũng rất bận. Cứu nạn này, luyện binh này, diễn tập này...Cho nên nó rất ít tiếp xúc với phụ nữ. Lần trước nó trở về, nửa tháng không phải là không có sứ mạng. Thật ra nó tuân lệnh tới xem mắt."

Trần Hiểu Sắt như bà đoán, giật mình mở to hai mắt, hơi thở cũng khựng lại.

"Sao? Nó không nói với con à?" Vương Ngọc Lam hỏi ngược lại.

Trần Hiểu Sắt lúng túng mà trả lời: "Vâng. Anh ấy không nói cho con biết." Quả thật Liên Hạo Đông không nói với cô.

Vương Ngọc Lam khó xử, nói: "Tiểu Trần, thời gian con qua lại với Hạo Đông nhà dì không lâu, cho nên con cũng không thể nào hiểu rõ nó. Lúc nó vừa về, dì có bắt nó đi xem mắt. Nó không đồng ý, cuối cùng giận dỗi trốn tới đại viện. Nó là người hơi phản nghịch, từ bé đã thích đối nghịch với dì. Ép nó, nó còn có thể làm ra chuyện ngược lại. Sau khi làm xong chuyện thì nó cũng hối hận."

"Cho nên? Dì, dì muốn nói cho con biết cái gì?" Trần Hiểu Sắt làm rõ.

Vương Ngọc Lam nói: "Tiểu Trần, không phải dì không thích con. Có điều gia đình chúng ta con cũng biết. Từ xưa tới nay luôn coi trọng môn đăng hộ đối. Cho nên, con?" Bà đang đợi cô trả lời.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe thấy có người nói vậy với mình. Năm đó yêu Tống Á cô cũng từng trải qua một lần. Cho nên nghe nhiều, liền sinh lòng phản cảm. Cô cũng được coi là phụ nữ đô thị hiện đại rất chín chắn, độc lập, tự cường, tự tôn. Mẹ người ta nói ra những lời như vậy chính là cho cô một bậc thang để đi xuống. Hiểu rõ ý đồ của bà thì lại có phần khích, không còn sợ hãi, không căng thẳng nữa. Cô ép nước mắt lại, trả lời: "Dì, con hiểu. Người muốn con rời khỏi Liên Hạo Đông phải không?"

Vương Ngọc Lam nói: "Bỏ qua quan niệm gia đình không nói, quân tử cũng không dễ làm như vậy. Dì cảm thấy các con không thích hợp, cho nên mới đưa ý kiến để con tham khảo. Con thật bằng tuyệt thông minh, nghe một chút là hiểu."

Liên Hạo Đông? Người ngày nào mình cũng phải nhớ nhưng mấy lần? Cô chờ bốn năm mới chờ được một đoạn tình cảm, chẳng lẽ cứ chết non như vậy? Cô yêu là Liên Hạo Đông chứ không phải gia đình anh! Vì sao cố tình anh lại có một gia tộc có bối cảnh dững

mãnh như vậy chứ? Cho tới bây giờ cô chưa hề muốn gả cho phú nhị đại, quan nhị đại gì. Nhưng dường như quỹ đạo cuộc đời cô luôn xoay quanh đàn ông như vậy. Tình yêu của cô rất đơn giản, hai người có thể nắm tay nhau đi tới cuối cuộc đời là được.

"Dù, chuyện hai chúng con một người nói không tính là gì. Con muốn chờ Liên Hạo Đông tự nói với con. Nếu con chủ động rời khỏi anh ấy, anh ấy sẽ khổ sở. Xin lỗi dì." Trần Hiểu Sắt đứng lên, dưới tình huống này cô có nhiều lời cũng vô ích.

"Con, cô bé này. Mới vừa khen con thông minh, sao con lại cứ không thú vị như vậy chứ?" Vương Ngọc Lam nói rõ ra.

"Dì, các người xuất thân cao quý nhưng không có nghĩa là chúng con đều bần hàn." Trần Hiểu Sắt nói thẳng lại. Nói thật, nói xong câu đó, chính cô cũng thấy hối hận.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Vương Ngọc Lam cũng đứng lên. Bà biết cô bé này không đơn giản. Bà kết luận cô bé cố gắng vươn lên này đều có chút lòng kiêu ngạo. Lấy dáng vẻ yếu đuối hấp dẫn sự chú ý của đàn ông, sau đó tỏ ra kiên cường khác thường. Mà đàn ông sẽ nhìn cô với cặp mắt khác xưa, tiến tới mục đích nhảy lên cành cao của các cô.

Nếu Trần Hiểu Sát đã mở miệng, ánh mắt cũng như phục hồi lại sự trong sáng. Cô tạm thời để chuyện mình và Liên Hạo Đông qua một bên. Cô còn có mục đích quan trọng hơn, đó chính là hai cục cưng của cô. Cô đòi chúng: "Dì, xin trả lại Phi Hồ và Sửu Sửu cho con."

Vương Ngọc Lam nói: "Đừng đưa chó tới đại viện nữa, ảnh hưởng không tốt."

Trần Hiểu Sát lập tức đáp lời: "Con sẽ. Con sẽ đưa cả Phi Hồ và Sửu Sửu đi."

"Dì tự có sắp xếp chỗ Phi Hồ tới, sẽ không bạc đãi nó. Con ôm chó của mình về là được. Còn nữa, nhà ở đại viện dì đã đồng ý cho người khác ở tạm. Con nhanh dọn các thứ đi." Đuổi người một cách nhấn tâm.

"Con sẽ. Ngày mai con sẽ chuyển đi. Người dẫn con đi gặp bọn nó đi." Cô dùng ánh mắt cầu xin mà nhìn Vương Ngọc Lam.

Nếu đã đồng ý hết thì dễ rồi. Vương Ngọc Lam mở cửa đi ra ngoài, tìm Tiểu Khương, bảo cậu ta dẫn Trần Hiểu Sắt qua,

Khi cô thấy hai cục cưng bị nhốt trong chuồng sắt thì lập tức muốn khóc. Cho tới bây giờ cô chưa từng nhốt bọn nó, cố gắng cho bọn nó tự do. Nhất thời thấy đáng vẻ như tù nhân của bọn chúng, trái tim như vỡ tan.

Tiểu Sửu Sửu và Phi Hồ thấy cô thì lập tức bắt đầu phát điên. Nhất là Tiểu Sửu Sửu. Nó gần như chui ra khỏi lồng, tru lên với cô. Là Sắt Sắt, Sắt Sắt tới cứu bọn nó. So sánh với Sửu Sửu luống cuống, Phi Hồ giống đàn ông thân sĩ hơn nhiều. Nó là phái tượng gỗ kiên hành động, dùng ánh mắt tha thiết mà nhìn Trần Hiểu Sắt, khóe mắt đỏ đỏ.

Trần Hiểu Sắt lau nước mắt, nói với Tiểu Khương: "Sao lại nhốt bọn nó trong lồng? Bọn nó rất biết điều."

Tiểu Khương cũng rất bất đắc dĩ, nói: "Chị Trần, bọn chúng chẳng ngoan chút nào. Suýt chút nữa thì cán chiến hữu của bọn em đấy. Không còn cách nào khác mới phải nhốt nó vào lồng."

Mở lồng ra, Tiểu Sửu Sửu lập tức nhảy ra, nhào về phía cô. Cô vội vàng ôm nó, ôm vào lòng, không quan tâm lqđ người nó bắn, hấp tấp hôn lên. Đây là sự vui mừng khi mất mà tìm lại được. Sửu Sửu làm nũng trong lòng cô, ăng ẳng, nó biết mình an toàn, Sắt Sắt rất có cảm giác an toàn.

Phi Hồ vẫn nhìn Trần Hiểu Sát tha thiết, gằm khế hai tiếng. Cô đi qua, thò tay qua song sắt, sờ sờ đầu nó, nghẹn ngào nói: "Phi Hồ, tao không thể mang mày đi. Một mình mày phải kiên cường, phải dũng cảm, biết chưa?"

Từ bé Phi Hồ chính là anh hùng, chính nó cũng biết không thể ở cùng cô cả đời, liền ngẩng đầu hôn lên lòng bàn tay cô, như nói cho cô biết: "Tôi biết, tôi sẽ dũng cảm và kiên cường. Chủ nhân của tôi, bạn của tôi, cô yên tâm đi."

Trần Hiểu Sát càng khóc lợi hại hơn, nước mắt rơi lộp độp xuống lớp tuyết mỏng. Không biết từ lúc nào cơn mưa đã biến thành bông tuyết, bay múa đầy trời, thật đẹp đẽ.

Liên Hạo Đông, ở đây tuyết rơi, rất đẹp, rất mỹ lệ, nhưng, anh đang ở đâu vậy? Chân trời hay góc biển?

Trận tuyết rơi mùa đông đầu tiên ở Bắc Kinh đã tới. Trần Hiểu Sát tạm biệt Phi Hồ, lưu luyến không rời. Cô thật không biết sau này có thể gặp lại nó không. Nhưng chỉ có thể biệt ly. Gặp lại sau, dũng sĩ nhỏ yêu quý của tôi, gặp lại sau, người bạn yêu quý của tôi. Sau này mày sẽ trưởng thành, càng thêm khỏe mạnh.

Phi Hồ ngửa mặt lên trời, tru lên đầy bi thương, gào khóc khiến lòng người run lên, khiến chó trong viện bắt đầu cùng sủa như điên dại. Mị lực của vua chó không ai có thể địch lại.

Trần Hiểu Sát định đi thẳng từ sau viện. Bởi vì thật sự không cần phải chào hỏi người 'cao quý' trong nhà. Cô cảm ơn Tiểu Khương, ôm Tiểu Sửu Sửu ra khỏi cửa.

Một người lạnh lẽo, hai người ấm áp. Cô ôm Tiểu Sửu Sửu đón tuyết, đi trên tuyết, dường như không còn lạnh lẽo nữa. Nếu ví von Phi Hồ với một vị hào kiệt đại nghĩa thì Sửu Sửu này là một dân chúng nhỏ nơi phố phường, thanh thản và độc lập. Chỉ cần cho nó Sắt Sắt và vợ là nó có thể sống vui cả đời.

Lúc sắp tới cửa tiểu khu, một chiếc xe quân dụng từ từ lái vào. Đèn xe rất chói mắt. Lúc này cô đang đi giữa đường, đèn xe rơi thẳng vào. Cô giơ tay lên che mắt, né qua một bên. Xe chạy qua người cô, dừng lại cách sau lưng cô ba mét. Một lát sau, một giọng già nua vang lên lạnh lạnh, hô khẽ: "Cô bé, xin dừng bước."

Trần Hiểu Sắt xoay người nhìn. Ông cụ mặc quân phục màu lam phớt hồng, nơi tay áo là cúc áo màu vàng d.đ.l.q.đ bằng vải nhung. Đây là quân phục Thượng tướng. Một bộ quần áo làm nổi lên sự uy nghiêm và cương nghị của người mặc. Cô nhận ra ông. Ông là cha Liên Hạo Đông - Liên Kỳ Sơn. Trần Hiểu Sắt vội vàng đáp lại: "Chú Liên, xin chào."

Ban đầu Liên Kỳ Sơn cũng định làm mối cho Trương Thiếu Vân và Liên Hạo Đông. Nhưng sau này ông quan sát con trai mới phát hiện sự cố chấp của mình là sai. Để con trai tự tìm người yêu mới có thể khiến nó vui vẻ thật sự. Thấy Trần Hiểu Sắt lạnh run cầm cập trên đường mùa đông, ông nói: "Tiểu Trần đúng không? Tới đây lúc nào?"

Trần Hiểu Sắt nặn ra nụ cười, đáp: "Cũng được một lúc rồi ạ."

Liên Kỳ Sơn không cần hỏi cũng biết xảy ra chuyện gì. Ông nói với cô: "Đừng quá bối rối. Đây là chuyện của con và Hạo Đông, cố gắng hết sức đi." Thật đúng là lãnh đạo, ai cũng khích lệ."

Trần Hiểu Sắt gật đầu, mỉm cười, nói: "Cảm ơn ngài! Xin lỗi, con còn có việc, phải đi về." Không cần phải nhiều lời.

Liên Kỳ Sơn gật đầu.

Trần Hiểu Sắt xoay người rời đi, chiến sĩ nhỏ trong phòng cảnh vệ đã đổi tốp khác. Chiến sĩ nhỏ vừa đổi ca kia đi tới chào hỏi cô, cô cũng cười cười đáp lại.

Cô đi dọc đường, vừa đi vừa bắt xe. Xe buýt đã không còn. Nơi đây là vùng ngoại ô, vốn là xe rất ít, buổi tối lqđ thì càng ít hơn, trong đêm bão tuyết này lại càng ít hơn. Xe chạy vùn vụt qua trên đường, không có chiếc nào bằng lòng dừng lại cho cô. Cô thật sắp không chịu nổi, thật khó chịu, gió như dao cắt qua mặt sinh đau, chân đau tới mức đứng không vững.

Một chiếc xe Porsche chạy tới từ phía sau cô với tốc độ như sấm đánh. Trần Hiểu Sắt bị dọa sợ, ra đầy mồ hôi lạnh. Người trong xe quay cửa kính xuống, mỹ nữ đánh phấn dày nói: "Sao? Bị ba mẹ bạn trai đuổi ra ngoài?" Cô ta cười đắc ý.

Trần Hiểu Sắt đã sớm biết rõ Trương Thiếu Vân đắc ý. Tuy không nghe chính miệng cô ta nói nhưng cô cũng biết mục tiêu của Trương Thiếu Vân là Liên Hạo Đông. Cô trả lời tình địch: "Thì ra là cô Trương. Sao cô còn chưa đi? Chẳng lẽ là nịnh bợ ba mẹ của ý trung nhân xong rồi lại ra ngoài quyến rũ đàn ông khác à?"

Trần Hiểu Sắt không thích bị người khác chế giễu, dứt khoát khiến Trương Thiếu Vân ghen lại. Người phụ nữ này ở bên ngoài chờ cô ra, chẳng phải là để nhục nhã cô à? Xin lỗi, cô sống tới bây giờ chưa từng để tiểu thư hào môn vào mắt, cho nên không ngại khinh xa thực lộ (quen việc dễ làm) thêm một lần.

Trương Thiều Vân cũng không tức giận, mà là tâm trạng vô cùng tốt. Cô ta nói: "Dù sao cũng mạnh hơn bị đuổi ra ngoài. Có muốn tôi tiễn cô một đoạn không?"

Cắt! Trần Hiểu Sát phớt lờ cô ta. Ngồi xe cô ta? Cô còn muốn sống thêm hai năm. Vì vậy cô trả lời: "Xin lỗi, gần đây Sửu Sửu không không chế được phóng uế. Tôi sợ nó xả ra xe cô." Sửu Sửu không muốn, lắc lắc người qua lại kháng nghị. Trần Hiểu Sát khẽ vuốt ve nó một chút.

Trương Thiều Vân thở dài một tiếng, quay đầu đi, nói: "Aiz! Thật đúng là người nghèo chí không thấp." Kéo nhanh cửa sổ lên, sau đó tăng tốc vọt lên khiến cả người Trần Hiểu Sát dính đầy bùn.

Mẹ nó, Trần Hiểu Sát tức giận, nguyên rủa một câu: "Sao không đụng chết cô đi." Suy nghĩ một chút cũng thấy mất sức, người ta có nghe thấy đâu. Hay là tìm xe taxi có vẻ khá hơn. Xe trên đường lớn trước mặt có thể còn nhiều hơn, hay đi thêm một đoạn nữa.

Cô bắt đầu chạy chậm, xoa dịu đôi chân tê cứng. Chạy một đoạn ngắn thì có một hồi tiếng còi xe truyền d'đ'l;q;đ tới từ phía sau. Cô ngoảnh lại nhìn. Là Tiểu Khương. Cậu ta đang mở chiếc xe A8 của Liên Kỳ Sơn ra, chào cô. Tiểu Khương mở cửa xe phía bên phải, cúi đầu nói với cô: "Chị Trần, lên xe đi! Thủ trưởng bảo em đưa chị về."

Trần Hiểu Sát hơi cảm động, rồi chui vào trong xe. Cảm ơn Tướng quân Liên Kỳ Sơn có lòng tốt như vậy.

Cô không về đại viện mà về thẳng phòng nhỏ của mình. Trong khoảnh khắc cô xuống xe, Tiểu Khương gọi cô lại: "Chị Trần, gần đây thủ trưởng Liên Hạo Đông đang tập huấn liên tục ở thôn quê, vô

cùng bận rộn. Nếu chị không tìm được anh ấy thì em cho chị số điện thoại trụ sở."

Aiz! Cậu bé thiện lương. Cô thật muốn hôn cậu hai cái để cảm ơn.

Trần Hiểu Sắt cầm tờ giấy kia, cảm ơn cậu ta, xuống xe, đưa mắt nhìn cậu rời đi.

Ngày hôm sau, cô chưa kịp tới đại viện chuyển đồ thì ngã bệnh. Cô phát sốt cao, mềm người nằm vật trên giường, chỗ nào cũng không muốn đi. Thậm chí hơi sức đi bệnh viện cũng không có. Cô không muốn động đậy. Trong nhà còn ít thuốc, uống trước đã. Vì vậy cô uống thuốc, tỉnh ngủ thì uống nước, sau đó ngủ tiếp.

Tiểu Sửu Sửu chơi bóng trong phòng, rất sung sướng, thỉnh thoảng sẽ nhảy lên giường, chọc cô vui vẻ. Cô đang xông hơi. Đây chính là cách ông nội dạy cô lúc còn bé. Chỉ cần mồ hôi ra là căn bản đã khỏi năm phần rồi.

Lúc xế chiều, Thường Lộ Bân lâu dưới tới gõ cửa, cô ra mở, khiến anh ta giật mình. Có lẽ nghĩ cô là nữ quỷ.

Thường Lộ Bân nhìn sắc mặt Trần Hiểu Sắt ửng đỏ, ánh mắt đỏ đẫn, tóc tai bù xù, ba hồ đã bay mất hai, liền hỏi: "Lần này không phải giả quỷ, tự mình đã là quỷ rồi."

Trần Hiểu Sắt bước về giường, đắp chăn xông tiếp. Cô bị Thường Lộ Bân moi ra, sờ sờ trán cô, nói: "Quả thật là bị bệnh. Nóng vậy không đi bệnh viện, có phải muốn chết hay không hả?"

Mũi Trần Hiểu Sắt cay cay. Thường Lộ Bân cũng được tính là người thân của cô. Từ nhỏ tới lớn không biết đánh nhau bao nhiêu

trận mới biến hai người thành anh em ruột. Tuy lời mang theo nguyên rủa nhưng thật ra mới thực sự là lời quan tâm.

Tóm lại cô thấy uất ức như một cái cống được mở nắp, liền khóc rống lên, hù Thường Lộ Bân ôm cô định chạy ra ngoài: "Không khó chịu tới mức vậy chứ?"

Trần Hiểu Sắt khóc nói: "Anh đi đâu vậy hả? Em chỉ khó chịu trong lòng, muốn khóc một chút mà thôi."

"Vậy cũng không được, cứ cái đà này sẽ cháy hồng em, cháy hồng đầu em cũng không sao, bởi vì em vốn ngốc. Nhỡ cháy hồng người thì xem ai dám lấy em." Anh rất xấu xa mà nói ra suy nghĩ của mình.

Trần Hiểu Sắt lo lắng, khóc tới nỗi nước mũi ra bong bóng tèm lem. Hai người đều vui vẻ. Khi còn bé, hai người bọn họ đã từng so xem bong bóng mũi ai lớn hơn. Cô nhìn Thường Lộ Bân rử rỉ: "Bân Bân, anh nói xem, hai ta thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, sao em không thích anh nhỉ?"

Thường Lộ Bân sừng sốt, sắc mặt tối một nửa, cắn răng nói: "Đừng nói nữa, để anh ném em ra khỏi cửa sổ rồi nói sau."

Trần Hiểu Sắt nói như trăng trời: "Nếu em té chết thật thì phiền anh chăm sóc Sữu Sữu." Đương nhiên Phi Hồ không cần cô chăm sóc nữa. Ngày đó khi trở về, Tiểu Khương nói cho cô biết sẽ đưa Phi Hồ tới một đơn vị nào đó để huấn luyện đặc biệt. Cô có thể dự báo rằng sau khi Phi Hồ được huấn luyện đặc biệt sẽ càng đẹp trai hơn, càng nam tử hán hơn.

Trần Hiểu Sắt truyền nước ở bệnh viện. Truyền hết một chai mới khiến đầu óc cô tỉnh táo. Cô có tính là bị thất tình lần nữa hay không nhỉ? Cô có tính là chủ động bỏ rơi người khác hay không nhỉ? Có phải cô nên kiêu ngạo mà cười hai tiếng không nhỉ? Khi cô bắt đầu cười to tiếng thứ ba thì có bác sĩ vội vàng chạy tới, vạch mí mắt cô lên, nói: "Đã sốt tới mức bắt đầu mê sảng rồi. Đưa tới phòng chăm sóc bệnh nặng đi."

Cô nói: "Hiểu làm rồi! Hiểu làm rồi!" Chưa giải thích rõ ràng thì bị đẩy vào phòng chăm sóc bệnh nặng.

Thường Lộ Băng nói xin lỗi với bác sĩ người ta và cảm ơn khen ngợi y tá trưởng trẻ tuổi xinh đẹp gần hai mươi phút, mới đưa cô ra khỏi đó. Đây thật là ngôi sao phiền phức. Bác sĩ đề nghị kê thuốc kiểm soát thần kinh cho Trần Hiểu Sắt, mãi cho tới khi Băng Băng đe dọa thì bệnh nhân muốn giả bộ quỷ hù dọa mới thôi. Người ấy à, luôn không làm nên chuyện trong lúc làm chuyện gì đó.

Vì để tỏ lòng cảm ơn, Trần Hiểu Sắt mời Băng Băng ăn một bữa tiệc lớn. Trần Hiểu Sắt suy sụp tinh thần, không nuốt nổi thứ gì, nằm trên bàn ngẩn ngơ. Thường Lộ Băng nhìn dáng vẻ khó chịu của cô cũng biết căn bản không phải do sinh bệnh. Anh nhớ trước kia lúc cô chỉ bị bệnh thuần túy thì có thể ăn hết một con gà giò. Nhìn bộ dạng ủ rũ phờ phạc của cô hôm nay, không khác gì lúc thất tình mấy năm trước, liền hỏi: "Nói xem, có phải cãi nhau với bạn trai sĩ quan kia không?"

Trần Hiểu Sắt cũng không giấu giếm anh, nói: "Mẹ anh ấy ôm Phi Hồ và Sửu Sửu đi, ra oai phủ đầu với em. Bà nói cho em biết con trai bà đang ở trên đỉnh núi, em ở chân núi, cách xa vạn dặm, không thích hợp."

Thường Lộ Bân nói: "Thật lo lắng thay em. Người ta còn chưa qua cửa đã bị uất ức như vậy, sau này thì phải làm sao?"

"Chia tay? Anh cảm thấy có thể không?" Trần Hiểu Sắt ngẩng phát đầu lên.

Thường Lộ Bân không nói gì, chỉ lo ăn cơm, trả lời một câu: "Có thể! Vô cùng có thể! Loại đàn ông này có thể giả nhưng gia đình anh ta thì không. Em có thể chịu được hạnh phúc uất ức à?"

Thật ra, cô không thể nhẫn nhục mà chịu được. Bất kể thế nào, cô cũng là cục cưng lớn lên trong lòng bàn tay Trần Lương Động. Tuy không phải là phú nhị đại nhưng cũng là nhà thường thường bậc trung, không lo ăn không lo mặc. Nếu phải giả tới nhà chồng phú khả địch quốc, mỗi ngày đánh cô ba lần, cho dù là ai cũng không cần phải chịu cái loại uất ức này.

Tuy lời Thường Lộ Bân ích kỷ nhưng rất thực tế. Ngày hôm sau anh giúp cô chuyển tất cả các thứ ở đại viện về. Trong khoảnh khắc khóa cửa, cô không nhịn xuống sự không nổi trong lòng.

Quan điểm của người phụ nữ chín chắn chính là: Không phải của mình mình không cần.

Cô đơn phương tuyên bố với bên ngoài rằng mình lại độc thân, cũng nói với tất cả bạn bè rằng có ai thích hợp thì có thể giới thiệu cho mình. Hơn nữa, cô đã đổi số mới, điện thoại trước kia đã rơi vỡ rồi.

Liên Hạo Đông, chia tay đi! Tuy rằng em yêu anh!

Con đường phía trước quá gập ghềnh. Em đã mệt mỏi. Em chỉ muốn tìm một người chồng bình thường, sống cuộc sống bình

thường. Xin lỗi, xin tha thứ cho sự nhát gan và yếu đuối của em.
Hôn nhân không phải anh tình em nguyện là có thể hạnh phúc. Trần
Hiếu Sắt bất đắc dĩ mà phân bua.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

Tác giả có lời muốn nói: Bộ hạ: Khúc dạo đầu bắt cá mập!

Bộ hạ lấy thủ thưởng Liên Hạo Đông làm chủ, sẽ dính dáng tới rất nhiều việc quân.

Cuộc sống hạnh phúc của hai người ở trong quân sẽ được miêu tả, đương nhiên không thể thiếu thịt...(còn một đoạn nhưng không liên quan lắm đến truyện nên mình không dịch. Sợ các bạn đọc tới đây sẽ hăng nên mình dịch phần này coi như lời mở đầu cho bộ hạ)

Nơi phương Bắc xa xôi lúc này băng chưa tan ra mà miền Nam mỹ lệ đã nhuốm đầy ý xuân nhẹ nhàng. Hoa tươi nở rộ, cỏ xuân tràn đầy, oanh đề yến chuyển (ý chỉ tiếng chim hót ríu rít vui tai), còn cả làn gió ấm áp thổi qua khiến gân cốt người ta vô cùng khoan khoái.

Liên Hạo Đông ra khỏi xe bọc thép, tìm một cái hồ ngồi xuống, ném súng qua bên cạnh, cởi giày ra đập cát. Anh mới trở về từ bãi đá ngầm Song Tử, suốt nửa tháng đổ bộ lên thác xuống ghềnh cường độ cao, mệt chết mất. Hơn nữa mấy ngày cuối cùng tập huấn còn không có cả cơ hội chợp mắt. Bây giờ vòng huấn luyện thứ hai chính thức kết thúc, nghĩa là lại có người bị loại bỏ knockout.

Trong quân doanh rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng chiến xa lái vào kho dự trữ từng chiếc một. Người cả quân doanh đều có

về rất mệt mỏi, tập hợp đơn giản rồi giải tán nghỉ ngơi. Chỉ có Liên Hạo Đông là ngoại lệ. Anh về lấy ít đồ rồi vội vàng chạy về phía bãi đậu xe, ngay cả tuốc màu trên mặt cũng không kịp rửa, vội vội vàng vàng, không biết có chuyện gì.

Tiểu Vương bây giờ là nhân viên văn thư của anh đuổi theo anh đã chạy thật xa. Trời ạ, thủ trưởng bọn họ bị sao vậy? Không cần anh lái xe đưa đi mà tự lái. Anh buồn bực quay về, trên đường vừa hay đụng phải một vị đội viên Kim Thiếu Dương có thân phận đặc thù, liền chào hỏi: "Kim thiếu, anh không về ký túc xá nghỉ ngơi à?"

Từ bước chân nặng nề của Kim Thiếu Dương mà xem xét, anh cũng đã rất mệt mỏi. Nhưng anh vẫn vác súng chạy về phía sân tập bắn, liếc Tiểu Vương một cái sắc lẻm, đi tiếp về phía trước, miệng trả lời: "Lát nữa về!"

Tiểu Vương nhìn bóng lưng cao lớn của Kim Thiếu Dương, hỏi tiếp: "Anh không mệt à?"

Kim Thiếu Dương vung cái mũ trong tay lên, nói: "Mệt quá, bắn ba trăm phát để giải lao." Dứt lời, anh đã đi xa năm thước. Ánh trời chiều vàng rực kéo cái bóng cao lớn của anh thật dài trên đất, có vẻ cô đơn.

Kim Thiếu Dương là Trung úy bộ binh, tự động xin đi đánh giặc, gia nhập vào đội ngũ này. Mục đích của người này không rõ! Trước mắt anh là một chiến sĩ khiến Liên Hạo Đông đau đầu hạnh nhất. Bởi vì anh vẫn muốn bắt anh ta đi, đáng tiếc anh ta xuất sắc trên mọi phương diện, thủ trưởng Liên Hạo Đông không chỗ xuống tay, hai người đang trong tình trạng giằng co.

Thật ra thì Liên Hạo Đông thuộc hạm đội biển B. Bây giờ bởi vì tình hình trong nước ở Nam Hải rối loạn, được điều tạm vào hạm đội biển N chuẩn bị chiến đấu cấp một. Nhiệm vụ đầu tiên khi tới đây chính là xây dựng một nhánh đại đội hải quân lục chiến. Nhánh đội ngũ này yêu cầu cơ động nhanh, lực chiến đấu cực mạnh, nhân viên tháo vát, nói trắng ra chính là tùy tiện kéo một người ra cũng có thể làm được một đồng việc. Áp dụng chế độ sàng lọc, hình thức huấn luyện tương tự với "Trường học thợ săn" ở Venezuela.

Tỷ lệ đào thải rất cao. Vốn ban đầu tập hợp một ngàn người, sau hai đợt huấn luyện mà quỹ chui còn lại gần một trăm người. Một trăm người này được sắp xếp vào đại đội cơ động hải quân lục chiến đặc biệt, phiên hiệu: "Bắt cá mập", số hiệu đối ngoại là N709. Tương lai Liên Hạo Đông chính là đội trưởng. Nhưng bây giờ anh có một chức danh khiến người ta rất tôn kính, đó chính là huấn luyện viên.

Đội ngũ này chủ yếu dùng để tác chiến khẩn cấp khi đổ bộ lên thác xuống ghềnh, điều cần làm là "Ổn, chính xác, tàn nhẫn." Lực nặng ngàn cân, lấy tốc độ nhanh nhất hoàn thành chiến lược mang tính khổng chế kẻ thù, hợp từng binh sĩ sức mạnh cao nhất thành một chỉnh thể tường đồng vách sắt. Nó được thành lập để nâng cao lực chiến đấu trên biển trong tương lai.

Chỗ Liên Hạo Đông định đi là nội thành thành phố Z. Một khu 130 phòng đều có ba phòng hai sảnh. Nhà này là đơn vị phân cho. Đương nhiên, để được phân phòng này anh đã dùng quan hệ. Bởi vì tương lai không chừng anh phải cắm rễ ở đây vài năm, muốn kim ốc tàng kiều thì nhất định phải có đẳng cấp. Nhà ở thành phố Z cũng không quá đắt, lại nói bây giờ nhà nước cũng nâng cao đãi ngộ cho

quân nhân và sĩ quan, có thể nói nhà này được phân cũng không tốn chút sức nào.

Từ trụ sở tới nhà mất nửa giờ xe chạy. Hôm nay anh đạp ga hơi mạnh, chưa tới nửa giờ đã tới nơi. Xuống xe, anh sửa sang lại bộ quần áo không rõ màu rồi lên lầu.

Trên lầu có ai vậy?

Về vấn đề trên lầu có ai, phải nói tới hai tháng trước.

Trần Hiểu Sát đổi số điện thoại, ngoài Thường Lộ Bân, Lâm Mễ Mễ và ba mẹ thì cô không nói cho ai. Cô quyết định phải kết thúc đoạn tình cảm tràn đầy gai góc trong tương lai này thật.

Tâm trạng cô cực kỳ sa sút, bởi vì trong khoảng thời gian này, Liên Hại Đông không tìm tới cô. Thật ra thì cô có cho anh cơ hội nhưng hai tuần lễ đã trôi qua mà người chồng trên núi kia vẫn ở xa ngút ngàn không chút tin tức, chẳng ngó ngang gì tới cô.

Khi về nhà vào dịp Tết, ba mẹ cô nhìn vẻ mặt cô đơn của cô, liền hỏi nguyên nhân, Nhưng vừa hỏi thì cô nhóc lqđ liền không kiềm được mà rơi nước mắt, hai mắt đỏ đỏ, khiến hai người không dám nhắc tới chuyện này. Trần Lương Đống thông minh, đoán ngay ra được có thể con gái nhà mình có vấn đề về chuyện tình cảm.

Hai cụ thương con gái, vì vậy hai người hợp kế ghi danh vào đoàn du lịch mùa xuân, tới Hàn Quốc chơi bảy ngày. Chơi chuyến này về, tâm trạng như đưa đám của Trần Hiểu Sát cuối cùng cũng có chút khởi sắc, sẽ nở nụ cười như bình thường. Cô về Bắc Kinh sớm năm ngày. Cô lo Tiểu Sửu Sửu sẽ lại xảy ra vấn đề, bởi vì trước khi đi cô nhờ Tống Á nuôi nó.

Sau khi có chuyện lần trước, Tống Á coi như là chăm sóc nó vô cùng dụng tâm, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Đón Sửu Sửu về, Trần Hiểu Sát ôm nó ước lượng, phát hiện nó nặng hơn rất nhiều, Chuyện này không được. Với chó Kinh Ba mà nói thì trọng lượng cơ thể của nó đã vượt quá mức an toàn không ít, nhất định phải tiến hành kế hoạch giảm béo. Thì ra là mấy ngày Tống Á nghỉ Tết thì ôm lấy nó cả ngày. Nó gần như không làm sao mà vận động được.

Aiz! Được sủng mà kiêu, lòng rộng người mập, cô khinh bỉ.

Đây không tính là chuyện đáng khiếp sợ. Chuyện khiếp sợ hơn còn ở phía sau.

Ngày đầu tiên Trần Hiểu Sát chính thức đi làm, lãnh đạo trực tiếp Tần Hoa của cô nói cho cô biết, cô bị phái đi công tác, không lâu nữa sẽ phải lên đường. Mục tiêu là tỉnh G thành phố Z, phái ra ngoài thỏa thuận hợp tác. Nói gì mà đối phương là công ty thiết kế vô cùng cường đại, muốn hợp tác với công ty bọn họ, chỉ đích danh cần Trần Hiểu Sát.

Cần cô? Kính nờ, bàn về lý lịch thì cô không phải người già nhất. Bàn về kỹ thuật cô cũng không phải là d=đ=l=q=đ người nổi trội nhất. Bàn về dung mạo? Được rồi, cô cũng coi là dễ nhìn nhất, người đủ cao, da đủ trắng, ngực đủ xếp hàng trên trung bình, mông cũng đủ cong. Nhưng công ty thiết kế cần chính là người có thể kiếm tiền, cũng không phải nhìn xem nhân viên thiết kế có đẹp hay không. Chuyện này là thế nào?

Trần Hiểu Sát mặc kệ, qua mặt Tần Hoa, tìm tới boss lớn hơn hỏi thăm, đáp án cuối cùng vô cùng chính xác, người họ cần đúng là cô. Thời gian cũng đã được xác định, ít thì hai tháng nhiều thì ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, cho cô ăn hai lương, chi trả toàn bộ phí đi lại.

Việc này, việc này? Cô hơi động lòng!

Đại boss sợ cô không muốn rời khỏi Bắc Kinh, dụ dỗ cô bằng cách khác, nói: Bắc Kinh nóng thì nóng quá lạnh thì lạnh quá, vừa nhiều gió lại vừa nhiều cát, môi trường tệ, thật sự là quá không thích hợp cho con người ở. Phong cảnh miền Nam kiều diễm, địa linh nhân kiệt, không khí cũng không tồi, không bằng đi thử một chút, giống như đi nghỉ phép. Chỗ đó cách tỉnh Hải Nam và Hongkong không xa, không có việc gì thì có thể đi dạo một chút, mua chút xa xỉ phẩm giá rẻ về.

Càng ngày càng động lòng, suy đi nghĩ lại thì quyết định nhận công việc béo bở này. Cô đang cần nơi giải sầu.

Nhưng đi vậy, Tiểu Sửu Sửu lại thành vấn đề. Cô thấy lần này đi quá lâu, đưa cho Tống Á cô thật sự không yên tâm. Tống Ny đó quả thực là ma quỷ, không chừng còn dám cho Sửu Sửu ăn thuốc độc thật. Không được, không được.

Lâm Mễ Mễ cũng không đáng tin. Cô ấy đêm ngày đảo lộn, nếu giao Sửu Sửu cho cô ấy thì nhất định cuối cùng sẽ đói chết. Rất cuộc, cô cảm thấy người thích hợp nhất chỉ có Thường Lộ Bân. Bân Bân tốt, tuy người thỉnh thoảng biến thái nhưng nhân phẩm không xấu, công việc lại ổn định, luôn chủ động tới đưa đồ ăn ngon cho cô.

Không tệ, không tệ, chính là anh.

Lỗ vốn, tốn 1000 đồng mời Thường Lộ Bân ăn lẩu Cảnh Thái Lam ở Đông Lai Thuận, thịt dê cao cấp nhất, rượu cao cấp nhất,

cộng thêm một cái áo sơ mi nhãn hiệu nổi tiếng, Thường Lộ Bân bị bắt lại.

Thường Lộ Bân trước là tiểu nhân sau là quân tử, nói: "Nói hay lắm. Chỉ chăm sóc nó nửa tháng, quá nửa tháng anh sẽ ném nó ra ngoài đường, để nó trở thành chó lang thang lần nữa."

Trần Hiểu Sắt liền vội vàng gật đầu, nói: "Được, được, được, tất cả đều nhờ anh. Chờ em về mang trái cây nhiệt đới ngon cho anh, ngoan nha!"

Dặn dò xong, cô liền cao hứng lên đường. Nghe nói ở phương Nam ẩm ướt quanh năm, không cần phải mặc quần áo nhiều, mang chút quần áo mùa thu là được rồi. Thứ duy nhất cần mang nhiều là mặt nạ, mặt nạ chống nắng. Tuy chỉ ở hai tháng, cô vẫn mang theo một cái va ly lớn, bên trong còn để tiểu công tử A Ly.

Hai tháng rồi về Bắc Kinh? Hí hí, cô bé, cô quá ngây thơ rồi!

Từ Bắc Kinh tới thành phố Z có máy bay đi thẳng, chuyến bay dài ba giờ mười lăm phút, một giấc ngủ trưa ngon lành.

Vừa ra khỏi cửa máy bay Trần Hiểu Sắt liền cảm thấy cái nóng phả tới. Cô cởi hết áo ông ra, chỉ mặc một cái áo len bên trong. Lấy hành lý đã là bốn giờ rưỡi chiều. Lúc kéo va ly ra, cô thấy có một người đàn ông vô cùng trẻ đang giơ một cái bảng đón người viết tên cô.

Hi hi! Phục vụ thật chu đáo! Lần này coi như được đấy.

Cô đi tới trước mặt người này, giới thiệu bản thân vô cùng lễ phép: "Xin chào, tôi chính là Trần Hiểu Sắt."

Cậu bé này nói tiếng phổ thông phía Nam, nếu cô đoán không sai thì hẳn là người Hồ Nam. Người đàn ông trẻ tuổi này nói: "Hoan nghênh! Tên tôi là Trần Chu! Trần tiểu thư có mệt không?" Cậu ta chủ động kéo va ly giúp cô.

Trần Hiểu Sắt cười ngọt ngào: "Không mệt! Đúng rồi, chúng ta là người cùng họ đấy, cũng họ Trần." Cô làm thân với người ta.

"Đúng, đúng! Mọi người đều là thân thích. Nếu cô đồng ý thì có thể gọi là anh." Trần Chu cũng không khách sáo.

Trần Hiểu Sắt hỏi mang theo sự nghi ngờ: "Anh cũng làm thiết kế sư nội thất à? Hạng mục các anh muốn hợp tác với chúng tôi là gì? Tôi chẳng biết gì cả." Một chuỗi nghi ngờ, không có cách nào, lãnh đạo của cô mãi tới trước khi cô lên đường cũng không nói cho cô biết các vấn đề liên quan tới công việc của lần công tác này.

Trần Chu dẫn Trần Hiểu Sắt tới chỗ đậu xe. Vấn đề cô hỏi, anh nói ngắn gọn mấy câu: "Thật ra thì tôi cũng không biết cụ thể sẽ sắp xếp công việc gì cho cô. Có thể là hạng mục mới, cũng có thể giúp chúng tôi làm cái khác."

Trần Hiểu Sắt hơi lo lắng. Cô lo kỹ thuật của mình không qua cửa, bị trả về Bắc Kinh vậy thì thật mất mặt công ty, còn có thể áp chế lòng tự tin của mình. Cô lên xe, vẫn tò mò hỏi: "Anh đưa tôi tới công ty trước hay tới chỗ ở trước?"

Trần Chu nói: "Đương nhiên là đưa cô về chỗ ở. Công việc không cần phải gấp."

Không tệ, xem ra vẫn là người theo chủ nghĩa nhân đạo.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Thành phố Z rất đẹp. Cây cộ to được trồng dọc theo đường lớn cho tới ngoài biển, nguy nga đồ sộ, đâu đâu cũng thấy cây cối màu xanh biếc chồng lên nhau, thoạt nhìn rất chắc chắn. Cô không kiềm được mà reo hò: "Oa a! Nơi đây thật là đẹp."

Trần Chu nói: "Nơi đây có khí hậu á nhiệt đới, nhiệt độ cao mưa nhiều nên thực vật đều rất tươi tốt, không so được với phương Bắc bốn mùa rõ ràng. Bây giờ chắc Bắc Kinh lạnh lắm hả?"

Trần Hiểu Sát nói: "Đúng vậy, nhiệt độ vẫn còn dưới 0 đấy."

Trần Chu dẫn cô đi dạo một vòng quanh thành phố Z, nào là danh lam thắng cảnh di tích cổ, nào là ngôi sao mới tiêu biểu đều đi thăm hết. Cuối cùng lại chạy dọc theo đường lớn Tân Hải hóng gió. Trần Chu làm chủ nhà rất đạt tiêu chuẩn, không tặng quà mà dẫn cô đi phố ăn vặt nổi tiếng của thành phố Z thưởng thức đặc sản địa phương. Lần đầu tiên ăn dồi hấp chính cống, món đó ăn quá ngon, thơm mềm ngon miệng. Thật vui vẻ ôi thật vui vẻ.

Chỗ ở của Trần Hiểu Sát là một tiểu khu canh gác nghiêm ngặt, có lẽ trong đó đều là người có tiền. Điều này khiến cô thật bất ngờ. Chẳng lẽ không để cô ở khách sạn hay nhà khách à? Sao lại vào tiểu khu chứ?

Ngôi nhà đối diện với biển, gió biển dịu dàng thổi ào ào vào nhà. Đứng trên tầng hai mươi nhìn ra trời xanh biển xanh, không bờ không bến. Ban ngày có thể dùng mắt thường nhìn thấy thuyền hay tàu đi qua đi lại nơi xa như con thoi, giường lá cò thật cao, còn có thể nghe thấy từng hồi tiếng còi tàu.

Căn nhà rất lớn. Cả phòng khách đều là cửa sổ sát đất, ánh sáng vô cùng đầy đủ, đẹp hơn bất cứ chỗ nào cô từng ở trước đây. Mặt tường màu lam xám có thể khiến trái tim xao động của người ta lắng bình tĩnh lại. Ghế sofa rộng rãi bằng da màu kem có cảm giác dễ chịu và mềm mại không nói nên lời. Còn cả rèm cửa sổ thêu hoa trắng màu lam nhạt đang bay bay theo làn gió đêm. Cô giật mình hỏi: "Tôi tưởng rằng sẽ ở khách sạn chứ. Không ngờ lại là một căn nhà."

Trần Chu nói: "Đúng vậy, đặc biệt chuẩn bị cho cô."

"Gì cơ?" Trần Hiếu Sát hơi khó hiểu.

Trần Chu vừa cười vừa nói: "Không có gì. Tất cả mọi thứ ở đây đều là mới sắp xếp, phòng bếp cũng rất đầy đủ. Cô có muốn đi tham quan một chút không?"

"Được."

Oa! Trời ơi, có đủ tất cả thật. Trong tủ lạnh ngay cả đồ ăn cũng có. Việc này cũng quá chu đáo nhỉ? Tất cả chuyện này thật vi diệu. Cô tổng kết. Cô hưng phấn hỏi: "Phòng của tôi ở đâu?"

Trần Chu mở ti vi, chỉnh kênh giúp cô, thuận miệng nói: "Cô thích ở phòng nào thì ở. Dù sao cũng chỉ có hai người các cô."

Trần Hiếu Sắt nằm sấp trên sofa hỏi: "Còn có bạn cùng nhà khác nữa à?"

Trần Chu khụ một tiếng: "Không có, chỉ có mình cô. Đúng rồi, ban đêm đừng đi ra ngoài. Trị an ở đây không so được với Bắc Kinh. Lúc cô ở một mình thì cẩn thận một chút. Buổi tối đừng mở cửa cho bất cứ ai, biết chưa?"

Trần Hiếu Sắt gật đầu. Thật ra thì gan cô rất lớn, ít nhất không sợ ma.

Trần Chu thử tất cả mọi thứ trong nhà cô một lần, bảo đảm an toàn dùng ổn rồi mới rời đi. Lúc đi thì dặn dò liên tục rằng phải chú ý an toàn. Anh ta nói ở đây gần Việt Nam và Myanmar, có rất nhiều đầu mối buôn lậu thuốc phiện đầu cơ trục lợi, cứ ngây ngốc ở nhà là tốt nhất.

Cô đồng ý liên hồi. Người này thật đúng là có phong cách của Thường Đường Bân. Cô cười cười, thấy ấm áp vô cùng.

Ban đêm lúc ngủ, cô chọn căn phòng nhỏ hơn nằm ở phía nam. Bởi vì không gian không quá lớn, kích thước căn phòng khiến người ta có cảm giác an toàn. Một mình nằm trong căn phòng lớn ở thành phố xa lạ, trong lòng cô đơn biết mấy.

Phải nói tốt nhất là căn phòng ngủ chính nhìn ra biển. Kéo rèm cửa sổ ra là có thể nhìn ra biển mà ngủ, còn có thể tâm sự với trăng rằm, ý cảnh ôi ý cảnh. Nhưng lúc cô đi ngủ thì lại phát hiện ra ở đây d;đ;l;q;đ không chỉ khiến người ta thấy tình ý mà còn dễ khiến người ta ưu sầu. Cô nhớ từ Tống Á tới Liên Hạo Đông, khóc ướt nửa hộp khăn giấy, cuối cùng chán chường chạy tới căn phòng nhỏ ngủ.

Phòng này có cửa sổ nhỏ , có thể chặn hàng ngàn hàng vạn phiền muộn phía ngoài.

Ngày hôm sau, Trần Chu gọi điện tới từ rất sớm, hỏi cô ngủ có ngon giấc không? Cô bày tỏ mình mất ngủ, nguyên nhân là không hợp thủy thổ. Trần Chu nghe xong thì bàn bạc với cô: "Nếu không thì cô nghỉ thêm một ngày nhé? Tôi nói với lãnh đạo một tiếng là được rồi."

Trần Hiểu Sắt nghĩ làm vậy là không tốt. Dù sao đơn vị hợp tác với đơn vị, liên quan tới chuyện vật cá nhân sẽ không tốt. Cô thu thập một lúc rồi ra cửa. Trần Chu thấy đồng tử cô đỏ đỏ, quàng thâm thật đậm, hỏi: "Đêm qua không ngủ được cả đêm à? Nhớ nhà hay là không quen?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Có thể là không quen. Tôi rất ít khi ngủ cạnh bờ biển nên nghe tiếng sóng thì ngủ không được."

Trần Chu nói: "Từ từ làm quen đi! Bây giờ là thời điểm thoải mái nhất ở đây, không lạnh cũng không nóng. Cô hẳn nên phải hưởng thụ cho tốt mới đúng."

Trần Hiểu Sắt trả lời: "Tôi sẽ." Cô lại hỏi: "Hình như ở đây cách Hongkong và Hải Nam rất gần. Tôi muốn làm xong thì đi chơi. Anh thấy thế nào?"

Trần Chu hỏi: "Vậy thì dễ thôi. Ngày nào ở đây cũng có vài chuyến ca-nô đi Hải Nam từ đây. Cô có thể đi bất cứ lúc nào."

Ăn xong bữa sáng, Trần Chu dẫn cô tới chỗ làm việc. Trần Hiểu Sắt thấy lính gác cửa ở đơn vị lại là hải quân?!

Trời ạ, chẳng lẽ...? Không thể nào...?

Cô như hiểu ra chút gì đó, vội vàng ôm trái tim bỗng đập cuồng loạn của mình, tự an ủi: "Hẳn đây là mơ! Đây nhất định là mơ! Là anh ấy? Không thể nào. Anh làm gì có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, nhiều hơi sức lo lắng tới chuyện của cô như vậy? Hơn nữa hạm đội biển B ở thành phố Q, không phải ở thành phố Z mà?"

Bí mật quân sự, há có thể tiết lộ? Thủ trưởng đại nhân có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Cô ngẩng đầu nhìn, trên cửa chính cao hai tầng phong cách hiện đại bằng đá khắc tên: Viện thiết kế công trình hải quân thứ X. Cô mang theo nghi ngờ và tò mò trong lòng vào tòa ký túc xá năm tầng rất trang nghiêm nhưng rất tầm thường. Phòng làm việc điển hình của nhà nước, một phòng đơn hợp với một phòng đơn, căn bản không giống nơi làm việc của các công ty tư nhân.

Trần Chu để Trần Hiểu Sát ngây ngốc một lát ở hành lang phòng tiếp khách. Anh đi tìm sở trưởng của bọn họ. Một lát sau, sở trưởng Lưu cười ha ha đi tới, dáng vẻ y như lão ngoan đồng. Ông quan sát Trần Hiểu Sát, sau đó dùng tiếng phổ thông đậm khẩu âm Sơn Đông chào hỏi cô: "Tiểu Trần mệt lắm nhỉ? Nào, nào, nhanh vào trong phòng tôi nghỉ ngơi đi."

Hí! Còn là đồng hương! Đây là chuyện tốt, đáng để ăn mừng. Sở trưởng Lưu rót một ly nước ấm cho Trần Hiểu Sát, bắt đầu nói chuyện: "Là thế này Tiểu Trần, cô vừa tới, chuyện gì cũng phải từ từ làm quen. Cứ yên tâm chờ làm việc ở đây trước đi. Trong công việc có vấn đề gì thì có thể hỏi kỹ sư ở đây. Tôi có rất nhiều kiến trúc sư và kết cấu sư bậc nhất ở đây. Trong cuộc sống có chỗ nào không hài lòng cứ việc nói cho chúng tôi. Chúng tôi hẳn có thể thỏa mãn cô!"

Chờ chút, điều này giống quy trình kỹ thuật khi vào đơn vị mới, không giống hạng mục hợp tác. Trần Hiểu Sắt bày tỏ nghi ngờ của mình: "Kỹ sư Lưu, tôi muốn hỏi một chút. Công việc của tôi là làm gì? Tôi thấy chỗ này của các ông cũng không giống công ty thiết kế nội thất?"

Sở trưởng Lưu nói: "Hạng mục nội thất chúng tôi cũng có, có điều ít thôi. Tôi giới thiệu một chút về tính chất công việc của chúng tôi. Chúng tôi là một phần của quân đội, hạng mục đều là xây dựng các doanh trại lớn hoặc là kiến trúc trong phạm vi thuộc về quân đội. Còn cô? Mới tới, đừng gấp, từ từ đi."

Trần Hiểu Sắt có cảm giác bị ông chủ lừa gạt. Nhất định trong này có âm mưu. Tất nhiên hành động của sở trưởng Lưu không sai nhưng trước mỗi lần ông nói chuyện đều hít mũi một cách hàm hồ, điều này chứng tỏ cái gì? Điều này chứng tỏ rằng ông đang nói dối.

Sở trưởng Lưu nói: "Đã sắp xếp xong vị trí của cô, để Trần Chu dẫn cô tới đó."

Trần Hiểu Sắt được phân tới chỗ hai ông cụ, một bà cụ văn phòng. Ba người này đều đeo kính lão, mỗi người cầm một cái kính lúp để xem đồ. Oa! Đây quả thực là viện dưỡng lão, thật buồn bực. Trong phòng làm việc chỉ có một cái máy tính duy nhất, được phân cho cô, máy còn rất mới.

Ba vị này đều là kỹ sư cao cấp được mời về, phụ trách công việc kiểm tra các thứ trong công trình. Đuôi mắt bà cụ sắc, thấy một cô bé như hoa như ngọc thì bước lên hỏi han ân cần khiến Trần Hiểu Sắt lqđ cảm động suýt chút nữa khóc lên. Hai ông cụ khác cũng rất khách sáo mà nói với cô vài câu, còn hỏi cô có người yêu chưa, tiện thể đẩy mạnh tiêu thụ cháu nội, cháu ngoại hay đệ tử của mình.

Computer của công ty không thể lên mạng, điều này khiến cô luôn kìm nén cơn tức sắp bộc phát. Cô muốn đòi một người làm thuyết pháp. Gọi điện thoại cho boss lớn của mình, cô bộc phát thì ông chủ cho cô một câu gì mà: Ký lai chi, tắc an chi (tương tự câu: thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng). Chắc hẳn gần đây ông chủ xem Bộ bộ Kinh Tâm nên học được câu đó. Nhưng cô cũng không phải là Mã Nhĩ Thái Nhược Hi, cần gì phải thế?

Mấy ngày sau, Trần Chi mời cô đi ăn bữa tiệc lớn. Vừa vào bàn cô bắt đầu phàn nàn: "Này! Tôi muốn đổi một phòng làm việc khác được không?"

Trần Chu nói: "Vì sao?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Tuổi xuân của tôi đang lúc rực rỡ, sao lại phải ở cùng một phòng với một đám các cụ? Vậy thì tôi sẽ nhanh chóng điều tàn héo rũ mất thôi."

Trần Chu chớp chớp mắt, nói tiếp: "Chỗ đó rất tốt mà! Lại yên tĩnh. Cô sẽ có thể hỏi trực tiếp bọn họ, môi trường học tập thật tốt."

Trần Hiểu Sắt hơi nóng nảy, giọng to hơn, nói: "Tôi tới mấy ngày, cả ngày chỉ để tôi vẽ nhà vệ sinh, còn là nhà vệ sinh nam. Anh có biết như vậy rất phiền không?"

Trần Chu nói: "Đều là như vậy mà. Lúc tôi mới tới cũng vẽ nhà vệ sinh nữ suốt một năm, không có gì đâu."

Trần Hiểu Sắt gục đầu: "Tôi là thiết kế sư nội thất, các anh lại coi tôi là một người vẽ tranh. Vậy tôi sẽ phải lãng phí chuyên ngành của mình."

Trần Chu an ủi: "Lãng phí thì lãng phí đi. Cô đoán xem chuyên ngành của tôi là gì?"

Trần Hiểu Sắt đoán: "Thiết kế kiến trúc? Thiết kế quy hoạch? Chẳng lẽ hai chúng ta là người cùng nghề à?"

Trần Chu nói: "Tôi là học y."

Hả? Vậy cũng kém quá xa nhỉ? Trần Chu giải thích: "Lúc vừa kết thúc thực tập tốt nghiệp ở bệnh viện, tôi nhét một ống dẫn tiểu vào miệng một bệnh nhân. Bệnh nhân bị tổn thương lòng tự trọng, báo cho chủ nhiệm khoa chuyện này, vì vậy tôi bị kết thúc khóa học sớm, về hưu."

Suýt chút nữa thì Trần Hiểu Sắt phun ra. Người này thật không đáng tin.

"Nói cho cô biết một bí mật. Có muốn biết không?" Lòng mày bên trái của Trần Chu nhếch lên, thần bí hỏi.

Trần Hiểu Sắt vội vàng gật đầu, nói: "Tính tình tôi cẩn thận, sẽ không nói lung tung, mời nói."

Trần Chu che miệng, khẽ nói: "Người bị tôi nhét ống tiểu vào miệng chính là người nhà của bà cụ trong phòng cô."

Trần Hiểu Sắt phì cười, vội vàng hỏi: "Bà ấy không nhận ra anh?"

Trần Chu nói: "Đương nhiên nhận ra. Có điều tôi có chỗ dựa ở đây, bà ấy không có cách nào."

"Bà không tìm anh gây chuyện à?" Trần Hiểu Sắt cho rằng nhất định phải báo thù chuyện như vậy.

Trần Chu nói: "Đương nhiên báo thù nên tôi mới thảm hơn người khác rất nhiều. Người ta thì chỉ về nhà vệ sinh một năm, bà ấy để tôi về hai năm. Một năm là nhà vệ sinh nam, một năm là nhà vệ sinh nữ."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Trần Hiểu Sát thở dài, nói: "Anh học y để làm chuyện này à? Có thể làm không?"

Trần Chu nói: "Cho nên tôi tới đây làm sáu năm còn chưa xuất sư, cuộc sống thật bi kịch."

Trần Hiểu Sát an ủi anh: "Chi bằng tôi dạy cho anh đi. Tuy tôi không phải vô cùng lợi hại nhưng dù gì cũng là người tốt nghiệp khóa chính quy. Nhưng tôi có điều kiện trao đổi, đó chính là đưa tôi ra khỏi đây đi. Tôi không muốn ngây ngốc trong viện dưỡng lại một ngày nào nữa."

Trần Chu nói: "Cảm ơn nhé! Tôi không cần. Không bao lâu nữa tôi sẽ được điều vào trị sở rồi. Cô ấy à, cứ ngây ngô ở đó đi. Đi theo ông cụ bà cụ chỗ đó mà học tập đạo giải quyết mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu đi."

Hả? Lời này rất có lý.

Tới thành phố Z đã nhiều ngày, cô cứ tan tầm lúc năm giờ rưỡi. Chỗ tốt là giờ tan việc siêu sớm. Đương nhiên cũng có chỗ không tốt đó chính là thời gian đi làm ở đây cũng sớm. Cho nên đã rất lâu cô d;đ;l;q;đ không được ngủ nướng bởi vì tất cả đều ngủ ở đơn vị. Dù sao cũng không có ai trông nom, đưa cho cô bản vẽ thì chỉ cần

một giờ là cô đã vẽ xong. Sở trưởng Lưu đó bận rộn tới mức cô không gặp được một lần. Cô cảm thấy đúng thật là mình bị chơi xỏ.

Hôm nay tâm trạng Trần Hiểu Sắt rất tốt, ra ngoài đi dạo phố một mình, ăn cơm rang hải sản no căng bụng, đi dạo đủ mới kêu xe quay về. Nghe nói tiền xe trong phạm vi thành phố này cũng đã thanh toán, thật là chuyện vô cùng tốt.

Cô còn gói lại ít xiên thịt ăn không hết, dùng làm bữa ăn khuya. Chẳng phải người phương Nam thích ăn khuya sao? Cô định nhập gia tùy tục.

Đợi tới lúc cô mở cửa phòng thì ngửi thấy mùi thúi ở cửa phòng, ghê tởm tới mức suýt chút nữa cô nôn ra. Trời ạ, thúi quá đi, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bồn cầu bị hư rồi?

Mở đèn lên, cô nhìn thấy một cảnh tượng lạ lùng.

Đạp vào mắt đầu tiên là đôi giày lính bốc mùi nam sĩ da đen, tất cách giày không xa. Trên sofa, một cái quần quân phục khi tập huấn màu xanh da trời và áo vắt lên, phát phơ như thể sắp rớt xuống đất. Bắt đầu từ đây, đồ đạc rải tới cửa phòng tắm, cách vài bước lại có một bộ quần áo. Cô dừng ánh mắt trên chiếc quần lót màu đen cuối cùng.

Tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm. Có vị binh sĩ nào đó đang tắm.

Trái tim Trần Hiểu Sắt chợt đập bình bịch. Cô đã gặp được người nào đó rồi.

Đương nhiên cô biết người bên trong là ai. Là người mà cô đã yêu hơn nửa năm. Tên vô lại vô tình vô nghĩa kia, tên khốn này vẫn

dám xuất hiện trước mặt cô? Nhưng cô đã chia tay với anh, tuy là cô đơn phương quyết định.

Nhất định cô phải trừng phạt anh nghiêm khắc chút, tuy có thể anh rất vô tội!

Cô đi qua, khẽ đẩy cửa. Cửa không khóa, bị cô đẩy ra một khe nhỏ. Cô cầm xiên thịt dê trong tay thành tư thế lqđ đâm người, đẩy hết cửa ra, hung hăng nghĩ thầm: Biến mất lâu như vậy mà không xuất hiện, để cho anh nếm thử sự lợi hại của em một chút.

Hình như người tắm đã sớm đợi sự xuất hiện của cô. Thấy cô thì người tắm nhếch miệng, mỉm cười với cô.

Nụ cười này khiến tay đang cầm xiên thịt dê của Trần Hiểu Sát bị sợ mà rơi xuống. Trời ơi, đây là ai? Không phải là Liên Hạo Đông! Cô há hốc miệng, quát to một tiếng, đóng sầm cửa lại, xoay người chạy ra ngoài, miệng còn kêu: "Ma, má ơi..." Vừa hét vừa chạy ra khỏi phòng.

Liên Hạo Đông cũng bị cô dọa hết hồn. Sao lại thế này? Xác chết vùng dậy? Anh không kịp mặc quần áo, mang theo toàn thân đầy bọt lao ra khỏi phòng tắm, nín Trần Hiểu Sát đang la hét lại, sau đó ấn vào ngực, nói bằng giọng là lạ: "Đừng la, là anh!"

Giọng nói này? Giọng nói này là của Liên Hạo Đông. Nhưng vì sao vừa rồi lại không nhận ra chứ?

Càng nhớ cảnh tượng vừa rồi, cô chỉ thấy hai tròng trắng cực to, còn có một hàng răng trắng tinh, ngoài ra không thấy rõ gì cả. Trên gò đất to con đen thui còn bao một tầng bọt. Muốn bao nhiêu quỹ dị có bấy nhiêu.

Lại nói, Liên Hạo Đông không đen thế, sao bỗng trở nên như vậy? Còn có kiểu tóc này nữa! Chuyện này...Chuyện này phải miêu tả thế nào đây? Nói dễ nghe thì rất giống lưu manh. Tóc từ tai trở xuống d;đ;l;q;đ gần như cạo trọc, chỗ bên trên thì không dài quá một tấc. Tuy như vậy rất anh tuấn uy vũ cũng rất đẹp trai nhưng cô không quen. Không phải kiểu tóc thẳng trước kia rất đẹp mắt à? Sao lại hành hạ mình thành xấu đi như vậy? Tự ngược à?

Cô hỏi: "Anh là Liên Hạo Đông?"

Liên Hạo Đông nâng cằm cô, nói: "Sao? Ngay cả chồng mình cũng không nhận ra? Sao em làm quân tẩu được."

Quân tẩu? Chồng? Gia bị người nhà anh ghét bỏ đuổi ra ngoài được không?

Trần Hiểu Sắt không trả lời, lại nghĩ tới tình hình mấy ngày nay, chạy tới nhà anh trong khi gió lớn mưa to trong đêm đầy đáng thương để nhận chó, nhận hết uất ức. Cuối cùng người ảo não trở về, còn bệnh nặng một trận. Mà anh thì sao? Tắt điện thoại, gọi tới hạm đội B thì người ở đó đều nói không biết anh ở đâu. Cô biết đó là bí mật quân sự nhưng cũng không thể một câu trả lời cũng không cho chứ? Cho tới khi cô hiểu ra một đạo lý rằng hai người quả thật không hợp, vẫn nên vui vẻ gặp mặt vui vẻ giải tán đi.

Nhưng bây giờ lại bị anh vòng một vòng lớn như vậy để bắt. Người này thật đáng ghét, đáng ghét. Cô ra sức tránh khỏi ngực anh nhưng làm thế nào cũng không tránh được. Cô hạ miệng, cắn lên cánh tay cứng như sắt của anh. Cô quá vội vàng nên khiến anh đau tới mức hít một ngụm khí một cách nặng nề.

Anh biết cô bị uất ức, khi cần có anh nhất thì anh mặc kệ không hỏi. Nhưng không có cách nào, anh là quân nhân. Suốt hai tháng huấn luyện ròng rã, anh bò lên vài chục ngọn núi, đổ bộ lên mười mấy đảo lớn nhỏ, chưa từng ngủ đủ một giấc. Điện thoại di động cũng không biết bị ném vào góc nào. Đây chẳng phải là không có cách nào à? Lúc nghỉ, rút cuộc Tiểu Vương rảnh rồi mà tóm tắt tình hình Bắc Kinh cho anh nhưng lúc đó đã là nửa tháng sau khi xảy ra chuyện rồi. Nghe xong, anh cực kỳ đau lòng. Anh biết cô nhóc bướng bỉnh kia sẽ xảy ra mâu thuẫn với mẹ mình nhưng không ngờ sẽ sớm như vậy. Anh gấp tới mức đi qua đi lại, vò đầu.

Lúc đó huấn luyện rất căng thẳng, anh hận mình không có thuật phân thân, sao có thời gian nghĩ tới chuyện Bắc Kinh. Nghĩ xem nên nói xin lỗi thế nào, dỗ cô ra sao thì bớt chút thời gian gọi ngay cho cô. Nhưng đã tìm không ra người, điện thoại cô vẫn tắt. Anh không có thời gian luẩn quẩn trong chuyện này, để thuộc hạ đi làm thì lại không yên tâm, nên nghĩ chờ tới nghỉ phép năm rồi xử lý.

Dịp Tết, Liên Hạo Đông ở cùng một đám các quan lớn trên bờ cát, đón gió biển, đếm tuổi mới, hát bài hát nhớ nhà, nghĩ tới cô gái mình yêu, qua một năm mới đầy lo lắng. Mấy ngày đó anh gọi vô số cuộc điện thoại tới nhà cô cũng không thấy ai nhận, không ngờ rằng lúc đó mình ở cùng một khách sạn với một nhà ba người cha mẹ vợ ở Hàn Quốc.

Trần Hiểu Sắt nước mắt lưng tròng cắn cánh tay anh không nhả. Thật ra cô nghe thấy anh hít một hơi khí lạnh d.đ.l.q.đ nhưng anh không tránh, bởi vì là cô cắn. Cô xả hết cơn tức, hơi hối hận. Cô đau lòng, buông miệng ra nhìn dấu vết rỉ máu, nước mắt bỗng lăn ra ngoài. Cô ghét mình, khinh thường mình, sao lúc không gặp anh thì

chắc chắn mình chia tay với anh như vậy nhưng lúc gặp mặt lại quyến luyến anh như thế, muốn ôm lấy anh.

Liên Hạo Đông quay người cô lại, mặt đối mặt với cô. Anh lau nước mắt cho cô, hỏi: "Ăn có ngon không? Có muốn thêm chút muối cho em không?"

Trần Hiểu Sát phì cười, nói: "Sao anh lại để mặc cho em cắn?"

Anh trả lời: "Không để cho em cắn anh thì sao em đau lòng? Cái này gọi là khổ nhục kế!"

Cô mắng: "Đáng ghét!"

Anh hỏi: "Chỉ mấy thứ này?"

Cô mắng tiếp: "Khốn kiếp!"

Anh trêu cô: "Nói thêm cho anh nghe đi, xem rốt cuộc anh hư hỏng tới mức nào?"

Cô không mắng anh nữa mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng. Khóe mắt cô quét tới thứ nam tính to lớn lqđ mạnh mẽ của anh đang lắc lư đứng thẳng lên, càng ngày càng cao. Tên khốn kiêu ngạo đang quét qua quét lại ở eo cô. Cô nhắm mắt mắng nữa: "Không biết xấu hổ."

"Không biết xấu hổ đúng không? Sẽ cho em xem thế nào mới là không biết xấu hổ đích thực."

Liên Hạo Đông à Liên Hạo Đông, anh thân là sĩ quan mà sao có thể nói những lời trắng trợn như thế?

Anh khiêng cô vào phòng tắm.

Cô vỗ lên lưng anh, nói: "Buông em ra! Buông em ra..." Loại phản kháng này chỉ phí công thôi.

Anh để cô xuống, dịu dàng hỏi: "Tự em cởi hay anh cởi cho em?"

Tự mình cởi có vẻ quá không rụt rè, để anh cởi quần áo này thì chắc chắn lại bị hư. Tuy nó không bao nhiêu tiền nhưng tiếc lắm. Cô cân nhắc một chút, quỳ dụi mà cởi hết ra.

Anh gạt đầu khen ngợi, nói: "Không tệ, tiến bộ rất nhanh! Đáng được thưởng!"

Hai người thở hổn hển cứ nghiêng ngả lão đảo mà hôn nhau trong không gian kín, nước chảy rào rào rửa sạch bọt trên người anh. Anh ôm ngang eo cô, bỏ vào trong bồn tắm, sau đó mình cũng vào. Bồn tắm lớn này là anh tự mình chọn, rất lớn, gần như là vuông. Bên trong còn có một hình người để khi dựa vào phía sau thì rất thoải mái, thật sự là bất kể làm thế nào cũng sẽ không mệt, phát huy bản thiết kế gốc do con người làm ra rất tốt! Vỗ tay!

Liên Hạo Đông duỗi thẳng hai chân trong bồn tắm, Trần Hiểu Sát ngồi im trong lòng anh. Dòng nước ấm áp bao lấy hai người. Bọn họ ôm hôn theo một góc 180 độ. Từ lúc xa nhau đến giờ đã suốt sáu tháng lẻ hai ngày. Trong một trăm chín mươi một ngày này, không ngày nào anh không nhớ người trong lòng, không ngày nào anh không chờ hôm nay tới.

Anh vén mái tóc dài của cô lên, cong người cô lên, hôn lên phần lưng trắng tinh mỹ lệ của cô, từ cổ tới đóa hoa đầy đặn kia, nhắm vị trí cái miệng nhỏ ở dưới, đưa ngón tay khế đi vào. Chẳng lẽ phải làm trong phòng tắm? Trần Hiểu Sát nói một câu từ tiềm thức: "Đừng ở đây."

"Không thích à?"

Cô gật đầu, nói: "Không quen."

"Quen là được." Một giây sau, cô kinh hãi. Anh lại hôn nơi đó của cô, dùng đầu lưỡi khẽ đụng vào, lập tức một luồng sóng nóng bỏng dâng lên khắp toàn thân cô. A! Cảm giác này quá kích thích! Cô kẹp chặt hai chân theo bản năng, lấy tay bịt kín miệng mình, sợ mình kêu ra. Cho tới bây giờ anh chưa từng hôn nơi đó của cô, bây giờ bỗng hôn xuống, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Liên Hạo Đông dời chỗ hôn, chuyển qua chỗ tròn trịa bên trái của cô, mút mạnh một cái. Bàn tay khác cũng không rảnh rỗi, vỗ xuống tròn trịa bên phải, hỏi: "Chắc chắn là không muốn ở đây?"

Cô dùng giọng mũi yếu ớt trả lời: "Ừ!"

Không muốn ở đây thì đi thôi, dù sao sau này còn rất nhiều cơ hội. Hơn nữa cửu biệt trùng trùng, có lẽ làm trên giường thì thoải mái hơn.

Anh nổi lên mặt nước, sau đó bế vợ trong nước lên. Trần Hiểu Sắt kẹp chặt eo anh, ôm lấy đầu anh, gặm mạnh lên miệng anh, rất ác độc. Liên Hạo Đông vỗ mạnh một cái lên cánh hoa tròn trĩnh của cô, cô nhả ra, hung tợn mà nhìn anh. Đau quá, xuống tay không biết nặng nhẹ. Hai người không kịp lau người, liền lăn lên trên giường trong phòng ngủ chính, nước nhỏ tí tách.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Đêm Quân Cảng

Liên Hạo Đông hỏi: "Em không ngủ trong phòng này à?"

Trần Hiểu Sát nói: "Vâng. Ngủ một mình trong căn phòng lớn như vậy hơi cô đơn."

Liên Hạo Đông nói: "Không sợ, tối nay anh ngủ với em. Có muốn nhìn biển không?"

Cô gật đầu. Anh kéo rèm cửa sổ ra, ánh trăng sáng vàng vạc đổ vào. Vàng trắng rất lớn, chiếu rọi cả vùng biển, có thể thấy bọt sóng cuộn cuộn. Anh quay lại nhìn, người đẹp dưới ánh trăng đang nằm trên giường chờ anh ngủ hạnh, mái tóc đen xõa tung trên ra giường màu trắng tinh, đôi chân đẹp đang cong lên thành một độ cong tuyệt vời, giấu đi giải đất thần bí của cô một cách khéo léo. Còn ánh mắt cô bây giờ mơ mơ màng màng như vậy, ưu thương như vậy.

Anh nhảy lên, đè lên người đẹp, hôn thật mạnh. Anh điên cuồng càn quét khoang miệng cô, khuôn mặt cô, tai cô, không để lại cho cô chút không gian nào, thô bạo và điên cuồng,

Kéo đôi đùi đẹp trên giường đặt lên vai mình, nhắm ngay vị trí thần thánh đó, vùi hết vào, vừa sâu vừa nặng, bên trong d'đ'l'q'đ vô cùng ẩm ướt trơn trượt, dễ chịu tới mức anh khẽ hừ một tiếng. Cô

đã động tình từ lâu, thứ kia đi vào thì lập tức không kiềm được mà ngâm nga. Thì ra cô muốn anh như vậy, khao khát anh như vậy.

Anh trượt vào trượt ra thật sâu rồi lại thật cạn, cô lại đạt tới cao trào chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Anh cười, xem ra tiền diễn làm quá dài, cô luôn nhạy cảm nên không chịu nổi kích thích như vậy. Sau cao trào, cô mềm thành một cục mặc anh đùa nghịch qua lại. Anh có thể nói anh vừa mới bắt đầu không? Vợ quá nể mặt. Vì để cô dễ chịu, nhất định phải để cô cao trào liên tiếp mới thôi.

Lúc anh khẽ gặm gù chạy nước rút, tiếng kêu của cô rất lớn. Điều này chứng tỏ cô đang hưởng thụ khoảnh khắc tột đỉnh của tình yêu. Liên Hạo Đông vỗ lên cánh hoa tròn trịa, dùng giọng nói khàn khàn trầm thấp hỏi: "Cục cưng của anh, em yêu anh không?"

Lúc Trần Hiểu Sắt ở trên giường vĩnh viễn ngoan như vậy, dùng chút sức lực còn dư lại trả lời: "Yêu anh! Em yêu anh!"

"Yêu bao nhiêu?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Yêu giờ giờ phút phút!"

Anh đáp lại lời thổ lộ của cô: "Cô bé, chỉ cần anh sống một ngày thì trái tim và người của anh đều là của em. Em có bằng lòng đón nhận không?"

Tim của anh? Người anh? Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là lời hẹn thề của anh? Trần Hiểu Sắt nước mắt lưng tròng, hôn trả anh, nói: "Em chấp nhận, em chấp nhận..."

Vợ thật tốt! Anh gặm lên, đưa tất cả tinh hoa nửa năm vào trong người cô.

Trần Hiếu Sắt bị cơn sóng nhiệt này kích thích tới mức run rẩy.

Liên Hạo Đông ôm người trong lòng ngủ say. Anh thực sự quá mệt mỏi, mấy ngày mấy đêm không được nghỉ ngơi thật tốt, sau khi trở lại lại chạy xe hơn một giờ, bây giờ lại làm một hồi, nhưng mệt mỏi cũng là mệt mỏi trong vui vẻ.

Vợ thật là mềm mại, ấm áp. sờ thế nào cũng thích, muốn ngừng mà không được, ôm ngủ cũng là hưởng thụ.

Trần Hiếu Sắt từng ngủ rất nhiều lần trong lòng Liên Hạo Đông nhưng lần này thật sự khó chịu. Anh vậy mà lại ngáy khò khò cả đêm. Nghĩ anh cực khổ, cô không dám đánh thức anh, chỉ tự lén lút trèo xuống giường, qua phòng khác ngủ.

Cô sống suốt một đêm trong tiếng ngáy khò khò của anh! Được rồi! Anh quá mệt. Được rồi! Anh là đàn ông thành thực.

Đêm yên lặng, trái tim yên tĩnh, tất cả nhìn có vẻ đều yên ổn như vậy. Hai người yêu nhau rốt cuộc gặp lại nhau. Trần Hiếu Sắt lén vào nhìn anh, còn lén hôn thủ trưởng đang ngủ rất say. Anh chỉ hơi mở mắt, sau đó ngủ tiếp.

Giữa trưa, Liên Hạo Đông mới tỉnh lại từ trong giấc mơ, mở mắt nhìn thì thấy Trần Hiếu Sắt đang đắp mặt nạ d-đ-l-q-đ cho anh. Mặt thì không nói nhưng cánh tay anh, trên ngực, còn cả chỗ đó cũng có. Anh muốn ôm cô, cô trợn mắt, dùng tay chỉ người anh, hét lớn: "Không được nhúc nhích!"

Anh không dám động đây, chỉ ngẩng đầu nhìn mặt nạ trên rốn và trên lỗ Nhị của mình, dở khóc dở cười, nói: "Em đang làm gì vậy?"

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Em khôi phục làn da trắng đẹp giúp anh. Sao anh có thể phơi đến mức đen như vậy hả? Anh xem, còn cháy cả da." Cô sờ lên bả vai trái anh.

Anh kiên nhẫn giải thích với cô: "Ngày nào cũng phơi dưới ánh nắng mặt trời chói chang mười mấy giờ trên bãi cát, có thể không đen à?"

Cô thở dài, mang theo nghi ngờ, hỏi: "Vậy sao cả người anh đen hết? Chẳng lẽ các anh cởi quần lót chạy à?"

Anh cau mày, thở dài, nói: "...Bọn anh có mặc quần lót có được không?"

Cô giật mình, dừng động tác trong tay lại, nói: "Chỉ mặc quần lót? Đàn ông nhìn đàn ông? Vậy JJ có phản ứng không?"

Anh muốn chống trán, bị cô đè lại: "Anh vẫn chưa trả lời em đây."

Anh bất đắc dĩ mà trả lời: "Vợ, anh có thể từ chối trả lời không?"

"Không được! Bảo anh đừng cử động anh còn động. Anh nhìn đi, mặt nạ rơi ra rồi."

"Anh từ chối vấn đáp về vấn đề này?" Anh định ngồi dậy lần nữa.

Xem ra có quỷ thật. Cô lại hỏi: "Không trả lời chính là thừa nhận."

Anh lại thở dài một hơi, sắc mặt rất khó coi.

Cô hỏi: "Sao anh có vẻ mặt như người thân chết vậy?"

Anh hờ hững trả lời: "Bởi vì...Anh bị ghê tởm bởi lời nói vừa rồi của em, muốn đi vệ sinh..."

Trần Hiếu Sắt: "..."

Anh tắm rửa xong, ăn hai phần cơm đã được chuẩn bị sẵn, đi tới phòng khách, thấy Trần Hiếu Sắt đang phơi quần áo anh mới cởi ra tối qua. Cô đúng là vô cùng chịu khó/

Giặt quần áo, điều này nói lên rằng anh không có cái gì để mặc. Chuyện này? Tốt quá, giảm bớt thời gian cởi ra lần nữa. Anh ôm chặt Trần Hiếu Sắt đang phơi quần áo giúp anh từ phía sau, nói: "Xem ra xách em tới đây hoàn toàn chính xác. Anh không ngờ em lại là người phụ nữ có đức hạnh như vậy."

Trần Hiếu Sắt bày tỏ sự bất đắc dĩ của mình: "Em là vì an toàn tính mạng mình. Em cũng không muốn nguyên nhân cái chết của em là bị giày thúi quần áo thúi của người nào đó xông chết."

Anh ôm cô, hít sâu vài hơi: "Nói thật có thể ít đi một miếng thịt à?"

Cô gạt đầu, tỏ vẻ sẽ.

Tay cô sờ ra phía sau. Đây là đại gia? Không phải, là Nhị gia, lại không mặc quần áo? Đồ mờ mờ! Cô vội vàng đẩy anh vào nhà, nói: "Chết mất thôi. Anh không mặc quần áo, bị người nhìn thấy thì làm sao?"

Liên Hạo Đông bị cô đẩy, vừa đi vừa giải thích: "Sợ cái gì? Bây giờ trên biển đối diện vừa không có chiến hạm trinh sát, vệ tinh trên đầu cũng không có tín hiệu, chính là khép kín."

Đây là khu quân đội bảo vệ? Trần Hiếu Sắt lo lắng, vẫn đẩy anh vào, xòe tay ra đòi đồ với anh: "Anh giấu ví tiền ở đâu? Em không tìm được! Em đặt quần áo giúp anh, có thể lát nữa sẽ đưa tới, cần phải tính tiền."

Liên Hạo Đông chớp chớp mắt, khoanh hai tay, nói: "Anh không mang tiền."

"Không mang tiền?" Cô trợn tròn mắt. Cô nhớ quần áo anh mặc ở Bắc Kinh đều là hàng xa xỉ phẩm mà cô không đủ can đảm để đi xem, cảm thấy chắc chắn là anh ngoài quân trang thì cũng chỉ mặc nhãn hiệu cao cấp nhất nên tự quyết định mua một bộ quần áo nam và một đôi giày da cho anh ở cửa hàng GUCCI trên tàu chiến. Nhưng Nhị gia này lại còn nói anh không mang tiền?

Cô sửng sốt ba giây, vội vàng cầm điện thoại lên nhấn số: "Xin chào, tôi là cô Trần mới đặt quần áo vừa rồi. Tôi không cần quần áo nữa..."

Liên Hạo Đông giật lấy điện thoại, nói: "Tặng anh bộ quần áo mà cũng tiếc?"

Trần Hiểu Sắt nhảy lên giành điện thoại, khàn giọng kêu: "Là GUCCI đấy. Em nào có nhiều tiền như vậy! Em còn phải mua nhà mua xe đấy!"

Liên Hạo Đông giơ điện thoại thật cao. Bởi vì cô trèo lên thế nào cũng không với tới, nhìn cô như một đứa trẻ ăn vạ, đùa vui vô cùng. Anh nhếch môi, cười cười đầy xấu xa.

Trần Hiểu Sắt không có cách nào, đành phải dùng đòn sát thủ, vươn lưỡi hôn lên điểm đỏ trước ngực Liên Hạo Đông, đôi môi mềm mại từ từ mở ra...Bất kể người đàn ông thiết huyết cỡ nào cũng vĩnh viễn suy nghĩ bằng nửa thân dưới thắng suy nghĩ nửa thân trên. Vậy nên cô thuận lợi giành được điện thoại di động, chui vào một phòng khác như một làn khói. Cô nhấn số vừa gọi, gọi tiếp.

Liên Hạo Đông dùng chìa dự phòng mở cửa ra, vớt chìa khóa trong tay, đề cô xuống giường. Đầu dây d;đ;l;q;đ bên kia alo alo, cô đẩy anh trên người mình, trả lời: "Xin chào, tôi là cô Trần vừa gọi. Vẫn đưa bộ quần áo đó tới đi. Nhưng tôi muốn dùng nhẫn kim cương để cầm có được không? Hai ngày nữa sẽ có một tiên sinh đi chuộc..."

"Tút." Một tiếng động vang lên, điện thoại lại bị rút đi, ném lên trên bàn. "Sao lại giật điện thoại của em?" Cô nổi đóa lần nữa.

Anh vươn tay vào trong nội y cô, nói: "Chẳng lẽ em không nên bị phạt à?"

"Không!"

"Không tặng quần áo cũng được, lại nghĩ tới chuyện lấy nhẫn đi cầm. Anh thấy em thật sự rất biết làm ăn."

Được khen thưởng, cô lập tức trở nên hưng phấn, hỏi: "A? Anh cảm thấy như vậy thật à? Ba em cũng nói em như thế. Nếu không thì em đi buôn bán được không? Mở cửa hàng đậu phụ thúi thì thế nào?"

Tay Liên Hạo Đông đã dờn xuống, thở dài, nói: "...Anh cho rằng bây giờ hẳn em nên nghĩ tới chuyện khác? Ví dụ, nghĩ xem lần này anh sẽ dùng tư thế gì..."

Yên lặng hai mươi giây, ngón tay thô ráp của anh xoa lên vị trí mềm mại nhất trên đùi cô, hỏi: "Còn chưa phản ứng kịp?"

Hả? Phản ứng kịp? Người này lại muốn bắt đầu!

Đúng vậy. Nếu không phải là tối qua quá mệt, sao có thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy?

Bây giờ tinh lực dư thừa có thể tận hưởng rồi. Vì vậy hai người làm tiếp chuyện nên làm tối qua.

Rất lâu sau, chuông cửa bắt đầu kêu. Trần Hiểu Sắt đẩy Liên Hạo Đông vẫn đang hưng phấn trên người mình xuống, nói: "Có người đến. Anh đi xuống nhanh đi."

Anh tiếp tục chơi động tác độ khó cao, nói: "Mặc kệ."

Lời vừa dứt, lại qua mấy trăm lần va chạm, anh mới hoàn toàn phóng thích, bỏ qua cho người phía dưới, hỏi: "Đưa quần áo?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Chắc vậy." Cô sửa sang lại mình, đứng dậy một cách khó khăn, vừa động thì phía dưới toàn thấy đau. Trời ạ, sau khi túm dục quả thật là quá đáng sợ, thất lực như bị xe nghiền qua vậy. Liên Hạo Đông lại càng đánh càng mạnh, tựa như con thú dữ nhin đã lâu, vừa giống vừa không giống.

Cô mặc quần áo xuống giường, nhặt từng cái quần áo rải rác trên đất vào thùng rác, lại liên tục cảnh cáo Liên Hạo Đông mặc đàng hoàng mới đi ra ngoài.

Về phần vừa rồi, hành vi của anh đáng khen ngợi bởi vì rốt cuộc anh suy nghĩ cho vợ, bắt đầu dùng biện pháp rồi. Đương nhiên sự phối hợp của anh hoàn toàn khiến Trần Hiểu Sắt cảm động. Lúc anh sắp d.đ.l.q.đ tiến vào người cô, đang định bắt đầu một động tác độ khó cao thì cô khẽ đẩy người anh, nói: "Em muốn làm một cô con dâu khiến mẹ anh hài lòng, cho nên trước khi bà chưa thể tiếp nhận em thì em không thể có thai."

Ngực Liên Hạo Đông nóng rẫy, lo nghĩ của cô là đúng. Cô xung phong đi mua áo mưa, vốn cô chỉ định mua một hộp ba cái, sau đó nghĩ tới Liên Hạo Đông trên giường thì lại đổi mua hộp lớn, loại Durex mua mười tặng mười!

Mặt trời đã lặn về tây, ánh mặt trời vàng óng ánh trong phòng khách thành từng mảng từng mảng rải rác trên tường phía đông, xem đồng hồ, bốn giờ chiều, đã trễ thế này.

Cửa hàng hàng hiệu phục vụ thật chu đáo, những nhân viên kia lại chờ ngoài cửa lâu như vậy cũng không thấy phiền, mở cửa ra còn cười khế với cô. Trần Hiểu Sắt hơi xấu hổ, vội vàng mời người ta vào nhà, ngồi xuống.

Cô thì vui vẻ cầm quần áo đưa tới chạy vào để Liên Hạo Đông thử. Cô thật mong quần áo không vừa, vậy cô có lý do không mua rồi. Nhưng ai ngờ lại vừa. Kiểu dáng và màu sắc cũng rất xứng với Liên Hạo Đông. Biết anh bây giờ khá đen nên không chọn những quần áo có màu sắc tươi sáng mà là áo sơ mi sọc mảnh và quần dài màu đen, còn cả một đôi giày da màu đen kinh điển.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Đêm Quân Cảng

Tuy Liên Hạo Đông mặt đồ thường nhưng vừa nhìn đã biết là quân nhân, cao to, uy vũ mà lại rắn rỏi, còn dễ nhìn hơn cả người mẫu.

Trần Hiểu Sát thấy anh mỉm cười, đoán anh khá hài lòng nhưng cô không muốn mua, đắt quá. Nếu mua bộ này thì một nửa lương tháng của cô không còn, tất nhiên không thể quấy rối cuộc mua bán này, nên dối lòng mà nói: "Không hay rồi, không hay rồi, anh nhìn xem, chất lượng kém quá. Lương vận động của anh lớn như vậy, động một cái là rách mắt."

Liên Hạo Đông trả lời: "Anh cảm thấy cũng được mà." Sau đó nhìn cô tha thiết, vô cùng mong cô có thể mua cho anh.

Đừng, bộ này thật sự rất đắt! Vì vậy Trần Hiểu Sát tha thiết nhìn lại, mong anh có thể bỏ qua cho cô một lần.

Liên Hạo Đông mềm lòng, an ủi: "Được rồi! Anh hiểu tấm lòng của em. Để em trả một lần nhiều tiền như vậy anh cũng rất đau lòng. Anh nghĩ rằng..."

Có hy vọng, cô cũng biết người này không máu lạnh như vậy, liền e thẹn mà chủ động tiến lên hôn Liên Hạo Đông.

Anh đón lấy, sau đó nói hết lời: "...Em trả góp đi."

Mẹ kiếp! Quá khốn kiếp! Tuyệt đối là tên khốn này ăn tim hồng mắt hươu, hươu tới cả xương tủy. Vậy mà lại dùng trái tim đen tối xuống tay với một cô gái yếu ớt nghèo nàn như cô. Trần Hiểu Sát giận dữ xoay người định đi, Liên Hạo Đông giữ chặt người ta lại. Cô giận dữ hỏi: "Anh muốn làm gì nữa?"

Anh nói: "Em vừa chiếm lợi của anh, anh cảm thấy mình không thể bị thua lỗ, có thể chiếm lại được không?"

Trần Hiểu Sát: "..."

Liên Hạo Đông nói đúng, quần áo này có thể trả góp. Tiến người giao hàng, Trần Hiểu Sát như đưa đám. Cô cảm thấy nhất định phải tàn nhẫn, quyết tâm chia tay với Liên Hạo Đông, nếu không cứ tiếp tục thế này cô sẽ táng gia bại sản mất. Hu hu...

Liên Hạo Đông quần áo chỉnh tề phóng khoáng, nhìn Trần Hiểu Sát uể oải nói: "Đến nỗi đó à?"

Cô mặc kệ anh, ủ rũ nói tiếp: "Đừng để ý tới em, em bị bệnh rồi."

Anh nở nụ cười, lúc này là cười thật, sờ sờ đầu người ta, nói: "Cho em lời, em có muốn chiếm không?"

Chiếm lời? Coi em là ai chứ? Trần Hiểu Sát khinh bỉ Liên Hạo Đông, nhìn anh đầy căm tức, trả lời: "Muốn! Nhất định!"

Anh thu hồi nụ cười, khôi phục bộ mặt thần bí đặc biệt của mình, lại hỏi: "Chắc chắn?"

Cô đứng lên, gạt đầu một cách nghiêm túc.

Anh xoay người đi lấy chìa khóa xe, để lại một câu: "Chỗ tốt chính là anh dẫn em ra ngoài chơi."

Cuối cùng cũng nói một câu bằng tiếng người.

"Nhưng em phải mời anh ăn cơm." Anh nói hết câu.

Trần Hiểu Sắt: "..."

Vốn hoa xuân kiều diễm, sóng biển vỗ rì rào cùng ánh trăng sáng vàng vạc đêm xuân Nam Hải, người yêu gặp mặt hẳn nên tình chàng ý thiếp, thân thiết một hồi. Nhưng nữ chính Trần Hiểu Sắt không d/đ/l/q/đ cao hứng như vậy. Đương nhiên, bất kể thế nào thì thủ trưởng Liên vẫn kích động. Anh cảm thấy ánh trăng hôm nay đẹp hơn bất cứ lúc nào, tường hòa hơn bất cứ lúc nào. Anh dắt Trần Hiểu Sắt bước từng bước thong thả phía sau như người mộng du, từ từ đi trên bờ biển rộng.

Liên Hạo Đông kéo cô tới trước mặt, ôm vào trong lòng, nói: "Chẳng phải mất 500 đồng à? Đến mức buồn cả một đêm như vậy sao? Hơn nữa, đây chính là chỗ em chọn mà."

Mất Trần Hiểu Sắt lờ mờ, liếc anh, trong lòng vô cùng khó chịu. 500 đồng? Nếu đúng là chỉ 500 đồng thì hay rồi. Quần áo trên người anh, vay một năm, mỗi tháng mất gần 4000 đồng, còn đắt hơn phòng cô thuê. Nhưng tất cả đều là cô tự chuốc lấy, kể cả khúc nhạc đệm lúc ăn cơm tối.

Liên Hạo Đông lái xe đưa cô tới một nhà hàng lộng lẫy, nói cho cô biết: "Canh ba ba và bào như trong này là ngon nhất, ném thử một chút nhé?"

Trần Hiểu Sắt ôm bụng không xuống xe, vẻ mặt đau khổ nói: "Có thể đổi nhà hàng khác không? Em bị dị ứng với ba ba, bào ngư, có khi còn co giật toàn thân."

Anh hỏi: "Có tật xấu này từ khi nào?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Từ nhỏ đã có, lúc bị nặng nhất còn có thể không khống chế được đại tiểu tiện."

Phục vụ nhà hàng mặc quần áo như thiếu gia đang chờ mở cửa, cô thấy anh không có ý muốn đi thì nóng nảy, đe dọa anh: "Anh đi nhanh lên. Em không khống chế được đại tiểu tiện thật đấy."

Anh đạp cần ga lái ra ngoài, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thoát trắng thoát đỏ của cô, hỏi: "Có khá hơn không? Vừa nãy sắc mặt em rất dọa người."

Cô thầm trả lời: "Có thể không dọa người à? Nếu để em trả tiền bữa cơm này thì thật sự em phải chuyển xuống d;đ;l;q;đ hầm ngầm rồi." Nói rõ một chút, phản ứng quá khích vừa rồi của cô là bị chi phí khổng lồ của nhà hàng lớn này dọa.

Liên Hạo Đông chở cô lòng vòng mấy con phố, vừa tìm vừa nói: "Vậy em muốn ăn gì?"

Cô trợn mắt, vừa hay nhìn thấy phía trước có một quán ăn Đông Bắc, chỉ tay: "Em muốn ăn đồ ăn Đông Bắc. Em không quen ăn đồ ăn phương nam."

Hai người vào trong, gọi vài món người phương Bắc thường ăn và vài món rau xào. Trần Hiểu Sắt ăn rất ngon, nói: "Vẫn là đồ Đông Bắc ăn ngon."

Liên Hạo Đông nói: "Món xào và món Quảng Đông ở nhà hàng vừa nãy rất nổi tiếng. Các nhà lãnh đạo và khách nước ngoài tới đây đều muốn tới đó. Vốn định dẫn em đi ăn xả láng, ai ngờ em lại không thể ăn."

Trần Hiểu Sát gặm xương đùi dê, uống trà lạnh, không nói lời nào, vô cùng yên lặng.

Liên Hạo Đông nói tiếp: "Vợ! Em tiết kiệm cho anh một khoản tiền đó."

Trà lạnh phun ra từ mũi, cô ho khan tới mức sắp rớt cả mắt mũi ra, hỏi: "Chẳng phải anh không có tiền à? Sao bây giờ lại nói có hả?"

Anh nói: "Đúng là anh không mang tiền nhưng chỗ đó có thể ký sổ. Cuối tháng anh tới thanh toán một lần là được rồi."

Cô nằm sấp trên bàn giả chết, trong lòng đảo lộn, phun đầy máu, suy nghĩ: "Vốn bữa cơm này có thể không tốn tiền..."

Anh dẫn cô tới bờ biển đi dạo, đi từ từ dọc theo bờ cát tới một ngọn hải đăng. Cô không phải là đứa trẻ sinh ra ở biển nên có cảm giác rất lạ lẫm với biển, khi thấy được luôn bị giật nảy mình. Lúc cao hứng cô còn nhảy xung quanh Liên Hạo Đông.

Anh nhét tay vào túi quần nhìn cô hồn nhiên như một đứa trẻ, lập tức cảm thấy mình cũng trẻ lại. Có lẽ tối nay bọn họ có thể nói tới vấn đề khá tao nhã, ví dụ như, nói chút chuyện văn học, nói chút chuyện lý tưởng thời trẻ...Nhưng hoàn cảnh tốt đẹp như vậy lại đột nhiên lệch quỹ đạo, thủ trưởng Liên lại nghĩ sai.

Chuyện bắt nguồn từ việc Trần Hiểu Sắt mặc một cái váy hoa lớn che nửa người theo phong cách Bohemieng, gió biển vừa thổi qua là lộ ra phần lớn đùi. Cô vội vàng lấy tay che lại, rất có phong thái Monroe.

Tim Liên Hạo Đông đập điên cuồng, người căng lên, đi lên trước níu người ta lại, kéo về. Cô nhìn rất nhiều ngày, thật vất vả mới ra ngoài một chuyến, liền không muốn đi, ngồi xổm xuống l.q.đ đất từ chối đi về phía trước, kháng nghị: "Đợi lát nữa không được ạ? Em còn muốn chơi nữa cơ."

Anh ôm cô lên từ trên đất, nói: "Hay chúng ta xem từ trên giường đi. Tầm nhìn chỗ đó tốt hơn."

Trần Hiểu Sắt: "..."

Liên Hạo Đông là bay về.

Trần Hiểu Sắt không rõ lần này buổi trưa anh đã vội vàng làm chuyện đó, bây giờ còn muốn? Không thấy phiền à! Sau khi anh vào cửa, không bật đèn mà đã lôi người ta lên giường.

Cô nói: "Em xin anh đừng làm nữa. Chúng ta vẫn nên ngồi bên nhau đếm sao đi..."

Đếm sao? Liên nhị gia đếm sao với em à? Chuyện này ngay từ khi còn bé anh đã không làm! Run rẩy, em quá ngây thơ rồi! Vẫn nên ít sống với Sữu Sữu thôi!

Tiểu Sữu Sữu ngoài ngàn dặm đang ăn thức ăn cho chó, không cẩn thận bị nghẹn ở cổ. Nó ở đâu cũng trúng đạn!

Ngày hôm sau, khi cô tỉnh lại thì anh đã không còn trên giường. Cô tìm được quần lót mặc vào, lại mặc áo ngủ lên, đi chân không ra ngoài. Nghe thấy tiếng lạch cạch ngoài phòng bếp, một thủ trưởng nào đó đang chịu trách nhiệm cầm muối ước lượng, miệng còn ngậm điều thuốc. Trời ạ, dáng vẻ này thật là khốc muốn chết.

Cô suy nghĩ xem có nên ăn món ăn anh làm không? Bởi vì cô có cảm giác ăn vào thì tiêu hóa sẽ không tốt, tình cảnh vừa nãy khiến cô không còn khẩu vị nữa.

Lúc anh xoay người bỏ đồ vào mâm thấy cô thì sửng sốt. Cô lại đang quỵến rũ anh. Phụ nữ có vài tư thế trêu chọc đàn ông lớn nhất, một trong số đó chính là trạng thái ngái ngủ mơ màng, đi chân trần, người phụ nữ tóc dài dựa vào cửa, cứ nhìn anh miễn cưỡng như vậy. Cho dù là ai thấy cũng sẽ động lòng. Trái tim anh liền đập thành thịch.

Anh hơi xấu hổ, khẽ ho một tiếng, giữ vững bình tĩnh, nhìn cô, nói: "Đi dép vào rửa mặt đi, cơm dọn lên ngay đây."

Cô mang theo thái độ hoài nghi rời đi. Trong khoảnh khắc cô xoay người, lập tức bấu môi. Mẹ nó, Liên Hạo Đông lại biết làm cơm? Vậy thật quá bất ngờ rồi. Có phải điều này chứng minh rằng chỉ cần ở cùng với anh thì cơm cũng do anh làm? Cô kích động tới mức run lên.

Bốn món ăn một món canh, hai mặn hai nhạt, có dinh dưỡng nhất là món hải sâm nướng hành, nóng hổi thơm ngát. Cô gấp một miếng thả vào miệng, sạch sẽ mềm mịn trơn nhẵn, oa! Ăn ngon quá. Cô hỏi: "Anh tự học hay là học từ danh sư đấy?"

Anh nói: "Anh rất thích ăn ngon. Lúc bé theo đầu bếp nhà anh học. Ông nội anh là người duyên hải Sơn Đông, thích ăn hải sản nên chọn rất nhiều sĩ quan biết làm hải sản, một người trong số đó làm rất ngon, vẫn đang làm ở nhà anh. Có điều năm ngoái ông đã về hưu, về quê ở Sơn Đông."

Trần Hiểu Sắt nghĩ tới điều gì đó, than một tiếng: "Nói thật, anh cảm thấy hai chúng ta phù hợp không?"

Liên Hạo Đông múc cho cô một chén canh sò, nói: "Thích hợp!"
Lại an ủi: "Cô nhóc, có anh ở đây, đừng sợ được không?"

Cô uống một miếng canh. Canh loãng và ngon, sau đó lại thoáng chút đậm chiêu, uống thêm vài miếng, rồi chu cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Em có thể cảm giác được mẹ anh không thích em chút nào. Em còn đấu khẩu với bà..."

Liên Hạo Đông biết chắc chắn ngày đó mẹ đã nói rất nhiều lời tổn thương tới lòng tự trọng của Trần Hiểu Sắt. Mình lại không có bên cạnh cô càng khiến cô đau đớn. Anh nói với cô: "Cô nhóc, em có biết khi còn bé anh độ sức với mẹ thế nào không?"

Cô vội vàng vênh tai lên nghe anh nói. Anh mỉm cười, vuốt ve đầu người ta, nói: "Chính là chưa bao giờ không nghe theo lời bà chính diện, qua cửa ải này, lén làm gì sau lưng thì làm. Bởi vì mâu thuẫn vĩnh viễn là cách xấu nhất."

Cô nói: "Sớm muộn gì bà cũng biết, chẳng phải tới lúc đó sẽ rắc rối hơn à?"

Anh nói: "Có khi qua thời gian vừa rồi bà sẽ hối hận hơn cả chúng ta."

Người này thật là quý quyết, vậy mà lại đùa giỡn mẹ mình xoay vòng vòng. Cô hỏi: "Cách kia là anh tự hiểu ra à?"

Anh nói: "Không phải! Là anh cả anh dạy."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

À, thì ra là còn dễ ý nhiều hơn. Ôi! Có loại con này nên vui mừng hay là nên khóc đây? Vậy nên, một mối tình bị đẩy vào đường cùng được Liên Hạo Đông cứu vãn một cách dễ dàng.

Buổi chiều, anh nhận một cú điện thoại, cô thấy anh đứng lên từ trên giường liền mặc quân trang ngay, có lẽ có việc gấp rồi. Anh mặc quần áo xong, đi tới ngòai bên giường, vuốt ve cái đùi tròn lẳn lqđ trần trụi của vợ, nói: "Có việc gấp, lát nữa anh phải đi. Một mình em ở đây cẩn thận một chút, đừng ra ngoài chạy loạn biết không?"

Cô chui ra khỏi chăn, quỳ trên giường, thân thể trần trụi vùi vào lòng anh, hỏi bằng giọng ngọt ngào: "Nhất định là em tới đây là do anh giờ trò quỷ đúng không?"

Anh nói: "Đúng vậy, sao nào?"

Cô lại hỏi: "Vậy chừng nào thì anh thả em về?"

Anh nói: "Em vậy mà lại nhấn tâm bỏ mặc anh không quan tâm vậy à?"

Cô nói: "Không được, em còn Tiểu Sửu Sửu, nó cần em."

Anh nói: "Vậy anh cũng cần em?"

"Gửi nó chỗ Bàn Bàn em không yên tâm. Anh ững biết đấy, Tiểu Sửu Sửu rất dễ thích đàn ông...Hu hu..."

Anh trả lời tràn đầy tự tin: "Có anh ở đây nó sẽ không yêu người đàn ông khác."

Trần Hiểu Sát: "..."

Anh nói: "Anh phải đi, em có chuyện gì muốn xin anh không?"

Trong lòng cô rối rắm xem có nên mở miệng nói hay không, cuối cùng quả thật không biết xấu hổ, thuận miệng nói một câu quan liêu: "Thuận buồm xuôi gió!"

"Không có gì à?: Anh không tin cô không có.

Cô không kiềm được nói: "Em không có tiền, anh cho em mượn một ít xài đi."

Anh sờ sờ đầu người ta một chút, lấy một ví tiền từ trên người, rút một cái thẻ ra, nói: "Cho em."

Cô vội vàng nhận lấy. Oa! Cuối cùng cũng hết khổ rồi. Có điều anh lấy ví tiền ở đâu? Chẳng phải nói là không mang à?

Anh giải thích: "Để trên xe quên lấy xuống."

Cô tức giận, "ngao" một tiếng, nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Anh hôn vợ thật sâu mất mười phút mới lưu luyến chỉnh lại áo quần ra cửa.

Ra khỏi cửa phòng, anh lập tức khôi phục đặc tính con sói mặt lạnh, mày cau lại một chỗ. Anh đã bắt đầu đ@@đ sắp xếp chiến

lược mới nhất trong đầu, suy nghĩ đầy đủ xong thì cầm điện thoại trên xe: "Gọi đội trưởng Trương đại đội trinh sát giúp tôi."

Một lát sau, giọng nói cẩn thận truyền ra từ bên trong: "Là tôi."

Anh hỏi: "Có thể xác định chỗ đăng ký không?"

Người bên kia đầu dây nói: "Có thể, cách phía đông bán đảo Hoàng Thạch 10km."

"Đối phương trang bị thế nào?" Anh quẹo tay lái trên xe thật nhanh, xe rẽ vào một con đường hẻm nhỏ.

Đại đội trưởng Trương nói: "Mười hai người, võ trang đầy đủ, trên người có khoảng 600X600 thùng, trong đó chứa gì chưa biết nhưng dựa vào dấu chân họ in xuống đất mà đoán thì hẳn là kim loại nặng hoặc chất lỏng. Có hai người mang theo súng ngắm, hẳn là súng bắn tỉa."

Anh suy nghĩ một lúc, nói: "Điều tra rõ xem bọn họ qua biên giới chúng ta bằng cách nào?"

Đại đội trưởng Trương nói: "Chưa biết! Theo tôi đoán thì chắc là éo buộc thuyền đánh cá của ngư dân bên ta, mượn thuyền của bọn họ, ẩn núp tiến vào."

Anh nói: "Ừ! Chuẩn bị đề phòng cấp một, tập hợp mọi người lập tức, võ trang đầy đủ! Coi hoạt động vây bắt lần này thành sát hạch huấn luyện lần thứ ba."

Đại đội trưởng Trương đáp ngay: "Dạ."

20' sau, rẽ qua đường nhỏ trở về đơn vị, Liên Hạo Đông xuống xe, chạy thật nhanh về phía phòng trang bị. Mỗi binh lính hạt giống "Vây bắt cá mập" đã chuẩn bị võ trang xong xuôi, đang đứng thành một phân đội nhỏ trên sân huấn luyện, chờ lệnh xuất phát, còn thiếu một tiếng ra lệnh của Liên Hạo Đông thôi.

Huấn luyện viên Liên "thơm phức" chạy bộ vào, đứng theo tư thế quân đội, kính quân lễ, mang theo sức lực vô cùng dũng mãnh đẹp mắt, chắc là mấy ngày nay chỗ nào đó trên người được buông thả, hormone được cân bằng nên tỏa ra sức mạnh hoàn toàn mới. Anh chắp hai tay, nói: "Đây là lần huấn luyện thứ ba của mọi người, cũng là lần cuối cùng. Hy vọng mọi người lấy bản lĩnh đích thực của bản thân ra, như vậy mới không bị knockout. Cái gọi là thắng làm vua thua làm giặc, mọi người có muốn làm vua không?"

Binh sĩ trả lời: "Muốn!"

"Nói lớn lên!" Liên Hạo Đông hét lớn.

"Muốn!" Tiếng reo hò cao gấp ba lần vang tận mây xanh!

"Được! Phải tin mình, phải có lòng tin với mình, mục đích lần này của mọi người chính là phần đấu đánh bại d/đ/l/q/đ những phần tử ngoài vòng pháp luật xâm nhập biên giới nước ta, nhớ, có thể bắt sống thì bắt sống hết cho tôi."

Binh sĩ hạt giống kêu ba tiếng, tinh thần dâng cao, lên đường.

Huấn luyện viên Lâm Đình Tích đứng bên cạnh anh thỉnh thoảng khịt mũi một cái. Khi anh ta khịt mũi tới lần thứ hai mươi thì rốt cuộc Liên Hạo Đông không nhịn được, dừng lại lau thuốc màu quân dụng

trên mặt, xoay người hỏi: "Tôi nói này, chừng nào cậu mới bỏ cái tật xấu này hả?"

Khuôn mặt phơ nắc còn đen hơn Liên Hạo Đông của Lâm Đình Tích hơi đỏ, quanh co: "Đội trưởng, sao anh lại có mùi phụ nữ nhỉ?"

Liên Hạo Đông hỏi: "Có phải tên nhóc cậu thiếu đánh không? Lão tử là đàn ông chính hiệu!"

Lâm Đình Tích trả lời: "Thật mà, có mùi thơm của nước hoa phụ nữ."

Có à? Liên Hạo Đông giơ tay áo lên ngửi, đúng là có mùi nước hoa thoang thoảng. Lúc Trần Hiểu Sắt giặt quần áo cho anh có rảy vào giọt nước hoa màu xanh ngọc vào. Bởi vì thật sự là thú vị quá, thú vị tới mức người ta muốn ới. Anh an ủi Lâm Đình Tích: "Sau này quen là được rồi."

Lâm Đình Tích xuất thân là lính trinh sát nên có khả năng đánh giá và phân tích vô cùng lớn, không cần phải đoán mùi thơm cơ thể, chỉ từ trong ánh mắt dịu dàng của Liên Hạo Đông là có thể kết luận hai ngày nay anh sống với phụ nữ. Trước kia anh có mùi gì, bây giờ có mùi gì? So sánh là biết ngay.

Vài chiếc xe quân dụng chậm rãi chở gần trăm người vào sâu trong rừng rậm ở bán đảo Hoàng Thạch, chuyển bộ Tổng chỉ huy vào đây. Rừng núi che khuất cùng với màu xanh biêng biếc của rừng rậm chính là chỗ quyết định kế sách dùng binh của Liên Hạo Đông.

Dùng lính trên sa trường không cho phép có bất kỳ sai lầm nào, cho nên anh vô cùng cẩn thận. Những binh sĩ hạt giống này có độ

tuổi trung bình khoảng hai mươi ba, có rất nhiều người xuất thân từ binh sĩ trường đại học quân đội, có người là lính lâu năm từng trải, quân anh tụ hợp. Cấp bậc cao nhất là trung úy, thấp nhất là sĩ quan cấp hai, tập hợp lực lượng trung thành của các đơn vị lớn. Liên Hạo Đông nhận những người này là muốn thành một đơn vị tác chiến tập trung hải, lục, không.

Anh chỉ lên bản đồ màu xanh qua vệ tinh trên chiến xa, giảng giải cho bọn họ: "Mọi người phải xuất phát từ chỗ này, đi bộ về phía trước, dùng bất kỳ cách nào có thể dùng để tiếp cận chỗ này." Một ngôi sao ngũ giác màu đỏ nhấp nháy ở chỗ đó. "Hiện nay ở đây có một nhóm phần tử vũ lqđ trang trái phép. Một tiếng trước bọn họ nhập cư trái phép vào, mục đích không rõ. Vì an toàn của nhân dân và quốc gia, mọi người phải lấy tốc độ nhanh nhất bắt giữ bọn chúng. Nhớ, chú ý an toàn, tôi muốn tất cả mọi người phải còn sống trở về."

Toàn bộ binh sĩ hạt giống kính một quân lễ, không hô khẩu hiệu. Đây là quy tắc Liên Hạo Đông đặt ra, trước nhiệm vụ khẩn cấp không cần phải hô khẩu hiệu. Bỗng có người ở hàng cuối cùng nói: "Báo cáo!"

Liên Hạo Đông nhìn lại, là binh sĩ Kim Thiếu Dương khiến người ta đau đầu. Anh nói: "Nói!"

Kim Thiếu Dương hỏi: "Nếu đối phương phản kháng ảnh hưởng tới an toàn của bên ta thì có thể trực tiếp tiến hành xử bắn không?"

Liên Hạo Đông im lặng hai giây đồng hồ, nói: "Có thể."

Kim Thiếu Dương trả lời ngay: "Dạ."

Liên Hạo Đông lại nói quy tắc hành động: "Bây giờ chính là chiến trường thật của mọi người. Mọi người phải đoàn kết giúp đỡ nhau, đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đánh trận này thật đẹp. Tôi chờ mọi người chiến thắng trở về."

"Dạ."

"So đúng đồng hồ, sau đó xuất phát. Tốt nhất tiếp cận mục tiêu lúc quân địch chưa kịp chuẩn bị rồi bắt chúng."

Liên Hạo Đông tính từ chỗ này muốn tới chỗ bọn họ đổ bộ còn phải vòng qua một ngọn núi nhỏ, lại qua hai sơn trại của người dân tộc thiểu số, tuy vùng này không lớn nhưng rất hoang vu. Chỗ này có một nhánh của dân tộc Choang ở sâu trong núi. Nhất định không thể để bọn chúng vào sơn trại bắt con tin, đả thương người gì đó.

Anh cầm bộ đàm trong tay, nói: "Phải dẫn quân địch ra vùng đất trống, không cho phép bọn chúng tiến vào sơn trại, hết."

Bề ngoài anh vô cùng bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng vô cùng thấp thỏm. Trong số họ có một nửa là lần đầu tiên ra chiến trường thật, khả năng khống chế địa hình và mọi chuyện không phải thật tốt. Anh lấy bọn họ một lần, người nào cũng có chỗ đáng khen nhưng đều không phải vô cùng hoàn mỹ. Có thể tập hợp những người này lại một chỗ chính là một đội quân lui có thể thủ, tiến có thể công hoàn mỹ.

Bây giờ bọn họ đã xuất phát hơn một giờ. Liên Hạo Đông nhận được tin tức gián đoạn từ các binh sĩ hạt giống đến từ những chỗ khác nhau. Anh xem chừng đã tới gần mục tiêu. Quả nhiên, một giọng hơi trẻ con truyền tới: "Phát hiện mục tiêu, hai người, hướng bốn giờ, hết."

Lại một giọng trầm thấp truyền tới: "Phát hiện mục tiêu, ba người, hướng chín giờ, hết."

Liên Hạo Đông kết luận bọn họ có thể chia tổ hành động.

Một lúc sau, một giọng nói bình tĩnh truyền tới, là Kim Thiều Dương: "Phát hiện mục tiêu, một người, chỗ người đeo rương 600X600 đang hướng tới là hướng đông nam, hết."

Liên Hạo Đông vội hỏi: "Nói cho tôi biết vị trí của cậu, hết."

Kim Thiều Dương nói: "110°17' kinh độ đông, 20°35' vĩ độ bắc, hết."

Liên Hạo Đông xác định được vị trí từ máy vi tính, so vị trí với Kim Thiều Dương. Hướng đông nam có gì quan trọng? Sau khi xem xong thì hiểu ý đồ của quân địch, báo cho Kim Thiều Dương biết: "Mục tiêu của bọn chúng là tháp tín hiệu Thụ Quang của chúng ta. Trên lưng bọn chúng hẳn là thuốc nổ hoặc là tên lửa cỡ nhỏ, phải bắt sống bọn chúng nhanh một chút để tránh sinh mầm họa, hết."

Kim Thiều Dương trả lời: "Vâng! Hết."

Liên Hạo Đông lẳng lặng đợi ở trụ sở. Anh đang chờ một người đeo một cái rương khác, còn phân tích cách sắp xếp chiến lược của bọn chúng trong đầu.

Mười mấy phút đồng hồ sau, trong bộ đàm có tiếng người nói: "Phát hiện một đơn vị lớn, tám người, hình như đang chôn gì đó, hết."

Liên Hạo Đông ra lệnh: "Năm đúng thời cơ, lựa chọn hành động! Hết!"

Bây giờ chiến sĩ của anh sẽ xông lên chiến trường tuyến đầu ngay lập tức. Anh biết bây giờ mới thật sự là thời khắc thử thách bọn họ. Nếu nói anh không lo lắng thì tuyệt đối là nói láo. Nhưng anh không thể biểu hiện ra ngoài.

Lâm Đình Tích chui vào trong xe từ bên ngoài, ném ống nhòm xuống trước xe, hỏi: "Có tình hình gì mới?"

Liên Hạo Đông bình tĩnh trả lời: "Phần lớn mục tiêu đã xuất hiện."

"Vậy súng bắn tỉa thì sao?"

Anh cau mày, nói: "Còn chưa phát hiện." Anh bật bộ đàm, bắt đầu nói: "Phải tìm ra súng bắn tỉa nhanh một chút để trừ hậu họa, hết."

Súng bắn tỉa giỏi nhất là ẩn núp, là một quả bom hẹn giờ. Nếu giải quyết không kịp thời thì sẽ là họa lớn trong lòng.

"Tôi hơi lo cho bọn họ!" Trong lòng Lâm Đình Tích hơi căng thẳng. Tuổi anh xấp xỉ Liên Hạo Đông, quân hàm lại thấp hơn Liên Hạo Đông một bậc, chức vị cũng thấp hơn một bậc. Vì sao lại như vậy? Bởi vì anh không to gan như Liên Hạo Đông. Bất kể là chiến trường hay là quan trường, để trà trộn vào thì tốt nhất là to gan. Để anh làm phụ tá cho Liên Hạo Đông là vừa hay bổ sung. Bây giờ anh cũng là huấn luyện viên hạt giống, sau này sẽ là đội phó đại đội đuổi cá mập.

Liên Hạo Đông đưa cho Lâm Đình Tích một điều thuốc, mình cũng châm một điều, hít một hơi. Hơi khói từ từ tỏa ra từ cái mũi cao thẳng của anh. Anh nói: "Phải tin bọn họ! Đội y tế đã tới chưa?" Bị khói hun nên mắt hơi híp, vẻ mặt uể oải lại càng làm nổi bật sự

nhANH NHẠY và xảo quyệt như hồ ly già của anh. Trần Hiểu Sắt thích nhất là anh bày ra dáng vẻ như kẻ trộm này nhưng cho tới bây giờ không dám nói với anh. Nếu không anh cao hứng không biết sẽ hành hạ người ta thế nào.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Lâm Đình Tích trả lời: "Sáu bác sĩ tới, mười sinh viên."

Liên Hạo Đông "ừ" một tiếng, lần này là nhiệm vụ khẩn cấp, phải chuẩn bị tất cả mọi tình huống. Hôm nay chắc chắn là thấy máu. Có câu nói hù chết người nhát gan, chống chết người lớn mật. Hành động thực chiến lần này coi như là cơ sở để chọn người. Có lẽ chỉ có Liên Hạo Đông mới có thể nghĩ ra được, hơi quá tàn khốc một chút.

Liên Hạo Đông hỏi: "Chạy xe từ chỗ này tới tháp tín hiệu nhanh nhất cần bao nhiêu phút?"

Lâm Đình Tích trực thuộc hạm đội biển N, quanh năm trú đóng ở thành phố Z, quen thuộc với chỗ này còn hơn cả xương sườn của mình. Anh nói: "Phải quay lại một đoạn, sau đó đi theo đường nhánh của quốc lộ tới đường núi, qua hai con suối nhỏ là tới."

Liên Hạo Đông nói: "Truyền lệnh xuống, hoàn thành nhiệm vụ thì tất cả mọi người tập hợp ở quảng trường dưới tháp tín hiệu."

Lâm Đình Tích không hiểu. Anh vừa từ bên ngoài về, không biết vì sao Liên Hạo Đông bỗng chuyển chỗ trụ sở chính đóng nên hỏi: "Đội trưởng, vì sao lại đi tới đó? Chẳng lẽ?"

Liên Hạo Đông nói đầy chắc chắn: "Đúng, tôi kết luận mục đích của quân địch là muốn phá hủy tháp tín hiệu bên ta, như vậy bọn chúng có thể thoải mái thăm dò bí mật quân sự của ta cùng với những mục đích đen tối khác."

Lâm Đình Tích cười, nói: "Xem ra nước nào đó không ngồi yên thật rồi."

Gần như tất cả mọi người biết rằng bá chủ trên biển châu Á vẫn bị một nước nào đó khống chế. Quân giải d6d6dl6q6đ phóng nhân dân Trung Quốc biến thành chướng ngại vật xung bá châu Á của bọn họ. Vì vậy một nước nào đó liền kết hợp với xung quanh khơi lên nội loạn ở châu Á, muốn ngư ông đắc lợi.

Những quốc gia tư bản chủ nghĩa ở châu Á không muốn Trung Quốc vùng lên hoặc muốn dựa thế một quốc gia nào đó để leo lên lòng ngựa ngáy, luôn ngấm ngầm làm chút mảnh khóe chia rẽ quan hệ giữa các quốc gia. Nếu lần này đoán không sai thì những phần tử võ trang này chính là người của tiểu quốc lân cận muốn giành địa bàn với Trung Quốc.

Bọn họ muốn khơi chiến tranh, hòng dùng cách này để giải quyết nợ của nước mình, thúc đẩy kinh tế phát triển. Mục đích này vừa bản thiù lại vừa đáng xấu hổ. Phải biết rằng Hitler nổi dậy cũng là bởi vì từng bùng nổ một trận khủng hoảng kinh tế lớn nhất thế giới.

Quốc gia là trụ sở của giai cấp thống trị, quân đội là giai cấp có sức mạnh, thành phố Z này là nơi tập trung sức mạnh nòng cốt của hạm đội biển N của Trung Quốc. Dò xét sức mạnh chân chính của quân đội thành phố Z chính là mục đích lớn nhất lần này của bọn chúng.

Lần này Liên Hạo Đông điều động không tới 150 người, Ngoài không tới 100 người là binh sĩ hạt giống thì còn có hơn mười đội viên lục chiến bình thường đợi lệnh trong xe. Xe chở đầu binh lính chạy về phía mục đích vô cùng yên lặng. Liên Hạo Đông trên chiếc xe quân dụng thứ ba, chậm rãi mà đi, nửa giờ sau tới nơi thuận lợi.

Quảng trường là nơi đỗ xe lúc xây dựng tháp tín hiệu, được dùng làm bãi để vật liệu xây dựng, diện tích rất lớn, bình thường có rất ít người cho nên cỏ dại mọc trên đất bùn cao tới gần hai thước, vô cùng thích hợp để ẩn nấp.

Liên Hạo Đông lấy đèn pin ra, nghiêm túc nhìn bản đồ quân sự. Anh nhìn đồng hồ, đã sắp tới bảy giờ tối, binh sĩ hạt giống cũng đã thi hành nhiệm vụ được ba giờ. Sắc trời hơi tối, anh ra lệnh để đội viên ăn bữa tối trước. Bữa tối là bánh quy khô, còn có một túi thịt bò khô bỏ trong túi chân không. Bởi vì trong lúc diễn tập không cho phép nhóm lửa nấu cơm nên thức ăn nước uống cũng phát ra rất hạn chế, cố gắng để ăn một cách nhanh nhất.

Lần này được coi là tính toán tốt. Lần trước lúc tìm cách sống trên đảo hoang chỉ phát một chút thức ăn ăn không đủ no, phải tự đi tìm đồ ăn. Hàm rắn, nướng chuột đồng, ăn cá sống không thiếu. Có rất nhiều người không chịu nổi khổ mà từ bỏ, người nào kiên trì cũng đều từng ăn những thứ này.

Có người đáp lời: “Bắt giữ ba người, xử lý thế nào? Hết.”

Bỗng lại có người nói, rất vội vàng: “Phát hiện súng bắn tỉa đang trốn, để an toàn cho phe ta, tôi định đánh đòn phủ đầu, xin chỉ thị, hết.”

Liên Hạo Đông ra lệnh lập tức: “Phê chuẩn, hết.”

Bây giờ dưới chân tháp tín hiệu các loại từ trường gây nhiễu rất ghê gớm, sóng tín hiệu rất kém nhưng anh vẫn nghe rõ ràng một tiếng súng “đoàng”. Sau đó là mấy phút đồng hồ dài yên lặng. Chỉ chốc lát sau, trước mặt truyền tới tiếng một người run run, rất hồi hộp cũng rất sợ hãi: “Đánh trúng vai trái mục tiêu! Đối phương mất năng lực chiến đấu. Tôi định đi qua xem tình hình của hắn một chút. Hết.”

Liên Hạo Đông trả lời: “Cẩn thận! Hết.”

Trời sẽ tối rất nhanh, hành động càng kéo dài càng bất lợi nhưng nếu bọn họ không thể hoàn thành nhiệm vụ, tới lúc đó độ khó sẽ tăng lên. Kinh nghiệm thực chiến của những người này còn ít, còn cần phải rèn luyện thêm.

Một giọng nói nức nở vang lên: “Báo cáo! Chúng ta có người bị thương, có ai không? Nhanh lên.”

Liên Hạo Đông nói với Lâm Đình Tích: “Cậu ở đây đợi lệnh, tiểu đội hai, tiểu đội ba, cộng thêm hai bác sĩ, bốn hộ lý viên cũng đi với tôi.”

“Dạ.” Người được điểm tên đã tự tập hợp thành đội ngũ.

Lâm Đình Tích định ngăn cản, nói: “Đội trưởng, để tôi đi đi! Tôi hiểu rõ địa hình ở đây.”

Anh vỗ lên vai anh ta, nói: “Không! Tôi đi!” Vung tay với tổ nhân viên: “Xuất phát.”

Anh xác định vị trí liên lạc với bọn họ trên đường đi. Trong khe núi bên cạnh tháp tín hiệu của bọn họ có địa thế khá thấp, công tác ẩn núp làm rất tốt. Binh sĩ hạt giống đang khóc kia ôm lấy một binh

sĩ hạt giống bị thương nằm trên đất, bên cạnh có kẻ xấu bị bắt được bị đập ngất đi, đi chân trần, trong miệng nhét tất thúi của hắn. Những binh sĩ hạt giống này thật nghịch ngợm.

Một bác sĩ bước nhanh qua kiểm tra cho binh sĩ hạt giống bị thương. Vai phải cậu ta bị một con dao nhọn cắm vào, không cắm sâu vào thịt nhưng mất máu rất nhiều, người đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê. Bác sĩ ngẩng đầu nói với Liên Hạo Đông: “Cần rút dao và cầm máu ngay lập tức. Cậu ta mất máu quá nhiều.”

Liên Hạo Đông gật đầu, nói: “Được! Các cậu phẫu thuật nhanh đi!”

“Nhưng bây giờ không kịp tiêm thuốc tê?” Bác sĩ nói ra lo lắng của mình.

Anh mỉm cười, nói: “Không sao! Rút đi, cậu ta chịu đựng được.”

Anh biết binh sĩ hạt giống này lên là Vương Bưu, người như mãnh hổ, tới từ quân dã chiến Đông Bắc. Sở trường của cậu ta là tốc độ và sức bật. Thấy cậu ta bị thương nặng như vậy, chắc là từng đánh giáp lá cà với kẻ xấu. Chắc nguyên nhân bị thương là vì muốn bắt sống kẻ xâm lược này.

Bác sĩ đã mở bàn mổ đơn giản ra. Khoảnh khắc rút dao ra cho Vương Bưu, cậu ta đau tới mức tỉnh lại. Vương Bưu há miệng định hô to, một binh sĩ hạt giống ôm lấy cậu ta liền đưa cánh tay mình vào miệng cậu ta. Vì vậy hai người đau tới nhe răng nhếch miệng, Vương Bưu bị thương đã đau tới ngất xỉu. Binh sĩ hạt giống ôm lấy cậu ta chờ bôi thuốc xong xuôi mới rút cánh tay ra khỏi miệng Vương Bưu.

Đây chính là tình đồng đội! Dưới bề ngoài lãnh khốc là nhiệt huyết! Tinh thần hy sinh không sợ nguy hiểm! Mọi người cùng đấu súng, cùng chịu khổ, cùng tác chiến.

Liên Hạo Đông dặn dò hai người áp giải phạm nhân về, lại để hai bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc khiêng theo Vương Bưu về bệnh viện quân y ở thành phố Z, nhất định phải khống chế tình trạng vết thương của chiến sĩ ở mức nhẹ nhất.

Anh cầm đèn pin lên nói với người còn ở lại: “Người còn lại đi theo tôi.”

Anh mang theo một đội người đi về phía núi Triều Sơn. Hơn một giờ sau, anh lục tục gặp được rất nhiều kẻ xâm lược bị bắt. Có người sau khi bị bắt sống thì chủ động đầu hàng. Hắn ta sợ mình bị cực hình. Chỉ cần bên ta đối xử tử tế với hắn thì hắn bằng lòng cung cấp một phần thông tin cho chúng ta.

Theo lời tù binh vừa rồi thì lần này bọn chúng có mười tám người tới, hai tên súng bắn tỉa. Nhưng tin tức hiện nay anh nhận được thì đã xử lý mười lăm tên, một tên trong đó là súng bắn tỉa, vậy còn ba người khác thì sao? Trong ba người này có một người cõng một cái rương, một người là súng bắn tỉa, một người khác thân phận không rõ ràng, không phải là cầm đầu thì cũng là người dẫn đường đặc biệt hiểu rõ lần này.

Liên Hạo Đông biết chỗ này là biên giới giữa Trung Quốc với vùng tự trị, sẽ có người quốc tịch không rõ làm vài chuyện không yên phận. Trong mắt bọn họ không có cảm giác tự hào dân tộc, chỉ có tiền tài.

Ban đêm, sương nặng hơn, Kim Thiếu Dương giải quyết xong tên súng bắn tĩa kia thì đi tìm mục tiêu mới. Nửa giờ sau, anh ta và một tên súng bắn tĩa cùng phát hiện ra đối phương, cũng bắt đầu truy đuổi quyết liệt. Một người chạy bên này, một người chạy bên kia, luôn độ sức xem ai bại lộ mục tiêu trước thì người đó thua.

Rừng cây yên lặng tối đen không chút tiếng động. Nghe người thường sống trong rừng sâu nói có lúc săn bắn rừng cây sẽ vô cùng yên lặng. Trước kia thỉnh thoảng có thỏ nhỏ, chuột nhỏ gì đó chạy qua, bây giờ chẳng có gì cả. Chỉ thỉnh thoảng có bầy chim bị hoảng sợ bay qua, phạch phạch, phạch phạch, vô cùng vang dội trong màn đêm yên tĩnh.

Anh ta leo lên một cây đại thụ, ngồi xổm trên chạc cây, giơ súng ngắm kiểu 88 5.8mm lẳng lặng quét qua lại, chờ người thần bí kia xuất hiện.

Vị trí chỗ Kim Thiếu Dương ngồi là chạc cây hình chữ “Y”. Đang lúc cậu ta lẳng lẽ chờ quân địch xuất hiện thì lờ mờ nghe thấy tiếng người tới từ bên cạnh. Trong lòng cậu ta hoảng sợ, nếu là quân địch thì lập tức bắn chết! Nhưng nếu là người phe ta thì sao? Bại lộ trước hòng súng quân địch là dữ nhiều lành ít. Hơn nữa, nếu là dân chúng ở gần đây thì sao? Ngộ nhỡ hoảng bối rối có thể gặp chuyện xấu. Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, cậu ta phải ra tay trước rồi.

Cậu ta nghĩ tới một cách là bứt dây động rừng.

Cậu ta lấy dao nhọn bên hông ra, lén chặt vài cành cây, quăng ngược lại hướng người tới gần mình. Cành cây vừa xuất hiện cậu ta đã nhìn thấy mấy cành cây bị bắn nát. Kỹ thuật bắn súng thật giỏi! Trong lòng cậu ta không kiềm được mà cảm than.

Vốn anh ta đã mò ra vị trí người kia, móc một trái pháo sáng ra quăng về phái đối phương. Dưới ánh sáng mạnh, cậu ta thấy tay súng bắn tỉa đang núp trong cỏ tranh, mở cò súng, nổ súng lập tức. Chân trái đối phương bị trúng đạn, người lại không hề chậm lại mà nhanh chóng trốn ra sau cây. Sau đó tên súng bắn tỉa lập tức nã một phát súng về phía người vừa tới.

Thấy tình hình này, Kim Thiếu Dương cũng không quan tâm mình bại lộ hay không, hô to một tiếng về phía người tới: “Nhanh nằm sấp xuống.”

Đã muộn! Một tiếng thét chói tai vang lên đánh tan màn đêm yên tĩnh, có người ngã xuống đất.

Kim Thiếu Dương biết không phải là đồng đội của cậu ta, hẳn là dân chúng ở gần đây. Không thể để cho kẻ xâm lược ngang ngược nữa. Pháo sáng còn tàn khói, cậu ta thấy được thân thể người núp sau cây kia dưới ánh sáng hơi yếu, súng trong tay người này cũng đang quét qua cậu ta. Hình như người bị thương bên kia là một người già, bây giờ kêu tới tê tâm liệt phết, không còn thời gian nữa, nếu không giải quyết người đối diện thì chắc người già kia đau đến chết đi sống lại.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Kim Thiệu Dương bình tĩnh nhắm ngay tên súng bắn tĩa, mục tiêu là đầu, mở cò súng, lại nã một phát súng nữa, ngay chính giữa mục tiêu. Có lẽ người nọ cũng không ngờ tốc độ cậu ta lại nhanh như vậy, chỉ chậm hai giây nhưng đã mất đi tính mạng. Cho nên nói chiếm tiên cơ là quan trọng cỡ nào.

Kim Thiệu Dương không quan tâm đối phương mà đi về phía ông cụ bị thương, lấy đèn pin ra soi. Ông cụ này mặc trang phục dân tộc thiểu số, chắc là người sơn trại gần đây. Trong giỏ trúc bên cạnh có rất nhiều vật dụng hàng ngày mới mua, bây giờ đã rơi hết ra. Ông đang bịt lấy cánh tay bị thương, máu chảy ròng ròng trên tay.

Kim Thiệu Dương thở phào một hơi, trời đất phù hộ, vừa rồi súng bắn trật.

Ông cụ thấy Kim Thiệu Dương cầm súng thì sợ tới mức vội vàng lui người về sau.

Cậu ta đặt súng bên cạnh, giải thích: "Bác! Đừng sợ! Cháu là giải phóng quân, đang thi hành nhiệm vụ! Để cháu xem vết thương được không?"

Ông cụ biết xung quanh đây có quân đội trú đóng, cũng không lui lại, nửa tin nửa ngờ nhìn Kim Thiệu Dương.

Cậu ta xem xét gần hơn, viên đạn chỉ sượt qua thịt ông cụ, không tổn thương tới xương, may quá. Cậu ta mở túi thuốc đơn giản tùy thân, đặt một mảnh vải lên chỗ vết thương trên cánh d4d4l4q4đ tay của ông cụ, sau đó bôi chút phấn kim sang được, dùng vải trắng quấn mấy vòng. Cậu ta sợ tuổi ông cụ lớn, không chịu được đường sá xa xôi, liền chủ động yêu cầu công ông về nhà.

Cậu ta công ông cụ đi về, nói với ông: "Bác! Bây giờ cháu đưa bác tới bệnh viện, người phải sống đấy." Vác súng lên, đi về phía tập hợp.

Cậu ta gửi tín hiệu cho Liên Hạo Đông: "Yêu cầu tiếp viện! Có người bị thương! Vị trí là hướng đông nam, hết."

Liên Hạo Đông cách vị trí cậu ta chừng 20' đi bộ, nghe thấy hai chữ bị thương, anh như thể rất căng thẳng, nói ngay: "Nhận được! Xin tiếp tục kiên trì, có tin tức gì của quân địch không? Hết!"

Kim Thiệu Dương nói: "Bắn chết một tên súng bắn tỉa, xin mau phái người tới."

Chết rồi? Trong lòng Liên Hạo Đông lộp bộp, sau đó dẫn thuộc hạ tăng nhanh bước chân. Bây giờ chỉ còn lại hai tên xâm lược, không biết đang trốn ở đâu? Rất có thể đang ở ngay cạnh bọn họ. Anh ra lệnh: "Đi nhanh lên."

Lưng Kim Thiệu Dương vô cùng mệt mỏi. Đừng nhìn đây chỉ là một ông cụ, thật ra thì rất khỏe mạnh. Bắp đùi to khỏe, râu ria xồm xoàm, lưng như một con gấu, ở đâu cũng hiện ra sức mạnh. Kim Thiệu Dương ước chừng ông lão nặng ít nhất 180 cân, còn nặng hơn cộc gỗ lúc bọn họ huấn luyện. Thật là hối hận đã chủ động công ông. Sức khỏe của ông có lẽ nhất thời nửa khắc chưa chết được.

Nếu trên lưng là một tảng đá nặng ngang nhau thì cũng không có gì, chủ yếu là ông cụ lộn xộn. Còn nói ra toàn tiếng dân tộc. Kim Thiệu Dương lại không thể ném ông xuống, chỉ có thể từ từ đi về phía trước, người đầy mồ hôi rất nhanh.

Bây giờ đã khuya hơn, mây đen tan đi, ánh trăng cũng sáng ngời như đêm Trần Hiểu Sát yêu cầu Liên Hạo Đông lqđ đếm sao hai ngày trước. Một binh sĩ cũng một ông cụ đi một cách khó khăn trên sườn núi, kéo bóng lưng hai người vô cùng dài. Cậu ta phải lên núi trước, sau đó đo qua núi nhỏ mới tới quảng trường nhỏ kia.

Ông cụ vẫn ồn ào bên lỗ tai cậu ta khiến cậu ta hoàn toàn không nghe được tình hình xung quanh. Nhưng cậu lại không thể bảo ông cụ im miệng, chỉ có thể mong đi đường bình an. Truy tìm căn nguyên tại họa có thể trách ai? Tiếng kêu rên của ông cụ thành bình phong che chở tốt nhất cho kẻ địch hoạt động. Kẻ địch có thể cầm dao nhọn mà ám sát bọn họ sau lưng.

Trăng đêm nay rất sáng. Kim Thiệu Dương nhìn bóng mình trên đất vô cùng khỏe mạnh, nhưng bóng dáng bên cạnh là gì? Trong tay còn cầm dao nhọn?

Hồng rồi, là quân địch. Hai tay cậu ta ôm ông cụ, không thể buông tay, chỉ có thể dùng chân. Một chân đưa ra rất nhanh, vừa hay đá phải đùi quân địch. Người đó đau tới mức kêu “ôi trời” một tiếng, khom lưng khếp chặt hai đùi. Thắt lưng khẽ cong khiến dao nhọn vốn hướng về phía cổ Kim Thiệu Dương bỗng trượt tới cái mông lớn của người nào đó.

Ông cụ luôn đeo chặt trên lưng Kim Thiệu Dương đứng thẳng lên như ngỗng trời uống phải thuốc trừ sâu. Sao hôm nay lại xui xẻo như vậy. Cánh tay còn chưa khỏi thì trên mông lại bị kề một dao.

Ông cụ gào một tiếng: Mày là đồ mất dạy, lại chọc vào đít cha mày...”

Liên Hạo Đông vừa hay chạy tới, thấy được cảnh tượng này. Anh làm thế tay đặc biệt lúc tác chiến để các chiến sĩ dừng lại. Anh giơ súng ngắm trong tay lên, nhắm ngay bọn Kim Thiếu Dương nổ hai phát súng, trúng ngay mục tiêu. Ba giây yên lặng, đám mục tiêu ầm ầm ngã xuống.

Có ba người ngã xuống đất cùng một lúc. Tên địch vừa cầm dao, tên địch nấp sau cây, còn một phát súng là vào tên kẻ dao trên hông ông cụ. Hai tên trước là bị bắn chết, tên sau là bị dọa. Sau này ông cụ nhớ lại thì phát súng đó còn lớn cả khổ người của ông nhiều.

Kim Thiếu Dương thấy đạn bay vèo vèo qua mình thì kinh hãi. Thủ đoạn bắn xuyên qua khoảng cách hẹp giữa đám người là vô cùng đáng sợ. Nhưng nếu là hai khe hở liên liếp thì sao? Ai cũng biết xác định vị trí trong khe hở đã rất khó, đây lại nữa một phát súng rồi tiếp một phát qua kẽ hở, kỹ thuật bắn súng xảo trá đặc sắc làm sao.

Điều này chứng tỏ kỹ năng quân sự và kỹ năng trên giường của Liên Hạo Đông dũng mãnh như nhau.

Liên Hạo Đông để súng xuống, đưa lưng về phía chiến sĩ sau lưng, vung tay lên: “Đi xem tình hình thương vong, cẩn thận một chút.” Anh thì sao? Là đi về phía Kim Thiếu Dương và ông cụ, sau đó lại sai người đặt ông cụ lên băng ca, hông ông có dao, không thể làm gì khác ngoài úp mặt xuống. Liên Hạo Đông nói với người khiêng băng ca: “Tìm chỗ trống rút dao ra trước được không?”

Quân y nhìn vào vết thương, nói: “Ông ấy không chảy máu quá nhiều, có thể kiên trì, không sao đâu.”

Ông cụ vừa nghe đã nóng nảy, cởi một cái giày xuống, dùng đáy giày đập về phía bác sĩ kia một cái, mắng: “Mày là đồ mất dạy, con cháu họ rùa. Ông nội mày sắp chết mà lại không muốn khám bệnh cho ông nội mày.”

Bác sĩ bị một giày như vậy thì sửng sốt. Chuyện này? Ông cụ rất có sức! Kim Thiếu Dương cũng tò mò. Rõ ràng vừa rồi ông cụ còn nói tiếng dân tộc mà bây giờ lại nói tiếng phổ thông? Cậu ta đi qua, giải thích cho ông cụ: “Bác! Bác hiểu lầm rồi! Không phải chúng cháu không khám cho bác mà là phải tới bệnh viện khám cho bác...”

Ông cụ mắng: “Ai cần mày lo! Mày là đồ mất dạy, không phải chim tốt. Nếu không phải do một đá kia của mày sao móng của lão tử có thể bị đâm?” Ông xoay đáy giày, định đập Kim Thiếu Dương. Bản lĩnh của cậu ta giỏi, khẽ nhảy lên tránh được. Ông cụ thấy vậy thì không thuận mắt, bới móc khắp nơi như Liên Hạo Đông. Phải nói người ta là một thanh niên bốn tốt, đây là trêu ai ghẹo ai chứ? Vẫn nên thức thời tránh đi thì hơn. Kim Thiếu Dương rất buồn bực!

Mấy chiến sĩ sau lưng phì cười. Cảnh tượng chiến tranh nghiêm túc tàn khốc bị ông cụ chen vào, lại thành một vở hài kịch?

Nụ cười này càng khiến ông cụ giận hơn, lại bắt đầu vỗ vào chiến sĩ nhỏ khiêng băng ca.

Liên Hạo Đông thở dài một hơi, đi lên trước, an ủi ông cụ: “Cụ ông, cháu là thủ trưởng của bọn họ. Ông tin lời cháu không?”

Bàn tay nắm giày đánh người của ông cụ dừng lại, biết kỹ thuật bắn súng của người trước mắt rất giỏi, vừa rồi ông thấy chính là vị thủ trưởng trước mắt này cứu mình, liền hỏi: “Cậu là thủ trưởng của bọn họ?”

Liên Hạo Đông gật đầu.

Ông cụ nói: “Được rồi! Tôi tin!” Cũng không phải khâm phục thật lòng, bởi vì ông cũng được tính là nửa người luyện võ, nếu không thì sao thể trạng lại cường tráng như vậy.

Liên Hạo Đông nói: “Làm phẫu thuật ở đây không có dụng cụ gì, rất dễ xảy ra vấn đề. Hơn nữa vị trí dao trên người ông mà xử lý không khéo thì sẽ bị nhiễm trùng, tới lúc đó chảy mủ chảy máu, rất có thể phải khoét một miếng thịt. Nếu chỗ này không có thịt...” Liên Hạo Đông nhếch môi, lắc đầu, không nói tiếp.

Ông cụ nghe thế thì ngẩng đầu nói với người đang khiêng mình: “Các cậu còn đứng ngây ra đó làm gì? Muốn tôi chết hay sao mà không đi bệnh viện nhanh? Nếu ông mày bị khoét một miếng thịt thật thì ngày nào cũng ngồi khóc ở cửa nhà các cậu, để các cậu không cưới được vợ.”

Đuổi ông cụ đi, Liên Hạo Đông và Kim Thiếu Dương còn cả binh sĩ hạt giống lục tục chạy tới xem quân địch bị bắn chết. Liên Hạo Đông hỏi Kim Thiếu Dương: “Mở rương kia ra chưa?”

Kim Thiếu Dương nói: “Chưa!”

Liên Hạo Đông gọi Lâm Đình Tích: “Đã mở rương ra chưa?”

Lâm Đình Tích nói: “Vừa rồi tổ gỡ bom đã xem, nói là không có bom hẹn giờ, đang chờ lệnh của anh để mở ra xem.”

Liên Hạo Đông nói: “Chúng tôi về ngay.”

Mười tám phần tử võ trung bị bắt toàn bộ, chết ba người, bị thương nặng mười bốn người, một người đầu hàng. Thu được 15 khẩu súng trường, 2 khẩu súng bắn tỉa, 18 khẩu súng lục, 18 dao quân dụng, còn 2 quả tên lửa Spike loại nhỏ, chính là hai trượng bọn chúng cũng. Hình thể loại tên lửa này nhỏ, tiện mang theo, thích hợp với đánh mục tiêu gần, còn có tỷ lệ trúng mục tiêu cực cao, vì nhỏ bé nhanh nhẹn nên được rất nhiều phần tử vũ trang trên thế giới coi trọng,

Trở về trụ sở, lý trưởng Vương đội hải quân lục chiến nói với thư ký: “Gọi điện cho Bắc Kinh, yêu cầu sắp xếp kế hoạch.”

Cục An ninh nói bồi thường hai thiên tài, chắc hẳn là đã bàn bạc rất lâu. Lý trưởng Vương cảm ý kiến phức tạp, nhìn Liên Hạo Đông đầy sâu xa: “Bên trên phong tỏa tin tức cho chúng ta.”

“Còn gì nữa không?” Liên Hạo Đông cảm thấy hẳn là còn nội dung khác.

Lý trưởng Vương ném tài liệu lên bàn, chỉ vào đó nói với Liên Hạo Đông: “Tra rõ nguyên nhân, quay về báo cáo, phải điều tra rõ thân phận của người bị bắn chết.”

Liên Hạo Đông gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, trả lời: “Dạ!” Anh xoay người định rời đi.

Lý trưởng Vương nói: “Đợi lát nữa! Có chút việc muốn hỏi cậu.”

Liên Hạo Đông lại quay về.

Lữ trưởng Vương lại nói tới diễn tập thực chiến lần này. Ông dùng giọng điệu hơi trách cứ nói: “Lần huấn luyện này cậu cũng quá to gan. Sao có thể xếp thực chiến này vào nội dung huấn luyện?”

Giọng Liên Hạo Đông vang vang: “Huấn luyện, diễn tập, thực chiến đều tàn khốc như nhau, cho nên không có gì là không thể.”

Lữ trưởng Vương thở dài: “Mệt cho cậu nghĩ ra được. Gan càng lúc càng lớn. Tôi nghe nói một binh sĩ hạt giống mất tích? Có tin tức gì không?”

“Đã phái người đi tìm, hẳn là có tin tức nhanh thôi.” Liên Hạo Đông cũng đang lo lắng chuyện này.

Lữ trưởng Vương ra lệnh: “Nhất định phải tìm được người, còn phải sống!”

Liên Hạo Đông trả lời ngay: “Dạ!”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Lữ trưởng Vương ừ một tiếng, thay đổi vẻ mặt, dịu đi rất nhiều, nói: "Tổng kết lại, lần này làm không tệ lắm, đáng được khen thưởng! Với những người lập công, nên thưởng thì thưởng, cũng ghi cho cậu một công."

Liên Hạo Đông cười, ưỡn ngực nói: "Vì nhân dân phục vụ!"

Lữ trưởng Vương thật muốn cho anh một cước. Cái gì gọi là thể hiện mình là cấp trên chứ? Đều là thế này, đánh một tát cho một quả táo ngọt, cùng dùng roi da và kẹo đường.

Liên Hạo Đông ra khỏi phòng lữ trưởng Vương thì đi thẳng tới bán đảo Hoàng Thạch. Anh rất lo cho chiến sĩ mất tích kia. Tuy núi chỗ này không cao lắm nhưng nhiều cỏ dại, mưa lại nhiều, khe rãnh rải rác, thế nào cũng có ao tù, thật sự phải cẩn thận một chút, nếu không thì? Hậu quả khó lường.

Bọn họ đã phát động kiểu lục soát trải thảm vào tối qua trong núi, không bỏ qua từng cánh rãnh, từng bờ ruộng, xuống tìm tòi cả vũng nước nhưng không có gì. Liên Hạo Đông hỏi: "Hôm qua ai ở cùng cậu ta cuối cùng?"

Một binh sĩ nói: "Là tôi ở cùng cậu ta. Chúng tôi hẹn gặp nhau ở bãi tha ma trước mặt. Sau đó tôi chờ cậu ta rất lâu, cho là cậu ta đi

trước rồi nên tôi cũng đi. Chờ tới lúc tập hợp mới phát hiện cậu ta chưa về."

Liên Hạo Đông nói: "Dẫn bọn tôi tới bãi tha ma chỗ các cậu hẹn xem thử."

Bình sĩ hạt giống nói: "Là ở phía trước. Tôi qua đã lục soát chỗ này nhưng không thấy ai."

Liên Hạo Đông: "Đi xem lại xem. Không chừng có thể có đầu mối mới."

Đây là một sườn núi phía bắc, bia mộ thẳng trên đó cắm theo hướng sườn núi, đi xuống từng tầng, cũng không nhok có nhiều bộ, chỉ khoảng hơn mười cái. Có thể đoán được là mộ của thôn dân ở gần đây.

Liên Hạo Đông đứng trên tảng đá ở đỉnh núi cao nhất, có thể thấy mái nhà ngói xám cong cong ẩn trong rừng cây của sơn trại đối diện. Anh nhảy xuống khỏi tảng đá, hỏi những người này: "Có tới hỏi người trong sơn trại chưa?"

Có người trả lời: "Đã có đồng đội tới nhưng chưa về."

Liên Hạo Đông nói: "Hỏi từng nhà cũng cần có thời gian. Phải thêm mấy người đi, hỏi hết hai sơn trại trong núi. Có tin tức báo tôi biết ngay."

Liên Hạo Đông còn những chuyện khác phải làm. Trong bệnh viện có rất nhiều anh hùng đang quanh quẩn bên bờ vực sống chết. Anh phải đi thăm một chút. Anh muốn bảo đảm mỗi người bọn họ được bình an vô sự.

Bệnh viện quân y thành phố Z.

Tất cả người bị thương đã làm phẫu thuật xong, kể cả những tù binh. Phòng bệnh của tù binh là tầng riêng, chỗ này là tiểu viện đơn độc, bề ngoài xây giống trại giam. Tất cả cửa và giường đều hàn d.đ.l.q.đ song sắt, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác khiến người bên trong có chấp cánh cũng không bay ra được. Trừ phi biến thành bướm bướm bay đi như Hương Phi.

May mà vào đây khám bệnh đều là nhân vật đặc biệt, không phải là trọng phạm thì cũng là tù binh hoặc gián điệp. Nhốt những người này ở tầng hai, hai lính đặc chủng đeo súng canh ở lqđ mỗi cửa phòng. Liên Hạo Đông đi tới, nhìn vào bên trong qua cửa sổ, hỏi: "Bọn họ có chuyện gì không?"

Chiến sĩ ở cửa nói: "Đại tiện hai lần, đi tiểu năm lần, ăn ba lần."

Liên Hạo Đông gật đầu, vỗ vỗ bờ vai chiến sĩ nhỏ, rời đi. Đám người này dưỡng thương tốt rồi xem ông mày giải quyết thế nào. Anh rời khỏi đó thì vội vàng rút một điều thuốc, nếu không lát nữa vào phòng bệnh thì không thể hút.

Anh bước vào phòng bệnh của lính mình thì nhìn thấy một ông cụ lớn giọng, nói tiếng dân tộc thiểu số, không biết đang phấn khởi nói chuyện với ai. Anh đứng ngoài gõ cửa, ông cụ ở gần cửa sổ quay mặt qua, đôi mắt to như hạt đậu đen khảm trên mặt như sắt đen nhìn Liên Hạo Đông hỏi: "Chuyện gì?"

Liên Hạo Đông vào cửa thì tỏ rõ thân phận: "Cháu chính là Tiểu Liên - người hôm qua đưa ông tới, lãnh đạo của bọn họ." Anh dùng tay chỉ chiến sĩ nhỏ đang quét dọn bên cạnh.

Đã rửa sạch thuốc màu nên ông cụ không nhận ra được. Không ngờ sĩ quan người Hán rửa sạch mặt lại còn trẻ như vậy, là cùng một người với người tối qua ư? Nghe giọng thì đúng là cậu ta. Ông ồ một tiếng, tỏ vẻ nhận ra, hỏi: "Tôi phải ở đây tới khi nào. Vừa rồi tôi muốn ra viện thì bọn họ không cho, bảo phải ở lại viện quan sát gì gì đó."

Liên Hạo Đông cau mày, chưa từng thấy ông cụ nào nóng lòng như vậy, an ủi: "Bác! Người vừa phẫu thuật xong phải ở lại viện quan sát ít nhất ba ngày. Ngài vẫn nên kiên nhẫn chờ chút đi!"

Ông cụ lại bắt đầu mắng: "Lũ mất dạy này, đâm chỗ nào không đâm mà lại chọc vào mông ông mày, khiến ông mày ngồi không được nằm cũng không xong, ngồi xổm trên bồn cầu cũng kéo đau cả đít."

Chiến sĩ nhỏ cười khế, sợ mình bật cười lại bị mắng một trận, đành phải yên lặng cắn răng vung chổi chạy ra ngoài. Liên Hạo Đông nín cười, nói: "Đâm chỗ nào của ngài cũng không tốt, ngài nói có đúng không?"

Miệng ông cụ run lên, hỏi Liên Hạo Đông: "Tiểu tử thú công tôi tối qua đi đâu rồi?"

Anh biết ông cụ này ghi thù Kim Thiệu Dương, chỉ có thể nói: "Cậu ta bảo vệ quần chúng không chu toàn, phạm vào quân kỷ, cháu giam cậu ta lại rồi."

Ông cụ rất hả giận, lại còn bổ sung: "Đúng! Nên giam nó vào phòng tối! Sau đó cho hai con chó và một tổ ong vào!"

Có lẽ ông cụ hận Kim Thiệu Dương thấu xương.

Có điện thoại, là trụ sở gọi, chắc là có chuyện quan trọng. Anh xin lỗi ông cụ, sau đó ra ngoài nghe điện. Anh thở dài một hơi, rồi cuộc đã tìm được chiến sĩ kia. Đúng là được những người trong sơn trại nhặt được. Nghe nói lúc bọn họ chạy tới thì chiến sĩ nhỏ sắp bị ném vào nồi chưng, may tới kịp. Nhưng cái vị cụ già kia lại nói mình là thần y, nồi nước này là canh thuốc, bây giờ đang chữa bệnh cho cậu ta.

Binh sĩ hạt giống đá một cước vào nồi nhà người ta, chỉ bằng chứng trên đất, nói: “Trong thuốc nhà ông bỏ hành thái, hạt hồi và mộc nhĩ à? Còn cả xì dầu với muối nữa.”

Cuối cùng thầy thuốc người ta nóng nảy, rống lớn: “Đây là thuốc bắc, đây là thuốc bắc.”

Nhặt một cái ‘mộc nhĩ’ lên giải thích: “Thứ này gọi là xuyên khung.”

Lại nhặt một miếng ‘hạt hồi’ lên, nói: “Đây là quế. Đều có tác dụng hoạt huyết tan máu bầm.”

Xoay người cầm lấy ‘xì dầu’ và ‘muối’, nói: “Đây là cao ta tự chế để chữa vết thương do ngã và đương quy mài thành phấn...”

Cuối cùng đã giải thích rõ ràng. Có điều cái bồn bằng gốm lớn đã bị bọn họ đá nát, thầy thuốc đông y người ta vẫn hét lớn bắt bọn họ đền...

Tóm lại là? Cứu về thuận lợi. Binh sĩ hạt giống thì sao? Cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là ban đêm đạp phải khoảng không, đầu rơi xuống khe, sau đó lại lăn từ trong khe tới sơn trại hôn mê bất

tỉnh. Sáng sớm thần y ra ngoài hái thuốc, lúc đi ngang qua miếu sơn thần thì phát hiện ra cậu ta dưới bàn thờ.

Liên Hạo Đông xoa trán. Chuyện này là cái gì với cái gì vậy? Nhưng người bình an là tốt rồi. Anh tán gẫu một hồi với ông cụ mới rời đi. Ông cụ nói cho anh biết ông là chủ sơn trại, cũng có thể gọi ông là tộc trưởng. Ngày đó ông lên chợ lớn ở trấn trên, trên đường về gặp một đạo sĩ coi bói cho ông, kéo ông chọn một cái bùa, nói nhất định năm nay ông sẽ gặp con rể quý. Ông cao hứng, mời người ta ăn bữa cơm nên mới muộn giờ, không kịp về nhà trước khi trời tối.

Liên Hạo Đông tốt bụng nói cho người ta: “Khi nào chọn con rể thì có thể gọi điện cho cháu, cháu mang quà tới mừng.”

Ông cụ cảm thấy tên nhóc này đưa đẩy rất khéo.

Liên Hạo Đông ra khỏi đó, đi thẳng tới bãi đậu xe. Tối nay anh muốn ngắm sao với vợ. Anh vừa khởi động xe thì cửa xe bên phải được mở ra, một người ngồi vào đó. Người này nói: “Nghĩ lại chắc chắn em dâu nấu ăn quá ngon, con sâu tham ăn trong bụng tôi đã kêu hai ngày, cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Bốn đầu người nhô ra từ sau xe, nói: “Huấn luyện viên, Tiểu Vương nói bộ dạng chị dâu rất đẹp, cho chúng em gặp một chút được không?”

Liên Hạo Đông thấy nhóm người này không mời mà tới, chỉ nói một câu: “Đi! Mang mọi người đi mở mang một chút!” Tật xấu của người này là vĩnh viễn không lo cho Trần Hiểu Sát, luôn làm theo tính tình mình, muốn làm gì thì là đo. Vợ không phải hảnh nên giấu riêng à? Có phải không?

Người đã tìm được, bị thương đã phẫu thuật xong, đã không chế được thiệt hại, anh cũng hẳn nên vui vẻ, nhất định phải vui vẻ. Mở đầu đĩa trên xe tinh tinh tang tang, Lâm Đình Tích tắt nhạc cho anh, nói: “Ồn quá, trái tim tôi không chịu được.”

Liên Hạo Đông lại mở, nói: “Người già thì ngồi vào phía sau đi.”

Lâm Đình Tích kháng nghị nói: “Tôi chỉ lớn hơn cậu một ngày, già cái gì?”

Liên Hạo Đông nói: “À? Tôi quên mất.”

Bạn nói xem lời này có khiến người ta giận không?

Liên Hạo Đông gọi điện cho Trần Hiểu Sát, định nói cho cô biết tôi sẽ dẫn người tới, Nhưng điện thoại reo vài lần cũng không ai nhận. Cô nhóc này lại đi đâu rồi?

Lâm Đình Tích nói: “Aiz aiz sẽ vì không cho chúng tôi đi mà gọi riêng vào sổ trắng đấy chứ?”

Liên Hạo Đông nói: “Sao cậu biết không phải vừa rồi tôi gọi cho trung tâm dưỡng lão?”

Lâm Đình Tích: “...”

Tới tòa nhà, đoàn người xuống xe, nhét quần áo vào dưới mũ, sửa sang lại quần áo cho nghiêm chỉnh. Gặp chị dâu em dâu, nói thế nào cũng phải áo mũ chỉnh tề chứ?

Liên Hạo Đông lại gọi điện tiếp, vẫn không có ai nhận. Gọi tới đơn vị thì người ta bảo cô tới giờ đã tan làm, đi từ lâu rồi...

Trong đám người, Trần Hiểu Sắt khoanh tay đứng nhìn một con gà trống đang hăng hái vô cùng thích thú. Thấy gà người ta chơi rất lợi hại, cô đều ném ít tiền qua. Phải nói, chẳng phải cô không có tiền à? À, đúng rồi, bây giờ cô đang cầm thẻ ngân hàng của Liên Hạo Đông người ta.

Đầu tiên, cô tính tổng cộng tổn thất sau khi gặp Liên Hạo Đông, rút tiền trong thẻ người ta chuyển qua tài khoản mình. Cho nên cô lại khôi phục thân phận đại gia vùng tiền như rác lần nữa. Đây chẳng phải là có tiền à!

Ông chủ cho cô vị trí tốt vô cùng, bởi vì cô vùng tiền ra nhanh nhất, chỉ cần cô bung tiền thì những người khác cũng ào ào vớt ra. Cuối cùng ông chủ còn bàn bạc miễn tiền của cô, chỉ cần cô giả vờ một chút là được. Cô suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Chủ quầy là một người dân tộc thiểu số, xếp một đồng đồ chơi hiếm lạ kỳ quái, hôm nay là chơi gà, ngày mai là đấu chó. Theo nguồn tin đáng tin cậy thì ngày mai là đấu rắn. Điều này khiến Trần Hiểu Sắt cực kỳ phấn khích. Sống tới từng này tuổi còn chưa từng thấy đấu rắn đâu.

Tiểu Vương và đám người tìm hỏi lâu, cuối cùng tìm được cô trong đám người. Cô đội mũ lưỡi trai màu trắng, mặc quần áo bảo hộ màu hồng nhạt, ôm con gà vai đeo vải đỏ đang bị thương của mình, an ủi, giọng rất nhỏ: “Gà ơi gà, mày là đực nên gà đực phải ra đánh gà đực. Vậy là không đúng. Mày phải coi đối phương như tình địch cướp phụ nữ của mình, ra sức mổ nó mới đúng!”

Tiểu Vương vui vẻ, vỗ vào vai cô, nói: “Chị dâu, sao chị lại chạy tới đây?”

Trần Hiểu Sắt vội vàng quay đầu lại, hơi híp mắt, trời ơi, rốt cuộc thấy người quen rồi, đây chẳng phải là Tiểu Vương à? Cô ngạc

nhiên mà hỏi: “Cậu cũng tới xem chọi gà à? Lại đây, ngồi bên cạnh tôi.”

Tiểu Vương khụ khụ, nói: “Không phải. Em tới tìm chị. Đội trưởng bọn em gọi rất nhiều cuộc mà chị không nhận.”

Hả?! Vừa rồi cô xem quá cao hứng nên không nghe thấy điện thoại reo. Lấy ra nhìn thì mười mấy cuộc gọi nhớ, thăm, phải làm sao bây giờ? Hai người bọn họ chui ra khỏi đám người, Trần Hiểu Sắt đã thấy Liên Hạo Đông bước nhanh tới phía cô, một hàng mày nhướn cao, một hàng mày hạ thấp, dáng vẻ rất tức giận. Chạy à? Bắt được nhất định sẽ bị đánh. Không chạy? Có lẽ cũng bị đánh. Phải làm gì mới tốt đây? Cô vươn hai cánh tay ra, bước thật nhanh, chạy về phía Liên Hạo Đông, tới trước mặt anh, chủ động ôm lấy anh, cọ, cọ, cọ!

Mặt Liên Hạo Đông lập tức không còn đen nữa mà buồn nôn nhéo nhéo mặt người ta, dịu giọng hỏi: “Sao không nghe điện thoại hả?”

Trần Hiểu Sắt dùng mặt cọ vào ngực anh, nói: “Em đang xem chọi gà. Trước đây em chưa từng thấy nên thấy thú vị.”

Liên Hạo Đông giương mắt nhìn, là những nghệ sĩ đường phố người Miêu, ở phương Nam có rất nhiều, chắc cô ở phương Bắc nên chưa từng thấy mà thôi.

Lâm Đình Tích nghiêng người ra khỏi xe, hơi mở rộng miệng sừng sốt, chỉ cảm thấy trong dạ dày như dãi sông lấp biển, Liên Hạo Đông lại có thể tao nhã như vậy? Diêm La mặt đen này ngoài nói chuyện khiến người ta ghen ra, thời gian còn lại toàn bày một cái mặt thú.

Quả đúng là thủy tinh công nghiệp luyện trăm lần cuốn tay mềm! Có người bằng lòng nuông chiều, có người cứng chiều mà kiên cố!

Liên Hạo Đông nắm tay Trần Hiểu Sát đi qua. Ba binh sĩ lần đầu tiên gặp cô, xấu hổ tới mức khuôn mặt đen đỏ ửng, sờ sờ đầu, sau đó cùng hô: “Chào chị dâu!”

Trần Hiểu Sát nhìn lần lượt, Liên Hạo Đông thảng! Bởi vì mặt anh còn trắng hơn những người này nhiều. Cô không xấu hổ chút nào, đáp lại: “Xin chào các cậu! Tên tôi là Trần Hiểu Sát, các cậu vẫn gọi tôi là chị đi.”

Vẫn nên gọi là chị dâu đi. Vì Huấn luyện viên của bọn họ vẫn luôn mỉm cười nhìn cô. Đây là vẻ mặt từ trước tới nay họ chưa từng thấy. Phải nói huấn luyện hai ngày, mỗi người bọn họ chịu ít nhất năm cú của anh, bỗng nhiên cười thành như vậy, bọn họ rất không quen.

Lâm Đình Tích bước lên một bước, nói: “Em dâu à? Nếu không phải biết trước tuổi em, anh còn tưởng em là học sinh trung học đấy.”

Đây cũng là khen nhỉ? Trần Hiểu Sát xấu hổ.

Liên Hạo Đông nói với những binh sĩ hạt giống: “Các cậu theo cô ấy đi chợ, mua chút đồ ăn các cậu thích, để cô ấy nấu cho.”

Cái gì? Nấu cơm? Để em làm? Trần Hiểu Sát kinh hãi. Phải nói rằng đã rất lâu cô không xuống bếp. Chuyện này có thể không? Lúc những chiến sĩ nhỏ chọn thức ăn nói với cô: “Chị dâu biết làm món

ăn Sơn Đông không? Bọn em rất muốn ăn chút đồ xào quê nhà chị làm.”

Trần Hiểu Sắt nói: “Đương nhiên biết. Cậu muốn ăn cái gì?”

Binh sĩ cầm một ít hành tây trồng trên ruộng ở Sơn Đông, nói: “Hành này phải kết hợp với đậu tương lớn hoặc là bánh chiên ăn mới ngon. Bánh ở đây ăn không ngon. Chị là hành bung thịt dê cho bọn em đi.”

Trần Hiểu Sắt sững sờ nhìn trò chơi lẳng lặng diễn ra, bóp nắm đấm, thầm mắng Liên Hạo Đông: “Rõ ràng có thể tới nhà hàng ăn, sao lại cứ phải hành hạ mình?”

Ba binh sĩ hưng phấn chọn một đồng lớn đồ bọn họ thích ăn.

Trần Hiểu Sắt trong phòng bếp chớp mắt nhìn Liên Hạo Đông, mong anh có thể giúp cô. Liên Hạo Đông hiểu ý nhưng không bằng lòng, nói: “Cho ít muối thôi, đội phó Lâm là người Giang Chiết, khẩu vị nhạt.” Sau đó không quan tâm tới cô nữa.

Trần Hiểu Sắt thấy vậy thì tức giận, đóng cửa cái rầm, bận rộn một mình.

Những binh sĩ nhỏ vốn đang ngồi đằng hoàng, thấy Liên Hạo Đông vào phòng khách thì chạy hết tới phòng bếp. Bất kể thế nào, phải xem ai mạnh hơn Liên Hạo Đông.

Những binh sĩ hạt giống này ra tay thật không biết chừng mực, tước rau diếp, chẻ cà rốt thành nhỏ như vậy, còn chưa trưởng thành hết. Gọt khoai tây cũng thành lớn cỡ trứng gà.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

Vừa nhìn là biết đám người này từng giúp ban cấp dưỡng nấu ăn hoặc có lẽ từng giúp cấp dưỡng cho heo ăn. Cuối cùng những thứ đồ sống này đều do Trần Hiểu Sát tự làm. Cô đuổi mấy binh lính chướng mắt ra ngoài.

Lâm Đình Tích nói: "Cậu quăng một mình cô ấy ở chỗ này mà không lo lắng à?"

Liên Hạo Đông nói: "Vậy còn cách nào? Để cô ấy ở Bắc Kinh tôi càng không yên lòng."

Lâm Đình Tích cầm một điều thuốc lên hỏi: "Có thể hút thuốc lá không?"

Liên Hạo Đông nói: "Lên ban công hút đi."

Bọn họ vừa đi bốn binh sĩ đã bắt đầu giành ghế sofa và điều khiển từ xa. Người nhào qua đầu tiên đã bị ép thành nhân bánh, miệng kêu: "Nhắc cái móng cậu ra cho tôi! Không nhắc lên tôi cắn cậu đấy..."

Trên ban công rộng rãi vô cùng đẹp đẽ, vừa lắp đặt như một phòng trà nhỏ vừa như phòng sưởi nắng, bày hai nhok cái ghế bằng trúc, ở giữa có một cái bàn như một bàn trà nhỏ. Trên mặt đất rải đá

cuội nho nhỏ, còn có một nửa là ao lát gạch không thấm nước, có thể nuôi cá hay thứ gì đó.

Lâm Đình Tích nằm xuống, duỗi cái eo già một cách thoải mái, gác chân lên trên ghế nằm, khen ngợi: "Tôi nói, đội trưởng đại nhân, sao anh lại biết hưởng thụ vậy chứ?"

Liên Hạo Đông đưa cho anh một điều thuốc, mình cũng rút một điều, nói: "Tôi mệt mỏi cả ngày như vậy, chẳng lẽ không nên hưởng thụ một chút?"

Lâm Đình Tích lập tức bị nghẹn lại. Nếu Liên Hạo Đông không phải là cấp trên của anh thì nhất định anh sẽ vỗ lên trán cậu ta. Anh nói: "Lắm điều sao mà lắm điều!" Nhưng anh cảm thấy phòng này hơi đơn sơ với thân phận và bối cảnh của Liên Hạo Đông. Vậy nên hỏi: "Tôi nhớ trên tầng cao nhất là một căn kiểu ba tầng, còn có vườn hoa rất to, sao cậu không lấy cái đó?"

Liên Hạo Đông phun khói, nói: "Căn đó đã bị Tư lệnh Viên của tôi lấy đi. Hơn nữa, tôi là thuộc hạ của ông ấy, dùng phòng ốc cùng cấp bậc với ông ấy là không thể. Nếu không phải là phòng này lqđ có cô nhóc, tôi cũng không cần." Liên Hạo Đông cũng không thích cái mũ hồng tam đại. Anh vẫn luôn thích khiêm tốn làm việc, sợ thành con nhà giàu trong miệng người khác. Căn phòng đó, nếu anh muốn thì chỉ cần nói vài câu với người phân phòng.

Lâm Đình Tích nói: "Cậu ở phòng này không thấy nhỏ à?" Anh từng tới biệt thự Hương Sơn Kỳ Sơn của Liên Hạo Đông, được gọi là lớn, khí thế.

Liên Hạo Đông nói: "Cô nhóc vẫn còn chưa ở quen đấy. Buổi tối lúc cô ấy ngủ một mình ở đây đều không ngủ phòng ngủ chính, nói

gì mà cảm thấy cô đơn."

Lâm Đình Tích thở dài, nói: "Vậ à? Xem ra lá gan khá nhỏ. Vậ cậu phải thường xuyên chạy về rồi."

"Đúng vậy. Để cô ấy tới trụ sở ở với tôi, xác định sẽ âm ỉ ngất trời." Một mình cô cũng có thể giở trò, nhóm người kia chơi với cô, cô còn không lật trời! Liên Hạo Đông nhỏ mọn oán thăm d'đ'l'q'đ Trần Hiểu Sát. Bởi vì bây giờ đám người anh chọn kia sẽ chơi máy bay, chơi tàu chiến, chơi theo dõi vệ tinh nhân tạo, sẽ bắn tên lửa...

Lâm Đình Tích quay đầu nói với mấy binh sĩ đang cười ngây ngô ở phòng khách: "Đi xem chị dâu nấu cơm chín chưa?"

"Dạ!" Bốn người lại tranh nhau tới phòng bếp xem, cánh cửa lại khóa rồi. Binh sĩ nhỏ gõ cửa ở ngoài: "Chị dâu, để chúng em giúp đi. Mở cửa!"

Trần Hiểu Sát trả lời: "Không cần, một mình tôi làm là được rồi."

Oa! Thật là hiền huệ! Lâm Đình Tích cảm thấy cô dâu này thật tốt, thật khiến người ta hâm mộ ghen tỵ!

Gần một tiếng sau, rốt cuộc mọi người chờ được món ăn ngon! Mỗi người một tô cơm nửa sống nửa chín, một tô khoai tây hầm thịt. Ở giữa bày tám cái đĩa lớn,

Ngoài trứng chiên cà chua xì dầu cùng với rau trộn mực sống có thể nhìn ra dáng vẻ ra, còn lại đen thui như nhau.

Sáu lão gia nhìn mà sửng sốt. Đây chính là cơm cô bận rộn làm gần hai giờ, rất có sáng ý.

Lại nói lúc bọn họ huấn luyện từng ăn thịt tươi, ăn rắn, cũng ăn cả chuột đồng đã thành kỷ ục ăn uống của loài người hiện nay. Nhưng bất kể thế nào, những thứ đó bọn họ cũng biết nguyên liệu là gì. Nhưng những món ăn này, ai biết là cho cái gì vào nấu? Cho nên đều không dám hạ đĩa.

Trần Hiểu Sắt mời mọi người vô cùng nhiệt tình: “Ăn nhanh đi, ăn đi”.

Lâm Đình Tích nói: “Em dâu này, món ăn này làm rất mới lạ, không tệ”.

Trần Hiểu Sắt lập tức cười tươi như hoa, nói: “Quá khen, quá khen”.

Khen thì khen nhưng không dám đụng đĩa. Liên Hạo Đông không hổ là người của bộ mặt thành phố, gấp thẳng một miếng trứng chiên cà chua xì dầu vào miệng, ăn rất ngon, nhai nhai rồi nuốt. Những người khác thấy huấn luyện viên của họ đã ăn, bọn họ không thể không ăn. Hơn nữa, không chỉ phải ăn mà còn phải ăn thật nhiều, ăn xong còn phải khen. Có điều ăn vào thật như uống xì dầu, mặn chết người.

Mỗi một món Liên Hạo Đông đều dùng cảm nếm một lần. Những người còn lại quét sạch một lần, ăn tới mức ngon lành.

Trần Hiểu Sắt giật mình, miệng vẫn không khép được, bởi vì cô cố tình bỏ muối một nửa, một nửa không bỏ, mục đích là để bọn họ ăn lần này thì không dám ăn nữa.

Những người này ngậm bồ hòn mà ăn cũng thật nghiêm chỉnh, là bọn họ muốn tới ăn chục. Người ta không biết nấu cơm còn ép buộc

người ta làm, đáng đời bị báo ứng!

Liên Hạo Đông nhìn người nào cũng ăn vui vẻ, hỏi: “Các cậu cảm thấy ăn ngon không?”

Người còn lại mặt buồn bực, gật đầu, nói: “Ăn ngon! Ăn ngon!”

Liên Hạo Đông đã ném thử món cuối cùng, để đĩa xuống, nói: “Không ăn được, quá khó ăn”.

Anh gạt người ta ăn nửa bàn ăn, sau đó lại còn nói khó ăn? Chơi người ta nửa bàn ăn, sau đó lại còn nói khó ăn? Chơi người ta không tệ! Máy chiến sĩ nhìn nhau, lấy tốc độ trăm mét chạt ra chém giết bồn cầu.

Trần Hiểu Sát cũng sửng sốt. Cô không ngờ những người lính này lại thật thà như vậy, biết rõ có thể bị mất mạng mà vẫn liều mình ăn. Cô cảm thấy tội lỗi, cũng như đau long, chủ động đứng lên, nói: “Hôm nay thật xin lỗi, bữa cơm này tôi mời, đi nhà hàng ăn đi”. Giọng càng ngày càng nhỏ.

Lâm Đình Tích nể mặt gấp đôi, gấp một miếng đen sì sì, cố gắng nhai nuốt, nói: “Em dâu thật mẫu mực, không hổ là làm thiết kế, lại có thể nghĩ tới một chiêu xào bậy bạ này, thật là người đầu tiên trong sử sách”. Nhưng cũng không ăn được miếng thứ hai, cũng quăng đĩa xuống. Cô nín cười, cuối cùng nhin được.

Liên Hạo Đông lấy tất cả tiền mặt trong ví ra, lại lấy một cái thẻ khám bệnh, nói với mấy binh sĩ kia: “Thật xin lỗi, tiền thuốc men tôi trả”.

Lâm Đình Tích ném tiền cho chiến sĩ nhỏ, trả thẻ lại cho Liên Hạo Đông: “Tiền bữa cơm này chúng tôi nhận. Thẻ này không cần. Máy

đứa này chạy hai vòng là tiêu thôi”.

Lâm Đình Tích vỗ vai Liên Hạo Đông, nói: “Chúng tôi quấy rầy đã lâu, vẫn nên tạm biệt thôi”. Anh cười với Trần Hiểu Sắt rất chân thành.

Trần Hiểu Sắt muốn đi tiễn bọn họ, Lâm Đình Tích vội vàng nói: “Em dâu dừng bước! Ngàn vạn lần dừng bước! Ngàn vạn lần dừng bước!” Bọn họ cố gắng ít chọc cô gái này với Liên Hạo Đông thôi.

Liên Hạo Đông ra cửa tiễn bọn họ. Trần Hiểu Sắt căng thẳng tới mức đứng cũng không vững, trời ạ, cô lại chọc đồng nghiệp của anh, anh có giết cô không? Để tỏ long hiên huệ, vẫn nên đi rửa chén cho sạch đi. Bởi vì căng thẳng nên cô làm bể một cái đĩa, vươn tay nhặt lại làm rách da.

Đúng lúc Liên Hạo Đông quay về, mặt không chút thay đổi đi vào phòng bếp, ngồi xổm xuống, nắm chặt lấy đầu ngón tay co, bóp mạnh một cái, đau tới mức Trần Hiểu Sắt ối ối kêu to: “Đau, anh nhẹ một chút”.

Liên Hạo Đông kéo cô dậy từ trên đất, hỏi: “Biết đau à? Vậy người ta ăn đồ hỏng vào bụng, đi bệnh viện là hết đau?”

Trần Hiểu Sắt chột dạ bấu môi, yên lặng xoay người đi rửa chén. Liên Hạo Đông dọn dẹp sạch sẽ mảnh vỡ, đứng sau lưng Trần Hiểu Sắt, ôm chặt người ta, phả hơi nóng trên đỉnh đầu người ta. Toàn thân Trần Hiểu Sắt căng lên, eo cô đã cảm nhận được vũ khí thô sáp kia.

Anh nói: “Biết sai chưa?”

Cô gật đầu, nói: “Em cũng không ngờ những binh sĩ nhỏ kia lại thật thà như vậy”.

Anh buộc tóc lại cho cô, nói: “Em nghĩ xem, vợ thủ trưởng làm cơm mà bọn họ dám nói khó ăn à? Hơn nữa, bọn họ tôn trọng em như vậy”

Cô cảm thấy mình khá khốn kiếp, nói ra ý nghĩ của mình: “Vậy ngày mai em làm một bữa thật ngon để anh mời bọn họ tới nữa được không?”

Anh thờ dài, nói: “E rằng rất khó”.

Thủ trưởng Liên buông cô ra, khẽ nói một câu vào tai cô rồi xoay người đi.

Mặt Trần Hiểu Sát đỏ như trái cà chua, suy nghĩ lời anh nói vừa nãy thật lâu, gì mà chủ động thể hiện chứ?

Liên Hạo Đông đang tắm trong phòng tắm, hông quần khăn lông trắng! Trên tủ bên cạnh đặt một cái ly đế cao và một chai Whisky Scotland tám chín năm. Đây là rượu ngon cao cấp nhất thế giới, màu rượu như hồng ngọc, tao nhã vô cùng. Dùng đầu lưỡi quần nhẹ chất lỏng đỏ thắm thì thấy mịn màng và vô cùng mịn hoặc. Hiển nhiên người uống loại rượu này là một người có địa vị rất cao và có cách thưởng thức khác biệt.

Sau này Trần Hiểu Sát phát hiện anh đúng là quý công tử thứ thiệt. Phần thái độ biết hưởng thụ lại lưỡi biếng này lộ rõ ra sự kiêu ngạo bẩm sinh.

Liên Hạo Đông nửa nằm trong bồn tắm, đổ nửa ly rượu, cầm lên từ từ phẩm, thấy cửa phòng tắm từ từ mở ra, một đôi chân thon dài

mảnh mai trắng như tuyết bước vào. Mỹ nhân mặc một bộ áo tắm màu đen hở cổ, bên dưới áo tắm lộ ra gần nửa thân thể đầy đặn nõn nang của cô.

Chẳng lẽ đây chính là cô chủ động thể hiện?

Bên ngoài vang lên tiếng nhạc nhẹ du dương, là đĩa của Richard Clyde “Hôn lễ trong mộng” mà cô bỏ vào, giai điệu du dương ting tang bay vào phòng như cơn mưa xuân, thấm tận linh hồn. Liên Hạo Đông nhắm mắt cảm nhận vài giây. Đêm nay cô kết hợp rất tốt. Rượu chưa uống mà cũng đã say ba phần, sau đó là bảy phần, cuối cùng là mười phần.

ANh nhấp rượu, cười tủm tỉm nhìn cô nhanh nhẹn tiêu sái tới gần mình. Đây là người phụ nữ của anh, sau khi tháo bộ áo khoác nghịch ngợm phá phách xuống thì lộ ra trái tim linh động trong veo đang cất giấu.

Trần Hiểu Sát mỉm cười vén váy ngủ của mình lên, một tay vòng lên thành động tác ôm ngực, nhón mũi chân lên, bắt đầu múa một mình, vòng một vòng, sau đó lại một vòng, không ngờ là điệu Waltz vô cùng duyên dáng. Cong eo, xoay người cũng rất thướt tha, thỉnh thoảng nhẩy một chân lên cũng rất uyển chuyển. Cô còn nhẩy bước chân hiệp sĩ, nhất thời hấp dẫn vô cùng.

May mà phòng này rất lớn, có thể mặc cho cô nhẩy và xoay tròn.

Gió nhẹ thổi phát qua váy ngủ của cô, ba điểm đồ lót bên trong lộ ra rõ ràng, vải ren như ẩn như hiện khiến làn da như tuyết của cô nổi lên vô cùng trắng. Điệu nhẩy này là điệu duy nhất cô biết nhẩy, học năm hai mươi tuổi. Lúc đó cô định nhẩy cho Tống Á xem, tiếc là không có cơ hội. Không ngờ đã nhiều năm như vậy, cô lại có thể có

cơ hội nhảy một lần, nhảy vì người mình yêu. Vì vậy cô nhảy rất vui vẻ, rất nghiêm túc.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Liên Hạo Đông hít mắt ngậm một ngụm Whisky, rượu đỏ như máu vờn quanh miệng một vòng, lập tức hương thơm thấm đầy răng. Anh nhìn cô đi tới, đôi tay vòng trên cổ anh, sau đó vuốt nhẹ trên người anh một vòng rồi xoay người rời đi. Anh vươn tay bắt được một góc áo. Bị anh xé ra, quần áo chảy xuống, lộ ra nửa người xinh đẹp của cô. Đồ nhỏ bên trong nhìn từ phía sau chỉ có mấy cái đai nho nhỏ, ôm chặt lấy đường cong mỹ lệ của cô. Loại đồ lót XING này khơi lên sức quyến rũ khiến người khác không thể chống cự.

Trần Hiểu Sắt đi tới sau lưng anh, luồn móng tay giữa vào đầu anh, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng múa. Cô học theo động tác yêu của anh, kề vào tai anh khẽ liếm. Anh nhắm mắt, nín thở, hít sâu, sao đó từ từ thở ra, rất hưởng thụ! Đêm nay thật quá xa hoa mỹ lệ rồi.

Bồn tắm nằm giữa phòng, cô dặt tay anh quay quanh bồn tắm. Lúc đi tới trước mặt anh, cô nâng bàn chân ngọc của mình đưa tới nhok trước mặt anh, trắng trắng mềm mềm, ngọc ngọc ngà ngà, còn vương mùi sữa dưỡng da thoang thoang. Vừa rồi trước lúc cô thay quần áo đã hoàn toàn tắm sạch mình trong phòng tắm, còn xúc chút nước hoa lên sau tai và đùi.

Liên Hạo Đông duỗi tay nắm chặt gót sen của cô, thả nó vào bên miệng mình khế hôn, hoàn thành một "lễ hôn chân" vô cùng tiêu chuẩn.

Thời trung cổ, mọi người hôn chân hoặc đầu gối người thống trị, với thái độ vô cùng tôn kính, nhiệt tình và thần phục.

Tối nay, anh bằng lòng làm tù binh của cô.

Anh nhắc người cô lên bằng một tay, thả vào bồn tắm, đặt trên đùi mình, dùng giọng nói truyền cảm nói với cô: "Đêm nay em là công chúa của anh."

Hai má Trần Hiểu Sắt đã sán lạn như hoa đào lúc khiêu vũ, nghe thấy Liên Hạo Đông nói vậy thì cô cũng say. Đây là người đàn ông cô yêu, người đàn ông cô yêu cả đời. Cô cũng thần phục anh. Cô dựa vào trái tim anh, nghe tiếng tim anh đập thành thịch.

Liên Hạo Đông ngậm một ngụm rượu trong miệng, hôn lên môi cô. Rượu ngon chảy vào theo đôi môi mềm mịn d%đ%l%q%đ của anh vào miệng cô. Cô không uống rượu tây, lập tức cảm thấy mùi rượu cay xè, đương nhiên, còn có cả mùi thuốc lá của riêng anh.

Đôi môi lớn nhỏ đụng vào nhau, mặt và cơ thể Trần Hiểu Sắt có rất nhiều giọt rượu. Liên Hạo Đông hôn tất cả giọt rượu trên mặt cô, ẩm ướt trơn bóng.

Bồn tắm thay nước mới, khí nóng hầm hập phủ lên hai người. Hai đôi mắt mơ màng nhìn nhau, cuối cùng hình ảnh dừng trên môi nhau. Cô nhắm mắt, chủ động dâng môi mình lên, chạm nhẹ rồi lại tách ra, tách ra rồi lại chạm nhẹ. Anh cũng vô cùng phối hợp với trò chơi của cô.

Cô vươn lưởi khẽ liếm một cái, khẽ liếm lên khóe môi anh, lại lén lúi về. Đây là cô đang bắt chước XING yêu à?

Anh nhìn cô nghịch ngợm bày trò tình yêu, thừa dịp cô duỗi lưởi ra thì ngậm chặt, cũng thổi một hơi vào miệng cô một cách xấu xa. Thật đáng ghét, mùi thuốc lá nồng như vậy, đàn ông thú vị.

Anh ấn người cô vào lòng, hôn cô khiến cô ngã vào nước, oa! Sẽ chết đuối, đừng.

Ngụm khí vừa rồi thật có tác dụng. Hai người bọn họ lại có thể giữ vững nụ hôn dưới nước gần một phút. Cuối cùng, sau khi cô được nâng lên khỏi mặt nước thì cảm nhận được cảm giác vui vẻ dồn dập khi sắp chết. Xem ra, phụ nữ quả là thích chịu hành hạ, mình cũng không ngoại lệ,

Khóe môi anh nhếch lên thành độ cong, bắt đầu hôn đợt thứ hai, lần này là hôn lưởi sâu. Tay anh vươn vào bờ ngực cô, một bàn tay khác luồn lên eo cô, vân vê nhào nặn, bóp rồi bóp, không dừng không điểm cuối. Cô bị true chọc sắp điên rồi, thân thể bắt đầu nóng ran không kiềm chế được mà run lên. Anh hỏi: “Muốn à? Công chúa điện hạ của anh?”

Hai tay cô ôm lấy anh, nói: “Muốn”. Phóng khoáng và nhiệt tình. Biểu hiện đêm nay của cô thật tốt quá, cách xa dự đoán của anh.

Chiếc áo mỏng rơi ra.

Ngón tay không an phận đi xuống từ rốn cô, tìm tới không gian khép kín, luồn vào. Anh dụ dỗ cô, nói: “Ngoan! Thả lỏng một chút”.

Thật ra thì bên dưới có một ngón tay của người khác luồn vào là chuyện khiến người ta rất ghét và then thùng. Nhưng Liên Hạo Đông

lại cứ vô cùng thích như thế. Chẳng những anh luồn tay vào mà còn di chuyển tới lui, điều này khiến Trần Hiểu Sắt xấu hổ, cắn lên cổ anh. Chờ tới lúc tay anh ra ngoài thì trên cổ anh đã có một quả dâu tây rất lớn.

Cô thấy quả dâu tây thì cười lớn. Anh sờ một chút, hơi đau. Điều này kích thích sự hưng phấn của anh. Anh thả người cô vào chỗ ngồi tắm, tách hai chân thon dài của cô ra, quỳ giữa hai chân cô, hôn vào suối nguồn ngọt ngào.

Đây là? Hu, dừng. Cô vì ngượng mà bắt đầu đẩy anh. Nhưng anh lại như một pho tượng đá, không nhúc nhích chút nào, mà lưỡi lại bắt đầu xâm lược hạ thân cô, ra ra vào vào, sâu sâu cạn cạn. Tứ chi cô quấy lên, toàn thân run rẩy không ngừng. Từ khi cô đẩy anh tới cuối cùng hoàn toàn đón nhận anh, tốn không tới ba phút.

Rất dễ chịu. Cô vừa há to miệng thở dốc vừa khẽ ngậm nga, cố gắng bắt lấy cổ anh. Chẳng lẽ lại sắp tới cao trào sớm à? Đang lúc cô mơ màng, anh bỗng nói lỏng miiêng, động thân, đưa vật cực đại của mình tới trước mặt cô, nói: “Nhậm lấy”.

Cô bị anh dọa sợ, run giọng hỏi: “Không phải tiết mục đêm nay là công chúa và hoàng tử ạ?”

Anh nghiêm túc mà nói: “À, không, thật ra tiết mục đêm nay là công chúa và dã thú”. Anh vuốt ve đầu người ta, tốt bụng giải thích.

Cô kháng nghị: “Tạm thời đổi tiết mục, vở kịch quá thử thách người”.

“Anh tin em, em là phái sức mạnh”. Thử trưởng đại nhân an ủi người ta.

Cô khóc, nước mắt lưng tròng, nói: “Nhưng quá lớn, ăn không được....”

“Em có thể!”

Tuy không sẵn lòng nhưng cô vẫn phát huy khả năng diễn xuất tới mức cao nhất, cố gắng há to miệng ngậm lấy, ngậm ngừng áp úng thật lâu. Anh không kiềm chế được mà rên rỉ, sờ đầu cô, nói: “Giỏi lắm, nên phát huy tác dụng của nó”.

Anh nửa nằm xuống để cô nhìn hạ thân mình, bắt đầu động, tiếng nước rào rào tràn ra rất nhiều theo vận động của hai người. Lần này anh làm cũng dịu dàng như vậy. Cô ừ ừ à à kêu cũng êm tai dễ nghe. Theo tiếng nhạc “Hôn lễ trong mộng” hai người cùng lên tới đỉnh tuyệt vời kia.

Anh nửa ngồi dậy, ngậm chặt bầu ngực đang lắc lư của cô, mỗi lần kéo ngùi cô xuống thì nước nóng cũng ào ạt chui vào người cô, vào thật sâu rồi lại từ từ chảy ra, thoải mái như vậy không ngừng. Anh vô cùng thích độ nhạy cảm của cơ thể cô. Thân thể trắng mềm như thể chỗ nào cũng có thần kinh nhạy cảm của cô.

Nhưng điều anh không thoải mái ở cô là cơ thể quá yếu, nhìn vẻ mặt cô bây giờ, chỉ sợ là lại sắp ngất xỉu. Không được, phải phóng thích mình trước khi cô ngất.

Anh tăng thêm lực, phân tán thần kinh cô, nói: “Cực cương, nhanh gọi tên anh”.

Cô phân chút tâm, thân thể nhỏ yếu nằm sấp trên vai anh, tinh thần rời rạc hỏi: “Anh muốn emêu chức danh của anh à? Hay là tên đầy đủ? Hay là nick name em gọi anh đây?”

“Gọi đại một cái đi!” Anh thật hơi lo lắng. Anh vừa tiến hành được một phần ba, cô ngàn vạn lần dừng ngắt đi. Anh thích cùng làm với cô, bởi vì như vậy mới có sự trao đổi khi yêu.

Cô thở hổn hển, nói: “Xin lỗi, có thể nói cho em biết chức vị bây giờ của anh là gì trước không?”

Liên Hạc Đông “.....”

Anh đặt cục khoái giữa tiếng kêu “Thủ trưởng, thủ trưởng.....” của cô. Thì ra anh thích cô gọi anh là thủ trưởng? Quả là hứng thú tà ác. Đàn ông vĩnh viễn có cảm giác thỏa mãn khi được người ta tôn sùng.

Cô co lại thành một cục, người cuộn lại trong lòng anh. Cô vậy mà, vậy mà cũng giống như Tiểu Sửu Sửu.

Anh ôm cô ra khỏi bồn tắm, trùm khăn tắm lên, ôm lên trên giường, tắt nhạc, kéo rèm cửa sổ ra để cô nhìn biển. Anh thì sao? Yên lặng nằm sau lưng cô, cho cô thân thể ấm áp, dỗ cô ngủ. Sắc mặt đỏ ửng của cô còn chưa tan đi, má phấn óng ánh khiến người ta không kiềm được mà xoa nắn một lúc. Anh dùng tay chống người lên, cứ lẳng lẳng nhìn cô như vậy.

Trên đường cách đó 100km, Lâm Đình Tích bỗng thắng xe lại, nói với bốn binh sĩ khác: “Từ này tới trụ sở còn mười dặm, các cậu chạy về đi”.

Tiểu Vương kinh ngạc nói: “Đội phó, vì sao?”

Lâm Đình Tích nói: “Tối nay ăn nhiều thứ như vậy, không sợ không tiêu được à? Không sao, đi xuống đi, lượng vận động của thủ

trưởng Liên các cậu toói nay tuyệt đối nhiều hơn chạy mười dặm của các cậu nhiều”.

Một binh sĩ hỏi: “Không phải là huấn luyện viên Liên ở nhà ă? Anh ấy không cần phải chạy bộ”. Tiểu Vương kéo nhẹ quần cậu ta, không cho cậu ta nói nữa. Lờì này thật khó mà giải thích.

Nhưng Lâm Đình Tích giải thích rất hay: “Chờ sau cậu cưới vợ sẽ biết là hoạt động gì”.

Cuối cùng mặt bốn người đỏ ửng, xuống xe, ha ha, bởi vì bốn người ở đây đều là xử na, ha ha.

Lâm Đình Tích đạp mạnh chân ga chạy đi. Xe anh lái là xe mới của Liên Hạo Đông ở trụ sở, Land Rover quân dụng hiện đại nhất nhập từ Anh. Ngày mai Tiểu Vương còn phải đón Liên Hạo Đông về trụ sở.

Tiểu Vương đã tới đón anh từ lâu. Anh cũng kêu Trần Hiểu Sát người ta nấu cơm cho anh từ sớm. Aiz! Người ta đều là thương yêu vợ, anh là thay đổi phương pháp hành hạ vợ. Hai ngày nữa anh còn kế hoạch lớn hơn phải thực hiện. Ôi trời, chắc chắn đời trước anh là nàng dâu nhỏ bị ức hiếp, đời này hạnh hạ cô để lấy được sự dễ chịu đây mà.

Lúc anh dậy thì vỗ bờ mông tròn trịa của cô, hỏi: “Có phải sau lưng anh bị em cào rách rồi không?”

Cô nhìn thì thấy sau lưng anh có một hàng dấu tay cào của cô, có một đường gằn như kéo dài tới sau ót anh. Trời ă, cứ giả vờ như không nhìn thấy đi, nếu không? Cô nói: “Không có. Anh nhạy cảm

quá đầy. Vậy là không tốt. Đàn ông quá nhạy cảm sẽ biến thành GAY”.

Liên Hạo Đông xách cô tới trước gương, hỏi: “Lại học được nói dối rồi? Nhìn xem”.

Cất! Giữ lấy mà chơi! Từ nhỏ tới lớn nói dối là món ăn tinh thần của cô có được không? Thà không ăn cơm nhưng không thể không nói dối. Bị người ta nhìn thấy lời nói dối, cô lập tức mở to hai mắt, nói: “Trời ôi! Không thể như vậy, một đường rất lớn. Oa! Thật buồn nôn, như thể đường trên lông hỏ vậy.

Một cái tát lên mông!

“Liên Hạo Đông, mẹ nó anh ăn hiếp người! Nói dối không được, nói thật cũng không cho à?”

Trên mông lại bị một tát nữa “Còn dám nói bậy không?”

.....

Về phần kết quả cuộc đối thoại này của hai người là gì, không nghiên cứu sâu thêm nữa. Chỉ biết móng tay mười ngón của Trần Hiểu Sắt bị người nào đó cắt hết. Cô vì kháng nghị mà nhổ hết lông chân của người nào đó.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

Sáng sớm Liên Hạo Đông ăn bữa sáng Trần Hiểu Sát làm. Đây là lần đầu tiên anh ăn cơm cô làm. Anh phát hiện ra cô nhóc này thật rất biết nấu cơm. Anh đã phát hiện từ tối qua rồi. Tuy những thứ bưng ra kia đen như mực rất khó coi nhưng kỹ thuật xắt rau cũng rất giỏi, rau diếp với mực xé sợi cô cắt vừa mịn lại vừa đều. Nhưng cô là phá phách, cố ý làm thành như vậy.

Anh ăn tới mức thấy đầy, nói: "Nếu ăn hết như vậy thì anh sẽ phát tướng. Xem ra buổi tối phải vận động nhiều mới được."

Người nào đó nghe xong lập tức mồ hôi đầm đìa. Người này quả là không biết xấu hổ! Vô liêm sỉ!

Cô hơi không yên lòng, nói ra ý nghĩ của mình: "Em nói, em ở đây đã rất lâu rồi, có thể trở về chưa?"

Anh vỗ vai cô, nói: "Anh còn chưa yêu em đủ, sao có thể thả em đi?"

Cô muốn khóc, không mang theo bộ dạng người bị ức hiếp. Cô nín lấy áo khoác anh không buông tay: "Em không muốn lqđ ở chỗ này, em phải về, em phải về, SỬU SỬU không thể rời em được." Không cho em về Bắc Kinh, ngày nào em cũng giày vò anh như vậy, xem anh có để em đi không!

Liên Hạo Đông mặc quần áo xong, chỉnh lại cổ áo, lau giày da, nói: "Hai ngày nữa sẽ cho đơn vị mới nhận quân hàm, nhận quân hàm xong còn có một buổi dạ hội văn nghệ ủng hộ quân đội, người biểu diễn toàn là anh đẹp trai ngàn người chọn một trong quân. Em không muốn xem à?"

Aiz? Vậy thì? Chuyện này...Trần Hiểu Sắt cảm thấy mình cũng nên yêu nước, nên ủng hộ quân đội, liền thở dài một hơi, bày tỏ: "Thật ra thì sao? Tiểu Sửu Sửu có Bân Bân chăm sóc em cũng khá yên tâm."

Liên Hạo Đông đã sửa sang xong, nói: "Không sao! Có muốn anh đặt vé máy bay cho em không? Bây giờ đặt thì tối nay em có thể tới Bắc Kinh rồi."

Trần Hiểu Sắt bỗng rất thoải mái nói: "Ha ha, ha ha...Em vừa đùa với anh thôi. Thật ra em cảm thấy ở đây rất tốt, rất tốt." Oa a, vạn phần mong đợi! Vạn phần mong đợi! Cô vô cùng muốn xem quân nhân bọn họ đi đều, liền hỏi: "Có phải sẽ có nghi thức duyệt binh không?"

Liên Hạo Đông nói: "Không nói cho em!" Anh sờ đầu cô, nói: "Đi đây, một mình đừng chạy lung tung."

Hôm nay cô quá mức vui vẻ, tặng anh một đôi môi thơm.

Liên Hạo Đông mang theo vết thương toàn thân, sờ má ra cửa. Thật ra thì không có mấy người có thể tổn thương anh, ngoài cô ra. Dấu răng ngày đầu tiên gặp lại tới dấu tây trên cổ hôm qua, vết cào sau lưng, nói vết thương chồng chất cũng không quá phận chút nào chứ?

Sau khi về tới trụ sở, Lâm Đình Tích nhìn chăm chăm dấu hôn trên cổ Liên Hạo Đông, trêu ghẹo: "Đội trưởng, bây giờ mới tháng mấy? Nhà anh có muối à? Nhìn anh bị cắn cũng hơi nhạy đó."

Liên Hạo Đông biết anh ta là nói cổ anh, nói: "Tôi nuôi riêng, mục đích là để bổ sung mùa đông thiếu muối."

Lâm Đình Tích: "..."

Hôm đó, anh đang nghiêm túc suy nghĩ giữ binh sĩ hạt giống nào. Trong khi huấn luyện ở đây có vài người biểu hiện rất tốt, nên giữ lại. Có người bị thương rất nặng, không thể giữ. Cũng có người d\$đ\$I\$q\$đ yêu cầu từ bỏ. Tổng hợp những yếu tố này, người đạt mục tiêu của anh có khoảng tám mươi người. Nói cách khác phải sàng lọc chừng hai mươi người.

Anh phân riêng loại tài liệu, lúc nào cũng phải ra quyết định chính thức. Chỉ có tài liệu của một người khiến anh tiến thoái lưỡng nan, không biết nên bỏ vào đâu. Máy lần thi hành nhiệm vụ, cậu ta thể hiện xuất sắc nhất, nhưng anh cũng không muốn giữ lại cậu ta, suy nghĩ, rồi ném tư liệu của cậu ta vào phần sàng lọc.

Lúc Liên Hạo Đông tới 'Hang đen' thì thấy tham mưu trưởng Trương đang giao việc cho mấy vị sĩ quan. Về mặt này quả thật là muốn ăn thịt người. 'Hang đen' là một loại thiên thể cực mạnh, ngay cả ánh sáng cũng không thể thoát khỏi ma chú, có thể dẫn thân vì hủy diệt và mất tích. (tha thứ cho ta, đoạn này quá khó hiểu T.T)

'Hang đen' là một trong những cấm khu của trụ sở, dùng để thẩm vấn dạy bảo phạm nhân cho nên không ai thích tới đây. Người tới đây không ai có thể thoát khỏi số mệnh. Doanh trại quân đội làm bằng sắt luôn luân chuyển binh sĩ. Những người kia thời gian làm

lính ngăn, còn chưa kịp biết chỗ này làm gì đã chuyển ngành về nhà.

Hôm nay Liên Hạo Đông tới là để bàn bạc tiến độ thẩm vấn. Trước khi giao cho Cục An ninh quốc gia, tốt nhất bọn họ phải có một kết quả sơ thẩm.

Tham mưu trưởng Truong thấy Liên Hạo Đông như thấy được cứu tinh, gọi anh tới bên cạnh. Liên Hạo Đông vô cùng lễ phép kính quân lễ. Tham mưu trưởng Trương nói: "Gặp cậu thật tốt quá. Có chuyện muốn nói với cậu." Tham mưu trưởng Trương kéo Liên Hạo Đông về phòng làm việc.

Tham mưu trưởng Trương nói: "Tối qua người đầu hàng kia đã chết rồi."

Liên Hạo Đông kinh ngạc, nói: "Hả? Nguyên nhân là gì? Có giám sát không?"

Tham mưu trưởng Trương mở màn hình lớn ra, nói: "Cậu nhìn xem."

Trong băng thu hình giám sát, tù binh đầu hàng kia đang ăn cơm, bỗng miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất chết đi. Thấy người đã từng là đồng minh hoặc là chiến hữu bỏ mình, những tù binh bên cạnh cũng lạnh lùng như sương thu.

Liên Hạo Đông nói: "Đã kiểm tra tử thi chưa?"

Tham mưu

Trưởng Trương ném cho anh một tài liệu. Anh lật ra, nói: "Trúng độc?"

“ Đúng vậy, cậu đoán xem bọn tôi tìm được gì trong dạ dày hắn ta?”

Liên Hạo Đông nhìn tham mưu trưởng Trương không lên tiếng, mắt nặng nề và sắc bén không nói nên lời.

Tham mưu trưởng Trương rất thần bí mà nói hai chữ: “ Phong hầu.” (Đóng chặt yết hầu)

Liên Hạo Đông ném bản báo cáo lên trên bàn, thu hồi ánh mắt, cau mày suy nghĩ, nói: “Thuốc này phổ biến trong giới gián điệp, đặc công,sát thủ. Vì để dán miệng đều tìm cơ hội hạ loại thuốc này với người biết chuyện.”

Tham mưu trưởng Trương nói: “ Vậy cậu đoán tiếp xem thuốc này vào bụng tù binh này thế nào?”

Liên Hạo Đông nói: “ Là chính người muốn bọn họ im miệng ra tay?”

Tham mưu trưởng Trương đứng lên, bưng ly trà, chỉ vào Liên Hạo Đông cười nói: “ Quả đúng là tên nhóc cậu có mười tám khúc quanh trong bụng.”

Liên Hạo Đông mỉm cười, đón nhận kiểu khen ngợi này.

Tham mưu trưởng Trương bắt đầu nói về tình hình bây giờ, “ Trong bọn họ có một thủ lĩnh tiên Thanh Mãng. Người này cắt một miếng bụng mình, nhét thuốc kia vào đó, có hai mục đích, một là giết chết kẻ bán đứng mình, thứ hai là để tự sát. Tuy rất nhiều quốc gia kí công ước quốc tế nói đối xử tử tế với tù binh nhưng ai có thể đảm bảo không ai lạm dụng cực hình?Cho nên chuẩn bị trước thứ này, lo trước khỏi họa.”

Liên Hạo Đông hỏi: “ Đã lấy ra hết cho hấn chưa?”

Tham mưu trưởng Trương nói: “ Đã lấy hết.”

Liên Hạo Đông có chỗ không hiểu, liền hỏi: “ Hấn hạ thuốc người đầu hàng kia bằng cách gì chứ? Bọn họ hấn là được giam riêng rẽ.”

Tham mưu trưởng Trương thở dài một hơi, hơi tỏ vẻ lấy làm tiếc: “ Là sơ sót của chúng tôi, lúc ăn cơm không nên để bọn họ tập trung lại một chỗ. Hấn ta thừa dịp ăn cơm bỏ vào.”

Liên Hạo Đông nói: “ Vậy thì tìm chỗ cho hấn ăn một mình.”

“ Cậu nói rất đúng, Luyện Ngục chúng ta vừa xây xong kia, sẽ đưa cho hấn.” Tham mưu trưởng Trương uống một miếng trà.

Liên Hạo Đông lại xem bản báo cáo lời hỏi cung của những người này, lại hỏi Tham mưu trưởng Trương: “ Có nói chỗ bọn hấn ở đâu không?”

Tham mưu trưởng Trương cười, ném chìa khóa cho anh, nói :” Thanh Mãng giấu thuốc kia là thủ lĩnh. Hấn bị giam trong phòng 101. Cái nơi bắt gặp hấn bắt vua trước, làm tên quỷ già này tan rã thì những người khác chỉ là cát vụn.”

Chuyện là như vậy, bây giờ bắt được những người này nhưng tất cả đều là tử sĩ, ngậm miệng không nói như nhau. Liên Hạo Đông nhìn vào tài liệu những người này, từ đặc thù màu da tới cơ thể tới ngôn ngữ tập quán sinh hoạt các loại, có thể kết luận những người này đều là người của quốc gia Đông Nam Á nhỏ lân cận. Da ngăm đen, xương gò má cao cao, mũi khoằm khoằm, quả thật là xác định rồi.

Liên Hạo Đông xem hết những thứ đó thì trong lòng đã có sách lược, liền giả vờ ghi chép: “Vậy ý của ngài là...”

Tham mưu trưởng Trương nói: “Cho cậu chìa khóa, ba ngày sau tôi muốn tất cả bọn họ đều đầu hàng.”

Liên Hạo Đông cau mày hỏi: “Anh yên tâm vậy à?”

Tham mưu trưởng Trương trả lời: “Biết vì sao lại giao bọn họ cho cậu không? Cũng là bởi vì tên nhóc cậu mưu mô nhiều, lại dám ra tay độc ác. Yên tâm mà làm, bọn chúng là gián điệp, đã xâm phạm tới luật pháp nước ta, xử tử bọn chúng cũng không quá phận.”

Liên Hạo Đông mỉm cười, cầm chìa khóa, quay hai vòng rồi cúi chào, trả lời: “Tuân lệnh!”

Trước mắt những tù binh được chỉ ra giam ở ba chỗ khác nhau trong Hang đen. Lão đại bị khai ra đó đã bị nhốt riêng. Vồn có thể xử bắn người này nhưng còn rất nhiều chuyện phải khai thác từ miệng hắn, là một bảo bối.

Liên Hạo Đông mặc trang phục đặc chiến màu đen, mang bao tay trắng, đội mũ đen lớn, mang một đồng hồ vào chỗ tên xâm lược này. Chiến sĩ nhỏ còn lại nhắc nhở hắn: “Đội trưởng Liên, ngài nên mang súng vào đi!” Chiến sĩ nhỏ suy nghĩ rất chu đáo.

Liên Hạo Đông nói: “Dạy dỗ loại người này mà cần mang theo súng?”

Phòng hỏi cung nằm ở hai gian ngoài, bình thường là phạm nhân ngồi trong song sắt, người hỏi cun ngồi bên ngoài. Ở đây có bốn camera, mỗi một chữ bạn nói, một vẽ mặt bạn đều được ghi lại.

Nhưng hôm nay Liên Hạo Đông lại tất tất cả những thứ này, bởi vì anh phải làm chút chuyện ‘ phi pháp’.

Hai chiến sĩ cùng vào thăm vấn với anh cầm súng trường trong tay, đứng ở sau lưng anh. Anh ngồi lên bàn, nói với chiến sĩ nhỏ: “ Mở cửa ra, thả hấn ra.”

Chiến sĩ nhỏ nhận lệnh, mở cửa sắt ra, giải tên âm lược Ara ngoài, bắt người này ôm hai tay lên đầu, ngồi xổm xuống đất. Liên Hạo Đông móc thuốc lá ra từ trong túi quần, châm một điếu, ném tới trước mặt kẻ xâm lược A.

Mắt kẻ xâm lược A rất lớn, trong đó tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu. Anh dùng tiếng Anh nói với hấn ta: “ Thuốc là bạn thân của chúng ta. Mà cần một điếu đây.”

Hấn nghe hiểu, suy nghĩ mấy giây thì nhặt điếu thuốc từ trên đất lên hút. Trong phòng giam tối tăm không ánh sáng, hấn ta đã sắp quên mùi vị của thuốc lá. Bây giờ bỗng nhiên có được một điếu, quả thật là như sói đói bụng ba ngày được một miếng thịt. Hấn kích động tới mức tayrun lên.

Một điếu thuốc Trung Hoa mềm được hút hết rất nhanh.

Chiến thuật của Liên Hạo Đông chọn là quanh co, phân tán tinh lực người này, lấy mục đích ph eta nhanh chóng tiêu diệt quân địch. Tên xâm lược A hút thuốc xong thì sắc mặt thả lỏng rất nhiều,, không còn vẻ mặt đối địch lúc đầu.

Anh nghe nói người này không nói một lời, cho dù lấy được thuốc trên người hấn thì hấn cũng không nói một câu, là một người rần rở,

hoàn toàn không cần tiêm thuốc tê cho hấn ta, đau biết bao nhiêu. Nhưng loại người này đau chết cũng đáng.

Liên Hạo Đông nói chuyện với hấn ta như thể bạn bè. Tiếng Anh của anh rất giỏi, tuy thân phận anh không thể thường xuyên ra nước ngoài nhưng từ nhỏ anh đã ghi hết những kiến thức này vào đầu rồi. Anh hỏi: “ Tao muốn biết người đứng đầu sau lưng bọn mày là ai?”

Tên xâm lược A nói: “ Xin lỗi! Giữ bí mật là chuyện tao phải làm.”

Liên Hạo Đông lại nói: “ Nhưng bạn bè mày đã công khai, mày cảm thấy mình còn cần phải kiên trì không?”

Tên xâm lược A cười cười, vẻ mặt cũng rất bình thản, nói :” Không, bọn họ sẽ không.”

Anh hỏi: “ Mày dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy?”

Tên xâm lược A thổ lộ một bí mật lớn lao với anh. Hấn nói: “ Mỗi người chúng tao đều là ký sinh tử lệnh, Nếu chúng tao cho biết người phía sau màn thì người nhà chúng tao đều bị liên lụy, chúng tao cũng sẽ không sống tốt.”

Liên Hạo Đông nói ra nghi ngờ của bản thân: “ Coi như bọn mày không nói, chẳng lẽ có thể đảm bảo bọn mày con sống ra ngoài? Chẳng lẽ có thể đảm bảo người nhà mày không bị hãm hại?”

Tên xâm lược A nói: “ Đúng vậy.”

“ Dựa vào cái gì?” Liên Hạo Đông hỏi.

Tên xâm lược A dùng tay trái che ngực nói: “ Chúng tao dựa vào tín ngưỡng của tụi tao.”

Nói chuyện tín ngưỡng với Liên Hạo Đông như thể nói với Sứ Sứ xem nó có muốn đi học không, là chuyện vớ vẩn. Từ nhỏ Liên Hạo Đông đã theo chủ nghĩa vô thần, trong đầu chưa từng có khái niệm quỷ thần. Nếu phải nhắc tới một vị thần thì đó chính là bản thân anh.

Lúc nhỏ trong đại viện, Liên Hạo Thiên mang theo anh làm không ít chuyện xấu. Khi đó vị trí của đại viện gần như là ngoại thành Bắc Kinh, xung quanh là đường đá lớn mấp mô. Liên Hạo Thiên dẫn anh vào căn tin trong viện ăn trộm cá chưng, bánh màn thầu, vải trắng trắng, sau đó khoác vải trắng lên người giả làm ma hù kẻ khác, chính tới nỗi trời vừa tối là không ai dám ra đường.

Sau này, sĩ quân hậu cần xách hai đứa tới báo cáo chỗ Liên Kỳ Sơn, ông rút côn ra định đánh bọn họ, Liên Hạo Thiên lớn hơn anh hai tuổi, rất có dáng vẻ làm anh trai, cùng chịu đòn với Liên Hạo Đông. Nhưng anh lại làm bữa sáng cho anh trai một tuần để báo đáp lại. Anh đã sắp quên mất chuyện mua cháo này.

Sau này, Liên Hạo Thiên bước vào thời kỳ dậy thì, tình hình càng ngày càng lãnh đạm, thôi lui khỏi giang hồ, để lại mình Liên Hạo Đông anh. Chờ tới khi anh vào thời kỳ dậy thì thì tính tình cũng bắt đầu trở nên lạnh lùng. Tuy không bằng Liên Hạo Thiên nhưng cũng đủ khiến người ta lạnh lẽo, đương nhiên cũng không làm chuyện này nữa, Chuyện hư hỏng giả ma này liền bị lão nhị hư hỏng vạn năm Hà Ngọc Thành cướp đi.

Có điều, năm đó Hà Ngọc Thành dậy thì chậm, vóc dáng nhỏ. Có lần giả ma bị người ta đánh một trận dữ dội xong thì cũng buông tha việc này. Vì vậy, có nghĩa là hoạt động này chết non trong tay Hà Ngọc Thành...

Liên Hạo Đông nói đầy thương xót với tên xâm lược A: “Mày dựa vào cái gì mà đảm bảo bọn họ sẽ không phản bội tén ngươi?”

Tên xâm lược A đó nói: “Ai phản bội thì người đó sẽ chết.”

Liên Hạo Đông lại nói: “Mày suy nghĩ một chút, bọn họ không nói thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nếu bọn họ nói còn có 50% cơ hội giữ được mạng.”

Tên xâm lược A nhếch lên một độ cong, nói: “Ngoài người phản bội kia thì còn lại đều là chiến hữu đồng minh theo tao rất nhiều năm. Bọn họ sẽ không làm vậy.”

Liên Hạo Đông tỏ vẻ tiếc nuối: “Thật đáng tiếc.”

Tên xâm lược A nói: “Chắc chắn bọn mày nói dối. Những đồng minh kia của tao sẽ không bán bạn bè, sẽ không mặc kệ người nhà của mình. Bọn mày nói láo!” hẳn hơi không giữ được phong độ của mình rồi.

Mũ đen che hơn nửa mặt Liên Hạo Đông, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm. Lúc này, anh bỗng cười, nói: “Chờ mày xem cảnh này xong thì sẽ không còn chắc chắn như thế nữa.”

Liên Hạo Đông thu nụ cười lại, đứng bật dậy, ra lệnh với hai chiến sĩ nhỏ: “Giải hắn vào trong cho tôi, cấm hắn lên tiếng.” Rồi nói với người ngoài cửa: “Giải một người khác vào cho tôi.” Anh dùng giọng điệu lãnh khốc vô tình tỏ rõ oai phong quân ta. Cái này gọi là cho mày bậc thang, mày không xuống cũng đừng trách tao dùng roi.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Liên Hạo Đông chọn lựa kỹ càng một kẻ xâm lược B để giải vào. Vì sao nói là chọn lựa kỹ càng? Vì sau khi Liên Hạo Đông quan sát người này cẩn thận khắp mọi mặt thì cho rằng tổ chất kém nhất. Trong song sắt che một tầng vải đen, kẻ xâm lược A bị đặt trong đó, toàn thân bị trói, che đi thính giác của hắn, chỉ để lại cho hắn một cửa sổ thủy tinh duy nhất để quan sát.

Liên Hạo Đông lấy lưới lê tùy thân, nâng cầm kẻ xâm lược B, nói: "Nói thật thì ra khỏi nơi này, không nói thật thì sau này mày khỏi phải ra nữa..."

Kẻ xâm lược B nói: "Chúng tao là tù binh, mày hẳn nên dùng cách cư xử thân thiện với chúng tao, đừng nghiêm hình bức cung."

Liên Hạo Đông hỏi ngược lại: "Tù binh? Vậy tao xin hỏi hai nước chúng ta đã khai chiến chưa? Chúng ta là độ sức công bằng giữa quốc gia với quốc gia à?" Anh bấu môi cười, nói tiếp: "Cho nên chúng mày chỉ có thể được coi là gián điệp và kẻ xâm lược bị chúng tao bắt. Tao có thể dùng 360 cách để mày chết. Không biết mày muốn thử loại nào?"

Mồ hôi tên xâm lược B bắt đầu chảy, run rẩy nói: "Chúng tao chỉ là người chấp hành mà thôi."

Liên Hạo Đông đá một cú thật mạnh lên ngực tên xâm lược B, tốc độ rất nhanh, sức cũng rất lớn, gần như khiến người ta không nắm được quỹ đạo của nó. Miệng tên xâm lược B lập tức phun ra một ngụm máu, hắt lên bao tay màu trắng của anh. Tên xâm lược B lau vết máu nơi khoe miệng, nói: "Tao là quân nhân, mày không được ngược đãi tao. Mày không tuân theo công ước quốc tế."

Tay Liên Hạo Đông kéo tóc người này, nói: "Nếu tuân thủ công ước quốc tế cũng không tới cửa nước tao. Chắc chắn mày không biết cách thẩm vấn phạm nhân của chúng tao nhỉ?"

Người nọ thở hổn hển, không dám lên tiếng, Vì vậy Liên Hạo Đông liền bày hiện trường giết người đầm máu ra cho bọn hắn nhìn. Một người nữa lại bị giải tới. Người này mặc một bộ quần áo tù nhân, đầu đội khăn trùm đầu màu đen. Lại bưng một chậu lửa tới cùng với mấy que ủi. Sắt đã bị nung tới đỏ bừng. Ánh mắt tên xâm lược B ngơ ngác. Hắn vẫn không rõ dùng thứ này làm gì.

Người kia vừa vào đã bị trói vào cột, hai tay treo ngược trên cao. Liên Hạo Đông đi tới, xé áo hắn ra, để lộ làn ra. Anh bước qua, nhắc que ủi lên từ chậu than, đi từ từ tới bên cạnh, cầm que ủi ấn xuống.

Người bị nung nóng há to miệng khàn giọng gào, mãi cho tới khi khàn cả giọng, ngắt đi.

Liên Hạo Đông đưa que ủi dính máu và thịt cho kẻ xâm lược B đang bị thẩm vấn xem, nói: "Thử một chút không? Tao sẽ không d^đ^l^q^đ trực tiếp để mày chết. Tao có rất nhiều thời gian và tinh lực, sẽ in từng dấu từng dấu lên người mày, từ từ làm mòn tính mạng mày."

Kẻ xâm lược B không thể tin rằng quốc gia văn minh hiện đại lại còn người dùng cách nguyên thủy như vậy. Hắn nhìn que ủi máu thịt không rõ mà mắc ói. Liên Hạo Đông thấy hắn không có phản ứng thì nói: "Người đâu, bắt hắn trói đi hành hình cho tôi."

Đang lúc các chiến sĩ nhỏ muốn trói hắn thì hắn đầu hàng, gần như là quỳ xuống van xin Liên Hạo Đông: "Tao sẽ nói hết những gì mình biết cho mày, xin mày bỏ qua cho tao đi."

Liên Hạo Đông cười lạnh, còn dám làm chuyện xấu?

Đội ngũ mạnh mẽ, không quan tâm người lợi hại nhất như thế nào mà là phải xem tâm lý người kém nhất như thế nào. Điều này như nguyên lý thùng gỗ, chứa nước ở độ cao nào được quyết định bởi độ dài miếng gỗ ở chỗ thấp nhất thế nào.

Liên Hạo Đông mở băng ghi âm, đồ để quay phim, lại lấy giấy và bút ra, nói: "Nói hết tin tức một cách cặn kẽ, sau đó ký tên đồng ý."

Đưa tên xâm lược B đi, tên xâm lược A liền được thả ra. Liên Hạo Đông nói: "Hắn đã khai mày, hơn nữa còn nói rất nhiều chuyện về mày. Tao nghĩ hắn chúng tao nên thay tổ chức sau lưng màu tới hỏi thăm người nhà mày một chút. Trung Quốc chúng tao có vô số chiến sĩ đặc chủng hạng nhất."

Kẻ xâm lược A không nói câu nào. Liên Hạo Đông biết bây giờ tâm trạng hắn phức tạp. Đồng minh mình tin tưởng lại bán đứng mình, bán đứng quốc gia và tín ngưỡng của mình. Dù quốc gia và tín ngưỡng không quan trọng nhưng lại

Không thể không quan tâm người thân của mình. Rất rõ ràng, vừa rồi hắn không nên để lộ nhược điểm của mình cho Liên Hạo

Đông, bay giờ biết bị anh lợi dụng thì đã muộn rồi!

Anh đưa giấy và bút cho hắn: “ Tao cho mày một giờ suy nghĩ. Mày nghĩ cho kỹ.”

Một giờ sau, anh lấy được bí mật mà người này vẫn cố sống chết để giữ lấy, cẩn thận sắp xếp hồ sơ những tư liệu thu thập được này. Kẻ xâm lược A bị bắt, những thứ còn lại liền thể như chẻ tre, từng người bị tấn công rất nhanh.

Khi anh đưa ra một chồng tài liệu thật dày cho tham mưu trưởng Trương, mắt ông ta như rơi xuống. Ông biết anh sẽ cho ông ta câu trả lời thuyết phục rất nhanh nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, mới có hai ngày. Những người khác thậm chí vẫn rất lâu cũng không giải quyết được.

Tham mưu trưởng Trương nói: “Tên nhóc thú vị thật giỏi. Nói cho tôi biết, cậu dùng cách gì để cạy miệng tên xâm lược A này vậy?”

Liên Hạo Đông nói: “ Các anh quá nhân từ, không thể dùng cách giảng kinh niệm phật siêu độ cho những người này, phải nhấn tâm một chút mới có thể. Những người này quá không hiểu biết. Tôi phổ cập văn hóa truyền thống phổ biến khắp dân tộc Trung Hoa cho bọn hắn, tặng bọn hắn hai báu vật dân tộc Trung Hoa.”

“ Báu vật gì? Xin lắng tai nghe.”

Liên Hạo Đông mỉm cười nói: “ Một là thập đại cực hình Mãn Thanh, một là kế phản gián.”

Tham mưu trưởng Trương nghe hết trình tự hành động của anh thì đập bàn nói: “ Thật có tên nhóc như cậu.”

“ Quá khen.”

Tham mưu trưởng Trương chỉ vào tài liệu, nói: “ Cậu nói xem, nếu tài liệu này được gia cho cấp trên thì bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Bây giờ tướng lĩnh nước ta đều là phái chủ chiến, thủ đoạn đàm phán đối ngoại vẫn luôn cứng rắn, thường nhắc nhở mỗi đơn vị chuẩn bị sẵn sàng ra chiến trường bất cứ lúc nào. Tài liệu này xuất hiện thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Cho nên, tới giai đoạn này, không phải là chuyện Liên Hạo Đông và Tham mưu trưởng Trương có thể xen vào. Quốc gia bị khai thông khác với mọi người đoán, một nước nhỏ Đông Nam Á bị nước M thao túng. Bọn họ muốn qua lần hành động này để đưa căn cứ quân sự của quân ta ra ánh sáng, điều tra sức mạnh quân sự của chúng ta, từ đó tháo gỡ nghi ngờ nhiều năm với quân ta.

Bọn họ nghĩ chúng ta quá đơn giản cho nên thất bại là chuyện trong dự đoán.

Sau này, toàn bộ bọn xâm lược này biến mất một cách bí ẩn, ngoài những người thi hành mệnh lệnh thì không ai biết bọn chúng đi đâu.

Phần hồ sơ này thành chứng cứ vô cùng có sức mạnh trong ngoại giao nước ta, tài liệu được niêm phong vào hồ sơ X, mã số màu đen 01-088. Những số liệu này có ý nghĩa cụ thể của nó trên phương diện quân sự, chúng ta không tìm hiểu sâu thêm.

Liên Hạo Đông đi về phía ký túc xá ở phía đông doanh trại, có một chiến sĩ nhỏ đang nằm nghỉ ngơi. Anh đi qua, ngồi vào đối diện

người trên giường, hỏi: “ Sao? Bị bỏng à?”

Chiến sĩ nhỏ thấy Liên Hạo Đông liền định đứng dậy xuống giường. Anh đè vai cậu ta lại, nói: “ nằm xuống nhanh đi.”

Chiến sĩ nhỏ đành phải kính một quân lễ với Liên Hạo Đông. Cậu ta vuốt lên vết bỏng trước ngực, nói với Liên Hạo Đông: “ Không sao, ngài yên tâm đi.”

Trong lòng Liên Hạo Đông biết chắc chắn vết bỏng không nhẹ, liền đi tới, vén quần áo chiến sĩ nhỏ lên nhìn, dấu que ủi in vừa nhỏ vừa sưng. Anh hỏi: “ Bôi thuốc chưa?”

Chiến sĩ nhỏ nói: “ Đã bôi thuốc mỡ trị bỏng rồi.”

Liên Hạo Đông gật đầu, khen ngợi cậu ta: “ Diễn không tệ, kêu cũng rất giống thật, có điều da heo hơi mỏng, nếu không thì không tới nỗi bị bỏng rồi.”

Chiến sĩ nhỏ xấu hổ, nói: “ Thủ trưởng, da heo này không được tẩy sạch, trên còn có lông heo. Nếu không phải là cách khá xa thì dám chắc bị lộ rồi.”

Liên Hạo Đông bỗng cười khế: “ Dù đặt người đó trước mặt để nhìn thì hẳn cũng không nhận ra được. Vào lúc đó, người bình thường đều sẽ sợ.”

Chiến sĩ nhỏ đỏ mặt, nói: “ Thủ trưởng, ngài thật tin ranh.”

Liên Hạo Đông lại cười, đứng lên, nói: “ Cảm ơn khen ngợi! nghĩ ngợi thật tốt ba ngày, để người nhà bếp làm chút thức ăn ngon cho cậu bồi bổ. Tóm lại, cậu làm không tệ, thưởng cậu công hạng ba, cố gắng lên.”

Chiến sĩ nhỏ lấy được khen ngợi, cảm thấy người mình cũng không đau nữa, toàn thân cũng có sức lực, trái tim nhỏ lại bắn ra ánh sáng rực rỡ mới. Cậu ta cảm ơn Đảng và quốc gia một cách nghiêm túc, Liên Hạo Đông vỗ vỗ bờ vai người ta, nói: “ Nghỉ ngơi tiếp đi.”

“Dạ!” lúc này đáp thật là vang vang có lực.

Màn kịch hạ xuống, cuối cùng vẽ cho chuyện này một dấu chấm, mà cũng tới thời khắc máu chốt binh sĩ hạt giống kia đi hay ở. Anh đưa hết tài liệu đã phân tới phòng Chính trị trụ sở. Thật ra thì nhóm binh sĩ hạt giống này đi hay ở vốn có thể để Liên Hạo Đông thẩm định, sau đó giao cho tham mưu trưởng gõ nhịp.

Tham mưu trưởng Trương nhìn lần lượt từng cái tên, vốn không hện mà cùng ý kiến với Liên Hạo Đông. Chỉ có một người là Tham mưu trưởng Trương không đồng ý với anh. Ông rút tờ giấy ra khỏi kẹp, bỏ qua một bên.

Liên Hạo Đông tới trình diện, anh biết Tham mưu trưởng Trương muốn hỏi cái gì.

Tham mưu trưởng Trương đưa tài liệu người này cho anh, nói: “ Trong ba lần huấn luyện tuyển chọn người này biểu hiện vô cùng xuất sắc, vì sao không cần cậu ta?”

Sắc mặt Liên Hạo Đông ngưng trọng, nói: “ Cậu ta không hợp với đội ngũ này.”

“ Nói lý do của cậu xem, xem có thể thuyết phục tôi không.”

Liên Hạo Đông bước từng bước nặng nề về căn hộ ở trụ sở mình. Vị trí căn phòng này của anh là ở đầu, là chỗ ba mặt ngắm

cảnh rất tốt. Nam hướng biển, bắc hướng núi, đông hướng trụ sở, đây là anh lừa được của một đội trưởng khác, Chuyện kể rằng anh còn mới hơn người được cấp nhà, cũng lớn tuổi hơn. Nhưng người này trời sinh nhỏ mọn, thấy phòng người ta thì liền chọn trúng, ra một ám chiêu, lừa gạt người ta.

Anh thích chỗ này, phong cảnh cực tốt, lúc không bận rộn có thể nằm trên ghế dựa ngắm biển, chuyện phiền muộn gì cũng quên đi.

Nghĩ tới sẽ lập tức phải cử hành lễ phong hàm cho đội ngũ mới, anh thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên anh còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong. Anh đang nghĩ chờ qua khoảng thời gian hết bận này, thừa dịp trước khi bắt đầu quân diễn, có nên tới gặp cụ già nhà mình không. Con mình cũng đã có thai, anh còn chưa đi thăm hỏi, vậy chẳng phải cụ già nào đó sẽ để bụng à?

Tiểu Vương hô báo cáo ngoài cửa.

Liên Hạo Đông nói: “ Vào đi.”

Tiểu Vương báo cáo tình hình với Liên Hạo Đông: “Đội trưởng, đã tìm được bảo bối của ngài rồi.”

“ A? Có đúng không? Đi xem một chút.”

Liên Hạo Đông sờ lê tứ chi to lớn của nó, bề ngoài oai phong凛冽, nói: “ Không tệ, nuôi không tệ.”

Hai ngày nay Trần Hiểu Sát rồi tới mức phát hoảng, mua tranh thêu chữ thập trên mạng, buổi tối ở nhà học thêu hoa.

Cô thêu một bộ xuân cung.

Vốn đáng ra cô mua bức cát tường, như kiểu hoa nở phú quý, đại cát đại lợi, con đàn cháu đống, sau bỗng phát hiện cục cưng này quá bình thường, liền ném lập tức.

Xuân cung đồ nay theo trường phái hiện đại, sườn mặt người đàn ông trần trụi đó vô cùng giống Liên Hạo Đông, có vóc người tam giác tiêu chuẩn, chọc cô ngay cả lúc thêu cũng chảy nước miếng ròn ròn. Cô gái bên trên cũng chỉ lộ chút cằm, tóc dài phủ đầy người, lấy con mắt coi AV của cô để phán định thì hai người trên hình vẽ hẳn đang ở lúc cao trào.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Đêm Quân Cảng

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cực lớn, Trần Hiểu Sát buông việc trong tay đi mở cửa. Gần đây miễn là Liên Hạo Đông không bận sẽ về ở, chạy xe một giờ, nói chung cũng tiện. Cô lo cho anh, khuyên anh không cần phải chạy tới chạy lui thường xuyên. Nhưng anh lại bởi vì người ta lqđ tốt bụng nói một câu mà gán cho người ta một tội danh, nói Trần Hiểu Sát người ta không nhớ anh, cũng coi đây là cái cớ để thay đổi cách trừng phạt cô trên giường. Mỗi lần tức giận cô đều dùng đầu ngón tay cùn ra sức cào lưng anh.

Cô nhìn bên ngoài, đã sắp chín giờ tối, trễ như vậy còn phải làm việc khuya, thật chúa khiến người ta lo lắng, vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa mở, kẻ xông tới ôm cô không phải Liên Hạo Đông mà là một con chó cảnh sát Labrador. Cô lập tức té nhào. Đương nhiên là cô bị dọa sợ tới mức thét chói tai không ngừng.

Chờ nhìn rõ thì phát hiện đúng là Phi Hồ.

Trời ạ, sao nói lại tới đây? Thật khiến người ta khó có thể tin. Oa a, bây giờ dáng dấp nó thật cao, cao hơn cô lúc ngồi nửa cái đầu, oai phong凛冽 như một tướng quân nhỏ. Phi Hồ không có tính tình hay đùa giỡn như Poppy Tiểu Sửu Sửu, dựa vào người khác làm nũng. Nó như nhớ Trần Hiểu Sát, mong ngóng được gặp lại cô. Nhưng trời sinh huyết thống nó cao quý, bình tĩnh mà lại tinh táo,

tràn đầy dương cương, dù vô cùng hướng về cô nhưng lẽ ra mắt cũng lờ mờ nhòe về phía trước vừa kéo lại vừa lơ người ta như vậy.

Trần Hiểu Sắt vừa ngạc nhiên lại vừa cảm động, lại vui vẻ. Cô ôm cổ Phi Hồ, nói với Liên Hạo Đông: "Anh tìm được nó ở đâu?"

Liên Hạo Đông khom nửa thân dưới, cùng ngồi xổm trên đất với cô, ôm vai cô, ôm vào lòng, khẽ kể: "Một trại huấn luyện quân khuyến hải quân. Anh tìm nó dễ hơn em."

Trần Hiểu Sắt dựa vào bờ vai anh, không nói gì nữa. Cô biết anh đưa Phi Hồ từ Bắc Kinh xa ngàn dặm tới d'đ'l'q'đ là để bảo vệ cô, còn có thể tìm một chút chuyện cho cô làm, tiện thể giải sầu. Mắt cô ướt át, bỗng nhào vào lòng anh.

Trên người Liên Hạo Đông còn mang theo khí lạnh bên ngoài nhưng cô mặc kệ, ôm anh thật chặt, xúc động mà nói: "Em biết, anh để Phi Hồ bảo vệ em có đúng không?"

Liên Hạo Đông tiện tay lấy hai cái gối dựa trên sofa xuống, ôm vợ cùng dựa vào, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của người ta, nói: "Thật ra thì anh là muốn nó giúp anh coi chừng em, miễn cho em lại bỏ đi lần nữa..."

Trần Hiểu Sắt: "..."

Khi Liên Hạo Đông khiêng cô vào nhà vệ sinh, toàn thân cô còn đang vùng vẫy. Hai người lại vừa sinh ra chút cọ sát, lần này thủ trưởng nào đó bị thương ở miệng, bị vợ cắn bị thương.

Trong phòng vệ sinh, cô lớn tiếng hét: "Liên Hạo Đông, anh dựa vào cái gì mà giam cầm em? Gia thích đi đâu thì đi đó..." Hu hu...Ừm...Ừm...Miệng cô bỗng bị thứ gì đó chặn lại.

Phi Hồ yên lặng tìm một góc ngấm biển. Đêm nay không trăng không sao, ngấm biển cũng không phải lựa chọn tốt nhất để thả lỏng tâm trạng. Nhưng không sao, nó thấy trên trời có sao, có trăng, bởi vì nó không quá muốn nghe tiếng động trong phòng.

Nó cũng thấy kỳ lạ, vì sao anh Đông nói lúc trước và lúc sau không giống nhau. Nó nhớ trước khi anh mang nó tới thì nói câu thế này: "Phi hồ này, tốt nhất là bảo vệ tốt người phụ nữ tao yêu!"

Trần Hiểu Sắt đã ở đây rất lâu, bấm ngón tay tính toán không ngờ đã gần ba tháng. Bân Bân đã tức giận tới mức không nhận điện thoại của cô, có lẽ là bị Tiểu Sửu Sửu quấy rầy chết. Nhưng cô không đi được, bởi vì cô còn chưa nhìn thấy nghi thức nhận quân hàm trong truyền thuyết. Cơ hội như vậy quá khó có, cô thật rất muốn xem, nhất định phải kiên nhẫn! Sau khi xem xong thì bỏ chạy, đúng rồi, trước khi chạy phải trộm thẻ căn cước của cô từ trong ví tiền của người nào đó ra.

Liên Hạo Đông quá nham hiểm, vì sợ vợ trộm đi nên nhét thẻ căn cước và chứng nhận sĩ quan vào ví. Có người bá đạo như vậy à? Nhưng anh cứ bá đạo như vậy đấy.

Trần Hiểu Sắt sờ đầu Phi Hồ, nói: "Mày nói xem, sao tao vẫn luôn không đấu lại tên khốn kia? Không phải là vì tao quá xinh đẹp kéo chỉ số thông minh xuống chứ?"

Phi Hồ chớp chớp mắt, không lên tiếng, bởi vì nó thấy lời này không đáng để nói tiếp. Nó cảm thấy Trần Hiểu Sắt không d.đ.l.q.đ nên so chỉ số thông minh với Liên Hạo Đông. Chuyện này cũng giống so chỉ số thông minh của mình với Sửu Sửu, hoàn toàn không cùng một bậc! Trời sinh còn kém rất nhiều, không thể so sánh được.

Aiz! Chó Liên Hạo Đông nuôi này cũng thật xấu bụng, thật phục rồi.

Gần đây Liên Hạo Đông có chút chuyện khiến người ta phiền ở trụ sở. Mỗi lần từ thành phố Z về, trên người toàn là mùi thơm. Được rồi, tất cả mọi người đều biết bây giờ sinh hoạt tình dục của anh hài hòa nhưng cũng không thể rêu rao như vậy chứ?

Mỗi lần lúc anh trở lại, đội phó Lâm Đình Tích đều bịt mũi cách xa anh một chút. Anh thì sao? Thường nhích tới sát người ta, kích thích người ta: "Thật ra thì tôi cũng không muốn như vậy. Các cậu hẳn nên hiểu tôi một chút, chuyện của phụ nữ là rắc rối nhất."

Hứ! Đây chính là được lợi còn khoe khoang. Tất cả mọi người biết buổi tối ôm vợ ngủ là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Những lão gia đang tuổi lớn như Lâm Đình Tích, người nào cũng huyết khí phương cương, nhịn lửa cả ngày không chỗ phát, đều trông ngóng vợ và bạn gái mình tới để sủng hạnh bọn họ.

Chỉ cần là vợ thì quà ra mắt chính là cởi quần áo, dâng hiến thân thể cường tráng và tinh lực góp nhặt được, không dọn dẹp tới mức vợ không xuống giường được không buông tay. Nói chung phải vô sỉ bao nhiêu thì vô sỉ bấy nhiêu.

Về phần những chiến sĩ không có bạn gái thì rất nhiều người ghen tới mức trên mặt toàn là nổi đậu, vì khuôn mặt sạch sẽ mĩm cả ngày nhờ người tìm vợ cho mình.

Cho nên đếm tới đếm lui chỉ có da Liên Hạo Đông là đẹp, thật sự là mịn màng, đỏ thắm, sáng bóng.

Lữ trưởng Vương hưng phấn trở lại từ bên ngoài, chào hỏi với Liên Hạo Đông trong xe, nói: "Hạo Đông này, tài liệu tôi xin lần trước thế nào? Cậu có thời gian thì thúc giục nhanh lên đi."

Liên Hạo Đông gật đầu, nói: "Được." Chức quan có lớn cũng kém người ta có chỗ chống lưng mạnh. Trông nom vật tư hậu cần hải quân là Trương Thiếu Vân - chú hai của thượng tướng Trương Diệu. Liên Hạo Đông bấm lqđ điện thoại rất nhanh, gọi vài tiếng chú, vốn một đồng vật tư đang chờ xếp số được điều phối trước mười ngày, đây là thể diện rất lớn.

Trần Hiểu Sát không tìm được bức Xuân Cung Đồ kia. Cô lục tung thật lâu cũng không tìm được. Nó đi đâu chứ? Buổi tối, lúc Liên Hạo Đông gọi điện thoại cho cô thì cô hỏi: "Em nói này, anh có nhìn thấy một cái túi không?"

Liên Hạo Đông nói: "Không thấy. Trong đó có gì?"

Trần Hiểu Sát nói: "Trong chứa bộ tranh thêu chữ thập xuân...động vật tự hội ngày xuân em thêu."

Liên Hạo Đông ở đầu kia: "À! Không thấy!"

Hứ! Vậy đi đâu chứ? Thật là kỳ lạ.

Sẩm tối hôm sau, cô ra ngoài dắt chó đi dạo thì thấy một đám bà cụ mặc đồ dân tộc thiểu số cầm thứ gì đó trong tay như báu vật, chuyền tay nhau cho người khác xem. Không ít người che miệng lén cười bởi vì xấu hổ. Cô tò mò, len vào đám người xem, lại phát hiện đây chẳng phải xuân cung của cô thì là cái gì?

Liên Hạo Đông! Chắc chắn là anh ném.

Mẹ kiếp! Quá đáng ghét.

Cô âm mưu tiến lên cướp rồi bỏ chạy, dù sao đám bà cụ cũng không đuổi kịp cô. Nghĩ xong kế hoạch, cô thực hiện lập tức. Cô chui vào, cướp lấy từ trong tay một bà cụ, xoay người bắt đầu chạy. tiếc là không thuận lợi như cô tưởng. Cô té nhào, còn té thế chó ăn phân.

Đám bà cụ kia xông tới lập tức, nhìn cô từ trên cao, bảy lời tám miệng nói bằng tiếng Việt: "Trời ơi! Cô bé, sao lại không biết lễ phép như vậy? Sao có thể cướp đồ trong tay bà cụ chứ."

Trần Hiểu Sắt đã qua thời gian rèn luyện, nghe hiểu rất nhiều tiếng địa phương nên cũng nghe được sơ sơ. Cô giải thích: "Bà nội, đây là đồ của con."

Một bà cụ trong đó đi tới, nói: "Đây là ta nhặt được phía dưới lầu lúc sáng sớm. Con nói của con là của con à?"

Suýt nữa thì Trần Hiểu Sắt rơi nước mắt, đành phải nói: "Bà nội, là của con thật. Con có một người bạn tốt, bạn trai cô ấy muốn chia tay với cô ấy. Vì cô ấy muốn làm lại từ đầu với anh ta nên định thuê một bức Xuân Cung Đồ của hai người để xoay chuyển đối phương, để đối phương biết cô ấy thương anh ta cỡ nào."

Đám bà nội ngốc nghếch này nghe cô nói trúng điểm yếu như vậy thì bàn bạc một chút, thấy vẫn nên trả lại cho cô.

Xem ra có chút kỹ thuật biểu diễn vô cùng có ích, đó chính là chìa khóa mở cửa tâm hồn đối phương.

Một bà nội có một nốt ruồi dài xấu xí dưới quai hàm còn vô cùng tốt bụng, móc ra một cái yếm mới tinh màu đỏ trừ trong gùi cực lớn

của mình, nhét vào tay cô, nói: "Đây là bà nội tự tay khâu, rất tiện, bán cho con 20 đồng, mặc nó vào lúc sinh hoạt vợ chồng, muốn sinh con trai là sinh con trai, muốn sinh con gái là sinh con gái. Con có thể tặng nó cho bạn con..."

Ai? Trần Hiếu Sát thấy cái yếm đo đỏ này khá kêu gọi liền mua hai cái, một cái cho mình dùng, một cái định tặng cho Lâm Mễ Mễ.

Gần đây có không ít vật tư quân dụng tới trụ sở, Liên Hạo Đông vẫn bận kiểm tra những thứ này, gần như không có thời gian rảnh. Sáng sớm nay lại mua súng ống của nước E gần đó qua cảng thành phố X, còn chưa bắt đầu kiểm tra.

Đồ khá nhiều, có lẽ phải tìm người có kinh nghiệm và kỹ thuật quân sự tới giúp đỡ. Anh đi tới chỗ những người đã xác định giữ lại, chọn vài người, chỉ riêng không gọi Kim Thiệu Dương. Phải nói Kim Thiệu Dương chính là nhân vật số một trong binh sĩ hạt giống 'Đuổi cá mập', hiểu biết về súng ống không thua anh. Không gọi cậu ta khiến lòng mọi người nghi ngờ.

Rương cỡ nhỏ dùng để chứa súng trong kho được gỡ xuống từ trên xe tải quân dụng. Những thứ này đều là vũ khí trang bị được phân phối cho đội ngũ mới, cao cấp mà lại tinh nhuệ. Liên Hạo Đông kiểm tra từng khẩu súng vô cùng nghiêm túc, sau đó lần lượt nói cách kiểm tra những thứ này cho những binh sĩ hạt giống, kiểm tra luân phiên xong còn phải tới bãi bắn súng, thử hết thấy đạt tiêu chuẩn là có thể coi là chính thức nhập kho.

Kim Thiệu Dương cãi lệnh xông vào trong. Cậu đi tới trước mặt Liên Hạo Đông, khiêu khích: "Báo cáo! Tôi có chuyện trình báo!"

Liên Hạo Đông nhìn cậu ta, hỏi: "Chuyện gì? Nói đi!" Anh không buông động tác trên tay, cầm một dao găm ba cạnh lật đi lật lại nhìn, còn dùng lòng ngón tay sờ độ sắc của nó.

Giọng Kim Thiệu Dương vang vang có lực, nói những câu có lý, hỏi: "Xin hỏi huấn luyện viên, trong tất cả hành động quân sự và huấn luyện quân sự, Kim Thiệu Dương tôi đều đạt thành tích xuất sắc, tự thấy có thể trở thành một thành viên đội đặc chiến vây cá mập đủ tiêu chuẩn mà lại ưu tú. Vậy, làm một đội viên vây cá mập tiêu chuẩn, sao tôi không thể tham gia hoạt động chỗ này? Cho tôi một lý do."

Liên Hạo Đông thả dao găm trong tay xuống, đi tới trước mặt cậu ta, bình tĩnh nói: "Cậu đã nói mình là đặc chiến viên chuẩn của vây cá mập, vậy đã chứng tỏ cậu chưa trở thành đặc chiến viên của vây cá mập. Làm một quân nhân, điều đầu tiên là phục tùng mệnh lệnh, cho nên, tôi không có lý do gì cho cậu câu trả lời."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Kim Thiệu Dương không phục, nhìn Liên Hạo Đông đầy căm tức.

Liên Hạo Đông xoay người rời đi, không để ý tới cậu ta nữa.

Thật quá khinh người. Kim Thiệu Dương người ta từ nhỏ tới lớn đều là nhân sĩ tam giáp (đứng top 3 ấy), bây giờ lại bị ghẻ lạnh một cách khó hiểu, ai mà chịu được? Cậu ta tức giận xoay người đi.

Đội phó Lâm Đình Tích thấy nhưng không thể trách, thấy Liên Hạo Đông đen mặt cũng không hỏi nhiều. Anh chỉ nói ra những chuyện khác: "Tôi nhớ cậu nói muốn dẫn em dâu tới xem nghi thức trao quân hàm?"

Liên Hạo Đông thả một câu: "Tôi lừa cô ấy, nếu không cô ấy vẫn muốn quay về Bắc Kinh."

Lâm Đình Tích buồn bực. Sao Liên Hạo Đông lại ích kỷ như thế chứ? Nếu nói cần vợ thì ai cũng cần chứ không chỉ mình anh. Nhưng người ta làm gì có ai hãm hại vợ đâu chứ? Chủ yếu là, hãm hại còn không cho người ta đi. Quả thực chính là quân phiệt xã hội cũ, làm tổn hại niềm vinh dự của giải phóng quân.

Lâm Đình Tích chỉ thấy một mặt của Trần Hiểu Sát nhưng anh ta biết, mắt nhìn của cô bé kia không cách nào so lqđ được với Liên Hạo Đông. Chỉ cần Liên Hạo Đông muốn lừa cô thì lừa rất chính

xác. Một mặt anh cho ý kiến có để người ta tới xem hay không, mặt khác lại lừa người ta, việc này thật mất mặt biết bao nhiêu.

Người trong quân đội đều rất thân, vì vậy thấy vợ chiến hữu cũng thân. Lâm Đình Tích kháng nghị thay Trần Hiểu Sát: "Đội trưởng Liên, cậu làm vậy là không đúng. Cậu không sợ em dâu nhảy lên đầu lật ngói à?" Phải nói vợ người ta hư hỏng chút mình cũng cảm thấy ngượng ngùng, không dám nhìn Liên Hạo Đông,

Ngược lại là Liên Hạo Đông nhìn anh ta. 'Nhảy lên đầu lật ngói' - từ này dùng rất sát với thực tế. Anh gỡ mũ xuống, vỗ lên vai người ta, nói: "Không nhọc anh quan tâm." Anh cũng biết, nếu không đồng ý với cô thì chắc chắn cô sẽ không chịu bỏ qua, anh lại phải phí rất nhiều công đi dỗ. Để cô tới đây? Cũng không hợp, không có tiền lệ này, ngộ nhỡ truyền tới tai Bắc Kinh chuyện ở đây kim ốc tàng kiều thì có thể xong đời. Anh không muốn xung đột chính diện với cụ bà trong nhà.

Lâm Đình Tích nói: "Đừng chần chừ, tôi để Tiểu Vương đi đón em dâu. Cậu không thể luôn lừa người ta như lừa đứa trẻ được."

Liên Hạo Đông ngắc đầu, nói: "Làm vợ tôi thì lúc nào cũng phải chuẩn bị bị lừa."

Lâm Đình Tích lấy mũ mình xuống, buồn bực nói: "May mà tôi không phải phụ nữ, nếu tôi là phụ nữ, gả cho đàn ông như vậy thì tôi bị treo ngược mắt."

Liên Hạo Đông thông thả nói: "Anh là phụ nữ, không biết sẽ xấu thế nào. Tôi có thể coi trọng anh à?"

Khốn kiếp! Lâm Đình Tích ném mũ qua một bên, nói: "Aiz! Tôi có xấu như vậy à? Lúc tôi học trung học cũng là cỏ thơm đấy."

Liên Hạo Đông nhú mày nhìn anh ta, không thể tin mà hỏi: "Vậy sao sau này lại tàn tạ vậy chứ?"

Lâm Đình Tích: "..."

Thực ra Lâm Đình Tích người ta cũng rất đẹp trai. Đúng là lúc học trung học anh cũng là cỏ thơm, chẳng qua là bây giờ bạn d=đ=l=q=đ gái ở nước ngoài, một năm không về lấy hai lần, anh không phát được lửa dục, nổi lên mấy cái mụn thanh xuân mà thôi. Vậy mà trong lời Liên Hạo Đông lại thành xấu xí.

Liên Hạo Đông vẫn đi đón Trần Hiểu Sát, tự mình đi. Anh suy đi nghĩ lại thấy không thể đắc tội cô nhóc này được, nếu không dọn dẹp trên giường rất phiền phức. Anh thích cô tự động bày ra phần thên thùng, nếu đắc tội cô, có lẽ phần bánh ngọt ngoài quy định này sẽ không còn.

Đúng! Không thể đắc tội!

Trần Hiểu Sát chưa tan làm, đang đánh cờ tướng với vài ông cụ. Có điều tài cờ của cô vô cùng tệ, luôn đi lại, làm hại ông cụ người ta đều không thích chơi với cô, nhưng lại bị hành hạ tới không có cách nào, gánh nguy hiểm bệnh tim phát tác mà so chiêu với cô.

Liên Hạo Đông xuất hiện khiến viện thiết kế thêm rất nhiều đề tài. Người biết chuyện biết đây là nhị thiếu gia nhà họ Liên ở kinh thành. Người không biết thì còn tưởng rằng một anh đẹp trai từ đâu tới. Anh mặc đồng phục huấn luyện màu lam đậm tới. Quần áo màu

sắm này lộ vẻ người mặc rất chừng chạc và đẹp trai, vì vậy thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú.

Liên Hạo Đông chào hỏi với sở trưởng Lưu, dẫn Trần Hiểu Sắt đi. Cô rất kích động, hỏi: "Em phải ở đây vài ngày? Cần mang quần áo theo không?"

Liên Hạo Đông nói: "Tùy em." Chắc chắn con gái đều bận rộn, áo lót, quần lót, áo khoác, áo trong, rửa mặt, lau mặt, lau người, cũng khá nhiều. Anh nằm trên giường nhìn cô thu dọn đồ đạc, chỉ chốc lát đã nhin không được, đi qua kéo người ta lên giường.

Cô nói: "Anh làm gì vậy? Em đang thu dọn đồ đạc mà."

Anh thổi khí bên tai người ta, nói: "Lát nữa thu dọn đồ cũng không muộn. Để anh thân thiết trước đã." Cách âm của căn phòng ở đơn vị của anh không phải là vô cùng tốt, có lẽ tới lúc đó chắc chắn có vài binh sĩ quỷ nghe chân tường, làm sẽ không thuận lợi như vậy. Cho nên nhanh thừa dịp bây giờ làm một lần cho thoải mái.

Cô nhanh chóng chìm ngập trong dục vọng của anh...Dùng lời Liên Hạo Đông là chuyện thoải mái nhất trong cuộc sống chính là bắn súng. Bắn súng ở bãi bắn bia ở trụ sở, bắn súng trong người vợ, bất kể là bắn ở đâu cũng đều sung sướng lâm ly như vậy, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Hai người làm tới mức nghiện.

Hơn nửa đêm dẫn Phi Hồ ra ngoài ăn chút đồ, lượng vận động quá lớn, cần phải bồi bổ. Bọn họ định cơm nước xong d.đ.l.q.đ thì chạy thẳng về trụ sở. Liên Hạo Đông dừng xe trước cửa hàng tiện

lợi 24h, nói với Trần Hiểu Sát: "Vợ, bàn bạc một chuyện, có thể không? Em đi mua chút đồ đi."

Cô cầm ví tiền định xuống xe, vừa xuống xe vừa hỏi: "Anh muốn mua cái gì?"

Anh nói: "Em đi mua năm hộp bao cao su đi. Gần trụ sở không có chỗ mua."

Cô dừng động tác xuống xe, nói: "Điên rồi à? Em ngại mua nhiều như vậy. Anh đi mua đi."

Anh nói: "Chẳng phải hôm nay anh mặc quân trang à? Nếu anh đi mua thì ảnh hưởng không tốt."

Cô phản kháng: "Vậy em đi mua thì ảnh hưởng tốt à? Em mua một lần nhiều như vậy, có khi người ta sẽ hiểu lầm em làm nghề bất chính."

Anh đành chịu, thể diện của vợ vẫn rất quan trọng. Vì vậy, anh quay xuống chỗ ngồi phía sau, nói với Phi Hồ: "Phi hồ, đi xuống mua bao cao su cho bọn tao đi."

Phi Hồ: "..."

Vẫn là Liên Hạo Đông xuống xe đi mua. Thu ngân tối nay là một cô bé, thấy một anh lính siêu đẹp trai vào mua một đồng lớn đồ như vậy thì đổ mặt. Định lực của anh quả thật mạnh mẽ, mặt không đỏ tím không nhảy trả tiền, còn nói cảm ơn với người ta. Vì số lượng đồ anh yêu cầu quá nhiều, hôm nay vừa hay thiếu hàng, người ta vì anh mà đặc biệt tới kho hàng một chuyến để lấy...

Hai người yên lặng vào trụ sở. Trần Hiểu Sát kích động tới mức hai mắt tỏa ánh sáng xanh. Nói vậy là tối nay chỗ cô ở là một vùng đất chí cương chí dương, cô hưng phấn không thôi.

Chỗ ở của Liên Hạo Đông ở trụ sở là chỗ tốt nhất góc phía nam, là một căn nhà hai phòng ở lầu bốn, phong cảnh vô cùng đẹp. Xung quanh nhà trồng cây xanh hóa, bốn mùa như xuân. Nhà của những lãnh đạo cách ký túc xá của binh lính một vườn hoa nhỏ, yên tĩnh hơn nhiều. Nhưng trên tầng lợp cao nhất có một hành lang liền thật dài, nối vài tòa nhà lại, dùng cách nối của dân kiến trúc là vừa gắn liền lại vừa tách biệt, là một tổng thể kiến trúc thống nhất.

Cho nên đề phòng bị nghe chân tường là vô cùng quan trọng.

Bởi vì gần như người nào muốn nghe chân tường của bọn họ cũng có thể vượt nóc bằng tường, việc này không phải nói chơi. Đám người Liên Hạo Đông huấn luyện, cho bọn họ một điểm tựa là bọn họ có thể dùng đầu dựng cầu.

Liên Hạo Đông nhìn Phi Hồ vương vúi, nói với Trần Hiểu Sát: "Anh đi tìm một chỗ cho nó." Vì vậy Phi Hồ đáng thương bị Liên Hạo Đông đưa tới một phòng huấn luyện quân khuyến ở trụ sở. Cô hỏi: "Đưa nó tới đó vậy nó theo em thế nào?"

Liên Hạo Đông nói: "Ngày mai bảo bọn họ đưa tới cho em."

Cô lui lại sau nhìn, Phi Hồ nửa sụp mắt, mắt liếc thế giới, khinh thường hai người. Sau khi tới nơi, anh dắt Phi Hồ xuống xe, hỏi cô: "Em chờ anh về hay là xuống với anh?"

Cô nghe tiếng quân khuyến bên trong phát ra tiếng kêu như sói tru thì hơi sợ, tỏ vẻ không muốn. Anh liền đi một mình.

Trở về nhà Liên Hạo Đông đã sắp mười hai giờ. Đây là lần đầu tiên cô bước vào quân đội, đều cảm thấy vô cùng tò mò với tất cả mọi thứ. Khoảnh khắc khi đèn sáng lên, cô cảm thấy ánh sáng của Liên Hạo Đông làm mù hai mắt mình.

Nội vụ thật tốt quá. Hạt bụi nhỏ cũng không dính trên đất, quần áo màu trắng sữa treo chỉnh tề trong tủ bằng sắt, nhìn chỗ nào cũng viết hai chữ sạch sẽ. Còn có miếng đậu hũ vuông chần chặn. Huấn luyện quân sự xong, cô chưa từng thấy thực tế, bỗng lại thấy, hơi có cảm giác về lại năm mười tám tuổi.

Cô kết luận anh là một người siêu cấp phân liệt, người trước người sau hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau. Cô thấy anh là người u ám, đáng ghét nhiều hơn. Đây là một quái nhân biến hóa nhiều mặt. Cô đã từng nghĩ một người có bảy tám nhánh như anh sao lại không biết xấu hổ mà làm gương cho người khác được? Bây giờ mới phát hiện anh cũng có chút tài năng thật.

Thật ra thì chỗ này của Liên Hạo Đông không ai tới kiểm tra nội vụ nhưng anh vẫn yêu cầu mình nghiêm khắc. Đây là nguyên tắc của anh, nguyên tắc sinh hoạt trong đơn vị. Trong đại viện và trong nhà lại khác.

Anh kéo rèm cửa lên, nói với cô: "Lấy dép lê ra cho anh."

Cô nói: "Anh không tự đi lấy được à?"

Anh đã bắt đầu cởi quần áo, nói: "Làm quân tầu, lấy giúp chồng vất vả một ngày đôi dép mà cũng không muốn à?"

Cô mất hứng. Cô cũng không phải cô nhóc, sao anh luôn sai cô đi làm mọi chuyện chứ? Thật là đáng ghét. Cô dùng chân đá dép tới

cho anh. ANh liếc cô, lắc đầu, dẫm dế dưới chân, nói: "Ở đây phải nghe lời. Không nghe lời, tự gánh lấy hậu quả."

Cô đi tới bên cạnh anh, dùng tay chỉ vào ngực anh đầy khiêu khích, nói: "Anh định dùng cách gì với em?"

Anh kéo cô vào lòng, nói: "Vậy phải xem em phạm phải sai lầm gì. Ví dụ, bây giờ dùng tay chỉ chồng là không đúng, chờ bị trừng phạt đi."

Bóng dáng hai người in trên cửa sổ, trong ký túc xá binh lính đối diện như nổ nôi. Bọn họ không ngủ được là vì chờ thấy đèn sáng phía đối diện, sau đó nghe trộm góc tường.

Lá gan những người này luôn lớn, lòng cũng cẩn thận, vì vậy chắc chắn đêm nay sẽ trình diễn một cuộc nghe trộm tường và án lớn kinh tâm động phách.

Những binh sĩ hạt giống này vốn không thấy được lầu đối diện, có điều cài ít gian tế nằm vùng mà thôi. Chỉ cần đèn sáng lên là báo ngay cho những binh sĩ hạt giống. Binh sĩ hạt giống được tin rất nhanh, mấy chục người thích xem náo nhiệt đã tụ tập xong.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Cảnh giới của lầu Liên Hạo Đông ở được nói lỏng, không có chiến sĩ đứng gác nhưng có thể có người gác dưới chỗ binh sĩ hạt giống canh gác, đi xuống thế nào là một vấn đề. Còn phải tránh cả tuần tra ban đêm duy trì trật tự, sau đó mới có thể lên tới chỗ khu ở của sĩ quan của Liên Hạo Đông. Lúc lên lầu có tiếng vang quá lớn, cách tốt nhất là leo tường, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của bọn họ là leo núi hoặc là leo tường bằng thang.

Bọn họ leo lên dưới bệ cửa sổ như con mèo, nhìn hai đội tuần tra duy trì trật tự đi qua, lập tức hành động. Bọn họ muốn trước khi đội tuần tra thứ hai tới thì nhảy xuống lầu, tránh khỏi lính gác, sau đó d'đ'l'q'đ xông qua bằng tốc độ nhanh hơn, leo lên tầng bốn Liên Hạo Đông ở.

Ở đây bất kể là khu nhà ở của thủ trưởng hay là ký túc xá của binh sĩ cũng đều là mặt hướng về hành lang dài. Một mặt là để dễ tập hợp, mặt khác là cũng để dễ phoi quần áo. Cho nên nguyên nhân Liên Hạo Đông sợ bị nghe tường là đây. Hành lang dài dằng dặc có thể chứa được rất nhiều người.

Mười mấy binh sĩ hạt giống lần lượt bò lên tầng bốn như kiến bò lên dây leo, đập bệ cửa sổ, vô cùng cẩn thận. Thắt lưng cong như mèo đi ban đêm, một người tiếp theo một người, vô cùng có trật tự,

dùng tốc độ nhanh nhất để trèo lên thành công nhanh nhất là mục đích của bọn họ.

Từng gặp Spider Man chưa? Bây giờ những người này là một đám Spider Man ngoài thực tế, tay chân như xúc tu động vật, bò, bò, bò, nhảy lên. Chỉ lát sau toàn bộ mấy người bọn họ đã nhảy tới ngoài cửa phòng Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông đã tắm xong. Anh vừa lừa được Trần Hiểu Sát để kỳ lưng giúp anh. Lúc đó anh làm thế nào? Lúc toàn thân anh ướt nhẹp đi vào phòng ngủ, định lên giường thì bị cô ngăn lại, hỏi: "Sao anh không lau đi? Anh nhìn xem, toàn là nước."

Liên Hạo Đông nói: "Ở đây anh luôn như vậy. Em quen là được thôi." Quan trọng là Trần Hiểu Sát người ta đã tắm xong, bôi kem dưỡng da. Lúc anh lên giường thì nhất định là muốn ôm người ta ngủ. Ướt nhẹp như vậy đáng ghét biết bao nhiêu. Cô đành phải chủ động lau giúp anh. Anh vuốt đầu người ta, nhắm mắt lại, hưởng thụ một cách khoan khoái.

Lúc Trần Hiểu Sát lau lão nhị của anh thì nhéo mạnh. Anh hít một hơi, nắm chặt cầm người ta, nói: "Bóp nữa thì tối nay sẽ để nó thăm hỏi em đấy."

Trần Hiểu Sát nũng nịu mắng một câu mang tính phản bác: "Không biết xấu hổ."

Những người gần nhất trên ban công che miệng cười trộm. Người phía sau không thấy được, thấy người phía trước cười thì hỏi: "Bọn họ nói gì vậy? Có phải hôn rồi không?"

Người phía sau nữa hỏi: "Đang hôn có phải không? Đã làm gì chưa?"

Vị ở xa nhất hỏi: "Đang làm đúng không? Để tôi xem xem. Tôi đổi vị trí một chút." Vì vậy lại chuyển từ phần đuôi xa nhất lên đầu tiên.

Liên Hạo Đông cảnh giác như mèo như cảm giác được gì đó. Anh bỗng che miệng Trần Hiểu Sát đề phòng cô lên tiếng, sau đó ôm lấy cô chuyển sang bên tường như gió lốc, đưa tay tắt đèn lớn trên đầu.

Lập tức trong phòng tối đen như mực.

Những binh sĩ nhóc con ngoài kia thấy đèn tắt thì lập tức cho ra hai kết luận. Thứ nhất: Bị phát hiện rồi. Thứ hai: Bên trong sắp làm. Không hổ là binh sĩ đã được huấn luyện cẩn thận, vào thời khắc mấu chốt này mà vẫn phân tích vấn đề rõ ràng như vậy.

Liên Hạo Đông nói bên tai Trần Hiểu Sát: "Đừng lên tiếng, bên ngoài có người."

Trần Hiểu Sát sợ hết hồn, căng thẳng tới mức không đi được, ôm eo Liên Hạo Đông thật chặt, nói: "Hả? Ai? Là trộm à?"

Khóe môi Liên Hạo Đông nhếch lên, nói: "Một đám bí đồ thiếu gọt mà thôi."

Người bên ngoài đợi chừng 20 giây, phát hiện bên trong không có bất cứ động tĩnh gì cũng biết là hỏng rồi, vội vàng ra dấu lui về phía sau. Bọn họ lại né qua nhóm tuần tra, trở về từ đường cũ, lén lút lút lút vừa đi vừa núp, tới lúc tránh được nhóm tuần tra là tốt rồi. Bây giờ muốn tránh Liên Hạo Đông thì vất vả ôi vất vả.

Khoảnh khắc người đầu tiên bò tới lầu hai, một luồng ánh sáng mạnh quét tới, nguồn sáng xuất phát từ một vị thủ trưởng đang mặc áo ba lỗ đen, quần sọc cỡ số 8 đang ngồi xổm trên lan can tầng cao nhất. Anh cầm đèn pin quét một lượt khắp bọn họ, hỏi: "Để nghe không?"

Một binh sĩ nói: "Để nghe..." Chưa nói xong thì bị một binh sĩ khác đá một cước.

Liên Hạo Đông không biết xấu hổ, đi tới trước mặt binh sĩ nói để nghe đó, nói: "Nói cho tôi biết, tiêu chuẩn để nghe là gì?"

Binh sĩ hạt giống bị dọa sợ tới mức lập tức im miệng. Chừng mười người đứng đó, vò đầu cũng có, gãi tai cũng có nhưng hơn một nửa là buồn bực. Bọn họ cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ, chỉ tránh nhóm tuần tra chậm một chút mà lại mất đi thiên thời địa lợi? Tốc độ của Liên Hạo Đông d.đ.l.q.đ là bao nhiêu? Phải nói anh cũng đã ba mươi một tuổi, mà bọn họ mới hai mươi mấy tuổi, thể lực và tinh lực cũng mạnh hơn anh, sao cuối cùng lại bị bắt chú? Không thể nào.

Thật ra thì câu nói đàn ông ba mươi như một đóa hoa vẫn rất có lý. Đàn ông ba mươi tuổi kinh nghiệm phong phú, thể lực vào thời kỳ đỉnh cao, làm chuyện gì cũng không còn xúc động như ban đầu mà là phát triển theo mức độ kỹ thuật, chú ý là tinh, chuẩn, tàn nhẫn. Bọn nhóc binh sĩ này thua bởi tay Liên Hạo Đông thì không tính là mất thể diện.

Năm đó lúc Liên Hạo Đông xưng vương thì bọn binh sĩ nhãi con này còn đi cầu chưa biết chùi đít đâu. Đây chính là khoảng cách. Hơn nữa cũng như sinh hoạt tình dục. Đàn ông hai mươi tuổi thì chỉ hai phút đã bắn, đàn ông ba mươi tuổi có kém mấy đi nữa thì cũng

có thể ghen tới hai mươi phút cho nên đây chính là tăng vọt về chất.

Việc này kết luận, tính phúc của Trần Hiểu Sắt là có khoa học.

"Nghiêm!" Liên Hạo Đông hô to.

Những ngày này bụp bụp đứng thành một hàng, rất chỉnh tề, đầu cũng giống nhau. Liên Hạo Đông lại hô: "Điểm số!" Từ một tới mười một, tổng cộng mười một bí đồ thiếu gọt. Liên Hạo Đông chấp tay, nhìn bọn họ một lượt, đi quanh bọn họ hai vòng một cách tiêu sái, dùng đèn trong tay chỉ vào một người, nói: "Nói, là ý kiến của ai?"

Không ai trong mấy người này lên tiếng.

Liên Hạo Đông chấp tay sau lưng, khẽ nói: "Miệng rất kín." Anh quay người, rống lớn: "Tất cả chạy việt dã 10km..." Anh đã ngắm thấy một bóng dáng xinh đẹp hiện ra dưới lầu, giọng nhỏ đi chút, bổ sung: "Bắt đầu bây giờ."

Nói thật, trừng phạt của anh với bọn họ bây giờ đã nhẹ rất nhiều. Nếu đặt trước một cuộc thi đấu tuyển chọn thì chắc chắn anh sẽ không bỏ qua. Đương nhiên, đây không phải là giữ vợ mà cố gắng hết sức thể hiện mặt dịu dàng của mình. Không phạt các cậu đeo vật nặng chạy đã coi như nhẹ rồi.

Lúc mười mấy binh sĩ hạt giống đi còn lên liếc Trần Hiểu Sắt. Đương nhiên cô cũng liếc trộm những binh sĩ lqđ này một chút, trẻ tuổi đầy sức sống. Đàn ông đẹp có rất nhiều loại, có loại vẻ đẹp cương nghị như Liên Hạo Đông, cũng có vẻ đẹp phóng khoáng như Tống Á. Binh sĩ trẻ tuổi như thế này thì sao? Là vẻ đẹp thanh xuân.

Liên Hạo Đông hừ khế một tiếng, cảnh cáo vợ mình rằng đàn ông nhà em mới là đẹp trai nhất, đừng có nhìn loạn. Cô lập tức động lòng trắc ẩn, vội vàng tiêu sái đi tới bên cạnh Liên Hạo Đông, nói: "Không bằng đừng trừng phạt bọn họ. Đã thế thế này, anh không sợ bọn họ gặp phải kẻ xấu à?"

Gặp kẻ xấu? Trời ạ, kẻ xấu sợ gặp bọn họ mới đúng. Kẻ xấu ở đây đều gọi những người này là quân phi, bởi vì bọn chúng không chọc nổi mà chỉ có thể lẩn trốn.

Lúc những binh sĩ hạt giống này chạy hình như nghe được Trần Hiểu Sát xin tha cho bọn họ nhưng lý do cầu xin quá...quá giống tình thương của mẹ. Liên Hạo Đông đi tới, nói với Trần Hiểu Sát: "Về nhanh đi, em có biết bây giờ có bao nhiêu ánh mắt nhìn mình chằm chằm không?"

Cô cười khế: "Chẳng phải anh cũng là một trong số đó à?"

Liên Hạo Đông lắc đầu, bỗng xoay người, dùng đèn pin quét qua ký túc xá trước mặt, trên mỗi cửa sổ đều có bảy tám cái đầu. Thấy ánh đèn soi lên, đầu những người này bỗng biến mất không tăm không tích. Hai vợ chồng còn có thể nghe được tiếng leo lên giường sắt lạch cạch.

Liên Hạo Đông cầm còi trong tay, huýt một tiếng bèn nhón chói tai. Đây là anh đang ra lệnh tập hợp khẩn cấp.

Tất cả người trong hai tòa nhà sôi trào. Bất kể có vào giúp vui hay không, lần này đều xui xẻo theo. Không có cách nào, dù sao cũng có vài binh sĩ khiến người ta đau đầu thích gây chuyện. Trần Hiểu Sát vừa hỏi hớp lại vừa hưng phấn. Cô chưa từng thấy cảnh tượng này, thật mẹ nó y như nằm mơ giữa ban ngày.

Không tới hai phút, mọi người đã tập hợp xong. Nhớ tới sấm giật vừa rồi thật là hơi sợ. Huấn luyện mấy trăm người thật sự có thể nó là đồ sộ. Người trên tầng hai gần như là nhảy thẳng xuống hết, nhanh nhẹn mà còn nhanh chóng. Trên người đeo ba lô to cũng không ảnh hưởng tới tốc độ.

Lien Hạo Đông nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là hai giờ khuya, bày bí đồ vừa chạy đi hẳn đã lao ra khỏi trụ sở. Hơn nửa đêm bị hành hạ qua lại, những người này đã thành quen, tinh thần mọi người vẫn d-đ-l-q-đ phấn chấn như cũ. Anh lại ra lệnh lần nữa: "Các cậu nhìn đủ chưa? Không sao, sau này có thể sẽ được nhìn. Tôi thì sao? Bây giờ hơi mệt, các cậu giải sầu cho tôi đi. Chạy việt dã 15km cho tôi, sao?"

Người vừa chủ động phóng ra chỉ phạt 10km, sao bọn họ phải chạy 15km? Luôn có người không phục lệnh, giờ tay: "Báo cáo!"

Liên Hạo Đông nói: "Nói!"

"Vì sao bọn tôi phải chạy nhiều hơn 5km?"

Anh cười khế: "Bởi vì tôi thích." Nói xong câu đó, anh lại nói thêm một câu: "Biết mà không báo là vi phạm quân kỷ, kháng lệnh không tuân là chống lại quân lệnh."

Cấp dưới không dám nói một câu nào. Bọn họ biết mình nói gì cũng sai. nếu nói ra đồng lõa và chủ mưu cũng phải chạy, bởi vì bán đứng đồng đội càng làm anh tức giận. Trong khi huấn luyện vòng thứ hai có một đồng đội vì ích kỷ, không suy nghĩ cho một đồng đội khác mà bị Liên Hạo Đông đá thẳng về quê.

Đồng đội đoàn kết, hy sinh, dâng hiến, đây đều là yêu cầu cơ bản nhất khi làm quân nhân. Tiêu chuẩn này cũng không đạt thì cậu có tư cách gì bước vào đội đặc chiến vậy cá mập? Với đội đặc chiến lên thác xuống ghềnh này thì quan trọng nhất là tác chiến tập thể.

Vậy vẫn còn khá hăng hái, Trần Hiểu Sắt há hốc miệng đứng sững vai với Liên Hạo Đông nhìn đám người rời đi.

Cuối cùng đã đuổi sạch những người này đi. Anh quay lại nhìn vợ đang ngốc nghếch, cười nói: "Vợ, lên giường chờ anh đi, lát nữa anh sẽ tới."

Chẳng lẽ anh còn định đi tìm ai?

Liên Hạo Đông tới phòng quan sát lính gác đêm nay, nói với chiến sĩ đứng gác: "Cậu cũng nên biết phải làm gì?"

Vừa hay người trực tối nay là Kim Thiếu Dương mà Liên Hạo Đông đặc biệt không vừa mắt. Cậu ta bình tĩnh nói: "Tự nguyện chịu phạt."

Liên Hạo Đông vỗ vỗ vai cậu ta, nói: "Coi như cậu thức thối! Đi đi, 25km."

Mẹ kiếp! Vì sao tới chỗ cậu ta lại tăng thêm sức nặng? Cậu ra không phục, lập tức bắt đầu bệnh nghề nghiệp của binh sĩ đau đầu, nhìn Liên Hạo Đông hằm hằm, có vẻ như rất muốn ra tay.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Liên Hạo Đông đi ra sau Kim Thiệu Dương, đá một cước lên mông người ta rồi nói: "Sao? Không phục? Nếu không phục sẽ thêm!"

Kim Thiệu Dương bị anh đá mà lão đảo, cắn răng, mắt tức tới mức hằn tia máu, người này...sao năm lần bảy lượt nhìn cậu ta không vừa mắt? Rõ ràng cậu ta xuất sắc trên tất cả các mặt nhưng lại thành binh sĩ đau đầu số một trong mắt anh.

Không có cách nào, chỉ có thể hận hận mà cắn răng đuổi theo đám binh sĩ vừa đi.

Sau khi Kim Thiệu Dương đi thì Liên Hạo Đông thở dài, sâu xa và bi thương.

Trong đầu đám chiến sĩ nhỏ bị cưỡng chế tập luyện ban đêm tức giận. Người nào đó ôm vợ hưởng thụ trên giường mà bọn họ lại chỉ có thể tập chạy bên ngoài như chó. Càng nghĩ càng giận, cuối cùng mọi người chỉ có thể hô một hai rồi chạy xa.

Liên Hạo Đông không kiềm được mà hắt hơi vài cái. Anh biết chắc chắn lại có người mắng mình rồi. Đám cháu rùa này, ngày mai chính bọn chúng một chút tiếp. Nhất thời anh ngại lên lầu phòng phúc, liền bắt chước đám binh sĩ hạt giống kia chơi trò leo núi, mấy

giây sau đã lên tới hành lang lầu bốn. Trần Hiểu Sắt thấy anh sai bước vào từ hành lang thì sợ tới mức thét lên không ngừng, té tới nổi trật cả móng to.

Liên Hạo Đông đi qua nhắc cô lên, ném về trên giường, bắt đầu cởi quần áo. Cô tránh anh, nấp xa xa, ném hết chăn gối lqđ qua bên kia. Qua một lần, cô biết một cái lý, người này thật không có tính người, không phải là thức ăn của cô.

Liên Hạo Đông ngồi bên mép giường, quay lại, nhếch mày hỏi: "Sao? Em cũng muốn chạy việt dã 10km?"

Trần Hiểu Sắt chống nạnh, bò qua chỉ lên gáy anh: "Anh hư hỏng như vậy coi chừng kiếp sau đầu thai không có lỗ đít đấy."

Liên Hạo Đông: "..."

Cô lại phạm vào quân uy của anh, không thể không trừng phạt cô một chút. Anh giữ người đang định chạy lại, âm trầm mà nói cho cô biết: "Nói cho em biết, cách hiệu quả nhất để dạy dỗ người phá phách chính là ăn miếng trả miếng. Em cũng vậy, neeys không phục thì anh cũng sẽ có cách làm em tâm phục khẩu phục."

Cô run run nói: "Anh dám động một đầu ngón tay bà đây, bà đây trở về Bắc Kinh."

Liên Hạo Đông bóc trần cô, vỗ một cái lên mông cô, nói: "Để xem em có đi được hay không? Hôn anh."

Cô cũng bị chọc giận, vừa rồi còn tốt đẹp, tự nhiên thay đổi tính nết, không phải biến thái thì là gì? Liên Hạo Đông, mẹ nó anh chính là báu vật biến thái chính hiệu.

Lần làm này mãnh liệt hơn lần ở thành phố Z thứ yếu kia rất nhiều, không có khúc dạo đầu và từ từ quá mức, chỉ có mục đích kia. Anh muốn cô, phát hết quân uy chưa phát với đám binh sĩ kia trên người cô. Phản ứng thân thể cô luôn nhạy cảm và nhanh nhưng thật sự là anh quá thô bạo, từng lần vừa sâu vừa độc ác như thể phải đâm thủng thân thể cô.

Hôm nay anh rất khác thường, rốt cuộc là ai kích thích anh? Cô cầu xin tha thứ, khóc hu hu nghẹn ngào, đùi cũng không còn sức mà ôm eo anh. Điều kiện ở đây không thể so với thành phố Z, không chỉ phòng cách âm kém hơn, mà chất lượng giường cũng kém. Tuy là giường hai người nhưng thật ra chỉ là cái giường sắt hai người. Tiếng kéo kẹt rất có cảm giác nhịp nhàng, có thể đoán được Liên Hạo Đông đã từ một sâu một cạn biến thành ba cạn một sâu.

Anh hôn lên nước mắt cô, nói: "Sau này còn nói vậy hay không?" Cho cô một cơ hội.

Vì cô nói loạn nhưng không chịu thiệt thòi lấy một lần, vừa buồn vừa tức trả lời: "Mẹ kiếp anh không quản được."

Còn không thay đổi? Vậy cũng đừng trách anh không cho cô cơ hội. Bất kể lính của anh hay là phụ nữ của anh, anh đều phải khống chế trong lòng bàn tay. Anh nhất định phải để cho cô phục tùng anh.

Lần này nước mắt vợ chảy hơi nhiều, toàn bộ nước mắt rơi trên mặt anh. Anh không lau cho cô mà dùng miệng mình hôn lên những giọt nước mắt đó. Liên Hạo Đông anh lúc ngủ cũng không buông Trần Hiểu Sắt ra. Hai tay cô bị anh bắt chéo sau lưng. Cô bị anh khống chế trong lòng.

Nhất định anh phải để cô biết anh có thể cưng chiều cô nhưng cũng có thể nắm cô trong tay.

Lúc bình minh, những binh sĩ hạt giống mệt như lừa kia lần lượt quay về ổ, sau khi vào trụ sở thì từng người nằm vật ra đất. Bọn họ giương mắt nhìn phòng xuân của Ma Quân Liên Hạo Đông. Anh đang d)đ)l)q)đ uống trà xanh, nhàn nhã ngắm cảnh. Phong cảnh ở đây thật đẹp, trước không có thôn, sau không có phòng trọ, ngập tràn trong mắt là màu xanh biếc, còn có một vùng biển rộng gợn sóng nơi xa.

Xuân triều đã qua, hôm nay cũng hẳn nên để mấy binh sĩ này xuống biển bắt ít hải sản về ăn nhỉ? Anh muốn ném mùi vị cá thạch ban vừa bắt được. Đây chính là nguyên liệu nấu ăn bổ thận thượng hạng đó.

Cuối cùng, anh thấy có người đeo súng chạy về từ ngoài trụ sở. Anh cầm ống nhòm lên xem, là Kim Thiệu Dương. Kim Thiệu Dương vào tới nơi thì lấy thẳng cái mũ xuống, người đã ướt đầm, mồ hôi nhỏ giọt trên tóc, sáng lấp lánh như sao dưới ánh mặt trời.

Cứ như vậy, cúi đầu, từ từ đi về phía trước,

Liên Hạo Đông thả ống nhòm trong tay xuống, lẩm bẩm: "Còn chịu đựng tốt."

Đám binh sĩ hạt giống này vừa nằm không tới một giờ thì còi báo rời giường vang lên. Rất nhiều người không kịp thay quần áo liền ra ngoài tập thể dục. Tăng phạt là tăng phạt, huấn luyện cơ bản nhất này vẫn phải tiếp tục. Cho nên, mười dặm vũ trang vác nặng tiếp theo, một trăm cái hít đất, một trăm cái đá chân trước sau. Sau đó chính là xuống biển vớt sỏi cỏ.

Vớt sủi cỏ chính là bơi vũ trang. Cách bãi biển trụ sở của bọn họ không xa có mấy quần đảo loại nhỏ. Quần đảo loại nhỏ này là vùng cấm quân sự, dân chúng bình thường không thể tới, không thể đánh cá cũng không thể chơi. Cho nên chỗ này thành chợ thức ăn của bọn họ. Bởi vì ở đây có rất nhiều sò lông ngắn, thỉnh thoảng còn có cá bơi qua biển sâu, thường đánh lên hàm canh, tốn rất ít tiền.

Trần Hiểu Sắt vẫn ngủ thẳng tới giữa trưa. Cô mơ một giấc mơ. Cô mơ thấy mình thành một nữ sơn tặc bát diện uy phong (vị trí mạnh nhất của quân Mã chính là trung tâm bàn cờ - nơi nó có thể kiểm soát đến 8 vị trí, đó là vị trí "Bát diện uy phong". Câu này có nghĩa là mạnh mẽ nhất, oai phong nhất) cướp một tiểu nương tử đào hôn, sau này trượng phu người ta đuổi tới, cô lại phát hiện trượng phu nương tử kia là Liên Hạo Đông. Hai người tình chàng qđ ý thiếp rất đậm thắm, trong lòng cô vừa đau vừa tức, nhặt một tảng đá lên đập vào đầu Liên Hạo Đông. Liên Hạo Đông đáng thương cầu xin cô: "Nữ hiệp, nữ hiệp, đừng đánh nữa, ta thua." (ở đây đang mơ về cổ đại, nên để xưng hô là cổ đại nha).

Trần Hiểu Sắt bắc chân lên ghế đá, cầm roi da nhỏ quật lên sống lưng cường tráng của Liên Hạo Đông, cười ha ha: "Gọi ta là cha, nhanh lên, không gọi ta sẽ giết ngươi, oa ha ha...oa ha ha..."

Phản kháng của cô với Liên Hạo Đông diễn ra hết trong mơ, vừa rèn luyện kỹ năng diễn xuất vừa báo thù, một công đôi việc. Có thể nhìn ra cô thật sự là một cô nhóc có óc tưởng tượng cực mạnh, sức phản kháng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Liên Hạo Đông đang thưởng thức Trần Hiểu Sắt động kinh dưới giường. Anh cảm thấy chắc chắn cuộc sống của cô nhóc này cực kỳ đặc sắc, dù trong mơ cũng không rảnh rỗi, hươ tay múa chân lộn xộn. Chơi thật vui vẻ, một lát thì cười, lát sau lại cào người, còn lăn

qua lần lại. Anh lấy điện thoại ra quay lại sự điên cuồng của cô, định sau này cho con trai xem.

Trong mơ, cô vẫn đang ngược Liên Hạo Đông. Bây giờ cô đang mơ thấy mình cười lên người anh phi nước đại. Cô cầm roi da ra sức đánh rồi đánh. Bỗng một vách đá xuất hiện, anh thắng gấp một cái, cô bắn ra ngoài một cách tiêu sái như đạn pháo. Cô sợ tới mức hét lên chói tai, bên tai còn vang tiếng anh la lên: "Cha...Cẩn thận đó..."

Cô rơi xuống từ trên giường.

Vừa hay rơi vào một cái đệm dày cộm. Liên Hạo Đông này thật hư hỏng. Vì để quay đầy đủ hành động của cô mà d^đ^l^q^đ anh không ôm cô, mà là tìm một thứ gì đó mềm mềm trải ra trên đất, cô té không bị thương là được rồi. Thấy hành động ngạc nhiên như vậy của cô, anh biết cô sẽ tỉnh ngay.

Đoạn phim này quay cực kỳ đầy đủ. Anh nhếch môi cười, đi tới bế cô lên từ dưới giường, sau đó dùng tay vỗ vỗ mặt người ta, vỗ tỉnh người ta, hỏi: "Đánh được mấy yêu quái hả?"

Mắt cô mơ mơ màng màng nhìn anh, thở dài nũng nịu: "Aiz! Em cũng biết đó chỉ là một giấc mơ, sao tên nhóc anh có thể là con em được?"

Tay đang ôm cô của anh bỗng buông ra, cô bị té xuống giường. Còn không thay đổi tặc xấu nói lung tung? Ván giường vẫn hơi cứng khiến cô bị chấn tới mức hoảng hốt một hồi. Anh ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Đứng lên nhanh đi, anh dẫn em đi ăn cơm trưa."

Cô bò dậy từ trên giường, lướt qua anh đi về phía phòng vệ sinh. Cô có thể nói mình tức giận không? Vốn vô cùng lqđ vui vẻ tới đây xem náo nhiệt với anh nhưng anh vẫn động kinh! Bắt đầu từ tối qua, anh đã không bình thường. Cho tới bây giờ cảm xúc cũng hơi biến thái. Mình bất tri bất giác bị cảm xúc khó hiểu quấy rầy, cô không muốn quan tâm tới anh.

Chờ Trần Hiểu Sắt tắm rửa sạch sẽ, nghiêm mặt như khúc gỗ đi qua anh thì anh bỗng nghịch ngợm vươn chân trái đá người ta một cước. Cô bị anh làm cho lảo đảo, ngã về phía trước. Tay anh đã bắt được tay cô trong khoảnh khắc cô trượt chân. Đùa giỡn là đùa giỡn, chắc chắn không thể để cô té thật, vậy anh không đau lòng chết mới là lạ.

"Á...! Anh quá đáng ghét..." Cô rống lên.

Anh cười hưng phấn, ôm người sắp té vào lòng, dỗ dành: "Được rồi, cục cưng! Anh trêu em chơi thôi."

Cô tức giận tới mức cả người run cầm cập nhưng không để ý anh cũng không nhìn anh.

Anh ngồi vào trên giường, châm một điếu thuốc, miệng đầy mùi thuốc lá cười khế với cô, hỏi: "Giận à?"

Cô không trả lời. Anh đề cái đầu lộn xộn của cô lại, hôn mạnh lên, hút lấy tất cả hương thơm trong răng cô, trần trọc lưu luyến thật lâu. Rốt cuộc hôn người nhỏ bé trong lòng tới có phản ứng, đó chính là cắn mạnh lên đầu lưỡi anh.

Anh thu đầu lưỡi bị thương về, nói với cô: "Được rồi, anh sai rồi, đừng nóng giận, đi ăn cơm đi."

Anh đi phía trước, cô theo sau, mặt không biểu tình, hai người cách nhau một đoạn. Sĩ quan và binh lính qua qua lại lại trong trụ sở nhìn đôi này chằm chằm, một trước một sau, một đen một trắng d'đ'l'q'đ như cái bánh tởa hương mê người. Liên Hạo Đông dẫn cô tới căn tin ở phòng khách nhỏ, ăn một bữa cơm. Có đôi khi hai người này ngọt ngào, thời gian luôn trôi qua không kiềm chế được.

Sĩ quan hậu cần xuất thân là tiểu đội trưởng, lớn hơn Liên Hạo Đông mười tuổi, được điều tới từ doanh hạm đội N lữ đoàn lục chiến, có tài nấu nướng nổi tiếng, lần này là đích thân xuống bếp vì Trần Hiếu Sát.

Đĩa thịt bò Quảng Đông xào tinh xảo được bưng lên, anh cũng ngồi vào đối diện không chút khách sáo, đặt vài chai bia, nói: "Hạo Đông, phải xưng hô thế nào với vị này nhà cậu đây?"

Liên Hạo Đông nói: "Gọi cô ấy là tiểu Trần là được." Quay sang Trần Hiếu Sát nói: "Cô nhóc, vị này là anh Trương."

Cô có cảm giác rất tốt với người mập, nhất là người mập khiến người ta có cảm giác thèm ăn nhiều hơn. Anh Trương này rất giống cái bánh bao thịt mới ra lò, mà cô thì thích bánh bao thịt nên vội vàng nói: "Chào anh Trương."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Sĩ quan hậu cần Trương là bạn bè lâu năm với Liên Hạo Đông. Hàng năm, lúc diễn tập ở Nam Hải, Liên Hạo Đông sẽ tìm anh. Bởi vì tay nghề làm đồ ăn của anh thật sự là tuyệt vời nhất. Sĩ quan hậu cần đã Trương hơi đánh giá Trần Hiểu Sắt, nói với Liên Hạo Đông: "Được đấy, Hạo Đông, làm đám cưới cũng không báo cho chúng tôi?"

Liên Hạo Đông nói: "Vẫn không có thời gian không phải sao!"

"Cũng đúng! Cả ngày cậu chăm sóc cái nhà này, thật là rắc rối." Sĩ quan hậu cần Trương hiểu.

Anh nói tiếp: "Cho nên tôi định sinh con rồi mới làm đám cưới."

Khụ khụ, một miếng bún Trần Hiểu Sắt vừa ăn vào nhảy ra từ lỗ mũi. Liên Hạo Đông vội vàng đưa một miếng khăn giấy tới lau mũi cô, vừa lau vừa an ủi: "Em vui vẻ tới mức thành như vậy à?"

Cô nước mắt lưng tròng nhìn anh, nghẹn tới một câu cũng không nói nên lời.

Thức ăn ngon như vậy sao có thể không uống chút rượu chứ? Cô cướp một ly bia từ miệng Liên Hạo Đông, uống ừng ực rất thoải mái. Anh bên cạnh lo lắng nói: "Đừng uống, uống nhiều quá không có lợi cho quá trình trưởng thành của thai nhi."

Cô lại bị sắc lần nữa.

Cuối cùng lâu thật lâu sau cô mới hiểu rõ vì sao có tin đồn mình có con. Bởi vì sĩ quan hậu cần Trương nước mắt lưng tròng, kích động nói với Liên Hạo Đông: "Hạo Đông này, nhất định món ăn tiệc đầy tháng phải để anh làm. Anh chờ ngày này không phải một ngày hai ngày..."

Cô vội vàng tiêu sái đi trước, cũng không chờ Liên Hạo Đông. Ngại thân phận anh là thủ trưởng nên không lqđ dám sải bước đuổi theo. Không phải là xấu hổ mà là sợ mấy quân uy trước mấy binh sĩ hạt giống này. Cứ rối rắm đi qua nửa trụ sở như vậy, cuối cùng cô đi mệt, hỏi anh có cần Phi Hồ. Bây giờ cô thà rằng đi cùng Phi Hồ cũng không muốn đi cùng anh.

Anh gọi điện thoại cho ban huấn luyện quân khuyến để bọn họ đưa Phi Hồ tới.

Chỉ chốc lát sau Phi Hồ tới.

Cô không nói câu nào, dắt Phi Hồ đi ra ngoài, Liên Hạo Đông đang hỏi han sĩ quan đưa chó. Chỗ cô đi là ngoài cửa lớn, bây giờ ánh nắng mặt trời cũng tính là dịu, cô muốn ra ngoài tản bộ.

Anh nói chuyện xong cô cũng đi tới cửa lớn. Những lính canh vệ kia cũng không ngăn cản. Qua đêm qua, gần như người cả trụ sở đều biết Liên Hạo Đông dẫn cô bé này về, hẳn là cô bé dốt chó này. Cô ung dung ra cửa, nhìn hai bên một chút, lựa chọn bên trái theo trái tim. Con đường lớn này thông thẳng tới chợ.

Phát hiện thì ra trụ sở này là một chỗ tồi tàn, trước đây là lữ đoàn lục chiến, trụ sở huấn luyện vậy cá mập mới cách chỗ này không xa

nhưng vẫn chưa xây xong cho nên tất cả mọi người ở tạm chỗ này. Nếu không thì sao khu nhà ở của Liên Hạo Đông lại tồn tại như vậy chứ?

Liên Hạo Đông đuổi tới, trên đường không có binh sĩ, cũng có thể là đi chạy bộ rồi. Anh kéo tay cô lại, hỏi: "Anh nói này, hôm nay em không vui vẻ hả? Có phải chê anh tối qua phục vụ em không thoải mái không?"

Mẹ kiếp! Chút xíu phục vụ đó hả? Cái này gọi là SM có được không?

Cô nhìn anh hằm hằm, nói lại một câu: "Anh nói xem? Anh nói đi? Anh nói đi?" Bắn ra một tràng như nã pháo.

Hai tay anh giơ cao qua đầu làm động tác đầu hàng, nói: "Được rồi! Nếu em không thích vậy tối nay đổi lại là em ngược anh được không? Anh lấy da anh cho em dùng."

Cô phì cười. Người này thật không có da mà. Phi Hồ kéo mạnh cô về phía trước. Cô tỏ vẻ mình đi dạo một lát rồi về trụ sở, phong cảnh ở đây rất đẹp, cô muốn ngắm biển một chút. Anh đồng ý, bởi vì con đường này vô cùng an toàn. Ở đây có binh lính trú đóng quanh năm, chưa từng xảy ra chuyện gì nhưng anh yêu cầu cô nhất định phải mau quay về.

Phi Hồ lôi cô chạy như bay dọc đường. Cách cổng trụ sở hơn hai trăm thước là biển trạm xe buýt, có thôn dân lân cận thường tới đây ngồi xe đi thành phố Z. Cho nên chỗ này có rất nhiều đá mòn tới mức nhẵn bóng, có thể nghỉ ngơi trên tảng đá.

Tầm mắt từ biển xe buýt tới biển rất tốt.

Bây giờ là đầu mùa hè, thời tiết đã hơi oi bức. Cô vì để phối hợp với bộ quần áo tình nhân với Liên Hạo Đông mà mặc quần áo quyến rũ, mục đích là tuyên thệ với Liên Hạo Đông rằng gia cũng dũng cảm. Cô nhảy xuống bụi cỏ dưới biển trạm xe dưới đường lớn, chạy theo một con đường nhỏ ở bờ biển. Thời tiết nóng bức quanh quần nhưng gió biển mát mẻ, cô chạy theo Phi Hồ tới chỗ sóng biển rồi lại chạy về.

Chạy khoảng hai giờ, nhận năm cuộc điện thoại giục người của Liên Hạo Đông rồi mới định đi về.

Trần Hiểu Sắt luôn là người nhạt được người. Hôm nay cô lại nhạt được một người, còn là một cô bé non nớt. Có điều bây giờ cô bé này hơi bất bết. Trên mặt mang một cái mặt nạ lớn, không phải là giả vờ đáng yêu mà là loại giả vờ già nua thô ráp.

Mọi người đã từng xem kỹ thuật đá bóng chưa? Triệu Vi ném thử lần thay đổi tạo hình dáng vẻ của ma, thật sự rất giống cô. Đôi môi đỏ thắm và đôi mắt đen có thể kéo người âm phủ tới nhảy trên võ đài, ý là hù chết người không cần đèn tiền. Vì sao Trần Hiểu Sắt lại chú ý tới cô bé chứ? Bởi vì cô bé vẫn nhắm mắt gào khóc, trên đường không có ai, chỉ có hai người nên cô bé khóc rất sung sướng cũng không ai quan tâm.

Cô bé đó trang điểm gần như không nhìn thấy mặt. Dưới đôi mắt thật to là mấy dòng nước mắt đen thui. Cô lấy khăn giấy đưa cho con mèo hoa nhỏ. Con mèo hoa nhỏ nhận lấy, trực tiếp ôm cô khóc lên.

Cô giật mình, chẳng lẽ dáng vẻ cô rất giống mẹ hiền à? Vậy nên cô học theo động tác của mẹ hiền mà d+đ+l+q=đ vuốt ve tóc cô bé.

Cô bé để kiểu tóc học sinh xoắn vai, cô nhét tóc vào sau tai giúp cô bé, dỗ dành: "Em gái, em làm sao vậy?"

Cô bé bỗng ngừng khóc, vẻ mặt mang theo nghi ngờ và thắc mắc, hỏi: "Hả? Chẳng kể thoát nhìn em giống cô bé lắm à?"

Cô lắc đầu, nói: "Em giống lolita chưa dậy thì."

Miệng cô bé run run, càng khóc dữ dội hơn.

Cô vội vàng bịt tai lại, đợi tới khi cô bé khóc xong mới buông lỏng tay.

Cô bé kia khóc tới mức người run run. Cô ngồi xuống bên cạnh cô bé, hỏi: "Chị hỏi em, em tên là gì? Vì sao lại khóc? Có phải làm cái gì để mẹ đánh không?"

Rốt cuộc cô bé kia cũng ngừng khóc, suy nghĩ một chút, dụi đôi mắt đỏ đỏ, nói: "Em tên là Hạ...A, không, tên em là Bò Mềm Ngũ Phương (tên một loại bánh của KFC, Hán Việt là Nộn Ngưu Ngũ Phương), không ai đánh em cả, chị ạ."

Rất khôn, dùng tên giả, quả là thông minh giống chị, Trần Hiểu Sắt nghĩ. Lại hỏi: "Vậy vì sao em khóc?"

Cô bé kia nói: "Bởi vì...Bởi vì em thất tình..."

Hả? Trần Hiểu Sắt nhìn cô bé chưa tốt nghiệp trung học, không thể tin được mà trợn mắt, Cô biết bây giờ trẻ con yêu sớm nhưng không ngờ lại yêu sớm tới mức này. Chuyện thất tình này cô đã từng trải qua, đau khổ tột cùng, há lại chỉ khóc có thể giải quyết được? Nhưng khóc là cách trút ra tốt nhất. Cô thử dỗ dành cô bé nhưng không biết bắt đầu từ đâu, đành phải vỗ vai cô bé hỏi: "Em

gái, khóc không giải quyết được vấn đề. Chị là người từng trải, nếu em không ngại chị là người ngoài thì sao không nói ra, dù sao cũng tốt hơn buồn bực trong lòng một mình."

Cô bé không khóc lớn nữa nhưng vẫn có không ít nước mắt tràn ra từ khóe mắt, thỉnh thoảng lau rồi lau. Cô bé bĩu môi hai cái rồi nói tới chuyện xưa của mình.

Cô bé nói: "Năm ngoái Hạ Thiên em vừa thi tốt nghiệp trung học xong, đang về nhà thì gặp phải kẻ cướp. Hắn cướp ví tiền của em. Bởi vì bên trong có sách Accepted đại học của em nên em chạy tới giành lại túi. Tên khốn đó vô cùng muốn chạy thoát khỏi em, tay em nắm lấy túi nên hắn đâm em hai đâm. Nhưng em cũng không buông tay, cuối cùng hắn nóng nảy, vừa dùng sức cướp lấy, cánh tay em bị hắn kéo trật cả khớp ra. Đang lúc em chán chường cực độ lqđ gần tới lúc tuyệt vọng thì em thấy được một người đàn ông thành thực, đẹp trai, cao lớn đi về phía bọn em. Lúc anh ấy và tên khốn đó đi qua nhau thì anh ấy khế duỗi tay ra, đánh gục tên kia." Cô bé này bỗng rùng mình như thể nghĩ tới chuyện đáng sợ gì đó. Cô bé bịt kín miệng, nói hết: "Người kia không cẩn thận nên bị té đập mặt xuống đường, rớt mất hai cái răng cửa..."

Gân xanh trên trán Trần Hiểu Sát nổi lên. Cô bé này thật dũng cảm, vì để thông báo mà dám đánh giáp lá cà! Aiz! Mình thua. Cô vẫn cho là mình rất dũng cảm, không ngờ đây mới là chúa dũng cảm thực sự. Mình thật kém cỏi. Cô lại hỏi: "Chuyện này có liên quan gì tới chuyện em bị thất tình?"

Cô bé kia bỗng ngượng ngùng, nói: "A, anh hùng cứu em chính là người em thích."

Trần Hiếu Sắt hỏi: "Vậy anh ta dẫn em về nhà? Sau đó các em trở thành bạn trai bạn gái?"

Về mặt cô bé kia lại từ xấu hổ biến thành đau khổ như thể hình ảnh thu nhỏ của A Ly QQ (gg để biết thêm chi tiết), vươn hai ngón trở ra, nói đầy vô tội: "Không."

"Vậy là em thà mền?"

Cô bé kia thẫn thờ lắc đầu tiếp, nói tiếp chuyện xưa của mình: "Lúc anh ấy trả túi lại cho em thì em thấy được mặt anh ấy. Mắt anh ấy rất đẹp lại còn rất bình tĩnh như biển sâu. Em cảm thấy bị anh ấy hấp dẫn lập tức. Chị đoán xem câu đầu tiên anh ấy nói với em là gì?"

Trần Hiếu Sắt nói: "Cô bé, em thật xinh đẹp!"

Cô bé kia đắm chìm trong ký ức, dáng vẻ mê trai, lắc đầu nói: "Không đúng! Anh ấy nói là, cô bé, đêm khuya đừng đi một mình, nguy hiểm lắm."

Cô bé kia tự thỏa mãn, nói: "Trời ạ, anh ấy lại quan tâm em như vậy."

Cô không chịu nổi, có đáng để xúc động thành như vậy không.

Có điều theo như cô bé này miêu tả thì hẳn là người này rất tuấn tú. Được người đẹp trai quan tâm quả là rất cảm động, ví dụ như thủ trưởng Liên không chơi trò Bá Vương.

Cô bé mê trai nói xong, thở dài một hơi tiếp, nói: "Lúc ấy em rất kích động, lại quên nhờ anh ấy nắm lại chỗ cánh tay trật khớp cho

em. Chờ anh ấy đi rồi thì em mới nghĩ ra chạy tới, chủ động để anh ấy giúp đỡ chăm sóc em."

Trần Hiểu Sắt rất có thiện cảm với cô bé này, bởi vì giống cô lúc còn trẻ. Vì vậy cô hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, anh ấy nắn cánh tay lại cho em, đưa em tới trước cửa nhà, em còn hỏi tên anh ấy. Em còn biết anh ấy là một quân nhân."

Trần Hiểu Sắt hiểu ra: "Lại là một quân nhân à!"

Cô bé kia như tìm được tri kỷ, nói: "Sao? Chị, đàn ông nhà chị cũng làm lính à?"

Trần Hiểu Sắt ngẩng đầu, hơi kiêu ngạo mà bày tỏ: "Đúng vậy! Anh ấy kìa." Cô dùng một ngón tay chỉ cánh cổng đồ nát uy vũ cách đó không xa.

Cô bé kích động, bắt lấy tay cô, nói: "Chị, chị có thể gọi người kia ra giúp em không? Em có chuyện phải nói với anh ấy. Xin chị đấy."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59

Tuy là đều là cô bé ngây thơ nhưng dù sao tuổi Trần Hiểu Sắt nhiều hơn Tiểu Phương rất nhiều, còn tưởng tượng nhiều hơn, nên nghĩ ra một kế hoãn binh, nói: "Chuyện này chị cũng không dám tùy tiện bằng lòng. Chị đi dò xem ý đồng chí giải phóng quân thế nào đã. Nếu có thể thì chị sẽ chuyển lời giúp em."

Cô bé rất cảm kích mà gật đầu.

Hai người chuyện trò tiếp.

Cô bé kia còn nói: "Anh ấy đưa em về nhà xong thì đi ngay. Vốn em biết chúng em chỉ có duyên gặp mặt, sau này không bao giờ gặp lại nữa. Ai ngờ sau này em lại gặp được anh ấy, là ở nhà chị họ em. Lúc đó vừa hay anh ấy ra khỏi nhà."

Em lợi dụng danh nghĩa cảm ơn anh ấy, định hẹn anh ấy và chị họ cùng nhau ăn cơm. Mắt chị họ đo đỏ, tâm trạng không tốt lắm, không muốn đi, em liền hẹn anh ấy một mình. Tuy anh ấy không tình nguyện nhưng vẫn theo em ra ngoài. Anh ấy nói chị họ là chị gái anh ấy rất quý trọng, thừa dịp nghỉ phép tới đây đưa cho chị ấy ít đồ. Sau này lúc em nhõng nhẽo cứng rắn thăm dò tình hình thì anh ấy để lại cho em một thông tin địa chỉ.

Có địa chỉ, em liền viết thư cho anh ấy, mỗi tuần em viết một lá. Nhưng sau này toàn bộ thư bị gửi lại, thì ra là anh ấy đã rời khỏi đơn vị, đi đâu không rõ. Em không còn cách nào đành phải đi cầu đ#@#đ xin chị họ em. Chị họ em vẫn rất thương em, liền bằng lòng hỏi thăm giúp em. Em chờ nhiều tháng, rốt cuộc chờ được một tin, thì ra anh ấy tới đây."

Trần Hiểu Sát nói tiếp lời cô bé: "Vậy nên em tới đây, sau đó phát hiện không vào được, đúng không?"

Cô bé kia nhanh chóng gạt đầu, cảm thấy Trần Hiểu Sát thật là chị gái khéo hiểu lòng người. Cô bé nắm chặt cô, nói: "Chị, nhất định phải giúp em chuyện này, tìm người này giúp em."

Trần Hiểu Sát nói: "Ấy chà, chuyện này thật khó. Hình dạng anh ta thế nào? Tên là gì? Có hình không?"

Cô bé kia như bừng tỉnh, lấy một cuốn vở bìa đen từ trong túi quần ra, lấy tám hình kẹp trong đó đưa cho Trần Hiểu Sát xem, vừa chỉ người kia vừa nói: "Đây là em trộm được của chị em rồi làm lại, hơi mờ nhưng còn có thể thấy rõ."

Trong hình là hai quân nhân rất tẻ, ôm nhau vô cùng thân thiết, mặc một bộ quân trang màu tối, cười vô cùng rực rỡ và hồn nhiên, lộ ra hàm răng trắng bóc. Cô chỉ vào người đàn ông kia, dáng dấp quả thực như cô bé miêu tả, rất tuấn tú, cổ thon dài, đôi mắt sâu xa sâu thẳm khiến người ta vừa thấy là sẽ động lòng.

Chờ tới lúc cô nhìn thấy người bên cạnh thì cả kinh, lè lưỡi ra, trời ạ, Liên Hạo Đông. Sao lại thế này? Cô chỉ vào Liên Hạo Đông, hỏi cô bé: "Người này có quan hệ gì với người em nhớ không?"

Cô bé kia càng âu sầu hơn, nói: "Theo tin tức em tìm hiểu thì anh ấy tới đây là vì người này."

Lập tức cô rùng mình. Bất kể người ta có quan hệ chiến hữu trong sáng như ban ngày thế nào cũng không ngăn lqđ được suy nghĩ của hai cô bé tóc dài. Hình như cô bé kia nhạy cảm hơn Trần Hiểu Sắt nhiều, điểm mấu chốt là ở đó, "Em nghi ngờ hai nười bọn họ là có cơ sở."

Từ một người đau buồn, nháy mắt biến thành hai người buồn phiền.

Trần Hiểu Sắt là hủ nữ bí mật, càng nghĩ càng không thể bình tĩnh. Chẳng lẽ hai thứ đồ chơi này có vấn đề? Cô đứng bật dậy, cắn răng nói: "Em yên tâm. Chuyện của em có liên quan tới chuyện của chị. Chị sẽ giúp em tìm tên nhóc em thích. Cô bé, nhất định em phải kiên trì dũng khí bẻ cong thành thẳng, đừng để đám trai cong này cướp đàn ông của chị em mình."

Cô bé kia cảm động, bắt lấy tay Trần Hiểu Sắt, kích động muốn khóc.

Cô nhìn vào khuôn mặt như con mèo hoa của cô bé, nói: "Đừng khóc, chị dẫn em đi rửa mặt." Lúc cô dẫn cô bé tới bờ biển mình vừa đi dạo thì phát hiện một vũng nước mưa, vừa hay vũng nước lẫn trong bụi cỏ. Cô chỉ vũng nước, nói: "Nước này là sạch, Phi Hồ từng uống, em rửa đi. Nếu cứ để vậy mà đi thì sẽ có người coi em là kỹ nữ bán nghệ mắt."

Cô bé thật biết điều, rửa sạch mặt trong vũng nước nhỏ. Trời ơi, rửa sạch mặt xong thì thấy rất mềm! Thật là tươi ngon mọng nước!

Trần Hiểu Sắt đi tới, nhéo nhéo, nói: "Lúc chị còn nhỏ cũng xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm như em, suýt chút nữa thì yêu chính mình."

Cô bé kia: "..."

Trần Hiểu Sắt lại hỏi: "Vậy em có thể nói cho chị biết vì sao em lại mặc thành thế này không?"

Cô bé kia nói: "Em thấy người kia thích nói chuyện với chị họ em. Em cảm thấy chắc chắn anh ấy thích kiểu phụ nữ thành thực như chị họ em nên trộm quần áo và đồ trang điểm của mẹ."

Trần Hiểu Sắt cảm thán, không tệ, cô bé này rất hợp khẩu vị của cô.

Trên đường về thì đụng phải một người quen - huấn luyện viên Lâm Đình Tích suýt chút nữa bị Trần Hiểu Sắt đọc chết. Anh dừng xe, thò đầu ra chào hỏi cô: "Em dâu, tới tới qua à? Có muốn anh trai đưa em về không?"

Trần Hiểu Sắt thấy vừa hay, ngồi trên xe anh sẽ không lo không vào được cửa, vậy cũng tốt, cứ làm d%đ%l%q^đ như thế. Cô mang cả Ngũ Phương nhặt được lên xe. Cô bé hỏi: "Cao tính đại danh của chị là gì?"

Trần Hiểu Sắt nói: "Em có thể gọi chị là Hà Mã."

"À, chị Tiểu Mã, em quên nói cho chị biết tên của người kia là Kim Thiếu Dương."

Lâm Đình Tích ngoái đầu, hỏi: "A, tới tìm Kim Thiếu Dương à? Em là gì của cậu ta?"

Trần Hiếu Sắt tiếp lời: "Tiện nội (vợ) Kim Thiếu Dương."

Mặt Bò mềm ngũ phương đang rồi rắm đỏ lên.

Vào trụ sở rất thuận lợi, lính cảnh vệ không ngăn cản thật. Cô đang tự hỏi đi bắt kẻ thông dâm thế nào, liền lấy điện thoại ra gọi cho Liên Hạo Đông. Gọi gần năm cuộc cũng không thấy ai nhận, cô hơi không dám gọi. Bởi vì anh từng dặn cô, nếu quá bận thì sẽ chuyển máy sang chế độ câm hoặc tắt máy. Anh hết bận sẽ gọi lại cho cô.

Giới thiệu một chút, Bò mềm ngũ phương họ Hạ tên Thành Âm, là một sinh viên năm nhất đại học, học chuyên ngành thời sự quốc tế, bởi vì thật vất vả mới lấy được tin tức của Kim Thiếu Dương, quá mức kích động, liền đánh tới ngay. Học chuyên ngành này là phải lạnh trí và dũng cảm, cho nên lá gan của cô luôn rất lớn. Nhưng dù sao tuổi tác của cô cũng còn nhỏ, làm chuyện gì cũng không khỏi hơi quá ngây thơ chút.

Nhưng tuổi ngây thơ làm chuyện ngây thơ là vô tội!

Người trên đường bỗng bước nhanh hơn, vô cùng vội vàng, mục tiêu là phòng ăn nhỏ cách đó không xa. Người vây bên ngoài thành một vòng. Rất nhiều người bởi vì quá muốn xem náo nhiệt nên cũng lay hự cả cửa sổ. Phi Hồ cũng thích giúp vui, cạo một chút rồi nhảy ra ngoài, suýt chút nữa hất Trần Hiếu Sắt ngã.

Trần Hiếu Sắt giữ nó không được, đành phải vội vàng chạy theo. Phi Hồ đi tới chỗ đám người thì kêu mấy tiếng như sói tru, đổi lấy một trận mắng chửi bên của người bên trong: "Nhìn cái gì vậy? Cút hết đi cho ông mày..."

Người bên ngoài loạt xoạt tản đi sạch trong vòng một giây, cả cái bóng cũng biến mất, để lại cho Trần Hiểu Sắt một cái cửa thật lớn. Nếu vào thời điểm khác thì chắc chắn cô không dám mở cửa sổ nhìn xem nhưng bây giờ cô dám rồi. Giọng tức giận mắng người vừa rồi là của Liên Hạo Đông.

Cô đập lên bệ cửa đi vào trong nhìn nhưng lại thấy được cảnh tượng kinh người. Liên Hạo Đông đang đè một lqđ người trên bàn, chân người đàn ông dưới người anh bị hai chân anh kiềm lại, cánh tay trái bị anh đè sau người. Tư thế này? Không thể không khiến người nghĩ lệch được!

Liên Hạo Đông nói: "Thiên đường có lối cậu không đi, địa ngục không cửa lại xông vào. Ở đây không phải chỗ tên nhóc cậu nên tới, tới từ đâu thì chạy về đó cho ông."

Suýt chút nữa thì Trần Hiểu Sắt kêu lên. Cô đã đoán đúng thật, chỗ này có gian tình.

Rất rõ ràng rằng người phía dưới cũng không phải hiền lành, cánh tay phải đập mạnh vào nách Liên Hạo Đông, phản công thành công, chui ra khỏi sự giam cầm của anh. Cậu ta trở tay chụp tới, cổ Liên Hạo Đông bị siết chặt, không đợi cậu ta nắm chặt, Liên Hạo Đông đã đẩy tay người này ra, dùng sức trói gô lại.

Trần Hiểu Sắt kích động tới mức phòng quai hàm nhỏ buồn bực. Cô thấy ngoài miệng Liên Hạo Đông cũng bị "cắn" nát.

Người liều mạng với Liên Hạo Đông chính là Kim Thiệu Dương. Liên Hạo Đông cố gắng đuổi người đi. Cậu ta mang theo sự ngưỡng mộ với Liên Hạo Đông và đội vây cá mập tới đâu nhưng Liên Hạo Đông lại dám liều mạng nghĩ cách để cậu ta đi. Trong khi huấn luyện

anh cũng gây khó khăn cho cậu ta đủ điều, chuyện này dẫn tới cậu ta không thể không phản kháng. Nếu không phải lần này cậu ta bị tham mưu trưởng gọi lên nói chuyện, hỏi cậu ta có ý kiến gì không thì cậu ta vẫn luôn bị lừa gạt.

Người nhà họ Kim bọn họ vẫn kính trọng vậy mà lại tính kế cậu ta sau lưng, dùng một lý do đơn giản không thích hợp để mở rộng vây cá mập mà loại cậu ta. Cố gắng nửa năm qua của cậu ta là uổng phí, tất cả kiểm chế nhẫn nại của cậu ta là vô ích. Cậu ta chỉ biết cậu ta không thể đi, bằng bất cứ cách nào cậu ta cũng phải ở lại, vì đó không phải là hy vọng của một mình cậu ta mà là? Mà là hy vọng của hai người.

Kim Thiếu Dương cắn răng nói: "Bất kể anh dùng cách gì tôi cũng sẽ không khuất phục. Tôi là quân nhân, anh không có tư cách chi phối quyết định của tôi."

Liên Hạo Đông đã thắng, đẩy thật mạnh Kim Thiếu Dương thất bại. Kim Thiếu Dương nửa ngồi, ngã về phía sau, vừa hay rơi vào góc nhà. Liên Hạo Đông nhìn từ trên cao xuống, đạp lên cái ghế bên cạnh Kim Thiếu Dương, nói: "Thiếu Dương, không phải là anh không cần cậu mà là nhất định cậu phải rời đi, trở về cương vị cậu nên ở, chỗ đó mới là chỗ cậu nên sống."

Anh? Thiếu Dương? Thì ra là Thì ra người này là Kim Thiếu Dương. Trần Hiểu Sát thầm gật đầu.

Căn tin một trụ sở bị một cô bé nằm trên cửa sổ nhìn trộm, thật là kỳ cục. Trần Hiểu Sát bị một người xách xuống, là một người cô không biết.

Ánh mắt phát hiện người ở đó, dáng người cao lợi hại, ánh mắt nghiêm túc lợi hại, giọng uy nghiêm lợi hại, ánh sao lấp lánh trên vai cũng lợi hại hơn Liên Hạo Đông. Cô biết đây là quan lớn.

Tham mưu trưởng Trương nhìn hai cô bé, nói: "Các cô đều là người nhà Liên Hạo Đông?"

Trần Hiểu Sắt vô cùng hiểu lễ phép mà nói: "Báo cáo thủ trưởng, một người là người nhà Liên Hạo Đông, một người là người nhà Kim Thiếu Dương."

Hạ Thành Âm lập tức chạy tới bên cạnh Trần Hiểu Sắt, ra sức gật đầu, nói: "Tôi là người nhà Kim Thiếu Dương."

Tham mưu trưởng Trương nghĩ người bên trong đấu tranh nội bộ, hai em dâu bên ngoài lại rất hòa thuận. Ông cũng không trách hai cô bé này mà chỉ dặn dò một câu: "Ừ, chỗ này rất bận, hai người dắt chó đi chơi đi. lát nữa tôi bảo hai người họ đi tìm các cô."

Trần Hiểu Sắt nắm tay Hạ Thành Âm rời khỏi chỗ này. Hạ Thành Âm nắm tay Trần Hiểu Sắt hỏi: "Chị Tiểu Mã, người bên trong là Kim Thiếu Dương đúng không?"

Trần Hiểu Sắt ôm vai Hạ Thành Âm nói: "Tiểu Phương, em đoán đúng rồi, con ghé con quắt queo là người của Liên Hạo Đông chính là đồ chơi hư hỏng của Kim Thiếu Dương."

Hạ Thành Âm cau mày, hỏi: "Hai người bọn họ thân lắm có phải không?"

"Với suy đoán của chị thì không."

Hạ Thành Âm thở phào nhẹ nhõm, nói: "Thật tốt quá, em yên tâm."

"Nhưng chị cũng không thể khẳng định!"

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60

Hạ Thành Âm nghe xong cũng muốn khóc.

Trần Hiểu Sát động viên tinh thần cô: "Tiểu Phương đừng khóc. Chị Tiểu Mã của em luôn là một người nói nghĩa khí. Chị sẽ hỏi rõ, em yên tâm đi. Có điều chị phải an ủi em vài câu. Yêu thì đừng để ý nhiều như vậy, thích thì ở bên nhau, không thích thì dẹp. Cũng như thế, thích hợp thì ở bên nhau, không thích hợp thì dẹp. Chị nói cho em biết, nếu hai thứ đồ chơi hư hỏng này thân lắm thì chị sẽ đưa em đi."

Trần Hiểu Sát an ủi Hạ Thành Âm xong thì cô bé càng khóc dữ dội hơn.

Liên Hạo Đông xoa xoa miệng bị đánh trúng, ra cửa. Anh đã nghĩ ra kế đá Kim Thiếu Dương khôn kiếp này đi rồi. Một bên khăng khăng không đi, một bên khăng khăng không muốn, cuối cùng tham mưu trưởng Trương quyết định để Kim Thiếu Dương lại, Liên Hạo Đông tức giận xoay người rời đi.

Kim Thiếu Dương à Kim Thiếu Dương, vì sao nhất định cậu phải đi con đường nguy hiểm này chứ?

Mấy giờ trước, lúc Kim Thiếu Dương ở trường bắn tập bắn thì bị tham mưu trưởng Trương gọi đi. Trên đường đi, cậu ta đã có dự

cảm xấu, không kiềm được mà nắm chặt nắm đấm. Hôm nay nhất định cậu ta phải đánh một trận với người đã từng quỳ lạy kia.

Về mặt tham mưu trưởng Trương rất nghiêm túc, giọng điệu rất buồn bực, nói: "Thiếu Dương, tôi xem hồ sơ của cậu, bất kể là trình độ học vấn, học thức, kỹ năng quân sự hay là tố chất tâm lý thì cậu đều tốt nhất. Tôi vô cùng tán thưởng cậu. Nhưng tôi không thể ích kỷ như vậy. Tôi không thể bởi vì tôi tán thưởng cậu mà phụ lòng ông cụ người ta. Nếu vào đội vây cá mập thì tất cả mọi thứ sẽ đi theo quỹ đạo của anh cậu, cậu lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm, lúc nào cũng phải dùng tính mạng mà giành lấy. Cậu cảm thấy tiếp tục như vậy có đáng không?"

Kim Thiếu Dương đáng thương bị một đám người biến thái bảo vệ. Cậu rất tức giận.

Chẳng lẽ là bởi vì anh cậu ta à? Chẳng lẽ là bởi vì lời di ngôn lúc lâm chung của anh sao? Cậu ta không rõ, thật sự không rõ. Cậu ta là cậu ta, anh cậu ta là anh cậu ta, sao chỉ bằng một câu nói của anh thì cậu ta không thể vào đội vây cá mập? Anh cậu ta có thể làm anh hùng chết trên chiến trường, Kim Thiếu Dương cậu ta cũng có thể làm anh hùng chết trên chiến trường. Cậu ta trả lời vang vang có lực: "Tôi lấy máu tôi làm cửa, cả đời không hối hận."

"Được!" Tham mưu trưởng Trương vỗ bàn một cái, nói: "Tên nhóc giỏi, tôi đã không nhìn lầm cậu từ lâu, cậu không vào đội vây cá mập là không được, không để cho chúng tôi thất vọng."

Kim Thiếu Dương sửng sốt.

Tham mưu trưởng Trương đi tới, vỗ vỗ vai cậu ta, nói cho cậu ta biết một tin tức nho nhỏ: "Hồ sơ của cậu là tôi lấy ra từ trong kẹp hồ

sơ loại binh sĩ hạt giống của Liên Hạo Đông."

Quả đúng là như vậy.

Rõ ràng tham mưu trưởng Trương biết cậu ta có thù với Liên Hạo Đông, cời áo nói: "Bằng bất cứ cách nào cậu cũng phải để Liên Hạo Đông thay đổi thái độ, cánh cửa đội vây cá mập vĩnh viễn mở cho cậu." Ông không chỉ không sợ chiến tranh nội bộ, trả lại cho người này một cây dao, ý là: Chỉ cần cậu có thể đánh rơi chương ngại vật của cậu thì tôi sẽ nhận cậu.

Lòng dạ Kim Thiếu Dương biết rõ nhưng bằng lòng tiếp nhận ông đầu độc. Cậu ta phải đi tìm Liên Hạo Đông tính sổ. Hơn nữa cậu ta đã muốn tính sổ sách này từ lâu. Liên Hạo Đông ời Liên Hạo Đông, dù lúc con bé tôi kính trọng anh, tin ngưỡng anh thì tôi cũng phải thắng anh. Cậu ta đuổi theo Liên Hạo Đông tới đội vây cá mập chính là vì lý tưởng của mình. Dương nhiên cũng là vì lý tưởng của Kim Minh Dương - anh trai cậu ta.

Lần đầu tiên lúc Liên Hạo Đông lật được tài liệu về tư chất của Kim Thiếu Dương thì hết sức suy xét, thầm nghĩ: "Tên nhóc này vẫn đã tới." Anh còn nhớ lúc Kim Minh Dương ngã xuống bên cạnh mình, nói câu cuối cùng: "Tiểu Đông, chăm sóc tốt cho Thiếu Dương giúp tôi..."

Đồng đội thân nhất với anh nhờ anh trước khi chết cho nên anh phải chăm sóc Kim Thiếu Dương thật kỹ lưỡng.

Năm đó, Liên Hạo Đông và Kim Minh Dương hai mươi lăm tuổi dẫn theo Kim Thiếu Dương mười bảy tuổi vào trường bắn, đi máy bay, chơi Tank, dấy lên lý tưởng với quân nhân của một thiếu niên. Sau này Kim Thiếu Dương cũng lựa chọn con đường nhập ngũ như

anh trai mình nhưng Liên Hạo Đông lại khẳng định cho rằng con đường này không đúng.

Đổ máu hy sinh ắt là không thể thiếu, dù diễn trò quân sự ngay tại cửa nhà anh cũng không thể tránh thương vong được cho nên có một cách ổn thỏa chính là không để tên nhóc này vào quân.

Nhưng anh ra tay vẫn chậm. Năm thứ hai đại học, Kim Thiếu Dương chưa tốt nghiệp đã đi xét tuyển quân, điều này khiến Liên Hạo Đông khó giải quyết vô cùng. Anh đích thân gọi điện khuyên nhủ quay về vài lần nhưng không có kết quả. Aiz! Làm thầy giáo hoặc nhân viên ngân hàng không tốt hơn à? Còn có thể quyến rũ dụ dỗ nữ học sinh và nhân viên nữ, sao lại tới sờ sủng cơ chứ?

Kim Thiếu Dương vào binh trình sát lục quân, bằng kỹ thuật quân sự siêu cường nhảy liền ba cấp, bây giờ đã là cấp Trung úy. Tóm lại tất cả mọi thứ đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Liên Hạo Đông. Anh lo lắng, buồn bực cũng không có cách nào.

Cũng có thể nhà họ Kim vẫn giữ lại dòng máu anh hùng.

Mẹ Kim Thiếu Dương nhiều lần thỉnh cầu Liên Hạo Đông, cũng nói rõ ràng mục đích cho anh biết, trong nhà không thể có thêm một liệt sĩ. Vì vậy anh không có cách nào, chọn cho Kim Thiếu Dương một con đường, để cậu ta bước vào đơn vị quân dân sự, không để cậu ta ra tiền tuyến.

Nhưng từ trước tới nay Kim Thiếu Dương đều không phải là người nghe lời, liều mạng thể hiện mình ở đơn vị, chiếm được sự khen ngợi rất cao của lãnh đạo. Đôi móng tay nóng cháy của Liên Hạo Đông không bắt được cậu ta. Sau này cậu ta nghe nói chọn lựa đội viên vây cá mập trong đơn vị thì tự động xin đi giết giặc, xin tham

gia. Vốn lãnh đạo không bỏ được nhưng cậu ta đã quyết, nhảy qua hải quân, chạy vội tới đội vây cá mập.

Đương nhiên cậu ta tới chỗ này cũng có một mục đích. Đó chính là Liên Hạo Đông. Cậu ta muốn để Liên Hạo Đông nhìn tận mắt xem cậu ta có thể kém hơn anh trai Kim Minh Dương của mình không.

Ân oán là kết như vậy.

Lúc vừa tới trụ sở, trong lòng những binh sĩ hạt giống bọn họ không nghĩ gì. Bọn họ không biết sau này cuộc sống mình sẽ có sự thay đổi thế nào. Mưu cầu của mỗi người không giống nhau nhưng kết quả của nó đều là một. Đó chính là ở lại. Bất kể khó khăn gì, tất cả mọi người đều không sợ chết mà lao vào.

Bọn họ bị mười mấy chiếc xe vận tải quân dụng đưa tới đây, theo phong thủy mà nói là một chỗ tốt, lưng dựa núi mặt hướng biển. Xuống xe, không ít binh sĩ bắt đầu ói, thật sự là quá điên cuồng.

Những binh sĩ này tới từ các quân chủng lớn trên toàn quốc. Có bộ binh lục chiến, có bộ đội thiết giáp, binh tên lửa, binh trinh sát, binh hàng không, pháo binh v.v...Rất nhiều người lần đầu tiên tới khu vực á nhiệt đới này, không chịu nổi khí hậu nóng bức, toàn thân nổi mụn lốm đốm đỏ đỏ, mấy ngày sau mới lặn. Không khí dính dính ẩm ướt, xoa chút muối lên người, đeo một sợi dây vào cổ, đứng hướng gió biển, có thể biến thành lập xường rất nhanh.

Kim Thiếu Dương là được mời tới đội vây cá mập, báo cáo đưa lên không lâu bị trả lại. Cậu rất buồn bực. Tham mưu trưởng doanh trinh sát chỗ cậu ta cũng rất buồn bực. Điều này là không thể. Sĩ quan thanh niên quý giá nhất trong doanh ông mà cũng không qua, vậy đội vây cá mập yêu cầu cao lắm à?

Nghe ngóng qua nhiều tầng mới biết đây là ý của Liên Hạo Đông. Vì vậy tham mưu trưởng doanh trình sát yêu người tài liền tự thân gọi cho anh, yêu cầu một nhân tình, cứng rắn nhét Kim Thiệu Dương vào. Lần đó tham mưu trưởng còn cam đoan, nói: "Nếu cậu ta không thể thì tự tôi sẽ xách về."

Vì vậy, cửa thứ nhất này coi như Kim Thiệu Dương vào được đội vây cá mập dưới sự giúp đỡ của quý nhân.

Liên Hạo Đông cũng không làm khó, nhận Kim Thiệu Dương trước. Nhưng tính toán nhỏ nhặt trong lòng anh thì là sau này chọn đại một tật xấu đá cậu ta về. Kim Thiệu Dương liền bị gán lên lưng cái danh binh sĩ đau đầu, sau này cậu ta từ bị động biến thành chủ động. Bởi vì Liên Hạo Đông thật sự là quá đáng, không nói chút tình cảm nào.

Anh còn là anh trai Liên Hạo Đông toàn thân chính nghĩa năm đó không?

Liên Hạo Đông mặc đồng phục huấn luyện màu xanh da trời thẩm dẫn theo Hắc Siêu xuất hiện lần đầu tiên trước mặt mọi người, gây ấn tượng có một phong cách Trần Từ lật trời cho mọi người.

Những người này cũng biết Liên Hạo Đông là huấn luyện viên chính đội vây cá mập kiêm đội trưởng tương lai, lý lịch tóm tắt của anh cũng nghe nhiều nên thuộc. Mười tám tuổi học trường quân đội, hai mươi hai tuổi tốt nghiệp, cấp bậc Thiếu úy, ba năm sau thăng làm Trung úy d*đ*l*q*đ bộ binh. Sau đó Liên An Hà một cước đá anh vào đội hải quân lục chiến. Sau này lại qua học viện chỉ huy quân đội chính quy của Đức du học hai năm, trở về thì thăng chức Thượng úy. Cho tới Trung tá bây giờ, có thể nói, tất cả đều là anh dựa vào cố gắng của chính mình mới đạt được.

Lúc đó Liên Hạo Đông nói: "Người sẽ sống với tôi đều phải đánh nhau, trứng nào không đánh thì cút hết cho tôi." Công tử quý tộc đời sau của danh môn như anh mà dám nói lời tục tĩu của lưu manh đường phố, chắc chắn, không nên.

Liên Hạo Đông để binh sĩ lục soát theo thứ tự, để mấy trăm người này đánh tay đôi với nhau, có một việc, đó là bất kể cậu dùng Vịnh Xuân Quyền hay là chiêu thức hoang dã, chỉ cần thắng là được. Thắng thì đứng một bên, thua đứng một bên, chọn ra rất nhanh. Anh đứng bên những người thua, nói: "Nếu lần sau thua nữa thì cuốn gói về hang ổ của các cậu cho tôi." Đi tới chỗ thắng nói: "Nếu lần sau thua bởi lũ ngu ngốc này thì các cậu cũng cuốn gói đi cho tôi."

Còn võ vố vai Kim Thiếu Dương, nói: "Đừng đắc ý, sau này còn rất nhiều lần thử thách, bây giờ chẳng qua chỉ là chơi trò khởi động với các cậu mà thôi."

Tác chiến đồ bộ là một cách thức tác chiến có độ khó cao nhất. Bọn họ sẽ phải bại lộ hoàn toàn dưới hỏa lực của quân địch, môi trường tác chiến vô cùng nguy hiểm. Cho nên ngoài chiến trước nhanh chóng ra thì còn cần cẩn thận từng bước, càng cần có tinh thần gan dạ dũng cảm.

Bởi vì tác chiến nguy hiểm nên đội lực chiến thành binh chủng mạnh nhất trên thế giới. Nhất là đội hải quân lục chiến Mỹ, toàn là những người xuất sắc của các binh chủng nhân loại.

Đội vây cá mập là một đội ngũ tập hợp từng binh sĩ cao nhất, nhiệm vụ sau này của nó chính là hoàn thành một vài chiến sự đặc biệt, quan trọng, độ khó cao.

Những binh sĩ trước mắt này có một cái tên cực kỳ trẻ con, gọi là nòng nọc, cách ếch trưởng thành lưỡng thể rất xa. Để biến thành ếch phải hoàn thành mấy lần biến thái khác nhau. Quá trình biến thái rất khó khăn cũng rất cực khổ, kiên trì tiếp thì bạn biến thành ếch, không kiên trì được thì cứ làm nòng nọc thôi.

Quá trình những con nòng nọc này biến thái gọi là luyện ngục.

Bước đầu tiên là huấn luyện chọn lựa thể năng dài tới một tháng. Trong một tháng này, ngày nào bọn họ cũng phải chạy việt dã 5km mang vũ trang vật nặng, súng trường, mũ sắt, lựu đạn, không thể thiếu một thứ nào. Sau đó sẽ từ từ gia tăng độ khó huấn luyện. Những thứ này gần như đều là Liên Hạo Đông nghĩ ra. Mỗi hai năm anh sẽ xuất ngoại du học và trao đổi, kết hợp với đội quân diễn. Cho nên những thứ huấn luyện này còn nghiêm khắc hơn đội hải quân lục chiến Mỹ.

Rất nhiều binh sĩ hạt giống kêu khổ liên tục. Đây quả thực là không phải người có thể thừa nhận được. Ở đại đội trước của bọn họ, có một có khổ nữa cũng không tới mức này. Vì vậy trong vòng nửa tháng đầu đã chết non tới một phần ba. Có người chủ động xin đi, có người bị Liên Hạo Đông loại bỏ, bất kể là đi bằng cách nào, gần như đều nước mắt lưng tròng. Có lúc còn có thể cố ý chọc giận bạn, Liên Hạo Đông thường làm việc này. Một mình anh che một cái dù mặt trời nhỏ thông dong đi dạo dưới ánh mặt trời, uống nước đậu xanh nhìn những binh sĩ hạt giống chịu tội.

Tới đây mới biết được có đôi khi danh dự là xa xỉ cỡ nào.

Huấn luyện viên độc ác chạy xe, dẫn quân khuyến theo, nếu bạn chạy chậm thì đám chó săn thần chết này sẽ đi lên cắn mông bạn.

Trước khi ăn cơm còn phải chào những quân khuyến này, không kính lễ sẽ không có cơm ăn. Có những binh sĩ lqđ hạt giống kiều ngạo không chịu nổi sự sỉ nhục này, tình nguyện chạy lầy người. Liên Hạo Đông lại nói một câu: "Trong quân đội, quân khuyến không phải là chó. Bọn chúng là đồng đội của các cậu, để đả các cậu kính lễ đồng đội cũ không làm nhục nhân cách của các cậu."

Bởi vì trong những người này có rất nhiều người chưa từng tiếp xúc với quân khuyến, không biết địa vị của chúng. Nhưng kể từ khi biết thì kính trọng chúng nhiều hơn. Phải biết rằng địa vị của những quân khuyến này bây giờ cao quý hơn bọn họ nhiều.

Kim Thiệu Dương tuân thủ các quy tắc nghiêm ngặt. Bởi vì không hài lòng với cách huấn luyện của huấn luyện viên nên từng đưa ra nghi ngờ. Nhưng kết quả vốn toàn là lấy được trừng phạt gấp đôi. Tiền lương được phát về bị trừ ào ào. Độ sức vài lần, đã không phải là trò chơi của mình Liên Hạo Đông, Kim Thiệu Dương đã tham gia trò chơi này. Cậu ta hình thành một loại tâm lý phản kháng một cách tự nhiên. Anh không để ông mày sống, dù ông mày có chết ở đây cũng phải ở lại tiếp.

Rất nhiều binh sĩ hạt giống cũng là người đất liền, lớn như vậy nhưng chưa từng thấy sông rộng vài lần chứ nói chi là bơi lội. Nhưng tới đây liền bị ném thẳng xuống biển khơi, nhấn bạn vài lần để bạn uống vài ngụm nước biển, ném thử vị mặn một chút. Bởi vì để mỗi ngày bạn bơi tay không và vũ trang ít nhất 5km thì đây là kỹ năng cơ bản.

Nhà Kim Thiệu Dương bên bờ Trường Giang, từ nhỏ đã luyện được thần công bơi lội, có thể nói là người trời sinh để ăn chén cơm này. Người khác bơi 3km đã không chịu được, cậu ta bơi 8km cũng không ngại mệt.

Liên Hạo Đông nhìn thấy hết, cơ bản sẽ mắng một câu: "Trẻ con."

Sau đó binh sĩ hạt giống càng ngày càng ít, độ khó huấn luyện càng lúc càng cao. Ý kiến của mọi người với huấn luyện viên cũng càng ngày càng nhiều nhưng hoàn toàn đề trong lòng không dám nói, nói theo cách của bọn họ là bọn họ thật sự muốn ăn Liên Hạo Đông và Lâm Đình Tích đáng chết này. Liên Hạo Đông cũng biết những binh sĩ hạt giống này hận anh, liền thường xuyên kể khổ với Lâm Đình Tích: "Dễ lắm à? Vì kiếm miếng cơm ăn còn phải dâng tổ tông tám đời của mình cho bọn nó mắng."

Chuyện này cũng không phải tin đồn, chính tai bọn họ đã nghe thấy.

Tầng luyện ngục thứ mười là huấn luyện nhảy cầu. Những binh sĩ hạt giống bị đưa tới một trụ sở huấn luyện xa lạ. Chỗ này là đập chống lũ thiên nhiên, sâu không thấy đáy. Ba mặt đập đều là vách đá cao chót vót, khoảng ba mươi mấy thước. Kéo những người này tới cạnh vách đá, nói những nội dung chính cần chú ý xong thì họ bị đá xuống.

Chỗ cao mười mấy tầng, không có bất cứ cách giúp đỡ nào chính là rèn luyện sự can đảm và ý chí của bạn, chơi trò đau tim. Nếu bạn phản ứng không đủ nhanh thì thật có thể sặc chết người.

Nhảy xong rồi lại leo lên bằng một sợi dây thừng đơn, sau đó lại nhảy, cứ tuần hoàn như vậy, không qua một khâu thì bạn có nguy cơ bị rơi xuống dưới.

Cuối cùng, binh sĩ hạt giống mệt như cú chết, nằm cạnh mép đập thở hổn hển. Liên Hạo Đông vẫn chờ Kim Thiếu Dương khiêu khích

anh lần nữa. Bởi vì cậu ta không còn dư nhiều sức lắm, phạm nhiều sai lầm thì anh có thể đá đi. Nhưng bây giờ cậu ta đã có kinh nghiệm, không phản kháng anh mà là nén cơn tức trong lòng.

Chính những con nòng nọc nhỏ này chưa xong, ban đêm con phải tiến hành huấn luyện thở oxy cho bọn họ. Đây là mục huấn luyện nhất định phải có của bộ đội đặc chủng, huấn luyện sự cam đảm, thách thức cực hạn sinh lý.

Liên Hạo Đông dẫn những người đã được võ trang tốt vào trong hồ sâu 20 thước, mỗi người một cái ống hút để hít dưỡng khí. Ngâm một lần là mấy giờ, cuối cùng rất nhiều người không chịu nổi, chủ động buông tay. Kéo người ra từ trong nước xong thì rất nhiều người bị dọa tới mức mặt trắng bệch. Loại đau đớn này thật sự rất khó chịu. Nó không giống đấu súng, cũng không giống đánh giáp lá cà mà là tới gần hơi thở cái chết và sợ hãi nhất.

Giây phút cuối cùng, các huấn luyện viên sẽ xuống chuyên dưỡng khí đi khoảng hai phút nhưng rất nhiều người không biết, tưởng rằng có vấn đề, liền liều mạng cầu sinh, kéo dây thừng cấp cứu ra, Liên Hạo Đông tổng ngay cho người ta vài chữ: "Xin lỗi, cậu bị loại rồi."

Kim Thiệu Dương cố gắng không ngừng, cuối cùng thành công. Quá trình này ư? Rất là khiến người ta uất nghẹn. Liên Hạo Đông cầm lấy ống hút của Kim Thiệu Dương người ta che lại, lát sau lại buông ra, chơi tới trông rất vui vẻ. Tuy không tới điểm giới hạn nhưng quả thực đủ đùa giỡn người. Cuối cùng thì ngược lại là Liên Hạo Đông sợ, chủ động nói hết ra với Kim Thiệu Dương người ta. Kim Thiệu Dương bị chết ngạt suýt chút nữa thì chết nhìn anh đầy căm tức, không chịu nói câu nào.

Anh vỗ vỗ vai người ta, an ủi người ta: "Chỉ đùa một chút, coi như cậu qua cửa này."

Có người chơi như vậy à?

Liên Hạo Đông không hề có ý áy náy mà lại hơi tán thưởng tên nhóc này, cũng cứng rắn như khối sắt như anh trai cậu ta.

Qua mấy ngày nữa, bọn họ lại dẫn người tới một chỗ khác. Môi trường chỗ này vô cùng giống với cái đập nước tệ hại kia, cũng là vách núi cao cao. Chỉ có một chỗ không giống là đập này không có nước. Dạo quanh ao một vòng xong, Liên Hạo Đông nói cho người ta, hai giờ khuya sẽ tập hợp ở đây.

Đêm không trăng, bốn bề đen kịt, nhìn xuống từ vách núi càng thấy nó sâu không thấy đáy. Liên Hạo Đông đứng dưới, hô lên với người trên vách đá: "Tất cả nhảy xuống cho ông."

Không một ai dám nhảy. Đây là cách huấn luyện gì vậy? Nhảy xuống từ đây, cái này không gọi là huấn luyện mà gọi là tự sát. Chỗ thực hiện giấc mơ, lý tưởng của bọn họ lại là một cuộc tàn d.đ.l.q.đ sát giết người không chớp mắt. Liên Hạo Đông đứng dưới hô: "Cho các cậu ba giây, không nhảy thì lập tức đi ngay."

"Một, hai, ba." Ba tiếng hô dứt, rất nhiều người gào lên, nhảy xuống dưới, có người hô: "Hai mươi năm sau ông mày vẫn là một anh hùng."

Có người hô: "Tôi muốn đi ngủ, tôi muốn kiếm sống..."

Còn có người hô: "Vợ! Nhất định phải sinh con trai..."

Đương nhiên, không thể thiếu lời thoại truyền khắp doanh trại:
"Liên Hạo Đông, tôi [bad word] tám đời tổ tiên nhà anh..."

Thật ra thì bên dưới đã trữ đầy nước. Đây là một cuộc chiến tâm lý. Bước một bước ra trên vách đá, bạn sẽ thắng, không bước ra thì sẽ thua. Những người không dám nhảy bị loại hết. Liên Hạo Đông tập hợp những người tạm thời vượt qua kiểm tra, hỏi: "Vừa rồi ai trong các cậu mắng tôi?"

Không ai dám nói.

Liên Hạo Đông nói tiếp: "Nếu các cậu không nói vậy thì chạy việt dã võ trang 50km. Đây là gia tăng mức phạt, không tính vào sát hạch."

Những người này đều cắn răng nhìn anh. Kể từ khi bọn họ tới đây, giấc ngủ mỗi ngày đều không quá năm giờ, ở đâu ra sức lực mà tăng hình phạt.

Anh nhìn đám sói con này, nói: "Không phục có phải không?"

Có người rớt cuộc không nhin được cơn tức, hô to một tiếng:
"Không phục."

"Hả? Mời người không phục ra đứng thành một nhóm."

Một người đi ra từ sau lưng Kim Thiệu Dương, dáng dấp đầy cơ bắp. Anh nhớ không lầm thì người này tới từ đoàn pháo binh. Anh cầm quân côn, đi tới bên cạnh cậu ta, hỏi: "Cậu không phục chỗ nào?"

Người này nói: "Là tôi mắng, muốn phạt thì phạt một mình tôi, tại sao phải phạt tất cả mọi người?"

Anh nói: "Bởi vì bọn họ bao che cậu, cũng là bởi vì cậu không tự nhận." Anh chỉ một vòng, nói: "Còn ai nói nữa? Cho nói lời cuối, đứng ra chủ động chịu phạt."

Cũng có người đứng ra, quần áo ướt nhẹp làm ướt cả tảng đá dưới đất, chảy thành một con sông nhỏ, không lên tiếng nhưng chỉ nhìn sắc mặt thì có lẽ là ngầm thừa nhận.

Anh đi qua đi lại một hồi, thở phì phò, nói: "Mắng nhểc huấn luyện viên, tội thêm một bậc. Mỗi người vẽ trên hộp mình một con rùa."

Tên Liên Hạo Đông này luôn có hứng thú ác độc, cũng có lẽ kiếp trước bị hành hạ quá nhiều dẫn tới hành vi kiếp này vẫn luôn lệch lạc. Huấn luyện lính đặc chủng trên thế giới và lính đặc chủng trong nước đa số đều áp dụng chế độ trừ phần trăm. Một người có tổng cộng 100%, phạm lỗi thì trừ 1%, trừ hết thì cút. Nhưng Liên Hạo Đông lại cảm thấy cách này khô khan, liền đổi thành vết Q. Chính là chế độ tính tổng cộng phần trăm, là vẽ rùa đen, tục gọi là vương bát.

Cho bạn một cái biển vuông ở một chỗ sạch sẽ, sai một lần thì thêm một vương bát. Nếu biển của bạn bị rùa bò đầy thì điều này chứng tỏ bạn nên đi.

Cái này gọi là "Không thành quỷ (rùa) thì thành người." Bởi vì ở đây chỉ có quỷ trong quỷ mới là người trên người. Đây là mục tiêu cuối cùng lính đặc chủng phải đạt được.

Những binh sĩ hạt giống khác đều chờ nghe tuyên án. Bọn họ biết người biến thái như anh chắc chắn không thể bỏ qua cho mình dễ dàng như vậy.

Anh cơ bản có thể đoán được suy nghĩ của những người này, dám chắc lại đang mắng anh, vì vậy tăng phạt: "Chạy bộ xong thì bơi vớt 10km tiếp."

Rất nhiều binh sĩ hạt giống bóp tay kêu răng rắc. Anh đã chẳng muốn nói nhiều với bọn họ, quát lớn một câu: "Fuck đám các cậu, ông mày đáng yêu như vậy, dễ thương như vậy, tại sao phải để các cậu mắng chơi?"

Mọi người: "..."

Một đám cá chết tôm ươn nổi lên từ biển thì trời đã sáng. Bọn họ vừa được thông báo bữa sáng hủy bỏ bởi vì bọn họ làm muộn giờ cơm. Nếu không có bữa sáng, rất nhiều người không chạy về, dứt khoát nghỉ tập thể, nằm một dãy bên bờ biển như bầy cá voi mắc cạn.

Mấy phút nữa sẽ lại bắt đầu một ngày huấn luyện cơ bản mới, không thiếu đi mục nào, không chừng còn phải tiếp chiêu Liên Hạo Đông đột nhiên nghĩ ra. Gió biển thổi qua, sóng biển ào ạt, vô thật hung ác lên người bọn họ. Hôm nay nhất định là một ngày không yên ả.

Nhưng hôm nay là luyện trên biển, không ăn cũng được! Bởi vì ăn cũng sẽ ỏi sạch. Lần đầu tiên huấn luyện trên biển, có người ỏi tới mức phải vào bệnh viện.

Tác chiến đổ bộ có độ khó cao, quy mô lớn, cường độ cao, chiến lược mang tính mạnh, cần vượt biển công thành. Nó cần tố chất thân thể người lính tốt và dự trữ thể năng. Vì vậy nó có thêm huấn luyện chống ngất so với huấn luyện bộ binh bình thường. Đây là huấn luyện vì tương lai vượt biển tàn khốc ác liệt.

Sóng to gió lớn trên biển đang đưa lốc lự sẽ phá vỡ tập quán sinh hoạt trên đất liền. Nó sẽ khiến người ta ngất xỉu và nôn mửa, không muốn ăn, thể lực khó chống, uể oải không phấn chấn, tiến tới đánh mất sức chiến đấu, cho nên đây là một bộ phận quan trọng nhất.

Bây giờ là thời gian lựa chọn binh sĩ hạt giống, yêu cầu với đám này không phải là tăng cường huấn luyện mà là thử thách bạn có thoải mái mà nhận rõ phương hướng, tìm được mục tiêu chính sách lqđ trong lúc lốc lự không, còn phải huấn luyện thời gian dưới nước của bạn. Còn cả phải xem thân thể bạn có thích hợp với đơn vị này không. Bởi vì thể chất mỗi người không giống nhau, điều này không phải huấn luyện là có thể thay đổi. Bọn họ muốn chọn người mạnh hơn người bình thường phù hợp.

Dưới điều kiện đảm bảo an toàn cho binh sĩ, cho bạn trang bị kém nhất để bạn hoàn thành tất cả sát hạch thành công. Năm người một bè, phát cho bạn ít thức ăn, mỗi người một quả đạn tín hiệu, đây là cách huấn luyện mô phỏng theo chiến trường thật. Bởi vì trên chiến trường có thể cả chút đồ trang bị cũng không có.

Bởi vì thời tiết thế này, hệ số nguy hiểm càng tăng, không loại trừ có thể có người chết, cho nên bọn họ chuẩn bị cứu viện rất đến nơi đến chốn. Mười mấy chiếc máy bay trực thăng cứu viện lúc nào cũng đợi lệnh trên chiến hạm, chỉ cần bạn kéo đạn tín hiệu thì sẽ cứu bạn ra, nhưng điều này chứng tỏ bạn lại có thêm một con vương bát nhỏ.

Liên Hạo Đông thấy bảng ghi chép của Kim Thiệu Dương sắp bỏ đầy vương bát, nằm phơi nắng trên boong thuyền. Phải nói là tổ anh phân Kim Thiệu Dương vào toàn là đám bơi kém nhất và say sóng lợi hại nhất.

Nhưng có người sẽ hỏi: "Chẳng phải là Kim Thiệu Dương làm liên lụy tới binh lính của anh à?"

Không, không, Liên Hạo Đông chọn toàn những người rùa đen bò trên ô vuông nhỏ ít nhất, bọn họ có thể.

Kim Thiệu Dương thấy cùng tổ với đám người đó chưa chắc đã biết. Anh là muốn kéo chết cậu ta. Có điều những người này ngoài bản lĩnh dưới nước kém chút thì căn bản đều khá xuất sắc. Một đám mắt to tròng mắt nhỏ xong thì yên lặng ngồi lên thuyền giặc. Không có cách nào, bây giờ mọi người là châu chấu trên một sợi dây, chỉ có thể liều mạng cố gắng.

Bọn họ nhìn Liên Hạo Đông ném mình xuống biển đang mặc đồ đen, cắn răng.

Gió rất lớn, đảo tới mức đầu choáng váng não căng lên, gần như đều không sống được trên thuyền. Thật ra thì đối với người say sóng say máy bay mà nói, dù không trông chừng thì người đó cũng sẽ ói tới mức ngửa mặt lên trời. Nhưng hôm nay bọn họ phải sống trên thuyền đủ 12h, sau đó xuống nước thi hành nhiệm vụ, thi hành xong thì phải tìm bè của mình, sau đó dùng sức người đẩy tới một chiến hạm gần đó.

Nhiệm vụ dưới nước chính là tiến hành huấn luyện bò đường ống.

Huấn luyện bò đường ống này cũng được gọi là vận chuyển tàu ngầm. Chính là muốn binh sĩ võ trang đầy đủ tiến vào ống bắn ngư lôi cao tám thước, từ dưới nước tới mặt nước có khoảng 15' trong không gian tối tăm kinh khủng, là quá trình vô cùng nguy hiểm.

12h sau, tổ Kim Thiếu Dương có hai người hôn mê bất tỉnh trước 2h khi ở dưới nước. Kéo đạn tín hiệu, không lâu sau, một chiếc máy bay trực thăng bay nhanh tới, cứu hai người này đi.

Làm sao bây giờ? Còn có ba người, chút sức này mà phải bắn ra từ trong ngòi nổ, lại bơi về rửa bè, sau đó lại đẩy bè đã rửa về chiến hạm bằng tay, chuyện này thật sự là quá khó khăn. Cho nên khi dưới nước, bọn họ nhất định phải cẩn thận, không được có bất cứ sai lầm nào. Không thể ăn gì, nếu không xuống thì không lên nổi thật. Bọn họ nhai nuốt thức ăn mang theo một cách cẩn thận. Từ tối qua tới bây giờ thực sự là chưa ăn bất cứ thứ gì, bụng đã đói lắm rồi.

Đồ ăn phát cho bọn họ coi như không tệ, là thịt bò khô vận chuyển bằng đường hàng không từ Nội Mông tới, là một thứ chống đói tốt. Ba người Kim Thiếu Dương nghiêm túc phân tích tình hình dưới nước, cuối cùng quyết định Kim Thiếu Dương xuống trước. Bởi vì kỹ thuật lặn của cậu ta là giỏi nhất.

Cậu ta dẫn đầu, có hai người theo sát cậu ta.

Sóng dưới nước rất lợi hại, bọn họ từ từ lần mò đi về phía trước, chỉ chốc lát liền thấy một thứ khổng lồ trong nước, mò tới ngòi nổ, từ từ bò vào trong. Không gian khép kín ép người ta rất khó chịu, may mà hôm qua đã có kinh nghiệm quý báu dưới nước, cậu ta đã quen rất nhiều.

Chờ lúc cậu ta vừa tiến vào ngòi nổ thì một đội viên tàu ngầm đang chờ lệnh đóng van sau lưng cậu ta lại, cảm giác bị đè nén khiến người ta phát điên. Người thao tác này nghe lệnh Liên Hạo Đông, kéo dài thời gian bịt Kim Thiếu Dương thêm chút, khiến nó

khó càng thêm khó. Nhưng Kim Thiệu Dương không buông bỏ, nếu không ra được thì dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi chút.

Nhưng vào lúc này, một cái van khác lại đột nhiên mở ra, nước biển bỗng tràn vào. Bỗng nhiên bước vào thế giới địa ngục một hỏa một băng, cậu ta cảm giác lỗ chân lông mình đều nở hết. Thật khó chịu, thật khó chịu, tiếng nước đột nhiên mà đến đê rầm rầm vào màng nhĩ cậu ta.

Cậu ta nghe thấy bên cạnh có tiếng đánh, sau ba tiếng thì van nắp ngòi nổ được mở ra, cậu ta bị ép thành đạn pháp cũng bắn ra ngoài. So sánh với sự bế tắc bên trong thì ai cũng thích sự rộng rãi phía ngoài hơn.

Những huấn luyện viên này ai cũng biến thái, chọn một ngày gió lớn như vậy để tiến hành huấn luyện. Sóng biển và dòng nước chảy xiết vô mạnh vào người Kim Thiệu Dương. Đau, đau như bị tay ai tát. Cậu ta nổi lên mặt nước, nhìn tình hình bốn phía, thời tiết khắc nghiệt vô cùng, bắt đầu có mưa rơi. Cậu ta ngẩn người, nhanh chóng bơi về chiếc bè có số 075.

Những cái bè này được cố định trên chiến hạm nên bọn họ còn phải cởi dây thừng của nó ra.

Lên bè bằng cao su xong thì Kim Thiệu Dương tháo ống oxy ra, điều hòa hơi thở trên bè. Bè của bọn họ đều là loại tốt nhất, thấy những người tổ khác cũng dần dần leo lên bè cao su, sau đó tay rời nước rời đi. Nhưng cậu ta lại không thể rời đi, vì hai người khác còn chưa đi ra. Kỹ thuật lặn của hai người này không thể vượt qua cửa được.

Kim Thiều Dương cắt đứt dây thừng, một mình bơi vào sóng gió đi về đích bắn ra tìm. Thầm nghĩ, bị đuổi về cũng nhận, tính mạng đồng đội mới là quan trọng nhất. Cậu ta không thể bỏ bọn họ lại.

May mà thuận gió, cậu ta tới trong vùng bắn rất nhanh, không thấy bóng người, cậu ta liền hô to: "Lâm Hoa, Lý Dũng."

Không ai đáp lời, gương mặt tìm kiếm, mắt thấy cách đó 50 thước có một người đang ôm một người khác lơ lửng trên mặt nước, một tay rẽ nước. Là bọn họ. Cậu ta thấy bọn họ. Cậu ta chọn cách quay về tìm bọn họ là chính xác.

Kim Thiều Dương tăng tốc bơi, tới cạnh hai người, mỉm cười với người trong nước. Người được ôm lấy là Lâm Hoa. Cậu ta bị bắn ra khỏi nước không lâu, cũng bởi vì tiêu hao thể lực quá lớn không thể hành động, sắp ngất xỉu. Cậu ta định cứ tích cóp từng chút sức lực như vậy. Nhưng vào giây phút đó, chân cậu ta bỗng bị chuột rút, may mà Lý Dũng cũng bị bắn ra. Tình hình Lý Dũng tốt hơn Lâm Hoa nhiều. Cậu ta bơi tới nâng người Lâm Hoa lên, giảm xóc giúp cậu ta.

Hai người nghỉ ngơi một lát thì thấy Kim Thiều Dương rẽ mưa tới tìm bọn họ,

Lâm Hoa nằm nghỉ trên bè cao su, Kim Thiều Dương và Lý Dũng liều mạng bơi về chiến hạm đích. Không còn thời gian, nếu bọn họ không đuổi tới chiến hạm đích thì sẽ phải thêm bốn con vương bát. Bởi vì huấn luyện tập kháng ngất, lặn xuống nước, chèo thuyền, bơi qua ống là huấn luyện thứ tư. Không qua một mục thì tính là không qua tất cả

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Quân Ca To Rõ

Kim Thiếu Dương càng nghĩ càng tức giận. Cậu ta bay qua núi, vượt qua biển, vượt qua đủ loại khó khăn, cuối cùng vượt qua kiểm tra trong sát hạch của đội vây cá mập. Ai ngờ cuối cùng lại thông báo không qua, không qua gì chứ? Sát hạch tư tưởng không qua.

Lý do Liên Hạo Đông từ chối Kim Thiếu Dương là: Quá làm theo cảm tính, không hợp với đội vây cá mập. Mười chữ to đơn giản này chính là sỉ nhục với Kim Thiếu Dương. Cái gì gọi là làm theo cảm tính? Chỗ này cũng thật là ác độc quá đi.

Lúc cậu ta tìm Liên Hạo Đông thì anh đang chờ Trần Hiểu Sát về ăn cơm tối ở căn tin nhỏ. Tất nhiên anh rất thông dong rảnh rỗi, không áy náy chút nào vì việc làm trái với lương tâm. Kim Thiếu Dương đẩy mạnh cửa ra, nhìn Liên Hạo Đông đầy hung tợn. Anh đã biết cậu ta quay về từ lâu, mặc đồ thường, giả vờ như ngạc nhiên nói: "A, Thiếu Dương, sao rồi? Trở về thu dọn đồ à?"

Kim Thiếu Dương tức tới mức tay cũng phát run, dùng đôi mắt tuần mã của cậu ta nhìn anh, hỏi: "Lý do đuổi tôi đi quá khiêm tốn nhỉ?"

Anh đứng dậy, lấy một bộ bát đĩa, nói: "Dùng tốt là được! Tối nay hai anh em ta uống chút, anh tiễn cậu."

Kim Thiếu Dương không chịu nổi, có đôi khi không thể thực hiện lễ nghi quân tử thì dùng nắm đấm là tốt nhất. Kim Thiếu Dương quát: "Có dũng khí đánh với tôi một trận, nếu tôi thua thì tự nguyện buông tay."

Liên Hạo Đông đứng lên, nói: "Tôi không đánh với cậu. Tôi già rồi, dễ chịu thiệt." Anh không thể trúng kế Kim Thiếu Dương.

Nhưng Kim Thiếu Dương đã không kiềm được nắm đấm của mình, vung một đấm về phía dưới cằm anh. Anh vội vàng tránh, xem như tránh thoát một đấm này. Đấm này tránh được nhưng đấm tiếp theo thì sao? Một đấm ngay giữa má trái. Anh cũng không trách Kim Thiếu Dương phạm thượng mà là xoa nhẹ miệng mình, bắt đầu đối đầu với cậu ta.

Khá lắm! Cho tới bây giờ Liên Hạo Đông không phải ngồi không. Bây giờ anh đang độ tuổi khỏe mạnh, Kim Thiếu Dương vẫn thiếu chút châm lửa so với anh. Mấy lần phản kích lại một cách đẹp mắt, kéo Kim Thiếu Dương tới bên cạnh, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Thiếu Dương, hôm nay cậu quá xúc động, tôi không trách cậu. Về dọn dẹp đồ đạc cho tốt, về chỗ cậu nên ở. Có lẽ tôi có thể dùng quan hệ đưa cậu tới giữ chức hậu cần hoặc dạy trong trường quân đội."

Mẹ nó, vũ nhục người khác trắng trợn!

Kim Thiếu Dương nói: "Nếu tôi đã tới đây thì sẽ không đi. Tôi chết cũng phải chết ở đội vây cá mập."

Cậu ta không nhắc tới chết còn tốt, vừa nói tới chết lập tức chọc giận Liên Hạo Đông. Đây chính là một d.đ.l.q.đ con lừa cứng đầu, chết chơi vui vậy hả? Khuyên cậu ta vài câu vẫn không dùng được

như cũ, vậy cũng đừng trách ông mày ra tay độc ác. Mấy chiêu cầm nã nhỏ vô cùng lão luyện và tuyệt vời, Kim Thiếu Dương bị ép không còn đường lui rất nhanh.

Nhưng vào lúc này, tham mưu trưởng Trương đẩy cửa bước vào. Thấy hai vị tướng yêu quý nhếch nhác thì hạ quan uy: "Tôi có thể nói hai câu không?"

Liên Hạo Đông và Kim Thiếu Dương vội vàng đứng thẳng, hành quân lễ.

Tham mưu trưởng Trương nói: "Ân ân oán oán giữa các cậu tôi cũng biết. Thiếu Dương à, cậu cũng đừng trách huấn luyện viên Liên các cậu. Thật ra xuất phát điểm của cậu ta là tốt. Cậu ta trăm phương ngàn kế suy nghĩ cho cha mẹ cậu, cậu nên cảm ơn cậu ta mới đúng. Phần tình nghĩa này không kém anh ruột của cậu là mấy đâu."

Trái tim Kim Thiếu Dương tự nhiên nóng lên. Thật ra thì cậu ta biết Liên Hạo Đông có lòng, chẳng phải là anh cũng dốc hết sức đó sao? Cho nên cậu đã hiểu sai lòng tốt của anh.

Tham mưu trưởng Trương nói tiếp: "Hạo Đông này, Thiếu Dương người ta là thanh niên tốt, người ta muốn cống hiến cho quốc gia, người ta có lỗi gì chứ? Chẳng lẽ cậu mong cậu ta ở nhà cả ngày thêu hoa là được rồi à? Người ấy à, phải sống có giá trị, cậu đấy, nên thu hồi tấm lòng Bò Tát của mình đi. Người ta thích làm gì, con chim ưng già như cậu có thể ngăn cản chim non bay à? Không thể được! Cho nên cậu thành toàn cậu ta đi."

Liên Hạo Đông thầm oán: "Con hồ ly già này, làm rối loạn hết tất cả kế hoạch của tôi." Trong lòng nghĩ như vậy nhưng miệng không

thể nói. Vì vậy cười khế, nói: "Tham mưu trưởng à, những lời ông nói khá hợp lý, nhưng mà?"

Tham mưu trưởng Trương nóng nảy: "Sao? Lời của tôi vẫn chưa rõ à?"

Liên Hạo Đông cười, nói: "Tôi thông minh như vậy đương nhiên là biết. Nhưng tôi đã nhận lời mẹ Thiếu Dương..."

Tham mưu trưởng Trương nói: "Đừng nói nữa. Trẻ lớn không do mẹ. Nếu tất cả làm theo yêu cầu lqđ của mẹ thì bây giờ tôi còn đang nhảy ballet đấy."

Liên Hạo Đông còn muốn tranh thủ, miệng chưa mở thì đã bị tham mưu trưởng Trương chặn lại. Ông nói: "Sao? Lời tôi nói không dùng được à? Nếu không thì hai ta đánh một trận?"

Liên Hạo Đông: "..."

Kim Thiếu Dương cứ được giữ lại như vậy. Liên Hạo Đông đành phải rời đi. Sau khi rời khỏi đó thì anh nới cổ áo, xoa xoa khoe miệng bị đánh, thở mạnh ra một hơi, nói thảm: "Hồ ly già!"

Trần Hiểu Sát an ủi Hạ Thành Âm suốt dọc đường, nói: "Tiểu Phương à, tối nay em định thế nào? Trời đã tối rồi, có lẽ không có xe về thị trấn đâu."

Hạ Thành Âm không trả lời cô ma lại nói ra vấn đề trong lòng: "Chị Tiểu Mã, có phải Kim Thiếu Dương yêu anh Liên không?"

Mặt Trần Hiểu Sát trắng bệch, rồi rầm lợi hại. Cô cũng không biết nữa. Đầu năm nay đàn ông vốn đều là cảo cơ (chỉ đàn ông đồng tính) còn lừa cười. Nhưng cô vẫn thể hiện mình là chị cả, nói: "Chị

trên cùng một thuyền với em, đợi lát nữa chị sẽ gọi Kim Thiều Dương ra cho em. Nếu cậu ta thích phụ nữ thì thôi, nếu thích đàn ông thì bà chị làm cậu ta thay em." Cô không cho phép đàn ông đồng tính trong thực tế. Phụ nữ thích phụ nữ thì có thể, đàn ông thích đàn ông thì không thể. Bá đạo như vậy đấy.

Hạ Thành Âm bỏ cái túi lớn của mình xuống, sửa sang lại quần áo, hất hất tóc, hỏi: "Chị Tiểu Mã, có phải em tẩy trang thì có vẻ số tuổi nhỏ không?"

Trần Hiểu Sát nhìn cô bé, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, làn da mịn màng, ánh mắt ngây thơ, thể hiện rõ ràng là học sinh trong học, liền khẳng định: "Đủ lolita."

Hạ Thành Âm cúi đầu, thở dài một hơi thật nặng, nói: "Một người trong sáng như em sao quyến rũ được một người khẩu vị nặng như anh ấy?"

Trần Hiểu Sát: "..."

Cô định sắp xếp cho Hạ Thành Âm ở trong trụ sở, hỏi thăm vị trí nhà khách. Hai người tới nhà khách trụ sở báo cáo nhưng nhà khách của đội vây cá mập chỉ dành cho người trong nhà, không dành cho người ngoài. Không có quân nhân dẫn tới thì không thể đăng ký. Trần Hiểu Sát đành phải dẫn cô bé đi tìm Liên Hạo Đông.

Phòng đơn độc thân của Liên Hạo Đông cũng không tiện để Hạ Thành Âm tới, đành phải gọi điện cho anh. Không biết hai người hư hỏng Liên Hạo Đông và Kim Thiều Dương đã tán công nhau xong chưa.

Sau khi Liên Hạo Đông ra cửa thì quay đầu lại, lăm bằm một câu trong lòng. Người ra ngoài hẳn phải là bọn họ, ông mày chưa ăn miếng nào đâu. Lấy điện thoại di động ra, vừa định gọi cho Trần Hiểu Sắt đã thấy số máy cô hiện lên, thật khéo, tâm ý tương thông. Anh nhếch nhếch khóe môi đau đớn, nói: "Về chưa?"

Cô nhăn nhó, nói: "Về thì về rồi nhưng có chút rắc rối."

Liên Hạo Đông vội vàng hỏi: "Rắc rối gì vậy? Em bắt nạt người khác?" Anh biết có Phi Hồ đi theo thì cô sẽ không làm ra chuyện rắc rối gì.

Cô thở dài, nói: "Một lời khó nói! Em gặp chút chuyện cần anh giúp đỡ."

Liên Hạo Đông tạm thời quên bém phần não, trả lời một cách xấu xa: "Được, cầu xin anh!"

Trần Hiểu Sắt đỏ mặt, mẹ nó, cách điện thoại mà lại còn tán tỉnh cô. Coi chừng không giữ được cái mặt già của cô trước mặt lolita này, liền khẽ véo nhẹ cổ, nói: "Có phải Kim Thiệu Dương là lính của anh không? Em tìm cậu ta có chuyện. Anh có thể bắt cậu ta mang ra cho em không? Xin nhanh lên! Nếu anh làm tốt thì em sẽ không giận anh nữa."

"Được! Cần tuân lời vợ đại nhân." Liên Hạo Đông vui tươi hơn hở tắt điện thoại. Nếu tắt cả đã kết thúc thì anh cũng không miễn cưỡng.

Kim Thiệu Dương à Kim Thiệu Dương, tắt cả đều là tự cậu chọn, mong cậu không phải hối hận. Không có cách nào, đành phải quay lại tìm người ta.

Kim Thiều Dương còn đang phải nhận lời dạy bảo ân cần của tham mưu trưởng Trương, đứng thẳng, mắt nhìn thẳng. Mặt tham mưu trưởng Trương cũng vui như nở hoa. Nếu không phải kỹ thuật của ông cao hơn một bậc thì bảo bối ngàn vàng như thế này đã bị Liên Hạo Đông làm chạy mất rồi. Liên Hạo Đông bước vào thì khẽ ho một tiếng. Tham mưu trưởng Trương ngoảnh lại nhìn anh, hỏi: "Chẳng phải cậu về rồi à? Sao lại quay lại? Cậu còn chưa từ bỏ ý định à?" Từ giọng nói mà đoán thì là tràn đầy ghét bỏ Liên Hạo Đông.

Anh lấy tay đang khép miệng lại, nói: "Nào dám ạ! Tôi có cân đầu vân cũng không đấu lại Ngũ Chỉ sơn của ngài. Tôi tới là nhắn có người tìm Tiểu Kim, tôi dẫn cậu ta ra ngoài mộ chút."

Tiểu Kim...Cái tên này khiến Kim Thiều Dương nghe mà nổi da gà. Thật là đã quen khuôn mặt thú của anh, bỗng cho cậu mặt ngọt ngào, không quen.

Trên đường tới nhà khách, Liên Hạo Đông nói với Kim Thiều Dương: "Thiếu Dương, cậu thật là bướng bỉnh hơn cả tôi và anh cậu. Có đôi khi bướng bỉnh là làm càn làm bậy, có đôi khi nó cũng là kiên quyết. Bất kể thế nào, cậu cũng là dùng năng lực của mình để vào đội vây cá mập. Tôi bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt."

Kim Thiều Dương qua sang liếc nhìn Liên Hạo Đông. Quân nhân cùng rong ruổi sa trường với anh trai cậu thật sự là có ánh sáng rực rỡ và xấu bụng.

Anh còn nói: "Tôi mong sau này cậu cố gắng thật tốt, tương lai đội vây cá mập nhờ cả vào cậu. Trước kia cách tôi đối xử với cậu có hơi quá mức nhưng cậu phải nhớ kỹ, tôi làm bất cứ chuyện gì cũng

có lý của nó. Cậu phải nghĩ rằng mẹ cậu..." Anh vỗ nhẹ nhẹ lên vai Kim Thiếu Dương.

Cậu ta đứng lại, khẽ gọi: "Anh Đông..."

Liên Hạo Đông lại vỗ vai, nói: "Được rồi, tôi biết mình phụ dì cho nên cậu thể hiện tốt là được rồi, đừng làm tổn thương trái tim cụ."

Vì vậy hai anh em thân thân thiết thiết đi tới nhà khách.

Trần Hiểu Sát và Hạ Thành Ấm đang ở nhà khách nhìn ra ngoài, thấy hai người này từ xa. HẠ Thành Ấm kích động ném cả túi đi, bắt lấy tay Trần Hiểu Sát, hỏi liên tục: "Chị Tiểu Mã, chị xem tóc em có rối không? Có mất hờn không?"

Trần Hiểu Sát bị cô lắc như lá cây run rẩy trong gió, trả lời: "Không rối, không rối, rất mất hờn, rất mất hờn."

Kim Thiếu Dương và Liên Hạo Đông bước vào nhà khách. Liên Hạo Đông đi tới, sờ sờ tóc cô, chỉ Hạ Thành Ấm phía sau cô, hỏi: "Cô nhóc, có chuyện gì vậy?"

Cô nói với Kim Thiếu Dương: "Cậu là Kim Thiếu Dương đúng không?"

Kim Thiếu Dương liếc Liên Hạo Đông, thấy mắt anh nhìn cô đầy dịu dàng liền hô: "Là em! Chào chị dâu!"

Cô vươn tay bắt lấy Hạ Thành Ấm sau lưng, nói: "Cô bé lặn lội đường xa vạn dặm tới tìm cậu, cậu xem nên làm thế nào đi."

Hạ Thành Ấm bị túm ra cười cười với Kim Thiếu Dương, hỏi: "Anh Thiếu Dương, anh còn nhớ em không?"

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63

Kim Thiếu Dương sửng sốt! Sao cô bé này lại đuổi theo cậu ta tới đây? Cậu ta nhớ cô bé. Năm ngoái trước khi tới vây cá mập, lúc về nhà thăm người thân thì cứu được một cô bé. Cô bé là em họ nhỏ của bạn gái anh Kim Minh Dương. Kim Thiếu Dương nhìn Liên Hạo Đông và Trần Hiểu Sát muốn làm chuyện phong lưu trước mặt, nhất thời xấu hổ, ho khù khụ, hỏi: "Sao em lại tới đây?"

Liên Hạo Đông nghiêng đầu kề tai Trần Hiểu Sát nói: "Vợ, ánh mắt em nhìn anh rất động lòng, thế này là sao?"

Liên Hạo Đông hỏi như thế là vì cô vẫn nhìn thẳng vào miệng anh.

Bây giờ miệng sưng đỏ khiến người ta nghĩ bậy nghĩ bạ. Cô rất muốn moi tim anh ra xem rốt cuộc anh có làm cảo cơ không. Cô nhìn lại Kim Thiếu Dương, trẻ tuổi, khôi ngô, khuôn mặt khôi ngô còn trong khiếp sợ, không có gian tình gì nhưng cũng có thể phát hiện ra. Vì vậy cô bỏ Liên Hạo Đông, đổi sang thăm oán Kim Thiếu Dương, tự ngộ đạo: "Xem ra cậu ta rất khó lựa chọn giữa Liên Hạo Đông và Tiểu Phương."

Cô đi qua, nín lấy vạt áo Kim Thiếu Dương, đi qua một bên, khuyên bảo: "Kim Thiếu Dương, hôn môi Liên Hạo Đông nào có giống hôn môi con gái? Ngàn vạn lần cậu đừng làm đường. Tiểu

Phương d#đ#l#q#đ là mỹ nhân bán thành phẩm, chẳng qua là chưa nảy nở thôi. Nhưng cậu có thể nếm thử mùi vụ hôn môi. Mùi vị của phụ nữ rất tốt. Tôi dám cam đoan chắc chắn ngay cả nụ hôn đầu cô bé cũng chưa từng dâng ra đâu..."

Kim Thiếu Dương: "..."

Cuối cùng, Trần Hiểu Sắt bị Liên Hạo Đông nắm cổ xách đi, sau đó quăng một câu cho Kim Thiếu Dương: "Giải quyết cục diện rối rắm này đi! Không giải quyết được thì rời khỏi vây cá mập cho tôi!"

Kim Thiếu Dương: "..."

Trần Hiểu Sắt vẫn chưa yên tâm, ra sức ngoảnh lại dằn dò: "Tiểu Phương, nhất định phải bẻ thẳng Kim Thiếu Dương cho chị..."

Hạ Thành Âm lập tức chân chó trả lời: "Chị Tiểu Mã, nhất định em sẽ không phụ kỳ vọng của chị..."

Kim Thiếu Dương đau đầu. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Cơm nước xong rồi về phòng Liên Hạo Đông, Trần Hiểu Sắt cố gắng vút bàn tay đang ôm ngang hông cô của anh, chạy vào căn phòng nhỏ, chống cửa phòng, nói: "Đêm nay hai ta ngủ riêng. Anh ngủ bên ngoài."

Liên Hạo Đông đi từ ban công ra ngoài, vào phòng ngủ nhỏ trong chớp mắt, nói: "Vì sao?"

Cô lại mở cửa ra, chạy ra phòng ngoài, khẽ nói: "Em không chấp nhận được người song tính luyến."

Anh cau mày, bới lông tìm vết, hỏi: "Anh không nghe rõ. Em nói rõ lại cho anh." Anh đã níu tay cô lại, lôi cô vào lòng.

Cô cố gắng giữ khung cửa so tài với anh, miệng bắt đầu nói: "Em thấy anh ôm Tiểu Kim..."

Anh nói: "Là do chỗ quá chật."

Trần Hiểu Sắt phản kháng thân thể, lại phí công lần nữa, bị người nào đó kéo vào lòng. Tay của người nào đó quá mức không thành thực, chui vào trong áo ngực cô. Tuy miệng người nào đó đau nhưng vẫn không ngăn cản được công dụng của nó, nói: "Miệng anh đau quá, chi bằng đổi lại hôm nay em hôn anh được không?"

Cô nhìn khóe môi đỏ đỏ của anh, bỗng chơi ác, nói: "Bây giờ gia nhìn miệng anh liền muốn hôn." Không phải vậy sao? Nói không chừng cái miệng này từng hôn đàn ông.

Anh trừng mắt, hỏi: "Có?"

Cô dở khóc dở cười, nói: "Anh mới có đó. Em không thể chấp nhận đàn ông hôn đàn ông."

Liên Hạo Đông: "..."

Chờ Trần Hiểu Sắt lấy thân phận hủ nữ bây giờ giải thích cho thủ trưởng Liên nhà mình một hồi thì anh hơi nổi giận. Ba quan của cô nhóc này quá có vấn đề.

Sĩ quan thanh niên như bọn họ, trụ cột của Tổ quốc, tố chất tư tưởng và thân thể vững vàng, khổng chế từng cửa một một cách nghiêm khắc. Tính hướng có vấn đề còn lẫn vào cái rắm ấy. Con mẹ

nó, bầu không khí quá bất chính. Anh nhất định phải bỏ tam quan của cô lại.

Vì vậy, tối nay diễn kịch rất đáng xem.

Anh yêu em như vậy, cưng chiều em như vậy, muốn em như vậy, sao em có thể nghi ngờ tính hướng của chồng mình như vậy? Vậy là không đúng, biết không? Chẳng lẽ là gần đây anh yêu em không đủ, để em suy nghĩ lung tung? Vậy tối nay anh sẽ cưng chiều em một lần, lần này anh chơi chút độ khó cao.

Tối nay anh thay đổi cách chơi, trên giường không đủ cho anh giày vò, ôm người vợ lăn xuống đất. Trên đất quá rộng, độ khó quá nhỏ, vì vậy lại ôm cô lên tường. Tư thế này anh chưa từng thử, cảm thấy thật mới mẻ. Nhưng Trần Hiểu Sát lại bị tội, đôi bầu ngực bị anh hôn tới mức dấu vết lấm chấm.

Lại nói, hồi mùa hè hai người đã từng có ước pháp tam chương. Một điều trong đó là bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng không thể để lại vết hôn chỗ quần áo không che được. Biết chỗ nào của Trần Hiểu Sát nhiều dấu hôn nhất không? Bụng, hai ngực, còn cả bờ eo. Liên Hạo Đông d,đ,l,q,đ quá mức say mê mấy chỗ này của cô. Mỗi lần trước lúc làm đều phải vuốt ve và hôn thật tỉ mỉ, chỗ đó chứa đầy thần kinh nhạy cảm của cực cương của anh.

Cô ôm hai tay anh, một chân còn gác trên vai anh, khẽ run người lên theo sự tấn công của anh. Khi cô ý loạn tình mê thì anh thả chân gác cao của cô xuống, quấn lên eo mình, hỏi: "Có thể cảm giác được bây giờ anh đang điên cuồng không? Em là tiểu bại hoại."

Cô nói: "Có thể."

Anh nói: "Thật ngoan. Vậy còn khá. Nhớ, phụ nữ ấy à, vĩnh viễn đều là gánh nặng ngọt ngào nhất trong lòng đàn ông." Anh chôn sâu đầu vào ngực cô, hít sâu một hơi mùi thơm của cô.

Cô biểu đạt ý kiến của mình: "Nhưng điều này không thể chứng minh đàn ông không yêu đàn ông?"

Liên Hạo Đông: "..."

Trời ạ, bây giờ hủ nữ lộng quyền, một người đàn ông muốn chứng minh tính hướng của mình là một chuyện khó khăn cỡ nào.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Thành Ấm tới tìm Trần Hiểu Sắt, nói cho cô biết mình phải về. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn vẫn vui mừng bây giờ mây mù che phủ, cực kỳ rối rắm. Cô hỏi: "Chuyện giao cho em tối qua có thành công không?"

Với vấn đề tình cảm, Hạ Thành Ấm như xảy ra thay đổi trong một đêm. Cô nói: "Chị Tiểu Mã, em cảm thấy em tới tìm anh ấy là không đúng. Em và anh ấy vốn không phải là người cùng một thế giới."

Cô sờ tóc cô bé, nói: "Em còn nhỏ, lúc còn trẻ làm vài việc ngốc vì tình cảm cũng không sao. Năm đó chị còn làm nhiều việc ngốc hơn em. Cho nên em đừng hối hận. Phải biết câu nói tuổi trẻ vô tội!"

Nhưng Hạ Thành Ấm lại không quên được, lại thở dài một hơi. Tuổi còn nhỏ mà thở dài khiến người ta cảm thấy tức cười. Đàn ông ơi đàn ông, anh cũng biết tâm trạng của phụ nữ yêu anh. Anh không chỉ làm cô ấy gánh chịu đau lòng ngọt ngào mà còn là nguồn vui vẻ của cô ấy.

Lúc Hạ Thành Ấm đi thì khóc, lau nước mắt, nói: "Chị, Kim Thiếu Dương quá biến thái..."

"Chị biết, để xem chị bề thẳng cậu ta thế nào, yên tâm đi."

Hạ Thành Âm vội giải thích: "Không phải, chị, là hành vi của anh ấy biến thái. Anh ấy lại kể cả đêm cho em về chuyện súng ống, bắt đầu từ chiến tranh thế giới lần thứ nhất, bây giờ mới nói lqđ tới khai hỏa chiến tranh thế giới lần thứ hai. Anh ấy nói nếu em không đi thì anh ấy có thể nói cho em nghe một tuần..."

Trần Hiểu Sát: "..."

Lúc Hạ Thành Âm đi cũng không chào Kim Thiếu Dương, chỉ yêu cầu Trần Hiểu Sát đưa cô bé tới nhà ga. Tuy mặt cô bé này vẫn xanh xao nhưng cuối cùng tâm trạng đã khá hơn nhiều rồi. Cô bé lấy tấm hình kia ra từ trong túi, vươn tay đưa cho Trần Hiểu Sát, nói: "Chị Tiểu Mã, tặng chị tấm hình này. Em cảm nó đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi."

Cô vươn tay nhận lấy, nhìn Liên Hạo Đông trong thời kỳ trẻ tuổi thì hơi động lòng. Nhưng từ xưa tới nay quân tử không đoạt cái đẹp của người khác, liền khiêm tốn, nói: "Thật ngại quá. Em có được ảnh không dễ dàng gì."

Cô bé bĩu môi, nói: "Nếu chị không cần thì xin chị chuyển cho Kim Thiếu Dương đi. Dù sao em giữ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Cô giang hai tay, nói: "Bây giờ tâm trạng em không tốt, vậy chị giữ giúp em. Sau này em cần thì đòi chị."

Hạ Thành Âm nói: "Có lẽ sẽ không cần nữa, từ lần tạm biệt này, mỗi người một phương trời, em với anh ấy chỉ có thể tương vong vu giang hồ (xuất xứ từ 《Trang Tử • Đại Tông Sư》, chỉ sự quên nhau trong trần thế, không có tin tức gì), không có duyên phận."

Trần Hiểu Sắt biết xuất khẩu thành thơ, xuyên tạc danh ngôn, nói lời không hợp cảnh là đặc điểm của cô bé, liền nghĩ kế cho cô bé: "Tiểu Phương, duyên phận là cơ hội Phật tổ cho em gặp một lần, sau đó em phải cố gắng tranh thủ. Cho nên em ngàn vạn lần đừng nản chí, về học cho giỏi, sau đó oanh oanh liệt liệt nói một cuộc yêu đương."

Hạ Thành Âm không kiềm được ứa nước mắt, nói: "Chị, chị nghĩ cho em nhưng dù anh ấy không nói chuyện chiến tranh bạo lực với em một đêm em cũng sẽ rời đi."

"Hả? Còn có nguyên nhân khác?"

"Vâng! Anh ấy nói thẳng cho em biết anh ấy không thích cô bé ngây thơ. Anh ấy thích phụ nữ thành thục. Chị hiểu chưa? Chị, anh ấy thích người lớn tuổi hơn mình."

Trần Hiểu Sắt nóng nảy. Khẩu vị người này thật nặng. Vì vậy nói: "Không sợ, em gái, cho chị một tấm hình của em, chị đưa đi trách cậu ta, nhất định phải để cậu ta không hối hận không được."

Vừa nghe nói tới hình, Hạ Thành Âm lập tức lấy ra một cuốn sách nhỏ, nói với cô: "Cầm tấm ba điểm này đi? Hay là cầm mấy tấm để trần này?"

Trần Hiểu Sắt: "..."

Dọa Trần Hiểu Sắt giật mình, cô tưởng rằng là hình khiêu dâm gì, hóa ra là cô bé chụp một bộ chân dung nghệ thuật nhưng không phải là ba điểm hoặc nửa thân trần gì mà chỉ là mặc ít đồ hơn bình thường chút thôi. Trần Hiểu Sắt cảm thấy không thích hợp, cho rằng không có vẻ đẹp thanh xuân của cô bé, liền tự chọn một tấm giúp cô

bé. Cuối cùng chọn một tấm chụp cô bé mặc đồ trắng thuần, tóc tém ngang tai, mắt tô ngây thơ, đôi môi khẽ nhếch, hai vể đẹp vừa hấp dẫn vừa trong sáng.

"Là nó."

Hạ Thành Âm ngại ngùng, nói: "Chị, tấm đó nhìn em thật ngây thơ, không có lực sát thương!"

Cuối cùng, Trần Hiểu Sát bảo đảm với cô rằng sẽ thành!

Ban đêm, hai vợ chồng cùng nằm tán gẫu trên giường, cô nằm trong lòng anh. Cô bối rối mở đầu câu chuyện: "Em rất buồn bực. Anh nói lúc đàn ông yêu đàn ông không sờ meo meo thì còn ý nghĩa gì nữa? Nhưng vì sao bọn họ còn muốn làm chứ?"

Một buổi tối lãng mạn ấm áp như vậy, thủ trưởng Liên cũng khó có lúc ấm áp như gió xuân trên giường, là thích hợp nói chuyện tao nhã cỡ nào. Ví dụ căn học này, nói chút Kinh Thi này, nhớ lại đêm đầu mùa hạ ban đầu này, nghĩ tên con trai này. Nhưng nói một câu này ra, trực tiếp kích thích Liên Hạo Đông đang ở bên bờ giấc mơ tỉnh lại. Anh bị lời của cô buồn nôn khiến toàn thân ngứa ngáy.

Phải tìm cơ hội bề tam quan của cô nhóc này mới được!

Anh vốn đang híp mắt hưởng thụ, lần này là bị kích thích, ngồi bật dậy từ trên giường, trừng mắt, hỏi đầy sợ hãi: "Nghĩ loạn bảy tám khúc gì đấy?"

Cô nhìn dáng vẻ kia của anh cũng biết tư tưởng anh lạc hậu, không biết một từ hủ hữ trên thế gian, liền kiên trì giải thích cho anh, từ văn học tới phim ảnh rồi tới trào lưu bây giờ.

Cuối cùng, anh ôm cô nằm xuống, nói: "Vợ, em mệt quá rồi, ngủ nhanh đi."

Cô lại tiết lộ cho anh một tin tức mới nhất trên mạng. Cô nói: "Hai ngày trước trên web có nói đàn ông và đàn ông có thể sinh con, thật đấy."

Anh không thể nhịn được nữa, mắng lớn cô một câu: "VẬY em nói cho anh, đàn ông dùng cái gì lạ mất đi?"

Cô bị rống một trận thì rớt cuộc chịu ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Liên Hạo Đông tập thể dục buổi sáng, tiện thể gọi cô dậy. Cô mở đôi mắt mê man: "Làm gì vậy? Còn sớm mà."

Anh nói: "Bắt đầu từ hôm nay đặc huấn ba ngày. Chạy bộ sáng sớm 2km, đứng tư thế quân đội, buổi sáng đọc sách chính trị, buổi chiều đọc sách tham khảo về chính trị, buổi tối viết báo cáo tổng kết."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64

Trần Hiểu Sát trợn mắt hỏi: "Vì sao? Em còn phải đi làm đó!"

Liên Hạo Đông nói: "Đã mời được người thay em. Anh muốn giải độc cho em, tẩy não."

Cô nhìn người nghiêm túc hăng hái kia, có lẽ là thật, liền sử dụng đòn sát thủ, làm nũng: "Chuyện này...Chuyện này, anh trai tốt, anh lính yêu quý, thân thể tiểu nữ ốm bệnh nhẹ, thật sự không thích hợp với việc xóc nảy dữ dội cực khổ, chi bằng thả em đi."

Anh nói: "Không được! Hôm nay chiều này không dùng được!" Dứt lời, lấy còi quân ra định thổi. Cô vừa thấy vậy thì vội vàng thức dậy. Bởi vì cô thật sự rất ghét nghe tiếng còi.

Bên bờ biển mỹ lệ xuất hiện một phong cảnh mỹ lệ.

Liên Hạo Đông đi tản bộ bên cạnh người nào đó ở bờ biển, Phi Hồ đi bên cạnh, một nhà ba người vô cùng hạnh phúc. Thật ra thì cái này cũng không gọi là đi tản bộ mà gọi là việt dã, chẳng qua là thể chất người nào đó hơi kém, cuối cùng càng chạy càng chậm, biến thành tản bộ. Liên Hạo Đông vừa đi vừa thúc giục một cách nghiêm khắc: "Em đang múa đấy à?"

Anh sợ lần đầu tiên nhét quá nhiều mục thì cô sẽ xù lông nên dùng cách tiến hành theo chất lượng. Ngày đầu tiên ít một chút, sau

đó ngày hôm sau lại thêm một chút, dùng cách này mở rộng ra.

Trần Hiểu Sắt là vừa chạy vừa chơi, không có chút nghiêm túc nào. Bắt đầu còn chính nhi bát kinh mà chạy, sau này thì ngâm chân vào biển. Cô còn già mồm át lẽ phải: "Anh thật là bá đạo. Em biết anh thích phụ nữ, anh là trong sáng, có cần phải hành hạ em như vậy không?"

Anh không để ý tới cô, cầm cái còi nhỏ lên thổi một hồi lớn, nói: "Nghiêm túc một chút. Em cho rằng anh đùa với em à? Chạy cho tốt vào, nhanh lên một chút, 10' mà chạy không tới chỗ thuyền nhỏ kia thì không cho phép ăn sáng."

Anh dùng cách huấn luyện binh sĩ trên người vợ mình!

Cô tức giận, từ chối đi về phía trước.

Anh chạy một đoạn rồi quay lại, dỗ dành: "Ngoan nào, trong vòng 10' chạy tới chỗ thuyền nhỏ kia thì ăn sáng!"

Như vậy chẳng tốt hơn à?

Lâm Đình Tích và Tiểu Sinh cùng với đông đảo sĩ quan há to miệng nhìn một đôi kỳ nhân chơi đùa trên bờ biển, nói: "Thì ra là có thể chơi như vậy với vợ à?"

Đứng quân tư là môn bắt buộc quân nhân phải học, gót chân ép sát vào nhau, hai mũi chân hướng ra ngoài chừng 600; hai chân đứng thẳng, bụng hóp lại, uốn ngực một cách tự nhiên; nửa người trên đứng thẳng, hơi nghiêng ra trước; hai vai phải đều nhau, hơi hướng về sau; hai tay thả xuống tự nhiên, ngón tay khép lại, hơi cong một cách tự nhiên, móng tay ngón tay cái kề sát đốt thứ hai ngón trỏ, ngón giữa kề sát vào đường chỉ quần; đầu phải ngay ngắn,

cổ phải thẳng, miệng phải đóng, cằm hơi khép, hai mắt nhìn thẳng đằng trước.

Liên Hạo Đông nghiêm túc dạy Trần Hiểu Sắt. Cô có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn phổ như vậy là chuyện không dễ dàng. Anh đành phải nói thế này: "Em cảm thấy anh đẹp trai không?"

Cô bấu môi, người này tự kỷ cô đã biết từ lâu nhưng cứ treo bên miệng, cho dù là ai cũng không chịu nổi. Vì vậy cô xấu hổ thay anh, nói: "Vâng, anh rất tuần tú, cả nhà anh cũng rất tuần tú."

Anh giải thích: "Nguyên nhân cả nhà anh đều rất tuần tú là bởi vì đứng tốt quân tư từ nhỏ. Năm đó lớp d^đl^qđ đẹp trai cậu nhỏ anh dạy anh và anh trai đầu tiên chính là đứng quân tư. Nếu không đứng tốt thì sao bọn anh có thể được chọn ra tới thôn duyệt binh?"

Trần Hiểu Sắt cụp mắt, phản kháng: "Nhưng đàn bà con gái nhỏ bé như em, luyện tốt hơn nữa thì cũng để làm gì?"

Anh nói: "Đương nhiên có ích, có thể nâng cao khí chất toàn thân em, sẽ khiến em vừa anh khí lại vừa mỹ lệ lại hấp dẫn."

Được! Đồng ý! Chuyện này cứ vậy đi!

Đương nhiên anh vẫn cố gắng suy nghĩ cho cô, để cô đứng dưới bóng cây, như vậy sẽ không phơi đen làn da trắng nõn của vợ.

Lâm Đình Tích đứng bên cạnh lại không kiềm được mà xen vào: "Tôi nói này đội trưởng, em dâu đã đắc tội cậu thế nào vậy? Sao cậu lại chơi người ta thế?"

Cô vội vàng trả lời: "Đều tại em quá thông thái, nói cho anh ấy biết về đam mỹ. Anh ấy không biết nên xấu hổ quá hóa giận mà

muốn ngược đãi em."

Lâm Đình Tích rất biết nắm trọng điểm, lập tức hỏi: "Đam mỹ là gì? Có ý gì?"

Anh thấy cô lại muốn phổ cập giáo dục, vội vàng đi qua ra dấu bốn ngón tay với cô, nói: "Bốn ngày..."

Cô lập tức im miệng không nói.

Có điều Lâm Đình Tích đã nghe thấy chữ thần bí này. Rốt cuộc đam mỹ là gì chứ?

Vì vậy thừa dịp lúc Liên Hạo Đông uống nước lại hỏi: "Chuyện này...Chuyện này, rốt cuộc đam mỹ là cái gì?"

Liên Hạo Đông chớp đôi mắt đẹp với anh ta, khoe miệng bồng nở nụ cười trêu chọc: "Cậu đoán đi!"

Lâm Đình Tích: "..."

Đồng chí Lâm Đình Tích rớt da gà đầy đất.

Anh ôm một xấp tài liệu liên quan tới giáo dục tư tưởng chính trị cho Trần Hiểu Sắt, nói cho cô biết: "Đọc hết một quyển thì viết một bài cảm nghĩ hoặc luận văn cho anh. Anh thấy hài lòng mới quyết định em học tập trong thời gian ngắn hay dài."

Cô ghét nhất chính là thứ này, khô khan nhạt nhẽo. Ông ngoại cô học chính trị, đã từng dạy cả nhà bọn họ cả ngày, dẫn tới việc cô thấy những thứ này là nghĩ ngay tới bỏ chạy. Có lẽ lúc đó học giỏi thì cũng không bị tam quan bất chính rồi.

Bình sĩ vây cá mập khó có được buổi tối ngồi trong phòng đa truyền thông học tập và thảo luận vấn đề.

Đầu đề tối nay không liên quan tới chính trị và quân sự, vì vậy trong góc tường phòng đa truyền thông có thêm một bóng hồng. Trên bóng hồng là một vị thủ trưởng hư hỏng tới tận xương tủy nào đó. Anh chặn người bên trong, chăm chú đọc sách.

Cả căn phòng yên lặng không có bất kỳ tiếng động gì. Tất cả mọi người mặc thường phục màu trắng, mũ kê-pi chim bồ câu đặt chỉnh tề một góc bàn, lưng thẳng tắp, có cảm giác xếp theo thứ tự, cảm giác trang nghiêm và cảm giác hành xác.

Cô vui trong một góc, một hồi nhìn bên trái, lát sau lại nhìn phía trước, rất không yên ổn. Mỗi lần lúc cô nghiêng đầu quá mức thì anh dùng bàn tay to của mình quay đầu người ta lại, sau đó chỉ chỉ sách của cô, tỏ vẻ phải chăm chỉ.

Sau một tiếng sẽ có 10' nghỉ ngơi. Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi này, anh đi rót nước. Cuối cùng cô có thể thở ra một hơi nhẹ, xé một trang giấy cuối cuốn sổ của anh, vo vo lại rồi ném lên đầu Kim Thiếu Dương đang ngồi hàng trước.

Trúng ngay mục tiêu.

Cuộc đời Kim Thiếu Dương tràn đầy buồn rầu và dấu chấm than, quay đầu lại, đôi mắt dài nhỏ sắc bén, nhìn nghiêng khuôn mặt vô cùng cương nghị, vô cùng đẹp trai. Cậu ta thấy cô ngồi sau thì hỏi: "Chị dâu, có chuyện gì không?"

Cô ngoắc ngoắc ngón tay với người ta, nói: "Cậu tới đây một chút."

Cậu ta đi tới, hỏi vô cùng lễ phép: "Nói đi, chị dâu."

Cô móc ra hai tấm hình từ trong túi quần, thả hình Hạ Thành Âm ra trước mặt cậu ta, nói: "Trước khi Tiểu Phương đi nói tặng cậu chút đồ làm kỷ niệm. Cậu nhận đi."

Tay Kim Thiếu Dương còn chưa lấy được đã bị một binh sĩ vây tới lấy đi, rất nhiều người đề lên người binh sĩ hạt giống, hỏi: "Ơ! Chị dâu, cô bé này là ai đấy? Đáng yêu quá!"

Cô nói: "Một cô bé đường xa ngàn dặm tìm tới Kim Thiếu Dương vì tình yêu."

Người càng tụ tập nhiều, bóng trắng tràn ngập, truyền tấm hình đi rất ồn ào.

Kim Thiếu Dương thở dài, nói: "Chị dâu, lúc cô ấy đi cũng không nói một tiếng. Cô bé này thật lqđ quá tùy hứng." Trong đôi mắt lóe ra ánh sáng mập mờ, có chút lo lắng cũng có chút không nở, còn có chút trách cứ giận dữ.

Trong tay cô còn một tấm hình, chính là tấm chụp Kim Thiếu Dương và Liên Hạo Đông, cũng bị binh sĩ hạt giống nhiều chuyện hoạt bát cầm lên nhìn. Thấy bên trong thì lập tức hít một hơi khí lạnh. Sau đó một người nói: "Oa! Lúc huấn luyện viên Liên còn trẻ thật là đẹp trai. Thiếu Dương, thì ra cậu cũng có lúc cười à?"

Trần Hiểu Sắt nhìn thấy Lâm Đình Tích đi từ xa vào, mục tiêu là chạy thẳng tới chỗ cô. Anh đi cầu đáp án.

Kim Thiếu Dương vừa nghe là mình thì giành lấy tấm hình nhìn, vừa nhìn chẳng phải người trong hình là anh Kim Minh Dương của cậu ta thì là ai? Thì ra là tất cả đám này đều nhận làm, kể cả Hạ

Thành Âm. Cậu ta thấy tám hình thì chân mày càng nhăn lại, khoe mắt đỏ ửng.

Lâm Đình Tích chạy tới, chống hai tay lên bàn, bắt đầu xin chỉ bảo: "Em dâu này, đam mỹ đó có phải là độc thể này không, rốt cuộc là có ý gì vậy?"

Cô nói: "Đam mỹ cụ thể là chỉ đàn ông yêu đàn ông, chuyện xưa về đàn ông hành hạ lẫn nhau."

Không chỉ Lâm Đình Tích sợ tới mức cầm rớt xuống mà cả căn phòng đều yên lặng.

Cô còn nói: "À, bây giờ tính hướng con người cũng lệch lạc, lưu hành chuyện đàn ông chỉ thích đàn ông, phụ nữ chỉ thích phụ nữ. Tình cảm sâu đậm thì kết thành vợ chồng, tình cảm mong manh thì coi như là bạn cùng giới (giới là chỉ những người thuộc giới tính thứ ba ấy). Tôi thấy các cậu cũng rất yêu thương nhau, cũng có thể trở thành bạn cùng giới vô cùng tốt." Tay cô vẽ thành hình tròn.

Cô vừa dứt lời thì những bạn bè đang đùa mà ôm nhau lập tức rời ra với tốc độ tên lửa. Trời ạ, tính hướng bọn họ đều bình thường được không?

Liên Hạo Đông cầm một ly nước vào, đi tới ôm vai Lâm Đình Tích chọc anh, dọa Lâm Đình Tích sợ tới mức vội vàng lui lại ba bước, nói: "Không được động đây! Ông mày chỉ thích phụ nữ!" Sau đó sửa sang lại quần áo rồi xoay người rời đi.

Lại bắt đầu học tập khô khan.

Kim Thiếu Dương cướp hình Hạ Thành Âm lại, sau đó xem một chút, sao có thể dùng một từ ám áp để hình dung tâm trạng của cậu

ta? Khẽ cười, nhét tấm hình vào cuốn sách.

Liên Hạo Đông ngồi yên trên chỗ ngồi, mở tấm hình trên bàn ra, nhất thời sửng sốt. Đây chẳng phải là tấm hình anh và Kim Minh Dương chụp làm kỷ niệm lúc huấn luyện ở thôn duyệt binh à? Lần đầu tiên anh và cậu ấy phơi nắng thành màu đồng cổ.

Buổi tối, anh nói chuyện xưa của mình và Kim Minh Dương cho cô.

Bọn họ là sinh viên cùng trường quân đội, cùng được kéo đi tham gia nghi thức duyệt binh năm ấy. Sau khi tốt nghiệp lại được phân tới một chi đoàn bộ đội lục quân khu Thành Đô như kỳ tích. Kim Minh Dương và Liên Hạo Đông cùng sánh vai lên cấp, một người là liên đội ba, một người là liên đội hai, tình như anh em. Vì quan hệ giữa hai thủ trưởng rất hòa thuận nên hai liên đội cũng thân nhau như anh em ruột.

Năm ấy, Liên Hạo Đông vì để gia tăng kinh nghiệm thực chiến mà tự động xin vùng phía nam Vân Nam giết giặc, vây giết một đám người buôn lậu ma túy có vũ trang.

Anh là ai? Là hậu duệ tướng môn, người lãnh đạo trực tiếp của anh phải suy nghĩ cẩn thận trước khi đánh. Nếu không ngộ nhớ có chuyện bất trắc thì sao anh ta còn lẩn lộn ở quân doanh được? Chuyện ảnh hưởng tới con đường làm quan thì phải cẩn thận mới tốt. Anh ta vượt cấp báo cho ông nội Liên Hạo Đông, vượt ngành xin ý kiến, lấy được đáp án là ừ, để cậu ta đi.

Vì lý do an toàn, phân ba người tinh anh đi theo anh, chọn liên tục liên đội hai và ba được tổng cộng 20 người, khẩu hiệu hành động là "Giết ưng".

Trần Hiểu Sắt hỏi: "Có phải anh Kim Minh Dương xảy ra chuyện không? Bị quân địch bao vây ă?"

Anh kể vô cùng chậm, cũng rất bi thương, dùng giọng nói rất trầm thấp mà nói: "Không phải cậu ấy bị bao vây mà là anh."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65

Cô thấy ánh mắt anh lóe lên ánh sáng khác thường, dưới ánh đèn hơi yếu như thể ánh sáng ngọc, thì ra anh khóc. Vì vậy cô ôm anh chặt hơn một chút. Cô biết chuyện xưa này chắc chắn là bi thương. Liên Hạo Đông rất mạnh mẽ nhưng sau lưng mạnh mẽ có phải cũng có chút yếu ớt không muốn ai biết không?

Cô là người phụ nữ của anh, anh bằng lòng đưa yếu ớt của mình ra cho cô thấy, anh bằng lòng để cô chia sẻ cùng anh.

Cô nằm úp sấp trên người anh, vuốt lên mặt anh, mái tóc dài xõa tung trên người anh, cho anh sự áp áp và an ủi lớn lao. Cô hỏi: "Có phải sau này...?"

Anh sờ sờ đầu cô, giữ đầu cô cạnh má mình, kể tiếp về buổi đêm vẫn còn khiến anh khổ sở tới giờ.

Đêm rất tốt, anh bàn bạc với Kim Thiệu Dương một mình đi dụ địch, phục kích một mình, một người khác thì chờ cứu viện. Anh phụ trách dụ địch nhưng quân địch xảo quyết dị thường, sao có thể mắc mưu dễ dàng? Vì vậy anh chỉ đi một vòng rồi lại về, không ngờ lại trúng vòng vây của địch.

Lúc đó Kim Minh Dương phụ trách phục kích bên ta, thấy Liên Hạo Đông có chuyện thì anh dứt khoát kiên quyết xông tới. Quan

tâm gì tới nguy hiểm của anh, mạng anh em mới là quan trọng nhất. Anh chắn trước mặt Liên Hạo Đông, một phát đạn xuyên thẳng qua phổi anh. Liên Hạo Đông ôm thân thể ngã xuống của anh, trốn sau một tảng đá lớn, nơi bàn tay chạm vào dinh dính đầy máu.

Mất máu rất nhiều, Liên Hạo Đông luôn luôn bình tĩnh như Phật xuất hiện hốt hoảng trước nay chưa từng có. Anh cầm máu khăn cấp cho Kim Minh Dương nhưng máu chảy ra như suối, thấm vào quần áo anh, tràn qua ngón tay anh.

Kim Minh Dương dùng sức lực yếu dần đi nắm tay Liên Hạo Đông, nói: "Tiểu Đông, nếu không chạy ra khỏi ngọn núi này thì có thể nói một câu với Tiểu Nha giúp mình không?"

Anh khóc lóc thảm thiết, cúi đầu, nói: "Cậu muốn nói gì?"

Kim Minh Dương nói: "Nói cho cô ấy biết cho tới bây giờ mình chưa từng yêu cô ấy...Để cô ấy quên mình đi."

Những lời này? Đau quá!

Đúng vậy, từng nói yêu thương, người nghe cũng đau lòng. Mạng anh sắp mất đi, sao còn nói yêu đương gì nữa? Người trong lòng đó, hãy để cô nhanh quên anh đi."

Anh nói: "Nói những gì đấy? Cậu nghe đi, tiếng súng đã không còn, chúng ta thắng. Mình cũng cậu ra ngoài."

Kim Minh Dương nói: "Tiểu Đông, để mình nói xong đi! Chăm sóc tốt cho Tiểu Dương giúp mình. Nó tuổi trẻ khí thịnh, súng bái nhất là chúng ta, rất có thể sẽ đi con đường của chúng ta. Có thể không d%đ%l%q%đ để nó làm lính không? Mình chỉ hy vọng nó sống cả

một đời bình bình thường thường..." Dặn dò những lời này xong, Kim Minh Dương hôn mê bất tỉnh.

Liên Hạo Đông cõng Kim Minh Dương tới trạm lên máy bay thì hai chân tê rần, té quỵ xuống. Anh không ngăn được sự bất lực và sợ hãi trong lòng, nói với bác sĩ chiến trường như cầu khẩn: "Cứu sống cậu ấy! Dùng tất cả các cách cứu sống cậu ấy!"

Có thể Kim Minh Dương tốt quá nên ông trời muốn mang cậu ấy đi trước. Toàn bộ phổi của anh nát vụn, cộng thêm mất máu quá nhiều, khí qua đã suy kiệt, cấp cứu không có hiệu quả.

Liên Hạo Đông nhớ ca giải phẫu kia tiến hành suốt một ngày. Anh ngồi xồm ở chân tường hành lang nhìn đèn phòng giải phẫu chầm chầm, từ khi mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn...

Ba ngày sau, anh mang theo tro Kim Minh Dương và tiền trợ cấp cho liệt sĩ tới nhà họ Kim...

Nói xong chuyện cũ, Trần Hiểu Sát hôn hôn mắt Liên Hạo Đông, an ủi: "Có phải anh vẫn luôn tự trách và hối hận?"

Anh gật đầu.

Cô nói: "Đừng tự trách. Anh có thể thay đổi vị trí mà nghĩ. Nếu anh ấy xông pha vào nguy hiểm trước mặt anh thì anh có xông ra nhận một phát súng này thay anh ấy không?"

Anh nói: "Nếu cậu ấy có thể sống lại thì phát súng đó tính là gì? Dù bắn càn quét anh anh cũng cam tâm tình nguyện!"

Cô vội vàng che miệng anh, nói: "Bắn càn quét anh, vậy em phải làm sao hả?"

Anh cười.

Cô nói: "Các anh đã từng có số mạng anh em, vậy anh hẳn nên quên đi. Anh ấy làm tất cả cho anh, anh làm tất cả cho anh ấy, như nhau cả thôi. Anh còn sống cũng như anh ấy còn sống vậy."

Anh còn sống thì cũng như anh ấy còn sống.

Anh chưa từng nghĩ rằng cô bé ngốc của anh lại có thể nói những lời triết lý như vậy.

Một đêm chua xót ngọt ngào.

Chẳng phải là tối qua bị cảm động ư? Sao hôm nay lại trở mặt lập tức vậy hả? Liên Hạo Đông, anh có chút lương tâm nào không? Bầu không khí tối qua thật tốt. Dù ôm ấp lấy cô anh cũng phải hỏi cô: "Thoải mái không? Có muốn đổi tư thế không?" Thân sĩ đến mức khiến cô cho rằng đang nằm mơ.

Anh nói: "Hai chuyện khác nhau! Nhanh lên, theo anh ra ngoài, nếu không những người đó trở về sẽ lại chê cười em!"

Vì vậy người nào đó lại bị xách từ trong chăn ra bờ biển.

Trần Hiểu Sắt nói: "Chẳng phải hôm qua là lễ nhận hàm sao? Sao còn phải rèn luyện ạ?"

Anh vén rèm cửa, dùng một ngón tay chỉ, nói: "Em thấy mặt trời đã mọc lên từ phía đông chưa?"

Cô gật đầu: "Vâng, sao ạ?"

Anh nói: "Chỉ cần mặt trời mọc lên từ phía đông thì phải làm theo quy củ."

Ai? Vậy chẳng phải là như không nói à!

Anh nhất tâm nhị dụng, vừa nghĩ cách huấn luyện binh sĩ hạt giống vừa huấn luyện vợ, cũng rất mệt mỏi! Hiểu vạn tuế!

Lễ nhận hàm là 8h sáng cho nên hôm nay cô khá may mắn, chỉ chạy 3km. Đứng quân tư thì không có thời gian, rút cuộc khoảnh khắc vạn phần mong đợi đã tới.

Bây giờ đã sắp 7h, không có thời gian, cô còn phải đi trang điểm ăn diện, còn phải mang theo ống nhòm. Bởi vì không phải quân nhân thì không thể bước vào nghi lễ nhận hàm. Hơn nữa không cho phép mang theo bất cứ thứ gì liên quan tới chụp ảnh và quay phim. Cô chỉ có thể nằm sấp trên song sắt chỗ hành lang mà xem coi như đã tốt lắm rồi.

Chỉnh trang xong, đeo mũ đen thật xinh đẹp lên, đi lên vị trí tốt.

Đều nói 7,8h sáng ánh mặt trời rực rỡ nhưng cô thấy chỉ là nói dóc! Ánh mặt trời tẻ nhạt sáng sớm nường đ chết người, vì vậy lại chạy ra lấy một cái ô nhỏ về. Một người một chó làm tổ trong góc bí mật. Đây là chỗ tốt Liên Hạo Đông khai sát thay cô, vừa nhìn được một cách chân thực lại rõ ràng.

Phi Hồ càng ngày càng kiêu ngạo theo số tuổi tăng lên, ít đi nghịch ngợm lúc còn bé rất nhiều. Cô không quên đùa giỡn: "Sao vậy Phi Hồ? Lại nhớ vợ rồi à?"

Phi Hồ: "..."

Nghi thức là trang nghiêm, trang trọng, tuy chỉ có rất ít, không tới 100 binh sĩ hạt giống nhưng cảm thấy khoảnh khắc này rất thiêng liêng. Đúng vậy, bọn họ đã ném quá nhiều khổ, chảy đầy mồ hôi và

nước mắt, bao nhiêu ngày mưa gió mới đổi được khoảnh khắc hôm nay. Bọn họ muốn hò hét, muốn chạy thật nhanh, muốn nói cho bất cứ ai rằng cuối cùng bọn họ đã thành công, cuối cùng đã thắng lợi.

Tham mưu trưởng Trương đích thân chủ trì, ánh mắt nghiêm túc và trang trọng không giận tự uy. Cô từng gặp ông, chính là người sau màn sóng gió đánh nhau lần trước. Lãnh đạo lên bục phát hiện, kính một quân lễ với mọi người trước, sau đó tuyên bố nghi thức sẽ bắt đầu.

Mục thứ hai chính là chào chờ, hát quân ca. Tất cả đều phải đứng lên, đều nhịp, vô cùng đẹp mắt. Cô nhìn chăm chăm những người cầm cờ bước nghiêm vang vang có lực vào hội trường từ cánh bắc.

Thời tiết phương Nam rất nóng nhưng những người cầm cờ này đều đi boots da màu đen và lễ phục kiểu 07, trên ống tay áo màu trắng có dải vải màu vàng, trên vai trái đeo tua màu vàng, vô cùng đẹp. Chủ yếu là thắt lưng còn đeo một đai lưng màu trắng bên ngoài, càng vai rộng eo thon.

Cô đảo mắt nhìn về phía Liên Hạo Đông. Hôm nay anh cũng mặc lễ phục. Tuy anh không cần mang boots da nhưng vẫn mặc áo tay dài, vai trái cũng đeo tua màu vàng. Chủ yếu là vẻ mặt thật sự nghiêm túc và lãnh khốc. Cô nhìn một lát thì đỏ mặt, trái tim cũng bắt đầu đập không ngừng. Người đàn ông này thật là đẹp trai quá đáng, vậy mà lại khiến cô sinh ra chút cảm giác bất an.

Quốc kỳ đã được treo lên, những người cầm cờ lại không nhanh không chậm đi nghiêm rời khỏi. Tiếc quá, cô còn chưa xem đủ.

Tiếp theo là quân nhân tuyên thệ. Tham mưu trưởng Trương nói rất đúng, quân nhân tuyên thệ là gánh vác trách nhiệm thiêng liêng và sứ mệnh vinh quang của quân nhân, kiên quyết trịnh trọng cam kết và bảo đảm.

Vì vậy đám người kia nắm chặt tay phải, hướng về phía quân kỳ mà tuyên thệ.

"Tôi là quân nhân quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, tôi tuyên thệ:

Phục tùng sự lãnh đạo của cộng hòa nhân dân Trung Hoa, một lòng phục vụ vì nhân dân, phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật, anh dũng ngoan cường, không sợ hy sinh, khổ luyện năng lực giết địch, luôn luôn chuẩn bị chiến đấu, tuyệt không phản bội quân đội, thề bảo vệ Tổ quốc."

Nói thật, cô có phút chốc cảm động. Đúng vậy, không có những người đàn ông nhiệt huyết này thì sao chúng d*đ*!*q*đ ta có thể an cư lạc nghiệp? Không có những tiền bối ra sức giết địch này thì sao có phong hoa tuyết nguyệt của chúng ta hôm nay!

Tham mưu trưởng Trương quát to một tiếng: "Nhóm Liên Hạo Đông, Lâm Đình Tích bước ra khỏi hàng!"

Hai người mặt không biểu tình tiêu sái đi quân hành, đi tới đài chủ tịch, sao đó kính lễ.

Tham mưu trưởng Trương tuyên bố bổ nhiệm hai người, Liên Hạo Đông làm đại đội trưởng đội vây cá mập, Lâm Đình Tích làm đội phó. Sau đó, Liên Hạo Đông sẽ tuyên thệ trước đội vây cá mập.

Giọng anh mạnh mẽ và bình tĩnh, đại đội vây cá mập tuyên thệ gì đây? Chỉ mười sáu chữ to đơn giản: "Thừa gió mà lên, đập sóng vây cá mập! Giương quốc uy chúng ta, bảo vệ Trung Hoa chúng ta!"

Bình sĩ hạt giống phía dưới cùng la lên từng chữ với anh, vang tận mây xanh...

Cô lại nói thầm: "Liên Hạo Đông này nghĩ ra những từ này lúc nào?"

Tân binh đại diện tuyên thệ chính là Kim Thiếu Dương. Cuối cùng cậu ta đã vén mây thấy mặt trời. Đúng vậy, bỏ cậu ta là ai?

Nên thăng cấp thì thăng cấp, nên cười thì đã cười, giải tán xong thì đội ngũ này nên làm gì đi, không muốn quá bình tĩnh.

Liên Hạo Đông khép tay lại nơi khoe miệng, khụ một tiếng, đi tới chỗ Trần Hiểu Sát đứng, thấy cách ăn mặc như đặc vụ của cô thì nói: "Hóa trang như vậy rất đẹp!"

Cô yên lặng cúi đầu, đỏ mặt.

Sau đó anh kề sát cô, nói: "Chẳng phải hôm nay còn chưa đứng quân tư à?"

Trần Hiểu Sát: "..."

Vì vậy cô lại bị bắt đi huấn luyện rồi!

Lâm Đình Tích nói với Liên Hạo Đông: "Cô bé nhà người ta da mịn thịt mềm, đừng có để nó tô ráp đấy."

Anh nói: "Rèn luyện nhiều một chút mới khỏe mạnh được, nếu không vẫn luôn ngất đi, thật lãng phí tình cảm!"

Lâm Đình Tích bắt được đề tài, vội vàng truy vấn tới nguồn gốc, nói: "Em dâu ngất?" Giọng nói kia tò mò như mèo.

Anh lại cười với anh ta, nói: "Tôi sẽ không nói cho cậu. Tò mò chết người!"

Lâm Đình Tích: "..."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66

Hàng năm, quân đội đều có mấy cuộc văn nghệ tiệc tối, cỡ lớn cỡ nhỏ nối đuôi không ngừng. Qua Quốc khánh hoặc kỷ niệm một năm thành lập quân đội linh tinh sẽ đặc biệt linh đình. Vì vậy ngày thứ hai sau khi đội vây cá mập được thành lập thì chào đón một cuộc quân diễn loại nhỏ. Phụ nữ lú rú phá vỡ sự yên lặng trong đơn vị.

Những anh lính qua quýt tới tận xương kia bắt đầu trở nên rối loạn, tuy không tới nổi tô son điểm phấn chịu d*đ*l*q*đ khó giặt quần áo hơn nhiều. Không còn mùi mồ hôi và mùi thúi, ai cũng thoải mái sung sướng, bước đi trên con đường rộng mở thênh thang.

Diễn viên tiệc tối mỹ lệ này lấp đầy nhà khách trụ sở vây cá mập. Trần Hiểu Sắt chưa từng xem quân diễn, đương nhiên rất tò mò. Cô cũng không có việc gì, liền đeo kính râm, mở dù ra, dắt Phi Hồ theo, đi tản bộ với dáng vẻ bà chủ. Cô rất tò mò về binh lính văn nghệ. Năm đó suýt chút nữa cô thi ca múa quân đội. Sau này cha cô và ông ngoại đề xuống mới không thành.

Phải nói đoàn văn công rất tốt, thường xuyên đi các đơn vị thấy trai đẹp, còn có thể nhảy nhót giảm béo trên đài, tiện thể quyến rũ thủ trưởng bên dưới, phù hợp với niềm vui thú cuộc đời cô cỡ nào.

Sau khi trở về thì mặt như đưa đám, kể khổ với Liên Hạo Đông: "Thật hâm mộ những người ca hát, múa, diễn kịch, không cần dùng computer cũng có thể làm ra tiền."

Anh khuôn mặt tươi cười của vợ nhăn thành cái bánh bao trắng thì hơi đau lòng, nói: "Em cũng có thể mà. Nếu em có thể múa cột gì gì đó trước mặt anh hàng ngày, anh sẽ là người hâm mộ trung thành của em."

Trần Hiểu Sắt nói: "Đồ lưu manh như anh sao có thể biết bi ai của một văn nghệ sĩ chứ?"

Liên Hạo Đông nghĩ đây là khen anh à?

Quan hệ của anh với Kim Thiệu Dương có tăng vọt về chất. Nếu đã đuổi không đi vậy thì bồi dưỡng cậu ta cho tốt. Vì vậy một bài văn 《Trang phục huấn luyện dùng cho đội hải quân lục chiến 》 liền giao cho cậu ta làm.

Đúng là anh rất có ý kiến với màu xanh lam đậm của đội thủy quân lục chiến. Màu lam, đen, xanh lá mạ, chơi với thứ quỷ trong biển còn có thể che dấu được, chỉ cần vừa bước lên bờ là thành bia súng sống.

Nhiệm vụ tác chiến của đội đặc chiến vây cá mập không phải đơn giản là lên thác xuống ghềnh mà phải xâm nhập vào đất liền. Vì vậy anh định xin thêm cho đội đặc chiến vây cá mập mấy bộ màu đậm khác.

Tham mưu trưởng Trương nhìn bài văn viết sắc bén như thế liền tìm Liên Hạo Đông nói chuyện, "Với đồng phục của đội thì tới nay vẫn còn tranh luận, cậu không cần phải sắc bén như vậy. Tôi cũng

xấu hổ mà đọc tiếp. Nếu để cấp trên đọc thì không tức giận tới mức mũi bốc khói à?"

Anh lại nói: "Không tốt là không tốt. Tôi không sắc bén chẳng lẽ bọn họ liền không biết xấu hổ à?"

Cuối cùng, tham mưu trưởng Trương để Kim Thiệu Dương nghỉ ngơi và hồi phục lần nữa rồi mới đi lên cấp trên phản ánh. Phải biến đường làm quan và đường làm lính cũng khó biết đầu đuôi như nhau.

Tối, cuộc tiệc tối tổ chức trong lễ đường trụ sở, mỗi quân nhân đều bỏ mũ ngồi ngay ngắn thẳng hàng. Trần Hiểu Sát được sắp xếp ở sảnh khách quý bên cạnh, ngồi với người thân theo quân. Chương trình không dài, chỉ hai giờ nhưng tất cả cùng một chủ đề nên cô không thích. Vì vậy liền làm tổ tại vị trí mình đếm thời gian.

Xung quanh có rất nhiều cụ bà lớn tuổi cũng mặt chính nghi bát kinh xem diễn, có lẽ những người này lqđ đã thấy nhưng không thể trách rồi. Không phải nói là kỹ thuật diễn của bọn họ không giỏi mà quan trọng là giọng quá nghiêm chỉnh, mất đi cái sôi nổi của văn nghệ dạ hội.

Cho tới khi kết thúc, cô đều buồn bực không vui, chẳng khác gì với trên TV diễn cả. Sao những anh lính đẹp trai kia đi đâu hết rồi?

Chờ tan cuộc cô vẫn còn ngồi đó. Cô đang đợi anh. Nói là tới đón cô nhưng người đâu mất rồi?

Không còn ai rất nhanh, chỉ còn lại mình cô ở đây. Không tới được cũng không thể chờ. chỉ có thể tự đi tìm anh. Ra cửa, rẽ trái, trong bóng tối cách đó không xa có một người phụ nữ đang nói

chuyện rất hữu thanh hữu sắc (có thanh có sắc) với Liên Hạo Đông, rất vui vẻ.

Cô đứng cách đó không xa nhìn anh chăm chăm, trong lòng oán thâm: "Nhìn dáng vẻ sắc của người này kìa. Sắc tới mức quên cả vợ mình rồi."

Anh đưa lưng về phía cô nên không thấy cô. Trong lòng cô ứa nước chua, đứng sau lưng hai người chừng 10'. Bất kể phụ nữ thần kinh nhỏ bao nhiêu, thấy đàn ông nhà mình tình chàng ý thiếp với phụ nữ hoa hòe hoa sói cũng đều sẽ nổi máu ghen. Liên Hạo Đông ới Liên Hạo Đông, anh đã từng làm thế này chưa?

"Chị dâu! Chị dâu! Tham gia lửa trại dạ hội bờ biển với bọn em đi?" Mấy binh sĩ hạt giống lao qua hỏi Trần Hiểu Sát. Liên Hạo Đông càng nói chuyện hăng sau, thêm tiếng động ồn ào nên anh không nghe thấy những người này nói gì, cũng không ngoảnh đầu lại.

Cô chuyển mắt đi, mỗi binh sĩ hạt giống ý cười lấp lánh, trong mắt tràn ngập mong chờ. Vì vậy cô xoay người đi theo họ. Những người này ôm vai, ôm eo, chen cô vào giữa, vô cùng náo nhiệt mà chạy tới bờ biển.

Tối hôm nay sao vô cùng sáng, ánh trăng sáng ngời vẩy khắp bờ biển.

Lửa đã được nhóm lên, một đồng lửa rất lớn, dàn âm thanh và các thứ khác đã được chuyển tới, còn cả bia cao gấp đôi núi nhỏ. Xem ra đêm nay là một đêm không ngủ. Đoàn văn công cả nam lẫn nữ cởi bỏ trang phục diễn xuất nhưng chưa tẩy trang, mọi người vây quanh đồng lửa bập bùng, rất anh tuấn kiệt xuất.

Cô cảm thấy sự cô đơn của mình.

Phi Hồ và Sửu Sửu đều không ở đây, Liên Hạo Đông cũng không ở đây, không có bọn họ thì không còn ý nghĩa. Nhưng binh sĩ hạt giống rất nhiệt tình, chọn vị trí rất tốt cho cô, để cô ngồi xuống, lòng cô nóng lên lập tức. Đúng rồi, còn có nhóm binh sĩ nòng nọc đáng yêu này ở cùng cô, không sợ.

Chạy thử tất cả xong xuôi, Lâm Đình Tích nói lời mở đầu đơn giản, tiệc tối lại bắt đầu. Không có ràng buộc trên vũ đài, binh sĩ vẫn công tận tình bộc lộ tình cảm của mình.

Đương nhiên có các anh lính biểu diễn quân sự và kỹ năng đặc biệt. Dùng ngực đập nát đá lớn, một tay bỗ đôi gạch cả phòng.

Thủ trưởng Liên Hạo Đông lặng lẽ chen tới bên cạnh Trần Hiểu Sắt, sau đó giả vờ như anh chưa từng "vượt quá giới hạn", uống chung bia với Trần Hiểu Sắt. Lợi dụng thời gian rảnh, anh khẽ hỏi bên tai cô: "Vì sao không nhận điện thoại? Hại anh tìm em mấy vòng."

Bắt đầu ca múa nhiệt tình, người phụ nữ nói chuyện với Liên Hạo Đông ngồi đối diện với bọn họ, hơn nữa d&đ&l&q&đ đã thay quần áo. Anh bỏ rơi cô suốt hai giờ, hóa ra còn chờ cô ấy thay quần áo. Cô ngoảnh đầu, nhìn anh đầy căm tức, rút tay mình ra khỏi tay anh, hỏi: "Người phụ nữ kia là ai? Mối quan hệ giữa hai người là gì?" Em lòng dạ hẹp hòi đấy thì sao? Em muốn hỏi rõ, nếu không em ngay cả nhìn anh lính cũng không yên ổn.

Anh cười, dùng khuôn mặt đẹp trai đang nhú mày dán sát qua, định hôn cô.

Về mặt cố ý quyền rũ này rõ ràng là làm việc trái với lương tâm đúng không? Cô càng thêm tức giận, miệng bĩu lên.

Lòng anh ngứa ngáy. Nếu không phải có những người không có nhiệm vụ ở đây anh đã hôn thẳng lên rồi. Cô nhóc này rất mê người. Cô tủi thân chọc anh giật mình.

Thủ trưởng Liên Hạo Đông nhìn cái miệng nhỏ nhắn của người ta chăm chăm đầu vui vẻ. Anh đang nghĩ dùng cách gì để dụ dỗ đây.

Bây giờ bắt đầu vũ khúc Xuyên Thiêu rất thịnh hành, rất mạnh mẽ bùng nổ, không ít binh sĩ hạt giống dùng Cân Đầu Vân nhảy qua tham gia náo nhiệt. Tài nghệ kỹ thuật nhảy rất đẹp mắt. Chỉ chốc lát đã không còn ai ngồi quanh đó. Có ít nữ binh văn công thật đủ bảnh bao, đặc biệt đi tới ôm các chiến sĩ đẹp trai múa điệu múa tươi đẹp sát người.

Liên Hạo Đông vẫn nghiêng đầu dụ dỗ Trần Hiểu Sắt. Cô bị lời ngon tiếng ngọt của anh làm dở khóc dở cười. Lời của anh thật sự là quá khó mà lọt tai rồi.

Có một cô gái quyền rũ nhảy từng bước múa duyên dáng tới, mục tiêu là Liên Hạo Đông. Cô ta cười cười với Trần Hiểu Sắt, dùng ngón tay chỉ Liên Hạo Đông, kéo mạnh anh lên sàn nhảy. Anh dùng hai tay ngăn lại, cười từ chối: "Cảm ơn! Tôi không!"

Cô gái này lập tức ngoảnh lại kêu to, nói: "Các chị em, thủ trưởng Liên nói anh ấy không biết khiêu vũ, các chị em tin không?"

"Không tin!"

Vì vậy có thêm bốn cô gái đi tới, mỗi cánh tay bị hai cô kéo lấy, một người sau lưng lén đẩy. Anh bị một đám nhện kéo vào sàn nhảy

như vậy. Sau khi vào, anh cười ha ha, giã hai tay ra, giọng lên thật cao, không để những cô bé này đụng vào. Phải biết rằng nếu anh chủ động thì nhất định đêm nay sẽ bị vợ dùng ánh mắt giết chết.

Sao những cô gái kia có thể tha cho Liên Hạo Đông?

Ai không biết đây là Liên nhị thiếu gia Kinh Thành? Ai không biết đây là anh lính đẹp trai nhất? Ai chẳng muốn lqđ dính vào lợi này chứ? Vì vậy những cô gái này luân phiên múa cột về phía Liên Hạo Đông, mềm mại lác người, tươi đẹp và mỹ lệ, quyến rũ và xinh đẹp.

Với Liên Hạo Đông mà nói thì chuyện này cũng chẳng phải lần đầu tiên. Anh có thái độ đúng mực và phong độ của anh, đó chính là vĩnh viễn không khiến phụ nữ xa lại khó xử trước mặt. Vì vậy anh cười tủm tỉm nhìn đám người này ra sức múa trước mặt mình, cũng không cố ý tránh né.

Trần Hiểu Sát phía dưới là trợn mắt há miệng! Trong lòng hơi rục rịch nhưng cô không biết nhảy? Dù cô có lên thì cũng không cướp lại những cô gái kia.

Lâm Đình Tích đi tới cạnh cô, hỏi: "Em dâu! Sao em không lên nhảy? Lên giành lấy tên kia đi!"

Cô liếc nhìn sàn nhảy, lắc đầu. Cô thật đúng là không muốn đi tới gần cái náo nhiệt đó.

Giữa sàn nhảy, Liên Hạo Đông từ từ di chuyển về phía Trần Hiểu Sát. Tới trước mặt cô thì anh vỗ tay một cái, ngoắc ngoắc tay với cô, ý bảo cô đi lên. Cô thấy vậy thì lập tức cắn răng nhìn sang một bên, phớt lờ anh.

Hồng rồi, tức giận thật!

Anh nghĩ tới một cách dỗ vợ vui vẻ, đó chính là nhảy một bài cho cô. Anh sẽ nhảy? Đương nhiên là anh sẽ nhảy, hơn nữa nhảy cũng không tệ lắm. Trước khi làm lính tên nhóc này là chúa chìm trong hộp đêm.

Vì vậy anh biểu diễn một điệu nhảy Hiphop khí phách. Tứ chi thon dài của anh như con rối lên dây cót và mở công tắc, một đoạn lại một đoạn qua lại làm chấn động.

Một điệu nhảy của thủ trưởng Liên mê đảo chúng sinh!

Đám phụ nữ càng điên hơn, tiếng vỗ tay nhiệt liệt ồn ào bao phủ lấy anh, điên nhiên có người tặng những nụ hôn nồng nhiệt.

Thủ trưởng Liên Hạo Đông nhảy xong thì phát tay, nói: "Bêu xấu rồi! Mọi người tiếp tục!" Sau đó vô cùng mất tự nhiên, tiêu sái đi tới ngòai xuống bên cạnh vợ. Trần Hiểu Sát kích động tới mức hai tay cũng run lên. Người này thật khiến người ta thích, phiền chết đi. Anh hỏi: "Bảo em lên sao không lên?"

Cô nói: "Em không biết khiêu vũ, mất mặt lắm."

Anh nói: "Chẳng phải đêm đó em từng nhảy cho anh xem à? Sao lại nói không biết nhảy chứ?"

Cô tức giận trả lời: "Không biết nhảy là không biết nhảy, nào có nhiều nguyên nhân như vậy? Anh có thấy đáng ghét không?"

Đang trong cơn giận giữ, thủ trưởng vội vàng cầm tay nhỏ bé của cô.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67

Điệu nhảy Hiphop kết thúc, tiếp theo là điệu Waltz, vì vậy đều tự thành một đôi, bắt đầu điệu nhảy lãng mạn này. Nữ ca sĩ trẻ tuổi tối nay vẫn chưa lên nhảy đi tới, vươn tay ra với Liên Hạo Đông, mời anh lên nhảy.

Anh gái gái đầu, vậy có chết không chứ? Anh không muốn lên nhưng cô gái này là phó đoàn trưởng đoàn văn công, anh không tiện từ chối.

Thật ra thì điệu nhảy hữu nghị này chỉ là một loại lễ nghi trong xã giao, không có gì. Vì vậy liếc vợ một cái, đồng ý đi ra.

Sau khi Liên Hạo Đông vào sàn nhảy thì Trần Hiểu Sát xoay người rời đi. Cô đã không thể nhịn được nữa.

Cô đi một mình ngược hướng tiếng hát, vừa đi dạo và mắng mình: "Trần Hiểu Sát, mày mạnh mẽ lên có được hay không? Ngàn vạn lần không thể ăn giấm, ngàn vạn lần không thể quan tâm thứ hư hỏng đó!"

Đi, đi, cô bị một khúc gỗ to chặn lại suýt chút nữa trượt chân. Đi tới phía trước hai bước để nhìn thì lại là Kim Thiếu Dương vùi bên cạnh một tảng đá. Bên cạnh đồng chí Kim Thiếu Dương có ba chai bia lặn lông lốc, trong tay còn kẹp một điều thuốc thơm sáng lập lòe.

Cô đi tới, hỏi: "Kim Kim, sao cậu không đi nhảy?"

Kim Thiếu Dương không cẩn thận bị sắc bia, Kim Kim...

Cậu ta trả lời: "À, không thích lắm."

Thấy Kim Thiếu Dương, trong lòng Trần Hiểu Sát vốn đang ghen lập tức chuyển tốt. Cô nhớ lại Hạ Thành Âm. Vì vậy ngồi xuống bãi cát với Kim Thiếu Dương, nói: "Kim Kim, Tiểu Phương có liên lạc với cậu nữa không?"

Kim Thiếu Dương dừng uống, cúi thấp đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Không."

Cô bắt đầu quở trách cậu ta, nói: "Kim Kim này, không phải chị nói em, chứ Tiểu Phương người ta lặn lội đường xa vạn dặm tới tìm em, sao em có thể nói cả một đêm về chuyện sủng ống với người ta chứ? Chị đủ bình tĩnh nhỉ? Tính cách bình tĩnh như chị mà nghe xong cũng suýt chút nữa nóng nảy hướng hồ là cô bé. Chị cảm thấy em làm vậy rất không đúng."

Kim Thiếu Dương lại bị sắc chết, dứt khoát thả bia xuống không uống. Cậu ta suy nghĩ một chút, lẳng lặng nói một câu: "Em cho rằng em thích thì cô ấy cũng thích, cho nên..."

"Cho nên em liền áp đặt thứ mình thích lên một cô bé mười mấy tuổi?"

Cậu ta liền cô, tỏ vẻ cậu ta rất oan ức. Cậu ta cũng không ngờ sẽ như vậy.

Cô lắc đầu. Nếu hai người này có thể hợp lại thành một đôi thật thì không biết náo nhiệt bao nhiêu. Cô cầm một chai bia đưa cho

cậu ta, nói: "Mở ra giúp chị?"

Cậu ta lập tức dùng răng mở, sau đó đổ chút bia rửa miệng chai, hỏi cô: "Đội trưởng đâu?"

Cô nghe nhắc tới Liên Hạo Đông thì liền tức giận, nói: "Tên kia đang khiêu vũ với người ta."

"Vì sao chị không đi nhảy?"

Cô ừ ừ nói: "Chị không biết, ngộ nhớ nhảy sao thì làm sao?"

Cậu ta nói: "Em biết! Có muốn em dạy chị không?"

Ai? Mình thật là yếu kém, khó chịu như vậy, Kim Kim khiêm tốn cũng sẽ nhảy, mình lại không biết nhảy.

Cậu ta đứng lên, đưa tay về phía cô vô cùng thân thiện. Cô lập tức cao hứng đưa tay tới, thầm nghĩ, trời ơi, Kim Kim thật là đồng chí tốt! Người vừa đẹp trai tính tình lại tốt, còn có thể nhảy, sau này nhất định có thể sinh hai con trai.

10' sau.

Cô nói: "Kim Kim, thôi đi, chị thấy kỹ thuật của em cũng không ra sao. Em đạp chị năm lần rồi."

Cậu ta nói: "...Em nhớ là nhảy thế này mà!"

Cô nói tiếp: "Nhưng em mạnh hơn chị nhiều. Hình như chị đạp em không chỉ mười cái."

"Để tôi dạy cô đi!" Một giọng nói bỗng xuất hiện cách hai người năm thước. Liên Hạo Đông thật sự không nhìn nổi. Hai người này

nhảy há lại chỉ có thể dùng từ “nát bét” để miêu tả? Quả thực là thâm không nở nhìn!

Thấy Liên Hạo Đông, Trần Hiểu Sắt lập tức xoay người rời đi, miệng còn nói: “Kim Kim, chúng ta về đi.”

Kim Thiếu Dương cũng không dám chống đối Liên Hạo Đông. Cuộc sống sau này của cậu ta tốt xấu thế nào còn đang nằm trong lòng bàn tay anh đấy. Vì vậy cậu ta nhặt những vỏ chai không lên, về một mình.

Hai người các anh tự giải quyết chuyện rạn nứt của mình đi.

Trần Hiểu Sắt định đi giúp thì bị Liên Hạo Đông kéo lại. cô bắt đầu phản kháng. Mẹ nó, tán gái đủ rồi mới nhớ tới gia? Gia không lạ gì anh!

Cô xoay người đi xa hơn, đi tới chỗ tối hơn. Anh chạy chậm theo, miệng dỗ: “Vợ, đi đâu đấy? Trong đó có sư tử, cẩn thận nó cắn em.”

Cắn đầu mẹ anh chứ cắn!

Anh bỏ nhào về phía trước, cô bị anh ép xuống bãi cát!

Anh cười ha ha ôm cô lăn trên cát, lăn thẳng tới trong sóng biển. Nước biển hơi lạnh nhưng rất dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ một cái lại một cái lên hai người bọn họ.

Âm nhạc bên đồng lửa vẫn tính tang không ngừng, có thể nghe thấy tiếng nhạc rầu rĩ cảm động. Anh khẽ hỏi: “Em uống rượu rồi à?”

“Anh quan tâm à?”

“Nhảy một điệu với anh không? Công chúa điện hạ yêu quý của anh!”

“Không biết nhảy!”

“Anh sẽ nhảy! Em nhảy theo bước chân anh là được rồi.”

Vì vậy anh kéo cô lên từ hang cát, đặt hai chân cô lên chân mình, vòng hai tay cô lại quàng lên cổ mình, xoa nhẹ eo cô để người cô dán sát vào mình. Sắp xếp tất cả xong anh khẽ nói: “Chúng ta bắt đầu.”

Cô nhẹ nhàng chuyển động thân mình theo thân thể anh, chậm rãi trượt một vòng lại một vòng... Tiếng sóng biển càng lúc càng rõ ràng, tiếng tim đập giữa bọn họ cũng càng lúc càng rõ.

Anh nói bên tai cô: “Cô gái nói chuyện với anh hôm nay là sự muội anh. Em ghen cái gì chứ? Đợi mai giới thiệu cho các em biết.”

Cô không nói lời nào, chỉ kề sát vào chỗ tim anh lắng nghe.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bây giờ cô thật sự quá yêu anh. Nhất cử nhất động của anh đều khiến lòng cô bay lên. Một cái nhăn mày một nụ cười của anh cũng có thể quấy nhiễu thần kinh của cô. Cô không muốn chia cách với anh, cô cũng không thể chia cách anh.

Một năm này đã ràng buộc họ vào nhau thật chặt.

Cô bằng lòng làm quân tử của anh, đứng sau lưng anh cả đời, xây dựng một ngôi nhà ấm áp với anh. Dù con đường trước mặt đầy chông gai, cô cũng ao ước được bước qua gió mưa cùng anh.

Nhưng nếu yêu một người thì phụ nữ sẽ trở nên nhỏ bé, vô cùng nhỏ bé. Cũng như năm ấy yêu Tống Á, tình cảnh cô quá mức hèn mọn. Cô không yêu thì thôi, đã yêu là như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Thân ái, em dùng tính mạng của em để yêu anh, tình yêu với anh đã thấm vào xương máu.” Cô lặng lẽ nói tới đây, ôm anh thật chặt.

Anh nói: “Cực cương, gả cho anh đi? Chồng em bán rất chạy.”

Cô trả lời: “Em cũng bán chạy.”

Anh nói: “Cho nên anh muốn nhanh cưới em vào cửa, nếu không thì anh không yên tâm.”

Cô nói: “Vậy em phải suy nghĩ một chút.”

Anh nói: “Được, anh cho em ba phút, nếu em không nói gì thì chứng tỏ em đồng ý. Bắt đầu tính giờ từ bây giờ.” Dứt lời cũng hôn lên miệng cô. Có thể nói thế này, cô hoàn toàn không có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Nụ hôn này tinh tế tỉ mỉ và kéo dài, lưỡi ràng buộc lưỡi, đôi môi đan đôi môi, từ bắt đầu một điệu nhạc tới cuối. Buông miệng ra thì hai má Trần Hiểu Sát nóng hôi hổi, trái tim cũng không đập theo quy luật. Thật ra thì đây mới là cách cô thích, dịu dàng, lãng mạn, mập mờ, triền miên...

Anh ôm cô ngã xuống đất, thở hổn hển nói: “Làm một lần được không?”

Đánh đã chiến.

Cô kinh ngạc không biết nên làm thế nào cho phải. Các chỗ này không xa là đồng lửa cháy rừng rực và đám người rộn rã! Chẳng lẽ muốn quang minh chính đại làm trên bờ biển?

Vì sao tình huống này lại quen như vậy? Cô đã từng gặp ở đâu. Đúng rồi, là mộng xuân lần đầu tiên khi động lòng với Liên Hạo Đông.

Anh vẫn xin bên tai cô. “Vợ, anh muốn!”

Anh nuốt nước miếng một cách gian nan, đôi mắt đen như sơn lại lóe lên ánh sáng màu lam trong đêm tối. Giọng khàn khàn khẽ gọi bảo bối của anh, đôi môi mang theo mùi thuốc lá cắn lên làn da mịn màng dưới tai cô, sau đó vươn lưỡi ra khẽ liếm.

“Cực cực, có thể không?”

Cô bị anh trêu chọc vô cùng khó chịu, không kiềm được mà hơi buồn cười. Anh trở nên dịu dàng từ khi nào? Chuyện này thật khiến người ta kinh hãi. Cô thích anh dịu dàng, cũng thích anh bá đạo, đương nhiên chỉ giới hạn ở bá đạo nho nhỏ.

Trên đất dưới bầu trời rộng lớn, biển khơi ở một bên, làn gió biển mát mẻ thấm vào da, dưới bờ cát mịn màng này, bọn họ sẽ tiến hành tình yêu nguyên thủy nhất. Nếu không có Liên Hạo Đông cầu xin chân thành tha thiết thì bất kể thế nào cô cũng không ngờ mình lại có thể làm dã ngoại.

Không có bất cứ che đậy nào, bại lộ dưới màn đêm trắng sáng sao thưa.

Tay anh đã vén lên làn váy cô, luồn vào quần áo cô. Hơi thở gấp gáp nặng nề lan qua Trần Hiểu Sát. Cô thầm than một tiếng: “Hồng

bét, lại rơi vào bẫy của anh rồi.”

Hôm nay váy cô rất rộng. Anh đẩy nó lên cao nhất, sau đó cúi đầu hôn lên bờ ngực của cô, dùng lưỡi trượt qua lại hai đóa hồng mai, kích thích cô.

Cô sợ tới mức không dám phát ra chút tiếng động nào, dù thân thể có phản ứng cũng không dám kêu loạn, chỉ ôm thật mạnh đầu anh, há miệng thở dốc.

Làm kiểu đè nén này thật khiến người ta điên cuồng. Hơi thở cấm dục gấp gáp vào tai anh lại thành một loại ngâm nga. Anh được cổ vũ. Anh biết cô đã đồng ý rồi.

Hôm nay anh mặc trang phục huấn luyện, quần áo rộng được thả lỏng, không cần cởi quần, chỉ cần lấy thứ đó ra là có thể. Anh nhẹ nhàng cởi quần lót của cô, để dục vọng nóng hổi của mình trước mặt đạo ẩm ướt trơn bóng.

Cô cắn răng, nhắm hai mắt, từ từ cong chân lên, vừa ngượng ngùng vừa đè nén.

Tiến vào vô cùng thuận lợi, dững đạo căng chặt dịu dàng ngậm thật chặt chỗ đó của anh. Anh buồn bực hừ một tiếng. Yêu nhiều lần như vậy mà anh vẫn say đắm thân thể cô như thế. Không biết sự say đắm này kéo dài bao lâu? Rất có thể là cả đời.

Bỗng một đợt sóng biển ập vào, vỗ lên bờ, bọt nước văng tung tóe. Những bọt nước này vỗ lên thân thể đang quấn lấy nhau của bọn họ.

Anh làm rất cẩn thận, dịu dàng từ từ nâng người hai người lên. Anh khẽ hỏi: “Vì sao không nhìn anh?”

Cô nói: “Em sợ.”

“Sợ cái gì?” thân thể bỗng nhiên thúc tới.

Cô vốn ngậm chặt miệng, bị phía dưới anh dùng sức va chạm, không kiềm được phát ra một tiếng rên. Cô bối rối nói: “Em sợ có người.”

“Em thế này gọi là bịt tai trộm chuông. Chẳng lẽ em nhắm mắt lại thì người ta không nhìn thấy em à?”

“Vậy em cũng bằng lòng.”

Xấu hổ lắm hả? Đã ngoại ở nơi trống trải này! Nếu không phải trong thân thể co thắt nóng hổi của anh thì cô đã có thể bị dọa sợ phát khóc. May mà có anh, vẫn luôn có anh! Vậy thỉnh thoảng phóng túng một lần có phải cũng coi là sinh hoạt tư tưởng không?

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68

Vì vậy, rốt cuộc Liên Hạo Đông đợi người cô thả lỏng, thân thể căng chặt từ từ mềm đi, bắt đầu mềm mại khiến anh càng thêm phần kích tình. Đàn ông ấy à, vĩnh viễn đều có tâm lý tìm kiếm cái lạ! Bọn họ thích trong thiên nhiên rộng lớn mênh mông hơn trên giường lớn thoải mái.

Anh muốn kéo cô tới bờ biển không phải ngày một ngày hai.

Cô cố gắng phối hợp với tiết tấu của anh. Tiếng rên rỉ động lòng người dần dần phá tan lý trí của cô, không kiềm được mà thoát ra ngoài.

"Ừ...A...Ừm...Nhẹ một chút..."

"Anh đổi vị trí một chút." Anh thấy cô đã sắp rơi vào hố cát thì nói. Qua ban ngày thiêu đốt, tuy bề ngoài hạt cát còn giữ độ ẩm nhưng bên dưới lại ướt át lạnh lẽo.

Vì vậy hai người điều chỉnh vị trí.

Liên Hạo Đông ngồi trên bãi cát, để Trần Hiểu Sắt cưỡi trên người mình, nhìn từ đằng xa thì ai cũng cho rằng hai người chỉ đang ôm nhau thật chặt, hoàn toàn không nhìn ra được phía dưới có gian tình.

Cách đó trăm mét có một đội viên đội vây cá mập hô lớn: "Đội trưởng, đội trưởng, anh đang ở đâu vậy? Chị dâu lqđ không có bên kia!" Binh sĩ này là người Liên Hạo Đông nhờ đi tìm Trần Hiểu Sắt ở một hướng khác, không tìm được nên vội vàng tới báo cáo cho anh.

Người này trời sinh có đôi chân chạy nhanh, bởi vì đi đứng nhanh nhẹn cho nên tìm người này, chuyển tin này, Liên Hạo Đông đều thích sai cậu ta.

Đồng chí Tiểu Vương nào có cản được cậu ta, liền kêu Kim Thiếu Dương giúp anh thu xếp, thở hổn hển nói: "Đội trưởng và chị dâu ở đó, cậu nhanh ngăn tên nhóc đó lại cho tôi."

Kim Thiếu Dương đang cười ha ha cùng bia với một đám người, nghe vậy thì ném chai đi chạy theo. Giỏi thật, nhờ may phá chuyện tốt của đội trưởng thì chịu không nổi rồi.

May quá, Kim Thiếu Dương tới kịp! Một cái tát thúi đánh ngã đôi chân nhanh nhẹn xuống đất, đề cậu ta lại nói: "Muốn đâm đầu vào chỗ chết à? Mau về với tôi."

Người chạy nhanh nói: "Tôi nói này Kim thiếu, anh uống nhiều quá à?"

Kim Thiếu Dương không nói gì, cùng với Tiểu Vương mỗi người kéo một cánh tay người đó về. Người này lại kháng nghị: "Cho tôi lý do? Vì sao không để tôi đi báo cáo, nhờ đội trưởng sốt ruột thì làm sao...Kéo khế thôi, quần ông đây cũng bị kéo rách..."

Cảnh tượng kia cách Trần Hiểu Sắt không tới 50 thước. Cô bị sợ tới mức người cứng ngắc. Chết lặng trong dũng đạo hóa đá trong khoảnh khắc, khô tới mức Liên Hạo Đông đang làm cũng bất động.

Anh cảm nhận được người cô đang run lên không ngừng do căng thẳng, xem ra lại phải trấn an từ đầu.

Cô bị hù hết.

Chuyện này...Ngộ nhỡ bị nhìn thấy thì cô không còn mặt mũi nào mà sống nữa.

Vừa xấu hổ lại sợ, chôn đầu vào lòng Liên Hạo Đông, ôm chặt lấy anh không dám nhúc nhích.

Anh vừa an ủi vừa tiến vào, rót cuộc làm tan đi sự bất an và ngỡ ngàng của cô. Cô dựa vào trước ngực anh, cắn xé lên trái tim anh, cảm mình không được phát ra tiếng. Nhưng anh cũng không để ý những thứ này. Hai tay nâng người cô lên, tập trung chạy nước rút, cuối cùng bắn ra, để bạch dịch của anh tiến sâu vào dũng đạo của cô.

Mấy t*ng trùng nhỏ phấn khởi, ngoan cường, dũng cảm bơi rồi bơi trong con đường ấm áp của cô...

Anh ôm vai cô đi về, vừa hay đụng phải Lâm Đình Tích ra ngoài gọi điện. Lâm Đình Tích thấy Trần Hiểu Sát chỉ cúi đầu đi về phía cửa thì hỏi: "Các cậu đi đâu vậy?"

Liên Hạo Đông bước cửa thì anh đã ngửi thấy, mùi này? Làm xong cũng không xử lý, quá liều lĩnh rồi! Thấy Trần Hiểu Sát ở bên cạnh cũng không tiện phát tác, chỉ có thể nói: "Nhanh đi về tắm rửa đi."

"Vậy tất cả trong này?" Liên Hạo Đông hơi áy náy hỏi.

Lâm Đình Tích cách anh hai thước, nói: "Tôi dọn dẹp là được!"

Trên đường về, Liên Hạo Đông hỏi: "Vợ, anh muốn đi thăm cha mẹ anh một chút?"

Cô dừng lại, chớp mắt nói: "Hả? Có thể không được, bởi vì em còn chưa nói với ba anh là bạn trai em!"

Liên Hạo Đông: "..."

Chẳng lẽ anh cứ có cảm giác không tồn tại như vậy à?

Đơn vị nhận được một tấm thiệp mời, là ông cụ lần trước bị đâm khi bọn họ bắt giặc gửi tới. Nói gì mà gần đây trong sơn trại tổ chức tiệc mừng, mong bọn họ tới tham gia.

Anh nhìn thiệp mời, bàn bạc với Lâm Đình Tích: "Có muốn đi không?"

Lâm Đình Tích nói: "Chúng ta chưa làm hết trách nhiệm với ông cụ bị thương lần trước, còn cả thần y cứu người chúng ta nữa. Tôi còn chưa đi cảm ơn người ta. Đi tặng chút quà đi, sau đó cảm ơn người ta một chút."

Liên Hạo Đông nói: "Vậy thì kêu bọn Kim Thiệu Dương. Tôi đi theo bọn họ một chuyến, thuận lợi thì có thể kịp về ăn trưa."

Lâm Đình Tích nói: "Cũng được. Tôi muốn tới sân bay nhận trang bị mới của chúng ta. Cậu về thì qua xem một chút."

"Cứ quyết định như vậy."

Bốn người cùng đi, Liên Hạo Đông, Kim Thiệu Dương, Trần Hiểu Sắt, còn cả chiến sĩ rơi vào khe kia. Chuẩn bị chút đồ đựng gạo, lương thực, dầu, thịt và chút tiền mặt. Đi xin lỗi cũng được, đi cảm

ơn cũng được, chúng ta nhất định phải nói hai chữ thân thiết với dân.

Xe rẽ vào sơn trại thì vô cùng khó đi, may là Land Rover, nếu là xe bình thường thì chắc cũng lắc hông rồi.

Cuối cùng quyết định đỗ xe ở cổng thôn, người thì đi bộ vào. Hôm nay Trần Hiểu Sắt mặc quần áo trắng cô thích nhất, có cảm giác Mẹ Maria, kẹp giữa ba người rất là phô trương. Cô vui vẻ đi theo trai đẹp tới chơi, rất là hài lòng.

Ba người đàn ông khiêng đồ vào thôn. Thôn không lớn nhưng rất đẹp, giữa núi xanh nước biếc thoáng như thế ngoại đào nguyên.

Trong thôn khuê chiêng gõ trống vô cùng tưng bừng, sau khi nghe ngóng mới biết được thì ra ông cụ Thiên mừng thọ thần. Ông cụ thấy Liên Hạo Đông thì vui vẻ lắm. Ông kéo tay anh ngồi vào chiếu, nói gì mà phải uống hai ly mới được đi.

Vì vậy bọn họ đơn độc ngồi trên bữa tiệc. Kim Thiếu Dương đi theo binh sĩ kia cảm ơn thần y đạo nọ, thấy ông cụ thì vội vàng bước lên hỏi thăm sức khỏe.

Ông cụ có thù với Kim Thiếu Dương, thấy người hại mình cũng tới thì tức tới mức râu dựng lên thật cao. Không có cách nào, chính là nhìn cậu ta không vừa mắt, ngại Liên Hạo Đông trước mặt nên không nổi giận, nhịn ôi nhịn.

Đưa đồ xong bốn người liền xin về, bị ông cụ ngăn lại. Ông nói muốn đi thì Kim Thiếu Dương đi một mình, những người còn lại nhất định phải ở lại ăn cơm trưa.

Rất nhiều người ôm lấy nên mọi người không đi được, đành phải tạm thời ở lại.

Bữa tiệc lớn đặt ngoài cửa, mặc quần áo đủ màu sắc, khá tráng lệ. Hôm nay ông cụ mở tiệc chiêu đãi tất cả thanh niên khỏe mạnh các trai trong vùng là có mục đích đặc biệt.

Con gái ông cụ đang mời khách, cầm một vò rượu rót một vòng. Lúc tới lượt bàn đám Liên Hạo Đông thì cười một tiếng mập mờ với Kim Thiếu Dương, sau đó thối tới. Chuyện đột nhiên xảy ra, Kim Thiếu Dương bị mất người kia ôm lấy thật chặt, trợn mắt há miệng nhìn tới choáng váng.

Nhắc tới dáng dấp cô bé chút nhĩ, không xấu, hơn đen chút mập chút, thân hình đầy đặn.

Trần Hiểu Sát bên cạnh rung mình một cái, khẽ ho, hỏi Kim Thiếu Dương: “Kim Kim, thì ra miệng cậu lại mạnh như vậy!”

Vì vậy Kim Thiếu Dương lại trợn mắt há miệng nhìn Trần Hiểu Sát.

Ông cụ bắt đầu nói chuyện: “Đám nhóc này, chỗ này của tôi có mấy trăm cân đá tảng, ai trong các cậu thắng thì tôi sẽ tặng các cậu một món quà lớn. Ai tới thử một chút xem?”

Lời vừa dứt, rất nhiều chàng trai to con liền đi lên thử, tiếc là không di chuyển được.

Liên Hạo Đông nói với Kim Thiếu Dương và một chiến sĩ khác: “Nếu không thì hai cậu đi thử một chút?”

Chiến sĩ kia cũng không đứng lên, Kim Thiếu Dương đành phải lên. Cậu ta dùng sức một chút, tảng đá từ từ được nâng lên, hỏi ông cụ: “Bác, muốn đặt thứ này ở đâu?”

Ông cụ vừa thấy là cậu ta thì mặt lập tức đen lại, hơi khó xử, bởi vì ông quá không ưa Kim Thiếu Dương, nói: “Cậu nâng lên tôi cũng không tặng quà lớn cho cậu.”

Kim Thiếu Dương: “...”

Ông cụ thấy Liên Hạo Đông đang vỗ tay khen ngợi thì đi tới nói với anh: “Tên nhóc, nếu không ngại thì cậu cũng thử một chút?”

Anh vui vẻ tới thử.

Dùng sức nhấc lên, thật sự rất nặng nhưng đã nâng lên.

Ông cụ vui vẻ không nói nên lời, vỗ tay tán thưởng đầu tiên. Thuộc hạ cũng vỗ tay theo. Trần Hiểu Sát đi tới, đưa một cái khăn giấy cho anh lau tay.

Ông cụ liếc cô, nói: “Đây là?”

Anh khiêm tốn nói: “Tiện nội! Tiện nội!”

Ông cụ không có văn hóa lại giả vờ có văn hóa, gật đầu tỏ vẻ hiểu. Thật ra thì ông cũng chẳng hiểu tiện nội nghĩa là gì. Thét con gái mình tới, chỉ vào Liên Hạo Đông, dùng tiếng tộc mình hỏi: “Con gái này, rốt cuộc A Cha tìm được một người đàn ông tốt cho con. Nhìn thân thể cậu ta xem, tuyệt đối không vỡ được!”

Con gái cũng hơi mất hứng. Cô không nhìn trúng Liên Hạo Đông. Cô nhìn Kim Thiếu Dương, chỉ vào cậu ta nói với cha mình: “Là anh

ấy nâng lên trước chứ không phải vị người chọn. Thẻ trạng người này cũng rất khỏe mạnh, con thích hơn.”

Ông cụ nghe thế thì nóng nảy, nói: “Người này không được, đít ông mày bị đâm cũng là bởi vì cậu ta. Cha có thù với cậu ta.”

Con gái tức giận, xoay người rời đi.

Ông cụ đã quyết định, chính là Liên Hạo Đông. Bản lĩnh và thẻ trạng tên nhóc này ông thích, chắc chắn có thể chịu được con gái ông bạo lực. Vì vậy nói với Liên Hạo Đông: “Nhóc con, ông lão ta vô cùng thích con, làm con rể của ta đi.”

Trần Hiểu Sắt phun “phì” ngụm trà trong miệng ra. Cái gì? Tình cảm tới mà vợ ở đây? Vậy nên xuống tay với eo Liên Hạo Đông, nhéo mạnh một cái. Anh giật mình kinh ngạc ngẩn người, bị cô nhéo phải “Á!!!” một tiếng.

Trong mắt ông cụ là ý bằng lòng, vì vậy vỗ hai tay, hô lên với con gái mình: “Nhóc con, nhanh mời rượu chồng con.”

Trần Hiểu Sắt nóng nảy, nhìn Liên Hạo Đông nguyên rủa: “Hai người đều đen như vậy cũng tốt, con sinh ra sẽ như gấu đen.”

Anh và bọn Kim Thiếu Dương ngồi không yên, đứng hết lên. Chuyện này phải làm sao đây? Nhiệt tình quá mức chính là phiền phức. Liên Hạo Đông từ chối ông cụ, vừa dùng thủ ngữ quân sự nói với bọn Kim Thiếu Dương, ý là: chạy mau, hai người che chở, tôi xung phong.

Anh đẩy cô mặt đang nhăn như cái bánh báo nhỏ đi tới cửa. Kim Thiếu Dương và một chiến sĩ khác mở đường cho anh. Nói thì chậm

nhưng diễn ra nhanh. Anh khiêng cô lên chạy ra ngoài. Tốc độ đó quả thực dọa người.

Cô không chuẩn bị tâm lý, kêu lớn: “Tóc của em, tóc của em...”

Mở cửa xe ra, ném thẳng cô vào.

Không thể không chạy. Anh muốn sinh nhưng cũng phải là gấu trúc đen trắng, không phải là gấu đen. Đã nhiều năm anh không chạy trốn như thế này cho nên cảm thấy chuyện này hơi kích thích cũng không hài.

Chờ bọn họ lái xe xông ra khỏi sơn trại thì ba người đàn ông trên xe cười ha hả. Chỉ có mình Trần Hiểu Sắt là níu lấy tay Liên Hạo Đông gõ lên, sao anh có thể gây chuyện như thế chứ, phiền chết, phiền chết.

Anh cười cũng gần đau sót hông, vươn tay ôm chặt cô vẫn đang ghen, nói: “Vợ... Á... Đừng nhéo...”

Vì vậy, một xe người cơm cũng không trà trộn vào ăn được liền lái xe về, tiếng cười trong xe bay thật xa thật xa.

Khi Liên Hạo Đông tới kho trang bị kiểm tra trang bị mới thì bóng lưng một người khiến anh suýt chút nữa thì chạy trốn từ cửa sau. Là ai đây? Trương Thiếu Vân.

Da đầu anh tê rần. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?

Tham mưu trưởng Trương thấy Liên Hạo Đông vào thì vội vàng nói: “Hạo Đông, vừa rồi có người tìm cậu.”

Trương Thiếu Vân nghe tên Liên Hạo Đông thì lập tức xoay người nhìn anh. Thấy anh thì nhẩn nhó, xoay xoay người.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69

Liên Hạo Đông lên tiếng chào hỏi một cách lễ phép, lướt qua người bên cạnh tham mưu trưởng Trương, hỏi: "Thủ trưởng, sao lại thế này?"

Tham mưu trưởng Trương cười ha ha, giải thích: "Số trang bị này là cô ấy áp tải tới đây."

Liên Hạo Đông không hiểu.

Tham mưu trưởng Trương lại giải thích: "Chắc là ý của bộ trưởng Trương."

Liên Hạo Đông biết chắc là cô cầu xin chú Trương Diệu của mình. Nhưng cũng có thể là ý của bà cụ. Anh suy nghĩ một lúc thì lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Tham mưu trưởng Trương nói tiếp: "Thiếu Vân nói phải chơi ở đây mấy ngày nữa, để tôi sắp xếp chỗ ở cho lqđ cô ấy một chút. Tôi nghĩ phòng cậu ở đây cũng rất rộng rãi, lúc cậu không về cũng chỉ có mình Tiểu Trần, cho nên tôi định để cô ấy vào chỗ cậu ở hai ngày."

Anh lập tức nói: "Lãnh đạo! Anh chơi tôi à?"

Tham mưu trưởng Trương tình cảm đơn thuần, vừa chưa xem Kim Chi dục nghiệt, vừa chưa xem Chân Huyền truyện, không biết gì về đấu tranh giữa phụ nữ với phụ nữ. Anh chỉ nghĩ tuổi hai cô gần bằng nhau, đều tới từ phương Bắc, nhất định là có chuyện để nói nên tốt bụng để các cô ở với nhau.

Liên Hạo Đông thấy Trương Thiệu Vân cũng không phản bác được, đành nói: "Ở khách sạn chẳng phải tốt hơn à?"

Tham mưu trưởng Trương nói: "Trời ơi! Hạo Đông! Cậu cũng biết đấy, trị an ở đây không tốt như trong tưởng tượng, khách sạn cũng không an toàn. Nào có an toàn như tiểu khu của đơn vị ta?"

Liên Hạo Đông nói tiếp: "Chẳng phải còn có nhà khách à?"

Tham mưu trưởng Trương nói: "Cô ấy chê chỗ đó không sạch! Này! Sao cậu lại nhiều chuyện như vậy? Chẳng phải là tới chỗ cậu ở vài ngày à? Có ý kiến à?" Liên Hạo Đông luôn nhanh nhẹn mà bà mẹ nó thật là đáng ghét!

May mà hôm nay anh vừa đưa Trần Hiểu Sắt về thành phố Z. Hai cô gái có thể chung sống hòa bình với nhau à? Vì lý do an toàn, anh tự đưa Trương Thiệu Vân đi.

Trương Thiệu Vân cầm một cái rương da rất lớn. Cô định ở đây bao lâu? Liên Hạo Đông gọi điện thoại cho Trần Hiểu Sắt trước khi đi, nói: "Dọn dẹp một gian phòng ngoài. Cô Trương ở Bắc Kinh sẽ tới ở một đêm."

Trần Hiểu Sắt hơi tức giận, nói: "Sao cô ta lại muốn tới?"

Anh an ủi: "Anh cũng không biết! Tốt nhất em nên chiêu đãi cô ấy hai ngày, còn lại thì để anh nghĩ cách."

Cô lo lắng hỏi: "Có phải mẹ anh bảo cô ta tới không?"

Anh cũng hơi không tìm được đầu mối, chỉ có thể nói: "Anh sẽ thăm dò trên đường."

Trên đường được biết cô ta tới đây đúng là theo ý của Vương Ngọc Lam, có lẽ là muốn bồi dưỡng chút tình cảm cho hai người này. Nếu không để Trương Thiếu Vân tới thì cơ hội hai người thành đôi quá nhỏ. Trước khi Trương Thiếu Vân đi, Vương Ngọc Lam chỉ nói với cô ta tám chữ: Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Nên nắm chắc tương lai trong tay mình.

Trương Thiếu Vân không ngờ Trần Hiểu Sắt lại đang ở chung với Liên Hạo Đông. Thảo nào cô ta tìm cô khắp nơi ở Bắc Kinh cũng không thấy, thì ra là cô quyền rũ Liên Hạo Đông tới tận đây.

Mở cửa xong thì Trần Hiểu Sắt nhìn Liên Hạo Đông đầy căm tức. Anh bấu bấu môi, cười khổ một tiếng, mang hành lý của Trương Thiếu Vân vào. Hai cô gái mắt to trừng mắt nhỏ, lập tức dấy lên lửa. Phi Hồ cũng tỏ vẻ bất mãn với Trương Thiếu Vân, hung hăng nhe hàm răng của mình.

Trương Thiếu Vân hơi sợ, trốn sau lưng Liên Hạo Đông.

Anh cười với cô ta, nói: "Phi Hồ thật biết điều."

Anh ngồi xổm xuống nói vài câu vào tai nó, nó liền vô cùng ngoan ngoãn đi tới đọc tạp chí ảnh chó săn quốc tế bên cạnh.

Anh nói với cô ta: "Xin chờ một chút!" Sau đó lôi Trần Hiểu Sắt vào phòng ngủ chính. Vào cửa thì cô tức giận, đi dọn dẹp hành lý của mình. Anh bắt lấy tay đang thu dọn của cô, nói: "Cô nhóc, nói

thật cho em biết, đúng là bà cụ để cô ta tới. Có điều anh sẽ nghĩ cách để cô ta đi, uất ức em vài ngày này có được không?”

Cô nói: “Cô ta lại muốn ngăn cản chúng ta có đúng không? Cô ta không để cho em gả cho anh đúng không?”

Anh nói: “Em là vợ anh, từ nhỏ đã định là vợ của anh, em sợ cái gì chứ?”

Cô cười khổ: “Nếu quả thật là như vậy thì tốt. Chúng ta mới quen nhau một năm.”

Anh nói: “Hôm khác anh kể cho em một câu chuyện xưa. Trong chuyện xưa này có em, có anh, còn có đôi tình nhân bị thương nữa.”

Cô nói: “Đôi tình nhân bị thương không phải anh và em đấy chứ?”

Anh nói: “Đương nhiên không phải. Chúng ta chỉ là vai phụ nhỏ thôi.”

Cô nghe thế thì thấy được, không để ý nhiều như vậy, chỉ là một cô bé trong sáng. Lúc cô yêu anh thì sẽ moi tìm moi phổi. Dù trời có sập xuống cô cũng cam tâm tình nguyện gánh vác thay anh. Như năm đó lúc Tống Á rời đi, cô chỉ nghĩ anh là vì bị chứng bệnh không thể chữa, sợ tổn thương cô mới rời đi.

“Mấy ngày này em phải học thông minh một chút, ngàn vạn lần phải nhin, không thể để cho mưu ma chước quỷ của bà cụ được thực hiện, biết không?”

Cô làm khó bằng mọi cách, nói: “Em mệt rồi, muốn về nhà.”

“Được rồi, ngoan, vợ chồng ta đồng lòng, em cũng không thể không quan tâm anh. Như lần trước đây, em có biết anh lo lắng cho em biết bao nhiêu không?”

Rốt cuộc vỗ về được Trần Hiểu Sát, túm cô ra, chính thức giới thiệu cho Trương Thiệu Vân.

Trương Thiệu Vân nắm hai tay thành nắm đấm, cố gắng bình tĩnh. Cô ta thể hiện rất tốt.

Sự ghen ghét trong lòng đã lật đổ nguyên tắc của cô ta từ lâu. Người đàn ông trước mắt này rõ ràng là thần tử dưới gấu quần cô ta, bây giờ lại trơ mắt nhìn anh bị một người phụ nữ thua kém hơn mình cướp đi. Kiêu ngạo nhiều năm dưỡng thành cô ta không muốn chấp nhận sự thất bại, huống chi cô ta tràn đầy ham muốn chinh phục Liên Hạo Đông.

Người đàn ông này khiến cô ta muốn ngừng mà không được. Cô ta sẽ không buông tay.

Cho nên, bình tĩnh là chuyện cô ta nên làm nhất trước mắt.

Cô ta thể hiện tốt như vậy, cười tới mức ngọt ngào như thế, nói ngốc nghếch như vậy: “Quầy rầy cô Trần rồi. Thật ra tôi vốn nên ở khách sạn nhưng nhị ca Liên lại nói ở đây trị an không tốt để tôi tới đây ở.”

Nhị ca Liên? Cô lập tức nhìn anh. Anh hiểu ý, nói: “Thật ra thì trị an cũng không còn kém nữa.”

Cô trả lời: “Chị đừng khách sáo, yên tâm ở chỗ em gái đi, em và chồng em đều là người hiếu khách.”

Phải! Vốn đang lo cô nhóc này chịu thiệt, xem ra anh quá lo lắng rồi. Trương Thiệu Vân này mở miệng cũng không chiếm lợi của vợ được.

Tay Trương Thiệu Vân run lên. Cô ả nhanh mồm nhanh miệng này dám nói cô ta già? Phải biết rằng phụ nữ kiêu nhất là người khác nói tuổi mình lớn. Cô ta tự nói với mình sớm muộn gì cũng nhõ hết răng cô, không tính toán với cô trước. Mỉm cười tiếp, nói: “Vậy tôi phải quấy rầy hai ngày rồi.”

Cơm tối đương nhiên là Liên Hạo Đông mời khách. Lần trước Trần Hiểu Sát chưa ăn được bữa tiệc lớn sang trọng kia, rốt cuộc lần này được ăn rồi. Bữa cơm này ăn cũng không yên ổn, hai người phụ nữ đều đã kích ngấm ngầm hay công khai, một trận gió tanh mưa máu.

3h đêm. Liên Hạo Đông nhận được điện thoại của Lâm Đình Tích, nói có nhiệm vụ khẩn.

Bão “Reda” sẽ đổ bộ lên đất liền thành phố L ngay, bọn họ phải gia cố phi trường đang thi công trên đảo suốt đêm. Phi trường này là một trụ sở quân sự nước ta mới khai phá, sâu trong lòng biển, xung quanh là biển sâu, chiến hạm hàng không chuẩn có thể đi qua. Nó ở vị trí chiến lược vô cùng quan trọng cho nên cần phải đảm bảo nó được hoàn thành mau chóng.

Anh vội vàng dậy, rửa mặt rồi ra cửa. Trước khi đi, anh lại trấn an Trần Hiểu Sát: “Cục cưng, chờ anh về nhé.”

Nếu như ngay cả người phụ nữ này cũng không giải quyết được thì không phải Trần Hiểu Sát cô rồi. Anh tin cô sẽ ngoan ngoãn chờ anh về từ chiến trường.

Hôm nay cô phải đi làm nhưng Trương Thiệu Vân còn chưa dậy. Đúng vậy, tối qua ghen ghét mà khóc một đêm trong phòng, có thể tỉnh được à? Cô gõ cửa, kêu người bên trong: “Cô Trương, bữa sáng là bánh bao. Lúc cô dậy thì tự hâm nóng lên nhé.” Rồi nói với Phi Hồ: “Đề ý người phụ nữ này giúp tao, đừng để cô ta vào phòng tao.”

Trương Thiệu Vân bên trong buồn bã đáp: “Tôi biết rồi.”

Buổi tối lúc cô về thấy Trương Thiệu Vân đang gọi điện trong phòng khách, nói tiếng Anh, nhìn dáng vẻ cũng biết đang tức giận. Tiếng Anh của Trần Hiểu Sát không tệ lắm, cô nghe thấy từ đơn cuối cùng trong miệng cô ta là tình địch.

Trời ơi, tình địch ôi tình địch! Sợ cô à?

Trần Hiểu Sát hỏi: “Cả ngày chị đều sống ở đây không thấy buồn à?”

Trương Thiệu Vân cắt điện thoại, nói với cô: “Em gái! Lúc cô đi cũng không đưa chìa khóa cho chị. Chị có thể đi ra ngoài được à?”

Cô nói: “Nếu chị dậy sớm ngủ sớm thì còn có thể nhìn thấy tôi. Không biết chim dậy sớm có còn trùng ăn à?”

Trương Thiệu Vân đáp: “Vậy thì sao? Ăn côn trùng không hợp với mình sẽ bị độc chết.”

Cô xoay người đi về phía phòng bếp nấu ăn. Cô ta lại đi theo cô, nói: “Chăn ấm bữa tối mỹ lệ, thì ra cô dựa vào những thứ này để thu anh ấy vào tay sao? Phẩm vị của Liên Hạo Đông cũng chỉ như thế nào thôi!”

Bàn tay rửa rau của cô dừng lại, ung dung trả lời: “Cũng không có cách nào, anh ấy thích điều này của tôi. Xa cách tôi anh ấy không ngủ được cũng ăn không ngon.”

“Nhưng nếu phụ nữ không có tất cả của mình thì sẽ rất đáng thương. Lúc trước cô rời đi tôi còn thật khâm phục cô, cảm thấy cô thanh cao, không quán quýt lấy như những cô bé ngoài đời. Bây giờ xem ra là tôi sai rồi.”

Cô quăng dao xuống nói: “Xin lỗi! Khiến cô thất vọng rồi! Bây giờ tôi không muốn làm cơm, tôi muốn ra ngoài uống rượu. Cô dám đi không?”

Trương Thiệu Vân sống ở nước ngoài quanh năm, rất thích party, đương nhiên không sợ uống rượu, nói: “Có gì phải sợ? Tôi mời cô!”

Cô nói: “Tôi là nữ chủ nhân, cô là khách ngoài! Dĩ nhiên phải do tôi mời.”

Trần Hiểu Sát dẫn Trương Thiệu Vân ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ tới nhà hàng lớn nhất cô hay ăn, kê hai cân bia tươi, mỗi người một cân. Cô chỉ vào bia, nói: “Từng uống chưa?”

Trương Thiệu Vân nói: “Đương nhiên từng uống.”

“Cạn, sao?”

“Cô điên rồi! Cho tới bây giờ tôi không uống như vậy, tổn thương thân thể biết bao.”

“Nhưng bọn Liên Hạo Đông cứ uống như vậy, chú cô cũng là quân nhân, hẳn là cô rõ ràng hơn tôi. Ngay cả thể này mà cô cũng không làm được thì sao chịu khổ với anh ấy được chứ?”

“Buồn cười! Chuyện này liên quan gì tới uống hay không!”

“Đương nhiên liên quan! Đây chỉ là một trong những sở thích của anh ấy mà thôi.”

Trương Thiệu Vân gầy gầy mái tóc dài của mình, không nói gì.

Cô lại hỏi: “Cô cảm thấy hôm nay nghẹn trong nhà một ngày, xung quanh không có người quen có khó chịu không?”

“Đương nhiên khó chịu rồi! Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ bị ai khóa đầu!”

Cô cười, nói tiếp: “Cuộc sống của cô có lẽ rực rỡ nhiều màu nhưng loại người rực rỡ nhiều màu như cô có thể chia cho người lính bao nhiêu? Tám phần? Hay là năm phần? Hay là hai phần?”

“Tôi yêu anh ấy, anh ấy là tất cả của tôi.”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70

"Tôi tin nếu quả thật cô yêu một người thì sẽ trả giá như vậy. Nhưng anh ấy là người yêu của tôi, chúng tôi yêu nhau, tôi sẽ không để cô cướp anh ấy đi." Trần Hiểu Sát kiên quyết nói với Trương Thiếu Vân.

"Cô nhóc, cô thật sự quá đơn giản rồi. Cô cho rằng lưỡng tình tương duyệt là có thể nắm tay nhau đi suốt cuộc đời à? Không phải vậy, đàn ông cần tình yêu nhưng cần sự nghiệp hơn. Có đôi khi sự nghiệp thành công không thể tách rời khỏi phụ nữ. Nhà giàu số một Mr Lê có tiền nhĩ? Thùng vàng đầu tiên của ông ta chính là có được từ chỗ vợ mình. Với điều kiện như của cô có thể giúp gì cho anh ấy?"

Cô sửng sốt nhưng sau đó nhấn mạnh: "Tôi có thể cho anh ấy một ngôi nhà ấm áp."

"Ngôi nhà ấm áp? Chỗ vợ ở cũng có thể gọi là nhà."

Cô ngậm miệng không nói, cầm ly bia tươi lên định uống. Ông chủ quán lại đi tới, nói: "Người đẹp, bão sắp tới, hai ngày nay chúng tôi phải đóng cửa sớm. Bia của các cô có thể đóng chai không?"

Trần Hiểu Sát nhìn bên ngoài một chút, đúng là hơi có gió, liền móc tiền ra trả. Trương Thiếu Vân cười lạnh, đi giày cao gót mườ

phân của mình, đeo túi xách lên, đi ra ngoài. Về mặt này đơn giản là ghét chỗ này bẩn.

Cô ta vừa đi ra thì chủ quán nói: "Hai người các cô nhanh về nhà đi. Thấy cô ấy đeo đồ quý, cũng không sợ gặp phải băng chém tay hay băng đua xe à?"

Ông ta vừa dứt lời thì nghe thấy Trương Thiếu Vân thét lên chói tai, chạy trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ lqđ tới trắng bệch, nói với Trần Hiếu Sát: "Túi xách của tôi bị tên cướp xe gắn máy cướp rồi, đều tại cô, dẫn tôi tới chỗ tôi tàn này."

Chỗ tôi tàn? Ông chủ người ta không muốn nghe, chặn lời cô ta: "Người đẹp, cô nói lại lần nữa xem?" Tiếng Việt chính gốc, về mặt này chính là một Young And Dangerous.

Trần Hiếu Sát vội vàng cười, nói: "Đại ca! Chị em từ nhỏ đầu óc có vấn đề, miệng thiếu đạo đức, ngài ngàn vạn lần đừng để trong lòng."

Ông chủ lắc đầu quan sát Trương Thiếu Vân trên dưới một lượt đầy khinh bỉ, lắc đầu ra ngoài, nói với cô: "Thối nát! Thối nát!"

Trương Thiếu Vân bị hai người này tổn hại, cảm thấy thật là mất nhân cách, lớn tiếng nói: "Ông có tin tôi tìm người bắt ông lại không?"

Cô lập tức nói với cô ta: "Cô cho rằng đây là Bắc Kinh à? Đi nhanh lên đi."

Cái gọi là cường long nan áp địa đầu xà (tương đương với câu phép vua thua lệ làng ở mình), đến chỗ nào phải theo phép tắc của

chỗ đấy. Ai cũng không dám chắc sẽ không có một hai người ra chặt thẳng bạn.

Trần Hiếu Sát dẫn Trương Thiếu Vân đi xe buýt. Có kinh nghiệm vừa rồi, cô ta sợ hãi hơn rất nhiều, mình ngồi vào trong, đẩy cô ra bên ngoài, miệng còn nói: "Bắt xe về đi."

Cô cố ý nói: "Bây giờ cô có tiền không? Không có tiền thì đi theo tôi."

Đợi tới khi tới nhà thì chân Trương Thiếu Vân cứng tới mức như rơi ra. Cô dẫn cô ta đi tròn hai cây số.

Tối nay, Liên Hạo Đông chưa về.

Hai cô gái suy nghĩ tâm sự mình trong phòng. Cô bực dọc muốn rời khỏi đây nhưng lại nghĩ vậy chẳng phải là lợi cho Trương Thiếu Vân à? Không được, dù phiền chết cũng phải ở lại.

Trương Thiếu Vân cũng rất phiền, gọi điện thoại xuyên biển, vượt qua một đêm khó chịu với đủ loại tâm trạng phức tạp.

Hôm sau Trần Hiếu Sát vẫn dậy sớm đi làm, trước khi đi thì nói với Trương Thiếu Vân: "Chìa khóa để trên bàn."

Buổi chiều cô về sớm, đơn vị nghỉ vì dự đoán sáng sớm ngày mai bão tới. Vốn muốn tới chỗ yên lặng suy nghĩ nhưng rất nhiều chỗ cũng đóng cửa, không có nơi đặt chân nên chỉ có thể về nhà.

Liên Hạo Đông gọi điện thoại cho cô, bảo hai cô đừng đi dạo bên ngoài, nhất định phải ở nhà. Đi siêu thị dưới lầu mua chút đồ ăn uống dự trữ. Vấn đề trên đảo rất nghiêm trọng, tạm thời anh không thể về.

Trần Hiểu Sắt ôm túi lớn túi nhỏ đồ ăn ba ngày sau về nhà, thấy TrươngThiếu Vân đang lên mạng, cô nói: “Có thể sắp xếp giúp một chút không?”

TrươngThiếu Vân đi tới, tâm bất cam tình bất nguyện ôm giúp cô một cái túi. Cô nói: “Ba ngày tới chúng ta sẽ ăn những thứ này, cơm tôi sẽ nấu, cô không có ý kiến gì chứ?”

TrươngThiếu Vân nói: “Đương nhiên tôi không có ý kiến gì, ai bảo bây giờ tôi ăn nhờ ở đậu chứ?”

Cô không nói gì, xoay người đi nấu cơm.

Thấy một bàn thức ăn ngon, TrươngThiếu Vân nói: “Thì ra là biết làm cơm tới mức này, Liên Hạo Đông vô cùng thích điều này nhỉ?”

Cô nói: “Cũng tạm! Lúc tôi ở cùng anh ấy toàn là anh ấy làm cho tôi ăn.”

Liên Hạo Đông lại làm cho cô ăn? TrươngThiếu Vân không thể bình tĩnh. Lúc còn bé cô ta đi theo sau anh, bảo anh mua cho mình một xâu kẹo hồ lô, anh nói một câu vô cùng tổn hại: “Con nhóc thúì, tránh sang một bên, tao không có thời gian dỗ dành mày.” Hoặc là: “Con nhóc này ở đâu ra vậy? Có phiền không hả?”

TrươngThiếu Vân lại hỏi: “Vậy anh ấy làm có ngon không?”

Trần Hiểu Sắt nói: “Đương nhiên ngon. Tôi mà không ăn anh ấy cũng dỗ tôi ăn.”

“Xem ra anh ấy còn rất nhiều điểm tốt.”

“Đương nhiên nhiều, không đếm hết ưu điểm của anh ấy được. Anh ấy đối xử với tôi rất dịu dàng, đặc biệt trên giường càng cực kỳ dịu dàng, mỗi lần đều sợ làm đau tôi...”

“Các người...”

“Chúng tôi làm sao? Chúng tôi yêu nhau như vậy dĩ nhiên phải làm chuyện tình yêu. Đó là cách anh ấy thể hiện tình yêu với tôi.”

Rốt cuộc Trương Thiệu Vân chịu không nổi, thu hồi nụ cười dối trá của mình lại, nói: “Con gái không biết tự trọng à? Cô có nghĩ tới nhớ có ngày anh ấy cưới người phụ nữ khác thì cô phải làm sao không?”

Trần Hiểu Sát đập đũa lớn tiếng nói: “Cô im miệng cho tôi!”

Trương Thiệu Vân nói: “Sao? Tự ti à? Tôi khuyên cô đừng cương trước bờ vực thì tốt hơn đấy.”

Cô chợt nhớ tới lời anh. Anh bảo cô nhịn, anh sẽ về nghĩ cách. Nhưng thật sự là không thể nhịn được nữa. Cô bắt đầu đánh trả: “Cô Trương, cô có nghĩ tới người tự ti là mình không? Cô nói sao cô lại ở đây? Sức quyến rũ của cô? Không phải! Cô có thể vào ở chẳng qua hoàn toàn là bởi vì Liên Hạo Đông nể mặt chú cô. Anh ấy không có chút cảm giác nào với cô cả.”

Loại chế giễu trắng trợn như vậy đánh thẳng vào trong lòng cô ta. Trương Thiệu Vân là người kiêu ngạo, cô ta chưa bao giờ thấy sức quyến rũ của mình có vấn đề.

Cô nói tiếp: “Cha mẹ cô có tiền nhưng cả Trung Quốc này đều biết tiền đó từ đâu tới. Cô có cái gì đáng để kiêu ngạo? Cô có nghĩ tới nắm cửa cái trong tay, khoác lên người sẽ có cảm giác có tội không?”

Trương Thiệu Vân tức giận, uy hiếp: “Cô có tin tôi sẽ khiến cả đời cô không gả được cho Liên Hạo Đông không?”

Cô nói: “Cô không có bản lĩnh đó! Ý cô là Liên Hạo Đông sẽ xoay người đi yêu cô à? Có thể à? Cô cũng không xinh đẹp, tao nhả hơn tôi là mấy đâu.”

“Cô...”

“Tôi không muốn đấu khẩu với cô. Tôi mệt lắm! Nếu cô không muốn ăn thì tôi không cần cô. Cô muốn đi? Tôi càng sẽ không cần cô.” Trần Hiểu Sắt ra lệnh tiễn khách.

Trương Thiệu Vân lại định nói gì đó, bị Trần Hiểu Sắt chặn lại lần nữa: “Nếu như là tôi, người đàn ông không yêu tôi tôi sẽ không cần. Cô trông mong làm tiểu tam như vậy, không cảm thấy mất mặt à?”

Sắc mặt Trương Thiệu Vân từ trắng biến thành đỏ, lại từ đỏ kìm nén tới mức làm tím bầm. Cô ta nổi giận thật. Từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ cô ta chưa từng bị ai mắng nhiếc. Nghĩ tới sự lạnh lùng của Liên Hạo Đông, quả thật hơi uất ức, liền nén nước mắt, trở về phòng mình, khoác túi lên, đập cửa ra ngoài.

Trần Hiểu Sắt hô lên phía sau: “Có gan thì đừng quay về.”

Trương Thiệu Vân tức giận bỏ đi, cô vui mừng vòng nhiều vòng trong phòng, tự nhủ: “Mình thắng! Tiếp tục tiến lên!”

Chờ tới xế chiều, cô hơi lo lắng, bảo sắp vào, cô ta sẽ không xảy ra chuyện chứ? Cô nghĩ ngay tới bằng đưa xe tới qua. Ở đây rất không an toàn, ngộ nhỡ cô ta bị cướp thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng lát sau lại nghĩ cô ta khiến người ta ghét như vậy bị cướp là đáng đời! Mặc kệ cô ta.

Gió bỗng nổi lên, rèm cửa vốn bất động bay lên, cao ngang người. Cô đi đóng rèm cửa sổ, có dự cảm xấu, mí mắt vẫn luôn nháy rồi nháy. Chẳng lẽ Trương Thiệu Vân xảy ra chuyện thật?

Vừa dỗ dành trái tim một chút, tự nói với mình kiên quyết không đi tìm cô ta, là chính cô ta muốn đi.

Nhìn đến sáng sớm hôm sau, Trương Thiệu Vân vẫn không trở về, cô thật sự không ngồi nổi trong phòng nữa. Đi theo Phi Hồ nói một mình: “Tao muốn đi tìm cô ta. Mà có bằng lòng đi cùng không?”

Phi Hồ dựa sát vào chân cô cọ cọ. Nó vốn tới để bảo vệ cô, đương nhiên sẽ đi ra ngoài với cô.

Lúc này gió to đã tới, rất nhiều người đi đường và bằng hiệu cũng bị hất ngã. Cô chưa từng gặp bão cho nên không biết gió lợi hại như vậy. Cô đi vào gió lớn, ra cửa.

Cô gọi điện thoại cho Liên Hạo Đông, nói chuyện Trương Thiệu Vân cho anh.

Anh vỗ gáy, xem ra vẫn xảy ra vấn đề.

Gió rất lớn, tín hiệu đứt quãng nghe không rõ ràng. Anh nhận nhiều cuộc điện thoại mới nghe rõ câu chuyện, liền lo lắng nói với Trần Hiểu Sát ở đầu bên kia: “Anh biết, em đừng lo lắng! Chờ điện thoại của anh! Đừng chạy loạn, về nhanh đi, đừng đi tìm cô ấy một mình, bên ngoài gió lớn, rất nguy hiểm.”

Nhưng điện thoại ồn ào, truyền tới tai Trần Hiểu Sắt thì lại thành thế này: “Nhanh... Đi tìm cô ấy... Rất nguy hiểm...”

Vì vậy cô cắn răng nói: “Phi Hổ, chúng ta đi.”

Ra cửa chưa được hai bước cái dù đã bị gió cuốn đi. Cô kéo chặt áo khoác, kêu: “Gió này thật sự quá lớn. Phi Hổ, mày chịu được không?”

Phi Hổ sợ Trần Hiểu Sắt gặp chuyện không may, cắn quần áo cô không cho cô đi tiếp. Nhưng cô kiên quyết nói: “Mày sợ phải không? Bão phải 10h mới vào, bây giờ mới 7h, chúng ta kịp về nhà.”

Trên đường không có người, tất cả cửa hàng đều đóng cửa, cũng không có xe đi lại. tìm tới khoảng 8h, đi dạo hơn nửa khu nhà cũng không thu hoạch được gì, liền định về nhà. Cách nhà không xa cô phát hiện một cụ bà đứng trú mưa dưới biển quảng cáo ven đường, cái biển quảng cáo trên đầu bà lung lay sắp rơi.

Trời ạ, phải để bà ra khỏi đó nhanh. Liền đi qua, nắm quần áo bà, kéo ra ngoài. Bà cụ bị cô kéo ra, cô tập trung nhìn kỹ thì lại là bà cụ bán cái yếm xấu xí kia cho cô. Trời ạ, sao bà không về nhà mà ở đây làm gì? Liền hỏi: “Bà nội, sao bà vẫn chưa về nhà ạ? Bão sắp tới rồi.”

Bà cụ nói: “Trời ơi! Tôi đang đợi con tôi. Nó đi mua đồ, đợi lát nữa sẽ tới đón tôi...”

Biển quảng cáo kia bỗng bong ra từ lâu ba, đập tới sau lưng Trần Hiểu Sắt.

Trước khi cô ngất xỉu chỉ nghe thấy bà cụ kêu lớn: “Cô bé! Cô bé tỉnh lại!...”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71

Khi Trần Hiểu Sát tỉnh lại thì người đang ở trong một căn phòng cũ kỹ, bốn phía tối tăm, còn có mùi tanh của động vật. Cô khẽ động người, giường trúc dưới người lập tức phát ra tiếng kéo kẹt.

Trời ạ, đau quá, toàn thân đều đau, nhất là gáy và lưng. Cô không kiềm được mà đau khóc thành tiếng. Sau đó phản ứng đầu tiên là sờ mặt mình. Cô không bị hủy dung đấy chứ? Sạch sẽ, may quá.

Tiếng động của cô dẫn tới một người đàn ông cao cao đi vào. Người đó mở đèn trên đầu cô, sau đó ngồi cạnh giường cô hỏi: "Tỉnh rồi?"

Cô gật đầu.

"Vậy có đói không?"

Cô thấy anh ta hỏi vậy thì cảm giác mình quả thật rất đói, dạ dày hơi đau, liền gật đầu. Người đàn ông này gọi ra phía ngoài: "Mẹ! CƠM chín chưa? Cô ấy tỉnh rồi."

"Được rồi, vẫn luôn giữ ấm trong nồi!"

Chỉ chốc lát sau, bà cụ bước vào, bưng một tô cháo trong tay. Bà nói: "Con gái, ăn một chút gì đi."

Trên gương mặt xấu xí có một nốt ruồi đen thật to, trên nốt ruồi còn có ba sợi lông màu đen cho nên cô nhớ rất rõ. Bà cũng giống cô, giữa lông mày có một nốt ruồi đỏ, điều này trở thành điểm nhận biết tốt nhất trong đám bạn bè cô.

Cô thấy tô cháo nóng hồi thì nuốt một ngụm nước miếng. Người đàn ông kia nhận lấy cái tô trên tay, sau đó múc từng muỗng lên thổi nguội cho cô.

Hạt gạo rất to, lúc nuốt xuống chà vào họng nhưng rất ngọt và dẻo. Cô ăn một tô lớn. Cháo xuống bụng thì cảm thấy toàn thân có tí sức lực. Cô hỏi: "Hai người cứu tôi phải không? Đây là nhà hai người ạ?"

Bà cụ xấu xí ra ngoài rồi lại quay về, thả bộ quần áo đã xếp gọn gàng của cô xuống. Bà đã giặt sạch giúp cô. Sau đó bà nói với cô: "Tôi với A Trường kéo cô về. Cô bị thương."

"À! Cảm ơn hai người!"

"Chúng tôi có đưa cô đi bệnh viện, bác sĩ bảo phải nhập viện quan sát, bảo chúng tôi đóng tiền viện phí. Chúng tôi không mang nhiều tiền như vậy nên bị đuổi ra ngoài, đành phải trở về tự chữa. Nhưng đã chập xương, đầu cũng không việc gì." A Trường giải thích.

Cô định ngồi dậy cảm ơn bọn họ.

Cô hiểu hành động của bọn họ. Có thể kéo cô tới bệnh viện là tốt lắm rồi, không để cô phơi thây ngoài đồng không mông quạnh cô đã rất cảm ơn. Thu nhập hàng năm của người ở sơn thôn không được

bao nhiêu, có thể có hai vạn đồng đã xem là giàu có. Bệnh viện thật đúng là chỗ bọn họ không thể tiêu tiền.

Cô hỏi: "Đây là đâu? Cách thành phố Z bao xa?"

Bà cụ xấu xí nói: "Không xa lắm, đi một tiếng, ngồi ba tiếng xe buýt nữa là tới."

Cô gật đầu, xa thật.

Có lẽ anh còn chưa biết mình mất tích. Hình như anh còn chưa về từ ngoài biển. Đúng rồi, còn cả Trương Thiếu Vân kia nữa, không biết có nguy hiểm gì không? Bỗng nhớ tới nhiều chuyện như vậy, đầu cô lại bắt đầu đau. Cô biết người đàn ông này tên là A Trường nên nói: "A Trường, tôi đã ngất xỉu bao lâu?"

A Trường nói: "Hai ngày rồi."

"Hả? Dài vậy à?"

A Trường nói: "Đúng vậy, cô bị đụng phải đầu."

Cô sờ sờ đầu mình, chỗ băng ở gáy đau nhói.

A Trường nói tiếp: "Trên đùi cũng bị thương, có lẽ bây giờ không thể đi đường, ít nhất phải dưỡng hơn chục ngày."

Cô xốc chân mình lên, thấy quả thật trên đùi phải mình bọc một tầng băng rất dày. Aiz! Không khỏi nhớ tới thời gian này năm ngoái cô cũng vết thương chồng chất mà sống qua rất nhiều ngày.

Cô thử xuống giường nhưng cái chân kia hoàn toàn không chống được người cô khiến cô ngã thẳng xuống đất.

Chân cô không có cảm giác? Thảo nào cô không cảm thấy đau. Sao lại thế này? Cô bị sợ tới mức khóc lớn lên.

A Trường đỡ cô đặt lên giường lần nữa, nói với cô: "Đừng lo. Là vì quá lâu không hoạt động nên mạch máu không thuận, hoạt động chút là được rồi."

"Có thật không?"

"Thật. Trước kia tôi bị té gãy chân cũng như thế này."

Cô lau nước mắt, dững cảm nói: "Vậy tôi từ từ đợi."

Cô mượn quần áo của họ. Họ đúng là tốn nhiều. Đợi về sẽ trả lại toàn bộ.

A Trường nói: "Cô cứu mẹ tôi trước, bọn tôi phải cảm ơn cô mới đúng. Có muốn ra ngoài ngồi một chút không?"

Cô nói: "Được. Tôi thấy mình sắp mọc lên rồi!"

A Trường bế cô ra ngoài. Vừa ra ngoài thì thấy, oa! Một chỗ thật xinh đẹp! Trên núi xanh biếc cao sừng sững khói trắng lượn lờ, dưới chân núi còn có một hồ nước rất lớn. Máy con ngỗng cổ trắng đang bơi trong nước. Chỗ chúng bơi qua sóng gợn lăn tăn tựa như vẩy trên châu. Cô không kiềm được mà khen ngợi: "Một thế ngoại đào nguyên! A Trường, hai người vẫn luôn sống ở đây à?"

A Trường nói: "Không. Tôi là trẻ mồ côi, lúc mười lăm tuổi mới tới đây, là bà nội nhận nuôi tôi."

Gió nhẹ phẩy tóc cô. Cô chỉ chỉ một cái ghế đá trong sân, nói: "Tôi muốn tới đó ngồi."

A Trường đặt cô xuống, mình thì đi làm công việc thợ mộc. Từ hình dạng và dáng vẻ thì thấy là một cây gậy chống. Cô quan sát xung quanh tiếp, bụi cây leo leo lên tường rào, chĩnh tề, từng cái đều là hình bình hành tiêu chuẩn. Còn cả góc tường để một đồng hồ lớn lớn nhỏ nhỏ. Cô chỉ vào một con ngựa gỗ ở góc tường hỏi: “Những thứ này đều do anh làm à?”

A Trường gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Oa! Tay nghề rất khéo léo.”

A Trường nói: “Còn có rất nhiều thứ chơi vui, có muốn xem không?”

“Muốn!”

A Trường đã mài xong cây gậy chống, đi tới đưa cho cô, nói: “Được rồi, có nó sẽ thoải mái hơn một chút.”

Cái này thật không tệ. Cô thử thì thấy rất hợp! Không nhịn được mà khen: “A Trường giỏi quá!”

A Trường để lộ hàm răng trắng như tuyết, cười vô cùng vui vẻ. Anh rất thích lời khen ngợi.

“A Trường này, sao xung quanh không có những thôn dân khác mà chỉ có hai người?” Cô khó hiểu hỏi.

A Trường nói: “Vì vợ tôi.”

“Vợ?”

“Ừ. Cô ấy đã mất rồi.”

“Xin lỗi.”

“Vợ tôi mắc bệnh tâm thần, thường vừa khóc vừa gảy âm ỉ, xung quanh đều không thích cô ấy. Vì vậy chúng tôi dẫn cô ấy ra ngoài. Nhìn xem, thôn ở đó đó.” Anh ta dùng một ngón tay chỉ chân núi.

Cô nhìn xuống, nhìn qua khe lá thấy vài mái nhà cong cong, cách chỗ này khá xa.

“Lúc vợ mất tôi đang ở ngoài, không kịp về nhìn mặt cô ấy lần cuối. À, đúng rồi, quần áo là của cô ấy, không ngại chứ?”

Cô nói: “Không ngại! Xem ra tình yêu của hai người rất đẹp. Thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, anh không phải người cùng tộc với bà phải không?”

A Trường nói: “Không phải. Tôi không nhớ được nhiều chuyện lúc còn bé cho lắm, chỉ nhớ rõ tôi đi theo cha mẹ hồi hỏ ngược xuôi hàng ngày.”

“Thật là cực khổ! Xem ra tôi hạnh phúc hơn nhiều. Tên tôi là Trần Hiểu Sắt. Chúng ta làm bạn đi.”

A Trường cười cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết của anh ta.

A Trường đẩy một cánh cửa ra mời cô đi tham quan.

Cô quả thực như thấy được một vương quốc của gỗ. Bên trong đều là các loại động vật nhỏ được điêu khắc từ gỗ, lớn lớn nhỏ nhỏ nhiều vô cùng, giống y như đúc, rất sống động. Có vài động vật nhỏ còn có thể di chuyển, lên dây cót, cũng có thể đi lại. cô lại kêu lên lần nữa: “Tay nghề nghệ thuật gia! A Trường, những thứ này có từng đưa đi triển lãm chưa?”

“Chưa từng.”

“Vậy dùng nó để đổi lấy tiền?”

“Cũng không.”

“Chẳng lẽ là sở thích của anh?”

“Không phải. Những thứ này đều là đồ chơi tặng cho trẻ con.”

“A, thì ra là vậy. Vậy nó mấy tuổi? Sao không thấy nó?”

“Nó cũng đã chết.”

“Hả? Bị bệnh à?”

“Không phải.”

“Xin lỗi, lại gọi lên chuyện đau lòng của anh.”

“Không sao. Nó đã chết lâu rồi.”

Còn nhỏ thì lang bạt kỳ hồ, trung niên thì để tang con lại để tang vợ. A Trường à, ba cái khổ trong cuộc đời thì anh có hết rồi. May mà anh còn có bà nội xấu xí. Hai mẹ con họ có thể nương tựa nhau.

Cô không cần thận đạp phải thứ gì đó, chờ nhìn rõ thì sợ tới mức ngồi xõn xuống dưới đất. Cô dùng bàn tay chỉ thứ đó, nói: “Rắn! Rắn.”

A Trường nhặt con rắn lên, nói: “Đây là giả. Có điều bọc da thật. Da này đã ngâm qua dầu, sẽ không thối.”

Cô cầm lên xem, miệng lẩm bẩm: “Điều này cũng quá con mẹ nó giống rồi.” Sau đó ngẩn người: “A Trường, có thể cho tôi con rắn này không?”

A Trường nói: “Đương nhiên có thể. Cô thích à? Tôi có thể làm thêm mấy con.”

“À, một con là đủ rồi.”

“Còn một con trần dài năm thước, thích không tôi tặng?”

Cô vội lắc đầu, nói: “Anh khách sáo quá.”

Chỗ quỷ quái này không có sóng điện thoại, điều này cho thấy di động của cô không có chỗ dùng. Di động vẫn luôn bị cô mân mê tới mức không còn pin, cuối cùng nổi giận vứt đi.

Chỗ ngủ ban đêm của cô là một cái giường gần cửa sổ.

Sàng tiền minh nguyệt quang.

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt.

Đê đầu tư cố hương.

Đây thật là một chỗ ngâm thơ, tu tiên tốt. Liên Hạo Đông à Liên Hạo Đông, anh đang ở đâu? Lúc em không có ở đó anh sẽ không theo Trương Thiếu Vân kia chứ? Càng nghĩ càng phiền lòng, cuối cùng dứt khoát bịt chặn ngủ.

Dưới giường cô ngủ là một cái chuồng heo. Nghe nói heo nái dưới đó sắp đẻ, cổ họng kêu ư ử suốt, quấy rầy cô càng thêm bực

dọc.

Phương Nam ẩm ướt nên rấn cũng nhiều, nhà ở quê đều quen xây lên cao, bên dưới nuôi vài con vật, vừa chống ẩm vừa chống rấn.

Cô bỗng nhớ Lâm Mễ Mễ ở Bắc Kinh, than thở: “Nếu Mễ Mễ biết mình đang ngủ với heo, có thể cười nhạo mình không?” Chuyện này ngàn vạn lần không thể để cô ấy biết.

Phòng cô ngủ có một cái cửa nhỏ, bà nội xấu xí đi qua gõ cửa, nói: “Cô nhóc, nước đã nấu xong rồi, đi tắm đi.”

“A, vâng!” Cuối cùng có thể thoải mái rồi. Mùi phân heo thật quá khó ngửi.

Tắm trong một cái chậu gỗ, chắc là A Trường làm. Cô đi qua, kéo chặt cửa lại rồi kéo rèm vải, sau đó cởi hết quần áo. Hôm nay cô không mặc áo ngực vì sau lưng có một vết bầm lớn, rất đau.

Cửa được cô đóng kín bỗng rung động.

Cô sợ tới mức rùng mình, khẽ kêu: “Là ai?”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Quân Ca To Rõ

Không ai lên tiếng.

Cô hỏi: "Bà nội ạ?"

Vẫn không ai trả lời.

Cô lại hỏi: "Là A Trường à?"

Vẫn không ai trả lời. Cô suy nghĩ, cầm quần áo mặc vào lần nữa, to gan đi tới cửa. Đi tới đó thì cô cười. Thì ra là cửa phòng có một cái sọt nhỏ bằng gỗ, trong đó là một ít xà bông.

Cô cảm động, hơi muốn khóc. Một người xa lạ nhưng lại đối xử tốt với cô như vậy. Nhìn lại xem, tên Liên Hạo Đông kia nhiều ngày như vậy mà cũng không tìm được mình, mệt cho anh còn là một Trung tá.

Cô bước vào chậu tắm một cách khó khăn, nước nóng tới mức cô không kiềm được mà hét to lên. Hai tay nắm chặt miệng chậu phòng mình bị trượt xuống đáy. Cô cũng không muốn uống nước tắm của mình.

A Trường bưng nước cô tắm xong ra ngoài, sau đó khẽ đóng cửa lại giúp cô.

Tắm giặt thơm ngào ngạt xong, trên người cũng dễ chịu hơn. Cô cũng cảm thấy mệt, nằm lên giường, ngủ rất nhanh.

Ngày hôm sau, vết thương của cô bắt đầu ngứa. Tối qua không bôi thuốc bởi vì cô không bôi tới vết thương trên lưng. Sau đó đi tìm bà nội nhờ giúp. Bà nội đang làm một thứ đồ nhỏ rất tinh xảo trong sân, dưới đất có rất nhiều thứ gần giống với khớp xương. Cô hỏi: "Đây là gì vậy ạ?"

A Trường liếc cô, nói: "Rắn. Có muốn ăn cơm không, tôi đi bới cơm giúp cô?"

Cô nói: "Cảm ơn!"

Chỉ chốc lát sau A Trường đã bới cho cô một chén cơm đầy, trong có vài cục thịt nho nhỏ, thoát nhìn rất ngon. Cô nếm thử một miếng, nghiêm túc thưởng thức hương vị của nó, cảm thấy không tệ, mềm mềm trơn trơn, ăn liền hai chén. Sau khi ăn xong thì cô nhìn A Trường làm rắn của anh.

Ghép tất cả các khớp xương lại, A Trường lấy một tấm da rắn đã ngâm trong dầu ra, bọc lên những khớp xương đó. Cô hỏi: "A Trường thật là lợi hại, làm xong nhanh như vậy. Có điều những con rắn này thật đáng thương, chết vô ích như vậy."

A Trường nói: "Rắn trong núi nhiều, giết một hai con không sao. Thịt rắn vừa rồi ăn ngon không? Tôi hầm lâu lắm đấy."

Vừa rồi cô ăn là thịt rắn? Đợi lát nữa cô phải tìm chỗ ới ra. Cô là người phương Bắc, không quen lqđ ăn rắn, nghĩ tới đã thấy buồn nôn. Cô lặng lẽ đứng lên, chống gậy chạy ra bên ngoài lùm cỏ trên sườn núi ới ra một cách đau đớn.

A Trường đưa một ly nước trắng cho cô, hỏi: "Thì ra không ăn được rắn."

Cô trả lời: "Tâm lý không chấp nhận được."

Cô nói với A Trường: "A Trường, chỗ này của các anh có thiết bị truyền tin gì không? Tôi muốn gọi điện cho...bạn trai."

A Trường nói: "Chỗ này không có điện thoại, muốn gọi phải ra cạnh đường cách đây 10km, chỗ đó có một bộ điện thoại công cộng. Cô muốn đi không?"

"Hả? Xa như vậy

à, vậy thôi đi, để anh ấy chờ."

"Cũng được!"

"A Trường, vết thương sau lưng và trên chân tôi rất nhột, có phải bị nhiễm trùng không?"

"Chắc vết thương lành miệng rồi. Cô có bôi thuốc không?"

"Không, bôi trên đùi nhưng sau gáy và lưng thì không bôi. Tay tôi với không tới."

Vì vậy im lặng một hồi.

A Trường là đàn ông trưởng thành, đương nhiên không thể để anh ta bôi thuốc giúp mình. Cô vẫn nên chờ bà nội về thôi. Hôm nay cô mặc quần áo của mình. Quần áo thay ra hôm trước bà nội đã giặt giúp cô rồi.

"Bà nội đi đâu vậy? Khi nào thì về."

Gắn xong rần, A Trường thả một con rần nhìn rất sống động vào trước mặt Trần Hiểu Sắt, nói: “Bà tự thuê chút đồ đưa đi chợ bán, chắc trời tối mới về nhà.”

Đúng vậy, trên cái yếm bà nội tặng cô có thêu hai con uyên ương xinh đẹp, thì ra là cả nhà bọn họ đều sống nhờ tay nghề khéo léo. Cuộc sống trên núi không yêu cầu cao, chỉ cần có thể cơm no áo ấm, sinh con dưỡng cái là có thể sống cả đời. Có thể có ba mẫu đất cần, cũng có thể là một ao nước, hưởng thụ ơn trời, biết đủ là thú vui đời thường.

Cô cầm con rần, nhìn rất nghiêm túc, trong lòng có chủ ý hư hỏng, sau đó trở về phòng, định mang về.

Lúc đó trời đang nóng, trong hồ nước dưới chân núi có một đám trẻ con đang chơi đùa, tiếng cười đùa tràn ngập cả sơn cốc. Cô đứng dậy, ra khỏi cửa chính, sau đó kêu: “A Trường, có thể đưa tôi tới bên hồ xem một chút không?”

“Cô muốn đi?”

“Ừ, đám trẻ con kia chơi vui quá. Tôi muốn đi xem.”

“Được.”

A Trường đỡ cô đi xuống núi một cách khó khăn. Núi này không cao lắm nên cô không phải đi nhiều đã xuống chân núi. Mùa hè nóng bức, bờ hồ mát mẻ khác thường, làn nước xanh biếc phản xạ ánh sáng mặt trời, chiếu sáng từng khuôn mặt rạng rỡ. A Trường nói cô chờ ở đây một chút, anh ta đi lên lấy ít thứ.

Cô ngồi xổm xuống dựa vào tảng đá, chỉ chốc lát sau một cái đầu nhô ra trong nước, hỏi cô: “Chị là tiên nữ à?”

“Chị không phải tiên nữ nhưng không khác lắm.” Cô tự kỷ nói.

Một cái đầu nhỏ khác: “Chị tiên nữ, chị thật là trắng, thật xinh đẹp.”

Cô nhìn những đứa trẻ này, nở nụ cười, tuổi thơ ấu ngây thơ biết bao. Lớn lên trong núi tuy hoang vu nhưng là một loại thiên đường khác. Bọn chúng cười đùa vui vẻ hơn trẻ con thành phố còn vui vẻ không buồn không lo hơn nhiều.

A Trường trở lại, bọn nhỏ lập tức giải tán.

A Trường mang một cái chậu gỗ lớn tới.

Cô hỏi: “Anh đem xuống làm gì?”

A Trường bỏ chậu gỗ vào hồ nước, chỉ chỉ cô rồi lại chỉ chỉ cái bồn lớn.

Cô cười khẽ, nói: “Muốn tôi ngồi vào đúng không?”

A Trường dìu cô ngồi vào chậu, sau đó đẩy chậu vào nước, mình thì cuộn ống quần lên, bước vào trong nước. Hồ nhỏ nên nước không sâu, chỉ chưa tới eo.

Cô hỏi: “A Trường, nhìn cái hồ nhỏ này hình như rất dài, sao các anh không làm một cái cầu ở đây? Vậy thì đi tới đối diện sẽ tiện hơn?”

A Trường nói: “Nếu đi thì chọn đường khác, đều là đi qua từ phía bên phải mỏm núi. Tuy xa hơn nhưng đi quen là tốt rồi.”

Cô bồng bênh trong làn nước, bàn chân không bị thương quấy quấy, vỗ nước trong ao. Bàn chân trắng tinh như bạch ngọc, sạch sẽ

như ngó sen trắng. Đám trẻ con kia lại bơi tới, đi theo họ cùng bơi. Có một đứa bé vì tò mò cái chân ngọc này nên tiến lên sờ soạng.

Cô hét lên kinh hãi, trời ạ, đứa bé nhỏ như vậy mà cũng vô lễ với cô.

A Trường đuổi bọn chúng đi, đám trẻ con hét lên một tiếng, cười lớn tản đi.

Sau đó vừa bơi trong nước vừa hét: “A Trường, A Trường chết vợ chết con phúc không dài. A Trường, A Trường chết vợ chết con phúc không dài...”

Lời nói thật ác độc! Cô nóng nảy hét lớn: “Đừng kêu!”

A Trường thì quen rồi. Anh chỉ cười bi thương, đẩy cô bơi trong hồ nước tiếp.

Cô nói: “Rất cuộc tôi biết vì sao các anh phải sống một mình ở đây. bọn họ thật là sống quá dễ chịu!”

A Trường lại nói: “Bọn họ nói rất đúng. Tôi không có con, cũng không có vợ.”

Cô hỏi: “Anh rất yêu vợ anh đúng không?”

A Trường nói: “Ừ.”

“Không phải cô ấy bị bệnh là bởi vì đám trẻ con này chứ?”

“Đúng là vậy. Sau này chính cô ấy hành hạ mình mà chết.”

Thật là một gia đình đáng thương.

“A Trường, anh có từng nghĩ sẽ lấy thêm vợ không?”

“Không muốn. Vợ tôi mãi mãi là cô ấy, bất kể là cô ấy điên hay chết rồi.”

Tốt cho một A Trường chung thủy, mong tương lai anh có thể hạnh phúc, để cô ấy trên trời làm bạn với anh.

8h tối bà nội còn chưa về, A Trường đi đón bà. Cô chờ trên giường, cuối cùng không chống đỡ được mà lại ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, tiếng gõ cửa vang lên khiến cô tỉnh lại, lưng mát mát lạnh lạnh thật khó chịu. Lấy tay sờ thì lại từng bôi thuốc, xem ra bà nội đã về.

Cô dậy mở cửa, đêm khuya núi lớn yên tĩnh vô cùng. Bụi cỏ bên cạnh vang lên tiếng loạt soạt, A Trường thấp đèn trong nhà. Cô đi tới, khẽ hỏi: “A Trường, anh chưa ngủ à?”

Bên trong xuất hiện một hồi ồn ào, A Trường đứng dậy. Chỉ chốc lát, cửa mở ra, A Trường mở khóa cổng. Cô nói: “Không có gì đâu. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, có phải bà nội đã về không?”

A Trường nói: “Ừ. Cô đừng lo. Có muốn đi vào ngồi không?”

Cô suy nghĩ, lắc đầu, nói: “Không cần, về thì không phải lo nữa. Tôi về ngủ.” Lúc cô xoay người thì thấy trên cái bàn dài có một mảnh vải hình vuông đang che một thứ gì đó.

Qua một đêm ngủ say, vết thương vì được bôi thuốc nên không ngứa. Kỳ lạ, mùi thuốc này không giống lần trước, vừa dễ chịu lại vừa thơm, quan trọng là mùi này rất quen.

Sáng sớm, khi cô tỉnh lại thì thu hoạch một món quà nhỏ, là một cái tượng gỗ A Trường khắc. Cô bé trên pho tượng tóc xõa vai, giữa lông mày có một nốt ruồi nhỏ. Thì ra tối qua anh thức cả đêm là để khắc tượng cho mình. Một dòng nước ấm lướt qua lòng cô.

Tóc cô dài nên gội rất bất tiện. Tuổi bà nội quá lớn, phục vụ không được, chỉ có A Trường giúp cô. Nước ấm tưới lên đầu cô, từng gáo từng gáo, sau đó dùng khăn lông lau khô giúp cô, chải tóc cho cô.

Trên đầu cô có một vết thương khoảng 3cm, lúc bôi thuốc rất khó. A Trường liền dùng kéo cắt phần tóc này đi giúp cô. Một lọn tóc đen nhánh rơi xuống trên đất. May mà tóc cô dày, cắt bớt đi cũng không nhận ra.

Đây là ngày thứ tư cô mất tích. Không có chút tin tức nào của Liên Hạo Đông.

Chân cô đã có thể rời khỏi cây gậy để đi. Cô cầm điện thoại đi tìm A Trường, muốn nhờ anh tìm giúp cô một cái sạc pin xem. Cô ra ngoài kêu hai tiếng nhưng không ai đáp, liền nghịch ngợm tự mở cửa vào, trong nhà cũng trống không. Họ đi đâu nhỉ? Cô phát hiện một cái cửa ngầm trong phòng, đi qua đó, khẽ đẩy ra...

Buổi tối, cô nói với A Trường và bà cụ rằng thân thể mình đã có thể đi lại, không dám ở lại quấy rầy, hi vọng bọn họ đưa mình tới chỗ có xe buýt, tự cô ngồi xe về.

A Trường nói: “Tôi có thể thông báo cho bạn trai cô tới đây.”

Cô lập tức gạt đi: “Không cần, tự tôi về.”

A Trường nói tiếp: “Nếu không thì gọi điện thoại thông báo cho bạn trai cô tới đón?”

Cô lại gạt đi lần nữa, nói: “Không cần thật mà. Tôi nhất định phải tự về.”

“Vậy cũng được.”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73

Sáng sớm ngày hôm sau, bà nội đưa cô tới chân núi. Cô muốn đi qua từ giữa hồ, bởi vì đường núi uốn lượn, đường quá xa, cô sợ mình không chống đỡ được.

Cô cầm hai con rắn và pho tượng A Trường tặng mình, ngồi xổm trong chậu gỗ. A Trường từ từ đẩy cô đi trong hồ. Cô nói: "A Trường, anh có nghĩ tới tương lai của mình không?"

A Trường nói: "Không. Tương lai đã không còn từ lâu rồi."

Cô lại bỗng nói: "A Trường là vĩnh viễn là người đàn ông tốt, không nên đi làm...Chút chuyện không tốt." Cô nói hơi nghẹn ngào.

A Trường vẫn lặng lẽ nghe, ánh mắt càng ngày càng sắc bén, bỗng túm cô xuống từ chậu gỗ, ôm cô vào lòng, bóp chặt cổ cô, nói: "Cô đã phát hiện cái gì?"

Cô nhắm mắt lại, khóc không thành tiếng: "Tôi không...không..."

A Trường buông lỏng tay.

"Gào" Một tiếng gầm giống tiếng sói tru phá tan sóc cốc yên tĩnh. Cô cả kinh, che miệng lại, nước mắt ào ào chảy xuống, là Phi Hồ, Phi HỒ tới cứu cô.

Cô thấy phía đối diện hồ, một con chó săn đứng cảm và mạnh mẽ bơi về phía cô như một chiếc thuyền cỡ nhỏ, đi về phía trước, can đảm không sợ hãi.

Hay cho một chiến sĩ dũng cảm! Hay cho một Phi Hồ trung thành!

Cô vươn hai tay ra với nó. Cũng cũng biết nó sẽ không vút bỏ cô. Phi Hồ liếm liếm mu bàn tay cô, bày tỏ sự quan tâm của mình.

Cô nhìn xung quanh, bỗng xoay người nói với A Trường: "A Trường đi đi! Đi nhanh đi!"

Mắt A Trường tìm kiếm xung quanh. Anh ta như phát hiện ra gì đó.

"Về nhanh đi." Giọng cô đã bắt đầu run rẩy.

A Trường lại bắt được cô lần nữa, không biết có thêm một con dao nhọn trong tay từ khi nào. Anh ta đặt mũi dao trên cổ cô, nói: "Cô lại bán đứng tôi?"

"Tôi không có." Cô trả lời vô cùng kiên quyết.

"Vậy bọn họ tới đây lúc nào?"

"Tôi cũng vừa mới biết."

"Có tin tôi sẽ giết cô không?"

"Tôi không biết."

Phi Hồ nhe răng nhếch miệng định tập kích A Trường, mắt hung ác đáng sợ. A Trường cầm dao nhọn lqđ lên định đâm chết nó, cô

lớn tiếng nói: "Đừng giết nó! Nó còn là một đứa trẻ, là đứa trẻ tôi nuôi."

Nghe thấy hai chữ "đứa trẻ" A Trường không xuống tay.

"Không sao đâu." Cô nói với A Trường: "A Trường, đừng như vậy, cứ như vậy sẽ bị giết. Đưa đây, cầu xin anh, người đó đúng là bạn trai tôi."

A Trường kéo cô về từ trong nước, không nói câu nào.

Trần Hiểu Sắt nhắm mắt lớn tiếng kêu về phía Phi Hồ: "Đừng nổ súng! Đừng nổ súng!" Thật ra thì cô cũng sợ. Ai mà không sợ chết chứ? Phi Hồ tới đây, chắc chắn Liên Hạo Đông cũng tới.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng Liên Hạo Đông hô từ trong một góc khác: "Buông cô ấy ra!"

Cô nói với A Trường: "A Trường, có phải anh làm những việc đó đều có nỗi khổ trong lòng đúng không? Anh không muốn sửa sai à?"

A Trường nói: "Tôi muốn trả thù đám trẻ con kia. Tôi phải trả thù!" Anh ta kèm hai bên cô chạy tới bờ. Cổ cô bị lưỡi dao anh ta vẽ ra một đường máu...

Liên Hạo Đông vẫn nấp phía đối diện hồ bước ra, để ống nhòm xuống, phát mệnh lệnh: "Giết!"

Súng không vang.

Anh quay đầu, nói: "Bảo nổ súng sao không nổ?"

Trên trán súng bắn tủa mồ hôi đầm đìa, khàn giọng nói: "Đội trưởng, đây chính là chị dâu đấy! Tôi sợ...."

Anh lại bình tĩnh không nói nên lời, nói: “Đương nhiên tôi biết! Đó là vợ tôi.”

Súng bắn tĩa lắc lắc mồ hôi trên đầu, ngắm chuẩn lần nữa.

Liên Hạo Đông ngại anh ta phiền phức, cướp súng tới tay mình, sau đó ngắm bắn. Súng bắn tĩa bên cạnh ngây dại. Cậu ta chưa từng thấy một người đàn ông nào nỡ súng bình tĩnh như vậy. Đó là người phụ nữ anh yêu nhất, nhờ may đạn lạc....

Sao trái tim anh có thể mạnh mẽ như vậy?

Đoàng, đoàng, hai phát đạn gần như bắn ra cùng lúc.

A Trường âm âm ngã xuống sau lưng Trần Hiểu Sát.

Anh nhìn lại, không ngờ bắn phát súng đầu tiên lại là Kim Thiều Dương chạy tới sau. Anh quăng súng xuống, đi tới đập một cước vào hông cậu ta, lớn tiếng quát mắng: “Tiểu tử thúì, đó là chị dâu, ai cho phép cậu không tuân lệnh đã nỡ súng hả?”

Người này thật khó hầu hạ. Anh ra lệnh người ta không dám nỡ súng, có người nỡ thay anh còn đi mắng người ta.

Liên Hạo Đông xuống nước đi về phía đối diện, nắm chặt hai tay, nói một câu: “Góc độ xảo quyết như vậy mà cũng dám ra tay.”

Hai phát đạn vừa rồi, một phát trúng đầu, phát thứ hai trúng cổ anh ta, hai phát đều trí mạng.

Viên đầu tiên xuyên qua tai Trần Hiểu Sát. Thậm chí cô cảm giác tóc mình bị đạn bắn qua mà tung lên. Tiếng gió trí mạng như tiếng gió thổi tiếng oan hồn kêu gào từ địa ngục tới.

Bình sinh lần đầu tiên cảm nhận được cái chết gần như vậy, rõ ràng như vậy, nhanh như vậy. Nếu viên đạn này lệch hướng một chút xíu, có thể người ngã xuống chính là mình.

Cô cảm giác mình không thấy rõ Liên Hạo Đông đang đi về phía mình. Đó là ai chứ? Ma quỷ hay là thượng đế? Thần chết lấy mạng người hay thiên sứ cứu mạng người? Một loạt bóng dáng hai mặt chồng lên nhau khiến cô mê muội.

Sao anh phải làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ có con đường chết mới giải quyết được chuyện này sao?

Cô ngây ngốc mà nhìn A Trường ngã xuống. Mười mấy phút trước người này còn nói chuyện vợ và con anh ta với mình.

Người đàn ông dịu dàng như nước, thiên tài có bàn tay như hoa, người đàn ông trọng tình trọng nghĩa này cứ chết đi như vậy.

Anh ta cứu cô nhưng cô lại giết anh ta rồi.

Anh ta không nên chết, không nên.... Tuy anh ta làm chuyện sai lầm nhưng có lẽ anh ta có thể sửa sai.

Còn gì nữa? Bà nội xấu xí phải làm sao đây? Bà vốn tuổi già cô đơn không nơi nương tựa, thật vất vả nuôi con lớn lại bị mình làm liên lụy chết.

Hai mắt A Trường nhìn cô chằm chằm, có phần có cảm giác chết không nhắm mắt. Dáng vẻ anh ta không xấu như vậy nhưng trong mắt cô lại dữ tợn như thế. Vũng máu lớn khiến cô có cảm giác vô cùng choáng váng, hơn nữa nó còn xâm nhập vào dạ dày cô. Cô quặn thắt, không nhin ỏi được.

Anh chạy tới, ôm chặt lấy người đang quỳ trên đất nôn, dùng tay vỗ lưng cô.

Cô ói tới mức toàn thân phát lạnh.

Cổ nén cơ thể muốn ngất xỉu, dùng hết sức lực toàn thân đâm Liên Hạo Đông.

“Sao phải giết anh ta?”

“Anh ta đáng chết!”

“Anh ta là ân nhân cứu mạng em!”

“Anh ta có tội với quốc gia!”

“Nhưng anh ta là người tốt.”

....

Rốt cuộc cô bị kích thích hôn mê bất tỉnh!

Câu nói cuối cùng của anh cô không nhớ. Cô chỉ thấy vẻ mặt anh lạnh lùng như băng sương.

Khi cô tỉnh lại thì thấy mình đang trong phòng VIP bệnh viện giải phóng quân thành phố Z. Liên Hạo Đông đang chớp mắt sau khi trông cô mười mấy giờ. Lúc đó đã là 12h đêm.

Anh hỏi: “Tỉnh rồi? Khá hơn chút nào không?” Anh lấy tay sờ trán cô, lại hỏi: “Có muốn ăn thứ gì không?”

Cô tránh về sau theo bản năng. Bàn tay anh cương cứng giữa không trung. Anh mỉm cười, bắt lấy tay cô mang tính ép buộc, hỏi:

“Còn sợ anh à?”

Cô nói: “Đội trưởng Liên Hạo Đông luôn có trái tim vì nước vì dân, một cô gái yếu đuối như tôi có tư cách sợ à?”

Anh lại trả lời không liên quan gì: “Anh lấy canh vào cho em.”

Chỉ lát sau, một chiến sĩ nhỏ bưng một cái bình thủy vào, bên trong là canh giò heo hầm đậu nành. Anh múc cho cô một chén lớn, sau đó bưng tới trước mặt cô, muốn đút cho cô.

Cô từ chối ăn, xoay người, nhắm mắt lại lần nữa.

Nước mắt chảy xuống theo mí mắt, trong lòng rất khó chịu, tự trách mình. Một gia đình từng hoà an bình vì sự xuất hiện của mình mà ầm ầm sụp đổ. A Trường chết rồi thì bà nội phải làm sao bây giờ? Ai phụng dưỡng bà, lo ma chay cho bà? Ai đêm hôm đón bà về nhà? Tất cả là vì mình, thật sự là tạo ác nghiệp quá lớn rồi.

Liên Hạo Đông thấy lưng cô vẫn run rẩy, ôm cô từ phía sau, khẽ an ủi: “Em sao vậy?”

Cô cố gắng tránh thoát. Còn cả người đàn ông mình dựa vào này nữa. Rõ ràng đã tìm được cô từ lâu cũng không cứu cô ra. mà còn thông qua cuộc nói chuyện giữa cô và A Trường để theo dõi anh ta.

May mà A Trường không tệ lắm cô mới có thể toàn vẹn không tổn hao gì xuất hiện trước mặt anh. Nếu A Trường là một tên khốn phạm vào mười tội lớn không thể tha thì cô đã chết trong trận bão kia từ lâu rồi.

Tất cả những gì A Trường làm cho cô cô sẽ không quên, cũng không thể nói.

Ai cũng nói người vô tình với tất cả là người có tình! Nhưng Liên Hạo Đông thì sao? Trái tim anh ấy à, rốt cuộc là làm từ gì? Chẳng lẽ cái tạo một người còn khó hơn giết một người à? Có cái gì quan trọng hơn tính mạng?

Một cái ôm cực kỳ lưu luyến lại trở thành lạnh lùng như vậy. Người này quá đáng sợ.

Anh ôm cô thật chặt, mãi cho tới khi cô dừng phản kháng lại.

Anh dán sát mặt vào mặt cô, nói: “Xin lỗi, cô nhóc!” Hôn hôn nước mắt cô. Anh biết mình rất quá đáng! Hơn nữa còn vô cùng quá đáng.

Đàn ông ấy à, đừng nên quên mất phụ nữ làm từ xương sườn trên người mình. Cô ấy cũng giống mình. Cô ấy có thịt có máu còn có một trái tim tinh tế nhạy cảm lương thiện.

Cô không ăn gì cũng không nói chuyện, chỉ bọc mình thật chặt. Trong phòng rất yên tĩnh, anh cứ ôm cô như vậy, gần người với cô, cực cương của anh bị sợ!

Cô mơ hồ mà ngủ, trong mơ cũng không khá hơn chút nào. Cô mơ thấy A Trường cầm dao tới tìm cô đòi mạng. Cô còn mơ thấy vợ con anh ta cũng tới tìm mình, bức cô tới vách núi....

Sau đó chính là bỗng nhiên bừng tỉnh, toàn thân ướt đẫm.

Cơn ác mộng như vậy cứ lặp đi lặp lại.

Y tá trưởng nói với Liên Hạo Đông cô ấy phát hiện cô chịu kích thích hơi lớn. Nếu không tháo gỡ được thì có thể gây hại tới thân

thể cô. Nhất định phải khuyên bảo cô thật tốt, ngàn vạn lần đừng để cô đi vào chỗ bế tắc.

Đúng vậy, cô vẫn lâm vào hồi hận và cực kỳ đau đớn. Cô hận sao mình không rời khỏi căn nhà đó sớm. Thậm chí cô hận tịa sao mình lại giận dữ với Trương Thiếu Vân.

Liên Hạo Đông thấy cô hành hạ mình như vậy thì cũng như bị dao cứa. Cô không để anh chạm vào, nói anh là đao phủ, nói anh là ác ma giết người không chớp mắt.

Đúng vậy, thế giới của cô vẫn trong sáng và sạch sẽ nhưng anh tàn nhẫn kéo cô vào thực tế ác nghiệt, để cô gặp gỡ cái chết và bóng tối, làm bản chỗ sạch sẽ trong lòng cô loang lổ.

Cô là hoa trong nhà kính, có thể trải qua tổn thương trong tình yêu lớn như vậy, đâu từng cảm nhận chuyện sát phạt?

Là số mạng cũng được! Là tạo hoá trên người cũng được! Tóm lại, đây là một cửa ải khó khăn trong cuộc đời cô. anh sẽ theo cô vượt qua cùng nhau.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74

Hai ngày sau, thân thể hơi khá hơn, Trần Hiểu Sát bò dậy từ trên giường, cầm hai cái thẻ ngân hàng đi ngân hàng. Trong này có tất cả tiền để dành của cô, ước chừng 18 vạn. Cô rút ra hết, sau đó bỏ vào phong bì, thuê một chiếc taxi tới nhà bà nội.

Tiểu Vương vẫn trông cô báo cáo cho Liên Hạo Đông: "Thủ trưởng, có thể chị dâu muốn đi tới hiện trường, làm sao bây giờ?"

"Đi theo cô ấy."

"Chị ấy rút rất nhiều tiền, không biết định làm gì?"

"Mặc kệ cô ấy."

"Anh có muốn lộ diện không?"

"Không cần đâu, bảo vệ tốt an toàn của cô ấy là được, báo cáo bất cứ lúc nào."

"Dạ."

Tinh thần và thân thể cô cùng chịu đau đớn, trong vài ngày ngắn ngủi cô gầy đi nhanh chóng. Khuôn mặt vốn mướt mà gầy tới mức chỉ còn lại một đôi mắt to và một cái cằm nhọn. Nhưng lại khiến cô có thêm vẻ đẹp tự nhiên, có vẻ càng khiến người ta thương yêu. Có

điều thứ đẹp nhất của cô không phải bề ngoài mà là tấm lòng son cháy rục của cô.

Xe taxi đi tới chân núi thì từ chối đi tiếp vào trong. Độ dốc quá lớn, xe không lên đường. Gần đây mưa nhiều, đất đá lở vô cùng thường xuyên, quả thực không dễ đi. Cô không có cách nào, đành phải xuống xe đi bộ lên. Cô đi một đoạn thì nghỉ một đoạn, uống nước lau mồ hôi rồi bóp chân đang băng, đi tiếp về phía trước. Tuy hành trình chậm nhưng kiên trì.

Lúc lên tới một sườn núi thì cô hơi choáng váng, suýt chút nữa té ngã xuống mỏm núi phía sau.

Một cánh tay nhẹ nhàng kéo cô. Cô ngoảnh lại nhìn, là Tiểu Vương. Cô không thấy lạ vì biết Liên Hạo Đông sẽ tìm người đi theo mình. Cô cười cười, hỏi: "Tiểu Vương? Cậu tới đây lúc nào? Là Liên Hạo Đông phái cậu tới theo dõi tôi à?"

"Chị dâu, không phải theo dõi mà là bảo vệ chị!"

"Giống nhau cả thôi! Trong mắt anh ấy, đôi khi tôi chính là một công cụ."

"Chị dâu, không phải như vậy. Hai ngày này đội trưởng vẫn ở ngoài trông chị. Nghe tất cả bọn họ nói anh ấy còn vào bồi thuốc cho chị đấy."

"Vậy thì sao? Bồi thuốc đồng thời lạng lẽ gần máy nghe trộm."

Tiểu Vương hơi nóng nảy, nói: "Chị dâu, không phải như thế thật mà. Mỗi chuyện đội trưởng làm đều có lý của anh ấy. Anh ấy chưa bao giờ làm chuyện mình không nắm chắc. Còn nữa, anh ấy yêu chị như vậy, sao lại đối xử với chị vậy chứ?"

Cô dừng bước chân trên núi, lau mồ hôi trên trán, nói: "Yêu tôi nhưng cũng lợi dụng tôi? Anh ấy thật đúng là sĩ quan giải phóng quân vô tư vì dân nhất."

"Thủ trưởng nói có một ngày chị sẽ hiểu vì sao anh ấy làm vậy. Chị dâu, chị đừng cho là như vậy."

"Hiểu? Tiểu Vương à, cậu biết lúc đó viên đạn cách tôi gần thế nào không?" Trần Hiểu Sát hỏi Tiểu Vương.

Tiểu Vương bị hỏi mà sửng sốt.

"Xuyên qua bên tai, biết tâm trạng lúc đó thế nào không? Người đàn ông đó lại ra lệnh nổ súng. Sao anh có thể lqđ nhấn tâm như vậy? Đúng vậy, sợ chết chứ, sợ sẽ không còn được gặp lại anh, cũng sợ sẽ không gặp lại ba mẹ." Cô nói rồi lại rơi nước mắt.

"Chị dâu, người thủ trưởng nổ súng vào là người say lưng chị. Hắn ta dùng dao, còn làm chị bị thương, đây là chuyện không còn cách nào khác!"

Cô lắc đầu, nói: "A Trường sẽ không. Ngay cả Phi Hồ anh ta cũng không nỡ giết thì sao có thể giết tôi?"

"Chị dâu, hắn ta chế tạo súng đạn, quả thật là đáng chết!"

"Đó không phải là anh ta cam tâm tình nguyện. Anh ta biết rõ! Nếu anh ta còn sống thì nhất định có thể sửa sai."

Tiểu Vương không giải thích nữa, chỉ nói: "Chị dâu, nghỉ một lát đi! Em mang theo chút đồ ăn, chị có muốn ăn gì không? Là Đội trưởng đích thân làm."

Cô lắc đầu, lấy một cái bánh bao từ trong túi mình ra gặm, tựa như muốn cắt đứt quan hệ với Liên Hạo Đông.

Tiểu Vương bắt đắc dĩ gãi gãi đầu mình. Phu nhân thủ trưởng phát giận cũng quá quật cường nhỉ? Quả thực là giống y Liên Hạo Đông, bây giờ muốn để cô nghĩ thông, nghĩ đơn giản quả thực là quá khó.

Aiz! Vẫn nên để Đội trưởng tự giải quyết đi.

Mình gây hoạ thì mình dọn dẹp đi!

Cô gặm hơn nửa cái bánh bao, định đi tiếp. Thấy Tiểu Vương vẫn giúp mình trên đường thì hơi áy náy, nói: “Tiểu Vương, cảm ơn cậu. Nếu không có cậu thì tôi đi tới trời tối cũng không tới nơi.”

“Chị dâu, chị nói gì vậy?”

“Aiz! Cảm ơn cậu thôi mà! Đúng rồi, đừng gọi chị dâu nữa, tôi nghe phiền lòng lắm.” Cô uốn nắn cách gọi của Tiểu Vương.

“Nhất định phải gọi chị dâu, cũng vĩnh viễn là chị dâu, mong hai người luôn yêu nhau....”

“Không chừng có một ngày anh ấy sẽ không yêu tôi nữa. Cũng không chừng có một ngày tôi cũng sẽ bị anh ấy nổ súng bắn chết. tình huống nào cũng có thể xảy ra, y như ngày đó, lúc nào tôi cũng có thể thành ma dưới súng của anh ấy.” Trần Hiểu Sắt lạnh lùng cướp lời Tiểu Vương, cắt ngang lời cậu ta.

Tiểu Vương nhất thời không biết nên nói gì.

Cuối cùng đã tới đích, một tiểu viện lẻ loi trong sơn trại.

Cô lau nước mắt nơi khoé mắt, nói với Tiểu Vương: “Cậu đứng đây được không? Tôi vào xem một chút.”

Tiểu Vương nói: “Không được! Vậy quá nguy hiểm. Em phải đi theo chị.”

Cô nói: “Cậu đợi ngoài cửa đi, đừng vào.”

Tiểu Vương gật đầu.

Phòng A Trường ở dán một dấu niêm phong thật to, trên có in dấu đỏ. Bà nội xấu xí đang ngồi trên ghế đá cạnh cửa may một cái áo nam. Mái tóc hoa râm rối tung, lưng bà còng xuống, gầy đét và yếu ớt. Mấy ngày gần ngủi bà đã nhanh chóng già đi mấy chục tuổi.

Cô đi vào sân, quỳ ‘phịch’ xuống, sau đó hô lên: “Bà nội.....”

Tai bà như không dùng được, không nghe thấy. Bà cầm kim khâu, một lúc lâu mới ngẩng lên, mắt cũng có vấn đề.

Trong khoảnh khắc bà cúi đầu thì thấy Trần Hiểu Sát quỳ trên đá trong viện. Bà thả thứ trong tay, hỏi: “Ai vậy?”

Cô quỳ trên đá, lê từ từ, cũng không quan tâm chân mình bị thương còn chưa khỏi, cứ lê như vậy tới trước mặt bà nội, nói: “Bà nội, là con.”

Bà nội nhận ra Trần Hiểu Sát, hỏi: “Cô bé! Sao con lại về?”

Thấy cảnh này Tiểu Vương lau nước mắt, đi ra khỏi viện.

Cô đặt đầu lên trên đá, lớn tiếng khóc sấm hối: “Bà nội, xin lỗi! Đều do con không tốt, là con hại A Trường! Là con hại anh ấy.”

Bà nội nâng cô đang nức nở dậy, để cô ngồi cạnh mình, nhẹ phát mái tóc dài của cô, nói: “Cô bé! Bọn họ nói A Trường buôn lậu súng ống đạn dược, có phải thật vậy không?”

Cô lắc đầu, không nói gì.

Bà nội nói tiếp: “Hẳn là việc nó làm là lỗi làm rất lớn?”

Cô hoảng hốt, ngược mắt, nói: “Bà nội, A Trường là người tốt, chỉ là anh ấy đã phạm sai lầm thôi.”

Bà nội cũng khóc, dùng ống tay áo lau nước mắt nơi khoé mắt, nói: “A Trường là đứa mạng khổ. Lúc mười mấy tuổi chạy trốn khỏi đám từ quê nhà nó, lên đây tị nạn. Tôi nhận nuôi nó. Sau này nó cưới vợ sinh con, tang con lại tang vợ. Bây giờ nó cũng đã đi. Nó mới 35 tuổi. Vừa rồi tôi nghĩ cũng có thể nó rời đi là một loại giải thoát. Nó sống quá mệt mỏi.”

Trần Hiếu Sắt gạt đầu, sau đó hỏi: “Bà nội, vậy sau này bà phải làm sao?”

Bà nội nói: “Cô bé, bà nội còn có thể sống được mấy ngày chứ? Mạng bà nội là vậy, vô cùng khổ.”

Cô nhét bọc tiền vào tay bà, nói: “Bà nội, xin bà nhận lấy số tiền này. Con nợ hai người.”

Bà nội thở dài, đẩy tiền vào tay cô, nói: “Đứa bé ngoan, bà nội cần nhiều tiền vậy làm gì? Con nhanh về đi. Con làm ra tiền cũng không dễ dàng gì.”

Cô khẩn cầu tiếp: “Bà nội, đây là điều duy nhất con có thể làm bây giờ, điều duy nhất con có thể bồi thường cho người. Người

nhận lấy được không? Để con yên lòng một chút cũng đc mà.”

“Bà không cần đâu cô bé!”

Cô đành quỳ xuống tiếp, nói: “Cầu xin người, van xin người, người nuôi A Trường, để con thay anh ấy biểu người một chút đi.”

Bà nội vội vàng kéo cô lên, nói: “Được, được, bà nhận. Đứng lên trước đi!”

Cô đứng lên, nhìn quần áo trong tay bà, hỏi: “Đây là?”

Bà nội nói: “Tôi thấy quần áo A Trường mặc lúc ra đi cũng rách tươm, định may đồ mới cho nó, cũng không thể để nó mặc quần áo rách rưới đi gặp con và vợ nó được.”

Cô nói: “Con khâu kim cho bà nhé?”

Bà nội nói: “Được!”

...

Mặt trời ngả về tây, đỏ rực như một trái tim đỏ, vừa lớn lại vừa nóng.

Đưa mười mấy vạn để dành được xong, trái tim cô thoải mái rất nhiều.

Tiểu Vương thấy cô đi ra thì đi tới đỡ cô, nói: “Chị dâu, chị thật là tốt.”

Cô nói: “Cậu cũng vậy!”

Tiểu Vương khẽ cười.

Khó có dịp thời tiết trong lành như hôm nay, gió cũng mát mẻ, hoa hồng đầy khắp nơi, thỉnh thoảng chập chờn theo gió.

Chân cô còn âm ỉ đau, không thể đi thời gian dài, xuống núi rất khó khăn. Tiểu Vương định cõng cô, cô không chịu. Cô nói: “Cảm ơn Tiểu Vương, tôi đi thêm lát nữa sẽ không sao.”

Tiểu Vương nói: “Không được! Đi tiếp như vậy thì chân chị càng khôi phục chậm.”

Cô nói: “Đừng sợ, tôi còn trẻ.” Cô nói: “Tiểu Vương, cậu nhật cho tôi một cành cây tới đây đi, tôi chống nó.”

Tiểu Vương đi ngay tới sườn núi lượm một cây gậy gỗ. Cô nhận lấy, nói với Tiểu Vương: “A Trường đã từng làm một cây gậy chống, chống rất dễ. Anh ấy đúng là một người khéo tay. Anh ấy còn có thể làm các loại vật nhỏ, còn đẹp hơn cả đám người trong viện.”

Tiểu Vương nói: “Nhưng đôi tay khéo léo của hấn lại làm chuyện hấn không nên làm.”

Đúng vậy, ngày đó cô không cẩn thận đẩy cánh cửa phòng bí mật của A Trường ra, thấy đó lại là một xưởng chế tạo súng ống ngầm. Chỗ đó có rất nhiều linh kiện súng, từ súng ngắn tới súng trường đều có, các loại kích cỡ. Cô sợ tới mức lập tức chống tường, sau đó lảo đảo chạy ra ngoài, vùi mình trong chăn. Sau đó nhắm mắt suy nghĩ rất lâu. Cô không thể để A Trường biết người đàn ông của mình cho nên cô muốn rời khỏi đây thật nhanh. Cô biết chế tạo vũ khí là phải đền mạng. A Trường ơi A Trường, sao anh phải làm những chuyện này chứ?

Cô nói: “A Trường trốn tới từ Myanmar, cha anh ta giết một tên đầu đảng nhỏ trong tổ chức ngầm quốc tế, sau đó cả nhà bọn họ bị trả thù, chỉ còn lại mình anh ta còn sống thoát được. Anh ta chạy trốn tới Trung Quốc, được bà nội nhận nuôi, Sau đó cưới vợ sinh con. Ai ngờ có một ngày anh ta bị đám tổ chức ngầm kia nhận ra, con anh ta bị những kẻ đó giết. Cậu biết con anh ta chết thế nào không?”

Tiểu Vương lắc đầu!

Cô nói: “Mồ bụng trực tiếp! Quá tàn nhẫn. Bọn chúng để A Trường và vợ anh ta nhìn thấy tận mắt. Sau này vợ anh ta hoá điên. Từ đó A Trường bắt đầu tự chế tạo vũ khí bán lấy tiền, chuẩn bị tiền bạc. Anh ta định đi trả thù.”

Tiểu Vương nói: “Anh ta là người đáng thương!”

“Đúng vậy! Anh ta quá đáng thương.” Trần Hiểu Sắt đi không được.

Tiểu Vương khẳng khẳng muốn cống cô, cô không chịu, trong lúc giằng co thì một giọng nói truyền tới từ đằng xa: “Giao cô ấy cho tôi đi.”

Là Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông mặc đồ trắng rạng rỡ dưới ánh trời chiều, cũng như lý tưởng hào hùng của anh, vô cùng đạo đức. Bóng anh vừa hay che ánh mặt trời khiến cô không nhìn rõ mặt anh.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75

Liên Hạo Đông vừa lái xe chạy tới. Anh nói với Tiểu Vương: "Cậu đi trước đi."

Tiểu Vương sai bước rời đi.

Anh đi qua đỡ cô. Cô vung tay, nói: "Đừng đụng vào tôi!"

Anh lại cứng rắn ôm ngang cô lên, sau đó kéo tới trước ngực, dùng má mình dán lên trán cô, nói: "Tiền đã đưa, yên tâm chưa?"

Cô nói: "Yên tâm? Anh cảm thấy đời này tôi có thể yên tâm được à?"

Anh nói: "Có phải em có cảm giác A Trường không đáng chết không?"

Cô nói: "Đúng vậy. Mọi người có thể cho anh ta một cơ hội sửa đổi, cho anh ta cơ hội sống lại một lần."

Anh nói: "Đã muộn rồi."

Mở cửa xe, đặt cô vào vị trí bên cạnh tài xế, lên xe, khởi động máy, mục đích là biển.

Đông lâm Kiệt Thạch

Dĩ quan thương hải

Tạm dịch:

Lên đỉnh Kiệt Thạch,

Ngắm nhìn biển xanh

(Hai câu thơ trong bài Quan thương hành của Tào Tháo)

Anh ôm cô tới bãi đá ngầm trên bờ biển màu vàng, ôm eo cô nhìn về biển khơi mênh mông.

Mặt trời chiều đỏ rực nhuộm mặt biển thành biển máu, từng con sóng dũng mãnh chạm vào đá ngầm, bị đánh nát thành bọt sóng lọt qua khe đá, chảy vào biển lần nữa.

Tiếng sóng biển có nhịp điệu như một bài ca cao của biển, thêm cánh chim hải âu bay lượn vòng quanh vịnh biển.

Anh hỏi: "Cô nhóc, nói một chút coi, vì sao em cảm thấy A Trường không nên chết?"

Cô nói: "Anh ta biểu bà cụ, vui với việc giúp đỡ em. Anh ta thích trẻ con, anh ta trọng tình trọng nghĩa, anh ta còn yêu sâu sắc chung thủy!"

"Không sai. Đây là bản tính của anh ta. Anh ta là người lương thiện, có tình cảm. Nếu anh ta giữ nguyên bản lqđ tính của mình thì nhất định anh sẽ tôn trọng anh ta, không đụng tới anh ta. Nhưng anh ta còn có một mặt khác nữa. Anh ta sinh lòng thù hận, dùng con đường phi pháp giành món lợi kếch xù để chờ cơ hội trả thù." Anh bình tĩnh phân tích cho cô.

"Là những tên khốn kia làm hại anh ta, anh ta cũng không kiểm soát được chuyện của mình. Thật ra anh ta rất đáng thương. Dù không giết anh ta, anh ta cũng rất đáng thương." Cô ngừng lại, sau đó nắm chặt tay áo anh, giọng run rẩy chất vấn: "Sao bọn anh nhất định phải giết anh ta chứ?"

Anh nói: "Anh ta tự tạo vũ khí, đẩy mình vào đường cùng, tội đáng chết. Cô nhóc, em cũng nên thử suy nghĩ từ góc độ khác."

"Góc độ khác? Không hiểu góc độ đó là gì? Chỉ là một dân chúng nhỏ, ổn định với thế giới nhỏ, yêu một người, che chở tốt là được rồi. Cho nên thông cảm với A Trường, ghét các anh!"

Cô dứt lời thì chậm chậm đi về. Cô không muốn tranh luận gì với người trước mắt này nữa. Mỗi người sinh ra đã không giống nhau, thế giới quan và nhân sinh quan cũng không giống nhau, sao có thể nói tới cùng được? Cho tới bây giờ bọn họ đều không phải là người cùng một đường. Có lẽ từ vừa mới bắt đầu họ đã không nên bắt đầu. Tuy cô lơ mơ nhưng cô có nguyên tắc của mình. Nói cô đi vào ngõ cụt cũng được, nói cô không thức thời cũng được, tóm lại chuyện này cô không thể chấp nhận.

"Đứng lại!" Giọng anh có uy nghiêm không thể chống cự.

Anh tự tay ôm cô vào lòng, hỏi: "Em chỉ muốn làm một dân chúng bình thường? Thật phụ lòng người!"

Cô khiếp sợ nhìn anh chằm chằm!

"Chẳng lẽ em không muốn làm một người kề vai sát cánh với Trung Quốc?" Anh dùng giọng gần như mê hoặc hỏi cô.

Cô run rẩy, rụt người lại, không thể tin vào tai mình. Liên Hạo Đông ơi Liên Hạo Đông, rốt cuộc hùng tâm của d*đ*I*q8đ anh lớn bao nhiêu? Là người dân bình thường, ăn cơm bình thường, sao có thể giống như hậu nhân nhà tướng như anh?

Anh dùng một ngón tay chỉ biển khơi, nói: “Có thể nhìn thấy phía bên kia biển không?”

Cô lắc đầu, nói: “Không thể.”

Anh lại hỏi: “Em biết bên kia biển là gì không?”

Cô khẽ nói: “Đông Nam Á!”

Anh đi tới phía sau cô, ôm eo cô nói khẽ vào tai cô: “Xem ra em biết. Cho nên nói mắt không thấy được bên kia biển nhưng nhất định trái tim phải thấy.”

Cô nói: “Vì sao phải nói cho em những thứ này? Em ghét điều này.”

Anh nói: “Bởi vì anh sẽ đưa em lên thật cao, cho nên em phải nhìn xa hơn.”

Cô cười, nói: “Em chỉ là một dân chúng bình thường, một phụ nữ bình thường. Độ cao đó, chỉ sợ em không lên được.”

Anh nói: “Là phụ nữ của anh thì nhất định phải làm được!”

Gió biển thổi mạnh, mái tóc cô tung bay. Cô dựa vào ngực Liên Hạo Đông nhìn chằm chằm biển khơi vô tận, không kiềm được mà tự hỏi: “Mình có thể sóng vai với anh trên đỉnh cao không? Mình có thể sóng vai anh nhìn đất nước xinh đẹp không?”

Sánh vai với anh?

Sánh vai với anh?

Trong lịch sử, quốc gia phát triển nhất, cường đại nhất thường rong ruổi trong đại dương, hải lục là hai thứ quan trọng nhất của quốc gia. Cho nên sau này nhất định Liên Hạo Đông sẽ thực hiện bá quyền trên biển. Cho nên anh nhất định phải làm tới nơi.

Hải quân Trung Quốc đã bắt đầu thay đổi tổng thể tư tưởng chiến lược, từ chiến lược phòng ngự chuyển thành hải quân viễn dương làm mục tiêu phòng ngự chiến lược tích cực.

Tương lai hải quân Trung Quốc nhất định phải lớn mạnh, bởi vì chỉ có lớn mạnh mới có thể đi xa hơn.

Một người phụ nữ chỉ thích yên lặng với cuộc sống nhỏ của mình bị một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ từ từ thay đổi. Anh đứng sau lưng cô, cho cô điểm tựa vô cùng vững chắc.

Trần Hiểu Sắt nhìn lại Liên Hạo Đông, nói: “Dù sát cánh với Trung Quốc theo nguyên tắc, xin anh tôn trọng em.”

Cô bị anh thay đổi cũng như anh bị cô làm cảm động. Người phụ nữ này chính là người anh muốn. Dưới bề ngoài yếu đuối của cô cất giấu trái tim cường đại dị thường. Người phụ nữ như cô mới có tư cách sát cánh bên cạnh Liên Hạo Đông anh.

Tuy ánh tà dương như ngọc đã mất nhưng ánh sáng của nó soi rọi vạn vật thế gian, tất cả sẽ tốt.

Kể cả người phụ nữ của Liên Hạo Đông anh, sớm muộn gì cũng có một ngày cô sẽ hiểu anh.

Nhất định sẽ.

Cô định về Bắc Kinh. Anh muốn thử giữ cô lại nhưng cô đã không còn mặc anh sắp xếp như trước kia. Cô nói rất đơn giản: “Em cần phải tự suy nghĩ thật kỹ, mong anh tôn trọng em.” Dù cô có thể suy nghĩ lại chuyện A Trường từ góc độ khác nhưng cô không thể tha thứ chuyện anh nổi sùng về phía cô. Chuyện này khiến lòng cô lạnh ngắt. Nói trắng ra cô phát hiện mình hơi sợ anh.

Gần đây tâm trạng anh không tốt, cả đội vây cá mập đều biết cho nên không ai muốn chủ động đụng vào tường. Chỉ có một ngoại lệ đó là Lâm Đình Tích. Lâm Đình Tích vẫn luôn quá mức lo lắng chuyện gia đình của Liên Hạo Đông, cho nên anh vô cùng vui lòng ôm lấy chuyện khuyên Trần Hiểu Sắt. Không còn cách nào, ai bảo anh làm chính uỷ công tác tư tưởng của vây cá mập chứ.

Cô biết anh chịu sự nhờ cậy của người khác nên lúc anh tới cũng không vui vẻ lắm. Lâm Đình Tích dẫn Phi Hồ tới. Gần đây Phi Hồ dưỡng bệnh, bởi vì tất cả móng vuốt bốn chân nó bị mài tới thấy máu, có ít thịt cũng bị mài đi một mảng lớn.

Cô im lặng nghe Lâm Đình Tích khuyên bảo, vừa vuốt ve Phi Hồ. Aiz! Lại phải xa cách! Phi Hồ, mày sống một mình cho tốt nhé.

Lâm Đình Tích nói: “Em dâu! Trước hết tôi xin phép đám lính nói một tiếng xin lỗi với em. bọn họ hù em sợ rồi.”

Trần Hiểu Sắt cười gượng, không lên tiếng.

Lâm Đình Tích nói: “Lặng lẽ đi nghe trộm không phải là ý của Liên Hạo Đông, là ý của tôi. Em cũng đừng giận cậu ta.”

Cô nói: “Là anh ấy bảo anh nói thế?”

Lâm Đình Tích lập tức nói: “Không phải thật mà! Anh nói này, em dâu, lúc đó suýt chút nữa đám cậu ta không về được. Sân bay đó bị huỷ, đường đi không rõ, gió lại lớn, thuyền và máy bay cũng không dám mở, thông tin liên lạc hoàn toàn không thông. Gió to xong thì đám bọn họ lại sửa gấp một ngày, nán lại thêm một ngày thành ra lỡ hết chuyện rồi.”

Trần Hiểu Sắt hỏi: “Sao các anh tìm được em?” Vì cô giận Liên Hạo Đông nên vẫn luôn không hỏi anh. hôm nay chuyện đã đi quá giới hạn nên tiện hỏi luôn.

Lâm Đình Tích nói: “Tất cả là công lao của Phi Hồ.”

Phi Hồ khiêm tốn cuộn mình thành một cục dưới gầm bàn.

Họ nhận định Phi Hồ nhìn thấy sự việc xảy ra vẫn luôn đi theo cho tới chỗ yên tĩnh đó nó mới về đơn vị báo tin. Nhưng sau khi về nó không tìm được Liên Hạo Đông nên cào cửa các chiến sĩ. Những chiến sĩ không hiểu nó có ý gì nên nói cho nó biết bây giờ anh ở ngoài biển, phải chờ bên bờ biển. Vì vậy nó đi tới bờ biển chờ cho tới khi chờ được bọn họ.”

Cô hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

Gọi điện thoại không ai nhận vì vậy họ dẫn Phi Hồ về thành phố Z. Về đến nhà thì không thấy là anh biết xảy ra chuyện rồi. Là Phi Hồ dẫn đường cho bọn họ tìm thấy em.”

Anh dùng tay chụp Phi Hồ tới, cảm thán: “Đây là chiến sĩ thầm lặng đó!”

Đúng vậy, Phi Hồ chờ Liên Hạo Đông dẫn tới nơi thì nó mệt mỏi mà ngã quỵ. Có thể nói những ngày qua Phi Hồ nỗ lực chống thân

thể mình. Móng chân phải của nó bởi vì không cẩn thận đạp phải thủy tinh mà bị đâm, vết thương chồng chất. Nhưng cũng không ngăn cản được bước chân của nó mà dẫn anh tới chỗ xảy ra chuyện không may trước.

Cô không nói được gì, chỉ dùng tay vuốt ve Phi Hồ từng chút, từ trán tới lông trên lưng nó, nói: “Xem ra người tốt với em nhất là Phi Hồ.”

“Ừ ừm, lúc ở chỗ đó, ban đêm cậu ta chui vào phòng nhìn vài lần rồi trở về, chỉ sợ có chuyện gì bất trắc.”

Cô nói: “Thấy không chết được nên muốn lợi dụng em dẫn A Trường ra ngoài hả?”

Lâm Đình Tích cười cười xin lỗi, vẫn giải thích: “Em dâu nghĩ chuyện quá phức tạp rồi.”

“Cái này không phải là già mồm cãi láo mà phải điều chỉnh tâm trạng. Biết không? Em phát hiện ra thì sợ hãi, thậm chí sợ tới nỗi ba chữ Liên Hạo Đông cũng run run. Nói, còn có thể sống ở đây tiếp không?”

Lâm Đình Tích thở phào nhẹ nhõm. Thì ra hai người này còn chưa tới mức chia tay. Cô nhóc này cũng chỉ là muốn điều chỉnh tâm trạng một chút. Nhưng đi lần này phải tới lúc nào mới về? Phải biết sắp tới quân diễn rồi. Vì vậy lại hỏi: “Nhưng em về Bắc Kinh là giải quyết được vấn đề? Sớm muộn gì bọn em cũng nổi lại với nhau thôi.”

Cô chỉ vuốt ve Phi Hồ chứ không nói gì, ánh mắt xuất thần. Cô bỗng nghĩ tới mẹ Liên Hạo Đông, không kiềm chế được mà lạnh lẽo

âm trầm. Cô và anh cũng không thể trốn chạy khỏi thực tế được.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76

Tương lai của cô và anh rốt cuộc có quá nhiều khó khăn, thực tế khó có thể đoán trước. Cô liếc nhìn Lâm Đình Tích, nói: "Là ba em bảo em về. Ông ấy không tìm được em ở Bắc Kinh."

Quả thực gần đây Trần Lương Động tới Bắc Kinh. Ông tới để bàn chuyện làm ăn.

Vừa hay mấy ngày đó cô gặp chuyện không may, ông không tìm được cô nhóc nhà mình. Vậy nên ông lo lắng, gọi điện hỏi khắp nơi. Thật vất vả mới liên lạc được, mới biết con nhóc cô vẫn đi công tác ở thành phố Z.

Cô thấy mình với chuyện tình cảm vẫn luôn chín chắn, không tới lúc kết hôn cô kiên quyết không nói cho người nhà. Cho nên nguyên nhân thủ trưởng Liên Hạo Đông vẫn cảm thấy mình không có cảm giác tồn tại là đây.

Lâm Đình Tích gật đầu, nói: "Thì ra là thế. Quả thực cũng nên về xem thử. Chuyện đào hồ ở đây quả đúng lqđ là Liên Hạo Đông làm rất quá đáng." Vì vậy Lâm Đình Tích phân tích đi phân tích lại sự việc, tất cả trách nhiệm đổ hết lên người Liên Hạo Đông. Tất cả đều là lỗi của anh.

Đêm nay khi về, cô vẫn nghiêm mặt quay mặt vào tường ngủ. Anh lập tức điện thoại hỏi Lâm Đình Tích tình hình. Anh ta nói: "Cậu cảm thấy còn cần phải cần không?"

Anh mở cửa đi vào, dặn dò: "Khi về em phải ngoan ngoãn. Hai ngày nữa anh sẽ xin nghỉ đi Bắc Kinh, có chuyện gì thì đừng chống chọi một mình."

Cô không nói gì.

Trước khi Trần Hiểu Sát lên máy bay chỉ nói với Liên Hạo Đông: "Chăm sóc thật tốt cho Phi Hồ."

Lưu luyến không rời nhưng vẫn rời đi.

Đi gần nửa năm, rốt cuộc cô cũng trở lại Bắc Kinh. Phí nước dán ở cửa phòng, còn có các loại quảng cáo linh tinh. Bỗng quay về căn phòng nhỏ sáng trưng ở ba năm đại học cô hơi không quen. Buông đồ trong tay xuống, không kịp dọn dẹp đã gọi điện cho ba cô.

Hai ngày trước Trần Lương Động đã bàn xong chuyện làm ăn, tất cả đã thành, tiền dự chi cũng đã nhận được. Nghĩ tới chuyện con gái mình vẫn muốn mua nhà, định đưa chừng mười vạn cho con. Không phải ông không có tiền mà là cô vẫn không lấy. Phải biết rằng bất động sản của ông cụ ở Sơn Đông không ít hơn năm con số, tiền thu được từ thuê nhà mỗi tháng cũng hơn lương cả năm của cô rồi.

Ông tìm nhà cho cô, tìm mấy nhà môi giới, xem tới xem lui thì chọn được một căn 50m2 cạnh đường số 10. Từ đây đi tới thôn Trung Quang và BD vô cùng gần, định để con gái xem qua, thấy thích thì mua, chỉ để cô vay cũng có thể chứ?

Để con tự lập trong xã hội hiện đại như vậy không nhiều lắm. Có đôi khi ông Trần nghĩ đi nghĩ lại d#đ#l#q#đ cũng đều cảm động muốn khóc. Ông là tu mấy đời mới tu được một cô con gái tốt như vậy.

Ông cụ chạy BMW tới tiểu khu, đưa đồ ăn ngon tới cho con gái. Cô vừa thấy ông cụ thì lập tức úp trong lòng ông khóc, dáng vẻ rất tủ thân, rất uất ức.

Cô khóc khiến ông cụ sửng sốt! Con bé này làm sao vậy? Bốn năm trước cô về nhà khóc lớn một trận, những năm này chưa từng khóc.

Cô khóc mệt thì hỏi: "Ba này, sao ba giả dạng như ông già KFC vậy hả?"

Hôm nay Trần Lương Động mặc một cái quần yếm màu vàng nhạt, mái tóc hơi bạc chải ngược ra sau, trên miệng còn có hàng râu nhỏ, đậm chất thân sĩ Anh. Vừa nhìn thì quả thật rất giống ông già KFC.

Trần Lương Động nhìn con gái của mình, gầy không chỉ một chút, hỏi ngay: "Có phải lúc làm việc ở thành phố Z quá cực khổ không?"

Cô suy nghĩ, nói: "Quả thật hơi mệt. Cha, đừng xem nhà nữa, con không có tiền."

Ông hỏi: "Vậy tiền của con đâu? Ba nhớ con từng nói có gần hai mươi vạn tiền gửi ngân hàng mà."

Từ trước tới nay cô luôn dối trá hạng nhất nên nói: "Có một ngày con đi thực nghiệm, vừa hay đụng phải bão. Con bị các thứ đập bị thương, một tên tội phạm vượt ngục vì cứu con mà bị đập chết. Vì

đền ơn cứu mạng của anh ta, con đưa tiền của mình cho mẹ già anh ta.”

Trần Lương Động nghe thế thì cảm thán, nói: “Trời ạ! Con gái, không ngờ con hiểu chuyện như vậy! Tuy biết anh ta là tội phạm nhưng anh ta vẫn cứu con gái bảo bối của ba. Ba thấy anh ta là người tốt.”

“Ba nói xem? Ba là người đàn ông tốt nhất trên đời này.” Đâu có giống Liên Hạo Đông máu lạnh kia chứ. Cô oán thầm.

Ông hỏi: “Vậy thế này đi con gái, chờ ba về bàn bạc với mẹ con rồi nhà chúng ta sẽ đi xem nhà tiếp, được không?”

Những lời này quả thực là nói tới những lời trong lòng cô. Cô lập tức gật đầu. Vẫn là ba hiểu cô. Ông dạy con đương nhiên không giống với cách Vương Ngọc Lam kia dạy con.

Buổi tối lúc ăn cơm thì gọi Thường Lộ Bân, cũng coi là người thân trong nhà nên không khách sáo gì. Thường Lộ Bân mặc áo sơ mi cô tặng anh. Trần Lương Động vừa thấy anh ta thì khen ngợi: “Tiểu Bân à, càng ngày càng đẹp trai đấy.”

Thường Lộ Bân hơi xấu hổ, vội vàng nói: “Chú, ngài quá khen con rồi! Ngài tới đây lúc nào, sao không báo cho con biết để con đi đón!”

Trần Lương Động nói: “Tôi rất quen thuộc Bắc Kinh, cần gì phải ai đi đón.”

Cô nhìn anh chằm chằm, hỏi: “Bân Bân, trời nóng như vậy mà anh mặc áo tay dài không thấy nóng à?”

Thường Lộ Bân nói ngay: “Áo sơ mi này là em tặng, đương nhiên phải mặc rồi.”

Cô lại hỏi: “Sao sau này không nhận điện thoại? SỬU SỬU đâu? Ah không bán nó đi đấy chứ? Nếu anh dám làm thế thì tối nay em sẽ nhét kẹo cao su vào ổ khoá phòng anh.”

Anh nói: “Anh đưa nó tới trung tâm, lát nữa sẽ đi đón có được không?”

Trần Lương Động vui tươi hơn hờ nhìn đôi kim đồng ngọc nữ đấu khẩu, trong lòng vui không nói nên lời. Con gái tặng tên nhóc này áo sơ mi? Có phải quan hệ của hai đứa này tốt hơn rồi không? Cậu bé Tiểu Bân này cũng coi như biết điều mà lại nghe lời, lại còn lớn lên dưới mắt mình. Con gái nhà mình đi theo cậu ta chắc chắn sẽ không bị uất ức. Khi về tìm lão Thường tác hợp chút nhỉ? Ông vẫn chờ bé cháu đấy.

Phải thương yêu con gái, nếu không dù là nhà giàu nhất hoặc là nhà Tổng thống ông cũng không cần. Con gái nhà ông muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, sao phải đi phục vụ đám đó? Tuy còn không đạt tới mức thương nhân nhà đất và ông chủ môi giới có tiền nhưng tài sản của ông tuyệt đối đủ cho con gái xài.

Trần Lương Động đánh tính toán nhỏ nhặt này trở về Sơn Đông.

Phòng kia của Trần Hiểu Sắt còn chưa mua được, vì thời hạn gửi tiết kiệm của cô còn thiếu hai tháng nữa mới đầy năm năm. Ông cụ cho cô một tài khoản để mua hết, nói gì cô cũng không đồng ý, nói mình không có tiền biếu ba mẹ, sao có thể lấy tiền của họ? Cho cô số tiền đầu tiên cô đã thấy rất tội lỗi rồi, vẫn nên đợi hai tháng nữa đi.

Trên đường về nhà, ông đánh giá con gái nhà mình cao hơn một tầng! Trong lòng vừa xúc động vừa không nở. Tốt quá, nó có Tiểu Bân chăm sóc, ông cũng không lo nữa.

Tiểu Sửu Sửu thấy cô thì hai mắt toàn nước mắt, chui vào lòng cô hồi lâu cũng không ra ngoài. Nó cho là mình sẽ không còn được gặp lại Sắt Sắt, Bân Bân hư hỏng, đưa nó cho một cô bé nuôi. Nhưng cô bé kia quá ngây thơ trong sáng, không biết tìm vợ nhỏ cho mình chơi. Vẫn là Sắt Sắt tốt, thường xuyên dẫn nó ra ngoài trêu ghẹo chó cái con.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc.” Cô an ủi Tiểu Sửu Sửu.

Nó bỗng ngửi bụng cô một cách kì lạ, điều này khiến cô lấy làm kinh hãi. Bụng cô sao vậy? Có mùi lạ à?

Buổi tối, cô đi ‘Xích Mị’ gặp Lâm Mễ Mễ, tiện đường tặng cho cô ấy cái yếm kia. Lâm Mễ Mễ nhận lấy cái yếm nhét vào trong túi xách, hỏi: “Sao mình thấy cậu mất hứng vậy? Đây là sao?”

Cô biết không thể tiết lộ bí mật quân sự, chỉ nói với Lâm Mễ Mễ: “Mễ Mễ, mình sợ anh ấy quá.”

“Vì sao vậy? Vì mẹ anh ta?”

Cô lắc đầu, chỉ nói: “Không phải! Mình chưa từng gặp lại cha mẹ anh ấy.”

“Nổ súng, suýt chút nữa thì bắn chết, hơn nữa anh còn, anh còn....” Cô không thể nói anh từng bắn chết người với người ngoài: “Lúc đó ban đêm mình thường mơ một cơn ác mộng, thấy anh ấy nổ súng về phía mình.”

Lâm Mễ Mễ rùng mình, nói: “Trời ạ! Đời người thật là lên bổng xuống trầm, người tốt toàn là đáng ngạc nhiên và xấu bụng.”

Lâm Mễ Mễ an ủi: “Điều chỉnh một khoảng thời gian trước đi. Chủ nhật ra ngoài dạo phố gì đó hoặc có thể đi nghe tấu nói cũng được. Dù sao phải mở lòng ra. Lúc nghĩ không ra thì gọi điện cho mình hoặc tìm mình.

Cô gật đầu, bởi vì chỉ có thể làm thế.

Ngày hôm sau, cô đi làm. Lúc tới đơn vị thì người trong đó nhìn cô như động vật quý hiếm. Lý Mẫn trước sàn diễn càng giật mình hơn, hỏi: “Hờ? Chẳng phải cô từ chức rồi à?”

Cô hỏi: “Tôi từ chức lúc nào? Tôi đi công tác mà! Mọi người quên rồi à? Lúc này mới mấy tháng chứ!”

Lý Mẫn nói: “Không đúng, tôi nghe Boss chúng ta nói cô định ở lại chỗ đó, ngay cả công việc cũng đã có quyết định điều động tới đó.”

Con mẹ nó, chắc chắn là Liên Hạo Đông! Anh ta không thể quá đáng như vậy!

Cũng không thể như thế, vị trí của cô đã có người mới. Cô bị tức đến nỗi hơi run lên nhưng lại không muốn gọi điện cho anh, không thể làm gì khác hơn là chờ Tần Hoa, sau đó nói với cô ta để mình quay lại công việc.

Tần Hoa tới, vẫn giồi giang như vậy, dưới đôi chân kia vĩnh viễn là giày cao gót tám phân trở lên, không còn cách nào, vị trí Tổng giám đốc luôn hơi có phong cách ngự tử, nếu không không ép được những ngự tử kia.

Trần Hiểu Sắt nói với Tần Hoa sau này mình muốn về Bắc Kinh sống cho nên cô muốn làm lại công việc cũ. Đơn vị này vốn công việc linh hoạt cho nên cũng không có gì là không thể, chỉ là đổi vị trí lại mà thôi. Đương nhiên Tần Hoa đồng ý rất nhanh. Cô ngồi xuống vị trí đối diện vị trí cũ của mình.

Ngày đầu tiên không có việc gì làm, tan làm rất nhanh. Nhưng ngày hôm sau vừa tới đơn vị đã nhận một địa chỉ mới của một người mới tới trong tay Lý Mẫn, nói ngoại ô phía đông có một xưởng bỏ đi phải cải tạo thành một trung tâm nghệ thuật tương tự như 798m, để cô qua xem hiện trường một chút.

Cô cầm địa chỉ lên đường, đi xe điện ngầm rồi đi taxi, tốc độ nhanh mà còn tiết kiệm chi phí. Tài xế taxi hỏi: “Cô muốn đi đâu? Chỗ đó rất vắng vẻ, không có gì đâu.”

Cô nói: “Vậy à? Đây cũng là lần đầu tiên tôi tới đó.”

Xe rẽ phải rẽ trái, cuối cùng rẽ vào một con đường mọc đầy cỏ dại thì dừng lại.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77

Xuống xe xong, cô cảm thán một câu, thì ra Bắc Kinh cũng có chỗ tồn tàn như vậy.

Những chỗ bỏ hoang này một phần là của nhà xưởng cũ, một phần là thôn Thành trung. Thôn dân trước đây đã được dời tới chỗ mới, bọn họ thuê những căn nhà chuẩn bị bị dỡ để làm nhà công vụ kinh doanh phục vụ dân chúng.

Trần Hiểu Sắt đứng ở cửa gọi cho ông chủ nhưng không ai nghe máy.

Chắc là có việc gấp không thể tới, mình đi xem một chút thử. Bên trong không quá lớn, có tám xưởng, còn có hai cái ký túc xá. Máy chỗ này đều phải sửa hết. Không gian bên ngoài đã nhờ công ty cảnh quan, không cần bọn họ lo. Vốn dĩ bọn họ chỉ chuyên thiết kế. Bọn họ sẽ kết hợp với phong cách thiết kế bên ngoài để xanh hóa lần nữa.

Cô biết phải làm thế nào. Nếu không có ai vậy thì tự đi dạo là được rồi. Chụp ít ảnh về tham khảo cũng tốt. Chỗ như thế này hơi xa, đi một chuyến không dễ dàng gì, cũng không thể chỉ chụp ảnh rồi về? Định đi dạo sơ, đo mấy chỗ trước, lần sau tới nữa có thể tiết kiệm thời gian làm chuyện khác. Cô đánh bạo sai bước vào.

Xưởng rất cũ kỹ, tất cả máy móc đều là công nghệ từ đầu thế kỷ, vẫn còn được giữ nguyên. Mặt chính xưởng là gạch trong, bên trong có vài máu móc bỏ không, thấy dáng vẻ này có vẻ ngày trước là xưởng luyện sắt. Cô đi một chút rồi dừng một chút, chụp vô cùng cẩn thận. Gan cô lớn, đây là chuyện ai cũng biết nhưng lại lớn tới mức dám mở cửa đi vào xem.

Có một cái xưởng nhỏ không khóa cửa.

Cô mở cửa vào, chỉ thấy trong phòng tối như mực có một bầy ánh mắt sáng lấp lánh, âm trầm nhìn cô chăm chăm.

"Á!" Cô sợ tới mức xoay người bỏ chạy. "Ma..."

Một tiếng gào của cô kinh động đám mèo hoang trong phòng khiến chúng bỏ chạy.

Vì trên đùi cô bị thương nên chạy không tiện, chân trái đạp phải chân phải, té oạch một cái xuống đất. Con mèo nhảy tới quét trúng một cái cột gỗ. Cột gỗ này nện xuống chỗ cô ngã xuống, vừa hay đập bể đầu một con mèo hoang chạy ra từ trong căn phòng.

Con mèo hoang mất mạng trong nháy mắt, ngay cả tiếng cũng không kịp phát ra.

Vụ án mạng do cái cọc gây ra xảy ra ngay cạnh cô. Cô nhìn thấy máu tươi lẫn với óc trắng phun mạnh ra ngoài.

Tròng mắt con mèo hoang mở thật to, gần giống mắt A Trường lúc chết, lạnh lùng mà nhìn cô.

Máu tươi đặc quánh nóng rực chảy tràn trên đất. Mùi đó lập tức như tăng thêm chất xúc tác lqđ mà tản ra ngoài. Cô muốn ới, che

miệng lại nhin, nhất thời trời đất đảo lộn, cô lại nhìn thấy hiện trường nhìn mà ghê người, ngất đi. Tinh thần cô lại bị phá hủy lần nữa.

Một cô gái té xỉu dưới tình huống không ai biết tung tích trong một xưởng bỏ hoang.

Trời tối! Một cơn mưa nhỏ rơi xuống rất mau.

Ông trời thương hại cô, trận mưa này tưới cô tỉnh lại rồi không lớn nữa mà là hạt mưa rơi chậm lại.

Cô tỉnh rồi! Con mèo chết bên cạnh đã bị ruồi bu kín, máu và óc nó đã tan ra theo mưa, bắn một khoảng lớn.

Cô nhất định phải nhanh rời khỏi chỗ quỷ quái này. Cô lục lọi cái túi của mình, sau đó ra ngoài dựa vào trí nhớ.

Chỗ này rất tối, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào. Dù cô có lớn gan hơn nữa thì lúc này trái tim cũng bắt đầu lo sợ.

Cô sợ, tứ chi rét run mà lại cứng ngắc, cảm giác sợ hãi tích lại bộc phát. Cô cảm giác mình ngã vào vực sâu vạn trượng, đằng sau có A Trường và con mèo hoang vô tội bỏ mạng kia đang đuổi theo mình. Cô vịn cái chân bị thương, chạy như điên ra ngoài. Cô không dám nhìn lại phía sau, vô số ma trơi như sẽ lao tới cắn nuốt cô ngay lập tức.

Chuyển qua góc phòng bên cạnh thì có ít ánh sáng, chỗ xa có một bóng dáng thon dài đi về phía cô.

Tia sáng kia như ngọn đèn chiếu rọi trái tim bị thương của cô lúc này.

Người cầm đèn trong tay soi tới chỗ cô thì co chân lao tới chỗ cô, ba giây sau đã đi tới trước mặt cô. Một vòng ôm ấm áp đỡ lấy thân thể sắp sụp đổ của cô.

Anh ôm cô thật chặt, đôi môi ấm áp khẽ hôn lên trán cô hỏi: “Em có biết anh tìm em lâu lắm không?”

Cô nhất thời mê say. Mùi hương dịu dàng này. Ngực anh có mùi thơm ngát mà thanh nhã, khuôn ngực quen thuộc mà lại xa lạ.

Gặp nhau lúc ban đầu, chỉ mong bên anh tới già. Nhưng hôm nay mây khói tan đi, tuổi xuân chỉ còn lưu lại trong hồi ức. Tình yêu biến mất trong trí nhớ, bây giờ tất cả dấu vết loang lổ tan đi, chỉ hận năm tháng như dao.

Cô mấp máy đôi môi, khẽ kêu: “Tống Á.... Sao anh lại tới đây?”

Tống Á ôm lấy cô, sải bước đi ra cửa một cách bình tĩnh, nói: “Anh đi tìm em.”

Tống Á đưa Trần Hiểu Sất tới bác sĩ tư, xử lý vết thương trên hai chân cô vô cùng sạch sẽ, sau đó chỉ vào vết thương lần trước của cô, hỏi: “Hắn vết thương này có trong thời gian gần đây, tổn thương thật nặng, tốt nhất phải xử lý ổn, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Tống Á vội vàng nói: “Xử lý cho cô ấy đi, dùng thuốc tốt nhất.”

Cô ngơ ngác nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Cô nghĩ tại sao mỗi lần vào lúc mình gặp khó khăn thì không lần nào Liên Hạo Đông xuất hiện bên cạnh mình? Lần đầu tiên rời khỏi nhà anh là Bân Bân giúp đỡ cô. Lần thứ hai gặp nguy hiểm trên đường là A Trường cứu cô. Còn lần này lại là Tống Á đưa cô ra khỏi nơi tối tăm.

Cô hơi mệt, nhắm mắt nghỉ ngơi, để mặc bác sĩ xử lý vết thương trên chân, quán lại một cục, thậm chí quên cả đau.

Bác sĩ băng bó kỹ thì dặn: “Tốt nhất một ngày thay thuốc một lần. Thuốc này rất tốt, là tự tôi nghiên cứu ra. Năm ngày sau là vết sẹo sẽ mờ đi.”

Tổng Á vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn bác sĩ Trương! Mấy ngày nay làm phiền ông rồi.”

Bác sĩ Trương liếc nhìn Trần Hiểu Sát ý vị sâu xa, lại nhìn Tổng Á một cái, sau đó rời đi.

Khu nhà Tổng Á ở vô cùng tốt, là căn hộ mô hình lớn nhất toà nhà. Có phòng khách rộng rãi, thư phòng và hai căn phòng ngủ.

Tổng Á đi tới, ngồi xồm bên cạnh cô, nói: “Hiểu Hiểu, em đi tắm đi! Anh pha nước cho em rồi.”

Lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại thì thấy bác sĩ Trương đã rời đi. Cô vội vàng ngồi dậy từ trên ghế, nói: “Cảm ơn anh! Tổng Á, tôi cần phải đi.”

Tổng Á đờ người cô lại, nói: “Em biết lúc này là mấy giờ rồi không?”

“Tôi mặc kệ là mấy giờ. Tôi nhất định phải đi.” Cô cũng không muốn chọc con cọp mẹ Tổng Ny kia lần nữa.

Tổng Á nói: “Bây giờ là 3h, em nhất định phải đi à?”

“Chắc chắn tôi nhất định phải đi!” Cô đứng dậy cầm váy của mình lên định tới phòng vệ sinh thay lại. Bởi vì vết thương trên đùi cô

chưa lành nên mấy ngày nay cô vẫn mặc váy. Vừa rồi để chữa vết thương trên chân nên mới thay cái quần ngủ của Tống Á.

Tống Á vươn tay ôm cô vào lòng, dùng giọng nói khàn khàn mập mờ nói khẽ bên tai cô: “Nếu anh không đồng ý thì sao?”

Cô lập tức giãy giụa, nghiêm túc nói với Tống Á: “Đừng như vậy, bây giờ chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, hẳn nên tôn trọng nhau.”

Tuy Tống Á gầy yếu hơn Liên Hạo Đông chút nhưng dù sao vẫn là đàn ông khỏe mạnh. Anh ta kéo cô vào lòng, nói một câu: “Yên tâm, anh sẽ không làm gì em. Em yên tâm ở lại đây một đêm là được rồi.”

“Đây là đẩy mình vào bờ vực nguy hiểm lần nữa. Biết Tống Ny vẫn có thù với tôi, nếu tôi biết mà còn ở lại thì sẽ tự tìm rắc rối.”

“Ở đây, không thể đi, là bởi vì đêm quá khuya, lo em gặp nguy hiểm.”

Cô nói: “Tôi thường về nhà ban đêm cho nên tôi không sợ, thật đấy.”

Tống Á bắt lấy tay cô, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên hơi lo lắng, nhìn cô hồi lâu, nói một câu: “Nếu anh không đồng ý cho em đi thì sao?”

Tống Á luôn ôn nhã bỗng trở nên bá đạo không nói lý lẽ như lưu manh khiến cô hơi kinh ngạc. Cô biết thời gian có thể thay đổi giang sơn, có thể làm hao mòn yêu hận tình thù nhưng không biết thời gian còn có thể thay đổi tính cách một người.

“Tổng Á, chắc chắn tối nay tôi không thể về đúng không?” Cô lạnh giọng hỏi.

“Đúng vậy. Cho nên em chết phần tâm này đi!” Nói xong câu đó, anh ta xoay người rời đi, để lại cho cô một bóng lưng cao lớn. Anh ta vào phòng ngủ, lại dừng lại, nói: “Đi tắm đi, tắm xong thì nhanh tới phòng ngủ.”

Cô chỉ có thể bất đắc dĩ đi tắm. Bay giờ cô lại thành con rối trong tay kẻ khác, hoặc có lẽ là một con cờ. Sao người đàn ông nào cô gặp cũng bá đạo như vậy chứ?

Khi cô tỉnh lại thì trên bàn bên cạnh đặt mấy bộ váy mới. Trong lòng cô bỗng sinh ra một dự cảm không lành. Tổng Á sẽ không? Sẽ không định giam lỏng cô đấy chứ?

Cô cũng không dám xác định, vội vàng đứng lên mặc quần áo.

Đồng bừa bãi tối qua đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả gối ôm trên ghế sofa cũng được đặt ngay ngắn. Trên bàn cơm bên cạnh có bữa ăn sáng ngon lành. Bánh bao nướng vàng hai mặt, mùi sữa thơm ngát tản ra. Trứng tươi ốp la cũng quynh rữ không nói nên lời.

Khoảnh khắc cô mở cửa thì thấy Tổng Á đang lên mạng nói: “Đi rửa mặt đi! Rồi ăn sáng.”

Cô đi vào nhà vệ sinh nhìn thì lại thấy một bộ đồ dùng rửa mặt mới tinh. Lúc tối qua còn chưa có mà! Dự cảm của cô càng lúc càng mãnh liệt. Không được, cô phải nói rõ ràng với anh ta, cô không yêu anh ta. Cô muốn rời đi.

Sửa sang mình ổn thỏa, bình tĩnh ngồi vào bàn ăn, bôi bơ lên bánh bao, khẽ cắn một miếng.

Tổng Á hỏi: “Có hợp khẩu vị không?”

Cô nói: “Cũng được! Chỉ là bữa sáng quen ăn cháo với dưa muối rồi.”

Tổng Á nói: “À! Vậy thì lần sau anh sẽ chú ý.”

Lần sau?

Cô hỏi: “Sao anh lại tới chỗ đó? Không phải trùng hợp đấy chứ?”

Anh ta nói: “Anh có cách của mình, em đừng hỏi nhiều.” Anh ta dùng dao cắt chân giò hun khói, đẩy tới trước mặt cô, nói: “Ăn đi! Nhân lúc còn nóng.”

Cô ghim một miếng chân giò hun khói bỏ vào miệng, nói: “Có phải Lý Mẫn nói cho anh biết không?”

Tổng Á nói: “À, không phải!”

Thế này thật phiền phức, không thể nói thêm hai câu à?

Không bằng làm rõ!

“Tổng Á! Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô để dao nĩa xuống, hỏi rõ ràng.

Rốt cuộc anh ta ngẩng đầu nhìn cô. Khuôn mặt gầy gò, hai mắt ảm đạm, dáng vẻ tiêu tụy. Mấy ngày nay cô sống cũng không tốt. Anh ta hỏi cô: “Nửa năm này em đi đâu?”

“Không thể trả lời!” Cô cảm thấy mình không cần phải báo cáo với anh ta.

Không phải tình yêu là thế sao? Bỏ lỡ là bỏ lỡ, đây là chuyện nước đổ khó hốt! Hơn nữa lúc đó anh ta không cần cô trước, bây giờ quay về làm thế này nữa còn có ích gì?

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78

Tống Á dọn dẹp những thứ đã ăn xong sạch sẽ, sau đó nói với cô: "Đưa chìa khóa cho anh để anh đi đón Sửu Sửu."

"Tại sao? Tống Á, anh điên rồi! Anh như vậy sẽ hại chết tôi đấy, biết không?"

Tống Á nắm chặt cầm cô, nói: "Anh điên rồi đấy! mấy năm qua anh vẫn luôn điên cuồng, chỉ có điều gần đây điên khá lợi hại hơn thôi."

Cô hất mấy ngón tay anh ta ra. Vì sao ai cũng trở nên đáng sợ như vậy? Rốt cuộc thế giới này làm sao thế?

Hôm nay cô muốn chạy trốn, nếu không cô sẽ lâm vào một trận gió tanh mưa máu. Nhưng có cách nào hay đây?

Tống Á không phải là Liên Hạo Đông. Bản chất Liên Hạo Đông đáng xấu hổ. Anh sẽ làm tất cả tới tận cùng. Mà Tống Á thì không. Ít nhất anh ta không tịch thu điện thoại của cô. Cô chần chừ, có nên gọi cho Mễ Mễ không? Nhưng lúc đó cô ấy còn chưa tỉnh ngủ! Lúc cô đang điên cuồng vận động não thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cô giật mình.

Tống Á nhìn cô, sau đó bình tĩnh đi mở cửa. Cô nhắm mắt chờ một cơn bão tới. 9h sáng, mình xuất hiện trong phòng Tống Á, không bị Tống Ny đánh mới là lạ.

Nhưng cơn bão trong dự đoán không xảy ra. Cô mở mắt nhìn thì thấy là hai cô bé đeo khẩu trang, mặc đồ y tá. Tống Á gật đầu với cô bé, hỏi: "Đồ đã mang tới hết rồi chứ?"

Cô bé nói: "Vâng."

Tống Á chỉ: "Chính là cô ấy. Tới vật lý trị liệu toàn thân cho cô ấy đi."

Hai cô bé nhìn về phía cô.

Được rồi. Quả thật lâu rồi cô chưa được hưởng thụ. Tuy lúc cô ở thành phố Z vui vẻ nhàn rỗi nhưng không hề tới chỗ dưỡng sinh một chuyến. Hai cô bé nhiệt tình hỏi: "Tiểu thư, có thể vào phòng cô làm chứ?"

Cô liếc nhìn Tống Á, anh ta đã ngồi trên sofa nhìn vào máy tính.

Hai cô bé nhiệt tình nói: "Tiểu thư, chúng tôi có thể bắt đầu chưa?"

Mọi người đều biết dịch vụ bây giờ nhiệt tình cỡ nào. Cô bị lôi lôi kéo kéo đi vào, cởi quần áo, bôi dầu, thêm chút xoa bóp và mát-xa, sau đó làm mặt, làm hết thì đã qua ba tiếng.

Cô thoải mái ngủ thiếp đi. Có thể gần đây quá hao tâm tốn sức, cộng thêm đêm qua cũng không ngủ ngon nên cô ngủ rất say.

Quên A Trường, quên con mèo đã chết, như cũng quên Tống Á đi, trong đầu trống rỗng, chỉ còn một người dạo chơi, đó chính là Liên Hạo Đông. Trong mơ anh nói với cô: "Đừng ngủ, đứng lên đứng quân tư." Cô kháng nghị! Lại nghe thấy anh nói: "Em không muốn làm người bên cạnh anh à?" Cô vội vàng trả lời: "Em muốn!"

Sau đó bỗng tỉnh giấc, mắt nhìn một vòng, thở phào nhẹ nhõm. Liên Hạo Đông đáng ghét, trong mơ cũng không để cô yên ổn!

Đừng bên cạnh anh! Xem ra mình đã bị anh đầu độc sâu quá rồi.

"Ắng ằng! Ắng ằng!" Tiếng hai con chó nhỏ chơi với nhau dẫn dắt sự chú ý của cô.

Tiếng này? Của ai? Tiểu Sửu Sửu?

Cũng không phải, nhìn qua thì thấy Tiểu Sửu Sửu đang đuổi theo một con chó cái nhỏ cầu yêu, đôi mắt háo sắc híp híp muốn vô sỉ bao nhiêu thì có vô sỉ bấy nhiêu. Con chó mẹ hơi xấy hổ, vừa chạy vừa từ chối, vòng tới vòng lui quanh giường cô. Hôm nay con chó cái nhỏ ăn mặc vô cùng lẳng lơ, váy hoa ba điểm nhỏ, để lộ cái mông nhỏ phúng phính, lắc rồi lắc. Chọc tiểu kê kê của Tiểu Sửu Sửu vẫn ngẩng thật cao.

Trần Hiểu Sắt mở to hai mắt im lặng nhìn Tiểu Sửu Sửu vô cùng thanh tú, miệng run rẩy, nhắm mắt thở dài: "Vì sao chó với chó lại chênh lệch lớn như vậy?" Nhìn Phi Hồ nhà người ta mà xem, lại nhìn Tiểu Sửu Sửu không có tiền đồ này. Cô tức quá dùng tay chỉ Sửu Sửu mắng: "chú ý tư cách! Chú ý tư cách!"

Cô hơi buồn. Tống Á vậy mà không thông qua sự đồng ý của cô đã lục chìa khóa nhà cô đi đón Tiểu Sửu Sửu. Chuyện này thật quá

đáng. Lập tức chất vấn anh ta: "Anh không nói lý lẽ như vậy từ bao giờ? Ai cho phép anh tới nhà tôi? Tự tiện vào nhà người khác là phạm pháp."

Tống Á lập tức xin lỗi: "Xin lỗi, Hiểu Hiểu, anh chỉ muốn cho em vui mừng."

"Con mẹ nó, vui mừng gì chứ? Tôi không lạ gì đâu!" Tống Á à Tống Á, sao anh biến thành một tên vô lại đường phố như vậy chứ? Cô quả không tin được đây là việc Tống Á đã từng nho nhã lễ độ làm.

Tống Á lại nói: "Anh nghĩ em sẽ thích."

Lúc này, trong ổ chó nhỏ bên cạnh bồn có một cái đầu nhỏ chui ra, nho nhỏ, dễ thương, trên đầu còn cài một đóa hoa màu hồng. Cầm cô suýt chút nữa thì trật khớp. Ai đây? Con chó con này ở đâu ra vậy?

Cái này cũng chưa xong, trên cái đầu nhỏ lại có một cái đầu nhỏ nữa chen lên, vừa dễ thương lại vừa nho nhỏ như vậy, nhưng trên đầu nó lại là đóa hoa hướng dương màu vàng.

Còn là hai con? Chẳng lẽ? Chẳng lẽ đây là con của Tiểu Sửu Sửu? Sửu Sửu nhỏ?

Hai thứ vật nhỏ này liếm từ trong ổ ra ngoài, lắc lắc chân nhỏ chạy tới cọ chân cô, sau đó ngẩng đầu lên lè lưỡi với cô.

Tống Á đã bắt đầu sắp đồ ăn, nói: "Mau tới ăn chút đi, đã xế chiều rồi."

Thức ăn vẫn là Tống Á đích thân xuống bếp, nhẹ nhưng ngon. Mà lúc này Tiểu Sửu Sửu cũng đụng ngã vợ nó, bắt đầu làm chuyện tình yêu giữa phòng khách cách bọn họ không xa.

Trần Hiểu Sát mồ hôi đầm đìa nhìn Tiểu Sửu Sửu, bối rối hỏi Tống Á: "Cha của hai con chó con này là Sửu Sửu à?"

Tống Á rút rút khoe môi, nói: "Đúng thế, lúc phát hiện chúng đã hai tháng. Một đực một cái, rất đáng yêu. Em thích không?"

Quả thực đáng yêu. Đúng là cô thấy chúng đáng yêu, cơn tức vừa rồi vơi sự xuất hiện của hai con chó mà tiêu tan hơn một nửa, Thấy hai cục cưng này, tình thương của mẹ trong cô lập tức lan tràn. Lúc nào thì cô có thể có một cục cưng của mình đây?

Không kiềm được lại nghĩ, Sửu Sửu cũng đã có con, chẳng phải mình nên trả nó cho Tống Á à? Vậy nó có thể hưởng thụ niềm vui sướng đoàn viên mà không phải theo mình sống đầu đường xó chợ.

Đương nhiên cô không nỡ. Tình cảm của cô với nó cũng sâu đậm như với Tống Á. Sở dĩ cô muốn đưa Sửu Sửu về là bởi vì không muốn nó lại theo mình chịu khổ. Nhưng chỗ Tống Á có Tống Ny. Suy nghĩ mấy lần cũng không thể nói ra khỏi miệng mà là nói tới chuyện khác. Cô nói: "Tống Á, anh định nhốt tôi tới khi nào? Nên biết Tống Ny e dè tôi trăm đường. Anh muốn thấy tôi tranh chấp lần nữa với cô ta à?"

Tống Á nói: "Cô ấy sẽ không tới."

Sao anh ta chắc chắn như vậy?

Lúc này, chuông cửa vang lên lần nữa. Tinh thần cô theo đó mà căng lên. Trong tiềm thức cô có tư tưởng trốn tránh. Cô định trốn đi.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cô mệt rồi, trong lòng cô lúc đó chỉ có mình Liên Hạo Đông, không thể nghi ngờ!

Mà Tống Á lại bình tĩnh ra mở cửa.

Cửa mở ra, lại là thư ký vội tới đưa đồ cho anh ta.

Tống Á nói với anh ta hai câu thì anh ta đi.

Vì vậy, buổi chiều lại có hai tốp người nữa đến nhưng không có Tống Ny.

Tống Á thấy tuy bề ngoài cô bình tĩnh nhưng chắc chắn trong lòng có vô số dấu chấm hỏi, thuận miệng nói: "Nhà này ngoài thân tín của anh ra thì không ai biết."

Thân tín? Nói y như chiến tranh trên TV không bằng. Chỗ này đúng là lần đầu tiên cô tới, từ trước tới nay cô luôn tới một biệt thự khác ở ngoại thành.

Vì vậy cô hiểu ra lập tức. Tống Á thay đổi. Anh ta không bao giờ còn là bé trai một lòng một dạ vui chơi thỏa thích trên biển nữa. Anh ta biến thành một thương nhân, suy nghĩ cẩn thận, giải quyết công việc cũng dững cảm nham hiểm hơn rất nhiều.

Rốt cuộc anh ta gặp phải chuyện gì vậy?

Cô suy nghĩ không ra bất cứ đầu mối nào. Cô chỉ biết trước mắt cô không thoát ra khỏi cửa phòng này rồi.

Ký lai chi, tắc an chi! (thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng)

Anh ta có thể nhốt cô nhưng không nhốt được trái tim cô/

Cô không kiềm được lại tưởng tượng, nếu Liên Hạo Đông tới Bắc Kinh, cô gọi một cú điện thoại thì anh có thể phá cửa mà vào cứu mình mấy phút sau không? Đó là chắc chắn.

Nhưng, thân ái, anh không ở bên cạnh em.

Buổi tối, vì lý do an toàn mà cô khóa cửa phòng.

Nhưng hình như khóa này vĩnh viễn không khóa được đàn ông có thủ đoạn. Vậy nên Tống Á vẫn xuất hiện trong phòng cô. Cô kêu lên sợ hãi bảo anh ta đi ra, cầm gối đánh anh ta. Anh ta không phản kháng mà ôm người cô lăn lên giường.

"Buông bỏ ý nghĩ chạy trốn đi! Không ra được đâu. Tối nay anh sẽ không làm gì, chỉ muốn ôm em ngủ mà thôi."

Vì vậy Tống Á yên ổn ngủ một đêm, không làm chuyện gì thật.

Ngày hôm sau vẫn như vậy. Bữa sáng thơm ngát, vật lý trị liệu thoải mái, còn có cả người tới tìm Tống Á ký tài liệu. Có điều xế chiều có thêm một gương mặt. Bác sĩ Trương vội tới thay thuốc cho cô.

Sau đó vẫn là đêm dài khó chịu.

Khóa là để trang trí vậy thì dứt khoát không khóa. Căn phòng rất trống, không có thứ gì chặn cửa, cô hơi khó giải quyết. Vì vậy mang ổ chó của cả nhà Tiểu Sửu Sửu vào. Có Sửu Sửu ở cùng, rốt cuộc cô có chút cảm giác an toàn.

Gọi điện cho Liên Hạo Đông là vô dụng, nước xa không cứu được lửa gần, cô chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Cô từng cầu xin Tống Á có thể nhớ tình cũ mà không để cô khó xử.

Một đêm này, Tống Á không vào nhưng cô ngủ cũng không yên ổn, một lát lại tỉnh một lát lại ngủ, rất khó chịu.

Ngày thứ ba cũng như hai ngày trước.

Trần Hiểu Sắt buông lỏng cảnh giác, nghĩ tới đêm đó tình cảm Tống Á đột phát chỉ là vì mình bị thương, anh ta thương hương tiếc ngọc mà thôi.

Nhưng tối nay lại không yên tĩnh như cô nghĩ..

Đêm qua lo lắng hải hùng nên hơi phí sức. hôm nay cô bò lên giường rất sớm, cộng thêm đã làm mát – xa nên ngủ rất nhanh.

Lúc Tống Á vào cô đã bắt đầu nói mê đặc biệt trẻ con, nghe không rõ ràng.

Lông mày cô hơi nhíu, tựa như có tâm sự gì. Tống Á dựa nửa người mình vào đầu giường, chân kê lên giường, dùng tay khẽ vuốt ve mi tâm cô, sau đó giãn nó ra cho cô.

Cô ngủ vô cùng không yên ổn. Tật xấu này bắt đầu có từ đêm A Trường chết. Vì vậy lật người qua lại một hồi, vừa như than thở vừa như khóc rầm rút. Tống Á không biết có chuyện gì đã xảy ra với cô, tưởng cô mơ thấy ác mộng, liền ôm cô hỏi: “Hiểu Hiểu, em sao vậy? Tỉnh lại đi.”

Cô tỉnh lại, nhất thời có ảo giác là Liên Hạo Đông gọi mình, liền ra sức chui vào trong lồng ngực ấm áp, ôm lấy Tống Á. Tống Á sững

sốt hai giây, sau đó ôm cô thật chặt vào lòng, hôn trán cô, nói: “Đừng sợ, anh ở đây.”

Lúc này cô bỗng bừng tỉnh.

Trời ạ, đáng sợ quá, sao cô lại coi Tống Á thành Liên Hạo Đông? Cô vội vàng xuống giường, lại bị Tống Á cố định lại trên giường. Anh ta ôm cô từ phía sau, nói: “Em sợ như vậy à?”

Cô dùng sức giãy giụa, lớn tiếng kêu: “Đúng vậy, tôi sợ anh, đi ra ngoài nhanh....” Mấy chữ cuối cùng cô nói như thể hơi mắc chứng cuồng loạn.

Tống Á nói: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc nửa năm này em đi đâu? Em có biết anh rất lo lắng không?”

“Sẽ lo lắng? Đi đâu sao phải báo cáo? Chẳng phải anh cũng đi nhiều năm như vậy à? Chưa từng nói với tôi.”

Tống Á ôm cô chặt hơn một phần, nói: “Xin lỗi.”

“Một câu xin lỗi là coi như xong? Anh biết lúc đó tôi khóc bao lâu không? Anh biết mấy năm đó tôi sống thế nào không?” Nhất thời, cô nói hết những lời trong lòng mấy năm qua ra.

Tống Á chôn đầu vào gáy cô, nói: “Anh cũng rất khó chịu. Anh cũng rất đau lòng.”

Cô hơi nóng nảy, cả giận nói: “Vậy sao nhất định phải đi?”

Nhất thời Tống Á hơi ngẩn ra.

Cô nhân cơ hội đẩy người anh ta ra.

Sao có thể đẩy ra được? Tống Á ôm thật rất chặt. Anh ta chỉ nói một câu đã khiến cô ngừng giãy giụa. Anh ta nói: “Anh không có quan hệ máu mủ với Tống Ny. Cô ta không phải là em gái anh.”

Không phải em gái anh? Một câu vạch trần nghi ngờ nhiều năm.

Thảo nào Tống Ny cố gắng ngăn cản mình và Tống Á ở bên nhau. Thảo nào Tống Ny hận cô thấu xương, thì ra là tình cảm của cô ta với Tống Á lại là tình yêu. Cô hơi tức cười.

Đúng vậy, thật ra thì cô đã đoán được bọn họ không đơn giản là anh em như vậy từ lâu, cũng tự trách mình quá ngốc quá đần. Nhưng vì sao Tống Á lại cùng họ với Tống Ny chứ? Một loạt vấn đề còn chờ đáp án giải đáp.

“Là cha Tống Ny nhận nuôi anh từ cô nhi viện. Sau năm anh ra đời thì ba anh bị tai nạn xe cộ chết, mẹ vì uất ức quá độ mà tự sát vào năm anh sáu tuổi. Tất cả người thân không ai bằng lòng nhận nuôi nên anh bị đưa tới cô nhi viện.

Năm đó anh đã tám tuổi. Lúc đó anh tự bế lại tự ti, học cũng rất kém, không ai trong lớp bằng lòng chơi cùng. Ông đưa người nhà mình tới, nói với anh sau này ông là cha anh. Ông đặt tên cho anh, sửa lại tên thành Tống Á.”

Cô không ngờ Tống Á lại là trẻ mồ côi. Cô không giấu được sự tò mò, hỏi: “Có phải ba Tống Ny và cha mẹ anh có giao tình gì không?”

Tống Á nói: “Trước kia anh từng gặp ông. Sau ngày mẹ anh tự sát thì anh gặp ông.”

“Hả? Sao lại vậy?”

Tổng Á lắc đầu, nói: “Anh cũng không biết.”

“Vậy anh có quan hệ gì với Tổng Ny?”

Tổng Á khẽ nói: “Ba cô ta bảo anh cưới cô ta.”

Trần Hiểu Sắt lập tức xin lỗi: “xin lỗi, nếu trước kia không phải tôi càn quấy thì có lẽ hai người đã ở bên nhau từ lâu.”

Tổng Á vuốt tóc cô, nói: “Sẽ không. Tình cảm của anh với cô ta từ trước tới nay đều là tình anh em. Cưng chiều cô ta là vì báo đáp công ơn nuôi dưỡng của nhà cô ta với anh.”

“Vậy sau này anh định làm gì? Chẳng lẽ có thể không cưới Tổng Ny? Tôi nhận thấy cô ta yêu anh thật lòng.”

Đôi mắt sâu thẳm của Tổng Á nhìn đôi mắt thu thủy của cô, hờ hững hỏi lại cô: “Cô ta phá huỷ tuổi xuân của anh, anh có thể lấy cô ta à?”

Cô rùng mình. Anh ta không cưới cô ta, chẳng lẽ là bởi vì anh ta không được? Cô thấy da đầu hơi tê dại, tóm lại cả người có cảm giác bức dọc khó chịu không thoải mái. Hai người ôm nhau giữa đêm hè, ôm thật chặt lấy nhau, nhớ lại quá khứ, không phải là chuyện tốt. Cô nhất định phải chiến thắng nỗi lo lắng do bóng tối đem lại.

“Nói hết chuyện xưa được không? Biết, nhưng thật ra lại không biết gì. Tuy lúc đó chúng ta đã từng yêu một năm.”

Trên giường, đưa tay gãi lên sau gáy, bắt đầu khẽ nói: “Cha nuôi anh tên là Tổng Thiên Lập. Ông nhận anh thì phát hiện anh có tính tự bế, chưa bao giờ chủ động chơi với bạn nhỏ, ngay cả Tổng Ny

cũng lạnh lùng. Ông không có cách nào, chỉ có thể cho anh đi học vẽ.

Vốn anh không thích vẽ tranh nhưng từ từ phát hiện vẽ có thể giết thời gian lại còn không quấy rầy ai, liền càng ngày càng thích, bắt đầu nắm lấy thứ này. Lúc lên năm hai trung học thì anh bán bức vẽ đầu tiên của mình.

Cảm thấy cuối cùng ánh mặt trời cũng soi rọi, không còn tự ti như trước. Nhưng lúc thi tốt nghiệp trung học Tống Thiên Lập lại ngăn cản anh học chuyên sâu nghệ thuật. Ông ấy là thương nhân, đương nhiên mong sau này anh cũng là thương nhân, liền bắt anh dự thi kinh tế. Anh cãi nhau một trận lớn với ông ấy, sau đó bỏ thi tốt nghiệp trung học.”

Trần Hiểu Sắt ngồi trên giường, tay ôm gối, khẽ thở dài: “Thì ra là anh bú rỗng bình như vậy. Sao sau này anh lại tới trường tôi học?”

Tống Á nói: “Ông ấy có tiền, tìm quan hệ, đẩy anh vào trường.”

Cô lại hỏi: “Vì sao ông ấy lại cho anh học cái này?”

“Đương nhiên ông ấy không thể đồng ý nhẹ nhàng như vậy. Nếu anh muốn học học viện mỹ thuật thì nhất định phải bằng lòng vài điều kiện của ông. Hai điều kiện trong đó là sau khi tốt nghiệp phải ra nước ngoài chuyên tu kinh tế, sau đó kết hôn với Tống Ny.”

Trần Hiểu Sắt hiểu ra. Thì ra là năm đó anh ta tách ra với cô đúng thật là thân bất do kỷ, chỉ trách lúc đó anh ta quá yếu đuối, không có bất cứ sức chống cự nào.

“Nghĩ anh không từng phản kháng phải không? Có! Nhưng ông ấy nói cho anh biết rời khỏi nhà họ Tống thì không còn gì cả. Hơn

nữa, phải chứng minh cho ông ấy thấy. Cầm tiền của ông ấy đi thành phố S làm một cuộc triển lãm tranh của mình, mười ngày đằng đẳng chỉ bán được hai bức. Chán nản trở về từ thành phố S, một hào cũng không có, tiền hai bức tranh cũng không đủ mua vé xe.

Sau này anh mới biết lúc đó người mua tranh của anh cũng là một người bạn của ông ấy, vì để bàn chuyện làm ăn với ông ấy mà tới chỗ anh.

Anh trở về thì giam mình trong phòng. Anh dùng thực tế để đập tan hy vọng, ép mình nhận rõ con đường nên đi sau này. Vì vậy hèn nhát mà lựa chọn làm cuộc giao dịch này với ông ấy.”

“Chẳng trách anh vẫn luôn không có bạn gái trong trường, thì ra là đã với Tống Ny từ lâu....”

“Tống Ny đuổi theo anh tới đại học mỹ thuật Y. Bởi vì bọn anh cùng nhau lớn lên, vẫn luôn là quan hệ anh em cho nên bọn anh vẫn tuân thủ điều này rất tốt trong trường.”

Trần Hiểu Sát thở dài, chống đầu lên đầu gối, nói: “Aiz! Đều do tôi khiến trái tim vốn đã chết của anh sống lại, để dấy lên ánh sáng hy vọng trong cuộc sống lần nữa. Thật ra thì lúc đưa bình sữa tươi đầu tiên tôi đã thấy, còn tưởng rằng đưa sai chỗ nữa chứ.”

Trái tim cô bỗng đập thành thịch. Đúng vậy, trong năm tháng thanh xuân mỹ lệ của cô chỉ có một mình Tống Á – mối tình đầu khiến cô đa cảm này.

Lúc cô nhìn thấy anh ta vẽ tranh ngoài căn nhà ngói cũ nát ngoài trường học, nhìn rất đáng thương, nghĩ rằng Tống Á là trẻ con nhà

nghèo. Anh ta đẹp trai nhưng ngày nào cũng mặc quần áo đầy dầu mực trong trường, đáng vẻ thiếu hụt sự ấm áp của gia đình, lập tức tình thương của mẹ trong cô lan tràn. Cô rút ra sáu đồng trong tiền phí sinh hoạt mỗi ngày mua cho anh ta một bình sữa tươi loại tốt nhất, tặng cho anh ta.

Cô thấy anh dinh dưỡng không đủ, cần phải bồi bổ cơ thể.

Nhớ lại chuyện xưa cô xấu hổ đỏ mặt, cười nói: “Lúc đó tôi còn tưởng anh không có tiền. Ở căn phòng tồi tàn như vậy, lại còn dinh dưỡng không đầy đủ.”

Tổng Á nói: “Vốn tưởng em tặng làm rồi, sau này mới phát hiện hoàn toàn là có chuẩn bị mà đến.”

Cô đỏ mặt. Bởi vì năm đó cô đưa tặng sữa nửa học kỳ, ngày dừng tặng sữa chính là ngày bị Tổng Á chinh phục. Tổng Á không uống sữa tươi. Số sữa cô tặng anh ta đều mở ra, bỏ vào trong cái hộp nhỏ cho mèo và chó lang thang. Vì vậy những hộp sữa tươi thượng hạng đó đã hấp dẫn Sửu Sửu tới.

Cô tặng mỗi ngày không gián đoạn, anh ta mỗi ngày cũng đồ không gián đoạn. Tiểu Sửu Sửu cũng tới uống mỗi ngày không gián đoạn. Hai người thành người yêu, Tiểu Sửu Sửu cũng thành vật cưng nhỏ họ nuôi.

Tổng Á nhớ vô cùng rõ cảm giác lúc đó. Ngày nào anh ta đi học sớm cũng có thể thấy bóng dáng vội vàng của cô, để hộp sữa xuống xong, sau đó sẽ vội vã đi học. Cô dậy sớm ra ngoài đưa sữa bởi vì bọn họ đã đưa tới từ tối hôm trước.

Sau một thời gian ngắn, anh ta nhớ kỹ thời khoá biểu của cô. Cho tới khi có lần cô không xuất hiện.

Anh ta chui ra khỏi cái vỏ ốc của mình, tới sân chuyên ngành cô tìm cô. Tống Á có tiếng là hoàng tử u buồn kiêm nhà nghệ thuật trong trường. Anh ta chưa bao giờ tham gia bất cứ hoạt động gì trong trường, kể cả giờ thể dục cũng không đi. Ngày nào anh ta cũng ở trong căn nhà trọ tồi tàn mình thuê, căn tin, phòng vẽ là đích đến của anh ta. Hành động đột nhiên đi tới sân chuyên ngành khác của anh ta dẫn tới một trận xôn xao không nhỏ.

Bởi vì anh ta có mái tóc hơi dài như nam chính trong anime Nhật Bản, có ánh mắt u buồn, có bề ngoài cao to phóng khoáng, còn có đôi bàn tay thần kỳ, là hoàng tử máu lạnh trong lòng nữ sinh toàn trường.

Ngày đó Trần Hiểu Sắt cúi đầu ủ rũ trở về phòng học lại bị Tống Á vẫn chờ dưới lầu kéo tới bên cạnh. Cô như kẻ ngốc đứng sững tại chỗ nhìn người phát sáng rực rỡ kia.

Tống Á hỏi: “Sao hôm nay không tới tặng sữa?”

Cô cắn răng nói: “Tôi mất ví tiền, cha còn chưa gửi tiền cho tôi. Phải biết rằng tôi đã đói bụng hai ngày, cho nên....”

Tống Á nghe xong lời giải thích của cô thì nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng tinh. Hàm răng nhuộm ánh mặt trời rực rỡ như sao.

Anh ta là người đàn ông dễ nhìn như vậy à. Cô nhớ nụ cười này của anh ta rất nhiều năm.

Tống Á nói với cô không cần phải đưa sữa nữa. Anh ta không uống. Bởi vì anh ta uống thì cả người sẽ nổi mẩn đỏ. cô kinh hãi,

che miệng sám hối thật lâu. Anh ta còn nói: “Toàn bộ số sữa cô đưa đều cho Tiểu Sửu Sửu.”

“Tiểu Sửu Sửu?” Cô không hiểu mà hỏi ngược lại.

Tống Á cười tiếp, nói: “Là con chó lang thang. Em có muốn đi thăm không? Hôm nay không tặng sữa, có lẽ vẫn còn ngồi xồm chờ trước cửa đấy. Muốn nhanh tới xem không?”

Cô liền đi theo Tống Á tới xem. Quả nhiên con chó nhỏ kia ngồi xồm trước cửa chó, bộ lông đen thui, bẩn muốn chết. Cô đi tới nói với Tống Á: “Đáng thương quá. Chi bằng nhận nuôi nó đi? Chờ tôi có tiền sẽ mua sữa cho nó tiếp.”

Tống Á mở cửa phòng, ôm Sửu Sửu vào, dọn một cái thùng tranh ra, bỏ thêm chút nước, nói: “Chi bằng tắm rửa cho nó?”

Cô liền cầm lấy dụng cụ tắm rửa trong tay Tống Á, ra sức chà cho Tiểu Sửu Sửu. Sau mấy lần, cuối cùng cũng có hình dạng chó, đôi mắt lanh lợi to tròn như kẻ trộm nhìn hai người bọn họ.

Cô tạm biệt trở về, Tống Á hôn cô trên đường đưa cô về.

Nụ hôn rất khẽ, chỉ là day nhẹ đôi bờ môi mỏng nhưng rất lâu, lâu tới mức bọn họ không muốn tách rời....

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79

Trên đoạn đường bọn họ đi có chua xót cũng có ngọt ngào. Cô cảm thán: "Sau này chúng ta chia tay cũng là vì ba Tống Ny à?"

"Có thể khinh thường, bởi vì rất yếu đuối, sợ hai bàn tay trắng, kể cả lúc đó."

Cô suy đoánL "Chẳng kể anh muốn...tất cả tài sản của nhà họ Tống?"

Tống Á cười nhạt: "Tài sản? Sớm muộn gì chẳng là của anh? Lúc đó anh đã muốn làm rõ vì sao mẹ anh gặp ông ta thì tự sát."

Một dòng khí lạnh dâng lên sau lưng cô. Cô hỏi: "Vậy chuyện này có liên quan gì tới chuyện ông ta ngồi tù?"

"Trước kia không có khả năng đó, đành phải buông tha. Nhưng lúc này có khả năng này, đương nhiên phải cướp lại. Cho tới bây giờ trong lòng chỉ có một..."

Cô lập tức đáp lại: "Nhưng tôi không thể đi tiếp con đường này với anh. Sau này anh vẫn nên tự lo thân mình đi." Lúc này trời rất tối, đêm rất dài, nguy hiểm rất nhiều, cô cảm thấy mình không đủ sức ngồi ở đây nữa.

Cô nhất định phải rời đi, rời khỏi ác ma này.

Tống Á nhìn bóng lưng dứt khoát của cô, bỗng níu cơ thể đang rời đi của cô lại, ra sức kéo về, ép cô xuống dưới người mình. Anh ta vươn hai tay ra ép chặt đầu cô, hung hăng hôn cô. Nụ hôn này cuồng dã và nóng rực tựa như dốc hết những vẩn vương mấy năm qua của anh ta. Lưỡi anh ta luồn vào khoang miệng cô, quán lấy răng môi cô hết lần này tới lần khác.

Chuyện cô sợ vẫn tới. Cô dùng giọng nhỏ bé yếu ớt khuyên: "Tống Á, đừng như vậy...Đừng như vậy...Đừng làm chuyện như thế...Không phải nói yêu ư? Yêu là phải tôn trọng."

Sự phản kháng của cô không ngăn cản được sức mạnh của Tống Á. Tứ chi cô cứng ngắc như mất đi động lực. Lúc vạt áo cô cởi ra hết là dạ dày bỗng dấy lên nước chua, xông thẳng lên họng. Không biết sức mạnh từ đâu truyền vào người, cô gắng sức đẩy Tống Á ra, sau đó quay xuống sàn nhà bắt đầu nôn, nôn mệt mình, nôn tỉnh Tống Á.

Mặt Tống Á đỏ bừng, ngây ngốc chờ đợi nhìn cô, sau đó hỏi cô: "Thế này là sao?" Cô đứng dậy, nói: "Tôi có, cha của đứa bé là một quân nhân, anh đã từng gặp."

Tống Á sửng sốt hai giây, ôm cô lên cao, đưa tới phòng mình, nói: "Vậy thì sao? Có thể có đứa khác mà."

Lòng Trần Hiểu Sắt lập tức lạnh như băng tuyết. Tống Á bây giờ không phải là cố chấp nữa.

Anh ta thả cô vào giường mình, sau đó xoay người đi thu dọn đồ đạc lộn xộn vừa nãy.

Cô nằm trên giường anh ta suy nghĩ rất lâu, sau đó gọi một cuộc điện thoại...

Đây không phải là cách tốt nhất nhưng lại là cách duy nhất mà cô nghĩ ra.

Cho tới khi tỉnh mơ, Tống Á cũng không động tới cô mà là nằm nghiêng một bên sau lưng cô, ngậy ngốc nhìn cô. Thân thể thon dài đẹp đẽ của cô vẫn mỹ lệ, mềm mại như ngọc, thướt tha nhiều vẻ như năm đó.

Vốn tưởng rằng bốn năm trước chia tay với cô xong, không ngờ người đầu tiên gặp khi về nước lại là cô. Cô vẫn ngây thơ, đáng yêu mỹ lệ như năm đó, có thêm sự chín chắn mà năm đó không có, sao không đảo loạn trái tim bình tĩnh của anh ta được? Anh ta không quên được cô gái cho anh ta một năm ấm áp. Chia cách vài năm chỉ là giữ gìn phần tình yêu này, khi cô xuất hiện lần nữa thì phần tình yêu này vẫn lớn dần lên như cũ. Cộng thêm anh ta phát hiện phần trái tim muốn mạnh mẽ đoạt lấy vì thế mà càng trở nên mạnh hơn.

Cô nhắm mắt nghỉ ngơi. Thật ra trong lòng cô đang rối ren. Trong lòng ngàn nghĩ vạn suy. Cô không thể xác định mình có con không, nhưng nhớ tới lúc làm chuyện tình yêu với Liên Hạo Đông hai đêm cuối cùng cũng không dùng biện pháp tránh thai. Đây cũng là chuyện không thể chối cãi. Lúc đó người mình yếu ớt như vậy, nếu không uống thuốc đầy đủ thì cũng rất nguy hiểm.

Một lát lại nghĩ, nếu Liên Hạo Đông biết mình làm cha có thể vui vẻ không? Mẹ anh có thể đồng ý cho hai bọn họ ở bên nhau, không ngăn cản nữa không?

Cuối cùng chịu qua một đêm dài đằng đẳng.

Cô đi tới bên cạnh Sửu Sửu, hỏi: "Mày có muốn đi không? Hay muốn ở lại với vợ và con mày?"

Tiểu Sửu Sửu nhìn cô rồi ôm lấy vợ mình ngủ, không để ý tới cô.

Xem ra nó thích gia đình mình hơn.

9h1', rớt cuộc bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp.

Tổng Á sững sốt, chần chừ một chút, đi qua mở cửa. Người xông tới, lệ rơi đầy mặt không phải là Tống Ny thì là ai? Cô ta dùng hai tay đập Tổng Á, lớn tiếng trách mắng: "Không phải anh đã nhận lời ba lấy em sao? Vì sao lại tới đây tìm người phụ nữ này?"

Tổng Á để mặc cô ta đập người mình, chỉ nói một câu: "Em cảm thấy gả cho anh sẽ có hạnh phúc à?"

Bàn tay đang đập bỗng không hạ xuống được. Tống Ny sững sờ, bàn tay rơi xuống tát Trần Hiểu Sát. Cô tránh khỏi bàn tay này nhưng bị đầu ngón tay cô ta quét lên mặt. Ba dấu tay hiện lên lập tức trên khuôn mặt trắng nõn.

Cô che mặt, không nói một lời.

Cảnh tượng này đã từng diễn ra bốn năm trước. Nhưng lúc đó là Tống Ny ồn ào với Tổng Á, cô vô tội đứng bên cạnh. Lúc trước, cô để ý tất cả, bây giờ lại không thể bởi vì Tống Ny khai ân cho cô.

Đương nhiên Tổng Á không bỏ qua cho Tống Ny, bắt lấy bàn tay cô ta, kéo cô ta vào phòng ngủ.

Tiểu Sửu Sửu buông vợ đi ra, sau đó đi từ từ tới chân cô, ngửa đầu lên như hỏi thăm cô gì đó. Cô cúi người hỏi lần nữa: "Cho mày

nói lời cuối. Muốn đi hay ở tùy mày chọn."

Cô đã dọn dẹp ổn thỏa từ lâu, chỉ cần Tống Ny tới ngăn cản Tống Á là cô đi thẳng.

Tiểu Sửu Sửu kêu ăng ẳng, nhìn vợ và con mình, đi tới cọ cọ vài cái vào chân cô, cắn ống quần cô ra ngoài cửa.

Mắt cô cay cay, ôm lấy Sửu Sửu rời đi.

Lúc đi, cô nghe thấy Tống Ny lớn tiếng khóc trong lòng Tống Á, nói: "Tống Á, anh thật độc ác. Anh bỏ hết tất cả chức vụ của ba em..."

Cô khẽ lắc đầu. Tống Ny à, Tống Á đã không còn là Tống Á ngày trước. Nếu cô từ bỏ tính tình bướng bỉnh của mình thì có thể anh ta còn cho vài phần mặt mũi. Nếu cứ làm càn nữa thì chẳng chiếm được gì đâu..."

Ôm Sửu Sửu hôn một cái, nói: "Cuối cùng mày cũng không phải thư lòng lang dạ ói, biết công hơn nuôi dưỡng lớn hơn trời..."

Cô trở về căn phòng nhỏ của mình, chán chường cho tới trưa.

Cầm điện thoại lên gọi cho Liên Hạo Đông, tiếng động bên trong ồn ào không rõ, tín hiệu rất nhiễu. Nhiều ngày trôi qua như vậy, lần đầu tiên cô chủ động gọi cho anh.

Liên Hạo Đông đầu dây bên kia nhin giọng hưng phấn xuống, dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi cô: "Sao, rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi phải không?"

Cô cười nói: "Nghĩ thông rồi."

Anh rất vui mừng, cao hứng đáp: "Chờ anh! Có thể trở về rất nhanh."

Cô khẽ trả lời: "Ừ!"

Cao thì sẽ cố gắng trèo tường, chỉ cần trong lòng có để lại một con đường mười bậc thang mà lên thôi. Lúc đó đi không tới thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đi tới.

Em sẽ leo lên ngọn núi cao này, cùng thưởng thức cảnh đẹp đất nước với anh.

Chuyện sau đó hơi rắc rối. Quả thật cô mang thai, hai vạch hoa lệ lộ đánh náy suy nghĩ may mắn trong lòng cô.

Cô không nói được là hưng phấn hay là mất mát, chỉ cảm thấy chuyện đầu tiên là muốn chia sẻ với Liên Hạo Đông. Nhưng không kiếm được tưởng tượng chẳng phải cho anh ấy một điều ngạc nhiên sẽ tốt hơn? Chờ anh ấy về thấy cái bụng đã hơi gồ lên của cô, cười ngây ngô hạnh phúc với cô.

Liên Hạo Đông nói cho cô biết, hai tuần sau sẽ tới thủ đô báo cáo công tác.

Đứa bé tới khiến cô từ từ đi ra khỏi ám ảnh, cơn ác mộng ban đêm cũng ít đi rất nhiều. Nhưng công việc cũng rất không thuận lợi. Bởi vì lần trước xem hiện trường cô bị Tần Hoa thú mắng một trận, chĩnh tới mức công việc hai ngày qua hai tay làm không hết. Lúc đó cơ thể cô không thể tăng ca thời gian dài, dùng lý do người không khỏe xin nghỉ mấy ngày.

Tần Hoa cho cô nghỉ ba ngày.

Cô cũng không nghỉ ngơi được. Cô nhận được điện thoại của Lâm Mễ Mễ. Trong điện thoại, Lâm Mễ Mễ hưng phấn như đứa trẻ. Cô ấy nói: "Ngày mai có thời gian không? Đi xem triển lãm tranh đi?"

Cô vừa hay rảnh rồi tới hốt hoảng, nói: "Được! Vừa đúng lúc có thể đi dạo. Triển lãm tranh của ai vậy?"

Lâm Mễ Mễ líu ríu nói: "Rất nhiều, đều là từ trường chúng ta ra. Có thầy giáo, có đàn anh đàn chị, còn cả mấy đàn em bây giờ, bạn học của chúng ta nữa. Vừa vận tụ tập cùng nhau, tâm sự một chút."

Đây là chuyện tốt. Học viện đại học mỹ thuật Y sau khi tốt nghiệp thì rải rác khắp thế giới, có thể tụ họp với nhau ít lại càng ít. Bây giờ có thể đi xem cảnh tượng náo nhiệt một chút.

Mang thai mới ba mươi mấy ngày nên bụng cũng không hiện lên cái gì đáng ngờ, vì vậy cô vẫn mặc đồ bó sát. Triển lãm tranh tổ chức ở hội quán mỹ thuật Trung Quốc, thuê hai tầng, mỗi tầng chừng mười sảnh triển lãm. Phía đông, tây tầng cao nhất chia ra, phía tây là tranh màu nước, phía đông là tranh sơn dầu. Tầng hai là điêu khắc và triển lãm tác phẩm nghệ thuật.

Một tầng trong đó có chỗ mở hộp báo rồi tổ chức đấu giá hàng ngày ở đây. Như vậy có thể phục vụ triển lãm đây chuyên.

Hôm nay Lâm Mễ Mễ ra ngoài sau một thời gian nghỉ rất lâu, vốn đã hẹn thứ hai tới, không biết ai cố vũ mà thứ sáu tới. Nói gì mà sau khi xem xong thì buổi tối có thể ồn ào tiếp.

Cô định xem xong rồi trở về. Cô không muốn thức đêm đi hao tâm tổn sức.

Triển lãm tranh khai mạc lúc 10h sáng. Rất nhiều người nổi tiếng trong giới văn hoá và giới chính trị tới, cắt băng khai mạc thì tất cả mọi người tản ra trong sảnh. Một bóng dáng trắng duyên dáng thoáng qua, cô kinh ngạc. Cô kéo Lâm Mễ Mễ lại hỏi: “Cô ta rất giống Tống Ny. Cô ta cũng tới à?”

Đương nhiên Lâm Mễ Mễ quen Tống Ny, nói: “Cô ta làm việc ở đây, thấy cũng không có gì lạ.”

Trần Hiểu Sắt nghĩ tới chuyên ngành của Tống Ny là giám định thư hoạ, làm ở hội quán mỹ thuật Trung Quốc đúng là quá hợp. Có điều có thể nói công việc vừa là thể diện lại vừa an toàn. Gật đầu, không hề lo lắng như vậy nữa.

Lâm Mễ Mễ nói với cô: “Nếu hôm nay không có gì bất ngờ xảy ra thì Tống Á cũng tới.”

Cô cười nhạt, nói với cô ấy: “Anh ta cũng có thể tới? Không biết anh ta đã đánh với Tống Ny xong chưa?” Theo phỏng đoán của cô thì ngày đó nhất định hai người đều bị tổn hại.

Lâm Mễ Mễ hỏi: “Đánh nhau? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cô không muốn phóng đại hoá vấn đề này lên, chuyển đề tài khác. Lâm Mễ Mễ nói đúng. Tống Á xuất hiện trong phòng triển lãm tranh sơn dầu thật. Anh ta đang điều chỉnh vị trí bức tranh trong đó. Những bức khác đã treo xong, chỉ còn anh ta vẫn chưa. Cô thầm nói, đúng vậy, mấy ngày nay anh ta chỉ lo giam cầm mình, không có thời gian tới xem những thứ này.

“Tống Á!” Lâm Mễ Mễ chào hỏi anh ta. Cô vội vàng che miệng cô ấy nhưng đã muộn.

Tổng Á ngoảnh lại, thấy bọn họ thì dừng việc treo tranh trong tay, dặn dò đơn giản những nhân viên bên cạnh, ra ngoài tìm bọn họ. Ánh mắt Tổng Á mờ mịt mập mờ, nhìn cô đang đứng yên bất an chằm chằm.

Lâm Mễ Mễ trêu ghẹo: “Đừng nhìn nữa, muộn rồi, người ta đã có chồng rồi.”

Lúc này Tổng Á mới thu hồi ánh mắt nhìn cô, mời hai người: “Nếu không thì vào xem một chút?”

Lâm Mễ Mễ ôm lấy Trần Hiểu Sát đang lúng túng vào phòng triển lãm của Tổng Á. Những bức tranh này đều là tác phẩm gần đây, không nhiều, gần như cô đã từng xem, hơn nữa bức ‘Manh nha’ được bày chính giữa sảnh triển lãm. Cô thấy bức tranh này thì ngỡ ngác sửng sờ. Tổng Á đi tới nói bên tai cô: “Vết thương của em còn phải thay thuốc. Xế chiều hôm nay để bác sĩ Trương tới thay thuốc đi.”

Cô nói: “Không cần, lát nữa tôi tới bệnh viện, không cần làm phiền anh.”

Tổng Á nhìn bụng cô, hỏi: “Hắn là anh ta còn chưa biết?”

Cô giương mắt nhìn anh ta, mỉm cười, dắt Lâm Mễ Mễ ra ngoài. Cô có phúc của cô, trông coi chính mình cho tốt là được rồi.

Cô bỗng không còn hứng thú, muốn đi về nhưng Lâm Mễ Mễ lại nói: “Cậu không bận gì, sao về sớm thế? Hơn nữa buổi tối chúng ta còn gặp mặt bạn học đấy. Nếu người đẹp mà không đi thì cánh đàn ông bên kia giết mình mất.”

Nghe xong lời Lâm Mễ Mễ, cô liền đi theo cô ấy tới khi bắt đầu đấu giá lúc 3h chiều. Quả thật những người bọn họ biết tới rất đông, náo nhiệt biết bao. Chỗ buổi đấu giá có phóng viên báo, tạp chí còn cả phóng viên truyền hình. Cô hơi hưng phấn nói: “Xem ra trường chúng ta vẫn rất có tiền đồ. Một cuộc triển lãm tranh nho nhỏ mà lại thu hút nhiều truyền thông như vậy.”

Lâm Mễ Mễ càng thêm kiêu ngạo: “Đúng vậy, chiều nay xem giá trị giới nghệ thuật chúng ta đi, rất nhiều người thành danh bởi một bức tranh đấy. Cậu còn nhớ rõ Trương Lực học trên chúng ta ba khoá không? Năm anh ấy học năm 4 thì có thể bán một bức tranh tới 30 vạn, giá tiền này còn vượt qua cả vài nhà văn nổi tiếng đó.”

Cô nói: “Đây chỉ là lông phượng vẩy rồng (chỉ đồ quý hiếm). Phần lớn nhà nghệ thuật đều là vất vả và thanh cao.” Lúc cô nói lời này thì không khỏi nghĩ tới những lời cha Tống Ny nói với Tống Á. Đúng là một thương nhân thuần tuý.

Lâm Mễ Mễ thở dài: “Không biết hôm nay đồng chí Tống Á thu hoạch thế nào, có phải cũng có thể một trận thành danh không? Anh ta giấu tài rất nhiều năm nhỉ?”

Cô không trả lời cô ấy.

Tác phẩm rất nhiều, được lên sàn đấu giá toàn là những tác phẩm nổi tiếng tự đề cử của các hoạ sĩ. Thư hoạ nói theo cách phổ thông chính là đầu tư cổ phiếu, có con mắt tinh tường, chọn một người trong ‘Phòng thành tích xuất sắc’ thì là chuyện một vốn bốn lời. Biết đâu một ngày nào đó nó có thể thay đổi cả đời bạn. Vì vậy ngày càng nhiều người lao vào hàng ngũ sưu tầm thư hoạ, nghệ thuật này thành ngành thương mại vô cùng nóng trong thời hiện đại.

Bởi vì nghệ thuật cũng như ngọc cổ Trung Quốc, rất khó dùng giá cả để đánh giá.

Mấy hàng đầu chỗ bán đấu giá là nhà đầu tư. Cô hoảng hốt nhìn một bóng lưng phụ nữ rất quen thuộc nhưng không dám xác định. Bởi vì người phụ nữ đó tóc dài, còn đeo kính râm to.

Bây giờ thị trường thư hoạ rất đắt hàng, dùng hai tác phẩm vừa bán được của các thầy giáo đại học mỹ thuật Y mà nói đi, một bức tranh Trung Quốc ‘Non sông vạn dặm’, một bức tranh sơn dầu ‘Mẹ’ mà giá khởi điểm đã 30 vạn trở lên, giá cuối cùng cao hơn giá gốc gần 180 vạn.

Cô và Lâm Mễ Mễ dưới đàn không kiềm chế được mà thốt thức: “Oa! Có hai bức tranh này thì cả đời không cần đi làm.”

Lâm Mễ Mễ lại nói: “Oa! Thầy Trương đã ly hôn với vợ rồi mà? Bà ấy muốn gả cho ông ấy.”

Bức ‘Manh nha’ của Tống Á xếp thứ sáu. Anh ta có thể có một vị trí ở giữa các hoạ sĩ lão thành có thể nói là rất lợi hại. Bức tranh này vẽ rất đẹp. Cô đã từng phê bình. Cô cảm nhận được cuộc sống Tống Á đã từng âm đạm bất đắc dĩ và đấu tranh biết bao qua bức tranh.

Nhưng anh ta lại nói bức tranh này vẽ vì cô.

Giá bắt đầu đương nhiên kém hơn những hoạ sĩ lão thành trước nhưng cũng không rẻ hơn các hoạ sĩ thanh niên. Cuối cùng bức tranh này được một ông cụ 50 tuổi mua với giá 32 vạn.

Lâm Mễ Mễ vỗ tay khen ngợi: “Tống Á thật đúng là không đơn giản.”

Thấy bức tranh kia rơi vào tay người xa lạ, trong lòng cô trầm xuống, chẳng phải nói đây là anh ta ký tác vào tâm hồn cô sao? Chẳng lẽ bán đi nhẹ nhàng như vậy? Phụ nữ lúc nào cũng như Marry Sue, đương nhiên cô cũng không may mắn tránh khỏi.

Có một bức tranh được treo lên, là một bức tranh sơn dầu một thước ba nhân một thước tám. Lúc xốc vải che lên thì cô kinh ngạc mà đứng lên.

Các đàn anh của cô cũng tròn to hai mắt.

Bởi vì nội dung bức tranh này lại là vẽ cô để trần nửa người.

Nửa người dưới của cô trong tranh quây một cái áo sơ mi nam, vừa hay che đi vị trí bí ẩn của cô. Cặp đùi đẹp bắt chéo một cách mắt tự nhiên, bàn chân ngọc khẽ nhón lên. Mái tóc đen trên người xoã ra trước ngực, phần đuôi tóc vừa hay không che đi nhũ phong của cô. Nhũ phong bên kia nửa lộ, bên này lộ hết ra ngoài.

Cơ thể đầy đặn trẻ trung tản ra hơi thở thanh xuân nồng đậm, gương mặt thiếu nữ không cời hết đỏ hồng, mắt ẩn tình như làn nước xuân tháng ba nhẹ trôi, hơi mở đôi môi son như muốn nói điều gì đó. Còn cả nốt ruồi son mọc giữa lông mày vô cùng quyến rũ.

Vị nghệ thuật gia già ngồi trước cô thấy tác phẩm này lại khóc. Ông đánh giá thế này: “Bức tranh này là một câu chuyện xưa. Thiếu nữ trong tranh thâm mến tác giả bức tranh. Mà tác giả cũng tràn đầy tình ý say đắm với người trong bức tranh. Nó phác họa một đoạn tình yêu hồn nhiên vô cùng. Một bức tranh thật trong sáng.”

“A? Ông Lưu, vậy ngài nói nên đặt tên cho bức tranh này là gì?”

Nghệ thuật gia được gọi là ông Lưu cười ha ha, nói: “Nếu là tôi thì sẽ đặt nó là Mối tình đầu.”

Cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lập tức trong mắt ngập hơi nước. Cô khóc.

Đúng vậy, tên bức tranh đó là ‘Mối tình đầu’. Một tháng trước khi Tống Á tốt nghiệp thì vẽ bức tranh này trong căn phòng tồi tàn anh ta thuê. Lúc đó cô thường lên đi tới phòng vẽ của bọn Tống Á thuê xem họ vẽ tranh. Có đôi khi cô sẽ thấy anh nhìn chằm chằm những người mẫu khoả thân tới sững sờ xuất thần, ánh mắt lảng lạng thường thức rất chuyên chú và nghiêm túc.

Lần nào anh ta cũng là người cuối cùng ra khỏi phòng vẽ. Thì ra là anh ta không hài lòng về tác phẩm của mình. Cô lên xem những bức tranh của anh ta, thần thái không giống. Cô từng hỏi anh ta cảm giác khi nhìn những người mẫu khoả thân là gì? Anh ta cuốn tóc cô, nói: “Không có cảm giác.”

Cô vẫn không bỏ nghi ngờ của mình, hỏi tiếp: “Nhưng mẫu nữ rất đẹp, meo meo lại lớn, mông cũng lớn, sao anh không có cảm giác chứ?”

Tống Á cười, cười tới mức không thẳng eo nổi. Anh ta ôm cô vào lòng, nói: “Chẳng lẽ đáng người cô ấy đẹp là anh phải có cảm giác?”

Cô nói: “Đương nhiên, nếu có anh đẹp trai cời hết ra cho em vẽ thì nhất định em vẽ rất đẹp.”

Tống Á há miệng cắn môi cô, nói: “Em dám!”

Cô lập tức đáp: “Đương nhiên dám. Chi bằng em làm người mẫu cho anh? Chắc chắn anh sẽ vẽ rất đẹp, nhưng chỉ giới hạn ở phác

thảo thôi, vẽ tranh hoàn thiện thì không.”

Tống Á mỉm cười nhìn cô, không nói gì.

Tống Á vẫn luôn không hài lòng với tranh vẽ cơ thể của mình, vẽ rồi xé, cuối cùng nộp cho thầy giáo một tác phẩm cực kỳ không hài lòng. Thầy giáo thấy tranh anh ta vẽ thì nói: “Em chắc chắn là vẽ người mẫu đó à?”

Tống Á trả lời thầy giáo: “Vâng.” Mỉm cười không nói.

Ngay đêm hôm đó, cô xuất hiện trong căn phòng Tống Á thuê. Cô nhìn anh ta, từ từ cởi áo mình ra, đưa mình tới trước mặt anh ta, nói: “Vẽ em đi!”

Căn phòng mù mịt nóng ran, trái tim nóng hồi đập thành thịch, Tống Á đặt bút có tình, Trần Hiểu Sát toàn thân đầy tình cảm, bọn họ bị lạc mất mình trong trời đất nhỏ bé đầy tình yêu.

Tư thế lúc đầu của cô là loã thân nằm nhưng Tống Á lại nói đó không phải là cảm giác anh ta muốn. Anh ta phải bắt được thần thái đẹp nhất của cô để vẽ. Anh ta quây áo sơ mi của mình quanh eo cô, che đi vị trí kia, cố gắng đạt ý nghĩa là che nửa mặt. Động tác rất đơn giản, chỉ cần cô nhìn mắt anh ta là được.

Hai người yên lặng không nói mà chỉ nhìn nhau, đồng tử nhỏ lấp lánh bóng ngược của nhau, căn phòng vừa rất chân thực vừa rất huyền ảo, yêu thương vô tận và quyến luyến....

Sau đó Tống Á vội vàng mà lại dứt khoát chia tay với cô, bản phác thảo cuối cùng cô không nhìn thấy. Cô đi tìm anh ta, cầu xin anh ta, tất cả chỉ lấy được sự chế giễu của Tống Ny và lạnh lùng của anh ta.

Tổng Á à, anh đã từng yêu tôi như thế, vậy mà lại làm tổn thương tôi.

Có thể chuyện xưa được vẽ trong tranh quá duy mỹ, cũng có thể vì người mẫu trong tranh quá mê người, bức tranh đó lấy giá khởi điểm là 25 vạn. Giá này trong số tác phẩm của họa sĩ thanh niên xem như là ghi lại kỷ lục.

Cạnh tranh rất quyết liệt, tăng lên gấp đôi rất nhanh, giá cả cuối cùng lại cao hơn tới một trăm vạn. Tổng Á đã xâm nhập vào ngũ họa sĩ hạng nhất Trung Quốc bằng bức tranh này.

Đèn flash phía dưới chớp tắt, không biết máy quay và máy ảnh từ đâu ra nhiều như vậy, đều rít rít chụp bức tranh kia. Có thể bởi vì nó tinh mỹ, cũng có thể bởi vì một vị họa sĩ thiên tài ra đời.

Lúc này, Tổng Á nhanh chóng đẩy cửa vào, trên khuôn mặt buồn bã tràn đầy tức giận. Anh ta đi lên đài chủ trì, nói với người chủ trì: “Xin lỗi, hai bức tranh này là hàng không bán, là trợ lý cầm nhầm.”

Sau đó bọc ‘Manh nha’ và ‘Mối tình đầu’ lại bằng gấm đen lần nữa.

Hành động của anh ta dẫn tới một trận thổn thức phía dưới. Rất nhiều người châu đầu ghé tai bắt đầu bàn luận về nguyên nhân.

Chủ trì lễ phép hỏi: “Tổng giám đốc Tổng, những bức này đã đấu giá xong, anh rút về thì không hợp lý lắm.”

Tổng Á nổi giận, nói với người chủ trì: “Không bán là không bán, có gì không hợp?” anh ta vừa ngẩng đầu thì đúng lúc chạm vào đôi mắt đờ đẫn của Trần Hiểu Sát, nhất thời sự đau lòng xông lên đầu.

“Chờ một chút.” Một giọng nữ cao vút vang lên ở cửa.

Tống Ny mặc một bộ đồ màu trắng bước vào buổi đấu giá. Cô ta cười lạnh, nói: “Anh, nếu lấy đi sẽ không ổn lắm đâu? Phải biết rằng những bức tranh này đã đổi chủ, không thể lấy đi được.”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80

Trần Hiểu Sát đứng lên, toàn thân run rẩy, bắt lấy tay Lâm Mễ Mễ nói: "Mình đi đi. Mình không muốn ngây ngô ở đây."

Lâm Mễ Mễ biết trong lòng cô khó chịu, không nói gì, đỡ cô ra ngoài.

"Trong lòng thật là khâm phục. Mọi người ngồi đây đều hiểu nghệ thuật, tin rằng dám chắc cũng cảm động. Có muốn hỏi một chút vị trong lòng tổng giám đốc Tống này là ai đây?"

Bên dưới bắt đầu xao động, không biết là ai kêu một tiếng: "Muốn."

Tống Ny nói: "Vừa hay hôm nay nữ chính trong bức tranh cũng ở đây, xin mọi người hoan nghênh cô Trần Hiểu Sát."

Đèn chiếu vào người cô, mọi người ào ào đưa mắt khóa chặt cô.

Rất nhiều người cũng so sánh cô với bức tranh, cuối cùng khẳng định: "Là cô ấy. Tuy cô ấy trưởng thành cũng chín chắn hơn nhưng bề ngoài dịu dàng này đúng là người trong bức tranh."

Tống Ny nói tiếp: "Tổng giám đốc Tống và cô Trần Hiểu Sát vì nguyên nhân gia đình và sự nghiệp mà chia cách bốn năm. Bây giờ rốt cuộc bọn họ có thể gặp lại. Bọn họ yêu nhau sâu sắc như thế, ai

cũng cảm động bởi chuyện xưa của họ. Tôi mong mọi người cũng chúc phúc thật lòng cho bọn họ như vậy." Tống Ny vỗ tay đầu tiên.

Rất nhiều người cũng cảm động bởi sự "Gặp lại" lãng mạn này, đứng lên, reo hò cho bọn họ, kể cả đám bạn học trong đại học mỹ thuật Y. Bọn họ biết chuyện xưa giữa Trần Hiểu Sát và Tống Á.

Cô không đi ra được, bị rất nhiều người trong giới truyền thông ngăn lại, chụp hình.

Phải biết Tống Á là thanh niên kinh doanh điển hình trong năm được phỏng vấn trên TV. Rất nhiều phóng viên báo lqđ lá cải đặc biệt khai thác những tin tức màu hồng. Bọn họ chờ lâu như vậy chính là vì giờ phút này. Tin tức nội bộ này rất đáng tiền.

Lâm Mễ Mễ nóng nảy, cầm túi lên bắt đầu đập những phóng viên kia, nói: "Đừng chụp, tránh ra."

Cô bỗng mất đi tất cả sức lực. Cô chỉ cảm thấy bụng mình nặng đi, hạ thân ẩm ướt dính dính.

Tống Á đi qua đám người, khẽ ôm lấy cô sắp ngã xuống, xô đám người ra, nói: "Hiểu Hiểu, đừng sợ, có anh ở đây."

Nhưng vậy thì sao? Tất cả mọi chuyện đều là do không thể buông ra tạp thành. Coi như kiếp trước nợ, kiếp này bồi thường, yêu tám năm cũng đủ rồi.

Một cơ hội để đền bù tám năm, lúc đó có khả năng nay, Trước đây không phải không yêu mà là có nhiệm vụ lớn hơn tình yêu, nhất định phải tạm thời buông ra.

Lâm Mễ Mễ đứng sau nhìn bóng lưng Tống Á và Trần Hiểu Sắt, thở dài, nói: "Đều nói nghệ thuật gia cố chấp, bây giờ xem ra thật là đúng." Lắc đầu, lại mắng đám phóng viên rồi mới rời đi.

Gần đây Liên Hạo Đông rất vui mừng, sắp về Bắc Kinh, nhớ cô nhóc tư tưởng có tiến bộ sắp phát điên. Trước một tuần đã sắp xếp xong cho Phi Hồ, nói cho các chiến sĩ huấn luyện quân khuyến chăm sóc nó cho tốt.

Anh còn tự chủ động gọi điện cho Trần Lương Động, dặn ông cụ: "Bác phải chú ý thân thể, ăn uống cho ngon, uống cho tốt, sau đó vui sướng cắt điện thoại."

Trần Lương Động cúp điện thoại. Mẹ Trần Hiểu Sắt - Điền Lâm hỏi: "Ai gọi vậy?"

Ông quăng lại một caia: "Không biết là tên nhóc ngọc nào gọi nhầm số."

Vương Ngọc Lam đã nổi cáu mấy ngày. Lão nhị nhà bà lại giấu bà tự xin kết hôn ở đơn vị. Nếu không phải chủ nhiệm Vương bộ Chính trị chúc mừng bà thì bà còn bị lừa đấy. Bà lập tức gọi điện chất vấn Liên Hạo Đông. Anh nói bên kia đầu dây: "Thủ trưởng, người lớn tuổi rồi, con sợ người mệt."

Tên nhóc này thật là càng ngày càng quá đáng. Lần trước Trương Thiếu Vân khóc chạy về từ thành phố Z bà đã muốn hỏi anh có chuyện gì. Không thích thì không thích, sao lại phải trở mặt? Chuyện này để thế hệ trước bọn họ gặp mặt nhau làm sao?

Lúc đó Vương Ngọc Lam nhìn Trương Thiếu Vân khóc rồi tỉnh rồi mù, an ủi: "Đừng khóc, có bác ở đây, chúng nó không thành được"

đâu.”

Nhưng lúc đó kiểm tra chính trị kết hôn tiến hành gấp rút, bà không thể không xen vào, ra lệnh với Liên Hạo Đông: “Muốn kết hôn cũng có thể, đưa cô bé kia về nhà. Chỉ cần có thể thuyết phục mẹ thì mẹ sẽ đồng ý cho hai đứa.”

Anh cao hứng trả lời: “Vâng! Thủ trưởng! Cần tuân thánh mệnh!”

Vậy không còn cách nào khác, xem ra Thiếu Vân không có duyên phận với hai cụ nhà mình, chỉ có thể chịu vậy.

Trần Hiểu Sắt ra khỏi hội quán mỹ thuật thì đi thẳng tới bệnh viện. Bác sĩ nói cô có dấu hiệu sảy thai, đề nghị cô ở lại viện quan sát mấy ngày. Cô tới bệnh viện ở. Cô không thích Tống Á ở đây, liền bảo Lâm Mễ Mễ đuổi anh ta đi. Vì để cô tốt hơn mà Tống Á không ngáy ngốc bên cạnh cô, chỉ chuẩn bị ổn thoả chi phí nhập viện.

Lâm Mễ Mễ hỏi: “Sao cậu không nói cho anh ấy biết mình có?”

Cô nói: “Vốn định chờ anh ấy về thì sẽ nói cho anh ấy lúc ăn cơm. Mình đâu có ngờ.”

Lâm Mễ Mễ thở dài, nói: “Hy vọng nhà họ Liên không đọc được bất cứ tin tức gì.”

Không sợ bọn họ thấy, chỉ sợ bọn họ hiểu lầm. Biết đến mức phát triển hôn nhân với Tống Á thì bọn họ cũng không làm gì.

Cô đã từng vô cùng mong Tống Á muốn mình. Bây giờ cô thấy mình may mắn cỡ nào khi giữ lại cho Liên Hạo Đông một tấm thân trong trắng.

Lâm Mễ Mễ an ủi cô: “Sẽ không có chuyện gì đâu. Cậu yên tâm đi, dưỡng tốt thân thể mình là quan trọng nhất. Đau lòng quá rất dễ tổn thương tới đứa bé.”

An ủi xong, cuối cùng cô không thấy khó chịu như vậy nữa.

Lâm Mễ Mễ có công việc, không thể ở bên cô 24h nên chăm sóc cô một ngày thì đi.

Vì vậy cô bé đáng thương Trần Hiểu Sắt một mình ngây ngô trong bệnh viện. Cô thật đau lòng, thật khổ sở. Cô có thể đoán được hôm sau tin tức nổ tung trong giới truyền thông, nước miếng của những người kia có thể dìm chết cô.

Cô cầm điện thoại nhưng không dám gọi cho Liên Hạo Đông. Cô sợ sẽ mất anh.

Suy nghĩ một lúc thì gọi cho Thường Lộ Bân, nói có thể hai ngày mình không về được, nhờ anh chăm sóc Tiểu Sửu Sửu giúp.

Thường Lộ Bân bên kia đầu dây hỏi: “Được rồi! Em ở đâu? Anh qua lấy chìa khoá.”

Cô vẫn coi Thường Lộ Bân là anh ruột, không hề giấu giếm anh, nói mình đang trong bệnh viện.

Cô nghỉ ngơi trong hành lang đi bộ của bệnh viện. Cô biết Bân Bân không cẩn thận, sẽ không phát hiện mình ở khoa phụ sản. Lại phải làm phiền anh chăm sóc Tiểu Sửu Sửu, cô hơi áy náy.

Tới cùng Thường Lộ Bân còn có một cô bé. Cô cảm thấy nhìn quen mắt, nhất thời không nghĩ ra là ai. Bởi vì sau lưng Bân Bân

thường có một cô bé đi theo, chuyện này cô biết. cũng bởi vì anh rất đào hoa, dẫn tới từ nhỏ cô đã gạt anh ra khỏi hàng ngũ bạn trai.

Thường Lộ Bân nói với cô bé kia: “Em chờ ở đây, đừng đi qua.”

Cô bé quả thật đứng yên ở đó.

Cô khẽ cười, như đã phát hiện ra gì đó. Đúng vậy, cho tới bây giờ mình chưa từng cho Bân Bân cơ hội. anh có thể bảo vệ mình nhiều năm như vậy thật không dễ dàng. Phần tình cảm đặc biệt này là cô chiếm đoạt quá lâu. Nghĩ tới đây, lòng cô hơi lo sợ bất an và áy náy.

Thường Lộ Bân đi tới, hỏi: “Thế này là thế nào?”

Cô nói: “Là vết thương lần trước tái phát, bác sĩ nói sợ nhiễm trùng, đề nghị nhập viện quan sát. Đừng lo lắng, sẽ về nhanh thôi.”

Thường Lộ Bân lại nói: “Sao gần đây em hay vào bệnh viện thế? Anh còn nhớ lúc còn bé em rất ít khi phải vào viện mà?”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Đúng vậy! Có điều lúc đó cũng từng ở bệnh viện. Năm em ba tuổi bị một cậu bé tám tuổi ném vào trong khe, té bị thương tay đó.” Cô lắc đầu, vội vàng bổ sung: “Còn lại thì chưa từng bị thương. Anh biết mà, em dịu dàng điềm đạm nho nhã như vậy, không thể chủ động đi gây họa được.”

Thường Lộ Bân cười, trong mắt ánh lên ánh sáng rực rỡ, an ủi cô: “Tối anh sẽ tới, đừng lo.”

Cô vội vàng nói: “Ngàn vạn lần đừng. Chỗ này buổi tối không cho ngủ lại, có ý tá chuyên trách chăm sóc. Anh chăm sóc Tiểu Sửu Sửu cho em là em vui lắm rồi.”

Thường Lộ Bân sờ sờ đầu, như hơi áy náy, nói với cô: “Em biết đấy, thật ra thì anh không nuôi được Tiểu Sửu Sửu. Mình anh nuôi nó cũng thành vấn đề.”

Cô cười khế, đương nhiên cô biết.

Thường Lộ Bân là người đàn ông cô hay gặp nhất. Quần áo bẩn không giặt, cơm nước xong cũng không rửa nồi. Khi còn bé nghịch ngợm phá phách, lớn lên rồi thì miệng lưỡi trơn tru, xem phim A, đánh ma thú, dâng hiến lần đầu tiên cho tay phải của mình.

Cô lại nói: “Có không được anh cũng nhất định phải nuôi nó giúp em, hơn nữa còn phải nuôi vài ngày.” Khoé mắt cô nhìn cô gái vẫn chờ Thường Lộ Bân ở hành lang. Cô nghĩ cô bé này chính là người mình gặp lúc xảy ra tai nạn xe cộ năm ngoái chôn Thường Lộ Bân, thường đưa cơm cho anh. Qua một năm, cô bé vẫn như vậy, yên lặng theo sau anh, lẳng lặng chờ anh ‘nói chuyện’ với mình, nghị lực thật đáng khen.

Thường Lộ Bân nắm cầm Trần Hiểu Sát, nói: “Không được được voi đòi tiên biết không? Vì Tiểu Sửu Sửu mà mất sức lớn, còn thiếu đặt mộng vào chỗ nợ nữa thôi.”

Cô duỗi thẳng chân ra định đá anh: “Đừng dẫn chút. Anh là đồ ngốc.”

Anh tránh khỏi, cười nhận lấy chìa khoá trong tay cô, dặn: “Không được lộn xộn! Dưỡng bệnh cho tốt, muốn ăn gì thì bảo anh làm.”

Cô giả vờ ho khan nói: “Em sợ ăn vào bệnh sẽ nặng hơn.”

Thường Lộ Bân nói: “Em ít xem thường anh đi.”

Cô suy nghĩ rồi nói: “Nếu vậy em không khách sáo nữa. Em muốn ăn cháo bát bảo hầm nhừ, thêm một phần đậu phụ khô và trứng chiên cà chua.”

Thường Lộ Bân há hốc miệng, nói: “Này! Anh chỉ biết nấu đồ nước thôi. Em ăn sủi cảo nhé.”

Cô lập tức hờn dỗi quả quyết: “Không được! Anh nhất định phải làm những thứ này, không được ra quán mua về.”

Thường Lộ Bân không còn cách nào, đành phải đồng ý. Anh vô cùng bối rối đi về, đi tới hành lang thì đưa chìa khoá cho cô bé, nói: “Tiểu Sữu Sữu đành phải nhờ em rồi. Còn nữa, có thể làm thêm mấy món cơm tối không? Phải làm cháo bát bảo, đậu phụ khô với thịt khô và trứng chiên cà chua.”

Cô bé kia nhậ lấy chìa khoá, khẽ sửa lời anh: “Là đậu phụ khô chứ? Em nghe thấy.”

Thường Lộ Bân đứng lại, ngẩng đầu nhìn mái hiên, suy nghĩ rồi nói: “Hình như vậy, tóm lại nhờ em.”

Cô bé kia liếc nhìn Trần Hiểu Sát như có điều suy nghĩ.

Thường Lộ Bân đi đằng trước gọi cô: “Đi thôi!”

Cô bé đi cùng, cầm chìa khoá không nói lời nào.

Thường Lộ Bân hỏi: “Nói đi! Lần này lại muốn trả công gì?”

Phải nói điều kiện trước, nếu để giả làm bạn trai lừa mẹ cũng không phải làm tới mức đó! Ông mày là thanh niên tốt trong xã hội, sao có thể làm ra mảnh khoé lừa gạt người già.

Cô bé kia nghiêm túc gật đầu, nói: “Không đâu, sẽ không đâu! Công lần này rất đơn giản, làm bạn nhảy là được rồi....”

Bác sĩ nhắc Trần Hiểu Sắt không được có cảm xúc gì quá lớn, nếu không sẽ vô cùng nguy hiểm cho quá trình trưởng thành của đứa bé.

Chạng vạng, cơm tối thật. Thường Lộ Bân đưa tới, phía sau là cái đuôi nhỏ cô bé kia. Anh nói: “Em chờ ở cửa lớn, không được nghe bọn anh nói chuyện nữa.”

Cô bé kia chớp mắt, không đi.

Anh đẩy người ta đi xa thật xa, nói: “Mấy chuyện em nói anh đã đồng ý hết, em còn muốn thế nào nữa?”

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Càn Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Sóng To Gió Lớn

Thường Lộ Bân tìm được Trần Hiểu Sát đang ngây người trong hoa viên, hỏi: "Sao em còn ở đây hả? Về phòng bệnh đi! Anh đỡ em."

Cô nhìn ra sau lưng anh theo thói quen nhưng không thấy cái đuôi nhỏ kia, nói: "Trong phòng bí bức quá, hôm nay thời tiết khá mát, em ra ngoài ngồi một lát." Sau đó lại hỏi: "Cô bé kia đâu? Sao không theo tới?"

Thường Lộ Bân nói: "Sao phải để cô ấy vào? Em không nợ cô ấy."

Cô lắc đầu thờ dãi. Thường Lộ Bân thật sự rất biết chà đạp người ta, hơn nữa còn là đầu gối. Phục vụ cô ăn cơm xong, anh lấy một tờ báo ra từ trong túi xách, hỏi: "Sao lại thế này?"

Trái tim cô thất lại, đủ loại mùi vị lập tức ào vào tim, tay run run nhận lấy tờ báo đọc. Hình Tống Á ôm d*đl*q*đ tranh mình in rõ ràng trên báo, trên đó viết: "Tài tử thương nhân gặp lại tình yêu cũ lãng mạn. Phầ lớn bài viết là tình yêu giữa Tống Á và Trần Hiểu Sát, viết từng ly từng tí vô cùng cận kề, có vài chuyện là khác.

Cô vô lực ném tờ báo xuống dưới chân, tuôn rơi nước mắt, hỏi: "Bân Bân, anh nói xem em nên làm gì bây giờ?"

Thường Lộ Bàn nói: "Có chuyện gì vậy? Tống Á về thì tìm em à?"

Nước mắt cô hoàn toàn không ngừng được, vừa khóc vừa nói: "Đúng vậy. Anh ta trở về. Nhưng anh ta thay đổi, trở nên rất đáng sợ. Em sợ anh ta."

Thường Lộ Bàn hỏi: "Vậy tin tức trên báo viết tường tận như thế, hẳn là có người nội bộ cung cấp đầu mối."

Cô gật đầu, nói: "Tất cả chuyện này đều là Tống Ny làm! Cô ta không phải là em gái ruột của Tống Á."

"Mục đích Tống Ny làm vậy là gì? Cô ta công bố quan hệ của em và Tống Á cũng không có gì hay?"

Cô nói: "Hẳn là trả thù em. Em đoán cô ta muốn hủy diệt danh dự của em."

Thường Lộ Bàn gật đầu, vẻ mặt lập tức ảm đạm, hỏi cô: "Năm này em sẽ không ở cùng tên đó chứ?"

Cô biết người anh nói là Liên Hạo Đông, trả lời ngay: "Đúng vậy. Em vẫn ở cùng anh ấy."

Ngay lúc này, một y tá đi tới từ phía xa, thấy cô thì nói: "Thì ra cô ở đây, làm tôi tìm cô lâu lắm rồi đấy. Ngài Tống tới thăm cô đấy."

Cô lau nước mắt, nói với Thường Lộ Bàn: "Bên Bàn,đuổi Tống Á đi giúp em được không? Em rất không muốn nhìn thấy anh ta."

Tống Á tới.

Thường Lộ Bàn và Tống Á là sinh viên cùng trường, tuy khác ngành nhưng biết nhau, đã từng vì mối quan hệ với Trần Hiểu Sắt

mà uống rượu với nhau. Thường Lộ Bân biết Trần Hiểu Sát sẽ không thích mình, tuy trong lòng rất khó chịu nhưng luôn mừng thay cho cô. Bởi vì anh nhìn ra cô rất yêu Tống Á. Không ngờ say này Tống Á này lại vứt bỏ cô không chút lưu tình, điều này khiến trong lòng anh vẫn ghen một cục tức.

Anh nhìn sự đau lòng của cô trong mắt, trong lòng cũng đau. Dù không có phần tởn hờn đặc biệt này thì anh cũng muốn dùng thân phận anh trai để dạy dỗ Tống Á một chút.

Thật ra lúc đó Thường Lộ Bân đã muốn tìm đánh Tống Á, ai ngờ sau này không tìm được d&d&l&q&d anh ta, lúc này mới thôi. Thấy Tống Á ngông nghênh tiêu sái đi vào, không dạy dỗ cậu ta một trận thì đợi tới bao giờ? Cơ hội khó có được.

Thường Lộ Bân nổi giận dùng dùng sỏi bước tới trước mặt Tống Á, nhắm ngay miệng anh ta vung một đấm. Suýt chút nữa thì Tống Á bị anh đánh ngã. Người xung quanh sợ tới mức ào ào tránh đi.

Tống Á xoa xoa khóe miệng, không đánh trả. Thường Lộ Bân lại vung một đấm, anh ta vẫn không đánh lại mà từ từ đứng lên, nói: "Đủ chưa?"

Y tá đi tới, nói: "Đừng đánh nữa, không nhìn xem đây là chỗ nào à?"

Thường Lộ Bân dừng tay, không nói chuyện với Tống Á, xoay người tới đỡ Trần Hiểu Sát. Còn một người cũng đỡ cô, chính là cô bé đi theo anh tới. Cô mỉm cười với cô bé này.

Có hai người này đi theo, Tống Á không thể nói chuyện với cô. Có gì mà nói? Tôi cũng bị anh hại thành thế này, anh còn muốn thế

nào nữa?

Y tá tới đuổi Thường Lộ Bân đi. Anh đành đi, trước khi đi còn nói với cô: "Cô bé, cậu ta còn tới nữa thì anh còn đánh nữa."

Cô cười, nói: "Cảm ơn! Nhớ lần sau đánh gãy đùi anh ta."

Anh đi rồi, cô nằm nghỉ nhưng lúc này cửa lại mở ra, cô bé đi theo Thường Lộ Bân bước vào. Cô nhìn cô bé sững sờ, hỏi: "Sao em không về với Bân Bân?"

Cô bé lắc đầu, nói: "Hiểu Sắt, chị thích Thường Lộ Bân không?"

Cô ngồi dậy, bấu môi, hỏi ngược lại: "Vậy em thích Thường Lộ Bân không?"

Cô bé kia đỏ mặt, giận dữ mà nói: "Em thích anh ấy thì có ích gì? Anh ấy không thích em. Anh ấy chỉ thích chị thôi."

Cô gọi cô bé tới cạnh mình, khích lệ cô bé: "Em yên tâm đi, từ nhỏ chị chỉ có tình anh em với Bân Bân thôi."

Cô bé kia cao hứng, nói: "Thật chứ?"

"Thật! Em nghĩ lại xem, bọn chị là thanh mai trúc mã, lại đi học với nhau, muốn thành thì chắc chắn là được, tuyệt đối sẽ không như thế này." Cô cảm thấy cô bé này tốt quá, tốt hơn cả mình, cho nên vô cùng cổ vũ cô bé ở bên Bân Bân.

Cô bé nín khóc mỉm cười, nói: "Cảm ơn chị! Em biết rồi!"

Cô sờ sờ bụng mình, nói: "Cơm ăn ngon lắm. Hai mẹ con chị cảm ơn em."

"Hả? Cái gì? Hai mẹ con chị? Chẳng lẽ chị có thai?" Cô bé ngạc nhiên nói.

Cô nói: "Ừ, cho nên thoải mái tư tưởng đi em."

Cô bé cao hứng rời đi.

Thường Lộ Bân đứng ngoài cửa nghe rất rõ ràng. Anh không đi mà bám theo cô bé kia quay lại, không ngờ hai người này lại nói tới chuyện này.

Anh biết đời này Trần Hiểu Sắt sẽ không thích mình cho nên vẫn rất cẩn thận duy trì mối quan hệ của hai người. Bởi vì anh biết có đôi khi một vài lời nói ra sẽ phá tan phần cân bằng trước kia. Anh cảm thấy mỗi lần cô bé này gặp khó khăn thì người đầu tiên nghĩ tới là mình, mình đã rất hạnh phúc rồi.

Anh rất biết đủ.

Một người cúi đầu lặng lẽ rời đi.

Một hòn đảo nào đó ở Nam Hải, gió không nhỏ, sóng cũng rất cao.

Đội viên đội đặc chiến vây cá mập đã bắt đầu bài tập sờ ngòi nỏ lần thứ năm, thế này chưa xong, sau đó lqđ còn phải đi viết dã vũ trang. Phía dưới không ai dám có bất cứ ý kiến gì, bởi vì bọn họ biết tâm trạng Liên Hạo Đông không tốt.

Chốc lát sau, Lâm Đình Tích đi tới nói: "Cho các cậu thời gian nghỉ, về nhanh đi."

Liên Hạo Đông hỏi: "Tin tức trên mạng còn không?"

Lâm Đình Tích nói: "Trên trang web chính thức hoàn toàn đều bị cấm và cắt bỏ, vài diễn đàn nhỏ cũng đã được dọn dẹp sạch."

Anh gạt đầu.

Lâm Đình Tích cũng không dám dò xét anh, vỗ vỗ vai anh, mình thì đi ra ngoài.

Liên Hạo Đông về từ đảo thì khiêng súng đi tới trường bắn, bắn cả một ngày, vỏ đạn bỏ đi có thể dùng bao bố để đựng. Tiểu Sinh và Lâm Đình Tích nghiêng rằng: "Còn bắn à?"

Lâm Đình Tích giận dữ nói: "Đúng vậy! Có lẽ nhất thời nửa khắc không tiêu được hỏa."

Tiểu Sinh nói: "Mặc kệ anh ta, để anh ta bắn đi, bắn đã là tốt rồi."

Trần Hiểu Sắt xuất viện về nhà. Cô chưa cho bất kỳ ai biết mình xuất viện mà lặng lẽ đi. Về nhà thì gọi điện cho Thường Lộ Baanm nói Sửu Sửu phải nhờ anh nuôi, gửi ở chỗ anh, mình không rảnh chăm sóc nó. Cô thăm tác hợp hai người này, hy vọng thấy bọn họ có thể sớm thành quyền lữ. Bây giờ Tiểu Sửu Sửu chính là ông mai tốt nhất.

Hai ngày này cô định tự làm cơm, mua rất nhiều đồ ăn, còn mua rất nhiều thuốc bổ. Cô biết gần đây cơ thể mình kém, cần phải điều dưỡng. Nói khó nghe một chút thì bất cứ lúc nào cũng có thể sảy thai. Cô đã xin thôi việc. Tình trạng này không thích hợp để đi làm.

Cô dựa theo danh sách của bác sĩ đi siêu thị mua đồ ăn về, vừa đi đường vừa xem sách hướng dẫn.

Lúc sắp tới cửa khu thì một người chui ra từ trong xe đậu bên cạnh đó, đẩy mạnh cô một cái, cũng khiến tất cả những thứ cô mua bung ra, rơi trên đất. Cô bị đẩy lảo đảo, vạn hạnh trong bất hạnh, cô đụng phải chiếc xe hơi ven đường, chặn người sắp ngã của cô lại, cứu cô.

Cô đau tới mức kêu trời ới một tiếng.

Khách không mời mà tới là Tống Ny.

Tống Ny quay về phía Trần Hiểu Sát với khuôn mặt dữ tợn, lớn tiếng gào: "Cho ai nhìn chứ? Lại ở đây giả vờ đáng thương. Trần Hiểu Sát, tôi biết tôi thiếu đại ơn của cô, Tống Ny này không để yên cho cô đâu."

Cô không thể xung đột với cô ta mà là phải bảo vệ thân thể mình. Cô có thể chấp nhận được chỉ trích khắp mọi mặt, cũng có thể chịu uất ức nhưng không thể tổn thương đứa bé. Bởi vì cô sắp làm mẹ, mẹ con tình thâm. Lần đầu tiên cô mềm giọng với Tống Ny, nói như cầu xin: "Tống Ny, bình tĩnh một chút. Chuyện lúc trước là tôi sai rồi, không nên cướp Tống Á, không nên chọc cô tức giận nhiều lần." Khuyên giải cũng tốt, xin lỗi cũng được, bây giờ điều gì cô cũng có thể làm.

Tống Ny nước mắt lưng tròng, nói: "Muộn rồi! Tôi và anh ấy không thể nữa."

Cô thấy đáng vẻ cô ta như vậy cũng mềm lòng. Tuy Tống Ny lòng dạ độc ác nhưng cô ta tuyệt đối thật lòng thích Tống Á. Chuyện phát triển tới mức này cũng không biết là ai đúng ai sai nữa.

Từ Tống Á bắt đắc dĩ cố chấp, rồi tới hôm nay anh ta cố chấp, như thể hút phải thuốc phiện. Tất cả phát triển, không ai có thể ngăn cản được anh ta. Cô không biết khuyên bảo Tống Ny thế nào. Lúc còn trẻ mình cướp tình yêu của cô ta, là lỗi của cô. Nhưng bây giờ vì ghen ghét và trả thù mà Tống Ny đẩy mình tới bờ vực của dư luận xã hội, cũng không thể oán cô được chứ?

Tất cả chuyện này có thể trả hết chưa?

Hẳn là bây giờ không ai nợ ai mới đúng.

Cô thật rất muốn liều chết sút đầu mẻ trán với cô ta như trước, quyết đấu với cô ta. Nhưng bây giờ cô không thể, chỉ có thể nhìn.

Cô suy nghĩ rất lâu, nói rõ ràng: "Tống Ny, tôi cướp Tống Á, cô phá hủy sự trong sạch của tôi, tất cả mọi người đều bị tổn thương, chúng ta có thể hòa nhau chưa?"

Tống Ny cười lạnh, nói: "Không đơn giản vậy đâu. Anh ấy đã khống chế tất cả cổ phần công ty ba tôi. Cô biết anh ấy tuyệt tình thế nào không?"

Cô nói: "Tống Á sẽ không bỏ mặc các người. Cô yên tâm đi, tôi đảm bảo với cô đấy."

Mất Tống Ny lộ ra sự dữ tợn, nói: "Đều là vì cô, đều là vì cô."

Cô không biết nên làm thế nào để giải thích với cô ta. Mình chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi. Về phần tại sao Tống Á lại muốn làm thế chỉ có mình anh ta biết. Tống Ny ời tống Ny, đừng cương trước bờ vực mới là chuyện cô phải làm.

Cô không kiềm được mà hỏi cô ta: "Cô đã hại tôi thành thế này, còn muốn thế nào nữa? Giết tôi à?"

Tổng Ny hung hăng nói: "Đúng là tôi muốn giết cô."

Cô dừng thảo luận với cô ta. Người này không thể nói lý.

"Nếu Tống Á không trở về bên cạnh tôi được thì cô cũng đừng nghĩ tới chuyện ở lại thành phố Bắc Kinh này." Lời Tống Ny rất tàn nhẫn, như thể Trần Hiểu Sắt là con kiến cô ta có thể bóp chết bất cứ lúc nào trong tay. Nói xong thì hất tóc rời đi, lái xe, sạt qua quần áo Trần Hiểu Sắt, vọt ra khỏi tiểu khu.

Cô từ từ tụt xuống đất, đáng sợ quá. May mà Tống Ny không ra tay lần nữa, nếu không mình xong thật rồi.

Cô đứng lên từ trên đất, nhặt những thứ kia lên, cả người toàn mồ hôi trở về nhà.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Sóng To Gió Lớn

Buổi tối, có người tới gõ cửa.

Cô bò dậy từ trên giường, đi mở cửa, vừa nhìn thì thấy Tống Á, sợ tới mức cô vội vàng đóng cửa lại. Tống Á cường thế đi vào. Cô không kiềm được mà quát lên: "Tống Á, tôi đã từng nói không yêu anh nữa rồi mà."

Tống Á cũng không để ý những thứ này, thả đồng lớn đồ mình mua vào phòng cô, nói: "Anh biết!"

"Biết sao còn tới? Muốn khiến mâu thuẫn này càng ngày càng lớn à?" Cô hỏi

Tống Á lại bình tĩnh mà nói: "Anh yêu em!"

Cô mệt mỏi lắc đầu, từ chối lời anh ta: "Anh đi đi! Anh đi đi! Nếu bốn năm trước anh đã buông tay, vậy chứng tỏ chúng ta không còn duyên phận, về rồi còn dây dưa, ngoài tổn thương lẫn nhau thì chẳng có ý nghĩa gì."

Tống Á bỗng ôm eo cô, đẩy cô lên tường, hỏi: "Trong lòng em không có anh chút nào sao? Nếu trong lòng không có anh sao ngày đó ở triển lãm tranh lại khóc? Em nói đi?"

Cô lắc đầu, nói: "Tôi sợ có được không?"

Tống Á nói: "Không đúng! Em đang nhớ lại ký ức khắc cốt ghi tâm, có lúc ngọt ngào bên nhau của chúng ta."

Cô khóc.

Một là Tống Á, một người khác là Liên Hạo Đông. Nếu nói Tống Á không có vị trí nào trong lòng cô thì đó là giả. Cô yêu anh ta tám năm, nhớ anh ta tám năm, đợi anh ta tám năm, cuối cùng trong lòng đã thành một nút thắt. Sau đó một người đàn ông tên là Liên Hạo Đông từ từ xóa tan nó. Người này hoàn toàn là một kiểu khác với Tống Á. Anh bá đạo, anh cường quyền, anh chính nghĩa, anh cũng trọng tình trọng nghĩa, độ cao của anh cao hơn bình thường, lý tưởng của anh đặc biệt cao xa. Cô như mê muội Tống Á cũng hoàn toàn rơi vào trong sự dịu dàng của một người tên là Liên Hạo Đông thiết huyết, cũng không thể phân chia cho bất cứ ai nữa.

Cô tin Liên Hạo Đông sẽ không giống Tống Á, vứt cô đi không thèm quan tâm. Mỗi tình đầu đẹp đẽ nhưng nó lại thuộc về quá khứ. Lúc này cô có một tình yêu tốt đẹp hơn. Anh sẽ theo cô tới lúc thiên hoang địa lão, anh mới là tương lai chứ không phải Tống Á.

Cô nói: "Tôi nhớ lại thì sao? Điều này không chứng minh được tôi còn tình cảm với anh."

Tống Á nghe thấy câu này thì bỗng hôn lên môi cô, cứng rắn và bá đạo.

Cô đẩy người anh ta, lắc lắc quần áo anh ta, ra sức chống cự, nói: "Tống Á, đừng như vậy, đừng như vậy, anh sẽ làm tôi bị thương."

Bất kể đàn ông tao nhã cỡ nào, một khi kích phát tuyến thượng thận của anh ta thì đều đáng sợ. Anh ta không chỉ không buông ra mà càng hôn mạnh hơn, luồn ngón tay vào tóc cô, hai chân chặn người cô lại, hơi gấp gáp cũng hơi điên cuồng. Cô tránh không thoát được, chỉ có thể dùng sức cắn lên môi anh ta, máu tươi thấm đẫm khoang miệng hai người.

"Cốc cốc cốc" Tiếng gõ cửa truyền tới.

Tống Á kinh hãi, sức nhẹ đi.

Cô cảm ơn tiếng gõ cửa này. Đây quả thực là tiếng trời, đây quả thực là phúc âm xuất hiện. Nhân cơ hội đẩy Tống Á ra, đi mở cửa. Tối nay cô thà ngủ ngoài đường cũng không muốn ở cùng một chỗ với anh ta. Anh ta là ma quỷ, là một con ma điên.

Cửa mở ra, Liên Hạo Đông toàn thân đầy sát khí đứng sừng sững ngoài cửa như thiên thần.

Đôi mắt sắc bén bắn vào, khuôn mặt đen thui trước mắt khiến máu cô đông lại. Ánh mắt anh đã từng lqđ dịu dàng như nước nhưng giờ đây lạnh như hồ sâu tháng hai, rồi lại hóa thành gió mạnh tháng sáu, đánh tan tất cả hy vọng trong lòng cô không còn chút gì.

Liên Hạo Đông bước vào phòng, bình tĩnh mà nhìn Trần Hiểu Sất như trước kia, bước từng bước một, ép cô tới bên giường.

Ánh mắt nóng bỏng và lạnh lẽo in vào lòng cô phát đau.

Cô không kiềm được mà lạnh run lên.

Cô biết lúc này mình bắt bết bao nhiêu, tóc rối tung, quần áo xộc xệch, người vẫn lạnh run, mỗi thứ đều nói lên cô và Tống Á có tiếp

xúc thân thể.

Tuy trong lòng chờ mong anh nhưng cô lại không cao hứng như trong tưởng tượng mà cảm thấy một luồng khí lạnh phát ra từ trong tim, thấm ướt tứ chi bách hại cô.

Hai đôi mắt khóa chặt nhau, ai cũng không né tránh, ai cũng không thoát ra. Cô dùng mắt nói cho anh biết: "Sao bây giờ anh mới tới? Em chờ anh lâu quá."

Nước mắt tràn ra như suối, chảy xuống khuôn mặt cô, tạo thành một chuỗi nước mắt như ngọc trai, nhỏ xuống quần áo cô, sau đó rơi xuống đất.

Liên Hạo Đông giơ tay khẽ lau nước mắt của cô, sau đó xoa nhẹ lên khuôn mặt gầy gò.

Đợi cô không khóc nữa anh mới ngẩng đầu lên nhìn Tống Á.

Đây là lần thứ ba hai người chạm mặt.

Trong không khí lan tràn mùi kim loại va chạm mãnh liệt. Hai tay Liên Hạo Đông đã nắm lại thành nắm đấm, toàn thân tản ra mùi sát khí sắp bộc phát.

Mà Tống Á cũng không lùi bước, anh ta đã đợi trận chiến giữa hai người đàn ông này rất lâu.

Nắm đấm của Liên Hạo Đông không thể nghi ngờ là thiết chương cương quyền (chương sắt đấm thép), quất tới nhanh như gió.

Cô nghe thấy tiếng xương tay phải Tống Á gãy rất rõ ràng, trong trẻo và chói tai.

Mục đích một đêm này của Liên Hạo Đông rất rõ ràng, chính là phế bỏ tay phải của Tống Á.

Cô bỗng bừng tỉnh, lao nhanh tới, chắn trước mặt Tống Á, nói với Liên Hạo Đông đang sát khí đầy người: "Đừng!"

Sau đó hô lên với Tống Á: "Tống Á, anh đi nhanh lên đi, anh không đánh lại anh ấy."

Cô quá rõ bản lĩnh của Liên Hạo Đông. Nếu anh ra tay, đừng nói một Tống Á, dù có mười Tống Á cũng mất mạng. Anh còn muốn ra tay, lửa trong mắt không hề được dập đi.

Cô cũng không mong đôi tay Tống Á chỉ có thể vẽ ra hỉ nộ ái ố, bút pháp đan thanh thần kỳ cứ bị phế đi như vậy. Không kịp cân nhắc thiệt hơn, bản năng yêu con của người mẹ nói cho cô rằng nhất định phải bảo vệ Tống Á. Tuy hành động của anh ta gián tiếp hại cô nhưng với sinh mệnh của anh ta mà nói đều như gió thoảng mây trôi. Cô không thể để bị kịch A Trường tái diễn.

Hai người đàn ông mình yêu này, bất kể ai bị thương cô cũng không chịu được. Tống Á bị thương thì cô áy náy, Liên Hạo Đông bị thương thì cô đau lòng. Huống hồ anh là một quân nhân, cô không thể để anh vì cô mà phạm sai lầm.

Anh lạnh lùng nói với cô: "Em tránh ra." Đây là câu đầu tiên anh nói tối nay, lạnh lẽo âm trầm, rợn cả tóc gáy.

Nếu anh đã dám ra tay đương nhiên nghĩ tới hậu quả, cùng lắm thì bị giải quyết trên tòa án quân sự.

Sát khí trong mắt anh đằng đằng khiến cô kinh hãi đảm chiến, hơi mềm chân. Cô xoay người ôm Tống Á, nói với anh: "Em xin anh

đừng làm thế."

Tống Á chịu đựng sự đau đớn trên cánh tay, nói: "Hiểu Hiểu, tránh ra."

Cô lại nói: "Tôi tránh ra thì anh sẽ không toàn mạng đâu. Đi nhanh đi, tôi sẽ giải thích mọi chuyện cho anh ấy."

Liên Hạo Đông chuyển mắt qua người cô, ngăn ngọn lửa giận đang cháy hừng hực, trầm giọng nói: "Tránh ra cho anh, có nghe hay không?"

Sai rồi, không được giận chó đánh mèo lên anh ấy. Nếu cảm thấy không được thì đánh đi.

Anh lẳng lặng nghe lời cô nói. Vì sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô không tìm mình, lại lựa chọn d(đ)l(q(đ chống chọi một mình. Chẳng lẽ mình khiến cô ấy không có cảm giác an toàn như vậy à? Tuy mình ở xa ngàn dặm nhưng chỉ cần cô gọi một cú điện thoại là mình sẽ sử dụng tất cả thế lực để bảo vệ cô chu đáo. Anh biết hai ngày nay cô khó chịu, cũng không nỡ gọi điện chất vấn cô, mà cô thì làm gì? Chẳng lẽ cứ tình cũ không rủ cũng tới như vậy?

Cô thừa dịp anh không ra tay lần nữa vội vàng khuyên Tống Á: "Tống Á, anh đi đi, coi như tôi xin anh đấy."

Tống Á lại cười lạnh, nói: "Hiểu Hiểu, em cho rằng anh sẽ đi à?"

Sẽ, thực thời, hiểu rõ đại cục, có chuyện đáng làm hơn chứ không phải ở đây bị chém. Chẳng lẽ đời này không muốn cầm bút vẽ nữa sao?

Tống Á đã bị cô đẩy tới cửa. Anh ta nói: "Hiểu Hiểu, em đi đi, anh có thể cho em tất cả những thứ em muốn."

Liên Hạo Đông nhắm mắt theo đuôi hai người. Anh không muốn ra tay lần nữa mà là nhìn mỗi tiếng nói mỗi hành động của cô. Thật ra tới nay anh vốn định đánh Tống Á thành tàn phế.

Cô đẩy anh ta ra khỏi cửa, nói: "Tôi sẽ không đi theo anh, tôi đã tỏ rõ lòng mình từ lâu." Sau đó đóng mạnh cửa lại, dựa vào cửa, chặn Liên Hạo Đông lại.

Anh chạy tới trước mặt cô, không nói nữa mà là vung một đấm lên đầu cô. Đấm này đánh vào cánh cửa chống trộm sau lưng cô.

Cô nhắm mắt, sau đó bắt đầu kêu to.

Bàn tay của anh dừng lại thật lâu mới hạ xuống. Anh hung hăng nuốt cơn giận, lồng ngực phập phồng hồi lâu cũng không thể bình tĩnh.

Tiếng thở nặng nề của hai người vang lên bên tai, dồn dập mà kéo dài.

Anh nắm mạnh cầm cô, hỏi: "Nói! Tại sao lại làm thế?"

Cô bị ép ngửa mặt lên, nước mắt lại lăn xuống, trả lời: "Muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?"

Anh nghiêng răng nói: "Lời thật."

Cô cười: "Bởi vì năm đó em yêu anh ta." Cô không muốn lừa dối anh.

Lòng Liên Hạo Đông thất lại. Anh cũng như những người đàn ông khác, cũng có lòng ghen tỵ, bởi vì không thể nói từ chất vấn, chỉ có thể hành hạ mình không thể né tránh. Anh biết cô trong sạch nhưng sự kiêu ngạo tự ái của anh lại không cho phép ai bôi nhọ cô chút xíu nào. Anh cười lạnh, nói: "Thì ra những tin tức kia đều là thật."

Cô nói: "Có thật cũng có giả. Cái này phải xem anh đọc như thế nào."

Anh nâng người cô lên, ném lên giường, hỏi: "Sao? Cứ thích mình bại lộ cho người khác xem à?"

Lần này cô té không nhẹ, tức suýt chút nữa là nghẹn, ho khan lớn tiếng, tức giận mà nói: "Em thích bại lộ mình đấy, anh không quản được!"

Anh càng thêm tức giận, níu quần áo cô, giơ cao một cánh tay cô lên, ép hỏi: "Em nói gì? Anh không quản nổi?"

Cô bị anh giơ lên như con cừu nhỏ đợi bị làm thịt. Cô nghĩ anh quá vĩ đại, vĩ đại tới mức cho rằng anh có thể bao dung tất cả, có thể xoa người an ủi mình. Xem ra mình sai rồi, anh cũng chỉ là người phàm. Cô cười lớn, nói: "Thân thể là của em, em bằng lòng làm thế nào thì làm thế!"

Trái tim của người đàn ông cao quý từ tháng ba chuyển gió, lúc cô nghĩ chưa ra thì anh đã thay đổi sắc mặt. Anh có thể là gió nam ấm áp cũng có thể là gió bắc lạnh thấu xương.

Cô cũng như lá rụng mùa thu, không có bất cứ điểm chống đỡ nào, lòng cô lạnh lạnh, hy vọng đã từng ôm lấy tan vỡ từng chút.

Thì ra là anh sẽ không tha thứ cho mình.

Chắc chắn anh cho là mình không còn trong sạch, không xứng với anh. Gia đình và bối cảnh của anh sao có thể để một người phụ nữ từng để thân thể mình lỏa lồ trước mắt người đời gả vào được? Cô nản lòng thoái chí, nhất thời không có bất cứ phản kháng gì, mặc cho anh loay hoay.

Anh nổi giận! Người phụ nữ này lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy? Việc trước đây anh không muốn truy cứu, nhưng tại sao sau này lại ở bên Tống Á đó? Rốt cuộc cô đặt anh ở đâu?

Anh bỗng buông tay, cô ngã nhào xuống giường. Anh u ám nói: "Nếu em đã muốn lộ như vậy thì lộ tiếp là được rồi." Anh bắt đầu xé quần áo cô.

Cô cắn răng, bảo vệ thân thể mình, lớn tiếng mắng: "Liên Hạo Đông, anh con mẹ nó chính là đồ khốn nạn. Em yêu ai thì đi tìm người đó, anh không xen vào được."

Rất nhanh, cô bị anh bóc trần, chỉ còn lại quần áo lót.

Cô tức giận, nằm trên giường khóc tức tưởi.

Anh vừa thấy dáng vẻ của cô vừa tức lại vừa bực lại vừa đau lòng, vút mạnh quần áo lột ra xuống đất, nói: "Đây chính là lời giải thích của em?" Không nổi chất vấn, không nổi chất vấn, hôm nay tình hình lại tệ hơn chất vấn.

Cô cầm chăn bọc kín người mình, buồn bực lớn tiếng kêu trong chăn: "Chính là nó, chính là nó. Em thích cười, thích cười..."

Anh lại xúc chấn cô lên, cô kêu to trong chấn như phát điên: "Cút! Anh cút đi!"

Vì sao không thể tâm bình khí hòa từ từ nói chuyện chứ? Bởi vì bọn họ đều quá yêu đối phương, không chịu được đối phương có bất cứ tí vết nào, trở thành hành hạ lẫn nhau, thậm chí tổn thương nhau.

Liên Hạo Đông tức giận ném chấn xuống, xoay người đánh một đấm lên cái bàn nhỏ của cô. Bàn nhỏ bị chấn, vỡ ra răng rắc. Sau đó Trần Hiểu Sát nghe thấy tiếng anh đập cửa cái rầm, lạch cạch vang dội.

Tuy anh đi nhưng vẫn còn để lại tiếng ong ong! Tiếng động lớn ồn ào khiến cô khó mà bình tĩnh.

Cô thò đầu ra từ trong chấn, ôm góc chấn khóc tức tưởi tiếp...

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Sóng To Gió Lớn

Cô khóc suốt một đêm, khóc mệt thì ngủ, tỉnh rồi lại khóc. Điều nói con gái làm từ nước, chuyện này không phải giả.

Ngày hôm sau cũng không dậy ăn cơm, chỉ uể oải nằm trên giường chờ ra.

Cô cho rằng anh cũng hẳn sẽ không lại cần cô! Sau này cô nên làm cái gì bây giờ? Một mình sinh con rồi nuôi nó? Sau đó tìm cha dượng cho đứa trẻ?

Ba? Cô bỗng nghĩ tới có phải cô còn chưa nói cho anh là anh sắp làm cha? Nếu anh biết mình có con thì có thể thật cao hứng không? Có thể tha thứ cho cô không?

Cô vội vàng đứng dậy, đứng hơi nhanh, bụng đau không nhịn được. Cô biết có thể bởi vì hôm qua không ăn cơm. Ăn chút cơm sau đó tắm một cái cho thoải mái.

Kêu hoạch của cô là giải thích rõ ràng với anh, không giở trò trẻ con, không tạo ra hiểu lầm. Thật ra thì với chuyện này cô cũng không nắm chắc nhiều, tóm lại, cô sẽ làm hết sức mình. Ăn diện một chút, làm mình thật xinh đẹp rồi lên đường.

Tới đại viện trước, tới căn nhà độc thân của Liên Hạo Đông, nhìn từ cửa sổ, bên trong trống không, không có chút khói nào. Nghĩ tới

năm ngoái lần đầu tiên cô gặp lại anh, trong này tràn đầy tiếng nói tiếng cười, có Phi Hồ còn có cả Sửu Sửu. Bây giờ chỗ này thành chỗ thấy cảnh thương tình.

Cô gọi điện thoại cho anh, vang lên một lúc rồi cúp, lại không gọi lại cho cô. Cô tự an ủi mình: "Có thể anh bận, không có thời gian nghe."

Nhắn tin cho anh, hỏi anh ở đâu anh cũng không nhắn lại.

Cô lái xe tới bên cạnh công viên nhỏ tìm một băng ghế ngồi xuống, từ từ suy nghĩ xem buổi tối anh có thể về không. Ngồi tới khi mặt trời lặn về tây, cô đi ăn cơm tối, ăn xong lại về nhưng không thấy ai.

Cô không chờ được, trái tim nhớ nhung nói cho cô biết nhất định hôm nay cô phải gặp anh, hơn nữa nhất định phải gặp được anh.

Chờ lúc cô tới Hương Sơn thì đã rất khuya, mặt trời cũng đã xuống núi. Đã lâu không tới số 38 Hương Sơn, vẫn là lính cảnh vệ chỉnh twf như trước, như thể chưa từng thay đổi.

Không cây ngay không sợ chết đứng như lần trước, lần này cô không còn sức lực. Cô đứng cạnh đó thật lâu cũng không nói chuyện với lính cảnh vệ. Lúc cô lấy dũng khí đi tới lại thấy Liên Hạo Đông đang đi tới ddaay, đi bên cạnh anh còn có Trương Thiếu Vân.

Trong thời gian này cô vẫn chiến tranh lạnh với anh, cho tới bây giờ chưa từng hỏi Trương Thiếu Vân đi đâu. Nhưng trong lòng cô biết chắc chắn cô ta không sao, nếu không mình cũng không sống yên ổn như vậy được.

Không biết vì sao, hành động một giây sau của cô chính là trốn đi.

Thì ra Liên Hạo Đông vẫn liên lạc với cô ta. CÔ không thể tin được, cũng không bằng lòng tin. Sự quật cường của cô nói với cô rằng mình không thể hiểu lầm anh như vậy.

Kỳ lạ là hôm nay Trương Thiếu Vân không lái xe.

Cô lập tức phản ứng kịp, không lái xe mới có thể công khai để anh tiễn cô ta.

Anh không mặc quân trang mà mặc bộ đồ thường cô mua cho anh, không đắt, cả bộ không tới 1000 đồng. Một tay anh nhét trong túi quần, tay còn lại cầm một gói thuốc lá, bất cứ lúc nào cũng có lqđ đáng vẻ này. Anh đang nghe Trương Thiếu Vân nói chuyện, rất nghiêm túc, thỉnh thoảng sẽ nói vài lời. Anh nói xong cô ta cũng sẽ cười nũng nịu mấy tiếng. Trong mắt Trần Hiểu Sát hai người này ngọt ngào như một đôi vợ chồng mới cưới hoặc là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu nhau tha thiết.

Trương Thiếu Vân vẫn đi giày cao gót cực cao, bước đi thướt tha như bay lên.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho anh. Anh dừng bước, lấy điện thoại ra nhìn, chần chừ hai giây rồi tắt đi.

Cô gọi tiếp, anh cầm điện thoại nói với Trương Thiếu Vân: "Xin lỗi, chỉ có thể tiễn cô tới đây, tôi có chút việc phải xử lý."

Chân Trương Thiếu Vân vừa hay lệch một chút, Liên Hạo Đông vội vàng đưa tay đỡ cô ta theo bản năng.

Cô ta thuận thế quàng tay lên cổ anh, sau đó khẽ hôn lên mặt anh.

Anh sửng sốt, vội vàng buông tay cô ta ra, lui lại ba bước, nói: "Tôi gọi xe giúp cô."

Hy vọng cuối cùng của cô tan vỡ. Cô từ từ tụt xuống chân tường trong bóng tối. Cô sẽ không hiểu làm anh và Trương Thiếu Vân có gì nhưng cô không thể tha thứ cho anh không quan tâm không hỏi han mình. Mình thật quá ngu ngốc, hăng hái sôi nổi chạy thẳng tới có ích gì? Anh hoàn toàn không quan tâm, là do mình!

Con đường vẫn luôn đi bỗng không còn khiến cô hơi không biết phải làm sao. Cô cảm giác mình như đi trong sương mù.

Vẫn nên về nhà đi!

Về tới nhà, cô đã kiệt sức. Cô không rơi nước mắt nữa bởi vì đã chảy khô tới qua rồi. Cô nằm tở trên giường nhìn điện thoại mình vẫn đang vang cũng không nhận. Cô mệt rồi, cô cần nghỉ ngơi.

Có lẽ, anh hoàn toàn không quan tâm, không quan tâm...

Sau đó chính là bụng xoắn lại đau đớn, dần dần sự đau đớn này bao phủ lòng cô. Máu từ từ thấm ướt quần áo cô. Cô cũng không quan tâm, cứ để mặc nó chảy như vậy.

Kể từ khi Trương Thiếu Vân nói cho Vương Ngọc Lâm về người phụ nữ bại lộ kia chính là cô gái Liên Hạo Đông muốn kết hôn thì bầu trời nhà họ Liên vẫn giăng đầy mây đen.

Vương Ngọc Lam tức, cả ngày không ăn cơm, nhất thời tái phát bệnh cũ, viêm dạ dày. Lúc còn trẻ bà thường theo đơn vị đi diễn

xuất qua lại, không ăn cơm đúng giờ. Sau này chữa trị muộn, thuốc uống cũng không chữa hết. Khi về già tính tình nóng nảy, gặp chuyện không hài lòng sẽ phát bệnh cũ. Năm đó Liên Hạo Thiên ly hôn cũng bị tức tới mức phát bệnh một lần.

Liên Kỳ Sơn vẫn luôn khuyên bảo bà chuyện con trẻ thì để bọn chúng hành hạ mình, sao phí tâm làm gì, chỉ cần bọn chúng vui vẻ là được. Nhưng bà muốn tìm cho Liên Hạo Đông một người vợ môn đăng hộ đối, mong có thể giúp anh một chút. Tuy nhà họ Liên bọn họ không cần sức mạnh nhà ngoại nhưng thêm một phần sức lực thì chẳng phải vững vàng hơn sao?

Trương Thiệu Vân chạy tới khách sạn năm sao ở thành phố Z, thuê phòng tổng thống lánh nạn. Cho tới khi bão đi qua mới ra ngoài, ra thì bay thẳng về Bắc Kinh. Đồ đạc của mình cô ta cũng không lấy, chẳng phải chỉ mười mấy vạn đồng thôi sao? Cô ta có cả đồng.

Sau hôm trở về, cô ta tới tìm Vương Ngọc Lam kể khổ, nói chuyện Trần Hiểu Sắt và Liên Hạo Đông ở chung cho bà. Bà chú ý tới thể diện của Liên Hạo Đông, cũng không nói gì, chỉ an ủi cô ta, mời cô ta ăn bánh ngọt. Trần Hiểu Sắt vẫn không có kết quả gì, muốn vào được nhà họ Liên thì nhất định phải qua cánh cửa của bà.

Đợi tới tối, lúc Liên Kỳ Sơn về, Vương Ngọc Lam nói tình hình ở thành phố Z với ông. Bà tưởng ông sẽ giận dữ mắng Liên Hạo Đông, ai ngờ ông lại nói thế này: "Đừng chỉ nói tới chuyện không tốt, cũng phải xem đáng về của đứa con trai này, có cô bé nào có thể hầu hạ nó?"

Vương Ngọc Lam đáp: "Đáng về của con trai làm sao? Em nói khó có cô bé nào xứng với hai đứa con trai nhà mình."

Liên Kỳ Sơn suy nghĩ, nói: "Anh từng gặp cô bé Tiểu Trần kia, là một cô bé rất tốt, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa."

"Vậy ý anh là đồng ý cho bọn nó ở bên nhau?" Vương Ngọc Lam hỏi vặn.

Ông nói: "Ừ! Đã như vậy rồi thì có thể làm sao? Em tưởng rằng cô bé đó tự tới đó à?"

Vương Ngọc Lam sửng sờ, nhớ lại vẻ mặt và hành động đêm đó của Trần Hiểu Sát, là một người bướng bỉnh và không chịu thua kém. Bà đuổi cô đi, quả thực không quay về đại viện nữa. Bà hỏi: "Vậy anh đoán thế nào?"

Liên Kỳ Sơn cắn răng nói: "Còn không phải là con trai tốt của bà giờ trò quỷ sau lưng. Cô bé kia đã được điều vào hệ thống quân đội nhờ quan hệ rồi."

Thủ đoạn của Liên Hạo Đông không phải Vương Ngọc Lam chưa từng lĩnh giáo. Anh làm chuyện còn tuyệt tình hơn Liên Hạo Thiên. Mục tiêu mình đã nhìn trúng thì làm bất cứ cách nào cũng phải lấy được.

Năm Liên Hạo Đông mười tuổi từng nhìn trúng mô hình quả địa cầu nhỏ trong phòng hiệu trưởng. Anh liền đi bàn d^đ^l^q^đ bạc với hiệu trưởng, hỏi người ta có bán hay không. Hiệu trưởng tức quá vỗ bàn đuổi anh ra khỏi cửa lập tức Nhưng anh còn muốn, vì vậy sau đó lại đi hỏi mấy lần, lần nào cũng bị đuổi. Cuối cùng không còn cách nào, anh trộm nó ra...

Liên Kỳ Sơn nói ý kiến của mình: "Anh thấy Tiểu Trần cũng được, đáng vẻ cũng không kém, cũng khá tôn trọng người già chúng ta."

Cười thì lão Nhị cũng nhận tấm lòng, nó cũng cao hứng. Em cũng đừng can thiệp, chúng lớn rồi."

Vương Ngọc Lam cảm giác mình ghen tức, người trước mắt là Tư lệnh, không có bất cứ chỗ đứng nào cho bà trong trận chiến này. Suy nghĩ hai ngày, cuối cùng nghĩ thông. Bà không có ý kiến về dáng dấp Trần Hiểu Sắt, quá xinh đẹp. Tính tình cũng hơi không phải làm chuyện xấu, nếu là mặt dưa héo thì bà thật nhìn chướng mắt. Không biết tác phong của cô như thế nào, có trong sạch không. Nhưng tuổi trẻ nghĩ ngắn, gặp nhau không tới một hai lần, bà cũng không cần biết.

Bà gọi điện cho Liên Hạo Đông, muốn anh dẫn cô về nhà một lần, chỉ cần không có vấn đề gì nghiêm trọng thì bà sẽ cho cô vào cửa.

Trương Thiệu Vân lại tới trước, chọc giận bà lần nữa. Cô ta diễn rất uyển chuyển, nói: "Dì, có chuyện con muốn nói cho dì nhưng dì có thể không tức giận không?"

Vương Ngọc Lam vốn áy náy với Trương Thiệu Vân, bây giờ nghe cô ta nói thân thiết như vậy thì càng cảm thấy sai. Hai cô gái nhà họ Trương này lại không ai giả vào, thật là đáng tiếc. Bà vuốt tay cô ta, hỏi: "Có chuyện gì cứ nói, dì không giận đâu. Dì cũng không để ý nhiều như vậy."

Trương Thiệu Vân cầm tờ báo bên cạnh lên, lật tới trang đặc biệt, nói với bà: "Dì, dì có quen cô bé này không?"

Bà không đeo kính, liếc một cái rồi hỏi: "Trời ơi, là ai vẽ vậy? Sau đó lại nhìn người trong bức tranh, nói: "Sao cô bé này nhìn quen quen nhỉ?"

Năm đó Trần Hiểu Sắt không như bây giờ. Lúc đó cô còn quá ngây thơ cho nên bà nhìn lần đầu tiên thì không nhận ra.

Trương Thiếu Vân bên cạnh giả vờ giật mình, nói: "Dì! Cô ta chính là cô bé Trần Hiểu Sắt mà Liên Hạo Đông muốn cưới mà."

Bà nghe cô ta nói thế, vội vàng đeo kính lên, nhìn thật cẩn thận, thật là hơi giống cô bé kia. Bà đọc nội dung cẩn thận một lần, càng đọc càng tức, cuối cùng bỏ kính xuống, nằm thẳng trên sofa ăn huyết thái dương.

Mục đích của Trương Thiếu Vân đã đạt được.

Người luôn dựa vào bề ngoài xinh đẹp làm chút chuyện thật ngu xuẩn.

Hôm đó Liên Hạo Đông về thì chạy thẳng tới chỗ Trần Hiểu Sắt, Trong lòng có quá nhiều vấn đề và tức giận. Anh muốn hỏi cho ra lẽ. Cho tới bây giờ anh không phải là người xúc động, vốn trời sinh anh có cách suy nghĩ rõ ràng. Làm nghề quân nhân mười mấy năm, anh đã luyện sở trường này tới mức lời hỏa thuần thanh.

Cô là thế nào, anh hiểu rất rõ.

Tim anh như bị gió lạnh vù vù cắt qua đau đớn. Anh vừa đau lòng lại không nổi tức, đương nhiên lqđ còn ghen nữa. Những thứ tình cảm bày bề tám ngoặt này khiến anh khó chịu vô cùng. Đây là chuyện đụng phải khiến anh lo lắng nhất từ nhỏ tới lớn.

Anh phân tích vấn đề vô cùng mạch lạc trên máy bay.

Thứ nhất: Sao cô nhóc của anh lại tới vừa hay tới triển lãm tranh như vậy.

Thứ hai: Là ai đem bức tranh tới.

Thứ ba: Người cầm bức tranh đã đụng chạm vì với cô bé của anh.

Thứ tư: Trương Thiếu Vân tiết lộ tin tức cho mẹ mình, cô ta có liên quan thế nào tới chuyện kia?

...

Xuống máy bay, chạy tới thành phố đã 10h tối. Anh giấu suy đoán trong lòng, bước từng bước nặng nề đi tới nhà trọ độc thân của Trần Hiểu Sát. Lúc đứng trước cửa nhà cô, tiếng động ồn ào bên trong đánh nát lòng tự tin tôn quý của anh.

Người đàn ông bên trong đang hôn người phụ nữ...

Những chữ những hình ảnh trên báo tràn ra như nước lũ, phá tan đầu óc vẫn luôn cơ trí của anh.

Anh muốn giết người đàn ông bên trong kia.

Anh bình tĩnh đi gõ cửa.

Tiếng giấy giụa trong nhà dừng lại, anh nghe thấy bước chân vụn vỡ của Trần Hiểu Sát chạy đi mở cửa cho anh, sau đó anh thấy được một người mệt mỏi, xơ xác, tinh thần lúng túng. Khuôn mặt này tái nhợt tới đáng sợ, mắt cũng mất đi phong thái trước kia, tất cả chuyện này khiến anh đau lòng như vậy.

Anh từ từ đi vào trong, cô như sợ anh, lùi về sau từng chút. Trong đôi mắt tiêu tụy có hai hàng lệ chảy ra, chảy theo quần áo cô, sau đó nhỏ xuống đất. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, muốn hôn lên đôi môi

khô khốc của cô. Anh khẽ lau khô nước mắt cô, khuôn mặt cô gầy gò như vậy.

Sau đó anh đi tới cạnh Tống Á.

Ấn tượng của anh với anh ta không phải đặc biệt sâu sắc. Anh vô cùng tự tin loại bỏ người này. Nhưng hôm nay xem ra anh sai lầm rồi. Người đàn ông này lại là một cao thủ.

Đối với quá khứ của Trần Hiểu Sắt, anh chưa từng hỏi, nhưng không nhắc tới không có nghĩa là anh không từng nghĩ tới.

Người đàn ông này lại dám lưu danh người phụ nữ của anh vào hậu thế, thật là to gan. Chuyện này không thể như vậy được. Bàn tay phải này không nên vẽ thứ đó, không nên sờ soạn thứ đó, càng không thể giữ được. Anh vùng một đấm, chỉ dùng năm phần sức nhưng độ mạnh đủ để cánh tay anh ta tàn phế.

Đáng tiếc, anh đã đánh giá thấp tình cảm của Trần Hiểu Sắt với Tống Á. Cô ngăn cản anh, đẩy anh ta ra ngoài, mãi cho tới khi anh ta an toàn ra khỏi cửa.

Anh không muốn ra tay lần nữa, anh chỉ biết lửa giận của mình chưa phát xong.

Hơn nữa cô vẫn luôn nói lời khiến anh tức giận hơn. Anh nhất định phải đi tìm một chỗ yên tĩnh một mình, nếu không tới nay bọn họ càng nói nhiều lời tổn thương nhau hơn.

Anh ra ngoài thì xuống lầu tìm chỗ hút thuốc lá. Hút hơn nửa gói thì vứt vỏ đi, trở về Hương Sơn.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84

Vương Ngọc Lam chờ Liên Hạo Đông về. Vừa vào cửa đã gọi anh tới thư phòng, cửa vừa mở thì hỏi thẳng: "Người phụ nữ trên báo kia chính là người con muốn cưới?"

Sắc mặt và tâm trạng anh đều không tốt, còn hơi nóng nẩy. Quả thực anh rất phiền lòng, trong lòng hơi có cảm giác đau đớn. Anh chưa điều chỉnh tốt từ chuyện vừa rồi, trả lời: "Mẹ! Con hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, chuyện gì để mai nói."

Vương Ngọc Lam lại nói: "Không được! Nhất định hôm nay phải nói cho rõ ràng."

Anh không làm sao được, đành phải ngồi vào ghế sofa, nghiêm túc nghe mẹ nói chuyện. Đây là gia quy nhà anh, lúc nói chuyện với người trên phải có dáng vẻ này, không được ngồi tùy tiện.

Sắc mặt hai mẹ con rất khó coi.

Anh mãi miết nhìn song cửa sổ, ánh mắt vô cùng đờ đẫn, lời ít mà ý nhiều với Vương Ngọc Lam.

"Trả lời vấn đề vừa rồi."

Anh đáp: "Là cô ấy."

"Chuyện giữa cô ta và Tống Á đều là thật?"

Anh đáp: "Đúng."

"Vậy con định làm sao bây giờ?"

Anh đáp: "Cưới cô ấy."

Bà dùng sức gạt bộ ấm tử sa xuống đất, rơi xuống vỡ tan tành, mảnh vụn văng khắp nơi. Bà bị chọc tức chết rồi. Bà tuyệt đối không cho phép danh tiếng nhà họ Liên bị một người phụ nữ bôi nhọ. Một người phụ nữ làm loại chuyện đó chính là không đúng. Bà nói: "Hồ đồ! Nhiều cô bé có xuất thân trong sạch như vậy cho con chọn, cần gì tìm một người phụ nữ làm chuyện xấu hổ như vậy?"

Anh không nói lời nào.

Bà nói tiếp: "Nếu con muốn cưới cô ta vào cửa, trừ phi mẹ chết."

Anh đáp: "Mẹ! Cô ấy mới hai mươi tuổi, còn là một cô bé. Cô ấy lại học nghệ thuật, làm chuyện như vậy là rất bình thường." Anh dứt lời thì đứng lên.

Bà còn định nói gì đó nhưng bị anh cản lại, nói: "Mẹ! Ngủ sớm một chút đi!" Anh nói xong thì xoay người rời đi.

Bà nằm trên ghế sofa vuốt tim mình, cố gắng xoa bóp.

Ngày tiếp theo, Trương Thiếu Vân lại không hẹn mà tới chơi. Thấy Liên Hạo Đông thì mặt lập tức ảm đạm, rất mất tự nhiên. Chuyện này cộng thêm chuyện lần trước ra đi không lời từ biệt, cô ta hơi chột dạ. Mà anh lại tặng cô ta một khuôn mặt tươi cười rực rỡ.

Nụ cười này nhất thời khiến trái tim cô ta nhảy lên. Nụ cười này đủ quý giá, bởi vì cho tới bây giờ anh chưa từng cười với cô ta, có thể nói là chưa từng cười rộ rỡ như vậy.

Hôm nay bà không xuống giường. Tối hôm qua bà tức quá, hôm nay người không thoải mái. Bác sĩ gia đình nhà họ Liên đã tới xem qua, nói là hao tổn tinh thần quá độ, phải nghỉ ngơi thật tốt.

Liên Hạo Đông vốn định đi thăm Trần Hiểu Sắt, ra cửa lại đụng phải một thành viên gây án quan trọng, anh nhất định phải đo sức với cô ta một trận.

Anh vô cùng khách sáo với cô ta, tự mình châm trà, tự mình đưa tới tay cô ta.

Đôi mắt ẩn tình đưa tiền phóng điện với cô ta. Cô ta lập tức choáng váng. Cô ta vẫn không đủ công lực, không hiểu được bây giờ nam sắc nắm quyền, mỹ nam kế là chiêu tốt nhất.

Buổi trưa này anh tán gẫu rất nhiều với cô ta, từ chuyện bây giờ tới chuyện trước kia, từ chuyện 5000 năm trước cũng nói. Từ Khổng Tử tới Plato, từ Viêm Hoàng tới Đại đế La Mã. Nói thật, những thứ này cô ta d)đ)l)q)đ cũng không hiểu nhưng lại không thể không giả vờ hiểu. Liên Hạo Đông nói hết những chuyện này thì chuyển tới khía cạnh khác, hàn huyên về Picasso, hàn huyên về Tiểu Trọng Mã, cho thấy kiến thức của anh vô cùng rộng, sau đó sẽ từ từ cắt vào chủ đề.

Nhưng vòng tới vòng lui lại không đi vào ý chính, cuối cùng vẫn là cô ta chủ động nhắc tới triển lãm tranh ngày đó. Cô ta nói: "Không ngờ anh hiểu về nghệ thuật như vậy, tiếc là triển lãm tranh lần trước

anh không tới. Hôm đó vô cùng náo nhiệt, hầu hết bậc thầy trong nước đều tới."

Liên Hạo Đông cười nói: "Đừng nghe báo chí nói bừa, đều là kẻ đứng sau màn thù dệt tin tức mà thôi. Chẳng qua là tìm cách bán chút thứ thu hút ánh mắt người khác thôi."

Trương Thiếu Vân vội vàng nói: "Ai bảo, lúc đó em cũng có mặt ở hiện trường. Tống Á rất yêu cô Trần, còn nói những bức tranh đó là hàng không bán, ép buộc phải thu hồi."

Anh nói: "Vậy người mua có bằng lòng không?"

Trương Thiếu Vân lập tức nói: "Trời ạ, cùng lắm thì bồi thường cho người ta ít tiền thôi."

Anh nói: "Tống Á cũng thật là lạ, nếu không muốn bán thì lấy ra làm gì chứ? Đây là mảnh khốe buôn bán, không có gì cả."

Cô ta nói: "Còn chẳng phải là do Tống Ny à? Tất cả là cô ta một tay bày ra."

Anh hỏi: "Cô biết cô ta? Cô ta là gì của Tống Á?"

Cô ta nói: "Ừ, lúc bọn em ở Mỹ thường tham gia party với nhau. Cô ấy là vợ chưa cưới của Tống Á."

Anh đã hiểu hết. Anh chỉ muốn làm rõ ràng tất cả mọi thứ liên quan tới chuyện này, lập tức phân tích rõ ràng. Chắc chắn Trương Thiếu Vân cũng dẫm vào một chân, hai người phụ nữ này hát bè với nhau.

Anh vô cùng nhiệt tình giữ Trương Thiếu Vân lại ăn cơm tối, sau đó tiễn cô ta. Đoạn đường này đương nhiên thể hiện vô cùng thân sĩ, diễn thì phải diễn tới cùng, thế này mới viên mãn.

Tiến Tổng Ny xong, chạy một mình một vòng trong viện, nói thật, trong lòng anh vẫn còn rất bức bối, vì vậy nửa gói thuốc lá lại vào người.

Chờ tới khi anh về nhà thì có một cảm giác gấp gáp không nói nên lời, lúc bước chân vào phòng thì bị hẫng, té thẳng vào nhà, chổng bốn vó lên trời. Lão Lữ lái xe thấy thế thì vội vàng tới đỡ anh, nói: "Cậu sao vậy?"

Anh ngẩn người, chớp chớp mắt, sau đó đứng lên, lấy tốc độ chạy trăm mét chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hỏi: "Chú Lữ, chìa khóa xe dự phòng vẫn còn trong ga-ra ạ?"

Lão Lữ nhìn bóng lưng anh nói: "Ừ, vẫn ở chỗ cũ."

Anh đã khởi động xe chạy ra ngoài, trong lòng vẫn cầu khẩn ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì. Đoạn đường này anh vượt mấy cái đèn đỏ, trong lòng lo lắng vạn phần.

Trong lòng anh có dự cảm xấu.

Anh chạy thẳng lên lầu, thấy cửa phòng cô khép hờ, trước khi mở cửa, hai tay hai chân anh vẫn run run, mồ hôi tuôn ra thấm ướt áo.

Suy nghĩ luôn rõ ràng giờ đây hỗn loạn, quan tâm quá sẽ bị loạn, lời này không giả chút nào.

Anh ngồi vào giường, nhắm mắt lại, cố gắng phân tích vấn đề xem phải đi đâu tìm cô. Điện thoại trong tay bất cứ lúc nào cũng có thể gọi nhưng lại không biết gọi đi đâu? Bàn bè cô trong ấn tượng anh chỉ có Lâm Mễ Mễ và một cậu bé Bân gì đó.

Ngàn nghĩ vạn suy, khóe mắt bỗng liếc thấy một đồng đồ bỏ dưới gầm bàn, trên hộp vẽ hình mẹ con khiến đầu óc hỗn loạn của anh lập tức bị đập tỉnh. Anh cầm một lọ thuốc nước viết bổ lqđ máu lên xem. Lúc này anh ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc. Tim anh đập thình thịch cuồng loạn, từ từ xốc cái ra giường xộc xệch lên,

Vết máu tạo thành một cái khe trong tim anh, kéo anh đau từng hồi. Anh chỉ cảm thấy vị đắng đắng phá vỡ dạ dày mình. Nó lớn lên rất mạnh mẽ, chui ra khỏi dạ dày anh, đi theo thực quản anh rồi đội lên cổ họng.

Anh che miệng mình chạy tới nhà vệ sinh ói như điên, mãi cho tới khi ói hết tất cả trong dạ dày ra. Lão đảo vọt ra khỏi nhà vệ sinh, chạy trốn như thất hồn lạc phách.

Con anh, đứa con đáng thương, nó còn chưa gặp cha mình đã ra đi với mẹ nó...

Anh cố nén nước mắt tràn mi, chạy băng băng trong màn đêm, bắt đầu điên cuồng gọi điện.

Cô hẳn đã tới bệnh viện. Đầu anh chuyển động cực nhanh, phân tích vài bệnh viện xung quanh, vội vàng gọi cho bệnh viện. Gần đây nhất có một bệnh viện không quân và bệnh viện hải quân cùng với một bệnh viện công. Cô có thể đi đâu? Mặc kệ, đừng bệnh viện nào thì vào đó.

Lúc ra cửa hỏi thăm người trông coi: "Tôi muốn hỏi một chút, vừa rồi có xe cấp cứu vào không?"

Người trông coi lắc đầu.

Không có xe vào, vậy cô thuê xe tới bệnh viện hoặc là? Hoặc là ai đưa cô ấy đi bệnh viện. Sẽ là ai đây?

Anh đã nghĩ ra người này,

Anh gọi điện thoại cho Hà Ngọc Thành, sau đó thông qua Hà Ngọc Thành tìm được Lâm Mễ Mễ, lại hỏi Lâm Mễ Mễ số Tống Á. Lâm Mễ Mễ nói: "Có cần tôi hỏi Tống Á trước không? Quan hệ của tôi với anh ta cũng không tệ."

Anh suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Anh biết mình có gọi thì kết quả cũng không khá hơn chút nào.

Một lát sau anh nhận được điện thoại của Lâm Mễ Mễ. Cô nói: "Trần Hiểu Sắt đi cùng anh ta, trong bệnh viện Thế Kỷ Đàn. Anh nhanh tới đi, hình như cô ấy chưa ra khỏi phòng cấp cứu."

Anh rẽ ngay, đi tới một khu phố khác.

Ngoài phòng cấp cứu, Tống Á đeo băng tay trên cổ, đang nghiêng người dựa tường nghỉ ngơi.

Anh đi tới, vô cùng khách sáo mà nói: "Cảm ơn anh đã cứu cô ấy! Tình hình cô ấy thế nào rồi?"

Tống Á mở mắt nhìn anh rồi nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp.

Anh cũng không tranh cãi với anh ta, lẳng lặng đứng chờ. Trong đó là vợ và con anh. Anh lấy một điều thuốc ra định hút, y tá đi qua

lớn tiếng quát: "Không biết bệnh viện cấm hút thuốc à?"

Anh vội vàng cất thuốc đi, giơ một tay lên nói: "Xin lỗi!"

"Tôi biết, nửa năm này cô ấy sống cũng không tốt!" Tống Á thông thả nói.

Anh xoay người nhìn anh ta, sau đó bình tĩnh trả lời: "Nhưng cô ấy bằng lòng đi theo tôi, vậy cũng không có cách nào."

Tống Á cười khổ: "Cô ấy rất đau lòng, khóc rất lâu." Hừ lạnh rồi nói: "Mặc kệ là lúc trước thế nào, bây giờ anh có làm gì cũng không được."

Anh thu hồi tầm mắt, nghĩ một lát rồi nói: "Anh chỉ nói đúng một nửa. Tôi không giống anh, sẽ không vứt bỏ cô ấy, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Sắc mặt Tống Á trầm xuống.

Đúng vậy, sai lầm của anh ta càng khiến cô đau lòng hơn những gì Liên Hạo Đông làm. Mình lại vì tiền đồ và tiền bạc mà từ bỏ cô. Vốn anh ta có thể làm một đôi vợ chồng vui vẻ với cô nhưng anh ta lại bỏ qua.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, Trần Hiểu Sát được đẩy ra. Liên Hạo Đông và Tống Á cùng xông tới.

Rốt cuộc Liên Hạo Đông thấy được cô, sắc mặt trắng bệch, mắt sưng tấy, rất khiến người ta đau lòng. Anh nắm chặt tay cô, nói: "Cô nhóc, em mở mắt xú đi."

Cô từ từ mở mắt, liếc nhìn Liên Hạo Đông, khóe mắt anh đo đỏ, vẻ mặt cũng rất mệt mỏi như thể vừa đánh một trận chiến lâu dài. Cô chớp mấy môi, không nói gì.

"Là anh không tốt, không biết chúng ta đã có cục cưng. Chờ em khỏi rồi thì trừng phạt anh thế nào cũng được."

Cô rút tay ra, sau đó chuyển mắt nhìn Tống Á.

Tống Á mỉm cười, nói: "Anh vẫn luôn ở đây."

Một câu này vừa dứt, cô đau lòng nhắm mắt lại.

Tới! Vẫn ở đây! Mình đã từng hy vọng có thời khắc hai người này nói với mình những lời này biết bao. Nhưng bây giờ cô không cần ai trong hai người này. Một người quá cao, một người lại cách cô quá xa.

Bác sĩ gọi: "Chồng Trần Hiểu Sát đi làm thủ tục nhập viện."

Liên Hạo Đông và Tống Á lại cùng nhấc người lên, cùng muốn theo tới. Bác sĩ nói: "Một người đi là được rồi." Liên Hạo Đông giành trước: "Để tôi đi với ông."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85

Tống Á không giành với Liên Hạo Đông mà đi xem Trần Hiểu Sắt. Cô mở miệng nói: "Cảm ơn anh! Tống Á, nếu không có anh có lẽ hôm nay tôi chết rồi."

Tống Á trách cô: "Hiểu Hiểu, em hẳn nên giữ gìn sức khỏe của mình, phải biết em mà bị bệnh thì chỉ có em đau thôi."

Cô thở dài: "Tôi muốn chắc? Tôi cũng không muốn mà."

Khi Tống Á chạy tới thì cô biết đã không giữ được đứa bé.

Nhưng tiếng gõ cửa của anh ta lại kích hoạt lòng cô. Cô thấy được tương lai trong phút chốc. Liên Hạo Đông dẫn một đứa trẻ đi qua đi lại trên biển, cô đi theo vui cười bên cạnh anh. Bên cạnh còn có Phi Hồ bảo vệ bọn họ, còn có Tiểu Sửu Sửu vui đùa nghịch ngợm dọc đường.

Không được, cô nhất định phải sinh đứa bé này. Cô nhịn đau, mở cửa cho Tống Á, sau đó ôm anh ta, nói: "Tống Á, cứu tôi, cứu đứa bé với."

Tống Á nhìn ánh mắt vô cùng lo lắng của cô, không nói câu nào, lập tức ôm cô lên chạy ra ngoài. Phải biết hôm nay anh ta chỉ có thể dùng tay trái, tay phải còn đeo băng.

Lúc cô nằm trên giường cấp cứu được đẩy vào phòng cấp cứu thì níu tay bác sĩ nói: "Bác sĩ, có thể giữ được đứa bé không?"

Bác sĩ an ủi: "Chúng tôi sẽ cố hết sức, yên tâm đi."

Vì vậy một cuộc phẫu thuật khá dài bắt đầu.

Phòng bệnh của cô là phòng đơn, Liên Hạo Đông sắp xếp một căn phòng có buồng trong, bên ngoài có thể che người vào thăm lại. Anh vừa chăm sóc cô vừa nhìn Tống Á chăm chăm. Anh tức mà không có chỗ trút. Anh rất muốn đánh bẻ đầu Tống Á nhưng anh ta đã cứu vợ anh, anh còn cần phải cảm ơn người ta.

Y tá tới, đuổi hai người đẹp trai theo hai kiểu khác nhau này ra ngoài, nói: "Một người ở lại, một người ra ngoài."

Trần Hiểu Sát nhìn Tống Á, nói: "Tống Á, anh về đi. Anh còn bị thương, không thể bị mệt được!"

Tống Á cũng biết không tranh thắng được Liên Hạo Đông nên đi tới, định sờ mặt cô. Liên Hạo Đông dùng ngón tay khế búng, đẩy tay Tống Á ra, nói: "Không cần cả tay trái à?"

Tống Á nhin, chỉ hỏi: "Có cần anh giúp gì không? Anh có thể làm giúp em."

Cô nói: "Có một việc, phiền anh gọi cho ba tôi, bảo mẹ tới chăm sóc tôi."

Tống Á đi rồi thì cô nhắm mắt ngủ. Cô rất không muốn nói chuyện với người đàn ông trước mắt.

Anh cũng không so đo lời vừa rồi của cô, sờ trán cô, hỏi: "Có phải điều hòa hơi lạnh không? Anh thấy người em run lên."

Cô để mặc anh sờ, không nói câu nào.

Anh tính toán bên cạnh: "Hắn là anh nên gọi điện cho bố vợ, sao có thể chộc ra ngoài được chứ?"

Cô không quan tâm tới anh.

Anh nghiêng người dựa vào ghế nhỏ bên cạnh nhìn cô, mệt thì ngả đầu vào giường ngủ. Tóm lại, anh không rời khỏi cô nửa bước. Một đêm này anh chăm sóc cô vô cùng dụng tâm.

Anh biết cô còn ghét mình nên không quấy rầy cô, chỉ để cô ngủ thật ngon.

Lúc cô chưa tỉnh, anh tranh thủ về Hương Sơn một chuyến, bảo dì giúp việc nấu chút cháo dinh dưỡng cho anh mang tới bệnh viện.

Vương Ngọc Lam đi theo vào phòng bếp, nói: "Đừng nói cho mẹ biết tối qua con lại tới chỗ người phụ nữ đó nhé."

Anh thay bộ đồ sạch, thấy mẹ mình, vốn định mở miệng chào hỏi nhưng nhất thời nghẹn lại trong họng, không nói ra được.

Bà nói tiếp: "Hạo Đông, mẹ cảnh cáo con, đừng coi lời mẹ là gió thoảng bên tai. Mẹ sẽ không để loại con gái không biết xấu hổ đó bước vào cửa nhà họ Liên."

Anh vừa bỏ lỡ quyền làm cha, tâm trạng vô cùng không tốt, nghe mẹ nói thế thì trong lòng lại càng d%đ%l%q%đ khó chịu, nuốt giận

xuống, nói: "Tối qua con đã nói với mẹ, người phụ nữ đó là con dâu mẹ, không phải phụ nữ lộn xộn gì."

"Con dâu?" Vương Ngọc Lam dùng thái độ khinh bỉ đáp.

Anh gạt đầu, khẳng định câu kia của mình. Anh vội vào bệnh viện thăm vợ, đi rất vội vàng.

Bà nói với theo: "Vì sao? Chẳng lẽ lời mẹ không xuôi tai à? Nói sai rồi à? Lúc còn trẻ con bé kia đã làm chuyện quá mức như vậy, bây giờ có tốt hơn là mấy? Mấy ngày cô ta về đã làm gì? Cho rằng mẹ không biết à?"

Anh đứng lại, lẳng lặng nghe lời mẹ nói, sau đó ngoảnh đầu, nói một câu: "Là Trương Thiếu Vân nói phải không?"

Vương Ngọc Lam hồi hận mình nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, không nghĩ người nghe lại nghĩ tới Trương Thiếu Vân nhưng cố tình anh lại nghĩ tới cô ta. Anh không nề mặt gì mà vạch trần sự việc một cách trực tiếp.

"Làm chuyện không đứng đắn, cấu kết với người đàn ông khác làm bậy, chính là không tuân thủ nữ tắc. Sao có thể để người phụ nữ như vậy làm mẹ?"

Anh biết có đôi khi lời mẹ vẫn sắc bén nhưng không ngờ bà lại nói khó nghe như vậy? Không tuân thủ nữ tắc? Vợ anh hoạt bát đáng yêu, chân thành hiền lành, tấm lòng trong sáng vô tư. Anh yêu cô, cũng tôn trọng cô nên bất cứ ai cũng không thể sỉ nhục cô, kể cả mẹ anh.

Anh trả lời: "Mẹ, đừng như vậy! Hiểu Sắt là người con yêu. Tuy cô ấy có khuyết điểm nhưng những thứ đó cũng không xóa hết

được ưu điểm của cô. Bề ngoài cô ấy hơi kém nhưng nội tâm kiên cường, hơn nữa cô ấy cũng vẫn trưởng thành với con. Hoạn nạn chúng con cùng trải qua không phải ai cũng hiểu được đâu."

"Chuyện trước mắt mà còn oan à? Con dám nói người trong tranh không phải cô ta? Dám nói không biết người ôm vai cô ta trên báo?"

Lời này không thể nghi ngờ gì là đã kích thích lòng tự trọng đàn ông của Liên Hạo Đông.

Mặt anh hơi hiện lên sự giận dữ, bắt đầu đánh trả lời mẹ một cách trực tiếp: "Mẹ, cô ấy không phải như người nói. Người luôn có trái tim nhìn thấu mọi việc, ánh mắt tinh tường nhìn xa, sao có thể bị một người phụ nữ hẹp hòi nhiều chuyện đầu độc chứ?"

Những lời này của anh liệt mẹ anh vào hàng phụ nữ nhiều chuyện.

Vương Ngọc Lam bị lời anh chọc giận, lùi lại từng bước một. Hai đứa con trai của bà từ bé đã kiên quyết như vậy, lão đại có khổ thì nuốt vào bụng, lão nhị có khổ thì cả nhà sẽ chịu khổ theo. Mặt anh vẫn luôn đen tới mức người khác không nhìn được, chủ động đầu hàng.

Liên Hạo Đông dứt lời thì ra ngoài lần nữa.

"Liên Hạo Đông, hôm nay con dám ra khỏi cửa này thì cắt đứt quan hệ mẹ con." Thật dứt khoát.

Anh xoay 180 độ, xoay người về, chào mẹ theo kiểu nhà binh, nói: "Mẹ! Đừng để bị kích lặc lại. Con không muốn giống cậu, trên

người có máu nhà lão Vương nhưng cả đời không bước vào cửa nhà họ Liên."

Một thanh kiếm bén vô tình cắm thẳng vào tim Vương Ngọc Lam.

"Con đi đây. Con yêu người, cũng yêu vợ con. Người biết không? Tối hôm qua con mất con mình, nói đúng ra, người cũng mất đi cháu mình. Thật ra con người không xuất sắc như vậy. Anh ta bảo vệ quốc gia nhưng không bảo vệ được vợ mình tốt. Đã sai quá rồi, cho nên không thể sai tiếp nữa."

Mặt Vương Ngọc Lam không còn chút máu nhìn anh. Tên nhóc đáng ghét này, vậy mà lại khiến bà không chỗ ẩn náu.

"Biết làm quân tâu bắt đặc dĩ và cực khổ, Hiểu Sát rất cố gắng, làm rất xuất sắc, tình yêu của cô ấy vượt lên cả sinh mệnh! Xin cho con xoay chuyển cô ấy, để đi là chút chuyện người chồng nên làm."

Anh tôn sùng bà tới vị trí tối cao, cho bà một cái mũ thật to nhưng cũng bày cho bà một cái bẫy thật sâu, như một thiên la địa võng. Trong lòng con trai bà không thể chứa nổi bất cứ người phụ nữ nào, quả thật như lời anh nói, trên người anh chảy dòng máu quật cường của nhà họ Vương bọn họ.

Bà không thể phản bác, cũng như một nữ anh hùng trên chiến trường bị đánh sụp, run rẩy xoay người, phát tay với Liên Hạo Đông.

Đi đi! Đi tìm hạnh phúc con muốn đi! Mẹ không thể sai lầm nữa, không thể sai lầm nữa.

Vương Ngọc Lam về phòng ngủ, rút một tập ảnh vô cùng cũ kỹ ra từ trong ngăn kéo, đeo kính vào, bắt đầu lật xem từng tờ.

Đó là tập ảnh của nhà họ Vương bà. Trong đó có hình quá trình trưởng thành của hai chị em bà. Vương Kỳ Thần lqđ nhỏ hơn bà chín tuổi. Kể từ khi ông sinh ra, bà chăm sóc ông như mẹ. Năm đó rất đặc biệt, tạo cho họ mối tình cảm đặc biệt. Cả nhà bọn họ làm thợ thủ công bên cạnh Cát Lâm Diên vùng Đông Bắc, trong một thị trấn trên núi.

Vương Ngọc Lam mười hai tuổi lưng cồng Vương Kỳ Thần ba tuổi cùng đi đào than đá. Trước khi than đá tới, một đám trẻ con chen nhau lấy về sưởi, mùa đông giá rét, không có núi Trường Bạch che chắn, gió mạnh tàn phá bờ bãi. Khuôn mặt mỗi đứa bị gió tạt tới mức nứt da. Vương Kỳ Thần nằm sấp trong lòng chị nói: "Chị, em lạnh."

Thấy em trai mặc quần áo cũ, lạnh tới mức run lẩy bẩy, bà đau lòng chỉ muốn khóc. Bà đưa áo khoác mình bọc kín ông, dỗ ông: "Ngoan, lát nữa than vụn ra là ấm rồi."

Vương Kỳ Thần chu cái miệng nhỏ, sưởi ấm trong lòng chị.

Một lát sau, quả thật một xe than đá lớn đổ ra bãi rác, trong có rất nhiều than đá chưa cháy hết. Nhặt số than này về còn có thể dùng tiếp. Mỗi đứa trẻ có một cái cào sắt nhỏ, gỡ những mảnh than vụn khỏi mù mịt ra, sau đó ném vào cái sọt than đen thùi lùi trên lưng mình.

Vương Kỳ Thần quá nhỏ, không hiểu chuyện, có lần lấy tay không cào, cuối cùng bàn tay nhỏ bé nóng tới mức chín cả thịt. Vương Ngọc Lam đau lòng khóc hai ngày nhưng không thể để ông ở nhà, còn phải dẫn ông theo. Bà sợ ông bị bỏng nữa nên để ông ngồi xa đồng than đá chơi. Nhưng chì chốc lát ông đã đi tìm chị mình. Ông lạnh.

Bà không còn cách nào, đặt ông vào sau lưng mình.

Tất cả các môn Vương Kỳ Thần học đều là Vương Ngọc Lam tự dạy. Cha mẹ bọn họ đều làm thợ thủ công, không rảnh chăm sóc hai đứa trẻ. Vì vậy buổi tối ôm ông ngủ, kể chuyện xưa cho ông đều là Vương Ngọc Lam xử lý. Ông đói, là bà nấu cơm cho ông. Ông khát, là bà cho ông uống nước. Ông bị cảm phát sốt, là bà dùng bờ vai gầy yếu cống ông đi bệnh viện khám.

Có lần ban đêm Vương Kỳ Thần sốt tới 400, sốt tới mức sùi bọt mép. Bà khóc cống ông đã ngất xỉu tới bệnh viện khám, mài hai chân mình đầy máu. Bà ôm áo bác sĩ, lớn tiếng xin: "Bác sĩ, bác sĩ, cứu em trai con."

Bác sĩ nhìn khuôn mặt gầy yếu của bà, an ủi: "Đứng lên mau đi. Em trai con không sao. Chúng tôi đang hạ sốt cho cậu bé."

Phải nói Vương Ngọc Lam là gì trong đời Vương Kỳ Thần? Đây là đánh tới xương cốt, máu mủ tình thâm. Bà yêu ông không thua kém gì nỗ lực với hai đứa con trai.

Bà lật từng tấm ảnh từ từ xem, cầm tấm ảnh nhỏ lúc ông ba tuổi, sau đó khoa tay múa chân một chút trên bàn, nói: "Năm đó Tiểu Kỳ hẳn là cao như thế này."

Tấm hình năm đó cực kỳ quý giá. Mỗi lần mở ra coi bà đều để thật ngay ngắn. Ở đây có hình từ lúc ông bi bô tập nói tới lúc ông tốt nghiệp đại học, còn cả hình trên TV hoặc trên tuần san học thuật mấy năm gần đây, bà đều cắt rời dán vào, lúc nhớ ông thì lật ra xem.

Nhìn một đứa trẻ từ cường tráng dần dần đi tới già nua mà vẫn độc thân, lại không chăm sóc mình, bà có thể không đau lòng sao?

Phải biết ông là em trai bảo bối bà nâng niu trong lòng bàn tay.

Lật tới tám năm ông 26 tuổi, bà ôm tập ảnh vào lòng, ngửa mặt lên trời khóc lớn.

Một ông cụ gần 60 tuổi rớt cuộc nói ra những lời ăn năn và nhớ nhung những năm gần đây trong tiếng khóc thê lương mạnh mẽ...

Liên Hạo Đông tới bệnh viện, trong phòng bệnh có người tới thăm. Là Thường Lộ Bân. Trần Hiểu Sắt đang uống cháo anh mang tới, là cháo gạo táo đỏ, trong còn có hai quả trứng gà đã lột vỏ. Thấy Liên Hạo Đông vào, lập tức thu hồi ánh mắt cười dịu dàng lại

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86

Liên Hạo Đông da mặt dày không để ý nhiều, thấy cô hồ hững với mình không chỉ không khó chịu mà còn hơi vui vẻ. Một người phụ nữ tức giận chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ cô ấy yêu càng nhiều hận càng sâu, lòng này không giả chút nào.

Thường Lộ Bân thấy Liên Hạo Đông như không có chuyện gì xảy ra mà vào, đầu lập tức sung huyết. Người này còn phiền phức hơn Tống Á. Anh muốn dạy dỗ anh ta một chút. Anh mới mặc kệ mình có đánh lại Liên Hạo Đông không, nói đánh là đánh.

Trần Hiểu Sát gọi: "Bân Bân, đừng đánh. Anh không đánh lại anh ấy đâu."

Liên Hạo Đông thấy nắm đấm tới thì định phản kháng theo bản năng nhưng bỗng nghĩ anh hân cũng nên nhận đấm này. Bởi vì vợ thấy mình bị đánh thì cô sẽ đau lòng. Nhưng đường đường là đại đội trưởng đội đặc chiến vậy cá mập lại bị một tên nhóc trong xã hội đánh, có phải rất mất mặt không?

Rất mất mặt. Suy đi nghĩ lại, anh thấy dù sao người ngoài cũng không thấy được, anh nhận một đấm thì nhận một đấm, không sao cả. Vì vậy nắm đấm này liền rơi vào vai anh. Anh chắc chắn Thường Lộ Bân sẽ không đánh vào mặt mình.

Đánh tới người này, Thường Lộ Bân lập tức kiêu ngạo, thỗi nắm đấm mình, ngồi lại bên giường cô, nói: "Loại đàn ông cặn bã này phải dạy dỗ thật tốt."

Liên Hạo Đông khép tay lại kê lên miệng ho hai tiếng.

Anh mở canh gan heo mình mang tới ra, ngồi cạnh Trần Hiểu Sắt, định dứt cho cô. Cô lại nói: "Bân Bân, bóc trứng gà cho em."

Thường Lộ Bân vội vàng gấp nửa quả trứng gà mình đã luộc chín cho cô. Cô ngậm lấy, nhai từ từ. Muỗng canh Liên Hạo Đông đưa ra ngoài kia đành phải thu lại. Anh vỗ nhẹ lưng cô nói: "Ăn từ từ, không thì nghẹn đấy."

Cô vừa ăn vừa nói chuyện với Thường Lộ Bân, hoàn toàn coi Liên Hạo Đông như không khí. Anh cảm thấy cảm giác tồn tại của mình càng lúc càng kém. Đành chịu thôi, bây giờ vị ngồi trên giường này là lão đại, anh không dám có bất cứ khinh suất gì.

Cô xoay người chơi IPAD với Thường Lộ Bân bên cạnh. Hai người bọn họ lại chơi trò chơi trẻ con. Hai người từ bé đã chơi như thế cho nên không xấu hổ chút nào. Cô chơi tới lúc sắp giành cúp thì Thường Lộ Bân lăm bắm cô thật ngốc, cướp đi đánh giúp cô. Cô nhìn anh sắp xếp lại lần nữa, điều chỉnh tốt rồi lại chơi tiếp.

Liên Hạo Đông không gấp cũng không buồn, nhìn người chơi một mình như trẻ con bên cạnh.

Chốc sau, Tống Á cũng mang một hộp cơm tới.

Ngày xưa có Trương Vô Kỵ tứ nữ đồng thuyền, bây giờ có Trần Hiểu Sắt tam nam cùng phòng. Một đoạn giai thoại phong lưu!

Địa vị Tống Á cũng không cao hơn Liên Hạo Đông chút nào, cô cũng không để ý tới anh ta, không lạnh không nóng mà chơi trò chơi tiếp.

Thường Lộ Băng nhìn cánh tay phải treo lên của Tống Á thì cười lắc đầu, vui sướng khi người gặp họa. Bây giờ Tống Á là cổ đông lớn nhất của tập đoàn nào đó, đương nhiên không tính toán với anh, đưa canh tới cũng lẳng lặng nhìn cô và Thường Lộ Băng chơi với nhau.

Ba người con trai này cũng coi là đẹp trai dễ nhìn, vì vậy chộc một đám y tá nhỏ ào ào tới quan sát, cũng tò mò rất cuộc người ở trong này là ai? Chẳng lẽ là một nữ minh tinh nào?

Liên Hạo Đông chúa ghét chuyện này. Lúc y tá nhỏ ngấm anh anh cũng lạnh lùng, giả vờ như không thấy. Dáng vẻ này càng khiến những cô bé đó bình phẩm từ đầu tới chân. Họ rồi rít nói: "Hàng này tôi thích, lạnh như khối băng."

Đương nhiên cũng có người nhắc tới Tống Á. Y tá nhỏ chỉ vào Liên Hạo Đông, nói: "Thật không muốn khinh thường mắt nhìn của cô. Hàng này cũng dám thích. Tôi thấy vẫn là phong cách hoàng tử u buồn này tốt hơn. Ngửa đầu 450 nhìn bầu trời, nhìn thế nào cũng thích."

Bác sĩ tới kiểm tra phòng, thấy y tá đứng túm lại không ít thì nói: "Túm lại đây làm gì? Không chăm sóc bệnh nhân à?"

Lúc này đám y tá nhỏ mới cười rồi tản đi.

Bác sĩ vào phòng nhìn thấy thì hiểu vì sao họ vây hết lại đây, thì ra trong này có một nữ tình thánh.

Bác sĩ này nói: "Sao nhiều người vậy? Nhiều người nhiều vi khuẩn, rất nguy hiểm với người bệnh."

Liên Hạo Đông thấy bác sĩ nói thế thì lập tức vui như nhận được thánh chỉ thăng quan, phụ họa: "Đúng đó, bác sĩ, bọn họ đều là em trai, lát nữa tôi sẽ bảo bọn họ đi."

Anh nói chưa dứt lời thì Tống Á và Thường Lộ Bân đều nhìn anh với vẻ mặt khinh bỉ. Chuyện này là thế nào? Vì vậy Tống Á vội vàng dời vị trí xuống dưới, cách xa Liên Hạo Đông đ@@đ một chút. Mà Thường Lộ Bân thì sao? Là dùng sức liếc xéo anh một cái. Sao da mặt người này lại dày vậy chứ!

Lời này vừa dứt, bác sĩ nói theo: "Người bệnh cần phải nghỉ ngơi thật tốt." Bà dùng một ngón tay chỉ Tống Á và Thường Lộ Bân: "Hai người các cậu về đi. Có em rể chăm sóc cô ấy là được rồi."

Tống Á đứng ra, nói với bác sĩ: "Xin lỗi! Quấy rầy! Chúng tôi ở đây một lát rồi về, phiền bác sĩ thông cảm cho." Anh ta nhét danh thiếp của mình vào túi áo bác sĩ.

Bác sĩ nhìn một cái, khụ một tiếng, nói: "Vậy nhanh lên một chút, đừng ở chơi quá lâu."

Hí hí! Gia giả vờ đại gia, đâm đầu vào chỗ chết!

Liên Hạo Đông thấy bác sĩ coi trọng thế lực thì hơi buồn, vì vậy lúc bác sĩ xoay người đi thì đuổi theo.

Chỉ lát sau, anh hài lòng quay về.

Trần Hiểu Sắt thấy dáng vẻ đắc ý của anh thì buồn nôn, lập tức run lên. Cô có thể thấy tình hình của bác sĩ bên ngoài cũng không

khá hơn chút nào.

Quả thật qua không tới ba phút thì lại có người tới kiểm tra phòng.

Tổng Á và Thường Lộ Bân tức tới mức muốn vây đánh Liên Hạo Đông. Mà anh thì ngồi bên cạnh giả vờ vô tội, bàn về khả năng diễn xuất thì anh là cấp ảnh đế!

Trên sự nghiệp cũng có thể nói là hạng nhất, bây giờ tranh giành người yêu ở hạng ỏ cũng rất không thể nào nói nổi. Thật ra ba người đều nghĩ đây chẳng phải là vì thân thể Trần Hiểu Sát không tốt sao? Nhất định là như vậy.

Thêm mấy phút nữa, lại có hai người tới.

Trần Lương Động tới. Đêm qua nhận được điện thoại của Tổng Á, sáng sớm hôm sau tới đây ngay. Điền Lâm sợ ông phân tâm chuyện con gái nên dẫn tài xế trong nhà theo.

Đồng chí Liên Hạo Đông luôn oai phong một cõi lập tức ngồi dậy từ trên ghế, sống lưng thẳng tắp, hành quân lễ với hai cụ, nói câu đầu tiên: "Chú! Ngài tới nhanh vậy ạ! Sao ngài không gọi con đi đón?" Nghỉ, anh vội vàng nhận lấy hành lý của ông. Sau đó nói với dì: "Dì, xin chào! Đường tới đây rất vất vả ạ?"

Có đôi khi nhất định phải hiến ân cần, ví dụ lúc gặp cụ già khí phách.

Phải nói, hôm qua Trần Lương Động nhận được một cuộc điện thoại của bộ Chính trị hải quân, nói Trần Hiểu Sát nhà ông phải làm quân hôn, cần phải kiểm tra chính trị xuất thân nhà gái. Điều này khiến hai vợ chồng buồn bực thật lâu, gọi hỏi Trần Hiểu Sát trước, ai

ngờ không ai nhận điện thoại. Tới tới thì nghe nói con gái họ nhập viện, bảo bọn họ tới Bắc Kinh chăm sóc.

Trần Lương Động quan sát người trước mắt là biết cú điện thoại kia chính là tên nhóc trước mắt này giờ trò quỷ.

Tổng Á và Thường Lộ Bân cũng đứng lên chào hỏi. Về mặt Điền Lâm rất phức tạp, phải nói bệnh không phải chuyện gì mất mặt nhưng bệnh này là sảy thai, chuyện này quá vô lý. Bà nói với ba người đàn ông: "Mọi người ra ngoài đi. Tôi có chuyện muốn nói với Hiểu Sắt."

Ba người liền đi ra theo Trần Lương Động, để hai mẹ con tâm sự với nhau.

Suýt chút nữa thì bạt tay của Điền Lâm rơi xuống. Phải biết nhà bọn họ rất coi trọng thể diện. Hai vợ chồng cũng thấy những tin tức trên mạng kia nhưng nghĩ tới con gái mình có lẽ cũng đau lòng nên hai cụ không dám mở miệng hỏi. Bây giờ lại sảy thai, sao người làm cha mẹ không tức giận?

Một cái tát kia không rơi xuống mà là nhét tay cô vào trong chăn, miệng lại hung hăng mắng: "Con giải thích cho mẹ đi. Con nhóc này, không biết...Không biết dùng...biện pháp à."

Điền Lâm biết con gái bây giờ không giống bọn họ lúc trẻ, tới kết hôn mới làm chuyện vợ chồng. Cho nên yêu cầu của bọn họ là chú ý tránh thai, lời này để một người học thức đầy bụng là Điền Lâm nói ra, thật hơi không nói nên lời.

Bàn tay vốn che đầu của Trần Hiểu Sắt đặt xuống, cô cảm giác mình ném thể diện của ba mẹ, hơi có lỗi với bọn họ, vì vậy vẫn luôn

vùi mặt vào chần.

Điền Lâm mắng xong thì thương tiếc nói: "Sao lại gầy thành như vậy? Thảo nào đứa bé không nhịn được giận."

Cô xoa xoa tay mình, trong lòng cũng rất khó chịu.

Điền Lâm hỏi: "Cha đứa bé là quân nhân kia hả?"

Cô hơi xấu hổ, cố nén cơ thể mệt mỏi, vùi đầu vào lòng Điền Lâm làm nũng: "Mẹ! Sao mẹ thông minh vậy? Chỉ liếc mắt cũng biết là anh ấy."

Bà cười nói: "Trời ạ, con bò ra từ trong bụng mẹ, mẹ còn không hiểu à?"

Cô nói: "VẬY MẸ NÓI XEM."

"Có thể trùng ý con gái nhà ta, đầu tiên tướng mạo phải qua cửa nhĩ? Người này bộ dạng anh tuấn, lại là quân nhân, mặc quần áo này vào tất cả phụ nữ đều say mê. Cho nên trái tim buộc trên người cậu ta là rất bình thường."

Cô nói: "Nhưng Tống Á và Bân Bân cũng rất đẹp trai mà?"

Điền Lâm phân tích tiếp với Trần Hiểu Sắt: "Trước tiên nói tới Bân Bân nhé. Các con lớn lên bên nhau từ nhỏ, lại đi học cùng nhau, sau đó lại tới làm việc cùng một thành phố, hơn hai mươi năm lqđ cũng không ưng ý nhau, chắc chắn hai đứa không chà ra tia lửa gì cả, nếu không đã tốt lắm từ lâu rồi."

Cô gật đầu.

"Còn người kia. Cậu ta u buồn mà lại khôi ngô, tài hoa hơn người, là một người có cách nghĩ riêng, cũng có thể nói là có thủ đoạn. Cậu ta phù hợp với tất cả ảo tưởng của các cô bé với người con trai thời kỳ dậy thì cho nên mấy năm trước gửi gắm tình cảm với cậu ta là chuyện bình thường."

Cô bỗng cảm thấy mẹ mình thật vĩ đại. Quả đúng là học giả không gì không biết. Hỏi lần nữa: "Mẹ, mẹ cảm thấy con thích hợp với Liên Hạo Đông không?"

Bà lắc đầu, nói: "Tổng Á và Liên Hạo Đông đều không thích hợp. Bọn họ đều có chung một đặc điểm đó chính là rất bá đạo. Có đôi khi bọn họ sẽ coi phụ nữ như một mục tiêu hoặc là con mồi."

Một câu này khiến lửa lòng cô lại bị tưới tắt. Cô vốn tưởng mẹ mình sẽ nói Liên Hạo Đông cho người ta có cảm giác có trách nhiệm, lại có ý nghĩ của dân tộc, là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Người này trời sinh đã có một cảm giác ưu việt, coi thường sống chết, trọng nghĩa lớn, xương sắt leng keng, là một người đàn ông có vẫy rồng. Con gái ấy à, sống với người đàn ông như vậy phải trả giá. Anh ta là quân nhân, lại là sĩ quan, trên vai anh gánh không ít, còn có rất nhiều chuyện, ví dụ như mệnh lệnh của quốc gia.

Nếu không trải qua chuyện A Trường, cô tuyệt đối sẽ không liên tưởng chuyện sinh mạng, nghĩa lớn quốc gia vào tình yêu của mình. Nhưng cô đã trải qua, cũng nhìn thấy, biết bây giờ bọn họ có thể sống cuộc sống yên bình là nhờ rất nhiều vào công bảo vệ của những người như Liên Hạo Đông. Cô nói: "Mẹ, mẹ nói rất đúng. Sao mẹ biết nhiều vậy? Thực là ông ngoại thứ hai."

Bà nở nụ cười, nói: "Mẹ ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, đương nhiên biết nhiều hơn. Hơn nữa mẹ là cô giáo, cả ngày nhìn học sinh, vẫn có thể phân ra tốt xấu."

Nhìn nụ cười ấm áp của mẹ, nỗi đau của cô đã khá hơn nhiều.

Lúc này, Trần Lương Động dẫn ba người đàn ông vào, nói với hai mẹ con: "Hai mẹ con nói chuyện xong chưa? Ra ngoài chúng ta nói chuyện." Ông nói với Thường Lộ Bân: "Tiểu Bân, ở lại đây chăm sóc hai người một chút." Rồi chỉ Điền Lâm: "Lâm Lâm, đưa tiền cho Tiểu bân để nó giúp thu xếp khách sạn."

Liên Hạo Đông và Tống Á cướp lời: "Để chúng con thu xếp giúp là được rồi."

Ông cụ Trần Lương Động lấy tay hất tóc, nói: "Chúng tôi không cần tiền của hai người."

Liên Hạo Đông vội vàng nói: "Chú, ngài hiểu lầm rồi, con sợ ngài mệt."

Hôm nay Trần Lương Động mặc vẫn rất đẹp trai, quần yếm màu xám phối với áo sọc vuông màu xanh da trời. Thấy ông cụ đẹp trai như vậy tức giận, Liên Hạo Đông cảm giác mắt chọn vợ của mình thật sự là quá tốt. Cả ông cụ cũng có khí chất trong trâm có một.

Ông thấy anh ân cần như vậy liền nói với Thường Lộ Bân: "Con ở đây với bọn họ đi, ta đi một lát sẽ về."

Liên Hạo Đông liếc nhìn Trần Hiểu Sát đầy áy náy trước khi đi.

Cô chuyển ánh mắt ra bầu trời ngoài cửa sổ từ lâu.

Ông dặn anh: "Tùy tiện tìm chỗ nào uống trà là được rồi."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Sóng To Gió Lớn

Liên Hạo Đông lấy xe chở ông đến một quán trà cao cấp ở phía Tây thành phố, hẳn đã từng nghe Trần Hiểu Sắt nói, cha cô có sở thích phẩm trà, vì vậy nên muốn dẫn ông đến nếm thử trà của Bắc Kinh. Đây là nơi mà đám Kỳ Sơn thường đến, là một quán trà ngon

Tổng Á ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không nói thêm lời gì nữa, nhưng tâm trạng lại sáng khoái hơn nhiều, giống như một bầu trời quang đãng.

Nghệ thuật uống trà là một việc rất tinh tế, cái cần chú ý chính là học vấn cùng kiên nhẫn.

Trần Lương Động đích thân chọn một ấm Thiết Quan Âm thượng đẳng, nước pha trà là nước tuyết từ Trường Bạch Sơn được vận chuyển theo đường hàng không đến. Trần Lương Động pha trà, bất kể là động tác hay độ lửa, đều đã đạt đến cấp bậc Hắc Sơn Lão Yêu, cực kỳ chuẩn, khiến cho người quan sát cũng cảm thấy dễ chịu. Ông không hề thiên vị một ai, để Liên Hạo Đông và Tổng Á chia ra ngồi hai bên trái phải của mình. Châm cho mỗi người một ly trà, nói: "Nếm thử xem thử nghệ của chú thế nào."

Hai người uống xong.

Liên Hạo Đông nói: "Chua chát."

Tổng Á nói: "Mùi thơm ngát."

Ông cụ rót cho hai người ba chén liên tục xong, mới vào đề chính: "Con bé này, là bảo bối chú nâng trong tay sợ rót, ngậm trong miệng sợ tan. Mà hai người các cậu đối xử với nó thế nào? Dù là Hạo Đông hiện tại hay Tổng Á trong quá khứ, đều chẳng xem trọng bảo bối của chú, khiến chú và dì cảm thấy rất đau lòng."

Trần Lương Động nói cực kỳ thấu triệt, ông muốn đòi nợ thay con gái mình. Hai tên nhóc thối tha này, lại dám xem thường bảo bối của ông, ông rất khó chịu.

Liên Hạo Đông vội vàng nói: "Chú à, đều là lỗi của con, con không chăm sóc tốt cho Hiểu Sắt, chú có tức giận thì cứ trút hết lên người con đi, con đều nguyện ý tiếp nhận!"

Trần Lương Động uống một ly trà, thở dài nói: "Thủ trưởng Liên, tôi muốn nói riêng với Tổng Á vài lời, cậu ra ngoài đợi một lát được không?"

Thủ trưởng Liên là đóa hoa thép của tổ quốc, vừa cứng lại vừa đẹp, mặc cho gió táp mưa sa, đều đứng ngạo nghễ như một ngọn núi. Nhưng một câu này của bố vợ tương lai khiến thủ trưởng hoảng hốt, đóa hoa thép xém chút là khô héo, anh gần như nhảy phắt lên, sống lưng ưỡn thẳng tắp: "Chú à, đừng khách sáo." Tiếp đó vô cùng nghe lời xoay người rời đi, bước chân rất đều.

Chỉ còn lại một mình Tổng Á, ông vừa châm trà vừa nói: "Tổng Tổng, cậu quan tâm tới cửa hàng nhỏ của chúng tôi là vì con gái tôi đúng không? rất cảm ơn! xin mời cậu một ly."

Tổng Á đổ mồ hôi, tay run run nhắc ly trà lên, đáp lời: "Chú à, chú quá lời rồi. Tập đoàn chọn lá trà của chú là vì những sản phẩm đó rất tốt, chú đừng hiểu lầm."

Mỗi năm, tập đoàn của Tổng Á đều phải chuẩn bị rất nhiều thứ, ngoài bao lì xì ra, còn phải có trà, rượu và thuốc lá ngon, số lượng vô cùng lớn, là một khoảng chi không nhỏ. Hấn nghe nói hai năm qua Trần Lương Động chú trọng nhiều đến lá trà, nên muốn chiếu cố cho ông hơn. Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác thúc đẩy cuộc giao dịch này diễn ra, đó chính là tìm được Trần Hiểu Sát.

Nên biết, chuyện Trần Hiểu Sát bị Liên Hạo Đông mang từ đơn vị đến đại đội Trục Sa có thể nói là cơ mật quân sự. Dù cho có bản lĩnh lớn đến cỡ nào đi chăng nữa cũng rất khó tìm ra. Cũng có thể xem như hoàn toàn biến mất khỏi địa cầu, trừ phi chính miệng đương sự nói ra. Cho nên, lúc ấy Tổng Á không thể tìm được bất cứ dấu vết gì, hấn từng lấy thân phận là bạn của Trần Hiểu Sát gọi điện cho Trần Lương Động để do thám tình hình nhưng tin tức nhận được vẫn mơ hồ như cũ. Người có thể moi Trần Hiểu Sát ra từ trong động tối, chỉ có cha mẹ của cô, vì vậy cuộc làm ăn này phải hợp tác với Trần Lương Động.

Tất cả đúng như hấn dự liệu, Trần Hiểu Sát thật sự trở về, bởi vì ông cụ rất nhớ con gái.

Trần Lương Động nói: "Tổng Tổng, tôi không phải là người cổ hủ, chuyện của cậu với con bé chúng tôi đều biết. Người trẻ tuổi mà, làm việc khó tránh khỏi có chút bồng bột."

Tổng Á khẽ nghiêng người, bày tỏ sự áy náy, giải thích: "Chú à, năm đó tụi cháu tình đầu ý hợp, cho nên không câu nệ mà cùng tạo

nên một tác phẩm. Chú hiểu cho, nghệ thuật là cao Thượng, cho nên giữa chúng cháu rất thuần khiết và trong sạch. Cô ấy tôn trọng cháu và cháu cũng vậy."

Trần Lương Động thở dài một hơi, tiếc hận nói: "Cô con gái của chú là một con nhóc bướng bỉnh không hay kể khổ. Năm đó chuyện nó chia tay chú cũng chẳng cạy ra được nửa chữ từ miệng nó, nhưng có thể từ ánh mắt cùng hành động mà nhận ra rằng con bé đang rất đau lòng, cho nên ta nghĩ rằng người đề cập chuyện chia tay là cậu."

Tổng Á cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Trần Lương Động dừng lại một lát mới nói tiếp: "Con nhóc nhà chú dùng thời gian hai năm mới bước ra được khỏi bóng ma, thấy con bé vui vẻ trở lại, chú rất vui mừng. Nhưng cũng thật không hiểu nổi, nếu lúc trước cậu đã bỏ rơi nó, sao bây giờ lại tìm tới nó chứ?"

Tổng Á ghen lời. Phải biết, có rất nhiều chuyện hắn không muốn nói cho người thứ hai biết, dù là Trần Hiểu Sát cũng vậy. Nhưng những hành động hắn đã làm chính bản thân hắn cũng cảm thấy là mình "tự gây nghiệt không thể sống", ở nước ngoài bốn năm này, tuy chẳng tỉnh tâm như nước được nhưng cũng đã cố gắng rất nhiều. Ai ngờ ngày thứ hai sau khi về nước, bị Tổng Ny kéo đến Xích Mị tiêu khiển, gặp lại Trần Hiểu Sát. Cho nên nói, duyên phận chính là như vậy, quanh đi quẩn lại cũng sẽ xảy ra tình huống "cầu huyết". Hắn vốn phải chia tay với Trần Hiểu Sát trong bất đắc dĩ, sau khi quyền lực cùng dục vọng đều đã có, hắn tất nhiên muốn đòi lại tất cả những gì thuộc về mình.

Nhưng điều đáng tiếc chính là, đối thủ của hắn lại mạnh đến nỗi có thể xóa hết mọi dấu vết, nếu không mọi chuyện sẽ chẳng trở nên

rắc rối như bây giờ.

Tổng Á duy trì thái độ khiêm tốn nói: "Chú à, lúc ấy rời đi là bởi vì muốn tập trung trí lực để làm những chuyện khác. Chuyện này có liên quan đến gia đình nên cháu không tiện nói rõ hơn. Nhưng chắc chắn một điều là, mọi chuyện lúc đầu chỉ là do bất đắc dĩ mà thôi."

Mỗi nhà đều có một hoàn cảnh riêng, ngay cả Trần gia của bọn họ cũng có, ân oán đời trước sẽ làm khổ đời sau, cho nên Trần Lương Động không ép buộc Tổng Á. Ông gật đầu bảo: "Tôi hiểu rồi, Tổng Tổng là người làm chuyện lớn, xem nhẹ tình cảm nam nữ cũng là hiển nhiên."

Tổng Á lại nói: "Nhưng đây là chuyện của quá khứ rồi, bây giờ dù có bất cứ lý do gì cháu cũng sẽ không buông tay Hiểu Hiểu nữa."

"Hả?" Trần Lương Động lộ vẻ nghi vấn, dường như không tin tưởng lời Tổng Á nói.

"Cháu đã từng bỏ qua nên không muốn đã sai lại càng sai, cháu muốn cứu vãn tình cảm của cả hai. Tuy biết bây giờ đã hơi chậm, nhưng vẫn muốn đi thử một lần. Dù phải trả bất kỳ giá nào!" Anh ta nhấn mạnh mấy chữ cuối.

Trần Lương Động giật mình, châm thêm một ly trà cho Tổng Á, nói: "Cậu nhóc à! Chuyện tình cảm có đôi khi không thể miễn cưỡng. Làm như vậy, sẽ chỉ đẩy người phụ nữ của mình đi xa hơn mà thôi."

Tổng Á nói: "Chú à, chỉ là chậm một bước."

"Không!" Trần Lương Động đánh gãy lời Tổng Á: "Chậm hai bước."

Tổng Á ngậy người một lúc.

“Bước đầu tiên là: Năm đó cậu cố ý chia tay. Bước thứ hai: bây giờ con bé đã yêu Liên Hạo Đông. Là một người làm cha, dù con bé không nói, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được. Giữa ba người các cậu, ánh mắt con bé nhìn Liên Hạo Đông là đặc biệt nhất. Đó là loại cảm giác vừa yêu vừa hận. Ánh mắt đó cậu cũng đã từng có nhưng không biết quý trọng thôi.”

Tổng Á đau xót. Đương nhiên anh ta biết lòng của cô đã không còn thuộc về mình, nhưng anh ta vẫn không muốn thừa nhận mà thôi.

Trần Lương Động lại khuyên nhủ: “Có rất nhiều chuyện dù muốn cũng không thể quay lại như lúc đầu được, tình cảm chính là một trong số đó. Nếu như không có Liên Hạo Đông, nói không chừng còn có thể cứu vãn. Nhưng mà, cậu cũng nên hiểu rằng, đây đã là chuyện không thể thay đổi. Nếu như còn cố chấp nữa, người bị thương tổn sâu nhất chỉ có con bé thôi. Cậu nghĩ lại xem, con bé là một người xem trọng tình cảm, nếu như cậu vẫn quẩn quýt lấy nó, nó nhất định sẽ phải chịu tổn thương.”

Sao Tổng Á lại không biết chứ? Lợi thế của anh ta chính là sự mềm lòng của Trần Hiểu Sắt.

“Tôi là cha của Trần Hiểu Sắt, mục đích của tôi là để con bé có thể được hạnh phúc và vui vẻ. Cậu có dám chắc, sau khi giành được con bé, nó sẽ kiên định mà đi theo cậu không.”

Tổng Á ôm đầu: “Chú, nếu bây giờ cháu buông cô ấy ra, thì cháu sẽ mất cô ấy mãi mãi. Cháu không có cha mẹ, lớn lên trong sự giáo dục nghiêm khắc của ba nuôi, là Hiểu Hiểu kéo cháu ra khỏi sự bế

tắc trong nhiều năm dài, đối với cháu mà nói, cô ấy chính là ánh mặt trời, là ánh sáng duy nhất của đời cháu."

Trần Lương Động không ngừng gật đầu lắng nghe.

Tổng Á nói tiếp: " Những gì đã bỏ lỡ, cháu nhất định sẽ tìm hết về."

Nghe những lời bộc bạch của Tổng Á, Trần Lương Động cảm nhận được sự chân thành, nhưng cũng thấy được tham vọng chiếm hữu mạnh mẽ của hắn. Cậu nhóc này biến thành như vậy, đi tới bước này, không biết đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ. Ánh mắt ửng đỏ của Tổng Á làm ông cũng phải xúc động, ông cảm thấy Tổng Á rất đáng thương. Bản thân ông cũng không giúp được gì, chỉ có thể giảng cho cậu ta hiểu. Ông nói: "Chàng trai à, hoàn cảnh lớn của cậu, chú rất đồng tình, nhưng sống không thể chỉ vì thù hận, phải học cách quên đi. Để tâm mình rộng mở, chứa đựng được những thứ khác. Chờ buông bỏ được thù hận, cậu sẽ hiểu tổn thương cũng chỉ là chất xúc tác khiến bản thân mau lớn lên mà thôi."

Ánh mắt của Tổng Á bắt đầu mơ hồ.

Trần Lương Động lại nói: "Tôi chỉ có một đứa con gái là Hiểu Sắt, nếu cậu không ngại, cứ xem tôi như người thân, có gì không vui thì tâm sự với tôi, tuy tôi không tài giỏi gì nhưng cách nhìn nhận vấn đề cũng được xem là thấu đáo."

Tổng Á há miệng, nhẹ nhàng gọi một câu: "Chú."

Trần Lương Động cảm thán: "Chú có hai chữ muốn tặng cho cháu, đó chính là: Buông tay. Học được cách buông tay, là có thể vui vẻ, cũng sẽ không phải sống mệt mỏi như bây giờ nữa. Tổng Á,

cháu chỉ mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn chưa tới 30, cứ thả lỏng mình đi. Vì Hiểu Sắt, xem như chú cầu xin cháu đó."

Lòng Tống Á đặng chát, trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang. Bây giờ tên đã lên dây, bảo bỏ là bỏ được sao? Đã đi tới bước này, chẳng lẽ sẽ phải buông tha thật sao? Hấn im lặng, không nói gì.

Trần Lương Động bước tới vỗ vỗ bờ vai của hấn: "Chú biết, đột nhiên bảo cháu buông tha chắc chắn cháu sẽ không thể tiếp nhận được, nhưng chú cũng hy vọng cháu có thể suy nghĩ cho kỹ, khi đã nghĩ kỹ rồi cháu sẽ biết lời của chú là đúng.."

Tống Á đứng dậy, nói với Trần Lương Động: "Chú, cháu cảm ơn chú đã giảng giải cho cháu."

Trần Lương Động gật đầu một cái, nói: "Tống Á, chú còn có chuyện muốn nói với Hạo Đông, cháu gọi cậu ta vào đây đi."

Tống Á khẽ cúi đầu, sau đó mở cửa đi ra ngoài, lướt qua Liên Hạo Đông.

Đóa hoa thép hoạt động tứ chi, nhẹ nhàng gõ cửa đi vào, nở nụ cười nhìn Trần Lương Động. Vị cha vợ này thật là tốt, không thừa dịp đốt nhà anh, anh có chút kiêu ngạo cùng tự hào. Chào theo kiểu nhà binh, giọng oang oang gọi một tiếng: "Chào chú!"

Trần Lương Động Nhất chỉ chỗ ngồi, ý bảo hấn ngồi xuống, hỏi: "Hạo Đông, có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không? Sao tôi lại thấy cậu rất quen?"

Liên Hạo Đông liền gợi ý cho ông cụ: "Chú còn nhớ kỹ sư Vương Kỳ Thần không?"

Ánh mắt Trần Lương Động quét qua người Liên Hạo Đông, sau đó quan sát một lát mới hỏi: " Ông ấy là gì của cậu?"

Xem ra trí nhớ của ông cụ vẫn còn rất tốt, Liên Hạo Đông nhanh chóng tiếp lời: "Ông ấy là cậu của cháu."

Trần Lương Động lại hỏi: "Vương Ngọc lam là mẹ của cậu sao?"

Liên Hạo Đông thán phục trí nhớ siêu phàm của ông, lập tức gật đầu một cái.

Mặt của Trần Lương Động liền trầm xuống, bực bội không nói thêm gì nữa. Về mặt này của ông Liên Hạo Đông đã đoán được từ trước. Cậu nhỏ Vương Kỳ Thần và cô Trần Dương của Trần Hiểu Sắt đã từng có một đoạn tình yêu oanh liệt gây ra rất nhiều sóng gió ở Liên gia, mặc dù ngay lúc đó Liên Hạo Đông chỉ có tám tuổi.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Sóng To Gió Lớn (Hai)

Lúc đó Vương Kỳ Thần cùng Trần Dương gạt trường bối hai bên vụng trộm yêu đương.

Vương Kỳ Thần thường dẫn Vương Ngọc Lam đến Sơn Đông tìm Trần Dương. Có lúc còn mang theo cả Liên Hạo Thiên hoặc Liên Hạo Đông. Liên Hạo Đông nhỏ hơn Liên Hạo Thiên hai tuổi, dễ dụ dỗ hơn, cho nên vị trí này thường do Liên Hạo Đông đảm nhận.

Lúc Trần Dương đi hẹn hò cũng sẽ mang theo một đứa nhóc, đó chính là Trần Hiểu Sắt. Lúc bé, Trần Hiểu Sắt trắng trẻo mềm mại, đáng vẻ giống cô của mình như đúc. Cho nên Vương Kỳ Thần vô cùng thích cô bé này.

Đầu những năm 90, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều lưu hành nhạc của Hồng Kông, nam nữ có thể công khai nắm tay hoặc hẹn hò trên đường.

Trần Dương mặc váy ngắn xinh đẹp đi bên Vương Kỳ Thần, mái tóc đuôi ngựa đen bóng lắc lư theo gió khiến lòng của Vương Kỳ Thần cũng bay lên theo.

Hai đứa bé đi sau lưng cặp đôi đang yêu đương.

Trần Hiểu Sắt bấu môi ôm một con búp bê vải theo sau Liên Hạo Đông. Liên Hạo Đông đi rất nhanh, nhưng Trần Hiểu Sắt vẫn không

bị bỏ lại, bởi vì cô bé rất thích đi cùng cậu bạn nhỏ. Trong lòng cô bé nghĩ rằng, anh trai tự xưng là đại tướng quân này rất xinh đẹp, còn đẹp hơn tất cả những cậu con trai xinh đẹp mà cô bé đã từng thấy.

Liên Hạo Đông rất buồn bực.

Cậu đến đây với cậu nhỏ không phải để trông chừng con nhóc này, cậu tới đây là để nghiên cứu địa hình, quan sát phong cảnh Sơn Đông để phục vụ cho mơ ước đại tướng quân của cậu. Nhưng giờ lại bị con nhóc này dính lấy, thật phiền mà.

Nhưng cậu lại chẳng thể nói gì được, vì vừa rồi Vương Kỳ Thần cho cậu rất nhiều tiền để trông giúp con nhóc này. Cậu vốn định từ chối, nhưng lại nghĩ đến việc nuôi anh em rất cần tiền, nên phải bắt đắc dĩ đồng ý. Đồng ý rồi, Liên Hạo Đông lại cảm thấy mình thật nhu nhược, thậm chí, nếu để cho tên Hà Chu Toàn kia biết, nhất định sẽ cười nhạo mình.

Tâm tình của cậu nhóc khó chịu, đi rất nhanh, cuối cùng để lạc mất Trần Hiểu Sát, làm Trần Dương hoảng hồn sắp khóc.

Vương Kỳ Thần liền hỏi tội Liên Hạo Đông, trách cậu tiền đã nhận nhưng lại không làm được việc.

Liên Hạo Đông đau đầu, lập tức nhảy dựng lên, cãi lại: "Con nhóc kia thật vô dụng, gia chỉ đi nhanh hơn chút thôi mà không theo kịp, không thể trách được gia."

Vương Kỳ Thần đè thân thể nho nhỏ đang nhảy dựng lên của Liên Hạo Đông, kéo cậu qua một bên nói: "Nhanh đi tìm đi, không tìm được thì khỏi về Bắc Kinh."

Trần Dương cũng nói với Liên Hạo Đông: "Hiểu sắt rất dễ tìm, giữa trán con bé có một chấm đỏ nhỏ."

Liên Hạo Đông liền thở phì phò quay lại.

Rất nhanh, đi qua khỏi một khúc cua cậu liền nhìn thấy Trần Hiểu Sắt. Cô nhóc này đang rối rắm vì bị lạc đường, không phân biệt được phương hướng, nên trên mặt hiện đủ màu sắc.

Liên Hạo Đông thở phào nhẹ nhõm, đi tới, dùng tay mình vỗ vỗ đầu Trần Hiểu Sắt, hỏi: " Sao lại đi lạc hả?"

Trần Hiểu Sắt nhìn thấy Liên Hạo Đông quay lại, lập tức nhếch miệng cười khanh khách, lộ ra hàm răng sữa trắng noãn. Lại lấy từ trong túi áo be bé của mình ra một bạch kẹo, chìa ra mời Liên Hạo Đông. Thì ra là vừa rồi cô bé rời khỏi "hàng ngũ" đi kiếm cửa hàng mua đồ ăn, chẳng ngờ sau khi ra ngoài lại không nhìn thấy "hàng ngũ" đâu nữa. Ba cô nhóc có nói qua, nếu như không cẩn thận đi lạc, thì phải đứng tại chỗ, vì vậy cô bé rất ngoan ngoãn đứng đợi trên đường.

Liên Hạo Đông sợ Trần Hiểu Sắt đi lạc lần nữa, liền dùng tay ôm vai cô bé, dẫn về.

Đường phố vừa lên đèn! Trăng đêm nay rất đẹp, to lớn, tròn xoe chiếu sáng trên bầu trời.

Hai người giám hộ vô lương tâm vì chuyện riêng của mình, liền để mặc Liên Hạo Đông và Trần Hiểu Sắt.

Vương Kỳ Thần cùng Trần Dương ngồi trên tảng đá bên bờ hồ tâm sự, Trần Hiểu Sắt ngồi chồm hóm bên trong bụi cây nhỏ rình

coi, còn Liên Hạo Đông thì nằm trên ghế dài cách đó không xa ngủ ngon lành.

Bạn nhỏ Trần Hiểu Sắt hiện đang ở trong giai đoạn học hỏi mạnh, luôn hiếu kỳ với mọi thứ. Cô bé nhìn thấy cô mình cắn miệng chú Vương, nhưng chú vương lại không khóc, ngược lại còn cười. Chú Vương định cắn lại nhưng cô lại cười vui vẻ né tránh.

Điều này làm cho trái tim nhỏ của cô bé run lên, lập tức nhổ viên kẹo trong miệng ra. Chùi chùi môi, xoay người đi tìm Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông nằm ngửa, dang hai tay hai chân ra ngủ, tướng ngủ bất nhã nhưng bộ đồ rằn ri nhỏ trên người lại làm cậu toát lên vẻ anh khí. Trần Hiểu Sắt chảy nước miếng, nhìn lên Liên Hạo Đông một lúc lâu, thấy đôi môi đỏ tươi của cậu rất hấp dẫn, liền liếm liếm môi mình, sau đó chu cái miệng nhỏ nanh đánh “bẹp” một cái lên mặt Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông cảm thấy hơi ngứa, nghĩ là bị muỗi cắn, liền lấy tay vỗ một cái, sau đó dùng tay che kín mặt, cậu sợ bị cắn nữa.

Trần Hiểu Sắt thấy cậu che kín mít, không có chỗ “đặt miệng”, liền vén quần áo của cậu lên. Lập tức thấy được thất lưng xinh đẹp của Liên Hạo Đông. Đa số những đứa trẻ thời bấy giờ đều mặc quần dây thun, nhưng Liên Hạo Đông lại không thích, cậu nhờ người quen ở nước ngoài mua cho mình sợi dây lưng, bởi vì cậu thấy hàng trong nước chưa đủ đẹp.

Trần Hiểu Sắt nghĩ tới một biện pháp, cô bé có thể nắm cái dây lưng này bò lên trên người anh trai xinh đẹp, hôn xuống miệng cậu. Nói là làm, một tay cô bé nắm cái dây lưng, một tay ôm chặt lấy tay cậu.

Thật không ngờ lại leo lên được, trèo lên rồi, cô bé lại rồi rầm ngồi ở đâu, cuối cùng đặt mông ngồi xuống bụng dưới của cậu nhóc. Ngồi một lát cảm thấy rất mềm mại thoải mái, liền bắt đầu nhún nhảy như cưỡi ngựa.

Liên Hạo Đông là một cậu nhóc trưởng thành sớm, chuyện quan hệ nam nữ cậu hiểu. Từ nhỏ cậu nhóc đã biết “sắc đẹp hai nước” cho nên cậu không thể tha thứ cho sự phá rối của một cô nhóc như vậy. Nhưng sợ cô nhóc té xuống, chỉ có thể lấy tay đỡ cái mông nhỏ nói: "Bước xuống nhanh."

Trần Hiểu Sát nhìn thấy đôi môi hồng của Liên Hạo Đông lộ ra, liền cười khanh khách, lại chu cái miệng nhỏ nanh lên hôn “bẹp” một phát. Lần này mục tiêu vô cùng tinh chuẩn, nụ hôn đầu của Liên Hạo Đông bị Trần Hiểu Sát thuận lợi cướp đi.

Hai môi chạm nhau, Liên Hạo Đông cảm nhận được sự tê dại, nhưng cũng run rẩy không thôi.

Cảm giác tê dại qua đi, đôi môi lại truyền tới sự đau đớn, con nhóc này không chỉ hôn mà còn dùng sức cắn, nước miếng chảy cả vào trong miệng của cậu. Cậu nhóc nổi giận, dùng sức đẩy Trần Hiểu Sát ra.

Trần Hiểu Sát bị cậu nhóc đẩy ngã xuống cỏ, khu vực này lại hơi dốc nên cô nhóc lăn liền hai vòng ngã xuống con mương. Cánh tay đập mạnh vào thân cây liễu lớn. Cô bé há miệng, gào khóc.

Nơi này rất vắng vẻ không có đèn đường, cũng may mà tối nay trăng đủ sáng, Liên Hạo Đông liền nương theo ánh trăng chạy xuống cứu cô nhóc: "Đưa tay đây kéo lên!"

Nhưng Trần Hiểu Sắt chỉ nằm im không đứng dậy, cậu đành phải đi xuống bệ lên. Vừa chạm vào tay cô nhóc, lại phát hiện trên tay mình có gì dính dính, thì ra là cô nhóc bị thương. Trời ạ! Gây họa rồi!

Một bé trai tám tuổi ôm một bé gái ba tuổi có chút khó khăn, cậu run rẩy từ từ bước lên.

Vương Kỳ Thần cùng Trần Dương nghe thấy tiếng khóc chạy tới, thấy Liên Hạo Đông đang bình tĩnh bước lên, trong ngực là Trần Hiểu Sắt đang đau đớn cắn lên người cậu. Vương Kỳ Thần nhận lấy Trần Hiểu Sắt từ tay Liên Hạo Đông trong ngực nhận lấy, sờ sờ cánh tay nhỏ của cô bé rồi quay sang nói với Trần Dương: "Ai u! Hình như trật khớp rồi."

Liên Hạo Đông đứng bên cạnh ngắt lời: "Cái gì? Không thể nào, chỉ bị trầy da một chút thôi."

Vương Kỳ Thần không thêm để ý tới Liên Hạo Đông, mà ôm Trần Hiểu Sắt chạy về hướng bệnh viện. Cánh tay của trẻ con rất yếu ớt nên anh ta không dám làm bừa.

Trần Lương Động nhận được điện thoại liền đi ngay đến bệnh viện.

Trong bệnh viện ông gặp được Vương Kỳ Thần cùng Trần Dương. Trần Dương đứng ở một bên, vừa xấu hổ vừa sợ, sợ ánh trai sẽ trút giận lên người mình. Trần Lương Động là một lão già tinh ý, chỉ liếc mắt liền hiểu, thì ra là tên nhóc Vương Kỳ Thần này đang theo đuổi em gái của ông.

Vương Kỳ Thần không cho rằng cái chết của cha mình là do Nhà họ Trần gây ra như chị hay mẹ mình, anh ta cảm thấy đó chính là

chuyện ngoài ý muốn. Cho neng anh ta vẫn luôn giữ mối quan hệ hòa hảo với Nhà họ Trần.

Trần Lương Động hỏi "Con bé bị té ở đâu vậy ? Sao cả người đều dính đầy bùn đất thế? Trừ cánh tay ra có còn bị thương ở chỗ nào khác không?"

Liên Hạo Đông đang đứng dựa vào tường ở bên cạnh đáp: "Cô ấy rơi xuống mương." Liên Hạo Đông cảm thấy rất tự trách, bởi vì cậu đã lỡ tay. Nhưng không sao, đâu có anh hùng nào mà không mắc phải những lỗi lầm nhỏ, sau này cậu sẽ chú ý hơn.

Vương Kỳ Thần vội vàng bổ sung: "Những chỗ khác không sao! Chỉ có cánh tay."

Trần Lương Động nhìn Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông liền đi vào, nói: Chú à, là lỗi của cháu, là do cháu không đẩy con gái chú ngã, muốn đánh muốn giết tùy chú, cháu cam nguyện chịu phạt."

Trần Lương Động chỉ vào Liên Hạo Đông hỏi Vương Kỳ Thần: "Đây là con cái nhà ai vậy? Quả thực là một đứa trẻ gan dạ nhỉ?"

Vương Kỳ Thần ôm Liên Hạo Đông đang đứng bên cạnh vào ngực, cười ha hả giới thiệu: "Anh Lương, đây con trai thứ hai của chị em, rất nghịch ngợm, anh đừng tức giận."

Trần Lương Động dù có tức thế nào cũng không thể đi đánh một cậu nhóc? Huống chi đứa nhỏ này lại có tinh thần trách nhiệm như thế. Với lại nãy câu cuối cùng cậu nhóc này nói quả thực là làm ông không biết nên khóc hay nên cười. Ông vỗ vỗ bả vai Liên Hạo Đông

nói: "Nếu đã có can đảm nhận trách nhiệm, thì không đáng để giết nữa."

Liên Hạo Đông lại nói: "Chẳng lẽ chú thấy cháu còn bé nên không muốn xuống tay à? Không sao, chờ sau khi lớn lên, lúc nào cháu cũng sẽ sẵn sàng chờ chú hỏi tội."

Trần Lương Động gật đầu một cái, nói: " Ta sẽ nhớ ."

###

Trần Lương Động liếc mắt nhìn Liên Hạo Đông, chăm chú tới mức khiến Liên Hạo Đông phải sợ hãi, anh khẽ ho một tiếng, kéo Trần Lương Động ra khỏi hồi ức.

Trần Lương Động thực sự ngừng hồi tưởng, đứng dậy khỏi ghế, nói: "Hạo Đông à, lúc này chú đi vội quá nên không kịp mang theo đai lưng, cháu có thể cho chú mượn một lát không ?"

Liên Hạo Đông nhìn thấy Trần Lương Động đang mặc quần yếm, không có chỗ thắt đai lưng, nhưng vẫn đứng dậy tháo đai lưng mình ra trong sự khó hiểu.

Trần Lương Động nhận lấy đai lưng, gấp đôi lại, sau đó đập đập vào tay mình, dây lưng phát ra tiếng vang để nghe. Liên Hạo Đông nhìn tư thế của ông liền biết ông đang định làm gì rồi. Anh vội né tránh theo bản năng, nói: "Chú à, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!"

Chiếc roi trên tay Trần Lương Động đã chạm tới bắp chân Liên Hạo Đông.

Liên Hạo Đông bị đánh nhảy tưng tưng, nhưng vẫn cố khuyên nhủ: “Chú ơi, cháu biết mình sai rồi, tha cho cháu đi!”

"A. A. A."

Đánh xong ba roi, ông ném trả chiếc đai lưng cho Liên Hạo Đông, đưa tay chỉ vào chỗ ngồi, nói: "Ngồi xuống!"

Liên Hạo Đông đau đớn nhưng không dám mở miệng trách móc, cũng chẳng dám sờ chân, lão đảo bước lại chỗ ngồi. Anh biết, nhất định ông cụ đã nhận ra mình rồi.

Trần Lương Động nói: "Roi thứ nhất, là đánh giúp Hiểu Sắt khi còn bé, roi thứ hai, là đánh vì Hiểu Sắt bây giờ, còn roi thứ ba, là vì muốn nhắc nhở cậu: con gái không phải dễ bắt nạt."

Liên Hạo Đông dờ khóc dờ cười thừa nhận sai lầm: “Chú đánh rất đúng, cháu quả thật đáng ăn đòn. Nhưng mà bây giờ cháu đã hơn ba mươi, còn là một quân nữa, sau này đừng đánh cháu nữa được không?”

Trần Lương Động vỗ bàn một cái nói: "Sau này? Sau này cái gì? còn muốn làm tổn thương con gái tôi nữa sao?"

Khóe miệng Liên Hạo Đông run rẩy, gờ tay nói: "Dĩ nhiên không phải! Dĩ nhiên không phải!"

Trần Lương Động hỏi: "Bây giờ thế nào? Mẹ cậu nói sao?"

Liên Hạo Đông vuốt mồ hôi trên trán, thành khẩn nói: "Thưa chú, thật ra thì mẹ cháu còn chưa biết Hiểu Sắt là con gái của chú, cháu sợ bà phản đối nên còn chưa nói. Chắc chú biết thủ đoạn của bà rồi, sợ rằng làm bà kích động, chuyện còn phiền toái hơn."

Trần Lương Động cắn răng, suy nghĩ một lát nói: "Gọi điện thoại bảo tôi muốn gặp bà ta."

Liên Hạo Đông mở to hai mắt, nói: "Chú, như vậy không được đâu! Cháu cảm thấy, vẫn nên nói trước với bà một tiếng, nếu không sẽ nảy sinh xung đột mất."

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Sóng To Gió Lớn (Ba)

Liên Hạo Đông nhớ lại sóng gió năm đó, có thể nói năm đó Vương gia cùng Nhà họ Trần đều rối loạn.

Liên Hạo Đông cố ôm cái đầu tê dại bấm số điện thoại nhà, người nghe điện thoại vừa lúc là Vương Ngọc Lam. Liên Hạo Đông nói: "Mẹ, cha của Hiểu Sát tới, muốn gặp mặt cha mẹ để bàn chuyện hôn sự."

Mặc dù Vương Ngọc Lam không phải là một người phách lối nhưng cũng chẳng phải là người hiền lành, bà ta nói: "Hôn sự? Hạo Đông à, sao con không suy nghĩ cho mẹ chút nào vậy? Không thể cho mẹ một ít thời gian để mẹ suy nghĩ sao?"

Âm thanh rất lớn, Trần Lương Động cũng nghe được, ông lập tức nổi giận. Vương Ngọc Lam này được lắm, năm đó nhẫn tâm chia rẽ một đôi giai ngẫu, hôm nay lại muốn dùng gậy đánh uyên ương.

Liên Hạo Đông nhìn thấy sắc mặt của Trần Lương Động càng ngày càng đen, bồi thêm một câu: "Mẹ, cha của Hiểu Sát tên là Trần Lương Động."

". Cái gì?" Vương Ngọc Lam sửng sốt.

Nghiệt duyên, đúng là nghiệt duyên mà. Sao đời sau của nhà họ Vương lại cứ coi trọng con gái của Nhà họ Trần vậy chứ? Đây rất

cuộc là sao? Giọng nói của bà ta mang theo nửa chất vấn: "Chuyện lớn như vậy, sao trước giờ con không nhắc đến?" Vương Ngọc Lam nổi bão !

Cũng may Liên Hạo Đông đủ mạnh mẽ, nếu không quả thật xong đời khi phải đứng giữa hai người cường thế này rồi. Anh nói: "Mẹ! Mẹ đừng nóng giận, chuyện đã xảy ra, nên nghĩ biện pháp giải quyết mới đúng."

Vương Ngọc Lam cảm giác mình bị con trai đùa bỡn, quanh đi quẩn lại mới tìm được một cô gái, lại đúng là con gái Nhà họ Trần mà bà không thích nhất. Bà cười khở một tiếng: "Hạo Đông ơi là Hạo Đông, rốt cuộc con xem mẹ là cái gì? Sao tới bây giờ mới nói cho mẹ biết cha của con bé kia tên là Trần Lương Động?"

Trần Lương Động đứng bên cạnh bảo Liên Hạo Đông: "Đưa điện thoại đây."

Liên Hạo Đông nổi da gà, ông cụ này muốn làm gì đây? Điện thoại bị Trần Lương Động cướp đi, anh đành phải đứng bên cạnh trơ mắt nhìn: "Được lắm Vương Ngọc Lam, trước mặt tôi bà còn muốn ra oai sao?"

Vương Ngọc Lam nghe Trần Lương Động nói như vậy, lập tức đáp trả: "Trần Lương Động, ông nói gì hả? Tôi ra oai lúc nào? Tôi vốn không biết Tiểu Trần là con gái ông."

"Bây giờ biết cũng không muộn! Tôi nói cho bà biết, dù thế lực của hai nhà Liên, Vương có mạnh đến mức nào đi nữa, muốn kết hôn với con gái nhà họ Trần thì phải thật lòng."

Xong rồi, Liên Hạo Đông đen mặt, hai vị này đấu nhau, anh phải chen vào thế nào đây?

Lần đầu tiên trường bồi hai bên chính thức gặp mặt.

Diễn Lâm phải chăm sóc Trần Hiểu Sắt nên không tới được, còn Kỳ Sơn đến thành phố D thị sát công việc cũng không tới, cho nên chỉ có ba người bọn họ gọi một bàn đại tiệc đắt giá.

Hai vị này đã gần hai mươi năm không gặp mặt. Sau lần chia tay trong thuốc súng hôm trước, bây giờ gặp lại càng thấy nhau không vừa mắt, dùng sức bới vết sẹo của đối phương.

Hai người cùng tuổi, Trần Lương Động sinh trước Vương Ngọc Lam chưa tới mười lăm ngày, theo như cách nhìn chòm sao của Phương Tây mà nói, tính tình bọn họ gần như giống nhau. Liên Hạo Đông ngồi ở giữa, vội vàng gấp thêm thức ăn cho hai người, bởi vì bọn họ chẳng có thời gian hạ bữa

Vương Ngọc Lam bị Trần Lương Động đâm trúng, tức giận nổi lên, cố chết cãi lại như khi còn bé, bà ta nói: "Ngày trước đã cảm thấy thành tích của ông kém cỏi chẳng thể làm “quan” được, không ngờ lại đúng thế thật."

Trần Lương Động lập tức đáp trả: "Thành tích kém, lúc ấy là ai nhìn lên bài thi số học bị thầy bắt được?"

Vương Ngọc Lam nói: “Ai nhìn lên? Là tôi thấy ông làm sai nên muốn giúp ông sửa...”

Liên Hạo Đông yên lặng gấp thức ăn, uống rượu!

.

“Năm đó ba bà gặp chuyện không may, ba mẹ tôi cũng rất khốn đốn, những gì có thể giúp chúng tôi đều giúp, ba bà được sửa lại án sai, bà nghĩ đó chỉ là công sức của mình nhà bà à?”

Liên Hạo Đông lắng nghe đối thoại của bọn họ, định lựa thời gian chen vào.

Vương Ngọc Lam cắn răng không thừa nhận nói: "Dù sao cũng không phải là nhà ông giúp!"

Trần Lương Động thấy biểu tình không chịu thừa nhận của bà ta, lắc đầu giận dữ nói: “Sớm biết như vậy, lúc trước ba mẹ tôi không nên mềm lòng, chẳng quan tâm đến thể diện chạy vạy cầu xin, lo lót tiền của, chỉ thiếu điều quỳ xuống cầu xin giúp giúp ba bà. Bà nên biết, năm đó tên trên danh ngạch quân ngũ là của tôi, nhưng tôi đã nhường nó cho bà, bà mới có hôm nay.”

Vương Ngọc Lam hắng giọng một cái, nói với Liên Hạo Đông: "Rót cho mẹ ly rượu, nhanh lên."

Liên Hạo Đông rót cho Vương Ngọc Lam một ly Mao Đài đầy.

Vương Ngọc Lam nhận lấy, uống cạn.

Trần Lương Động khinh bỉ nhìn bà ta, năm đó tửu lượng của Vương Ngọc Lam là do ông dạy đấy.

Vương Ngọc Lam uống rượu, chí khí lập tức trở về không ít, nói tiếp: " Các người đã làm những gì sau lưng chúng tôi, tôi không biết, nên cũng đừng mong nhận được lời dễ nghe nào từ tôi."

Liên Hạo Đông biết, mẹ anh đuối lý rồi.

Trần Lương Động nói tiếp: "Vương Ngọc Lam, nhà họ Trần chúng tôi có thể được lời lộc gì từ bà. Tôi có thể được lợi lộc gì từ bà đây? Tôi quả thật không hề muốn nhắc lại chuyện xưa năm đó."

Vương Ngọc Lam cũng có chút hoảng hốt, dù sao bây giờ cũng đang ở trước mặt con trai bà mà? Bà không muốn mất thể diện trước mặt nó, liền quay sang nói với Liên Hạo Đông: " Con đến bệnh viện đi, lát nữa mẹ tự về được."

Liên Hạo Đông nói: " Con chờ mẹ ở đại sảnh."

Liên Hạo Đông đi rồi, Vương Ngọc Lam buông lỏng hơn rất nhiều: "Trần Lương Động, tuổi đã lớn vậy rồi, có thể chữa cho nhau chút thể diện được không? Chuyện con gái ông gả tới Liên gia tôi cũng đâu có phản đối?"

Trần Lương Động cười: "Bà nghĩ rằng tôi nhắc lại chuyện năm đó là vì muốn gả con gái à? Bà sai rồi. Người nhà họ Trần chúng tôi từ trước đến giờ luôn ngay thẳng, không vì tiền, cũng không vì quyền, chỉ nhận hai chữ hạnh phúc. Nếu như không chiếm được thì sẽ buông tay."

Người nhà họ Trần có tôn nghiêm, chẳng lẽ người nhà họ Vương không có sao? Bà ta cảm thấy nói thêm với Trần Lương Động chỉ chuốc lấy tức giận mà thôi: "Ông Trần, trước giờ tôi không hay chỉ trích ai, chuyện đến mức này, tôi đành phải lên tiếng thôi. Gả con gái ông cho con trai tôi không phải là uất ức cho con bé. Chuyện hai ngày trước, ông cũng nhìn thấy rồi, mấy bức tranh thực sự tồn tại, ông đừng bảo là không biết."

Trần Lương Động gật đầu một cái, nói: " Biết! Vợ tôi cũng nói rất đẹp, là tác phẩm nghệ thuật thượng đẳng."

" "

“Người nhà chúng tôi là vậy đó, chúng tôi là dân chúng thấp cổ bé họng, với không tới mấy người cao sang như bà. Cho nên, tôi nghĩ là hai nhà chúng ta căn bản không thích hợp để kết thân, tôi muốn dẫn Hiểu Sắt về, tìm cho con bé một nhà chồng xứng đáng.” Trần Lương Động kiêu ngạo nói.

Thật ra thì Vương Ngọc Lam rất muốn làm dịu mối quan hệ giữa hai nhà, bà cũng nghĩ đến việc này lâu rồi, người một khi đã già đi, thì sẽ thích yên bình.

Trần Lương Động có thể kiêu căng trước mặt bà như thế cũng có lý của nó. Năm đó đám trẻ con bọn họ cùng đi móc bọc, đều là Trần Lương Động giúp bà giành chỗ tốt nhất. Ông còn chia bà một lượng lớn bọc móc được, giúp bà trông coi Vương Kỳ Thần, những chuyện tương tự như vậy không sao kể hết.

Vương Ngọc Lam mềm giọng: “Được! Đó là tác phẩm nghệ thuật, tôi không so đo nữa. Bây giờ Hiểu Sắt mới sảy thai, thân thể suy yếu, trước mắt chưa thể tổ chức hôn sự được, vẫn nên chăm sóc cho con bé khỏe hơn đã.”

Trần Lương Động nói: “Ai đồng ý cuộc hôn nhân này chứ? Vương Ngọc Lam, bà say đến hồ đồ rồi à?”

" " Vương Ngọc Lam bị Trần Lương Động làm cho nghẹn họng. Bà ta đứng dậy, hếch cằm nói: “Nếu không phải vì hạnh phúc của tụi nhỏ, tôi chẳng thèm đến đây nói chuyện với ông.”

" Giờ bà mới biết quan tâm tới hạnh phúc của mấy đứa nhỏ à?"

“Hiếu Sắt là một cô gái tốt, con bé sẽ không phản đối chuyện giã hòa giữa hai nhà đâu. Ông biết không, đã hai mươi năm rồi Tiểu Thần chưa từng về nhà.” Bà nói xong liền mở cửa rời đi.

Liên Hạo Đông bước vào, rót cho Trần Lương Động một ly rượu, hỏi: "Thì ra mẹ cháu và chú quen biết như vậy sao?"

Trần Lương Động uốn cạp, gấp một đĩa thức ăn nói: "Đúng vậy, từ khi còn mặc quần thủng đít chúng ta đã biết nhau rồi."

Liên Hạo Đông lại hỏi: "Vậy chú và mẹ cháu có."

Trần Lương Động lắc đầu: "Năm đó mẹ cháu rất ghét loại chuyện phiền phức như chuyện tình cảm. Với lại, bà ấy không phải là mẫu người chú thích, chú thích người dịu dàng uyển chuyển như cô cháu kìa."

Liên Hạo Đông gật đầu một cái, ông cụ quả thực là thông minh, không có chọn mẹ anh.

Tống Á ra khỏi quán trà, liền trực tiếp đến bệnh viện. Thường Lộ Bản đã rời đi, chỉ còn hai mẹ con đang nói chuyện, vừa đúng lúc nói đến anh.

Điền Lâm hỏi: "Con bé này, chuyện con với Tống Á sao rồi?"

Trần Hiếu Sắt nói: "Con hi vọng anh ấy có thể buông tay, chuyện công việc đã đủ khiến anh ấy phiền não rồi."

"Chẳng lẽ con không tức giận sao?"

" Dĩ nhiên con tức giận, nhưng sau này nghĩ lại, chuyện tình cảm thật sự là khó có thể nói rõ, cũng không thể trách đó là lỗi của ai

được."

"Con không hận Tống Ny à?"

"Con lại cảm thấy cô ta đáng thương hơn nhiều, cái gì cũng chẳng có. Tình yêu ư? Cô ta chưa từng đạt được. Cả ngày phải nhìn người mình yêu thương âu yếm người khác, đấy mới thật là chuyện khổ sở nhất. Ví dụ như, chỉ cần nghĩ đến chuyện Liên Hạo Đông ở cùng với những cô gái khác, con sẽ rất khó chịu."

"Con nghĩ thấu đáo như vậy là tốt rồi."

"Chẳng còn cách nào mà, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, con không muốn hiểu rõ cũng khó."

"Ngộ nhớ Tống Á không buông tay thì sao?"

"Mẹ, tình yêu là chuyện của hai người, không thể có người thứ ba, con đã yêu Liên Hạo Đông, thì sẽ không thể yêu anh ấy nữa. Anh ấy cũng không xen vào được."

"Nhưng mẹ thấy con vẫn còn cảm tình với Tống Á mà?"

"Tình đầu luôn chiếm một vị trí rất đặc biệt trong lòng mỗi con người, đó là một phần ký ức hư vọng, cũng rất hoàn mỹ. Mẹ biết không? Nếu như năm đó anh ấy đi luôn, không trở về nữa, nhất định con sẽ nhớ anh ấy cả đời. Nhớ về tuổi thanh xuân, về tình yêu chân thành năm đó."

"Vậy bây giờ? Phần cảm tình này còn nữa không?"

Trần Hiểu Sắt gạt đầu bất đắc dĩ, nói: "Có! Nhưng càng lúc càng trở nên mơ hồ rồi. Con vẫn thích cảm giác của lúc trước hơn, như

một chiếc bong bóng thần kỳ có thể chứa đựng kỷ ức vậy."

Tổng Á nghe thật lâu, cho đến cô bắt đầu nói tới Liên Hạo Đông. Âm thanh của cô chẳng còn mang theo sự thương cảm mơ hồ như trước nữa. Mà là một loại điên cuồng như muốn nổ tung.

Anh rời đi, mang theo phần tình cảm đặc biệt mà Trần Hiểu Sát giành cho anh đi cùng.

Sau bữa cơm gặp mặt, trên đường trở về, Trần Lương Động nói: "Hạo Đông, ngày mai ta sẽ dẫn con bé về, mọi chuyện ở đây cháu xử lý đi."

Liên Hạo Đông xuống xe, bề ngoài vẫn mang vẻ mặt tỉnh táo như bình thường, nhưng thật ra trong thâm tâm đang không ngừng dậy sóng, anh vẫn ở trong trạng thái gấp chiêu phá chiêu. Cả đường dò la ý tứ của ông cụ: "Chuyện ở đây cháu sẽ xử lý tốt, Hiểu Sát đã phải chịu không ít khổ rồi, trở về tĩnh dưỡng một thời gian cũng tốt. Chỉ là, chú có thể ở lại đây thêm hai ngày được không? Hiếm khi được nghỉ thế này mà."

Trần Lương Động nói: "Ở lại để mẹ cậu tiếp tục bắt nạt Hiểu Sát à?"

Liên Hạo Đông dờ khóc dờ cười: "Chú, mẹ cháu đã chấp nhận Hiểu Sát rồi, bà nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy."

Trần Lương Động nói: "Cậu đừng nói tốt cho bà ta, bà ta không phải là người dễ khuất phục đâu. Dù bà ta có đồng ý cũng là muốn cứu vãn quan hệ với em trai mình mà thôi."

Liên Hạo Đông không thể làm gì khác hơn là cười khổ. Đúng vậy, mẹ anh không phản đối nữa, nguyên nhân rất lớn là do cậu nhỏ.

Quả nhiên như Liên Hạo Đông dự đoán, Vương Ngọc Lam mang theo một đồng thực phẩm dinh dưỡng cao cấp tới hòa giải, đúng lúc đụng phải Liên Hạo Đông và Trần Lương Động mới từ khách sạn trở về.

Trần Lương Động quan sát mấy vật trong tay Vương Ngọc Lam nói: " Những thứ này quá quý, nhà họ Trần tiêu thụ không nổi, xin bà mang đi cho."

Vương Ngọc Lam tức giận, mặt mũi rất khó coi, ném mấy thứ đó cho Liên Hạo Đông xong liền đi về.

Liên Hạo Đông vội vàng ngăn Vương Ngọc Lam lại, nói: "Mẹ! Mẹ! Đã đến đây rồi, mẹ không vào ngồi một lát sao? Con dâu mẹ còn đang nằm trên giường bệnh đấy."

Vương Ngọc Lam khó chịu như nuốt phải con ruồi vậy, bà đã làm gì nên tội chứ? Phải đến thăm cô con dâu mình không thích, còn bị ba cô ta chế nhạo. Quan trọng hơn, người chế nhạo bà ta lại là Trần Lương Động.

Liên Hạo Đông ôm lấy Vương Ngọc Lam kéo bà đi vào phòng bệnh. Trần Lương Động ở sau nói với theo: "Kẻ có tâm tư bất chính tôi không hoan nghênh!"

Vương Ngọc Lam đứng lại, quay sang mắng Liên Hạo Đông: "Ai bảo con lại chọn con gái của ông ta? Đây không phải là tự tìm phiền phức cho mình à?"

Liên Hạo Đông ho nhẹ một tiếng, nói: "Mẹ! Đã quá muộn rồi, mẹ cố chịu đi."

Trần Hiểu Sắt nhìn thấy Vương Ngọc Lam, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Cô không sợ mà chỉ không thích bà ta. Cô cảm thấy Vương Ngọc Lam chính là Diệt Tuyệt sư thái, là bà thím già khó ứng phó nhất quả đất. Miệng của cô liên tục co rút, nặn ra một nụ cười khổ, cô chào khế: "Cháu chào dì!"

Điền Lâm đứng lên, dễ tính nói: " Xin chào!"

Vương Ngọc Lam nhìn Điền Lâm nhu mỹ, trong lòng thầm cảm thán một câu: “ một đóa hoa tươi cắm vào Trần Lương Động.”

Trần Lương Động đi vào, tiếp thêm can đảm cho con gái: "Con gái à, không cần sợ, có ba ở đây."

Trần Hiểu Sắt nói: "Sao ba lại đi lâu vậy?"

Trần Lương Động chỉ Liên Hạo Đông: "Thằng nhóc này và mẹ nó mời ba ăn cơm nên mới về trễ."

Trong đầu Trần Hiểu Sắt hiện đầy dấu chấm hỏi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nhìn dáng vẻ của bọn họ như đã quen biết lâu rồi! Nhưng dáng vẻ của ba thật oai phong, cô thích.

Liên Hạo Đông tiến lên, cầm Trần Hiểu Sắt tay hỏi: "Ăn gì chưa? Mẹ mang theo cháo gà đó, có muốn uống một chút hay không?"

Trần Hiểu Sắt ghét bỏ, đẩy tay anh ra nói: "Đáng ghét!"

Liên Hạo Đông khẽ mỉm cười, định vỗ vỗ đầu Trần Hiểu Sắt đầu. Trần Hiểu Sắt nhắm mắt, yêu kiều gọi: "Ba."

Trần Lương Động lấy tay chỉ Liên Hạo Đông, cảnh cáo: "Tên nhóc kia, đừng hoang lại cho tôi." Ông đang ở đây mà cũng dám bắt

nạt con gái ông, thật là to gan.

Nói thật, trước mặt Vương Ngọc Lam rất khó để có thể thích được Trần Hiểu Sắt, hơn nữa là phải nhìn bộ dạng ỷ sủng mà kiêu, trêu đùa con trai mình thế này của cô. Bà ta nói vài lời khách sáo với Diên Lâm xong liền đi tới trước mặt Trần Hiểu Sắt hỏi: "Tiểu Trần, sảy thai không phải là chuyện nhỏ, phải chăm sóc tốt cho mình mới được. Muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì, cứ nói với dì, dì sẽ làm cho con"

Trần Hiểu Sắt chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời: "Cám ơn dì! Con rất khỏe!"

Vương Ngọc Lam nói với Liên Hạo Đông: "Mau múc cháo gà cho Tiểu Trần đi, cái này dì đã bảo người dùng nhân sâm Trường Bạch Sơn nấu đó, rất bổ."

Liên Hạo Đông múc cháo ra, bưng đến trước mặt Trần Hiểu Sắt, giọng nói mang theo uy hiếp: "Cháo này mẹ anh đã nấu từ chiều đó."

Người này lại bắt nạt cô rồi, anh nhấn mạnh chữ “mẹ” là để ngầm bảo cho cô biết bọn họ sắp kết hôn, mẹ chính là mẹ chồng, lại tự tay nấu cháo cho mình, dù thế nào cũng phải chừa thể diện cho bà.

Trần Hiểu Sắt rất muốn hất luôn cái chén, mặc dù điều này đi ngược lại với đạo lý cô đã được dạy hơn hai mươi năm

"Này, Vương Ngọc Lam, bà dùng cây nhân sâm dỏm này để hầm cháo gà cho con gái tôi ư? Đây sâm chay à?" Trần Lương Động ghét bỏ nhìn chén cháo nói.

Trần Hiểu Sắt cùng Liên Hạo Đông Đô đều phải bật cười.

Vương Ngọc Lam suốt ruột: "Trần Lương Động, ông nói đủ chưa? Vương Ngọc Lam tôi là người hẹp hòi đến mức ấy sao?"

Trần Lương Động hừ một tiếng, nói: "Tôi chẳng thấy bà hào phóng ở đâu cả. Còn con gà này nữa? Mua ở chợ trời đấy à?"

Vương Ngọc Lam nói: "Đây gà núi đó, ông đừng có xem thường!"

Trần Lương Động nói với Trần Hiểu Sát: "Con đừng uống, đưa ba xem thử bà ta có bỏ gì vô không."

Điền Lâm đứng bên cạnh kéo kéo áo Trần Lương Động: "Ông Trần."

Vương Ngọc Lam không thể nhịn được nữa, lắc đầu, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Hạo đông, tự con giải quyết đi, mẹ về trước."

Trần Lương Động lập tức đáp trả: "Không tiến!"

Liên Hạo Đông buông chén xuống, đuổi theo mẹ mình. Đàn ông muốn gia đình hòa thuận thì phải biết trấn an mẹ già, dụ dỗ vợ trẻ.

Trần Lương Động bưng bát canh lên đút cho Trần Hiểu Sát.

Điền Lâm nói: "Không phải ông chê này chê kia à? Sao lại còn cho con bé ăn."

Trần Lương Động cười một tiếng, giải thích: "Củ nhân sâm này quả thực rất bổ, tôi nói vậy để chọc tức bà già kia thôi, ai bảo bà ta ăn hiếp em gái với con gái tôi."

Trần Hiểu Sát nín khóc mỉm cười, từ tốn uống cháo gà.

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Sóng To Gió Lớn (Ba)

Có người thân làm bạn, nên những uất ức trước đó phải chịu đã không còn là gì đáng kể nữa.

Buổi tối, Liên Hạo Đôn bảo hai vị trưởng bối về nghỉ ngơi, bảo là đã tìm được hộ lý cho Trần Hiểu Sắt rồi. Trước khi đi, Trần Lương Động có nói với Trần Hiểu Sắt: "Con yên tâm, có ba ở đây, không có gì phải sợ, con nghỉ ngơi cho tốt nha."

Trần Hiểu Sắt gật gật đầu.

Đưa hai vị trưởng bối về khách sạn xong, Liên Hạo Đông liền quay trở về phòng bệnh, Trần Hiểu Sắt đã ngủ. Sắc mặt tái nhợt đã có thêm tia hồng hảo, cô đang hồi phục. Liên Hạo Đông sờ sờ gương mặt của cô, cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, đã lâu không hôn rồi, anh vô cùng nhớ cô.

Trần Hiểu Sắt bị anh hôn tỉnh.

Cô dùng sức đẩy anh ra, nói: "Không nên như vậy, em vẫn còn đau."

Liên Hạo Đông ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Bé à, đều do anh không tốt, đêm hôm đó không nên hưng dữ với em."

Trần Hiểu Sắt rơi nước mắt, nói: "Bức tranh kia là do em không đúng. Lúc còn yêu đương với Tống Á, là do em để cho anh ấy vẽ." Cô cảm thấy mình nhất định phải nói rõ với Liên Hạo Đông, nếu không cứ để một quả bom giữa hai người như vậy, chẳng biết ngày nào nó sẽ phát nổ. Đến lúc đó những chuyện này sẽ lại trở thành cái bia để đả kích đối phương.

Liên Hạo Đông lau nước mắt cho cô nói: "Đừng khóc, anh không trách em."

Trần Hiểu Sắt bấu môi, hỏi: "Sao anh lại đột nhiên tốt bụng vậy?"

" Dĩ nhiên anh không tốt bụng rồi, muốn nghe lời nói thật à?"

Trần Hiểu Sắt bắt đầu lo lắng, thầm nghĩ: mặc dù anh bảo không so đo, nhưng trong lòng nhất định đang rất dễ ý.

Liên Hạo Đông dùng âm thanh trầm thấp trả lời: "Bé à, em biết không? Thực ra trái tim anh rất đau, bởi vì anh ghen tỵ với Tống Á, ghen tỵ vì anh ta có tuổi thanh xuân của em, ghen tỵ phần tình cảm mà anh ta đã từng chiếm cứ. Tại sao trước kia anh chưa từng nghĩ tới việc đi tìm em đây."

Trái tim vốn đã lạnh của Trần Hiểu Sắt bắt đầu ấm lên, cô hỏi: "Anh định tìm thế nào? Đến anh là ai em cũng không biết."

Liên Hạo Đông cười ha ha, lộ ra hàm răng sáng loáng: "Em thật sự không nhớ?"

Trần Hiểu Sắt lắc đầu một cái, cô thật không nhớ gì cả.

" Lúc ba tuổi em cưỡng hôn anh, bị anh ném vào mương đó, nhớ không."

Trần Hiểu Sắt kinh ngạc đến rớt cằm, miệng run rẩy thật lâu, rồi bất chợt túm lấy tay anh cho vào miệng cắn. Cô dùng sức nắm chặt cánh tay anh, cắn mạnh, mặc dù rằng có hơi đau, nhưng cũng chỉ nhúu mảy, rên hừ hừ hai tiếng, chứ không nhả ra..

Liên Hạo Đông vội vàng dỗ cô: "Được rồi, không nhắc chuyện này nữa, em đừng kích động quá, ngủ đi, anh ra ngoài nằm một lát, đã ba ngày anh chưa chợp mắt rồi."

Trần Hiểu Sắt bắt lấy cánh tay anh không cho anh đi, cố nén cơn đau hỏi: "Tại sao Trương Thiếu Vân lại hôn anh? Tại sao em gọi điện thoại cho anh mà anh không nhận?"

Liên Hạo Đông cầm tay cô áp lên mặt mình, nói: "Miệng là ở trên mặt cô ta, anh không quản được. Hay là em cứ đánh anh đi, nhéo cũng được, chỉ cần em đừng tức giận nữa thôi."

Mặc dù Trần Hiểu Sắt không tát anh, nhưng cô lại chuyển sang nhéo, nhắm ngay phần thịt mềm dưới nách, chỗ đó mềm mại, dễ nhéo nhất, lại khiến người khác đau nhất.

"Ai u." Liên Hạo Đông không nhịn được phải la lên.

Trần Hiểu Sắt đâu chịu dừng tay, cô nhéo tiếp.

Liên Hạo Đông sợ cô dùng sức quá mạnh sẽ ảnh hưởng đến vết thương, nên không dám cử động. Anh nhin! Chỉ cần cô không bóp mệnh căn của mình, thì những chỗ khác đều tùy ý cô.

Ở bệnh viện ba ngày, Trần Hiểu Sắt có thể xuất viện, Trần Lương Động định dẫn con gái mình về nhà.

Liên Hạo Đông cố ý giữ lại, phải biết, ngày nghỉ của anh quý báu hơn vàng, anh đã xin thêm một ngày rồi. Hai ngày này, Trần Hiểu Sắt đã có thiện cảm với anh hơn, tuy nói tùy thời đều có thể trở mặt, nhưng cũng đã đỡ được cô rồi. Anh giả vờ đáng thương nói nhỏ bên tai cô: "Ở lại thêm một ngày nữa được không? Sáng sớm mai hãy về. Nửa năm nữa anh không có thời gian ở bên em rồi."

Trần Hiểu Sắt giả bộ như không nghe thấy, kiêu ngạo nở nụ cười, nói với Trần Lương Động: "Ba! Bây giờ chúng ta đi, đến trưa là có thể về tới nhà đúng không?"

Trần Lương Động trả lời: "Ừ!"

Con nhóc này học thói xấu rồi, rõ ràng tối qua cô đã đồng ý, nói chờ anh đi cô mới về nhà. Nhưng vừa nhìn thấy Trần Lương Động, cô liền lập tức đổi ý.

Liên Hạo Đông rất tức giận! Không thèm nói gì với Trần Hiểu Sắt nữa mà quay sang đàm phán với Trần Lương Động: "Thưa chú, cái Hiểu Sắt cần bây giờ chính là nghỉ ngơi, không thể bôn ba đường xa mệt nhọc."

Ông cụ lập tức đáp trả: "Con bé ngồi xe, chứ không phải là cưỡi ngựa, sao lại mệt mỏi?"

"Dì à, dì khuyên nhủ Hiểu Sắt cùng chú đi. Không dễ gì cháu mới được nghỉ mấy ngày, gần đây liên tục có điện thoại gọi đến hỏi thúc cháu trở về căn cứ, cháu không có nhiều thời gian thật mà."

Diên Lâm cảm thấy cậu Liên Hạo Đông này cũng không tệ, liền liếc Trần Lương Động. Trần Lương Động khẽ "Hừ" một tiếng, ý là

"Nhất định phải về, tên nhóc này gian trá âm hiểm, sao có thể cho nó hả lòng được?"

Điền Lâm khuyên bảo: "Hạo Đông à, dì với chú đã trả phòng rồi, cho nên không tiện ở lại nữa."

Liên Hạo Đông khóc không ra nước mắt! Ở Bắc Kinh anh còn có vài việc phải xử lý, đâu thể cùng họ trở về được nên muốn tranh thủ mấy ngày này ở cùng Trần Hiểu Sát. Anh bảo: "Lúc ở trước mặt ba phải nói tốt cho anh, em nên biết những người mắng ông xã mình trước mặt cha vợ đều là những cô vợ ngốc, em nhất định không được học theo.."

Trần Hiểu Sát biện minh: "Ông xã em là ai em còn chưa biết lấy gì mà nói xấu chứ."

Liên Hạo Đông nhéo miệng cô: "Khẩu thị tâm phi, anh nhớ Hạ Lâm Đình Tích còn có hai ngày nghỉ, anh sẽ nghĩ cách đến thăm em. Cho nên, trong khoảng thời gian này em nhất định phải chăm sóc bản thân mình cho tốt."

Chăm sóc thân thể? Trần Hiểu Sát đỏ mặt, nghĩ có lẽ mình nên tham gia khóa học phụ đạo tiền thai sản thôi?

Dù có không nở đến mấy, cũng phải chia tay.

Thường Lộ Bân tới tiễn Trần Hiểu Sát, cũng dẫn cả Sửu Sửu đến, sắc mặt của anh không được tốt lắm. Anh dùng tay xoa nhẹ đầu Trần Hiểu Sát nói: "Dưỡng bệnh cho tốt! Có thời gian anh sẽ đến thăm em."

Trần Hiểu Sát liếc nhìn Trần Hạo Đông đang cau mày bên cạnh, nói với Thường Lộ Bân: "Cám ơn! Em hy vọng sẽ sớm nghe được

tin vui của anh."

Thường Lộ Bân cười khở một tiếng, buông tay ra.

Lần đầu tiên Sửu Sửu được đi xa nhà, nên hưng phấn khác thường, vừa chảy nước miếng vừa nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Lúc đến trạm dừng chân, gặp được một con chó cái cũng đi du lịch giống mình, nó nhiệt tình tiến lên chào hỏi: Lần đầu tiên bạn đi xa nhà à? Có chồng rồi à? Nếu chưa có thì để lại phương thức liên lạc nha? Bây giờ mình vẫn đang độc thân là “kim cương vương lão nữ”! Thân thể tạm được, cả đêm năm lần cũng không thành vấn đề.

Trần Hiểu Sắt nằm sấp trên đùi Điền Lâm, nghe Uông Phong hát bài 《 Bắc Kinh, Bắc Kinh 》 .

.

Mọi người an ủi nhau trong đau thương

Tìm kiếm đuổi theo ước mộng mơ hồ

Chúng ta vui nơi đây

Chúng ta ghen ngào nơi này

Chúng ta sống ở đây

Cũng sẽ chết đi ở đây

Chúng ta cầu nguyện ở chốn này

Mê muội trong không gian ấy

Chúng ta tìm kiếm ở nơi đây

Bắc Kinh Bắc Kinh

.

Lời ca đầy thồn thức, chuyện cũ đau lòng, làm lòng người nghe cũng bi thương theo. Trần Hiểu Sắt hỏi: "Mẹ, có phải con rất vô dụng không? Vốn nghĩ rằng mình có thể kiến tạo được một mảnh trời riêng ở Bắc Kinh, chẳng ngờ lại thất bại thảm hại đến vậy."

Điền Lâm an ủi: "Bất cứ chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, không thể chỉ nghĩ đến mặt tiêu cực, con nên nghĩ thoáng hơn. Ví dụ, mấy năm này con đã học được cách sống độc lập, học được những kinh nghiệm sống mà trước kia con không có."

Trần Hiểu Sắt xoa xoa giọt lệ nơi khóe mắt, hỏi: "Mẹ, anh ấy sẽ đến tìm con chứ?"

"Con nói Hạo Đông à?"

Trần Hiểu Sắt gật đầu một cái.

"Nó không nỡ xa con, nhất định sẽ tìm đến!"

"Nhưng con có cảm giác không được chắc chắn."

Trần Lương Động nói: "Con gái, ba có hai câu muốn nói không biết con có muốn nghe không?"

Trần Hiểu Sắt bữu môi: "Ba đừng lấp lửng nữa, mau nói đi."

Trần Lương Động tức giận: "Con bé này, con phải suy nghĩ cho cẩn thận, tùy quân không phải là chuyện dễ, phụ nữ phải hy sinh rất

nhieu. Trời nắng trời mưa con phải tự lo, ốm đau bệnh tật phải tự mình chăm sóc. Lúc có con, trách nhiệm lại càng nhiều hơn, thường xuyên phải cô đơn một mình. Vợ lính không phải là chuyện dễ làm đâu.”

Trần Hiểu Sắt biết, cô đã từng trải qua. Lúc cô ở thành phố Z, vẫn luôn thường phải ở nhà một mình. Lúc muốn đến gặp anh anh cũng không rảnh được..

Quân nhân là phải đặt nhiệm vụ lên hàng đầu.

###

Thân thể Trần Hiểu Sắt khôi phục rất nhanh, có thể là bởi vì có cha mẹ chăm sóc nên khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng khôi phục vẻ hồng hào.

Cô gửi cho Liên Hạo Đông một tấm hình, Liên Hạo Đông nhìn thấy rất vui mừng. Anh nói với Trần Hiểu sắt, rốt cuộc anh cũng xin nghỉ được hai ngày, trong tháng này có thể đến thăm cô rồi.

Điều này làm cho Trần Hiểu Sắt vui mừng muốn nổ tung, Điện Lâm cũng rất vui, trước đó vài ngày liền bắt đầu sắp xếp thực đơn. Luôn hỏi khẩu vị và sở thích của Liên Hạo Đông, Trần Hiểu Sắt liền liệt kê ra một đồng, hai mẹ con đều sốt sắng thu xếp.

Cô đổi cho mình một kiểu tóc mới, tóc trước cắt ngang mày, mái tóc dài phía sau được uốn thành những gợn sóng to, trông trẻ hơn rất nhiều, muốn giành cho Liên Hạo Đông một niềm vui bất ngờ. Cô mua thêm mấy bộ quần áo mới, để khiến mình trông thật xinh đẹp, nhan sắc khí độ đều đang ở trạng thái tốt nhất.

Cô biết Liên Hạo Đông thích ăn măng, liền nghiên cứu rất nhiều cách làm măng, nhất định phải khiến cho anh hài lòng.

Thời gian từng chút trôi qua, rốt cuộc ngày đó cũng đến, tối ngày hôm trước cô gần như không ngủ. Có chút kích động, có chút hồi hộp, cũng có chút nôn nóng. Điền Lâm bày toàn bộ đồ ăn lên 18 cái đĩa lớn, chạy mận đủ cả.

Mỗi lần về nhà Trần Lương Động đều lắc lắc đầu, ông nói với Trần Hiểu Sát: "Ba đã bảo rồi, đối với đàn ông không được quá tốt, nó sẽ kiêu ngạo đó."

Trần Hiểu Sát nhếch miệng cười một tiếng, kéo ba mình ngồi xuống: "Nhưng con thích như vậy mà, con yêu anh ấy nên nguyện ý bỏ ra."

Trần Lương Động thở dài: "Sớm biết như vậy, ba nên sinh con trai thì hơn, con gái đúng là con người ta mà."

Trần Hiểu Sát giận dữ: "Con là con gái của ba, cũng là con trai của ba, ba mau thu lại mấy câu này đi."

Điền Lâm ở bên cạnh khuyên nhủ: "Chuyện của tụi nhỏ, ông cũng đừng quan tâm nhiều. Liên Hạo Đông sẽ không bắt nạt con gái chúng ta đâu."

Trần Lương Động cắn răng lo lắng nói: "Thằng nhóc đó từ nhỏ đã không phải là người hiền lành rồi, vẫn nên cẩn thận đề phòng thì hơn."

Điền Lâm cười cười đẩy vai ông nói: "Cậu ta gặp phải người cha vợ như ông mới đúng là xui xẻo đó."

"Cha vợ? Ai là cha vợ của nó chứ! Định âm thầm lừa gạt con gái ngoan của tôi đi à, không có cửa đâu. Không có tam môi lục sính, kiểu tám người khiêng, tôi nhất quyết sẽ không cho tụi nó kết hôn." Ông quả quyết.

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày đó, mới năm giờ sáng Trần Hiểu Sắt đã mặc quần áo chạy bộ. Mỗi tháng này, ngày nào cô cũng rèn luyện thân thể, Yoga, thể dụng thẩm mỹ, chạy bộ, bơi lội, mọi thứ đủ cả.

Về đến nhà liền bắt đầu nấu ăn, vừa ngâm nga bài hát, hai hoạt động này thay phiên luân chuyển. Trần Lương Động cũng vội vàng về nhà, ném mấy con cá chép đang buộc trong túi vào chậu nước, nói: "Vừa bắt được dưới sông đó."

Trần Hiểu Sắt cả kinh nói: "Ba! Không phải ba đã nói sẽ không làm cho anh ấy ăn sao?"

Cá chép kho tàu là món ruột của Trần Lương Động, Trần Hiểu Sắt năn nỉ mấy ngày để ông làm cho Liên Hạo Đông ăn, ông đều không có đồng ý. Ai biết, chỉ chớp mắt đã mua cá về rồi.

Bây giờ đang là mùa đông, nước ở sông Hoàng Hà ít, rất nhiều nơi đều đã kết băng, muốn ăn cá tươi của sông Hoàng Hà, phải đập vỡ băng mới câu được. Trần Lương Động đã phải tốn rất nhiều tiền mới mua được.

Từ thành phố Z thị tới đây, cần phải đến Thâm Quyển chuyển chuyến bay, sau đó bay tiếp ba giờ nữa. Trần Hiểu Sắt vừa làm cơm vừa nhìn thời gian, vừa rồi Liên Hạo Đông có gọi điện thoại cho cô, nói đã bắt đầu lên đường rồi, mười hai giờ rưỡi sẽ đến.

Đợi đến lúc mười một giờ rưỡi, Trần Hiểu Sắt liền vứt bỏ tạp dề, định ra cửa.

Điền Lâm ở phía sau níu cô lại nói: "Gấp cái gì chứ? Đeo khăn quàng cổ đã!"

Trần Hiểu Sắt đã xông ra ngoài.

Điền Lâm nói vọng theo: "Đi đường cẩn thận một chút."

"Con biết rồi."

Trong phi trường khách cũng không nhiều, hẳn là chưa có chuyến bay nào tới. Cô đứng ở cửa đón khách, mắt chờ mong. Tưởng tượng 101 cảnh tượng sẽ gặp anh. Đợi lúc anh đi ra, nhất định phải nhào qua. Không được, như vậy quá cuồng nhiệt rồi. Mọi cảnh tượng cô đều diễn qua hết một lần, lại bác bỏ từng cái một. Quyết định sau cùng vẫn là nhào qua, nhớ anh chính là nhớ anh, không có gì phải ngượng ngùng .

Dần dần, những người chờ ở sân bay cũng chỉ còn có Trần Hiểu sắt, cô vẫn chưa thấy Liên Hạo Đông đâu cả. Có chút sốt ruột, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, một tiếng, hai tiếng, nhiều tiếng qua đi, anh đều không nhận.

Nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ rồi. Cô vội gọi điện thoại về nhà, Điền Lâm nhận. Trần Hiểu Sắt nói còn chưa có thấy Liên Hạo Đông, nên muốn nói hai người họ ăn cơm trước đi.

Điền Lâm đặt điện thoại xuống nói: "Hình như con bé hơi buồn, con bé vẫn chưa đón được Liên Hạo Đông."

Ông suy nghĩ một chút nói: "Đặt cá lên vỉ hấp trong nóng đi. Hai ta ăn trước, bới cho tôi chén cơm."

###

Ba giờ chiều, Trần Hiểu Sắt mang đôi mắt đỏ au về nhà, vừa vào cửa, nhìn thấy bàn ăn vẫn còn nguyên nhưng đều đã nguội lạnh. Cô gõ cửa phòng Điền Lâm hỏi: "Ba, mẹ hai người chưa ăn gì sao?"

Điền Lâm đi ra, nhìn Trần Hiểu Sắt dang uất ức hỏi "Hạo Đông không tới thật sao? Nó bận chuyện gì rồi à?"

Trần Hiểu Sắt chán chường ngồi xuống ghế: "Con cũng không biết! Điện thoại anh ấy không nhận. Hỏi nhân viên sân bay thì người ta bảo trong danh sách hành khách không có tên anh ấy"

Điền Lâm đi lấy cho Trần Hiểu Sắt một bát cơm nóng.

Trần Hiểu Sắt kéo bà nói: "Mẹ! Con ăn không vô, trong lòng đang rất khó chịu."

Điền Lâm đổi lại nửa chén cháo gà, đưa cho cô nói: "Vậy thì ăn ít cũng được, con chịu lạnh từ sáng tới giờ rồi, không ăn gì sao được?"

Trần Hiểu Sắt uống hai ngụm, liền buông chén xuống, trở về phòng.

Đúng lúc này, cô nhận được tin nhắn, chỉ là mấy chữ đơn giản: "Bảo bối, có việc gấp! Đừng nhớ!"

Cô biết anh có việc, không thể trách anh, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, rất khó chịu. Cô đã trông mong ngày này lâu rồi, cả nhà ăn

bữa cơm đoàn viên, sau đó dẫn anh đi thăm thú nơi mình đã lớn lên. Cô cảm thấy rất uất ức, nằm dài trên giường, nghẹn ngào khóc lớn, quân lệnh chết tiệt, nhiệm vụ chết tiệt.

Vợ lính, cái danh xưng nghe kêu biết bao!

Trần Hiểu Sắt đợi Liên Hạo Đông năm ngày, mới nhận được điện thoại của anh.

Âm thanh của anh rất mệt mỏi, mang theo chút khan khàn, câu đầu tiên nói là: "Bà xã, buồn ngủ quá!"

Trần Hiểu Sắt vốn đang chuẩn bị nổi bão, nghe được câu này lập tức chuyển sang đau lòng. Cô nhớ lại lần Liên Hạo Đông lừa cô đến thành phố Z. Sau khi búi băng gặp biển lửa, buông thả dục vọng, anh liền quay lưng ngủ mất. Lúc ấy cô có lén nhìn anh, anh mệt đến mức gần như không biết gì nữa.

Trần Hiểu Sắt nhìn thật lâu, mới hỏi: "Vậy anh mau đi ngủ đi, còn gọi điện thoại tới đây làm gì?"

Giọng nói trầm khàn của Liên Hạo Đông đậm vẻ từ tính, nhẹ giọng nỉ non: "Mệt mỏi quá, ngủ không được."

Mệt mỏi mà không nghỉ ngơi là không tốt cho sức khỏe, Trần Hiểu Sắt vội vàng khuyên anh: " Mau ngủ đi, em cúp máy đây."

"Đừng! Bảo bối, để anh nghe giọng em thêm một lát."

" Sao anh đáng ghét vậy? Mau đi ngủ đi."

" Không ngủ được mà." Liên Hạo Đông chuyển sang làm nũng, gần như khiến xương cốt người ta mềm ra.

" Không phải anh muốn em dỗ anh ngủ đấy chứ?" Trần Hiểu Sắt bất thành linh hỏi một câu.

Liên Hạo Đông cười ha ha, nói: "Hát một bài đi, nghe xong anh sẽ ngủ."

Trần Hiểu Sắt rối rắm: "Nhưng em không nhớ lời, sao mà hát đây?"

Cuối cùng vẫn là không lay chuyển được Hạo Đông, đành phải hát ru anh ngủ.

"Ngoài trời hoa nhẹ đu đưa, tiếng ca dịu dàng chào mừng hôn lễ, từng tiếng bảo bối, mau ngủ đi, từng niềm yêu thương du dương. . .
. . .

Cách xa nhau một vạn dặm cũng không ngăn cản được nỗi nhớ nhung!

Trần Hiểu Sắt vui vẻ đến mức nào đều không thoát khỏi mắt Điền Lâm, bà hỏi cô, có phải Liên Hạo Đông gọi điện thoại cho cô hay không. Trần Hiểu Sắt gật đầu một cái, nói: "Ngày đó anh ấy đã đến thành phố Z rồi, nhưng vì có việc gấp nên phải trở về."

Điền Lâm hỏi: "Con không tức giận nữa à?"

Trần Hiểu Sắt gật đầu một cái, nói: " Con đâu có tức giận, chỉ cảm thấy khổ sở, cũng rất uất ức."

Điền Lâm vuốt mặt Trần Hiểu Sắt: "Con phải dần quen với uất ức này đi, đây không phải là lần cuối cùng đâu. Cô Trương ở trường mẹ cũng có chồng là quân nhân, trước khi cậu ta giải ngũ, cô ấy

ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt. Mẹ sợ sau khi con gả cho Hạo Đông cũng sẽ sống cuộc sống như thế."

Trần Hiểu Sắt cười cười, an ủi lại bà: "Mẹ! Trung Quốc có ngàn vạn người lính, đâu phải ai cũng giống như cô giáo Trương. Con đã từng sống cùng anh ở đơn vị nửa năm, khi đó, con không hề cảm thấy khó chịu, mà ngược lại, con còn rất vui vẻ, ban ngày con đi làm, buổi tối ở nhà chờ anh ấy. Tuy rằng đa số thời gian là phải ở một mình."

Điền Lâm cười cười, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng: "Con là một cô gái ngốc mà!" Là mẹ của Trần Hiểu Sắt, dù Trần Hiểu Sắt gả cho người nào, bà đều sẽ lên lớp cho con bé một khóa học trước hôn nhân, hôn nhân cũng giống như kinh doanh vậy.

"Chỉ cần thật lòng thật ý yêu nhau, mẹ và ba con đều sẽ ủng hộ. Con phải nhớ, ngộ nhỡ có uất ức, nhất định phải nói cho cha mẹ biết, cả nhà ta sẽ cùng nhau giải quyết."

"Mẹ! mẹ làm con sắp khóc rồi nè. Nếu Liên Hạo Đông không yêu con nữa, con sẽ chủ động ly hôn với anh ấy."

"Ai u! Quân hôn được nhà nước bảo vệ, đó là một cái hố, muốn thoát ra ngoài không phải là chuyện dễ đâu."

Cái hố cũng tốt, địa ngục cũng được, chỉ cần là nơi có Liên Hạo Đông anh, thì đó chính là nhà của Trần Hiểu Sắt, cô nguyện sẽ theo anh đến hết cuộc đời.

Cửa ải cuối năm đã qua!

Tiếng pháo của bộ đội vẫn không dừng lại, biển rộng, bầu trời, Cao Nguyên, băng tuyết, hầu như mỗi binh trường huấn luyện đều

vội vàng bắt đầu cho một trận chiến mới.

Trần Hiểu Sắt đã lâu chưa được gặp Liên Hạo Đông, cô nghe anh nói đại đội Trục sa đã chuyển đi rồi

BẢN SẮC QUÂN NHÂN

Thập Nguyệt Cần Khê

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Sóng To Gió Lớn

Mấy tháng này Liên Hạo Đông bận rộn chuyện thuyền chèo đơn vị, chỗ đó cách thành phố Z rất xa. Vốn nên bảo cô tới, nhưng anh lại không thể về thường xuyên, để cô ở một mình anh không yên tâm nên vẫn để cô ở với bố mẹ, đến khi nào ổn định thì sẽ tới đón cô.

Bây giờ, Trần Hiểu Sắt đã tập thành thói quen xem tin tức quân sự buổi tối, cô muốn biết mọi thông tin về anh dù là nhỏ nhất. Có hôm cô còn như nhìn thấy bóng dáng của anh, anh mặc áo trắng đứng trước quân hàm, hào quang rực rỡ.

Có một đêm thức dậy nửa chừng, cô đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, tiếng tim đập thành thịch quấy nhiễu suy nghĩ của cô.

Phụ nữ đều có giác quan thứ sáu vô cùng chính xác, cho nên, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là Liên Hạo Đông đã xảy ra chuyện.

Không rảnh suy nghĩ nhiều, cô vội cầm điện thoại di động lên bấm số gọi.

Điện thoại truyền đến tiếng “tút, tut”, không gọi được. Cô có chút sốt ruột, tìm ai bây giờ đây? Địa chỉ mới của đại đội Trục sa là thông tin cơ mật, sao cô có thể tìm được. Cô suy nghĩ một chút, liền gọi cho Lâm Đình Tích, may mà cô chưa xóa số của anh ta.

Hình như Lâm Đình Tích cũng đang đợi điện thoại của cô, chỉ sau một tiếng vang anh ta đã nghe máy.

Trần Hiểu Sát vội hỏi: "Anh Lâm, có phải Liên Hạo Đông đã xảy ra chuyện rồi không?"

Lâm Đình Tích dùng giọng điệu trấn định: "Em dâu, đừng nóng vội, cậu ấy sẽ không sao đâu."

"Thì ra là thật sự đã xảy ra chuyện, vậy bây giờ anh ấy thế nào rồi?"

Lâm Đình Tích liền kể tóm tắt chuyện Liên Hạo Đông xuống biển cứu người, sau đó mắt tích cho Trần Hiểu sát nghe. Trần Hiểu Sát cố ngăn dòng nước mắt chực trào, nhưng giọng điệu vẫn đơng đầy nức nở: "Anh ấy mất tích mấy ngày rồi? Tại sao không ai nói cho em biết?"

Lâm Đình Tích ở đầu dây bên kia thiếu chút nữa cũng rơi lệ, mặc dù anh ta và Liên Hạo Đông thường đánh nhau. Nhưng ai cũng biết, có đánh nhau là vì xem nhau như người anh em thân thiết. Giờ Liên Hạo Đông xảy ra chuyện, anh ta có thể không đau lòng không nóng vội sao? Nhưng dù sao anh ta cũng là đàn ông, là một quân nhân, anh ta còn phải an ủi vị hôn thê của anh em mình. Anh ta nói: "Sẽ tìm được cậu ấy sớm thôi, em phải tin tưởng vào cậu ấy."

Trần Hiểu Sát nói: " Em sẽ đến đó liền, em phải đợi anh ấy về."

Lâm Đình Tích nói: "Được, đến đây đi." Anh ta hi vọng Trần Hiểu Sát có thể cùng bọn họ canh giữ đến lúc trời sáng.

Có thể do Trần Hiểu Sát gây động tĩnh quá lớn, Trần Lương Động cùng Điền Lâm bị đánh thức, chạy sang xem cô. Trần Hiểu

Sắt vừa thu dọn đồ đạc vừa trả lời: " Con phải đi tìm anh ấy, ba mẹ đừng cản con, con sẽ không làm việc gì ngu ngốc đâu, nhất định con sẽ đợi anh ấy trở về."

Điền Lâm nói: "Nếu không thì để sáng sớm mai hãy đi? Sợ rằng bây giờ không có chuyến bay nào đâu?"

Trần Hiểu Sắt đáp: " Vậy con sẽ đợi đến khi có chuyến bay, tóm lại, bây giờ con sẽ lên đường."

Trần Lương Động đứng một bên không nói lời nào, hỏi "Có phải Hạo Đông xảy ra chuyện rồi không?"

"Anh ấy không sao! Anh ấy sẽ trở về."

Trần Hiểu Sắt đã thu thập xong, vội vã đi ra ngoài. Tiểu Sửu chạy tới, dùng sức ngoạm lấy chân cô, không để cho cô đi. Cô sờ sờ đầu của nó, nói: "Sửu Sửu à, chị phải đi tìm anh ấy, em ở nhà ngoan nha."

Tiểu Sửu nước mắt lưng tròng không chịu buông miệng.

Trần Lương Động đột nhiên kêu lớn: "Đứng lại!"

Trần Hiểu Sắt quay đầu lại, giật mình nhìn cha cô.

Đôi mắt đen của Trần Lương Động hiện rõ sự tĩnh mịch, ông đi về phía cô, nói: "Tin tưởng là điều tốt, nhưng nếu cậu ta không trở về thì sao"

Trần Hiểu Sắt nức nở, lắc đầu nói: "Sẽ không đâu, anh ấy đã nói rồi, anh sẽ bảo vệ con cả đời."

Mắt Trần Lương Động cũng nóng lên, ông đi tới vỗ vỗ đầu Trần Hiểu Sắt: "Con gái à! Con nhất định phải chuẩn bị tốt cho mọi tình huống, biết không?"

Trần Hiểu Sắt khỏ sở gật đầu một cái, sau đó ôm Trần Lương Động òa khóc.

Anh ấy đã mất tích năm ngày, biển rộng mênh mông, xác xuất sống được thật sự rất nhỏ. Không...cô không thể mất anh được, cô không cầu có thể gặp mặt anh mỗi ngày, chỉ cần anh cùng sống với cô trên thế giới này thôi.

Sau khi đổi máy chuyến bay, cuối cùng Trần Hiểu Sắt cũng đến nơi.

Tiểu Vương đang đứng ở sân bay đợi cô, ánh mắt của anh ta cũng đỏ bừng, có lẽ cũng đã khóc mấy lần rồi. Anh ta lên tiếng chào: "Chị dâu!"

Trần Hiểu Sắt hỏi: "Vẫn không có tin tức gì sao?"

Tiểu vương gật đầu một cái.

Dọc theo đường đi, tiểu Vương kể cho Trần Hiểu Sắt nghe chuyện của Liên Hạo Đông. Đại đội Trục Sa của bọn họ nhận được nhiệm vụ mới, cứu giúp một chiếc thuyền bị bọn cướp biển bắt làm con tin. Sau khi cứu được bọn họ, Liên Hạo Đông liền một mình lần theo dấu vết của đại ca dám hải tặc, Hải Tặc bị giết, mọi vật phẩm đều lấy lại được, nhưng lại không thấy anh trở về.

Trần Hiểu Sắt nắm chặt quần áo mình, nhắm hai mắt lại, trong lòng thoáng qua vô vàn suy nghĩ, phảng phất như Liên Hạo Đông

đang đứng trước mặt cô, cô nói: "Không được, anh là sinh mệnh của em, em không cho anh chết thì anh không được chết."

Lúc đến hiện trường, điều làm Trần Hiểu Sắt cảm thấy bất ngờ là cả Kỳ Sơn cũng có mặt, cạnh anh ta là một người đàn ông mặt áo trắng, dáng người thon dài, tuấn lãng. Dung mạo có vài phần giống Liên Hạo Đông, nhưng thiếu đi một phần nghiêm nghị. Cô biết đây là Liên Hạo Thiên, anh trai của Liên Hạo Đông.

Cô đến đây khiến Liên Kỳ Sơn rất cảm động. Con trai thứ hai của ông thật có phúc, có tìm được một cô gái tốt nguyện ý chờ đợi nó, thương yêu nó. Liên Hạo Thiên cất bước lên trước, phong độ mở lời: "Chào cô! Tôi là anh cả của Hạo Đông, Liên Hạo Thiên, cô là Tiểu Trần phải không?"

Trần Hiểu Sắt gật đầu một cái. Cũng hỏi: "Xác xuất anh ấy trở về là bao nhiêu vậy?"

Liên Hạo Thiên không muốn lừa dối cô gái này, suy nghĩ một chút, hồi đáp: "1%!"

Liên Hạo Thiên công tác trên biển lâu năm, anh nói 1%, vậy thì gần như tương đương với không có hi vọng. Cô vịn cạnh bàn ngăn trở cơ thể đang mềm đi của mình, lẳng lặng nói: "Một phần hi vọng cũng là hi vọng, em sẽ chờ anh ấy."

Liên Hạo Thiên đi tới bên cạnh Liên Kỳ Sơn nói: "Lát nữa ra biển tìm kiếm, mang theo cô ấy thôi."

Chỉ trong một đêm Liên Kỳ Sơn đã bạc hết nửa đầu. Ông nhúu mày, gật đầu một cái, nói: "Nhưng, ngộ nhớ? Tìm được là , cô ấy có thể chịu được sao?"

Liên Hạo Thiên nói: "Vậy cũng nên để cho cô ấy gặp mặt lần cuối."

Nên biết, gặp nạn trên biển, không giống với trên đất bằng, biển rộng giống như một ngôi mộ thiên nhiên khổng lồ, cuồng phong, mưa to, sóng biển, mất nước, dòng chảy xiết, mỗi một loại cũng có thể cán nuốt sinh mệnh. Cho nên, từ trước đến giờ, hải quân đều phải tốn rất nhiều vật lực, tài lực bồi dưỡng lên. Biển khơi mạnh mẽ đến mức nào, lực chiến của hải quân cũng phải mạnh như thế

Đặng Lục hạm lướt sóng đi về phía trước, Liên Hạo Thiên và Liên Kỳ Sơn đứng trên boong thuyền nghiên cứu bản đồ xung quanh, bọn họ đã buông tha cho hy vọng tìm kiếm trên biển. Mục tiêu lần này của bọn họ là mấy tiểu đảo lân cận, bọn họ hi vọng anh bị Hải Lưu đẩy tới nơi này.

Lần này có hai vị chuyên gia nghiên cứu đại dương đi theo, theo phán đoán dựa vào thời tiết cùng dòng chảy hải lưu, bây giờ là thời điểm giao mùa, các dòng hải lưu trên biển cực kỳ phức tạp, mỗi ngày chảy theo một hướng khác nhau, các dòng hải lưu không giống nhau, phán đoán đúng quả thật rất khó.

Lên thuyền với bọn họ còn có các thành viên của đại đội Trục Sa, và mười mấy con chó săn khác, xuất động hạm đội quan trọng nhất, tinh anh nhất.

Phi Hồ cũng mặt trong đám chó săn trung thành này, nó cảm nhận được hơi thở khác biệt của Trần Hiểu Sắt, liền dùng sức bứt khỏi dây thừng, cuối cùng thành công thoát được. Nó nhảy lên boong thuyền, chạy đến tìm Trần Hiểu sắt.

Trần Hiểu Sắt đang ngồi chồm hồm trên boong thuyền ngẩn người, nhìn thấy Phi Hồ tới, lập tức giương tay đi ôm nó, đã 8, 9 tháng cô không nhìn thấy nó rồi. Nó lại tinh tráng hơn không ít, bộ lông cũng rất sáng, xem ra cuộc sống không tồi.

Vì vậy, một cô gái cùng một con chó tựa vào nhau chờ đợi người nhà đang mất tích kia.

Gần đây dòng nước ẩm tương đối nhiều, xác xuất Liên Hạo Đông bị đẩy tới mấy cái đảo nhỏ phía nam là tương đối lớn, vì vậy họ quyết định tìm kiếm ở những đảo này. Để các chiến sĩ cùng chó săn lên đảo tìm kiếm, quân hạm rẽ sóng đi vòng quanh đảo, cố gắng không bỏ sót một góc nào.

Tiểu đảo đều rất nhỏ, rất nhanh có người gọi bằng vô tuyến điện tới, nói: "Không có."

"Không tìm được."

"Không ở nơi này."

.

Hi vọng từng chút một tan biến, giống như bọt sóng, chỉ bay lên một lát rồi tan mất.

Trần Hiểu Sắt ngơ ngác ngồi trên thuyền.

Người yêu ơi, Liên Hạo Đông ơi, sao anh nỡ bỏ lại em? Cầu xin anh đừng vứt bỏ chúng em có được không?

Liên Hạo Thiên đi tới, đưa cho cô một chén nước, nói: " Phơi nắng trên biển, rất dễ làm tổn thương da, vẫn nên đi vào đi."

Trần Hiểu Sắt nhận lấy chén nước, cảm ơn Liên Hạo Thiên: “Anh đừng lo cho em, chán hẳn bây giờ anh ấy còn khổ sở hơn em nhiều, cho nên em phải ở bên cạnh anh ấy, bởi vì anh ấy đã từng nói muốn em cùng sống vai với anh ấy.”

Liên Hạo Thiên không nói gì nữa, lặng lẽ đi về.

Trời chiều có lẽ chán ghét nhân gian đầy phiền não, nó lười biếng, xấu hổ từ từ rơi xuống, mặt trời và biển tiếp giáp với nhau, đỏ thắm như máu, làm cho mặt biển hiện lên ngàn vạn ánh sáng mờ, đồng thời hình thành 12 đạo cầu vòng.

Thật là đẹp! Từng đạo cầu vòng như đang nối tiếp nhân gian và thiên đường.

Liên Hạo Đông, nếu như anh thật sự đã đến Thiên đường, anh nhớ phải đợi em. Dù là mười năm hay hai mươi năm, em cũng sẽ đi tìm, chúng ta vĩnh viễn không xa không rời.

Một con sóng đánh vào boong thuyền, tưới ướt cả người Trần Hiểu Sắt.

Cô hốt hoảng! Xoa nước biển trên mặt, run rẩy sải bước đi vào khoang thuyền, bắt lấy tay Liên Hạo Thiên hỏi: "Anh cả! Có phải đã tìm được anh ấy rồi không? Phải hay không?"

Đôi mắt đen của Liên Hạo Thiên đột nhiên tràn đầy nước mắt. Anh khóc. Người mất đi là em trai của anh, anh cũng đau lòng như cô. Anh thật không muốn nói cho cô biết, một phần trăm hi vọng này cũng tan vỡ.

Liên Hạo Thiên xoay người, lau nước mắt đi, nói: " Chỉ còn một hòn đảo cuối cùng. Nhưng đảo đó cách nơi này rất xa, hi vọng vô

cùng nhỏ bé."

Trần Hiểu Sắt lau lau nước mắt, nói: "Mang em đi, xin anh mang em lên đảo."

Liên Hạo Thiên gật đầu một cái, nói: "Được, sẽ mang cả em xuống."

Anh cả thật tốt? Liên Hạo Đông, anh còn có rất nhiều nhớ thương, nhất định phải sống.

Bọn họ đi tới hòn đảo cuối cùng.

Hoàng hôn, ánh nắng vàng chiếu sáng cảnh vật trên đảo khiến chúng rục rỡ hẳn lên. Trong đám người giống như có một viên đá nặng đè ép: "Nhất định phải còn sống! Nhất định phải ở trên hòn đảo này."

Trần Hiểu Sắt vỗ vỗ Phi Hồ, buông dây thừng ra, trang trọng ủy thác nói: "Phi Hồ, phải mang anh ấy về, tao tin tưởng mày."

Ánh mắt Phi Hồ như phủ sương mù, nó ngửa mặt lên trời sủa một tiếng dài, nhìn Trần Hiểu Sắt, rồi cùng đám chiến sĩ chui vào rừng mưa nhiệt đới trên đảo.

Nó cam kết với cô, nhất định sẽ mang anh trở về.

Trần Hiểu Sắt gửi gắm hầu hết hy vọng, nhìn bóng dáng nhỏ gầy biến mất nơi phương xa.

Không bao lâu sau, đi gần một vòng tìm mà không có kết quả Liên Hạo Thiên trở lại, hỏi Trần Hiểu Sắt: "Nghĩ cái gì vậy?"

Trần Hiểu Sắt nhắm hai mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra: “Em nghĩ, nếu như anh ấy có thể trở lại, em muốn thời thời khắc khắc ở bên cạnh anh ấy. Anh ấy đi đến chân trời, em sẽ đi chân trời, anh ấy đi góc bể, em sẽ theo anh ấy đi góc bể. Dù anh ấy có đuổi, em cũng không đi. Em phải làm cái bóng của anh ấy, đi theo anh ấy một đời một thế.”

Liên Hạo Thiên thở một hơi dài nhẹ nhõm, lẳng lặng chờ đợi tuyên bố cuối cùng của ông trời.

Sau một tiếng, Phi Hồ từ trong rừng rậm lao ra, mang theo ánh mắt hưng phấn, mang theo sự kiêu ngạo của nó, mang theo quang vinh của kẻ thắng trận lần nữa, hướng về phía Trần Hiểu Sắt gào lên ba tiếng, kéo vạt áo của cô đi.

Liên Hạo Thiên vừa nhìn thấy, lập tức nói với Trần Hiểu Sắt: "Nó thành công! Chúng ta đi nhanh đi."

Quá mức kích động, Trần Hiểu Sắt vừa cất bước, lại không cẩn thận ngã quỵ trên bờ cát, hai chân của cô run rẩy không cách nào đi về phía trước. Liên Hạo Thiên đỡ cô, cô lắc lắc đầu nói: "Anh cả! Không sao đâu! Anh đi trước cứu anh ấy đi, em sẽ theo sau anh ngay."

Liên Hạo Thiên cũng không nói nhiều, để Trần Hiểu Sắt xuống, nhanh chóng đi theo Phi Hồ.

Trời ạ, anh ấy thật sự không chết, anh ấy vẫn còn sống, anh ấy vẫn còn sống. Thật là trời cao chăm sóc, trời cao thương xót. Trần Hiểu Sắt quỳ trên đất khóc không thành tiếng.

Cành mận gai trong rừng cửa đứt những ngón tay, cô mặc kệ, vẫn đi về phía trước.

Roi mây trong rừng chắn ngang làm cô té, cô mặc kệ, vẫn đi về phía trước.

Độc trùng trong rừng quấy nhiễu tầm mắt của cô, cô mặc kệ, vẫn đi về phía trước.

.

Lộ trình vài chục phút, lại giống như cả đừoi, rốt cuộc cô cũng thấy được người mình ngày đêm tư niệm .

Người đó đang chống gậy, nâng tay đứng trước đồng lửa, dùng thảo dược tìm thấy được đắp lên vết thương của mình.

Liên Hạo Đông bị thương rất nặng, lúc đánh nhau với hải tặc anh bị dao đâm trúng cánh tay và chân.

Liên Hạo Thiên đi lên trước ôm lấy anh.

Liên Hạo Đông cười một tiếng: "Ai u! Sao thiên sứ lại tới đây? Xem ra, tôi sắp lên thiên đường rồi."

Liên Hạo Thiên buông anh ra, đưa tay nện lên tấm lưng chắc nịch, nở nụ cười, nói: "Được lắm, cho em kiêu ngạo này."

Liên Hạo Đông hỏi "Không phải cả ông cụ cũng tới chứ?"

Liên Hạo Thiên nói: "Bảo bối Nhị công tử của ông mất tích, ông có thể không đến đây sao?"

Liên Hạo Đông vừa nghe ông cụ cũng tới, trong lòng lập tức ấm áp, nói: "Sao bây giờ mới đến? Muộn hơn chút nữa là em thành người rừng rồi. Còn nữa, trên đảo này chỉ có rắn, ăn đến ngán rồi. Mau về nấu cơm và thịt kho cho em, em rất muốn ăn."

" Em làm cho anh." Một âm thanh mềm mại, chứa vô vàn tình ý vang lên sau lưng Liên Hạo Thiên.

Nụ cười trên mặt Liên Hạo Đông lập tức cứng đờ, âm thanh này là bảo bối của anh mà! bảo bối xinh đẹp, khả ái của anh! Anh bước vòng qua liên Hạo Thiên, đi nhanh tới chỗ Trần Hiểu Sát.

Đã bao lâu anh chưa được thấy cô rồi?

Nửa năm, 181 ngày, 4344 giờ.

Trần Hiểu Sát chảy nước mắt cười ngắm nhìn anh, vô cùng hài lòng.

Liên Hạo Đông dùng một cánh tay bế cô lên, xoay vài vòng nói: "Thật xin lỗi, đã làm em phải lo lắng."

Trần Hiểu Sát nhào vào trong ngực của anh khóc lớn, buông thả tất cả những nhớ nhung cùng lo lắng bấy lâu nay của cô.

Liên Hạo Đông, cả đời này em không cầu xin gì khác, chỉ cầu lồng ngực anh vĩnh viễn ấm áp, trong lồng ngực ấm áp đó là tiếng tim đập, có thể làm được không?

Đồng ý !

《 hết 》